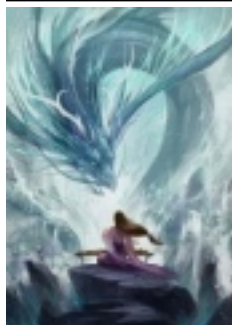

Huyết Long Tuyệt Kiếm

Contents

Huyết Long Tuyệt Kiếm	2
1. Chương 1: Hoa Tuyết Phủ Xác Người	2
2. Chương 2: Lưu Lạc Giang Hồ	11
3. Chương 3: Nơi Ngôi Nhà Hoành	18
4. Chương 4: Bằng Diện Tiên Lương	28
5. Chương 5: Dược Vương Thần Y	34
6. Chương 6: Hắc Bạch Nhị Lão	43
7. Chương 7: Kim Đồng Ngọc Nữ	49
8. Chương 8: Trước Đây Đại Hội	61
9. Chương 9: Tống Bang Chủ	67
10. Chương 10: Những Diễn Biến Phức Tạp	74
11. Chương 11: Chấp Nhận Sự Trả Thù	86
12. Chương 12: Một Cuộc Đánh Cá Lớn	90
13. Chương 13: Ai Thắng Ai Bại	99
14. Chương 14: Những Tranh Chấp Phát Khởi	105
15. Chương 15: Huyền Quan Nhâm Đốc	111
16. Chương 16: Những Thủ Đoạn	121
17. Chương 17: Nghi Vấn	135
18. Chương 18: Trận So Kiếm Bất Ngờ	146
19. Chương 19: Ngọc Diện Thư Sinh	159
20. Chương 20: Huyết Long Kiếm Phổ	171
21. Chương 21: Tao Ngộ Bất Ngờ	180
22. Chương 22: Chủ Nhân Phong Nguyệt Lầu	190
23. Chương 23: Vào Nơi Hổ Huyệt	197
24. Chương 24: Cuộc Ác Đấu Liễu Linh	206
25. Chương 25: Lời Rao Trao Đổi	212
26. Chương 26: Diễn Tiến Kế Hoạch	223
27. Chương 27: Buông Dao Sát Nhân Sẽ Thành Bò Tát	235
28. Chương 28: Những Diễn Biến Bất Ngờ	248
29. Chương 29: Hơn Mười Năm Tìm Cách Lấy Kỳ Thư	258
30. Chương 30: Đột Nhập Thanh Lâm Bảo	270
31. Chương 31: Âm Thầm Truy Tra	281
32. Chương 32: Đối Phó Bằng Mưu Kế	294
33. Chương 33: Hoàn Toàn Sụp Đổ	303
34. Chương 34: Lạc Phong Cốc	310
35. Chương 35: Phù Tiên Quả	316
36. Chương 36: Chấp Lệnh Bang Chủ Kim Ứng Bang	323
37. Chương 37: Huyết Long Tuyệt Chiêu	333

Huyết Long Tuyết Kiếm

Giới thiệu

Xuyên suốt truyện không chỉ khô khan võ học mà đan xen giữa những trận thư hùng là tình huynh đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-long-tuyet-kiem>

1. Chương 1: Hoa Tuyết Phủ Xác Người

Vào mùa đông, khí hậu rét buốt cũng gia tăng, nhất là về đêm ở thị trấn Nguyên Dương này, đó cũng là điều bình thường.

Nhưng đêm nay, gió thổi mạnh từng hồi làm tăng giá lạnh, nên mọi người phải chui vào nhà đốt lò sưởi, quây quần bên ánh lửa, uống vài chung rượu để xua đuổi cái lạnh.

Gió thổi càng lúc càng mạnh. Có người lo âu hé mở cánh cửa ra bầu trời u ám, rồi vội vàng quay vào nói :

- Tuyết lại rơi rồi, hèn chi lạnh như thế này.

Thị trấn hầu như im vắng, nhà nhà cửa đóng gài. Ngoài đường hầu như không người qua lại.

Trong thị trấn đã như thế thì ngoài ngoại ô càng u tịch trong đêm tuyết rơi này.

Nhưng trên đường vắng lại có đoàn người ngựa đi nhanh, dưới hoa tuyết bay bay từ thị trấn thoát ra vùng ngoại ô.

Chợt từ nơi mé một ngọn đồi, lại có một toán người ngựa khác, y phục toàn màu đen, khăn che kín mặt, lướt nhanh chặn toán người trong thị trấn ra. Đôi bên không nói câu nào mà chỉ ghìim ngựa thật gấp, làm cho những con ngựa cất vó tiền hí lộng rền vang.

Một tên y phục đen bỗng hét lên :

- Tấn công!

Tức thì toán y phục đen bịt mặt ập tới và một cuộc ác chiến diễn ra trong tiếng ngựa hí, trong tiếng binh khí chạm nhau, tiếng la hét vang rền. Rồi sau cùng là những tiếng la kinh hoàng của những người giã chết của đôi bên. Nhưng thiệt hại nặng nề thiên về toán người bị chặn đánh, dần dần toán người đó chỉ còn lại hai người dạng trung niên một nam, một nữ đang ở trong vòng vây của bọn áo đen bịt mặt.

Một tên áo đen cất tiếng :

- Hãy trao quyển sách cho ta!

Người nam trung niên cười nhạt đáp :

- Có bản lĩnh thì cứ qua lấy!

Tên bịt mặt áo đen quát :

- Được lắm!

Tức thì, ánh đao lấp lánh của hắn đã phủ chụp tới giữa mặt đối phương. Người nam trung niên quay người, tung kiếm tiếp chiêu nhắm giữa ngực tên bịt mặt để phản công, khí thế rất mãnh liệt.

Tên bịt mặt không chậm trễ biến thế, hoành đao gạt kiếm rồi nương đà tạt đao phóng tới.

Nhưng kiếm ảnh chợt dừng lại, chợt phát động thành những điểm quang vàng ánh điểm vào các yếu huyệt của tên bịt mặt.

Chợt có tiếng la :

- Coi chừng! Điểm Quang kiếm pháp...!

Lập tức, tên bịt mặt đi bộ lùi lại nhưng vẫn không kịp nữa, hắn cảm thấy đau nhói ở ngực phải bật lên một tiếng thét đau đớn.

Toàn thân hắn run lên, khi người nam trung niên rút thanh trường kiếm ra khỏi ngực hắn. Máu đỏ tuôn đổ hòa lẫn với tuyết.

Người trung niên vội quay lại quan sát dấu trường. Vừa lúc đó, thêm một tiếng kêu thê thảm nữa. Một tên bịt mặt văng ra khỏi vòng chiến bởi vừa nhận một cước của thiếu phụ trung niên.

Vòng vây của bọn bịt mặt vẫn siết chặt, ánh kiếm đao vẫn lấp lánh. Hoa tuyết càng rơi nhiều hơn theo từng cơn gió mạnh.

Nam, nữ trung niên hai người lúc này đã di chuyển lại gần với nhau hơn để cùng nương tựa, để dễ dàng chống trả với kẻ địch.

Chợt một tiếng hét từ bọn áo đen :

- Chết này.

Cùng với một loạt phi châm lóng lánh phủ chụp hai người. Chỉ thấy nam nữ trung niên xoay tít thân người và kiếm ảnh che kín chặn phi châm lại, chúng rơi lả tả trên mặt tuyết.

Hai người trung niên chợt quay đầu nhìn nhau, trong ánh mắt hình như cùng muốn nói :

- “Mãnh hổ nan địch quần hồ”.

Cùng chung ý nghĩ, hai người cùng quát lên một tiếng lớn, hai thanh trường kiếm bắt đầu tỏa ra những điểm quang màu vàng tấn công liên tục để mở vòng vây. Những thế kiếm quá cương mãnh và độc hiểm làm cho bọn bịt mặt áo đen nhất thời phải dạt hẳn ra né tránh. Hai người trung niên nhanh như chớp ra roi giục ngựa phóng tràn qua rồi lao đi như gió cuốn.

Bọn bịt mặt nhìn theo bất lực và bắt đầu vội vàng thu dọn chiến trường.

Hai con ngựa vẫn tiếp tục đưa đôi nam nữ trung niên lao đi trong gió tuyết đêm khuya, qua những núi đồi u tịch, rừng cây đang oằn người dưới những đồng tuyết trên cành lá. Dẫu là đêm mười tám, ánh trăng chỉ mờ ảo dưới lán tuyết rơi nhưng hai nam nữ kia cũng chợt thấy phía trước xa xa, giữa đường có một bóng đen ngồi trên một con ngựa trắng cản lối đi của họ.

Nam trung niên cho ngựa chậm lại, sát vào thiếu phụ bảo :

- Hãy cẩn trọng!

Thiếu phụ cho ngựa thả kiệu đáp :

- Chúng ta chậm lại đã.

Trong lúc hai người nói chuyện, hai con ngựa của họ vẫn từ từ tiến tới, con cách người ngồi trên lưng con ngựa sắc trắng không bao xa nữa, đã nhìn rõ người này cũng y phục đen và bịt kín mặt.

Với kinh nghiệm, nam trung niên tỏ vẻ điềm đạm, lên tiếng trước :

- Xin các hạ nhường đường cho chúng tôi qua.

Người bịt mặt không đáp, đôi mắt phát ra hai luồng nhãn quan rực sáng, ngửa mặt cất tiếng cười lớn, át hẳn tiếng gió rít, tạo nên một cảm giác bất an cho đối phương.

Bất chợt tiếng cười im bật, người bịt mặt hỏi lớn :

- Hai người là Điểm Quang song hiệp?

Giọng nói nghe như lạnh hơn băng giá, khiến người thiếu phụ lo ngại.

Nam trung niên liền đáp lời :

- Các hạ không lầm, phu thê chúng tôi trong giang hồ thường được gọi Điểm Quang song hiệp.

Người bịt mặt lại hỏi tiếp :

- Vậy người chính danh là...

Người bịt mặt nói tới đó còn đang ngần ngừ thì nam trung niên đã tiếp lời :

- Tại hạ là Đoàn Trung Anh và ái thê là Lưu Kỳ Lan, chẳng hay các hạ chặn lối chúng tôi có mục đích gì?

Người bịt mặt cười nhạt đáp :

- Quyển sách mà các ngươi đang giữ.

Đoàn Trung Anh hỏi lại :

- Điểm Quang kiếm pháp?

Người bịt mặt lại cười lớn :

- Thứ đó vô dụng! Ta cần Huyết Long kiếm phổ.

Đoàn Trung Anh khựng lại, nhìn qua Lưu Kỳ Lan khẽ gật đầu, rồi quay phắt lại nhìn chăm chăm vào người bịt mặt gần giọng :

- Các hạ là ai?

Người bịt mặt hừ một tiếng rồi nói :

- Trong đời, chưa có ai dám hỏi đến tên ta.

Sự thật, song hiệp cũng đã đoán được người bịt mặt kia là ai rồi.

Trong một năm nay, võ lâm có xuất hiện một quái khách võ công cao siêu, hành tung xuất quỷ nhập thần, giết người như đồ tể, cướp đoạt báu vật, kỳ thư, bí kíp võ học. Song chưa ai biết rõ tung tích của hắn. Võ lâm giang hồ hào khách chỉ biết quái khách ấy sử dụng võ công tinh túy của nhiều môn phái mà thôi.

Do đó, đêm nay, Điểm Quang song hiệp cảm thấy đây là một đối thủ nguy hiểm, lành ít dữ nhiều.

Người bịt mặt thấy Điểm Quang song hiệp vẫn im lặng lại quát :

- Nếu biết điều hãy trao ngay Huyết Long kiếm phổ cho ta!

Đoàn Trung Anh cũng gần giọng trả lời :

- Như vậy đêm nay các hạ đón đường chúng tôi chỉ với mục đích ấy thôi sao?

Người bịt mặt đáp ngay :

- Phải.

Đoàn Trung Anh cương quyết :

- Không cần nói nhiều, hãy ra tay đi.

Vừa dứt lời, cả song hiệp lẫn người bịt mặt đều nhẹ nhàng rời lưng ngựa, đứng thủ thế trên mặt đất.

Người bịt mặt quát :

- Nơi này là mồ chôn của phu thê các người!

Tiếp theo lời nói, người bịt mặt bước vọt tới, phóng kiếm đâm vào thiếu phụ. Lập tức, Lưu Kỳ Lan đảo người né tránh, ngơ đầu thanh kiếm như uốn cong lại, đánh ngược về phía Đoàn Trung Anh.

Đoàn Trung Anh la lên :

- Hồ Phong Kiếm!

Rồi nương theo thế búng người lộn về phía sau một vòng để tránh. Chỉ một chiêu đầu, người bịt mặt đã sử dụng kiếm pháp thập phần cao diệu làm cho song hiệp phải e dè.

Cùng lúc đó, Lưu Kỳ Lan phóng vút đến một kiếm chiêu của Điểm Quang kiếm pháp vào sườn của đối phương, người bịt mặt chỉ hơi di chuyển bộ pháp, nhẹ nhàng tránh chiêu kiếm rồi phản công rất quyết liệt.

Hai bên tiếp tục giao đấu, một vùng kiếm ảnh điểm quang chớp lờ và kiếm phóng ào ào vì vu làm những hoa tuyết khá lớn phải tan tành rụng tóe trong ánh sáng mờ ảo của đêm gió tuyết mà cả đôi bên không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa.

Cuộc giao đấu càng lâu, song hiệp càng dần dần lúng túng, bởi người bịt mặt liên tục đổi chiêu thức kiếm pháp của các phái Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn và các môn phái khác một cách nhuần nhuyễn cao siêu gây áp lực liên tục, ép song hiệp vào thế bị động, lo đón đỡ mà thôi. Sự nguy hiểm mỗi lúc một gia tăng đối với song hiệp.

Nhưng đã hơn sáu mươi chiêu, tuy người bịt mặt ở thế thượng phong mà vẫn không hạ được đối thủ nên có vẻ bực tức.

Bỗng người bịt mặt hét to một tiếng, thân hình hần phóng vút lên cao, lộn ngược lại, đồng thời co chân phóng độc cước vào Đoàn Trung Anh.

Khi thấy chiêu thức này, Lưu Kỳ Lan la lên :

- Đúng là hần rồi!

Vừa hét Lưu Kỳ Lan vừa dùng thế Nhất Quang Điểm Tuyết, trường kiếm lóe lên đâm vút vào đối phương, còn Đoàn Trung Anh tung chiêu Huyền Quang Xuyên Vân, lóe chớp sắc vàng kiếm quanh quất ngược lên.

Người bịt mặt đang lơ lửng, tưởng chừng khó thoát hợp thức này, nhưng thân hình hần xoay thêm một vòng nữa thoát khỏi chiêu kiếm của Trung Anh, đồng thời chân hần điểm nhẹ lên sống kiếm của Lưu Kỳ Lan, rồi hần bật lộn thêm một vòng nữa, bất ngờ đập nhanh sát lưng Lưu Kỳ Lan với một thân pháp cực kỳ diêm ảo.

Chân chưa chạm đất, lưỡi kiếm của hần đã đâm về phía sau xuyên trúng lưng của Lưu Kỳ Lan. Thiếu phụ không tránh kịp, chỉ hét lên tiếng bi ai, lão đảo khi trường kiếm của đối phương rút ra khỏi người nàng. Máu tuôn xối xả trước ngực và sau lưng, rồi thân hình Lưu Kỳ Lan ngã sấp, chết lịm.

Đoàn Trung Anh kinh hoàng, nỗi lòng tràn ngập đau thương, uất khí dâng cao, chàng hét lớn :

- Ta quyết tử với nhà người!

Cùng với tiếng hét, Đoàn Trung Anh sử dụng ngay chiêu cuối cùng của Điểm Quang kiếm pháp. Chỉ thấy trong ánh sáng mờ một loạt ánh chớp màu vàng lấp lánh tới tấp bay vút vào đối phương rất kỳ ảo.

Lập tức người bịt mặt cũng hét lên tiếng lớn, thanh trường kiếm trong tay hần liền tạo ra một vùng kiếm quang sáng tròn dày đặc, phá tan những điểm quang màu vàng của đối thủ, khiến chúng tới tấp, tắt phụt.

Chiêu thức cuối cùng của Điểm Quang kiếm pháp bị phá vỡ, Đoàn Trung Anh chợt hoang mang. Chính trong khoảnh khắc ấy, kiếm quang rực sáng của đối phương vọt tụt lại thành hình nhất điểm xà như ánh chớp xẹt cực nhanh đến giữa ngực của Trung Anh.

Chỉ nghe tiếng la của Trung Anh vang lên :

- Á...

Tức thì, thân hình thối lui, tay buông trường kiếm, máu từ ngực hắt bắn ra, rồi rơi ngã trên mặt đất, khi người bịt mắt rút nhanh trường của hắt khỏi lồng ngực Đoàn Trung Anh.

Người bịt mắt đến xác Đoàn Trung Anh lục soát và lấy ra một quyển sách mỏng, nơi bìa có ghi: “Huyết Long Kiếm Phổ”. Mắt hắt sáng lên, gật gù khoái trá nhưng bỗng vụt tắt khi tay hắt lật đến trang cuối quyển sách.

- Trang cuối đã bị xé mất! Nó ở đâu rồi! Thật tức chết!

Hắt nhẹ cất quyển sách vào trong áo, đưa mắt nhìn chung quanh, rồi lẹ làng phóng lên lưng ngựa, ra roi lao vút đi giữa vùng núi đồi.

Gió mát đêm đông, vẫn phủ xuống đều đặn như rải từng cánh hoa tuyết, ướp liệm cho đôi phu thê Điểm Quang song hiệp này vậy.

Qua ngày hôm sau, cả thị trấn Nguyên Dương này ai cũng biết tin Điểm Quang song hiệp đã bị sát hại. Còn võ lâm lại càng chú ý đến việc Điểm Quang song hiệp chết vì Huyết Long kiếm phổ và họ còn biết quyển kiếm phổ ấy đã bị mất trang cuối cùng. Từ đây, các cao thủ võ lâm lại âm thầm truy tìm kẻ bịt mắt, tìm kiếm phổ và tìm trang cuối bị mất.

Trong lúc ấy, tại Đoàn gia trang, sau cái chết của Đoàn trang chủ và Lưu phu nhân, tình hình trong trang đang đắm chìm trong sự thê lương ảm đạm. Nỗi đau buồn và gánh vác mọi việc trong trang đều dồn cho người con trai độc nhất là Đoàn Trung Ngọc.

Sau việc tang chế rộn ràng, chàng ta còn phải điều hành việc buôn bán nơi cửa hiệu mà phụ mẫu để lại, mà chàng lại không hề nghĩ là mình phải nhận lãnh sớm như vậy.

Đoàn Trung Ngọc đang ngồi miên man suy nghĩ nơi khách sảnh, chợt nghe tiếng ồn ào và tiếng đánh nhau té ngã la ó nơi ngoài sân trước, nên chàng vội vàng bước ra ngay.

Tại đây, các gia đình kẻ ôm đầu rên la, kẻ trật tay trật chân, đau đớn lê lét trên mặt đất và nơi ấy đang có ba người mặc võ phục nét mặt hầm hầm quắc mắt nhìn chàng.

Trung Ngọc cung tay thủ lễ và hỏi :

- Chẳng hay tam vị là ai? Có việc gì xin chỉ giáo?

Một người liền đáp :

- Ngươi là công tử Đoàn Trung Ngọc?

Không đợi chàng trả lời, người này liền tiếp :

- Ba tháng trước đây, phụ thân ngươi đã đến Lâm Sơn phái của ta đã thương người, hôm nay Lâm Sơn tam gia đến đòi nợ ấy.

Trung Ngọc hỏi :

- Vậy các hạ muốn thế nào?

Người này đáp :

- Trả oán!

Nói vừa dứt lời, lão này liền nhảy vọt đến bên Trung Ngọc dùng quyền sử dụng chiêu Mãnh Hổ Xuất Động tấn công ngay.

Biết không thể dùng lời để hóa giải nên Trung Ngọc đành tiếp quyền của đối phương.

Cuộc giao đấu qua mười chiêu, lão già đó nóng lòng nên đã sử dụng quyền cước ào ạt tấn công nhưng để lộ sơ hở ở bụng.

Không chậm trễ, Trung Ngọc chuyển biến thế thủ thành thế công thật bất thần!

Bịch!

Lão già bị trúng cước loạn choạng té lui. Lập tức có hai tiếng hét lớn. Cả hai người còn lại của Lâm Sơn phái phóng lên tiếp ứng để cho lão già chưa kịp thời trỗi dậy. Rồi cả ba liền phối hợp quyền, thức, thủ, công, nhịp nhàng lên cho Trung Ngọc trở nên bối rối.

Cuộc đấu càng kéo dài, quyền thức của Trung Ngọc càng rối cho nên bị trúng đòn.

Bịch!

Một quyền trúng vào vai trái làm chàng lão đảo chưa kịp định bộ lại thì hai ngọn cước khác đã bồi theo, hất thân hình chàng ngã chúi tới. Tức thì ba tay quyền nữa tới tấp đánh thêm làm chàng ngã lăn bất tỉnh.

Cho đến khi chàng tỉnh lại liền nghe tiếng nói lao xao :

- Công tử tỉnh lại rồi!

Lúc này nghe toàn thân đau nhói, Trung Ngọc cũng cố gắng chống tay trỗi dậy, thấy mình đang nằm trên giường.

Chàng nghe lão quản gia nói :

- Công tử hãy nằm tịnh dưỡng và uống thuốc, không nên cử động nhiều.

Trung Ngọc cố nói :

- Không sao, ta thấy đỡ rồi. Bọn Lâm Sơn phái còn ngoài trước không?

Có tiếng đáp :

- Ái chà! Công tử bất tỉnh đã một ngày một đêm rồi. Bọn Lâm Sơn phái đã bỏ mạng hết rồi.

Trung Ngọc giật mình hỏi :

- Ai giết bọn ấy? Mà ta đã bất tỉnh lâu như vậy sao? Sự việc như thế nào? Các người hãy nói cho ta nghe.

Nói xong Trung Ngọc bước xuống giường, lão quản gia đỡ chàng chậm chạp đến ghế ngồi rồi nói :

- Khi thấy công tử ngã xuống, chúng tôi vội nhảy đến tiếp cứu nhưng đều bị chúng đánh ngã.

Vừa lúc đó có tiếng hét lớn :

- Hãy dừng tay!

Thì ra, nơi hiện trường vừa xuất hiện một người võ phục màu xanh, che mặt bằng miếng vải xanh.

Có tiếng thốt lên từ ba tên Lâm Sơn phái :

- Thanh Y hiệp khách!

Một lão khác tiếp :

- Việc này không dính dấp tới người, người không nên can dự vào.

Thanh Y hiệp khách đáp :

- Sao người biết được. Ta thấy chướng mắt là ta can thiệp thôi. Các người hãy rút đi.

Cả ba gầm lên và liền rút binh khí. Hai người sử dụng đao và một người song đoản đao.

Thanh Y hiệp khách gằn giọng :

- Đó là tại các người.

Vừa dứt lời, trên tay Thanh Y cầm một trường kiếm. Lâm Sơn tam gia lập tức xông tới vùng đao tấn công với những chiêu sát thủ.

Hai mươi chiêu trôi qua, chỉ thấy Thanh Y hiệp khách sử dụng kiếm pháp rất nhẹ nhàng kín đáo, cùng với bộ pháp di chuyển ảo diệu, dần dần làm cho ba lão già kia không còn hợp chiêu hữu hiệu nữa.

Chợt Thanh Y hiệp khách hét lên tiếng lớn, kiếm pháp liền biến đổi, ánh kiếm lấp lánh như vạn điểm quang nhấp nháy phủ úp vào đối phương, tức thì những tiếng la đứt nghẹn và thân hình của Lâm Sơn tam gia bật ngã nhào vì yết hầu đã bị mũi kiếm đâm thủng chết liền tại chỗ.

Thanh kiếm vừa thu lại thì thân hình của Thanh Y hiệp khách cũng vụt rời khỏi nơi giao đấu.

Nghe xong, Trung Ngọc chậm chạp bước đến giá sách và nói :

- Quần gia hãy ra ngoài đi.

Lão quần gia cúi đầu nói :

- Công tử hãy uống thuốc.

Trung Ngọc đáp :

- Ta biết rồi. Cứ để đó.

Lão quần gia liền lẳng lặng bước ra ngoài. Còn Trung Ngọc rút nhẹ gần nơi tay, nhìn chăm chú nơi bìa sách có ghi “Điểm Quang Kiếm Pháp”.

Đây là kiếm pháp gia truyền mà phụ mẫu chàng để lại. Tuy các chiêu thức trong sách này chàng đã thuộc lòng, nhưng giờ đây nhìn thấy nó, lòng chàng nghe xót xa như lời phụ mẫu đã nói: “Đây là kiếm pháp gia truyền, con phải giữ gìn cẩn trọng. Nhớ nghe con!”

Những lời dặn như văng vẳng bên tai, làm chàng tần ngần định dở sách ra xem nhưng bỗng đổi ý, chàng lại để lại chỗ cũ với tiếng thở dài.

Sau vài ngày dưỡng bệnh, Trung Ngọc lại bắt tay vào việc điều hành mọi công việc của gia trang, nhất là công việc buôn bán của cửa tiệm đồ cổ của phụ mẫu chàng đã gây dựng bao lâu nay và tạo uy tín đối với khách hàng.

Công việc này rất phức tạp, bởi phải tìm mua các món hàng quý hiếm và đi giao cho khách nơi xa theo yêu cầu, vì vậy, cũng thường đụng độ với bọn xấu, rình rập chặn cướp nhưng không được, bởi vậy danh tiếng Điểm Quang song hiệp được nổi tiếng lên rất cao.

Bây giờ phụ mẫu chàng đã qua đời nên chàng phải nối tiếp công việc và có hai người phụ giúp là Đào Thành và Lỗ Chí là hai tay võ công khá cao.

Hôm nay, Trung Ngọc chuẩn bị đến cửa tiệm để xem xét, sắp xếp công việc thì chợt lão quần gia hốt hải chạy vào báo :

- Công tử ơi! Tiệm đồ của chúng ta đang bị phá phách dữ dội.

Trung Ngọc chụp ngay thanh kiếm vội lao đi. Nhưng đến nơi không còn đánh nhau. Chàng vội bước nhanh vào bên trong.

Nơi đây, những đồ quý hiếm đã bị đập vỡ tan hoang. Từng hộc tủ, từng ngăn kệ hầu như đều có những bàn tay lục lọi, xô ngã, tìm kiếm. Trung Ngọc đang ngẩn ngơ nhìn cảnh đổ nát, bỗng nghe có tiếng động ở góc phòng và một người vừa trỗi dậy vừa nói :

- Công tử! Xin công tử thứ tội!

Trung Ngọc vội bước đến ôn tồn nói :

- Đào Thành, ngươi không sao chứ?

Vừa hỏi, chàng vừa nhìn Đào Thành đã bị thương.

Đào Thành nói tiếp :

- Bọn chúng mặc y phục toàn đen và bịt kín mặt, không nói lời nào, chỉ nhảy vào tấn công chúng tôi và Lỗ Chí đã trúng đao chết rồi.

Vừa ôm ngực, Đào Thành vừa tiếp :

- Trong bọn chúng có một người võ công rất cao, chỉ ba chiêu đã chém Lỗ Chí chết, tôi liền tiếp cứu bị hấn dùng độc cước đá tôi vào góc phòng không sao dậy nổi.

Trung Ngọc nói tiếp :

- Rồi sao nữa?

Đào Thành lấy hơi, nói tiếp :

- Tất cả bọn chúng không cần để ý đến chúng tôi mà chỉ cùng nhau moi móc, lục lọi, đập phá như cổ tìm kiếm gì đó.

Đào Thành ngưng một lát rồi nói :

- Cho đến khi, có một tên trong bọn chúng nói: “Thưa chủ nhân, không có gì cả”, thì cả bọn mới kéo nhau bỏ đi.

Trung Ngọc trầm ngâm một chút rồi nói :

- Việc này ta sẽ tính sau, còn từ nay cửa tiệm này xem như đã đóng cửa.

Sau đó, Trung Ngọc trở về gia trang, đầu óc ngổn ngang trăm mối. Những việc xảy ra dồn dập làm cho Trung Ngọc phải suy nghĩ lo lắng tìm cách đối phó. Hơn nữa, ngoài giang hồ chàng chưa hiểu được điều gì vì quanh năm chỉ ở trong gia trang nên làm chàng thêm bối rối.

Cứ mãi ngẫm nghĩ, suy tư chợt nghe lão quản gia nói :

- Đã khuya rồi, công tử hãy đi nghỉ ngơi đi.

Trung Ngọc khẽ gật đầu. Lão quản gia lui ra ngoài, nhẹ khép cửa phòng lại. Chàng lại thở dài, đi đến giường nằm nghỉ.

Vì cả ngày xảy ra bao nhiêu chuyện, đầu óc căng thẳng mệt mỏi nên nằm một lúc Trung Ngọc liền thiếp đi.

Đang ngủ, Trung Ngọc bỗng cảm thấy lạnh ở cổ nên liền chợt tỉnh ngay và nghe tiếng nói hăm dọa :

- Nằm im, các sách quý phụ mẫu ngươi cất ở đâu?

Trung Ngọc mở mắt tỉnh táo đáp :

- Tôi không biết.

Một tên bịt mặt, y phục đen, quắc mắt nhìn chàng cười khẩy, rồi thu cây đao đặt nơi cổ của Trung Ngọc lại rồi nói :

- Bướng bỉnh thì khó sống đấy!

Vừa nói, hắn đảo bước lục tìm quanh phòng.

Thừa cơ hội ấy Trung Ngọc rút trường kiếm ở đầu giường chìa vào tên bịt mặt, hỏi :

- Ngươi là ai?

Tên bịt mặt hầu như không xem trường kiếm trên tay Trung Ngọc ra gì và đáp :

- Trong đời chưa ai dám hỏi đến tên ta.

Trung Ngọc lớn tiếng gọi :

- Gia nhân đâu?

Không một tiếng đáp, dầu cho chàng gọi thêm mấy lần nữa.

Trong lúc ấy, người áo đen tiếp tục lục lọi, xô ngã, đập phá các giá sách của chàng.

Trung Ngọc hét lớn :

- Đỡ kiếm!

Chàng sử dụng Điểm Quang kiếm pháp để tấn công đối phương với tất cả sức lực nhưng chỉ thấy người bị mặt đi bộ, xoay người tránh chiêu thức khá dễ dàng như không chú ý mà hắn vẫn tiếp tục lục lọi các sách vở để trên các giá sách.

Đoàn Trung Ngọc đã sử dụng trọn chiêu thức gia truyền, tuy không phát huy được nội lực, làm cho Điểm Quang kiếm pháp không lóe lên được những điểm ánh quang vàng, có lẽ thế mà tên bị mặt vẫn ung dung xem thường và đột nhiên quát lên :

- Hãy xem đao pháp của ta.

Tức thì, thanh đao trên tay tên bị mặt vũ lộng, biến thành vô số thanh đao khác, giăng phủ khắp người Trung Ngọc làm chàng sửng sờ không biết cách nào đối phó đành nhắm mắt chờ chết.

Bỗng tên lạ mặt cười nhạt đáp :

- Ta không giết ngươi nhưng ngươi hãy nghe rõ đây.

Trung Ngọc chợt nhìn y phục của mình đều rách nát do thanh đao của tên bị mặt chém đứt rất nhiều đường nhưng lại không chạm đến da thịt của chàng.

Tiếng nói của tên bị mặt vang lên :

- Ta cần trang sách cuối cùng của Huyết Long kiếm phổ, nếu ngươi chịu đưa ra, ta có thể cho toàn mạng.

Trung Ngọc đáp :

- Thật ta không biết.

Tên bị mặt “hừ” một tiếng nói :

- Được lắm! Ta sẽ dùng độc môn thủ pháp Tam Âm Triệt Mạch để bế ba kinh mạch của ngươi. Với thủ pháp này, ngươi sẽ không luyện được võ công và chỉ trong một năm kinh mạch sẽ đứt và ngươi sẽ chết trong đau đớn.

Vừa dứt lời, chỉ thấy người y lướt tới, hai tay chớp lên, điểm vào các đại huyệt của Trung Ngọc làm chàng cảm thấy đau nhói cực kỳ rồi ngã vật ra.

Tên bị mặt dùng bộ nhìn chàng gần giọng :

- Trong vòng một năm, nếu ngươi chịu đưa ra, thì ta sẽ giải độc thủ ấy cho ngươi.

Dứt lời, tên bị mặt thông thả, bước ra ngoài nhưng khi đến cửa phòng, hắn quay lại nói :

- Ngươi hãy la lên là ngươi muốn gặp người bị mặt, tất ta sẽ đến.

Nói xong, hắn lao vút trong bóng đêm.

Vừa lúc đó, Trung Ngọc nghe tiếng lớp bốp, hơi nóng và khói mù xông vào phòng.

Chàng đang hốt hoảng thì nghe tiếng la :

- Cháy! Cháy!

Loạng choạng đứng dậy, Trung Ngọc lấy vội quyển Điểm Quang kiếm pháp gia truyền giấu nơi đầu giường mà tên bị mặt không tìm được cất vào người rồi lao ra ngoài, nhìn loáng thoáng các gia nhân của gia trang đang nằm gục rải rác và ngọn lửa ập cháy bùng tới.

Không còn cách nào lôi kéo họ được. Trung Ngọc đành cố gắng thoát người ra ngoài gia trang, ngao ngán nhìn toàn bộ gia trang đang bị thiêu hủy và những gia nhân cũng đang bị hỏa thiêu.

Giữa đêm khuya, ngọn lửa bùng cháy ngút trời với những tiếng cháy gỗ nổ lớp bốp bên lửa bắn tung tóe, như át đi không khí lạnh lẽo của mùa đông nhưng đêm nay không có tuyết rơi, không có hoa tuyết mà chỉ có ngọn lửa rực cháy như đang thiêu đốt cõi lòng Đoàn Trung Ngọc.

2. Chương 2: Lưu Lạc Giang Hồ

Sau những tai biến dồn dập quá sức đau buồn, đã có lúc Đoàn Trung Ngọc muốn chạy đi để thoát khỏi cảnh ngộ. Nhưng giây phút ấy, hình ảnh phụ mẫu chàng bị thảm sát trong đêm đông tuyết phủ, rồi ngọn lửa hỏa thiêu Đoàn gia trang cùng với những xác gia nhân, như kéo chàng dậy để thoát khỏi sự thất vọng cùng đường mà trước mắt phải tìm cách trả thù, tìm cách diệt bọn người bịt mặt ác ma đó.

Trung Ngọc cố nuốt đi bao lệ sâu, rồi bỏ gia trang để tìm phương cách trả mối thù nhà.

Nhưng từ trước đến nay, Trung Ngọc ít rời gia trang, bởi vậy cũng rất ít người biết mặt chàng.

Thị trấn Nguyên Dương rất rộng, nên khi rời vùng tọa lạc của Đoàn gia trang thì Trung Ngọc hoàn toàn không còn ai nhận diện được mặt.

Rồi chàng cứ lầm lũi đi xa, sống lỳ lất như một kẻ nghèo hèn yếu đuối qua ngày tháng. Một hôm, Trung Ngọc sang đến thị trấn Châu Nam, thấy nhiều người bu xem sơn đông mã võ, nên chàng cũng chen vào để xem.

Lão nhân đánh phen la để kêu gọi mời mọc khách xem, còn cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đang biểu diễn múa đao. Những đường đao của cô ta biểu diễn rất xuất sắc. Hơn nữa, cô gái cũng có khuôn mặt và thân hình khá đẹp nên được người xem hoan hô cổ động nồng nhiệt. Riêng Trung Ngọc cũng ngẩn ngơ nhìn cô gái.

Thấy được cổ động và người xem khá đông, lão nhân và cô gái rất vui mừng, nhưng tiền thu lại chẳng được bao nhiêu, vả lại trời sắp tối nên họ ngừng biểu diễn để thu dọn đồ đạc để nghỉ ngơi.

Người xem đã đi hết, chỉ có lão nhân và cô gái lúi húi thu dọn nên Trung Ngọc sau một lúc suy nghĩ, liền đến bên lão nhân, nói :

- Tiểu diệt có thể giúp được gì cho lão nhân không?

Lão nhân ngược nhìn chàng, đáp :

- Không, không có gì đâu.

Trung Ngọc vẫn nói tiếp :

- Để tiểu diệt giúp thu dọn đồ đạc cho nhé!

Không đợi sự đồng ý, Trung Ngọc nhanh tay giúp hai người thu dọn mọi thứ rất gọn gàng.

Lão nhân gục gật đầu, nhìn chàng, hỏi :

- Cậu có muốn theo nghề mã võ với chúng tôi không?

Trung Ngọc vui mừng đáp :

- Được thế thì hay quá! Tiểu diệt thích việc này lắm!

Vậy là từ hôm đó, Đoàn Trung Ngọc đã là người giúp việc cho lão sơn đông mã võ. Bởi ý của Trung Ngọc là nương tựa vào toán mã võ này để chàng đi đây đi đó tìm kẻ thù và kiếm phổ đã bị cướp.

Cuộc sống lênh đênh này, Trung Ngọc cũng mau quen, bởi cô Mã Kiều Thanh, lúc rảnh rỗi không biểu diễn thường cùng chàng chuyện trò rất thân mật.

Hôm nay, sau khi dọn dẹp thì trời đã tối. Họ lại về lữ quán ăn bữa tối và chàng cùng lão nhân Mã Kim Tiêu, phụ thân của Mã Kiều Thanh, chuyện trò một lúc là nghỉ ngơi qua một ngày làm việc mệt nhọc.

Lão cũng không quên qua phòng bên săn sóc cho Kiều Thanh rồi về phòng với Trung Ngọc.

Đến nửa đêm, Trung Ngọc chợt thức giấc không thấy lão nhân Mã Kim Tiêu bên cạnh nên liền ngồi dậy nhìn khắp trong phòng cũng không thấy lão nhân.

Chàng lẳng lẳng rời khỏi phòng tiến về phía sau hoa viên bên cạnh để quan sát vì nghe nơi ấy hình như có tiếng động xô xát.

Khi đến nơi, chàng giật mình thấy Mã Kim Tiêu đang vũ lộng đại đao giao đấu cùng với hai người. Một lão lùn sử dụng đôi song bút và một lão gầy ốm, trên mặt có vết sẹo dài, sử dụng trường kiếm để đối địch.

Đôi bên đều tận lực xuất chiêu quyết đấu không biết được bao nhiêu chiêu rồi. Chỉ nghe lão gầy ốm vừa thủ thế vừa nói :

- Quỷ đao Mã Kim Tiêu, không ngờ qua mười năm, võ công của người đã tiến bộ hơn xưa, nhưng gặp Cổ Đông Sơn này nhất định máu là phải chảy.

Lão lùn liền tiếp :

- Thiết bút của Lại Chúc Hàn này, nhất quyết đêm nay phải lấy mạng người để đền mạng cho nhị ca ta, người không còn chạy trốn nữa được.

Hai tên lại vừa giao đấu vừa lời qua tiếng lại, chợt có loạt ám khí phóng đến lấp lánh ập vào hai lão lùn và cao, nhưng cả hai đều liền vung kiếm và song bút đánh bật được ám khí và hét lớn :

- Kẻ nào dám ám toán lão gia?

Vừa lúc đó, một người con gái liền lướt tới hiện trường với thân pháp rất uyển chuyển.

Trung Ngọc lăm bầm :

-Ồ! Mã Kiều Thanh!

Chàng không ngờ, Kiều Thanh có thân pháp nhanh nhẹn như thế, so với lúc biểu diễn thì hơn gấp bội.

Lão gầy, Cổ Đông Sơn cười gằn, nói :

- Thì ra là Mã cô nương.

Vừa nói lão vừa vung kiếm tấn công Kiều Thanh ngay. Còn Lại Chúc Hàn thì hần học múa song bút ập vào Mã Kim Tiêu.

Quỷ đao vũ lộng, Thiết bút dồn dập. Qua hai mươi chiêu, song bút như ánh chớp đánh thốc vào đối phương, nhưng Mã Kim Tiêu di bộ lách người tránh đi rồi lập tức hoành đao chém trúng vào vai Lại Chúc Hàn, làm rơi một thiết bút. Không bỏ lỡ cơ hội, Mã Kim Tiêu vũ lộng quỷ đao nhanh chớp, một sát chiêu ập tới thì tiếng la rú thê thảm của Thiết Bút Lại Chúc Hàn vang lên ngán ngùi và ngã chết tức thì.

Hạ xong gã lùn, Mã Kim Tiêu lập tức lướt sang tấn công Cổ Đông Sơn phụ giúp cho nàng Kiều Thanh đang khốn đốn với thanh kiếm của Cổ Đông Sơn.

Mã Kim Tiêu nói lớn :

- Thanh nhi lui ra, để y cho ta.

Kiều Thanh không đáp lời, nhưng liền lui ra đồng thời phát tay, phóng thiết châm ám khí vào đối phương rất bất ngờ.

Cổ Đông Sơn lúng túng trước lối hợp công này, nên có chút hoang mang làm cho chiêu thức có chỗ sơ hở, nên ngọn quỷ đao của Mã Kim Tiêu chớp lên chém tạt ngang trúng đùi trái, lão đảo, chưa kịp lấy lại bộ tấn, thì một loạt thiết châm phóng đến ghim vào yết hầu của Cổ Đông Sơn, làm lão ta ngã xuống, giãy lên mấy cái rồi im bật.

Mã Kim Tiêu quay nói với Kiều Thanh :

- Thanh nhi, hãy nhặt hết Thiết Trâm và rời khỏi lữ quán này.

Rồi hai người vội vã quay về phòng trọ, thấy Trung Ngọc đang nằm ngủ. Mã Kim Tiêu đánh thức chàng dậy và giục phải lên đường. Đã quen với những trường hợp này, Trung Ngọc lẳng lặng theo lão ra đi.

Sáng hôm sau, cả ba sắp đi vào con đường dọc theo dãy núi cao ở phía trước sẽ khó có quán ăn nên họ phải dừng nơi đây, tìm quán ăn để hẩn đi, vì nơi này có nhiều quán nhỏ.

Cả ba vào quán vắng khách và gọi thức ăn.

Một lúc sau, có hai thực khách bước vào. Vì thấy hai người này, Mã Kim Tiêu vội cúi mặt xuống như tránh né điều gì.

Chợt có chân người bước đến hần và cất tiếng hỏi :

- Cô nương đẹp quá, có thể qua ngồi cùng bàn với chúng tôi được chăng?

Tiếng Kiều Thanh đáp :

- Tôi không qua được.

Gã ấy cười lên và nói :

- Ta muốn cô qua là cô phải qua.

Mã Kiều Thanh đáp :

- Không ai bắt ép ta được.

Gã ấy gần giọng :

- Tam Hoa Ác Sát muốn là phải được.

Dứt lời hần vươn tay định nắm lấy tay Kiều Thanh, nhưng nàng liền giật tay tránh né và ngón tay điểm nhẹ vào huyệt đạo ở cổ tay hần.

Gã này cười khẩy nói :

- Thì ra cô cũng biết võ công.

Cùng với lời nói, gã liền biến chiêu trảo công chớp lấy vai của Kiều Thanh, buộc lòng nàng phải ngửa người ra sau để tránh chiêu, đồng thời chụp luôn thanh kiếm để nguyên vỏ ngoài đâm tới.

Gã này lùi lại và lấy đôi thiết trảo trong người mang vào thì Kiều Thanh cũng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Kiều Thanh nói :

- Các người tưởng bốn chữ Tam Hoa Ác Sát là muốn làm gì thì làm sao?

Gã này cười gần :

- Đúng vậy, cô cứ mở mắt mà xem.

Lúc này, Trung Ngọc mới lên tiếng :

- Các hạ ăn hiếp người quá đáng đấy!

Gã này quát :

- Tiểu tử muốn chết sao?

Dứt lời, trảo công của gã ấy chụp vào người Trung Ngọc. Chàng tuy biết võ công, nhưng đang bị độc thủ “Tam Âm Triệt Mạch” nên không còn nội lực, chiêu thức chậm chạp, khi xoay người tránh né thì “soạt”, thân áo trước của chàng bị xé toạc ra và quyền “Điểm Quang kiếm pháp” của chàng liền rơi xuống nền nhà.

Tất cả đều ngừng lại, nhiều cặp mắt chăm chú vào vật rơi. Tuy chưa biết ngay là sách gì, nhưng với người luyện võ thì họ hiểu đó là một sách quý về võ công.

Trung Ngọc lật đật cúi xuống lượm thì một tiếng hét lớn :

- Chết này!

Chiêu trảo của gã chớp thẳng vào đầu Trung Ngọc đang cúi xuống.

Vừa lúc đó, có tiếng hét lớn với kiếm phong và chưởng phong vút tới chỗ bàn Trung Ngọc. Chàng chỉ cảm thấy có ai chớp vai chàng hất mạnh làm thân hình chàng văng vào mé tường.

Lồm cồm ngồi dậy, Trung Ngọc thấy quyển sách của chàng nằm giữa năm người đang gườm nhau. Riêng lão Mã Kim Tiêu sau khi hất Trung Ngọc thoát chiêu trảo công của Tam Hoa Ác Sát, liền lộn người đứng bên cạnh chàng, khẽ nói :

- Trảo công của hần cũng ghê thật.

Trung Ngọc biết ngay lão đã cứu chàng thoát chết nên liền nói :

- Nếu lão nhân không cứu, chắc tiểu diệt đã bỏ mạng rồi.

Mã Kim Tiêu không đề cập đến vấn đề ấy mà liền nói :

- Hãy xem bọn chúng kia!

Trung Ngọc liền ngược nhìn lên, thấy có hai người khách đã vừa lúc mà Kim Tiêu cố ý tránh mặt, đang đứng gần quyển sách nhất, cất tiếng nói :

- Tam Hoa các ngươi hãy nói lui đi.

Một trong Tam Hoa hỏi :

- Các người là ai?

Người ấy đáp :

- Phi Dao Thiết Thủ.

Vừa nghe hai người kia xưng danh, cả ba tên Tam Hoa Ác Sát giật mình lùi lại một bước đứng hàng ngang.

Bỗng, chúng cùng hét lớn và cùng phóng thiết trảo đến tấn công vào Phi Dao Thiết Thủ như màn lưới chụp xuống. Nhưng hai người Phi Dao Thiết Thủ chỉ sử dụng bộ pháp thoát ra ngoài và có tiếng quát :

- Hãy xem đây!

Tức thì mấy ngọn phi đao lấp lánh vút vào đối phương và tiếp theo thân ảnh Thiết Thủ chập chờn, đôi tay vung là nghe đối thủ la thảm thiết sau một tiếng “hự” khi vừa thoát được ngọn phi đao.

Rõ ràng Phi Dao và Thiết Thủ liên hợp tấn công rất hiệu quả, làm đối phương khó lường nên chỉ một loạt tấn công cả ba tên Tam Hoa Ác Sát, kẻ bị phi đao ghim vào tử huyệt, kẻ bị Thiết Thủ đánh trúng chết ngay, đúng là ba cái xác không đáng chú ý đến nữa...

Cái mà hai người Phi Dao và Thiết Thủ chú ý là quyển sách của Trung Ngọc đang còn nằm trên nền nhà. Bởi vậy cả hai lướt đến định nhặt lấy.

Chợt có tiếng lạnh lùng từ nơi cửa vang lên :

- Nhị vị đều không lấy được. Tránh ra là hơn.

Phi Dao Thiết Thủ đều ngạc nhiên quay lại thì một Thanh y lão nhân đang bước vào.

Phi Dao liền lên tiếng hỏi :

- Các hạ là ai, cũng muốn xen vào à?

Thanh y lão nhân lạnh lùng nói :

- Muốn toàn mạng hãy tránh ra, ngươi chưa xứng đáng để hỏi ta.

Phi Dao nổi nóng quát :

- Nhà ngươi muốn chết chắc?

Thanh y lão nhân bật cười. Tiếng cười như xoáy vào tai làm chấn động kinh mạch.

Phi Dao thoáng cau mày, rồi nhanh như chớp song thủ phát ra mấy ngọn phi đao lấp lánh bắn vào đối phương. Đồng thời, gã Phi Dao lướt tới định chụp quyển sách, nhưng đã chậm một chút, quyển sách đã nằm trên tay của Thiết Thủ.

Trung Ngọc thấy mấy ngọn phi đao bay tới thì Thanh y lão nhân lắc mình xoay nửa vòng, tức thì những phi đao biến mất vào tay áo rộng đồng thời đánh liền một chưởng phủ vào Thiết Thủ.

- Bùng!

Tiếp theo đó là tiếng “hự” và tiếng rú lên đau đớn, thân hình Thiết Thủ bắn vào góc phòng giấy chết, còn quyển sách lại rơi xuống nền nhà.

Tên Phi Đao thấy vậy liền hét lên tiếng lớn hai tay định phóng tiếp loạt phi đao nữa, nhưng chưa kịp hành động thì Thanh y lão nhân đã nhanh hơn phát ống tay áo, những phi đao đã thu được, chớp lên bắn vào hai tay của Phi Đao làm hắn buông luôn những phi đao còn nắm nơi tay rơi lèng kèng trên nền nhà, miệng thì kêu lên đau đớn :

- Á! Á!...

Biết bị nguy, gã Phi Đao tung người phóng chạy ra cửa, nhưng lão nhân y phục xanh liền lướt theo, quát lớn :

- Người không thể chạy thoát đâu!

Lời vừa dứt, Thanh y lão nhân cũng đã biến mất vào sau những hàng cây cuối cùng.

Qua giây phút bàng hoàng, Mã Kim Tiêu hồi thức :

- Thanh nhi, chúng ta phải rời đây ngay thôi.

Còn Trung Ngọc cũng không chậm trễ bước đến nhặt quyển sách của mình cất vào trong áo.

Rồi cả ba liền ra khỏi quán. Mã Kim Tiêu thấy có hai con ngựa của những kẻ đã chết còn cột nơi đó nên vừa chỉ hai con ngựa vừa nói :

- Thanh nhi con cưỡi một con, và Trung Ngọc cưỡi một con mới thoát nhanh được.

Thế là cả ba liền phóng lên lưng ngựa ra roi lao đi, theo con đường chạy sát bờ núi.

Hai con tuấn mã sải vó phi nhanh đưa ba người đi dần vào dãy núi cao hùng vĩ, nhưng hiện chưa dừng vó ngựa, e sợ có người truy đuổi.

Rồi con đường nhỏ dần, khi một bên là vực thẳm dây leo phủ kín. Cảnh núi non hùng vĩ vùng hiểm trở làm cho Trung Ngọc mãi miết nhìn.

Chợt, tuấn mã chở chàng và Mã Kim Tiêu bỗng chậm lại. Tức thì, lão quay người lại, nhanh như chớp vươn một tay chớp vào ngực Trung Ngọc rút lấy quyển sách và tay kia chớp lấy thân hình chàng và quăng chàng xuống vực thẳm.

Chỉ nghe tiếng thét của Trung Ngọc vang vọng lên rồi nhỏ dần và tắt lịm.

* * * * *

(Mất trang)

- Tại hạ là Đoàn Trung Ngọc, xin kính chào lão nhân.

Lão nhân nhìn chàng chăm chăm rồi hỏi :

- Người họ Đoàn, vậy người có biết một người tên Đoàn Trung Anh không?

Trung Ngọc ngạc nhiên hỏi lại :

- Lão nhân có quen biết với người đó sao?

Lão nhân khẽ gật đầu :

- Còn thân thiết nữa, người biết người đó không?

Trung Ngọc đáp :

- Thưa, đó là thân phụ của tại hạ.

Chỉ thấy lão nhân run run như muốn đứng lên. Bỗng nhiên lão ta ngửa mặt lên cười tỏ ra rất sung sướng. Trung Ngọc càng ngạc nhiên hơn khi thấy nước mắt tràn đầy mặt lão nhân.

Chợt lão lại gào lên :

- Trời cao có mắt. Ôi, trời cao có mắt.

Qua cơn xúc động, lão nhân nhìn chàng chăm chăm từ đầu đến chân rồi thốt lên :

- Đoàn Trung Ngọc, người chính là cháu ruột của ta. Hãy bước lại gần ta nào.

Trung Ngọc ngỡ ngơ nhưng vẫn bước tới hỏi :

- Vậy lão nhân là ai?

Lão nhân đáp :

- Ta là Đoàn Trung Chính, em ruột của thân phụ ngươi, là thúc thúc của ngươi đây.

Lúc này Trung Ngọc mới kêu lên :

- Thúc thúc, ôi Đoàn thúc thúc.

Với một nỗi niềm tao ngộ tình cờ, hai chú cháu ôm nhau trong niềm xúc động rồi từ từ kể lại những chuyện xưa.

Lão nhân nói :

- Phụ thân của con và thúc thúc đây theo học võ công cùng một sư phụ khi ra giang hồ đều có danh tiếng và võ công như nhau. Chúng ta còn có một đại sư huynh là Đại Cát Sinh, có biệt danh là Thanh Y Cô Khách.

Lão thở ra rồi tiếp :

- Cùng học lại có nàng Lưu Kỳ Lan, ái nữ của vị sư phụ Lưu Chấn Thiên và đó là nỗi ưu sầu cho thúc thúc.

Trung Ngọc lấy làm lại hỏi :

- Lưu Kỳ Lan có phải là thân mẫu tiểu diệt không? Mà làm sao lại đem nỗi ưu sầu cho thúc thúc chứ?

Lão nhân đáp :

- Đó là tình yêu. Phụ thân hiền diệt và thúc thúc đây cùng yêu Lưu Kỳ Lan chính là mẫu thân của con, nhưng duyên trời đã định, ta không thể trái lẽ được.

Trung Ngọc tiếp lời :

- Như vậy khi phụ thân tiểu diệt hợp duyên là ngày u sầu với trái tim thúc thúc.

Đoàn Trung Chính gượng mỉm cười :

- Đúng vậy, hiền diệt à! Nhưng đó là chuyện năm xưa.

Ngưng một lúc Trung Chính tiếp :

- Trước khi bước vào võ lâm giang hồ, sư phụ cho ta quyển Huyết Long kiếm phổ quyền hạ và cho phụ thân ngươi cuốn Huyết Long kiếm phổ quyền thượng. Đây là một bộ kỳ thư võ học, một bí kíp kiếm pháp của thân kiếm Chu Nhất Quân đại hiệp, lừng danh chốn võ lâm.

Lão nhân vén mái tóc phủ trước mặt, tiếp :

- Theo sư phụ cho ta biết, Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp khi phát được trọn vẹn sẽ tạo nên những ánh quang như những con rồng đỏ kỳ ảo và cực kỳ hữu hiệu và trở thành vô địch.

Trung Chính giọng bức tức, tiếp :

- Bởi thế, bọn ma đạo đã khởi tâm tranh cướp nhưng chưa có cơ hội đẩy thôi.

Trung Ngọc nghe đến đây chợt hỏi :

- Kỳ thư kiếm pháp đó của Chu Nhất Quân đại hiệp tại sao sư phụ của thúc thúc có được?

Lão nhân gật gù mỉm cười :

- Trước khi có bộ kỳ thư kiếm pháp này, sư phụ của ta đã ẩn chứng với Chu đại hiệp và nhận thấy rằng: Huyết Long Tuyệt Kiếm quả có uy lực vô biên, song cũng còn tùy nội công của người sử dụng, nhưng chắc chắn hơn hẳn Điểm Quang kiếm pháp của bốn môn chúng ta.

Lão ngừng một lúc rồi tiếp :

- Sau đó Chu Nhất Quân đại hiệp có việc hệ trọng phải ra đi, nên ghé tặng kỳ thư kiếm pháp ấy cho sư phụ của thúc thúc với mục đích sau này tùy sư phụ truyền tặng cho người hữu duyên.

Đoàn Trung Chính lại thở dài rồi nói :

- Bộ kỳ thư có hai quyển. Quyển thượng là chiêu thức. Quyển hạ là cách vận khí phát huy chiêu thức để đạt được thượng thừa kiếm pháp.

Giọng buồn buồn lão tiếp :

- Lúc ấy, do lòng ta ghen tức vì mất người ta yêu, nên không chịu hợp tác với phụ thân của tiểu đệ để cùng luyện kiếm pháp. Đó là điều ân hận cho đời ta.

Trung Ngọc lại hỏi :

- Thế tại sao thúc thúc lại ở nơi này?

Đoàn Trung Chính chậm rãi đáp :

- Sau một thời gian ngắn, không hiểu tại sao trong giang hồ biết được huynh đệ ta có được Huyết Long kiếm phổ nên bọn ma đạo rắp tâm cướp đoạt.

Lão suy nghĩ một lúc nói tiếp :

- Hôm đó, ta và phụ thân hiền đệ đi đến đoạn đường hiểm trở này, chợt có một người bịt mặt y phục đen, đột nhiên tấn công vào ta, mà không cần nói lời nào, đầu ta có lên tiếng hỏi. Bởi vậy chúng ta phải thi triển võ công ác đấu.

Lão lại đắm chiêu, giọng tức bực :

- Trong toán người bịt mặt này có một tên cầm đao dẫn đầu. Đường đao của hắn thật kỳ ảo và ác hiểm. Thúc thúc và phụ thân hiền đệ cùng hợp lực tấn công hắn, nhưng chẳng may, trong một quái chiêu đao pháp, hắn đã chém trúng chân của ta và đâm trúng vai phụ thân hiền đệ một nhát.

Trong lúc nguy nan, ta dùng chiêu thức cuối cùng của Điểm Quang kiếm pháp vận lực vũ lộng thành những đốm huỳnh quang phủ chụp vào người hắn.

Trung Ngọc hỏi dồn :

- Rồi sao nữa?

Đoàn Trung Chính đáp :

- Hắn dùng tuyệt kỹ thân pháp lộn ngược qua sau lưng ta và đánh một chưởng văng xuống ...

(Mất một trang)

- Nhưng đây là tuyệt lộ rồi!

Đoàn Trung Chính giọng phẫn chấn :

- Không đâu hiền đệ, nơi này vẫn có lối ra ta mới khám phá được. Bên trong còn có một thạch động nhỏ nữa, lại có lối phía trên cao và đủ một người chui lọt, ta đã nhìn thấy bầu trời và cây rừng đấy.

Trung Ngọc lại hỏi tiếp :

- Còn thức ăn thì sao?

Đoàn Trung Chính đáp :

- Phía trước cửa động là đáy vực thẳm, cây rừng chằng chịt ta có hoa quả ăn quanh năm. Ngoài ra sát những tảng đá lại có một loại nấm cứ một trăm ngày lại ra rộ một lần, ăn vào ngon và bổ giúp ta kéo dài sự sống đến hôm này đây.

Trung Ngọc lẩm bẩm :

- Thật là kỳ diệu! Nơi tuyệt địa như thế này mà vẫn còn đường sống. Trời vẫn còn giúp ta.

Rồi chàng quay sang lão nhân :

- Thúc thúc và tiểu diệt nhất định sẽ còn trở lại giang hồ.

Lão nhân không để ý đến sự phấn chấn của chàng mà nói :

- Hiền diệt đã thấy đói rồi phải không? Bấy và hóc đá kia, còn những quả ăn được để nơi ấy, lấy mà dùng.

Thời gian trôi qua, Đoàn Trung Chính vẫn không hề đề cập đến việc thoát khỏi nơi này mà chỉ bắt Trung Ngọc học thuộc Huyết Long kiếm phổ quyền hạ, và nghe những điều khám phá của lão qua những năm tháng ở nơi này về kiếm phổ ấy.

Hôm ấy, Trung Ngọc đang bâng khuâng lo lắng đến hạn kỳ Tam Âm Triệt Mạch không biết sẽ ra sao đây.

Chợt có tiếng gọi từ ngoài cửa động vọng vào :

- Trung Ngọc, hãy mau giúp ta!

Chàng vội vã chạy vào, thấy lão Trung Chính đang lê lét, cặp nạng của lão đầu mất rồi. Chàng đỡ ngay lão vào trong động, hỏi dồn :

- Thúc thúc, tại sao vậy?

Lão chỉ vào bắp vế nói :

- Tại bị hỏa độc xà cắn phải, ta cố gắng lên đến đây.

Giọng lão mệt nhọc :

- Ta không thể ra khỏi nơi này cùng với hiền diệt rồi.

Vừa nói lão vừa nắc nhen do khó thở và lấy trong người ra một cái túi nhỏ trao cho Trung Ngọc và nói :

- Đây là củ Bách Niên Nhân Sâm rất quý, ta gắng công lắm mới có dịp lấy được. Hãy giữ lấy nó, nó sẽ có ích cho hiền diệt lúc chữa bệnh. Hãy cố tìm đến Dược Vương Thần Y.

Lão đưa đôi tay nú nười Trung Ngọc rần sức nói :

- Hiền diệt hãy cố gắng lên, đừng để phụ lòng thúc thúc và phụ mẫu hiền diệt nhé!

Lão thều thào :

- Vĩnh... biệt...

Trung Ngọc ôm chặt lấy lão kêu lên :

- Thúc thúc! Thúc thúc!...

Nước mắt chàng tuôn ra và chàng hiểu, cũng vì chàng mà Đoàn Trung Chính cứ nấn ná ở lại nơi này. Ôi! Đây có phải là sự an bày?

3. Chương 3: Nơi Ngôi Nhà Hoanh

Sau khi ra khỏi vực thẳm, Đoàn Trung Ngọc cứ lẩm lủi đi mãi cho đến lúc trời sẩm tối thì thấy nơi thật xa có nhiều ánh đèn, chàng lẩm bẩm :

- Từ ngọn đồi này đến nơi ấy còn xa quá mà ta cứ mệt mỏi không biết phải làm sao đây.

Tuy nói vậy, song Trung Ngọc vẫn bước đều khi bóng tối đã bắt đầu đổ xuống vạn vật.

Chàng vẫn rảo bước xuống hết ngọn đồi, bụng đã đói, chân đã mệt mà trước mặt chỉ là cánh đồng hoang mênh mông, làm Trung Ngọc rất âu lo.

Nhưng qua hết đám sậy trở hoa trắng cao quá đầu, Trung Ngọc chợt thấy phía trước có một căn nhà, ánh đèn lơ mờ chiếu ra ngoài.

Trung Ngọc có ý xin nghỉ tạm nơi đây, nên bước nhanh hơn đến căn nhà ấy.

Thấy không có bóng người mà cửa lớn chỉ khép hờ nên Trung Ngọc đẩy cửa bước vào, nhìn quanh quẩn không thấy ai, chỉ nơi góc phòng có treo một cái đèn dầu, nhưng không đủ ánh sáng đối với cả căn phòng rộng này.

Trung Ngọc lên tiếng gọi :

- Có ai không?

Không có tiếng đáp, Trung Ngọc tiếp :

- Tại hạ lỡ đường, xin gia chủ cho tá túc qua đêm.

Vẫn không có tiếng trả lời, chàng hoang mang đi đến ngồi trên chiếc ghế để cạnh bàn.

Bất ngờ cái ghế gãy sụp xuống, làm Trung Ngọc mất thăng bằng, tay chàng vội níu cái bàn ai ngờ cái bàn cũng ngã sập xuống, khiến chàng té ngã xuống nền nhà.

Trung Ngọc bật ngồi dậy, bất chợt nhìn thấy trên nền nhà bằng gạch có bảy dấu chân trùng xuống cùng với một lỗ trùng tròn. Như vậy, những người để lại những dấu chân này ắt hẳn phải là cao thủ võ lâm.

Chàng đứng lên đưa mắt quan sát tiếp lại thấy còn có hai dấu chân thật sâu, hai đầu mỗi chân đối diện với bảy dấu chân kia, nên thầm nghĩ: “Có lẽ có một cao thủ đấu nội lực với nhiều người”.

Chàng lại nhìn vào bốn góc tường, thấy ở nơi đó đều có một cái đèn treo nhưng không thấy đốt sáng.

Trung Ngọc không ngần ngại liền đốt sáng thêm bốn đèn ấy làm cho căn phòng sáng hẳn lên.

Lúc này, chàng lại thấy thêm nơi bức tường sát góc trong cùng, có bảy dấu chân sắt gắn trên tường theo hình sao bắc đẩu, làm Trung Ngọc chợt nhớ đến lời dạy của thân phụ về Kim Tinh Bắc Đẩu.

Chàng nhủ thầm: “Không lẽ đây là dấu hiệu của Bắc Đẩu Thất Tinh Nhân”.

Nghĩ vậy, Trung Ngọc càng chăm chú quan sát các vật khác xem có gì lạ chẳng. Song, trong phòng này ngoài cái bàn cái ghế đã ngã đổ kia thì chỉ có cái nghiêng mực và cây bút đỏ trong góc nhà. Nhưng trên giường ngoài bảy bàn chân sắt, chỉ có một bức tranh khá lớn và duy nhất treo trên tường mà thôi.

Trung Ngọc bước tới ngắm bức tranh một cách bình thản của người thích xem tranh.

Bức tranh này vẽ một mỏm núi thật cao, phía trước và chung quanh là vực thẳm. Trên đỉnh núi này, có một lão nhân đang cầm gậy như đang đi tới. Nơi góc cây tùng có một người đang say sưa thổi tiêu.

Bức tranh muốn diễn tả lão nhân mù đang say mê tiếng tiêu mà quên cả việc quơ gậy dò đường, nên chân lão đang bước tới như sắp sụp vào khoảng không trước mỏm núi đá và sẽ rơi xuống vực thẳm.

Nét vẽ hết sức tỉ mỉ và thật đẹp. Người họa sĩ đã diễn tả nét mặt của lão nhân mù như lạc hồn phiêu lưu mơ theo một cái gì xa xôi.

Trung Ngọc tuy rất thích màu sắc và nét họa của người sáng tác, nhưng nó lại gây một cảm giác không vui và càng nhìn chàng càng cảm thấy khó chịu.

Chàng thầm nghĩ: “Một bức tranh tạo sự tàn nhẫn. Tại sao đặt một người mù vào cái chết bất ngờ và thê thảm như thế”.

Nghĩ vậy Trung Ngọc lại muốn kéo lão mù trong tranh thoát khỏi cái chết.

Chàng liền bước đến góc phòng lấy cây bút và nghiêng mực ở nơi đó, rồi vẽ lên bức tranh một thiếu niên sau lưng lão mù xuống tay kéo lão ta lại.

Chàng đứng ngẩn ngía một hồi rồi vẽ thêm một thanh kiếm đeo lưng lẳng bên hông thiếu niên rồi mới thở mạnh một hơi dài, nhẹ nhõm buông bút xuống.

Vừa lúc đó, trên nóc nhà chợt nổi lên tiếng động lớn và tiếng cười dài.

Trung Ngọc quay người lại thì nơi cửa đã xuất hiện một người cao niên mập mạp, mặc áo màu thanh thanh, tay cầm cái quạt, vừa vuốt râu vừa ung dung đi vào.

Người này lên tiếng :

- Lão phu xin chào thiếu hiệp.

Vừa nói lão ta đến cạnh Trung Ngọc và thốt lên :

- Hay quá! Thì ra là thiếu hiệp...

Trung Ngọc chận lời :

- Lão nhân có phải là chủ ngôi nhà này?

Lão ta chưa kịp đáp lời thì có tiếng nói từ ngoài cửa :

- Dĩ nhiên là không phải!

Chàng giật mình nhìn ra đã thấy có bốn người bước vào. Một người rất cao mặt dài, mắt và mũi như con ó già, sau lưng đeo một thanh trường kiếm. Một người khác trẻ hơn không đeo vũ khí, mặt mũi cũng giống như tên gầy kia. Còn lại là một lão già lùn và một lão tay chống nạng sắt nhưng bước đi rất nhẹ nhàng vững chãi.

Thấy các nhân vật này xuất hiện, Trung Ngọc chợt liếc mắt nhìn mấy dấu chân trên nền gạch và thầm đoán là dấu chân của những người này.

Tất cả những người vừa xuất hiện nhìn chàng chăm chăm, rồi họ cùng nhìn lên bức tranh.

Trung Ngọc lên tiếng :

- Đêm tối thế này, không biết các vị có điều chi chỉ giáo?

Lão nhân vào đầu tiên thủ lễ chào Trung Ngọc và nói :

- Tại hạ là Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm, xin thiếu hiệp cho biết cao danh.

Nghe giọng nói và điệu bộ của lão có vẻ kính cẩn làm Trung Ngọc khó nghĩ nhưng vẫn đáp lời :

- Tại hạ là Đoàn Trung Ngọc.

Cả bốn người kia bỗng ồ lên và nói :

- Thì ra công tử đây là con của Điểm Quang song hiệp.

Nói đoạn cả bốn người đến vái chào Trung Ngọc rất cung kính.

Lão Lương Sĩ Nhâm chỉ vào hai lão cao gầy giới thiệu với Đoàn Trung Ngọc.

- Nhị vị đây là huynh đệ ruột thịt họ Lục, đó là Lục Hồ và Lục Báo trong Bắc Đẩu Thất Tinh.

Chỉ vào lão lùn và lão một chân, lão ta nói tiếp :

- Vị này là Truy Mệnh Giang Hải Xuyên Bang chủ Thần Điều bang. Đây là Thiết Túc Tăng Tư Nam, Bang chủ Đại Tùng bang.

Trung Ngọc cung tay chào :

- Tại hạ xin chào các vị!

Bỗng hai huynh đệ họ Lục bước tới nói :

- Xin thiếu hiệp tiếp chiêu.

Nói xong, cả hai hợp quyền đánh vào Trung Ngọc. chàng giật mình nhảy lui, xua tay nói :

- Tại hạ không thù oán gì với nhị vị tại sao lại đánh nhau?

Một người nói :

- Thiếu hiệp hãy tiếp chúng tôi ba chiêu trước đã, rồi sẽ có lời giải thích.

Không nói thêm, cả hai hợp quyền đánh vào Trung Ngọc một lần nữa.

Bình thường việc tránh quyền không khó đối với chàng, nhưng ngày nay thì khác, Trung Ngọc xoay người tránh quyền, đồng thời di bộ xuất chiêu Thôi Sơn Thủ đánh vào một trong hai gã họ Lục, nhưng rất tiếc quyền pháp, bộ pháp của chàng không còn nhanh nhẹn nữa, nên gã này gạt tay quyền và chộp vào vai chàng giữ lại còn gã kia, tấn bộ gài cứng tay kia của Trung Ngọc.

Trung Ngọc la lên :

- Các vị làm gì thế?

Hai gã “hừ” một tiếng rồi cùng buông tay ra.

Lục Hổ nói :

- Không tiếp đủ ba chiêu.

Nói xong lão quay qua Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nói :

- Đoàn thiếu hiệp không tiếp được chúng ta ba chiêu, như vậy lời hứa của chúng ta xem như hủy bỏ.

Nói xong hai gã có vẻ khoái chí lắm.

Lương Sĩ Nhâm quát lớn :

- Ai bảo hủy bỏ?

Lời nói của lão đầy nội lực vang lên như sấm, khiến mọi người thoáng giật mình.

Truy Mệnh Giang Hải Xuyên cười lạnh lên tiếng :

- Lương lão huynh có tức giận cũng chẳng giải quyết được gì. Công việc này cần người có trí và biết võ công.

Thiết Túc Tăng Tư Nam tiếp lời :

- Tối thiểu người ấy cũng phải tiếp được ba chiêu.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Nhưng chúng ta không thể kéo dài ký ước vì đã đợi quá lâu rồi, may mới có được một cơ hội.

Lúc này Trung Ngọc mới lên tiếng :

- Xin các vị có thể nói rõ các vị muốn gì không?

Tăng Tư Nam liền giải thích :

- Lương lão huynh mới mời Đoàn thiếu hiệp làm Tổng bang chủ của các Bang và Hội của võ lâm đó thôi.

Trung Ngọc nghe nói, chàng ngạc nhiên chưa tin, thì Lương Sĩ Nhâm gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy! Ý lão phu muốn như thế.

Tăng Tư Nam chận nói :

- Để lão kể cho thiếu hiệp nghe câu chuyện này thì thiếu hiệp không còn thắc mắc gì nữa cả.

Không đợi Trung Ngọc bằng lòng hay không, lão cũng vẫn nói :

- Có một nhân vật võ lâm, đã lẩn lộn rất lâu trong giang hồ, võ công cũng chẳng kém ai, nhưng người ấy lại rất vô duyên, song lại muốn làm lãnh tụ của những hảo hán hắc bạch.

Vừa nói lão vừa cười mỉa mai và tiếp :

- Đoàn thiếu hiệp nghĩ xem. Có ai lại bằng lòng tôn y lên đầu. Bởi thế, y liền nghĩ ra một cách là dùng võ học của họ để làm áp lực, buộc một số người phải nghe theo ý định của y.

Tăng Tư Nam cười khà một tiếng rồi lại nói tiếp :

- Nhân vật kia cứ tưởng đem võ công sẽ làm áp lực được mọi người, nhưng y đã lầm, vì khi mọi người cùng hiệp lực thì y cũng chẳng đàn áp được ai.

Bấy giờ Trung Ngọc chột hiểu và chàng “à” lên một tiếng nghĩ thầm: “Thì ra Lương Sĩ Nhâm muốn cầm đầu giới giang hồ”.

Tăng Tư Nam nhìn Trung Ngọc hỏi :

- Chắc thiếu hiệp đã hiểu câu chuyện, không còn thắc mắc nữa chứ?

Đoàn Trung Ngọc gật đầu thì lão nhị Lục Báo trong Bắc Đẩu Thất Tinh lên tiếng :

- Sự tỷ võ giữa đôi bên xem như đã hòa nhau thì việc làm lãnh tụ của y cũng thất bại. Nhưng y nghĩ ra nhiều mưu kế, theo những mẩu chuyện gian thần trong lịch sử, đưa kẻ yếu làm hoàng đế, để các gian thần sau lưng nắm quyền chỉ huy lộng hành.

Tăng Tư Nam quay qua Trung Ngọc hỏi :

- Thiếu hiệp có biết y nói sao không?

Lão cười khinh tiếp luôn :

- Y nói, nếu được như vậy, y cũng là nửa thủ lãnh để điều. Thật là buồn cười phải không thiếu hiệp?

Lúc này, Lương Sĩ Nhâm chặn lời lên tiếng :

- Các người đã nói nhiều rồi, nhưng các người đâu có biết rằng, hiện tại có một thế lực rất mạnh đang khống chế dần các bang, hội, môn phái. Thế lực này đã lộ diện một nhân vật mà các người đã biết, còn sau lưng nhân vật ấy là bè phái của y như thế nào nữa, chúng ta chưa biết được. Vì vậy, chúng ta cần tập hợp một sức mạnh để chống lại bọn ấy.

Tăng Tư Nam liền tiếp lời :

- Với lý do đó, lão đề nghị tìm một người lạ mặt lên làm Tổng bang chủ. Rồi lão vẽ ra một bức tranh.

Vừa nói Tăng Tư Nam chỉ bức tranh treo trên tường, nhấn mạnh :

- Người mù và vực thẳm trên lối đi.

Nói đến đây lão ngừng lại thì Trung Ngọc vọt miệng nói tiếp như người rành rẽ câu chuyện :

- Nếu có ai có thể sửa đổi để cho lão nhân mù trong tranh không rơi xuống vực thì người đó được chọn làm lãnh tụ.

Lão Báo vỗ tay khen lớn :

- Thiếu hiệp quả là thông minh.

Lục Hổ lại nói rõ hơn :

- Nhà này chỉ là căn nhà bỏ hoang, ít người qua lại. Nếu có người đến đây và nghĩ ra cách vẽ để kéo lão mù trong tranh thì người này đúng là một người can đảm và nhân hậu.

Giang Hải Xuyên tiếp lời :

- Lúc đầu, bọn ta ưng thuận. Nhưng nghĩ lại nếu người làm lãnh tụ mà võ công kém cỏi thì không được. Nên có cuộc tranh cãi để đến kết luận là chỉ cần người đó đỡ được ba chiêu thì sẽ làm lãnh tụ.

Lương Sĩ Nhâm liền nói :

- Đúng là vậy, chỉ cần người đó tránh được ba chiêu thì không còn rắc rối nữa.

Đoàn Trung Ngọc thủ lễ nói :

- Tại hạ tài đức kém cỏi, không thể làm lãnh tụ các vị được đâu. Xin các vị chờ người khác vậy.

Nói xong chàng liền rảo bước đi xa.

Cả năm lão nhân nhìn nhau chưa biết tính sao, bỗng ngay nơi xuất hiện một người cản bước đi của Đoàn Trung Ngọc.

Người đó là một chàng thư sinh mặt đẹp như ngọc, y phục sang trọng, tay cầm cây quạt phe phẩy.

- Các vị xưng hùng võ lâm, muốn chọn người lãnh tụ. Gặp người kém võ công thì ngần ngại, cũng chỉ do trí tuệ các vị quá thấp kém mà thôi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm gầm lên giận dữ. Lão chao người đã đứng trước mặt thư sinh, quát hỏi :

- Các hạ là ai? Sao dám buông lời khích bác lão phu?

Thư sinh chỉ nở một nụ cười. Nụ cười như đóa hoa hàm tiếu thật là tuyệt. Ngay chàng Trung Ngọc cũng sững sờ ngậy người ra. Còn lão Lương Sĩ Nhâm thì cảm thấy lòng dịu lại.

Thư sinh lên tiếng đáp :

- Tại hạ là Thượng Quan Hùng.

Hai lão họ Lục cùng bật kêu lên :

- Thì ra các hạ là Ngọc Diện thư sinh.

Chàng thư sinh cung tay vừa chào vừa nói :

- Không dám! Không dám! Xin chào các vị.

Lương Sĩ Nhâm lên tiếng hỏi :

- Lời nói lúc nãy của các hạ có ý gì?

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Các vị là bậc cao niên, võ công cao thâm mà không nghĩ ra sao?

Ngừng một thoáng, thư sinh tiếp :

- Đoàn công tử của Điểm Quang gia trang chẳng lẽ không biết võ công. Nhị vị Trang chủ đã nổi tiếng hành hiệp với Điểm Quang kiếm pháp ít người hơn được, chắc các vị cũng rõ điều ấy.

Lương Sĩ Nhâm tiếp lời :

- Không biết các hạ ca tụng như thế có ý gì? Có điều gì xin các hạ cứ nói rõ ra đi.

Ngọc Diện thư sinh mỉm cười đáp :

- Các vị không nhìn thấy Đoàn công tử đã bị điểm huyết sao?

Nghe nói vậy, Thần Thủ quay nhìn Trung Ngọc, rồi bất thần vung tay điểm vào các yếu huyệt của chàng, nhanh như ánh chớp, quả là Thần Thủ.

Trung Ngọc cảm thấy có một luồng nội lực tuôn vào chàng. Còn mọi người thấy thân hình chàng rung lên liên hồi.

Lương Sĩ Nhâm rút tay lại, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt, lão chỉ thở dài không nói!

Giang Hải Xuyên bước tới hỏi :

- Thế nào hả?

Lương Sĩ Nhâm đáp :

- Độc môn thủ pháp bế ba đại mạch.

Giang Hải Xuyên hỏi tiếp :

- Có cách nào giải được không?

Lương Sĩ Nhâm đáp :

- Có lẽ chỉ có người điểm huyết mới giải được.

Chợt Ngọc Diện thư sinh cười trong trẻo tiếp lời :

- Không phải đâu! Còn có một người có thể giải được.

Cả năm người cùng thốt lên :

- Ai vậy?

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Được Vương Thần Y.

Tất cả mọi người cùng im lặng.

Trung Ngọc ngạc nhiên, lên tiếng hỏi :

- Tại sao các vị đều im lặng như thế?

Ngọc Diện thư sinh trả lời :

- Thứ nhất các vị đây không biết Thần Y đang ở đâu. Thứ hai, tất cả đều biết muốn gặp Thần Y không phải chuyện dễ dàng.

Lương Sĩ Nhâm tiếp lời :

- Đúng vậy, nhưng nghe lời nói của các hạ có lẽ biết chỗ của Thần Y.

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Dĩ nhiên ta biết. Mà còn biết thêm là Đoàn công tử đây sắp tới ngày tuyệt mạng rồi. Độc thủ ấy sắp phát tác rồi đấy.

Nói tới đó, Ngọc Diện thư sinh lại ngừng tay vẫn phe phẩy cái quạt.

Trung Ngọc lên tiếng :

- Xin cảm ơn các vị đã lưu tâm đến tại hạ. Đã vậy, tại hạ cũng xin nói rõ luôn.

Ngập ngừng một lúc chàng nói :

- Việc trang sách cuối của Huyết Long kiếm phổ bị mất, không liên quan gì tới tại hạ. Tại hạ không biết gì về việc ấy, nên các vị đừng trong mong gì ở tại hạ cả.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm “hừ” một tiếng rồi nói :

- Điều đó lão phu đã biết. Cả việc gia trang của thiếu hiệp bị thiêu hủy chúng ta cũng đã biết.

Nhìn mọi người lão tiếp :

- Trong võ lâm đã xảy ra nhiều biến cố. Một số cao thủ bị ám hại, bị chiếm đoạt tài vật và báu vật, mà khó biết thủ phạm, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay bất lực.

Lão thở dài rồi tiếp :

- Hơn nữa, Bang chủ của Hắc Y bang là Ma Dao Hàn Mộ Hiệp rất lợi hại. Ngoài võ công, y lại có tài tổ chức, nên có nhiều Phân Bang khắp nơi, với ý đồ thống lĩnh võ lâm.

Nhưng một lúc, lão tiếp :

- Trong khi đó, chúng ta muốn hành động đối phó, song lực lượng chúng ta ô hợp, không có người cầm đầu thích ứng, vì vậy lão phu mới nghĩ ra cách chọn người làm Tổng bang chủ là vậy.

Trung Ngọc lên tiếng :

- Tiền bối là người tài trí và hào hiệp...

Nhưng lão ta liền ngắt lời tiếp :

- Thiếu hiệp không cần nói về lão phu vì tất cả chúng tôi đã cùng đồng ý phương pháp chọn người làm Tổng bang chủ rồi. Và đến lúc này, lão vẫn muốn Đoàn thiếu hiệp nhận chức vị ấy.

Trung Ngọc toan thốt lời từ chối thì Ngọc Diện thư sinh đã lên tiếng :

- Thế này nhé! Để tôi giúp Đoàn thiếu hiệp tìm được Dược Vương Thần Y để chữa bệnh. Khi chữa xong chắc là hoàn tất lời cam kết giữa các vị. Lúc đó, Đoàn thiếu hiệp sẽ lên làm Tổng bang chủ cũng chẳng muộn.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thủ lễ, nói :

- Lão phu xin cảm ơn ý kiến của Ngọc Diện thư sinh và việc này xem như đã xong. Lão xin đa tạ Đoàn thiếu hiệp và chuẩn bị mọi việc đón thiếu hiệp lên làm Tổng bang chủ của chúng rồi.

Rồi lão cười hả dạ nói tiếp :

- Vậy lão phu xin ra mắt Tổng bang chủ trước.

Vừa nói lão vừa bước tới trước mặt Đoàn Trung Ngọc cung kính xá dài một cái.

Trung Ngọc giật mình thốt :

- Không được, không được! Tại hạ không dám nhận đâu.

Ngọc Diện thư sinh liền nói ngay :

- Đoàn thiếu hiệp cứ như thế mà làm, không nên từ chối mà phụ lòng mong đợi của Lương tiền bối!

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Xin Đoàn thiếu hiệp nhận cho.

Trung Ngọc xoay nhìn khuôn mặt đẹp như ngọc của Ngọc Diện thư sinh, lòng nghĩ thầm: “Người này thật là lạ! Hình như có nhiều thiện cảm với mình. Chàng ta nhận đưa mình đi chữa bệnh, lại khuyến khích mình nhận chức Tổng bang chủ, không biết có ý gì không?”

Thấy Trung Ngọc nhìn mình chăm chăm, Ngọc Diện thư sinh khẽ khàng nghiêng đầu sang trái, tai nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt trắng trên tay.

Trung Ngọc nói :

- Nếu tại hạ chữa được bệnh thì tại hạ sẽ gặp lại các vị để bàn việc ấy.

Ngưng một lát chàng nói thêm :

- Nếu việc ấy có ích cho nhiều người, nhất định tại hạ sẽ đóng góp sức mình cho đại cuộc, lúc ấy các vị không yêu cầu tại hạ cũng xin tham gia.

Ngọc Diện thư sinh điểm nhẹ nụ cười tỏ ý hài lòng trước lời nói khẳng khái chân thật, khiến nhường của Trung Ngọc.

Lương Sĩ Nhâm quay lại nói với mọi người :

- Các vị cũng đến tham kiến Tổng bang chủ Đoàn Trung Ngọc đi.

Bang chủ Đại Tòng bang Tăng Tư Nam tức giận, chống nạng bước ra cửa.

Nhưng thoáng một cái. Lương Sĩ Nhâm đã lướt nhanh ra chặn lại, lạnh lùng nói :

- Người nào chưa bái kiến Tổng bang chủ thì đừng hòng ra khỏi cửa.

Bang chủ Đại Tùng biết không thể cưỡng lại nên quay lại nhưng thầm nghĩ: “Nếu mình giết chết tiểu tử này, xem còn ai làm Tổng bang chủ cho biết”.

Nghĩ vậy, nên lão ta liền bước tới chấp tay vái Đoàn Trung Ngọc, nhưng cùng động tác ấy, hai tay áo của lão bất thần phồng lên và phóng luôn song chưởng đánh vào chàng ta.

Trung Ngọc và cả những lão kia đều bất ngờ. Chỉ có Ngọc Diện thư sinh đã nhìn thấy sự bất đồng ý kiến của lão Thiết Túc, hậm hực quay vào nên có ý đề phòng. Hơn nữa, Ngọc Diện thư sinh đang đứng gần Trung Ngọc, nên liền phát chưởng cản chưởng lực của lão ta.

- Bùng!

Lão ta lùi lại một bước, chống mạnh cây nạng xuống đất, mượn đà lộn người ra phía sau và phóng vọt qua cửa mất dạng.

Tuy Ngọc Diện thư sinh đã nhanh tay phát chưởng cản lại, song một phần của chưởng phong lão ra đã đánh tạt vào Trung Ngọc, đẩy bật ngay chàng về phía sau, rớt ập vào người Ngọc Diện thư sinh, nên chàng phải đỡ ngay Trung Ngọc mà cử chỉ hơi lúng túng.

Trong khi đó, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm phóng theo Tăng Tư Nam quyết rượt lão Bang chủ này, nhưng chợt nghĩ đến sự an nguy của Trung Ngọc nên dừng bộ, rồi quay trở lại ngôi nhà hoang.

Khi bước vào gian phòng lại không còn ai, lão ta biến sắc gọi lớn :

- Lý Năng xuống đây mau.

Tức thì, ở trên nóc nhà nhảy xuống một người, đến trước Thần Thủ lễ phép nói :

- Có tiểu nhân.

Lão hỏi nhanh :

- Những người trong phòng này đi đâu rồi?

Lý Năng là tên thuộc hạ của lão Thần Thủ. Lão đặt y ở đây xem chừng bức tranh. Lúc thấy Trung Ngọc vẽ vào bức tranh, y đã ra ám hiệu cho mọi người biết để đến đây. Sau đó y mệt mỏi nằm trên nóc nhà ngủ quên, đến khi nghe tiếng gọi lớn của Thần Thủ thì y mới chợt tỉnh nhảy xuống.

Giờ đây nghe hỏi y ngớ ngẩn và hốt hoảng quỳ xuống nói :

- Thưa... thuộc hạ không thấy gì cả.

Lương Sĩ Nhâm tức giận quát lớn :

- Quân vô dụng! Hãy cút mau.

Tên thuộc hạ vọt chạy đi, còn lão ta đến lấy bức tranh cuộn lại miệng lẩm bẩm :

- Các người đừng hòng trốn khỏi tay ta.

Cuốn xong bức tranh, lão quay lại đã thấy Truy Mệnh Giang Hải Xuyên đứng nơi cửa, lão ngạc nhiên hỏi :

- Các người kia đâu?

Giang Hải Xuyên không đáp mà chỉ nói gọn :

- Hãy theo ta.

Rồi lão ta lập tức quay người lướt đi.

Dù đang tức giận nhưng Lương Sĩ Nhâm cũng lao theo Bang chủ Thần Điều bang Giang Hải Xuyên.

Đi được một đoạn, hai lão đã song song bên nhau.

Lương Sĩ Nhâm hỏi :

- Lão đưa ta đi đâu?

Giang Hải Xuyên hỏi lại :

- Lão sợ sao?

Lương Sĩ Nhâm “hừ” rồi nói :

- Làm gì có chuyện đó.

Giang Hải Xuyên lại hỏi :

- Chứ lão không muốn biết họ đi đâu sao?

Lương Sĩ Nhâm “à” rồi nói :

- Lão hiểu rồi.

Hai người chậm hẳn lại và Giang Hải Xuyên nói :

- Không biết dnt có nghe lời huynh đệ họ Lục hay không?

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Việc đó chẳng ăn thua gì, Bang chủ nghĩ sao?

Giang Hải Xuyên gật đầu :

- Nếu hai chúng ta cùng hợp tác, có lẽ sự việc dễ dàng hơn.

Thần Thủ thích thú nói :

- Lão phu cũng có ý định ấy từ lâu, nhưng chưa có dịp để hỏi ý của lão huynh đó thôi.

Giang Hải Xuyên vội đứng lại và đưa tay siết chặt lấy tay Lương Sĩ Nhâm tỏ ý thân thiết rồi hớn hỏ nói :

- Đoàn Trung Ngọc bị độc thủ bể tam kinh, tuy không nguy đến tính mạng, nhưng huynh đệ họ Lục cũng chẳng chữa được đâu. Nên chúng ta sẽ hỏi y thuận phe ai, nếu nghịch ý thì hãy giết Trung Ngọc đi là xong.

Thần Thủ nghe vậy liền gật đầu tỏ vẻ tán thành, nhưng trong lòng lại nhủ thầm: “Lão họ Giang này lòng dạ thâm hiểm thật. Sau này ta phải tìm cách trừ đi mới được”.

Rồi lão buột miệng nói :

- Ý kiến của Giang lão huynh thật là hay. Còn Ngọc Diện thư sinh thì lão huynh nghĩ sao?

Giang Hải Xuyên trầm ngâm rồi đáp :

- Ngọc Diện thư sinh mới xuất hiện giang hồ gần một năm nhưng đã có tiếng tăm. Ngoài bộ mặt thật đẹp, hẳn còn có tài sử dụng thiết phiến rất tuyệt. Tuy nhiên chưa ai biết lai lịch của hắn và hắn thuộc phe nào.

Giang Hải Xuyên tiếp lời :

- Ý của lão huynh thế nào?

Lương Sĩ Nhâm đáp :

- Quả đúng như lời lão huynh vừa nói. Chúng ta nên cẩn thận một chút.

Giang Hải Xuyên gật đầu :

- Có thể chúng ta cứ theo thỏa thuận lúc này rồi tùy cơ ứng biến vậy.

Lương Sĩ Nhâm cũng gật đầu :

- Cứ như vậy là được. Chúng ta đi nhanh thôi.

Nói đoạn hai người sử dụng thuật phi hành lướt đi thật nhanh liên tiếp mấy cánh đồng nữa thì đến một ngôi nhà khá lớn, trong nhà vẫn còn ánh đèn thấp sáng.

Hai lão dừng lại, nhẹ bước đến cửa và Giang Hải Xuyên liền đẩy cửa bước vào.

Trước mắt họ, trên giường Đoàn Trung Ngọc đang nằm mê man, bên cạnh có huynh đệ họ Lục và Ngọc Diện thư sinh đang chăm sóc.

Tất cả đều im lặng không một tiếng động.

4. Chương 4: Bằng Diện Tiên Lương

Những tia nắng ban mai đã chui vào căn nhà. Không khí hầu như ảm đạm, nhưng những người trong căn nhà như vẫn không cảm nhận được.

Họ đứng yên như thế đã khá lâu, không một tiếng nói, chỉ có chẳng là lời nói trong ý nghĩ mà thôi.

Tất cả đều tính toán cho việc xảy ra nhưng chưa có giải đáp và chưa biết phải làm gì bây giờ.

Giữa lúc ấy, bỗng có tiếng của nữ nhân từ nơi cửa lớn phát ra :

- Vị nào là người trong Bắc Đẩu Thất Tinh hãy ra đây gặp ta.

Mọi người cùng giật mình quay lại thì thấy một thiếu phụ mặt đẹp như hoa, đang đứng tựa tay vào cửa và nhìn vào từng người.

Điều ngạc nhiên hơn nữa đối với mọi người là ngoài Đoàn Trung Ngọc đang nằm thiêm thiếp, còn ai cũng là tay có bản lĩnh, thế mà thiếu phụ xuất hiện lúc nào không ai hay biết cả.

Thiếu phụ tuy sắc đẹp như tiên nga, tiếng nói trong thanh như tiếng chuông ngân, nhưng trên mặt tiên nga ấy lại lạnh lẽo vô cùng.

Riêng huynh đệ họ Lục vừa nghe giọng nói của thiếu phụ thì toàn thân họ chợt rung động. Cái đèn trên tay của Lục Báo cũng bất thần rơi xuống đất.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thấy vậy vội nhanh tay đỡ cây đèn. Ngọn đèn suýt tắt chợt sáng lên như cũ.

Ngọc Diện thư sinh thấy vậy khen thầm: “Thủ pháp thật nhanh nhẹn. Quả đúng với danh Thần Thủ”.

Trong lúc đó, thiếu phụ nhìn ngay Lương Sĩ Nhâm và hỏi :

- Các hạ là người trong Bắc Đẩu Thất Tinh?

Lương Sĩ Nhâm cười lớn, không đáp mà hỏi vặn lại :

- Nương nương là ai? Không quen biết với họ mà đến tìm họ để làm gì?

Vừa nói, đôi mắt của lão liếc nhanh sang huynh đệ họ Lục.

Ngọc Diện thư sinh thấy vậy nghĩ thầm: “Lão này quả là tay mưu lược. Cử chỉ lão như thế, chẳng khác nào đã tố cáo huynh đệ họ Lục là người trong Bắc Đẩu Thất Tinh”.

Chẳng những Ngọc Diện thư sinh hiểu điều ấy mà mọi người ở đây cũng thấy được như thế.

Huynh đệ họ Lục tuy tức giận, nhưng họ cũng ngạc nhiên tại sao thiếu phụ kia lại đi tìm họ.

Còn thiếu phụ cũng đã biết được huynh đệ họ Lục trong Bắc Đẩu Thất Tinh, qua cử chỉ của Lương Sĩ Nhâm.

Thiếu phụ đưa ánh mắt sáng rực và băng lạnh nhìn lại người này, nên Lục Hổ không chịu được, liền lên tiếng nói :

- Tại hạ là Lục Hổ, trong Bắc Đẩu Thất Tinh, chẳng hay nương nương hỏi chúng tôi có việc gì?

Lục Báo cũng lên tiếng nói tiếp, để tỏ ra mình cũng cứng rắn, nhằm che lấp sự vụng về làm rơi cây đèn.

- Tại hạ là Lục Báo, cả huynh đệ chúng tôi chưa hề quen biết với nương nương. Tại sao nương nương lại tìm chúng tôi với mục đích gì?

Lời nói của lão vừa dứt, chợt thấy thiếu phụ khẽ nhích người là lập tức đã đứng trước mặt Lục Bảo, làm gã sững sờ với thân pháp kỳ ảo ấy.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm được dịp liền xen vô :

- Nếu có gì thắc mắc, nương nương cứ nói với huynh đệ họ Lục đi. Lão phu sẽ...

Vừa nói đến đây thì thiếu phụ đã chặn ngay :

- Không phải việc của lão.

Rồi nhìn mọi người, thiếu phụ tiếp :

- Tôi có việc cần phải giải quyết với nhị vị họ Lục đây, xin các vị hãy lánh mặt ra ngoài cho.

Lương Sĩ Nhâm cười đáp :

- Việc của nương nương và huynh đệ họ Lục dĩ nhiên không liên quan đến lão phu. Riêng cá nhân lão là người tầm thường thì được rồi nhưng còn có Bang chủ Thần Điều bang và Ngọc Diện thư sinh Thượng Quan Hùng đều là nhân vật có tên tuổi, nếu nghe theo lời nương nương còn gì là thể diện.

Ngọc Diện thư sinh biết ý đồ của lão nên nói ngay :

- Nếu Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm tiền bối đi ra ngoài thì tại hạ và Giang bang chủ cũng chẳng ở lại nơi này làm gì, có phải thế không hả Giang bang chủ?

Giang Hải Xuyên về hòa với Ngọc Diện thư sinh liền đáp :

- Đúng thế, việc gì có Thần Thủ lão huynh đề xướng thì họ Giang này sẽ làm theo ngay.

Nghe mấy lời đối đáp của Lương Sĩ Nhâm và Giang Hải Xuyên, thiếu phụ lấy làm ngạc nhiên. Bởi vì, bà ta nghe danh của Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm và Truy Mệnh Giang Hải Xuyên, mà nơi đây họ cũng hiện diện với huynh đệ họ Lục, nên bà ta nghĩ rằng họ sẽ bênh vực giúp đỡ họ Lục để đối phó với bà ta, chứ đâu ngờ họ chịu rút lui một cách dễ dàng như vậy.

Riêng Giang Hải Xuyên nhận thấy thiếu phụ này bản lĩnh võ công cao cường, khi nhìn thân pháp kỳ ảo của bà ta. Vả lại, với huynh đệ họ Lục, Giang Hải Xuyên cũng chẳng ưa thích gì, nên để mặc họ đối phó.

Còn huynh đệ họ Lục nghĩ rằng sở dĩ mấy người kia không muốn dính dấp bởi võ công cao siêu của thiếu phụ, nhưng đối với thiếu phụ này, huynh đệ họ Lục đây đâu có thù hận gì mà phải sợ hãi. Cứ để xem bà ta sử dụng thế nào rồi hãy tùy cơ đối phó.

Phần Lương Sĩ Nhâm nghĩ lại: “Lão họ Giang này thật là sâu độc, mới liên kết với mình đó, giờ lại về hòa với Ngọc Diện thư sinh ngay. Bọn người tưởng ta chẳng dám rút lui trước, thì ta rút lui ngay cho mà xem”.

Vừa nghĩ vậy, lão vội bỏ cây đàn xuống, định ra ngoài thì Lục Hổ liền nói :

- Các vị đừng ra. Để huynh đệ họ Lục này ra ngoài có lẽ tiện hơn.

Nói đoạn cả hai bước ra ngoài.

Thiếu phụ cười khẩy nói :

- Hai người muốn chết ở ngoài cũng không sao.

Vừa ra bên ngoài, Lục Bảo nhìn thiếu phụ hỏi :

- Nương nương có thù oán gì với chúng ta mà muốn động thủ?

Thiếu phụ lạnh lùng đáp :

- Để ta cho các người biết sự việc này rồi chết mới không ảm ức.

Lục Hổ nói :

- Người hãy nói đi.

Thiếu phụ giọng lạnh lùng kể cho huynh đệ họ Lục nghe.

Sự việc này xảy ra cách đây không lâu tại một lữ quán...

Hôm ấy, thiếu phụ cải nam trang đến trọ ở lữ quán lúc đêm về. Thiếu phụ vào phòng là lên giường ngủ ngay, có lẽ sau một ngày đường mệt mỏi.

Giờ đây đêm khuya, căn phòng im lặng như tờ. Hơi thở của thiếu phụ đều đều trong giấc ngủ. Bỗng trên mái nhà, có tiếng động nhẹ rất lạ, nhưng vẫn làm cho thiếu phụ chợt thức. Lập tức, thiếu phụ phẩy tay áo quạt tắt ngọn đèn, và vẫn nằm yên, thở đều như người đang say ngủ.

Một lát sau, cửa phòng chợt mở và một bóng đen nhẹ nhàng lén vào phòng.

Bóng đen này chẳng ai khác hơn là Lục Thân, nhân vật đệ tam trong Bắc Đẩu Thất Tinh. Y ngang nhiên xâm nhập vào phòng người khác mà không lo ngại mấy vì y vào võ công của y.

Hắn đã nhiều lần hành động như thế này để bắt gái tơ hăm hiếp, nhất là các cô gái có nhan sắc mà hắn bắt gặp bất kể nơi nào, cũng tìm cách thực hiện ý đồ dâm bạo ấy.

Đêm ấy, Lục Thân trú ngụ nơi lữ quán cùng với thiếu phụ. Tuy thiếu phụ cải nam trang, nhưng với đôi mắt cú vọ của y, đã khám phá việc ngụ trang này, nên đêm khuya y thực hiện ý đồ đột nhập vào phòng của thiếu phụ.

Lục Thân vừa lọt vào phòng, thấy im lặng hoàn toàn thì đắc ý vô cùng. Nhưng sự đắc ý chưa được bao lâu, thì y đã hoảng hồn thất sắc vì một ám khí trong bóng tối lao về hướng y. Chỉ nghe hơi gió của ám khí bay tới, y cũng nhận ra người sử dụng là một cao thủ. Y vội lách người người tránh thoát ám khí, mà ám khí đó là một góc bàn cạnh giường của thiếu phụ, mà bà ta đã bẻ ra.

Chẳng cần tìm hiểu đối phương là ai, y vội phóng người qua cửa sổ tẩu thoát.

Lục Thân là người nổi tiếng về khinh công cao nhất trong Bắc Đẩu Thất Tinh, nên y tự tin dù đối phương có giỏi hơn cũng không thể nào đuổi kịp.

Thiếu phụ sau khi phóng ám khí nhằm dò xét võ công đối phương, nhưng thấy y hoảng sợ lao đi nên biết y là kẻ dưới tay. Vì vậy thiếu phụ liền đuổi theo.

Trong lúc Lục Thân tưởng mình đã thoát được đối phương với tài khinh công thì có tiếng cười phía sau vọng đến khiến y hốt hoảng ngay.

Lục Thân cố chạy nhanh hơn, nhưng tiếng cười vẫn bám sát phía sau, thấy vậy y không chạy nữa liền chậm bộ lại quyết giao đấu với người truy đuổi kia.

Y sử dụng đôi Phán Quan bút xoay người tấn công bất ngờ vào thiếu phụ vừa từ sau trở tới.

Rõ ràng đối phương đang ở sau đang bị tấn công, nhưng đôi Phán Quan bút lại chỉ đánh vào khoảng không và không thấy đối phương đâu cả.

Biết ngay rơi vào tình trạng hiểm nguy, Lục Thân lập tức xoay người rồi lăn mình trên mặt đất để tẩu thoát.

Vừa đứng lên để chạy, Lục Thân lại nghe tiếng cười nhặt ở sau lưng nên y lập tức hồi bộ, thấy được đối phương nên liền sử dụng bút pháp cực nhanh tạo vòng đai ánh quang như sắp cuốn chặt vào đối phương.

Chỉ thấy thiếu phụ di bộ né tránh mà không hề xuất chiêu phản công. Lục Thân tấn công không trúng được mục tiêu càng tức tối, nên y phải thi triển toàn bộ chiêu thức trong “Đoạn bút thức” nổi danh của y quyết tâm tiêu diệt đối phương.

Tuy nhiên, chiêu thức rất khốc liệt vẫn không thể chạm đến y phục của thiếu phụ.

Biết không thể tiếp tục đối kháng Lục Thân liền nhảy lùi ra sau, vừa thở vừa nói :

- Họ Lục tôi bản lĩnh yếu hèn, mong huynh đài buông tha cho một phen. Sau này Bắc Đẩu Thất Tinh sẽ đền ơn huynh đài.

Mặc cho y van nài, thiếu phụ vẫn lạnh lùng tiến tới và khi thiếu phụ đã đến gần, y liền buông đôi Phán Quan bút và vung nhanh tay áo, tung mười mấy ám khí nhỏ bay nhanh vào người thiếu phụ.

Ám khí này là vật sở trường của Bắc Đẩu Thất Tinh gọi là Thất Tinh thần tiễn, mỗi tay áo của mỗi người có giấu bảy mũi ám khí độc vô cùng lợi hại, chỉ khi nào nguy ngập, bọn chúng mới sử dụng.

Đã có biết bao anh hùng hảo hán thiệt mạng vì loại ám khí độc hiểm này của chúng.

Giờ đây, Lục Thân đã phóng toàn bộ ám khí của y, nhưng chỉ thấy thiếu phụ phất nhẹ tay áo, cả mười bốn mũi Thất Tinh thần tiễn liền bị biến mất ngay.

Thấy thủ pháp của thiếu phụ hóa giải ám khí, Lục Thân hốt hoảng kêu lên :

- Ôi! Vạn lưu qui tông.

Tiếng hét vừa dứt, bỗng y ngã xuống nằm im bất động, giả vờ như trúng thương để thừa cơ hội tấn công bất ngờ một lần nữa.

Nhưng thiếu phụ chỉ cười lạnh đồng thời song thủ phất ra, tức thì mười bốn mũi Thất Tinh thần tiễn bà ta thu được lúc nãy liền từ trong tay áo ào ạt vút ra ghim vào người của Lục Thân đang nằm dưới đất.

Tiếng kêu la đau đớn tuyệt vọng của Lục Thân vang lên, nhưng thiếu phụ không cần chú ý và cũng không cần bước đến quan sát mà liền quay về phòng trọ nơi lữ quán và lẩm bẩm :

- Bọn dâm tặc, hèn hạ tiểu nhân, thật đáng chết tất cả.

Diễn biến sự việc là như vậy. Thiếu phụ kể xong quá khứ nhìn huynh đệ họ Lục giọng vẫn lạnh lùng, không lẩm bẩm nữa mà nói lớn :

Hai huynh đệ họ Lục tuy e ngại thiếu phụ, nhưng đã biết Lục Thân bị sát tử bởi thiếu phụ này, nên cả hai cùng hét :

- Tiệt tỳ, người phải chết.

Tức thì, Lục Báo phóng ra một loạt ám khí vào người thiếu phụ. Đồng thời, Lục Hồ từ phía sau cũng phóng ra một loạt ám khí nữa, để cả hai cùng tấn công bằng ám khí bất ngờ, nhất định thiếu phụ sẽ bị nguy khốn.

Thiếu phụ liền lách người qua một bên để tránh, vô tình bà ta đứng án ngay cửa lớn, không chậm trễ, Lục Báo liền quay lại tung tiếp một loạt ám khí khác bắn vút vào thiếu phụ.

Lại một lần nữa, thiếu phụ sử dụng thân pháp phóng vút người lên cao tránh ám khí, (...) ám khí này bay luôn vào trong nhà trúng ngay giường nằm của Đoàn Trung Ngọc.

Ngọc Diện thư sinh hốt hoảng hét lên tiếng lớn, thân ảnh chớp lên che chắn cho Trung Ngọc, cây quạt trắng xòe tròn nhấp nhô cực nhanh che kín thân hình của hai người.

Thiếu phụ nghe Ngọc Diện thư sinh hét lên giọng hốt hoảng nên ánh mắt phát hiện những ám khí đang vút vào trong nhà và Ngọc Diện thư sinh đang cố che chắn, nên bà ta liền vung tay cuốn lên, quét một vòng bán nguyệt, tức khắc các mũi ám khí đều quay hướng bay vào ống tay của bà ta.

Lương Sĩ Nhâm và Giang Hải Xuyên cùng kêu lên :

- Ôi! Vạn Lưu Qui Tông.

Ngọc Diện thư sinh nhìn thấy Lương Sĩ Nhâm và Giang Hải Xuyên như kẻ mất hồn, đứng chôn chân tại chỗ.

Còn thiếu phụ lại bước vào nhà đến chỗ nằm của Đoàn Trung Ngọc nhìn chăm chăm vào chàng.

Lúc ấy Lương Sĩ Nhâm lấy lại bình tĩnh bước tới hỏi :

- Nương nương có phải là Băng Diện Tiên Nương?

Thiếu phụ không đáp mà lại nhìn Đoàn Trung Ngọc và nói khẽ :

- Quả nhiên là Đoàn Trung Ngọc.

Rồi bà ta quay sang mọi người với vẻ quan tâm hỏi :

- Đoàn Trung Ngọc tại sao bị thương?

Lương Sĩ Nhâm đáp :

- Đoàn thiếu hiệp chỉ bị nội thương nhẹ mà thôi.

Thiếu phụ có vẻ chú trọng đến thương thế của Trung Ngọc. Chỉ thấy bà ta nhẹ nhàng vung tay vỗ nhẹ vào các đại huyệt của Trung Ngọc rồi sau đó lấy một hoàn Nội Thần Đơn màu hồng bỏ vào miệng của Trung Ngọc.

Bà ta chậm rãi nói :

- Ai đã điểm bể tam kinh của Đoàn Trung Ngọc vậy?

Ngọc Diện thư sinh vừa định lên tiếng, thì bên ngoài có ba bóng người lướt ngang qua cửa, nên thiếu phụ quát lớn :

- Bọn người chưa rời khỏi đây sao?

Vừa nói, thiếu phụ liền lướt người ra cửa cực nhanh.

Lương Sĩ Nhâm lắc đầu nói :

- Huynh đệ họ Lục thật hết muốn sống rồi sao. Lúc này Băng Diện Tiên Nương bận chữa thương cho Đoàn thiếu hiệp mà không thoát đi, bây giờ làm sao chạy thoát được.

Lời lão vừa dứt, thì một bóng người từ bên ngoài lướt vào. Đó là thiếu phụ đã trở lại, nhưng sắc mặt đờm vẻ lo lắng mà vừa vào nhà bà ta vội đóng cửa lại và cài then ngay.

Trong nhà bỗng tối sầm lại, nhưng bên ngoài lại có tiếng gọi :

- Băng Diện Tiên Nương đừng chạy nữa cho cực cái thân. Dù muội có đi đến đâu, huynh cũng quyết tìm để gặp.

Vừa nói dứt lời, là một tiếng “bùng” làm tung cửa nhà. Mọi người đều đứng yên. Một bóng người lấp loáng không thể nhìn rõ mặt rồi lướt ra ngoài, cả thiếu phụ kia cũng ra ngoài từ lúc nào rồi.

Lương Sĩ Nhâm lên tiếng :

- Giang bang chủ có thấy rõ nhân dạng người đàn ông lúc này không?

Giang Hải Xuyên thở dài đáp :

- Không nhìn rõ được.

Mọi người nhìn cánh cửa gỗ dày chắc bị chướng phong làm gãy vụn, nên không ai nghĩ về người đàn ông lạ ấy.

Chợt có tiếng nói khê :

- Tôi làm sao thế này?

Ngọc Diện thư sinh quay nhìn, kêu lên :

- Đoàn thiếu hiệp tỉnh lại rồi.

Lương Sĩ Nhâm chép miệng, nói :

- Thật là diệu được.

Nói xong lão bước đến hỏi :

- Đoàn thiếu hiệp cảm thấy trong người ra sao?

Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ không thấy đau gì cả, tại hạ vẫn bình thường mà!

Lúc này, Ngọc Diện thư sinh lên tiếng :

- Mặt trời đã lên cao rồi, theo tại hạ, bây giờ có thể lên đường tìm Thần Y rồi, các vị nghĩ sao?

Giang Hải Xuyên lên tiếng :

- Đúng vậy, chúng ta lên đường tìm Thần Y chữa bệnh cho Đoàn tổng bang chủ.

Lão Thần Thủ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Việc tìm Thần Y thật là khó khăn và có lẽ tốn khá nhiều thời gian. Lão phu nghĩ rằng, lão phu khá cao tuổi, tính tình lại nóng nảy...

Lương Sĩ Nhâm ngừng một lát, nhìn Trung Ngọc nói tiếp :

- Có lẽ lão phu không hợp với tuổi trẻ trong những chặng đường lâu dài. Hay là lão phu về Lương gia trang chuẩn bị triệu tập các bang, hội chờ ngày Tổng bang chủ trở về Lão ta liếc nhìn Giang Hải Xuyên rồi nói :

- Giang bang chủ cùng với Ngọc Diện thư sinh theo hộ vệ cho Tổng bang chủ vậy.

Giang Hải Xuyên nghe vậy nghĩ thầm: “Lão già này thật láu lĩnh quá. Lão gài ta vào thế kẹt này để chuẩn bị lực lượng của mình, bằng cách khống chế và mua chuộc các bang, hội khác chứ gì”.

Nghĩ vậy, nên Giang Hải Xuyên lên tiếng :

- Việc thông báo hợp nhất các bang hội cũng rất quan trọng và cần nhiều người để làm việc này. Tuy nhiên, việc đưa Đoàn tổng bang chủ đi chữa bệnh cũng rất quan trọng và nhiều thời gian.

Ngừng giây lát lão nói tiếp :

- Một mình Ngọc Diện thư sinh đây cũng có thể làm được nhưng nếu Đoàn tổng bang chủ cần thì lão đây cũng xin thuận theo ý kiến của Tổng bang chủ vậy.

Ngọc Diện thư sinh nghĩ thầm: “Hai lão này đều không thật lòng, mặc dù bên ngoài có vẻ thỏa thuận với nhau, nhưng trong lòng vẫn đố kỵ nhau, lo thủ thế cho phần mình”.

Nghĩ vậy, Ngọc Diện thư sinh quay nhìn Trung Ngọc xem ý chàng ra sao.

Trung Ngọc cũng hiểu rõ, hai lão này muốn chàng làm tấm bình phong để đứng sau lưng giật dây, chứ không quý trọng gì mình.

Trung Ngọc chậm rãi nói :

- Bệnh của tại hạ các vị không cần phải lo lắng. Nếu được Ngọc Diện huynh đài giúp đỡ là quý lắm rồi. Hai vị có thể về mà lo phần việc mình.

Quay sang Ngọc Diện thư sinh, Trung Ngọc thủ lễ nói :

- Vừa mới gặp mà đã được Thượng Quan huynh nhận lời giúp đỡ, tại hạ thật áy náy và xin tỏ lời cảm ơn trước.

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Không dám, tứ hải giai huynh đệ mà, Đoàn huynh không nên khách sáo làm gì. Hơn nữa, được kết bạn với một Tổng bang chủ thì tại hạ lấy làm hân hạnh lắm rồi.

Hai lão Lương Sĩ Nhâm và Giang Hải Xuyên chào và nói :

- Đoàn tổng bang chủ thượng lộ bình an. Xin hẹn gặp lại Tổng bang chủ và Ngọc Diện thư sinh thiếu hiệp tại Lương gia trang của lão phu.

Ngần ngừ một chút lão tiếp :

- Bây giờ bọn lão phu xin cáo từ.

Nói rồi hai lão bước đi ngay.

5. Chương 5: Được Vương Thần Y

Cuộc hành trình tìm Được Vương Thần Y không phải là dễ dàng, đó là điều mà Đoàn Trung Ngọc rất hiểu, nhưng tin tưởng vào Ngọc Diện thư sinh nên chàng bằng lòng ra đi.

Hôm nay, khi mặt trời gần tới đỉnh đầu, cả hai ghé vào một lữ quán nghỉ ngơi và dùng bữa ăn trưa.

Nhìn Ngọc Diện thư sinh và Đoàn Trung Ngọc, ai cũng thấy quả là hai chàng trai tuấn tú rất dễ mến, đang trò chuyện rất tâm đầu ý hợp.

Khách võ lâm trong lữ quán này cũng rất đông, nhưng nơi bàn phía bên, lại có một cô gái nhan sắc tuyệt vời, mặc võ phục, ắt hẳn cô ta cũng là người võ lâm.

Trên khuôn mặt trái xoan, điểm tô thật công phu của tạo hóa, với mũi thẳng dọc dừa, môi miệng như hoa hàm tiếu hồng hồng của tuổi thanh xuân, đôi mày ngài sắc nét trên đôi mắt long lanh nhưng có vẻ rất kiêu hãnh.

Từ lúc cô gái này vào, bao chàng trai từ trong phòng cứ liếc nhìn cô ta mãi. Song cô gái, ngoài mấy lời gọi thức ăn, không nói thêm lời nào.

Ngay cả Ngọc Diện thư sinh và Đoàn Trung Ngọc cũng phải quay nhìn và cũng khen thầm.

Tuy nhiên, Trung Ngọc cũng nhận thấy Ngọc Diện thư sinh thỉnh thoảng liếc nhìn cô ta rồi mỉm cười một mình.

Còn Trung Ngọc cứ nhìn nụ cười của Ngọc Diện thư sinh lại cảm thấy lâng lâng và ngây người ra sững sờ.

- Đoàn huynh à! Có giai nhân tuyệt sắc ngồi kia kìa, sao huynh không ngắm, mà cứ nhìn đệ chăm chăm như vậy thế?

Trung Ngọc cười đáp :

- Hoa hồng kia có gai đấy, huynh không dám đâu.

Vừa lúc đó có bốn hán tử bước đến bàn cô gái.

Một tên cười hề hề, nói :

- Cô nương ngồi ăn một mình sao?

Cô gái không buồn nhìn và không trả lời câu hỏi của gã hán tử.

Gã ấy vẫn không buông tha và lại nói tiếp :

- Bọn tại hạ là Vân Nam tứ kiệt rất thích làm quen với các cô gái đẹp như cô nương. Hay là ta ngồi chung bàn với nhau nhé.

Vừa dứt lời, hán tử liền kéo chiếc ghế ngồi kế bên cô gái.

Nhưng đúng lúc đó, bên tay người đẹp vung lên, tức thì hai tiếng “bốp, bốp” khô khan, làm cho gã hán tử bật ngửa ra sau, hai má còn in dấu tay kiêu nữ.

Cô gái gần giọng :

- Hãy cút đi! Nếu không đừng trách bản cô nương.

Tên này bật dậy hét lớn :

- Được lắm, xem đây!

Tức thì, hán tử vung quyền đánh thẳng vào giữa mặt cô gái, trong lúc cô ta vẫn đang ngồi.

Nhưng tay quyền của hán tử chưa đến mặt cô gái, thì hán tử bỗng hét lớn :

- Ái chà!

Thân hình hấn lại một lần nữa ngã trên nền nhà và đang lăn lộn. Chỉ vì khi hấn vùng quyền thì cô gái nhanh như chớp, cầm đôi đũa ăn, thuận tay đâm vào huyết Cực Tuyền ở bên nách của hấn làm hấn té ngã đau đớn rên la.

Lập tức, ba tên trong bọn ủa lại tấn công cô gái ngay.

Một tên vùng song chỉ với chiêu Song Chỉ Đoạt Nhân ác hiểm, phóng vào đôi mắt to tròn của cô gái.

Hai tên còn lại, cùng lúc vùng quyền đánh vào hai bên mang tai của cô gái.

Thật là lối hợp chiêu nguy hiểm. Nhiều thực khách la lên hoảng hốt.

Ngay cả Trung Ngọc cũng vụt đứng lên định công tới can thiệp nhưng lúc đó, chàng cảm thấy chéo áo có ai ghì lại.

Trung Ngọc quay lại, thấy Ngọc Diện thư sinh nhìn chàng mỉm cười lắc đầu, tay cầm quạt phe phẩy.

Còn phía bàn kia, trước lối liên thủ xuất chiêu của ba tên trong Vân Nam tứ kiệt, cô gái không nao núng, lập tức ngửa đầu ra phía sau rồi nghiêng qua một bên, một tay cầm tô mì vụt nhanh vào mặt tên phía trước. Hấn và tô mì bật ngửa trên nền nhà. Còn tay kia cô gái chụp cái mâm đỡ quyền và gặt cái mâm vào cổ tay tên ấy như lưỡi dao chém vào, gây nên mấy tiếng “bộp, bộp” tức thì cổ tay của gã này bị gãy ngay.

Tên thứ ba bên phải, do đường quyền quá mạnh đánh hụt mục tiêu, chỉ lướt vụt qua mặt cô gái nhưng nòng ta nhanh như chớp xuất chiêu cầm nã thủ Chop tay hấn gặt mạnh, kêu lên tiếng “rắc”. Cánh tay hấn đã bị gãy thì cô gái đẩy hấn bắn ngã vào sát vách ôm tay rên la đau đớn.

Chỉ một thoáng, cô gái không rời ghế ngồi mà đã hạ cả bốn tên, bằng chiêu thức chuẩn xác.

Trung Ngọc kêu lên :

- Ồ! Tuyệt hảo công phu.

Tiếng ngợi khen của chàng thốt ra khá lớn, làm cô gái liếc nhẹ về phía chàng và nở một nụ cười.

Chợt, có hai hán tử đến bàn cô gái mở lời :

- Chúng tôi là U Linh Song Kiếm, không ngờ nơi đây lại có một tuyệt sắc giai nhân mà có võ công thượng thừa.

Cô gái vẫn lặng thinh thì hán tử kia tiếp lời :

- Tại hạ là Liễu Phùng và Bạch Hào muốn lãnh giáo võ công của cô nương.

Hấn lại cười hề hề, tiếp :

- Hơn nữa, bọn tại hạ rất hâm mộ nhan sắc của cô nương nữa.

Cô gái “hừ” một tiếng rồi nói :

- Nhị các hạ hãy nhìn bốn tên vừa rồi để làm gương. Đừng chọc giận đến bản cô nương.

Liễu Phùng vẫn cười hề hề nói :

- Đó chỉ là những tên bất tài, đã không có bản lĩnh thì làm sao đụng đến chéo áo của cô nương được.

Cô gái gần giọng :

- Nghe giọng nói của hai người có vẻ tự tin lắm. Bây giờ các người muốn thử như thế nào?

Bạch Hào liền đáp :

- Bọn tại hạ muốn lãnh giáo võ công của cô nương.

Cô gái nói :

- Nếu các người thua thì rút khỏi nơi đây ngay và đừng bao giờ bén mảng đến thị trấn này nữa.

Liễu Phùng nói :

- Nếu cô nương thua, thì đừng trách bọn tại hạ chẳng thương hoa tiếc ngọc.

Rồi hần lẩm bẩm :

- Ôi! Một đóa hoa hàm tiếu tuyệt vời sẽ vào trong tay chúng ta... tuyệt... thật tuyệt...

Lúc đó, bỗng Trung Ngọc đập bàn đứng lên bước tới nói :

- Thật là lũ súc sinh, ban ngày giữa quán khách mà cứ ức hiếp nữ nhân.

Nói đoạn chàng quay qua cô gái, ôn tồn nói :

- Cô nương à, phải cẩn trọng, chứ bọn này nham hiểm lắm, không thể giao đấu quang minh chính đại với chúng được đâu. Cô nương khéo lưu tâm đề phòng.

Cô gái nhìn chàng với thiện cảm rồi nói :

- Xin đa tạ, tôi xin ghi nhớ lời nói của các hạ.

Liễu Phùng “hừ” một tiếng quát :

- Tên tiểu tử này muốn chết hay sao mà dám mặt sát chúng ta?

Bạch Hào cũng gầm lên, tiếp :

- Người tưởng bọn ta chỉ ức hiếp nữ nhân không thôi sao. Chúng ta sẽ cho người biết tay ngay.

Dứt lời, cả hai đều rút kiếm thuận theo thế Song Long Xuất Hải tấn công Trung Ngọc tức thì.

Trung Ngọc không chậm trễ, liền rút trường kiếm đón đỡ bằng các chiêu thế của Điểm Quang kiếm pháp gia truyền, trả đũa đối phương.

Nhưng qua mười chiêu, đột nhiên những đường kiếm của Trung Ngọc chậm lại và yếu hẳn đi.

U Linh Song Kiếm ban đầu không thể đàn áp đối phương vì kiếm chiêu của đối phương vừa kín đáo vừa nguy hiểm. Rồi bỗng dưng thấy đường kiếm của đối phương yếu đi rõ rệt, là cả hai mừng rỡ hét lớn :

- Hãy xem U Linh Sát Tử Tức thì, ánh kiếm của hai tên này phủ chụp xuống người Trung Ngọc rất ác liệt.

Vừa lúc đó, bỗng có ánh chớp trắng ngời của chiết quạt trắng nhấp nháy, tức thì tên Liễu Phùng cảm thấy chiêu thức của mình bị cái quạt gạt qua một bên. Hần chưa kịp rút kiếm về thì chiếc quạt lại xòe ra quét vào cổ tay hắn.

Một tiếng “á” kêu lên. Liễu Phùng lão đảo lùi lại ôm lấy cổ tay đầy máu và mất một bàn tay, còn cây kiếm của hắn văng tạt góc tường.

Và tên Bạch Hào cũng không hơn gì đồng bọn vì vừa lúc xuất chiêu định áp đảo Trung Ngọc thì cô gái diễm kiều kia cũng lập tức rút kiếm xuất chiêu cực nhanh, chém vọt vào bả vai hắn nghe “bực” thì hắn la lên tiếng “ái chà” hãi hùng và một cánh tay cầm kiếm của hắn rơi xuống nền nhà bắn vọt ra.

Dĩ nhiên, cả hai tên U Linh Song Kiếm cố gắng tự phong bế huyết đạo để cầm máu, rồi dáo dác nhìn về Ngọc Diện thư sinh và cô gái với ánh mắt vừa sợ vừa căm thù.

Có tiếng cô gái nói lớn :

- Các người hãy rút đi.

U Linh Song Kiếm đành bỏ lại một cánh tay, một bàn tay và hai thanh kiếm mà cùng nhau lão đảo chạy đi.

Những thực khách đều đưa mắt nhìn theo lắc đầu khinh bỉ. Còn các tiểu nhị lo dọn dẹp mọi thứ rất nhanh nhẹn.

Trung Ngọc bước đến trước cô gái, nói :

- Tại hạ Đoàn Trung Ngọc xin cảm ơn cô nương đã giúp đỡ.

Cô gái nhẹ nhàng đáp :

- Các hạ vì bệnh vực tôi mà sinh ra chuyện. Lý ra tôi phải nói lời cảm ơn các hạ trước mới phải.

Vừa nói, cô gái nhìn chàng với ánh mắt đầy thiện cảm, và trong mắt Trung Ngọc đang nhìn lại cũng cảm thấy được điều ấy. Nhưng cả hai lại nhẹ nhàng quay đi trong lặng lẽ.

Có tiếng “hứ” nhẹ bên cạnh làm Trung Ngọc giật mình.

Chàng lật đật nói với cô gái :

- Xin giới thiệu với cô nương vị bằng hữu của tôi là Ngọc Diện thư sinh Thượng Quan Hùng.

Ngọc Diện thư sinh thủ lễ chào và vui vẻ nói :

- Phải nói rằng, tại hạ đây được làm quen với một tuyệt sắc giai nhân như Hàn cô nương, đó là niềm vinh hạnh cho tại hạ chứ.

Hàn Trúc Chi liếc nhìn khuôn mặt của thư sinh rồi nói :

- Tôi nghĩ rằng, các cô nương đều cảm thấy vinh hạnh được làm quen với huynh đài và chắc rằng cũng khó có thiếu nữ nào đẹp bằng huynh đài nữa chứ.

Cả hai cùng cười và cúi đầu quay đi. Trung Ngọc lại nói :

- Nếu có thể được, bọn tại hạ xin mời cô nương vài chung trà vậy.

Hàn Trúc Chi đáp :

- Rất hân hạnh, xin mời.

Trung Ngọc uống hớp trà xong thì Hàn Trúc Chi cất tiếng hỏi :

- Lúc này, đang giao đấu tại sao Đoàn các hạ không phát huy được kiếm pháp vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Đó là nguyên do tại hạ đến đây.

Ngọc Diện thư sinh tiếp lời :

- Đoàn huynh bị độc thủ điểm huyết là tam kinh của Người Bịt Mắt nên nội lực không thể phát huy được.

Trung Ngọc nói :

- Tại hạ nhờ Thượng Quan huynh đây đưa đi tìm Dược Vương Thần Y để mong giải được huyết đạo.

Hàn Trúc Chi nói :

- Ô! Nếu vậy Đoàn các hạ có thể cho tôi theo được không?

Trung Ngọc bỡ ngỡ chưa biết đáp thế nào thì Ngọc Diện thư sinh đã nói :

- Đường dài vạn dặm, hung hiểm khó lường, thân gái của cô nương nên bảo trọng thì hơn.

Hàn Trúc Chi tần ngần thì Trung Ngọc lên tiếng :

- Hay là chúng ta hẹn ngày tái ngộ. Hôm nay đây tình cờ gặp gỡ, chúng ta xem nhau như bằng hữu chân tình, rất mong một ngày còn được tồn tại trên đời, chúng ta sẽ còn gặp nhau.

Hàn Trúc Chi rót đầy ba chung trà rồi nói :

- Ba chung trà này thay cho ba chung rượu, tiểu muội Hàn Trúc Chi xin được gọi hai vị là hiền huynh.

Nàng nâng cao chung trà tiếp :

- Đoàn huynh, Thượng Quan huynh, hẹn ngày tái ngộ.

Trung Ngọc cũng đáp lại :

- Ngụ huynh xin hẹn ngày gặp lại Hàn muội nếu may mắn qua cơn đại nạn này.

Ngọc Diện thư sinh thì mỉm cười đáp :

- Không biết tôi có lớn tuổi hơn Hàn cô nương hay không, mà xưng hô đây.

Hàn Trúc Chi vui vẻ đáp ngay :

- Muội vừa mười chín.

Ngọc Diện thư sinh gật gù :

- Thế thì tôi đây làm huynh rồi, dẫu lớn hơn một tuổi và được gọi là Hàn muội phải không.

Hàn Trúc Chi vui hẳn lên :

- Thượng Quan huynh vui vẻ lắm, hân hạnh cho muội vô cùng.

Ba người cùng cạn chung trà, rồi Trung Ngọc và Ngọc Diện thư sinh đứng lên cáo từ một lần nữa mới bước ra lấy ngựa phóng đi, để lại nơi quán khách một cô gái đứng nhìn theo với tâm tư xáo trộn băng khuâng.

Theo lời thuật của Ngọc Diện thư sinh, muốn tìm đến Dược Vương Thần Y, phải qua các ải của ông ta đặt ra. Bởi vậy, các nhân vật võ lâm muốn được chữa bệnh phải tìm cách đi qua các ải này. Các ải đó cũng tùy theo đối tượng chứ không phải như nhau.

Hơn nữa, Thần Y cũng thường xuất hiện ở các thị trấn hoặc vùng quê để chữa bệnh cho những người không cần qua ải.

Vì vậy, có lúc đến nơi mà không có Thần Y thì quả thật đáng tiếc.

Tuy biết vậy nhưng Ngọc Diện thư sinh vẫn hướng dẫn Đoàn Trung Ngọc quyết tâm tìm Thần Y.

Đi đến một thung lũng có rất nhiều bông hoa xinh đẹp, hình dáng rất lạ, màu sắc rực rỡ nhưng hài hòa, hương thơm đủ mùi. Nếu không đặt chân đến nơi này chắc sẽ không thể thấy những loài kỳ hoa như thế này.

Ngọc Diện thư sinh nhìn quanh rồi hỏi Trung Ngọc :

- Nơi đây thật nhiều loài hoa lạ, cực đẹp, mà Đoàn huynh có thích hoa không?

Trung Ngọc đáp :

- Hoa đẹp tuyệt vời, không thích là sao được.

Ngọc Diện thư sinh chỉ mé bên và kêu lên :

- Ô! Bướm bướm kia! Sao nhiều và đẹp quá!

Trung Ngọc nói :

- Có lẽ vì thế mà nơi đây có tên Hồ Điệp cốc, nơi cư trú của Dược Vương Thần Y.

Hai người đi bên nhau, nhìn bướm bay lượn, ngắm hoa muôn màu như hòa nhập và thiên nhiên.

Bỗng có tiếng cười vang lên làm cả hai giật mình, thì thấy phía trước có một vị lão nhân tóc trắng phau búi cao, y phục màu xám nhạt cốt cách như đạo sĩ, tay cầm cái bàn toán trắng tinh, rất lạ mắt, đang từ từ đi lại.

Cả hai còn ngỡ ngàng thì lão nhân lên tiếng trước :

- Hai tiểu tử kia, các ngươi đi lạc vào nơi này phải không?

Trung Ngọc vội vàng nói :

- Thưa lão tiên bối, bọn tiểu bối muốn được bái yết Dược Vương Thần Y tiên bối.

Lão nhân cười khà rồi hỏi :

- Các ngươi đến đây, tất nhiên biết qua quy luật của Thần Y rồi chứ?

Ngọc Diện thư sinh lên tiếng :

- Có phải tiền bối muốn nói đến việc phải qua những cửa ải để được Thần Y chữa bệnh phải không?

Lão nhân gật gù, nói :

- Thắng được ta là qua ải thứ nhất.

Trung Ngọc liền hỏi :

- Thừa tiền bối, nếu bệnh nhân bị bệnh nặng qua không thể thử thách bằng võ công thì tiền bối giải quyết ra sao?

Lão cười lên và nói :

- Khá lắm! Hồi khá lắm! Người nhìn xem ta đang cầm cái gì nơi tay đây.

Vừa nói, lão vừa đưa bàn toán của lão khê lắc, gây nên một âm thanh là lạ.

Lão nói tiếp :

- Tất cả các ải đặt ra để hạn chế người võ lâm, mà các người là người võ lâm thì tất phải qua ải vậy. Ta cầm bàn tính để tính toán điều này.

Lão nhân như chợt nhớ ra điều gì nên hỏi :

- À! Các người hãy cho lão đây biết rõ danh tánh có được không?

Trung Ngọc liền thủ lễ đáp :

- Tiểu bối là Đoàn Trung Ngọc. Còn bằng hữu đây là Thượng Quan Hùng.

Chàng thở nhẹ nói tiếp :

- Tiểu bối xin hỏi lão tiền bối có phải là bằng hữu của Dục Vương Thần Y không?

Lão nhân gật đầu :

- Đúng! Vậy người có biết ta là ai không?

Trung Ngọc khê cười nhẹ, đáp :

- Rất mong tiền bối cho biết cao danh.

Lão nhân gật gù cười nói :

- Được, người nói năng khuôn phép lắm! Lúc ta ở giang hồ, giới võ lâm gọi ta là Thạch Toán Tử.

Lão vừa nói vừa lắc bàn toán trong tay rồi tiếp :

- Ta sử dụng bàn toán này làm vũ khí, một trong hai người lấy vũ khí ra đi.

Ngọc Diện thư sinh xòe cây quạt trắng của mình tiến tới đối diện với Thạch Toán Tử và nói :

- Bọn tiểu bối đến đây chỉ cầu mong được chữa bệnh, nếu không thể phá lệ xin tiền bối chỉ giáo cho.

Cái bàn tính màu trắng, với những con toán bằng loại đá quý màu trắng, chọn mài công phu tạo thành một vũ khí lạ, đang ở trong tay của Thạch Toán Tử liền rung lên phát ra những âm thanh sắc lạ lùng có sức chấn động đối thủ.

Ngọc Diện thư sinh thầm nghĩ: “Lão tiền bối này phối hợp âm sắc và chiêu thức để hợp công”.

Vừa nghĩ, Ngọc Diện thư sinh vừa sử dụng cây quạt đặc biệt, tuy bên ngoài như một cây quạt bình thường màu trắng, nhưng thật ra đó là một vũ khí được cấu tạo bằng những nan quạt với loại thép luyện đặc biệt và phiến quạt lại là loại tơ đặc chế phối hợp với những sợi thép tạo thành như một miếng lụa trắng, nhưng công hiệu thuận lợi để đối phó với đao kiếm không ngại đứt thủng hoặc người sử dụng có nội công cao thì sử dụng chiếc quạt ấy có công năng như đao kiếm vậy.

Chiếc quạt xòe ra liền phất ngang như đẩy phá âm sắc của đối phương rồi đi bộ tấn tới.

Lập tức, Thạch Toán Tử liền xuất chiêu với khí lực ào ạt tấn công liền chiêu vào đối thủ.

Hai đối thủ đã đưa cuộc đấu mỗi lúc một nhanh, như quần lấy nhau hoặc có lúc xa ra như chiếc lá rời cành.

Chợt Thạch Toán Tử hét lên :

- Hãy xem đây!

Tức thì, từ trong bàn toán, những con toán bắn ra lấp lánh phủ chụp vào người Ngọc Diện thư sinh.

Chỉ thấy cánh quạt trắng xòe lớn ra tạo thành một màng trắng che phủ với những chiêu thức kỳ diệu cuốn lấy những con toán trắng ám khí của đối phương. Đồng thời trong tức khắc, những con toán kia ngược lại phủ vào đối phương.

Có tiếng la “á” vang lên, cùng với nhiều tiếng leng keng và bàn toán của Thạch Toán Tử thoát ra khỏi tay của lão, bay lơ lửng trên không.

Thạch Toán Tử vội nhún người vọt lên để chụp lấy bàn toán, nhưng Ngọc Diện thư sinh đã nhanh tay hơn, đón lấy bàn toán rồi nhảy lùi lại, cất quạt rồi nói :

- Tiểu bối xin thất lễ.

Vừa nói Ngọc Diện thư sinh hai tay trao lại bàn toán cho Thạch Toán Tử.

Lão ta nhận và nói :

- Thật là tuyệt hảo công phu. Lão phục lắm!

Vừa lúc đó cả Ngọc Diện thư sinh và Thạch Toán Tử bỗng nghe tiếng ai rên rỉ đâu đây.

Ngọc Diện thư sinh quay nhìn lại rồi kêu lên :

- Đoàn huynh làm sao thế?

Vừa nói Ngọc Diện thư sinh vừa chạy đến đỡ Trung Ngọc sắp ngã.

Thạch Toán Tử hỏi :

- Tiểu tử ấy bị làm sao thế?

Lúc ấy, Trung Ngọc đang quần quai nằm trên đám cỏ tỏ vẻ rất đau đớn, thân người như muốn vỡ tung ra.

Chàng rên rỉ nói :

- Có lẽ đến hạn kỳ của độc thủ điểm huyết ấy rồi.

Thạch Toán Tử nhìn một chút rồi cầm bàn toán xê dịch các con toán rồi nói :

- Có lẽ lão phải cho phá lệ một lần thôi.

Ngừng một lát lão nói :

- Thôi, hãy cố gắng đỡ hấn theo ta vào gặp Thần Y. Như thế là ta đã cho các người vượt qua ải thứ hai rồi đấy. Hãy theo ta đi nào.

Đoàn Trung Ngọc cố gắng toàn lực, chịu đựng đau đớn, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt dựa và Ngọc Diện thư sinh lão đảo đi theo Thạch Toán Tử để tiến vào một thạch lư tao nhã ở giữa một rừng kỳ hoa nhiều màu sắc và hương thơm.

Đoàn Trung Ngọc được đặt trên một chiếc giường tre bóng loáng và được Thần Y xem xét ngay.

(Mất một dòng) bao phủ bờ vai, mày và râu đều bạc trắng cả, như bao quanh da mặt hồng hào với thần sắc như thoát tục, đang ngồi trên chiếc ghế cũng bằng tre bóng loáng cạnh giường Trung Ngọc đang nằm, đưa tay xem mạch cho chàng.

Một lúc, Thần Y rút tay về và lắc đầu nói :

- Hiện tại (...) ba kinh (...) đang lấp sang các kinh mạch khác vì đã đến thời hạn phát tán rồi. Thật là khó chữa! Khó chữa! Nhưng...

Nói đến đây Thần Y ngáp ngừng nên Ngọc Diện thư sinh liền hỏi dồn :

- Nhưng thế nào thưa Thần Y?

Dược Vương nhìn Ngọc Diện thư sinh hơi lâu một chút rồi mỉm cười nói :

- Ta có thể dùng phương pháp Càn Khôn Châm Cứu đại pháp để kích thích kinh mạch khỏi ứ nghẽn và lưu thông trở lại được nhưng hiện tại bệnh đã phát tác, tiêu hao chân lực cơ thể rất nhanh, ta e rằng phương này khó thành công, trừ phi...

Thạch Toán Tử hỏi :

- Trừ phi cái gì hả lão huynh?

Thần Y trả lời :

- Trừ phi tìm cho được Bách Niên Nhân Sâm phù trợ cho cơ thể của tiểu tử, nhưng bây giờ tìm đâu ra Bách Niên Nhân Sâm còn kịp chữa trị đây chứ?

Ngọc Diện thư sinh nhìn Thần Y một cách khẩn cầu, còn lão Thạch Toán Tử thì thở dài lắc đầu quay đi.

Lúc đó, Đoàn Trung Ngọc thêu thào nói :

- Thượng Quan huynh đệ hãy giúp giùm ngu huynh lấy Bách Niên Nhân Sâm ở trong túi hành lý đây.

Nói xong, Trung Ngọc liền bật người bất tỉnh.

Chỉ thấy Thần Y sử dụng thuật châm cứu để cứu tỉnh Trung Ngọc rồi nói :

- Người hãy ăn hết củ Bách Niên Nhân Sâm này đi và một khắc thời gian sau đó, ta sẽ sử dụng Càn Khôn Châm Cứu đại pháp ắt hẳn sẽ cứu người thoát hiểm.

Trước mắt, Trung Ngọc đã tỉnh lại và giờ đây đang ăn từng lát nhân sâm, nhai rất kỹ theo lời dặn của Thần Y cho đến lát sâm cuối cùng.

Thần Y quay qua nói với Thạch Toán Tử :

- Bây giờ, lão đệ đưa tiểu tử và phòng trong và giúp lão huynh một tay, để lão huynh châm cứu cho tiểu tử.

Thần Y nhìn Ngọc Diện thư sinh và nói :

- Còn người cứ ngồi chờ nơi này, đừng lo âu quá mức mà hao tổn tinh thần. Tiểu tử kia không chết đâu mà người sợ.

Dứt lời Thần Y đi ngay vào trong theo sau lão Thạch Toán Tử, chỉ còn lại Ngọc Diện thư sinh đi đi lại lại với tâm trạng bồn chồn.

Không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu rồi, Ngọc Diện thư sinh chợt nghe tiếng nói :

- Tiểu tử đã thoát hiểm rồi.

Ngọc Diện thư sinh quay lại thấy Dược Vương Thần Y từ phòng trong đi ra, nên liền cất tiếng hỏi :

- Huynh đài ấy chưa đi được sao thưa Thần Y.

Dược Vương mỉm cười :

- Người chớ quá lo, tiểu tử ấy đang hành công dẫn khí huyết chừng một khắc nữa sẽ trở lại khỏe mạnh bình thường, mới ra đây được.

Ngọc Diện thư sinh vui vẻ nói :

- Đa tạ Thần Y tiên bối.

Vừa lúc đó Thạch Toán Tử bước vào tay bưng khay trà đặt trên chiếc bàn tre, nói :

- Long Tĩnh Trà vừa pha xong đây.

Thần Y vui vẻ vừa vuốt râu vừa nói :

- Ba chúng ta hãy cùng uống trà đi.

Thế là họ thông thả nhấp từng hớp trà và nói chuyện về các loại trà, cũng như cách pha chế như thế nào để cho thật ngon, chứ không nhắc đến bệnh hoạn thuốc men gì cả.

Ba người đang say mê nói về các loại trà thì thấy Trung Ngọc từ phòng trong bước ra, sắc diện tươi nhuận, thần thái không còn vương một chút bệnh hoạn nào cả.

Trung Ngọc nhìn thấy Thần Y, Thạch Toán Tử và Ngọc Diện thư sinh cùng ngồi uống trà nơi chiếc bàn vuông mà hương trà tỏa lên thơm ngát.

Trung Ngọc bước tới trước mặt Thần Y vái lạy và nói :

- Tiểu bối xin đa tạ ơn đức cứu tử của tiền bối.

Thần Y liền nói :

- Đừng có đa lễ. Hãy ngồi đây cùng uống chung trà đi nào.

Lúc ấy Ngọc Diện thư sinh quay sang nói :

- Chúc mừng Đoàn huynh thoát nạn. Xin uống mừng Đoàn huynh với chung trà Long Tỉnh thơm ngát của Thần Y hậu đãi đây.

Vừa uống trà, Trung Ngọc vừa chậm chậm kể cho Thần Y và Thạch Toán Tử nghe sự việc đã xảy ra cho chàng đến nạn tai rồi nói tiếp :

- Giang hồ thực hiểm ác và phức tạp, nếu có được nhiều người như Thần Y thì dân chúng sẽ vui đi được đau đớn, buồn tủi vậy.

Dược Vương Thần Y thở dài, nói :

- Cũng vì sự phức tạp lòng người vô lâm mà lão đây phải nung nấu ở chốn này và lập các ải khó khăn để xét đo lòng người trước khi ra tay cứu giúp.

Trung Ngọc chợt hỏi :

- Bây giờ, tại sao tiểu bối cảm thấy cơ thể có phần sung mãn hơn trước đây vậy thưa Thần Y?

Dược Vương Thần Y đáp :

- Đoàn thiếu hiệp là một người có cơ duyên, nên khi dùng Càn Khôn Châm Cứu đại pháp ta đã võ nội lực qua kim vào một trăm lẻ tám huyết đạo giúp cho cơ thể thay đổi, sau này học tập võ công rất thuận lợi và tăng tiến một cách nhanh chóng hữu ích vô cùng.

Lão Thần Y uống một hớp trà rồi tiếp :

- Có lẽ đến lúc các người phải rời khỏi nơi này rồi. Ta có mấy lời nhắn nhủ đây.

Ngưng một thoáng, Thần Y nói :

- Công việc võ lâm rất phức tạp và khó khăn. Đoàn thiếu hiệp hãy dụng tâm trí mà ứng phó.

Rồi lão vui vẻ tiếp :

- Ngọc Diện thư sinh là một bằng hữu chân tình rất tốt của Đoàn thiếu hiệp. Hay quan sát và nhận xét tính tế hơn nữa để đừng phụ lòng người bạn quý của mình đây.

Nói tới đây, Thần Y và Thạch Toán Tử cùng nhìn Ngọc Diện thư sinh rồi cười lên ha hả có vẻ thích thú vô cùng.

Đoàn Trung Ngọc nói :

- Những lời vàng ngọc của tiền bối, tiểu bối xin tâm lãnh, ghi nhớ trong lòng.

Dược Vương Thần Y vui vẻ nói với Ngọc Diện thư sinh :

- Tiểu tử có thể qua mắt được nhiều người chứ không qua mắt được ta và lão Thạch Toán Tử đâu nhé. Hãy thận trọng và nhẫn nại đấy, nếu không chỉ gây phức tạp cho mình mà thôi.

Nghe Thần Y nói vậy, Trung Ngọc nhìn Ngọc Diện thư sinh, hỏi :

- Có chuyện gì thế hả hiền đệ?

Ngọc Diện thư sinh nở nụ cười tươi và nói :

- Xin cảm ơn nhị vị tiền bối. Rồi có ngày Đoàn huynh cũng biết mà thôi.

Tất cả mọi người cất tiếng cười vang, trong phút chia tay nghe êm đềm thân ái.

6. Chương 6: Hắc Bạch Nhị Lão

Cuộc hành trình quay về điểm hẹn, sau nhiều ngày rồi cũng đã đến. Đó là gia trang của Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm, một gia trang rất rộng lớn, tọa lạc trên một ngọn đồi thoải thoải, cây cối xanh tươi, suối chảy uốn khúc trong veo, điểm tô thêm cho cảnh trí thiên nhiên quanh Lương gia trang này.

Đã mấy ngày rồi, Đoàn Trung Ngọc và Ngọc Diện thư sinh vẫn trú ngụ nơi đây, trong không khí thoải mái, nhưng Trung Ngọc trong lòng lúc nào cũng thắc mắc lo âu song chưa muốn nói ra.

Hôm nay, cả hai cùng ngồi uống trà với nhau.

Với ánh mắt tư lự, Trung Ngọc nhìn Ngọc Diện thư sinh rồi nói :

- Hiền đệ à! Huynh cảm thấy chuyện này có lẽ không xong. Đại hội suy tôn Tổng bang chủ cũng đã gần kề, mà đầu óc huynh muốn loạn lên mất.

Chàng thở dài, tiếp :

- Tuy lúc này đã khỏe mạnh, nhưng võ công của huynh không được cao thâm, mà làm Tổng bang chủ của những cao thủ, thật là trò cười cho thiên hạ.

Mặc cho Trung Ngọc thở than, nêu hết lý do này đến lý do khác, Ngọc Diện thư sinh chỉ đứng lên đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng mỉm cười mà không thốt lời nào.

Trung Ngọc lại nói tiếp :

- Huynh cũng hiểu lão Lương Sĩ Nhâm muốn đưa huynh lên làm tám bình phong, để sau này ép huynh làm những việc trái nhân tâm thì huynh làm sao đối phó đây.

Nói xong, chàng lại thở dài chán nản, đi đến buồng mình ngồi phịch trên chiếc ghế cần xà cừ sang trọng, lúc đó Ngọc Diện thư sinh mới đến ngồi chiếc ghế đối diện với chàng, và nói :

- Huynh đệ chúng ta tuy quen chưa lâu, nhưng nỗi âu lo nào của huynh, đệ đây đều hiểu cả và luôn lo lắng cho huynh còn hơn bản thân của đệ, huynh có hiểu cho điều đó không?

Trung Ngọc gật đầu :

- Huynh rất hiểu và đa tạ, cũng như trong lòng rất mến phục và biết ơn hiền đệ vô cùng.

Ngọc Diện thư sinh liền tiếp :

- Nếu vậy huynh hãy nghe lời đệ, dẹp bỏ ý nghĩ chán nản trước khó khăn. Đó mới là hảo hán, là nam nhi chí lớn, mới có thể gánh vác việc lớn được chứ?

Trung Ngọc vẫn thắc mắc :

- Nhưng đây là việc giang hồ võ lâm mà võ công của huynh hiện tại vẫn kém cỏi thì làm sao nói chuyện với người võ lâm.

Ngọc Diện thư sinh chặn lời :

- Mặc dù Thần Thủ có ý đồ, chúng ta và cả mọi người đều rõ. Bởi vậy, huynh phải nhân cơ hội này dùng trí tuệ để xoay chuyển cục diện võ lâm là chính yếu, còn võ công theo như Được Vương Thần Y đã nói, huynh có thể tăng tiến bởi cơ thể đã đổi thay, dễ dàng tiếp thu võ học. Do đó, huynh chớ nản lòng, phải tùy cơ ứng biến.

Nghe lời phân giải của Ngọc Diện thư sinh, Trung Ngọc như cởi mở tắc lòng, điểm nụ cười và nói :

- Ôi! Nếu suốt cuộc đời huynh mà có một người kề bên như đệ thì thật diễm phúc biết chừng nào.

Ngọc Diện thư sinh mỉm cười, nói :

- Không biết lời nói đó có thật lòng, hay chỉ lời nói đùa đái?

Trung Ngọc giọng cương quyết :

- Có bao giờ huynh đùa đái đâu mà đệ nói như vậy. Trong lòng huynh thế nào, thì huynh nói thế ấy, nhất là đối với đệ.

Ngọc Diện thư sinh giọng dịu dàng :

- Nếu huynh có lòng chân thật, Trời cũng giúp nữa chứ đâu phải chỉ có đệ đâu. Hơn nữa, hiện tại đệ vẫn sát bên huynh kia mà.

Nói xong, cả hai nhìn nhau với tất cả tấm lòng yêu quý thông hiểu nhau qua một thời gian tuy chưa dài, kề bên nhau trên bước đường giang hồ đầy chông gai và thử thách.

... (...) Ngọc Diện thư sinh cáo từ về phòng riêng.

Trung Ngọc ngồi thần thờ suy tư một lúc rồi đứng lên bước ra ngoài.

Chàng thả bộ chậm chậm xa dần ngôi nhà dành riêng cho chàng trong khu gia trang.

Cảnh vậy thiên nhiên yên tĩnh, không khí mát mẻ trong lành, nên Trung Ngọc thấy thư thái, tiếp tục rảo bước trên những lối nhỏ rải sỏi trắng nghe rào rào trong đêm vắng, chỉ có ánh trăng bàng bạc như theo từng bước chân của chàng.

Bỗng Trung Ngọc thấy nơi gốc cây trước mặt có hai hán tử nằm nơi đó.

Chàng bước nhanh đến để quan sát, thấy thân hình hai người này cong lại, tay còn nắm chặt cây đao chỉ rút ra khỏi vỏ một nửa và đã tắt thở từ bao giờ.

Thấy xác chết trong đêm ở nơi này khiến Trung Ngọc ngăn người ra suy nghĩ. Gió đêm cuốn tới gây cảm giác ớn lạnh, nên chàng định quay về phòng nghỉ.

Nhưng vừa quay người lại chợt thấy có một bóng người đứng ở sau lưng mình.

Dưới ánh trăng, người lạ này đã cao niên có một thân hình gầy ốm nhưng lại khoác chiếc áo ngoài thật rộng. Mặt trắng bạc lạ lùng như băng tuyết. Nếu không nhờ đôi mắt sáng rực thì giống như một thầy ma.

Trung Ngọc giật mình lùi lại hai bước thì chợt cảm thấy có bàn tay ai đang vỗ vào vai từ phía sau lưng.

Theo phản xạ tự nhiên, chân chàng lập tức rùn bộ thấp xuống tránh thoát, đồng thời dùng chân quét chiêu Tảo Địa Cước là là trên mặt đất nửa vòng, nhưng chỉ quét vào khoảng không nên Trung Ngọc liền hồi bộ nhảy tránh sang một bên.

Dù rất can đảm và quen dần với những bất ngờ võ lâm, song người thứ hai này cũng giống hình dáng của người thứ nhất, song người thứ hai này thì đen chứ không trắng bạc như người thứ nhất.

Một trong hai người này bước đến trước Trung Ngọc, tay chỉ về phía trước, lạnh lùng nói :

- Kính mời các hạ!

Tiếng nói khô khan như tiếng cú kêu, làm Trung Ngọc ngạc nhiên và nghĩ thầm: “Hai người này có địa vị gì ở Lương gia trang và họ mời mình với ý định gì?”

Nhưng thái độ của họ vẫn lịch sự nên Trung Ngọc đáp :

- Được, xin nhị vị dẫn đường.

Đi một lúc lâu, cả ba đến khu rừng trúc xanh và có dòng suối nơi phía đông uốn lượn lặng lẽ chảy về phía thung lũng xa xa.

Chợt lão mặt trắng đi trước dừng lại và quay hỏi :

- Các hạ có phải là Đoàn Trung Ngọc, vị Tổng bang chủ tương lai của các Bang Hội võ lâm không?

Chưa trả lời vội, Trung Ngọc trầm nghĩ: “Không lẽ hai lão này là phe đối nghịch với Lương Sĩ Nhâm?”

Chàng thấy trong đôi mắt họ có biểu lộ vẻ hung dữ song chàng vẫn thản nhiên đáp :

- Vâng, tại hạ là Đoàn Trung Ngọc, chẳng hay đêm khuya nhị vị tìm tại hạ có việc gì không?

Lão này vẫn giọng lạnh lùng nói :

- Các hạ tuổi trẻ mà tài cao, giữ chức Tổng bang chủ của anh hùng hào kiệt, thật là một điều vui mừng.

Lão mặt đen tiếp liền :

- Huynh đệ chúng tôi từ xa tới đây, mục đích là muốn diện kiến các hạ, nay được gặp mặt, quả nhiên các hạ là một người anh tuấn.

Lão lại nói luôn :

- Chúng tôi là Hắc Bạch nhị lão và các hạ nhìn chúng tôi đã biết Hắc Lão là tôi và Bạch Lão là lão hiền đệ của tôi.

Lão nói tới đây có ý ngưng lời để xem phản ứng của Trung Ngọc.

Nhưng họ có biết đâu, dù Trung Ngọc là con của vợ chồng Điểm Quang song hiệp, nhưng rất ít được giao tiếp với những nhân vật võ lâm, bởi vậy với đại danh của họ, chàng vẫn cứ thản nhiên.

Nhìn sắc diện của Trung Ngọc hai lão đều trầm nghĩ: “Không lẽ y chưa từng nghe qua danh của mình, hay là y có võ công cao tuyệt nên xem thường Hắc Bạch nhị lão?”

Nghĩ vậy Hắc Lão liền lên tiếng trước :

- Chức Tổng bang chủ của các hạ có phải do các hào kiệt võ lâm bầu lên không?

Bạch Lão liền tiếp :

- Nếu chức vị ấy do anh hùng Bang Hội bầu lên thì có lẽ võ công của các hạ cao tuyệt đã khuất phục được họ nên các Bang Hội không có ý chống đối phải không?

Trung Ngọc đang do dự, chưa biết nên trả lời thế nào thì Hắc Lão bật cười và giục :

- Xin các hạ trả lời ngay cho.

Bây giờ Trung Ngọc đã hiểu ý định của hai nhân vật này rồi. Cũng vì chức Tổng bang chủ đã vang xa mà họ muốn đến đây để thử tài chàng mà thôi.

Nghĩ vậy, chàng thở dài lắc đầu thì Hắc Lão nói ngay :

- Các hạ không thèm đáp một lời, chắc là các hạ chê chúng tôi chưa xứng đáng để tiếp chuyện phải không?

Bạch Lão giọng tức giận tiếp liền :

- Các hạ khỏi cần ngạo mạn. Nếu tự ý đưa mình lên cao, ngạo nghễ trên thiên hạ thì hãy coi chừng đấy!

Biết nhị lão đã khó chịu, Trung Ngọc vội nói :

- Không dám! Tại hạ bất đắc dĩ buộc phải nhận chức Tổng bang chủ thôi. Nhị vị có cao kiến gì xin cho tại hạ được biết.

Hắc Lão gật gù :

- Thì ra có kẻ muốn các hạ lên, để đứng phía sau giật dây.

Trung Ngọc nói :

- Nhị vị có thể nghĩ như vậy. Nhưng tại hạ vẫn có ý giữ chức ấy để phục vụ cho sự yên bình của võ lâm.

Bạch Lão cười hà... hà... và nói :

- Khá lắm! Khẩu khí lắm! Nhưng lão đây muốn biết thực tài của các hạ, xem có thể giữ chức ấy được không?

Hắc Lão nói tiếp :

- Nếu không được, hai ta sẽ đưa các hạ về làm Tổng bang chủ nơi Diêm phủ vậy.

Vừa dứt lời, nhị lão liền xê dịch thân hình đối diện với Trung Ngọc và cùng nói :

- Hãy chuẩn bị tiếp chiêu!

Biết không còn cách nào khác, Trung Ngọc đành rút trường kiếm thủ bộ và nói :

- Đó là nhị vị ép buộc. Tại hạ đành xin lãnh giáo!

Vừa dứt lời, Hắc Bạch nhị lão đều sử dụng song đoản mộc côn nhưng cũng hai màu đen trắng khác nhau.

Hắc Lão dùng mộc côn màu đen xuất chiêu Tứ Di Tân Phục thể đánh thực hư ảo diệu khó đoán được. Còn Bạch Lão sử dụng đoản côn màu trắng đánh theo thể Thiên Đánh Bổ Sơn.

Lối hợp công này rất chặt chẽ, một đoản côn đâm vào giữa mặt Trung Ngọc thì phía bên có một đoản côn đánh tạt vào hông rất mãnh liệt.

Trung Ngọc dùng thân pháp lanh lẹ tránh đi một đoản côn, đồng thời vung trường kiếm gạt một đoản côn khác, rồi thuận tay (...) của đối phương.

Trong chiêu thức đầu, nhị lão không gây được áp lực mong muốn mà còn bị đối phương phản kích nên liền biến chiêu.

Cây mộc côn của Bạch Lão biến chiêu Thập Diện Mai Phục bất ngờ đầu côn đang trầm xuống liền hất ngược lên và đâm tới như ánh chớp.

Trong khi đó, cây đoản côn của Hắc Lão thì biến chiêu Yển Tử Phiêu Diêu thân xoay sang phải, tay trái nắm cổ tay phải trợ lực, hai tay đánh bật lên, nửa chừng thì di bộ tấn sát đối thủ, đâm vào đối phương, rồi quay người đánh bật ngược lên nhằm thượng bộ địch thủ.

Hợp chiêu này của nhị lão thật chặt chẽ và nhịp nhàng, làm Trung Ngọc lúng túng phải dùng thân pháp và đỡ gạt tránh né mà thôi.

Dù đã cố gắng thi triển võ công của mình nhưng Trung Ngọc vẫn mau chóng rơi vào lúng túng. Mồ hôi đã ướt khuôn mặt, chân tay trở nên rời rạc, vất vả đỡ gạt chiêu thức của đối phương, chợt nhị lão cùng hét lớn phát ra chiêu thức vây phủ Trung Ngọc.

Chàng hốt hoảng lùi lại và hoành kiếm che chắn trước mặt, cố ngăn cản những điểm trắng đen côn pháp đối phương.

Một tiếng hét lớn :

- Buông!

Tức thì, Trung Ngọc nghe nhói ở cả hai vai, do hai mộc côn đánh vào, đẩy chàng lùi lại hai ba bước, cùng lúc thanh kiếm rời khỏi tay rơi trên mặt đất.

Hắc Lão thu côn về và nói :

- Kể ra các hạ cũng khá đấy, tiếp được chúng ta trên hai mươi chiêu.

Lão “hừ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Đã không thắng được chúng ta thì các hạ chỉ cần thề không trở lại Lương gia trang nhận chức Tổng bang chủ thì các hạ có thể ung dung ra đi.

Đoàn Trung Ngọc cười nhạt nói :

- Đã thắng thì hai lão cứ ra tay chứ đừng đặt điều kiện. Tại hạ lúc này càng cảm thấy không đối ý gì cả.

Bạch Lão gằn giọng nói :

- Như vậy các hạ đừng trách chúng tôi phải ra tay.

Dứt lời, Hắc Bạch nhị lão chuẩn bị phát chiêu.

Bỗng, có tiếng nói trong trẻo dịu dàng từ phía sau lưng chàng vọng đến :

- Nhị lão thúc thúc, các vị định làm gì thế? Đợi Trúc Chi một chút.

Giọng nói quen thuộc ấy làm Trung Ngọc chợt tỉnh, liền quay lại nhìn vừa lúc Trúc Chi đến gần sau lưng.

Dưới ánh trăng tỏa sáng, cô gái với trang phục màu xanh, đôi mắt to tròn nhìn chàng sững sốt rồi kêu lên :

- Đoàn hiền huynh!

Rồi nàng bước nhanh tới vui mừng tiếp :

- Huynh đã khỏe mạnh rồi phải không? Được Vương Thần Y đã giải được huyết đạo cho huynh rồi đấy chứ? Tại sao huynh lại đánh nhau với nhị vị thúc thúc đây vậy?

Nàng hỏi huyền thuyên khiến Trung Ngọc không biết trả lời ra sao, chỉ biết lòng mình rộn rã vui sướng gặp lại Hàn Trúc Chi mà thôi.

Trong lúc ấy, Hắc Bạch nhị lão nhìn nhau rồi cất một cơn và khoanh tay đứng nhìn.

Trung Ngọc lúc này mới lên tiếng :

- Rất mừng gặp lại Hàn muội.

Hàn Trúc Chi cũng nói :

- Muội cũng rất mong gặp lại Đoàn huynh.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, nàng hỏi :

- Có phải bây giờ Đoàn huynh là Tổng bang chủ danh tiếng đang vang khắp mọi nơi không?

Trung Ngọc thở dài đáp :

- Đúng thế. Cũng vì vậy mà huynh phải đánh nhau với Hắc Bạch nhị lão đấy.

Trúc Chi quay sang nhị lão nói một cách giận dữ :

- Nhị vị thúc thúc à! Đoàn huynh là bằng hữu của tiểu nhi, tại sao lại đối xử như vậy?

Hắc Lão cười nói :

- Tiểu nhi có nói Trung Ngọc là bằng hữu của tiểu nhi cho chúng ta biết đâu nào?

Trúc Chi “hứ” nhẹ rồi quay qua nói với Trung Ngọc :

- Có tiểu muội thì không có ai ăn hiếp Đoàn huynh đâu.

Trung Ngọc phì cười :

- Có tiểu muội thì huynh thấy an toàn rồi.

Nhị lão nghe vậy, chỉ biết nhìn nhau cười xòa.

Hàn Trúc Chi bỗng nói :

- Đêm nay trăng sáng quá, hay là chúng ta đi dạo một lúc để hàn huyên thêm.

Trung Ngọc liếc nhìn Hắc Bạch nhị lão đang đứng có vẻ chờ đợi, nên nói :

- Hay là để đêm mai mười sáu trăng tròn hơn, chúng ta sẽ gặp lại nơi này vậy.

Trúc Chi cũng liếc nhìn nhị lão rồi nói :

- Thôi cũng được, hẹn gặp lại đêm mai tại nơi này nhé!

Đứng nhìn Hàn Trúc Chi đi cùng Hắc Bạch nhị lão cho đến khi khuất dạng, Trung Ngọc mới thở dài như xưa tan những suy nghĩ ngổn ngang, rồi chàng lăm lúi quay trở lại.

Đi được chưa xa, chợt thấy có người chặn đường, Trung Ngọc giật mình dừng lại thì người ấy đã đến trước mặt.

Người này là Thanh y lão nhân, đã có lần xuất hiện nơi quán ăn, đuổi Phi Dao Thiết Thủ khi bọn này tranh cướp quyển Điểm Quang kiếm pháp.

Vì chuyện mới gặp Hắc Bạch nhị lão, rồi giờ đây thấy lão nhân này chăm chăm nhìn chàng nên Trung Ngọc thủ lễ nói :

- Tại hạ Đoàn Trung Ngọc xin tái kiến lão tiền bối.

Lão nhân gật đầu nói :

- Ta đã biết rồi.

Lão chậm rãi lấy trong áo ra một quyển sách mỏng và nói :

- Ta trao lại cho ngươi và hãy nhớ giữ gìn cho kỹ lưỡng. Vừa thấy quyển sách này, Trung Ngọc lấy làm kinh ngạc vì quyển sách ấy chính là Điểm Quang kiếm pháp gia truyền của chàng mà Quỷ Dao Mã Kim Tiêu đã cướp trên người chàng và xô chàng xuống vực thẳm.

Dù vậy, cho đến bây giờ, Trung Ngọc vẫn không oán hận hai cha con họ Mã ấy mấy.

Trung Ngọc nhận quyển sách và hỏi :

- Thế người cướp quyển sách này đã ra sao rồi, thưa tiền bối?

Lão nhân trầm ngâm nhìn chàng, đáp :

- Quỷ Dao Mã Kim Tiêu đã trả giá đắt cho việc làm này.

Lúc này, Trung Ngọc lại chợt nghĩ đến nàng Mã Kiều Thanh, cảm thấy xót xa tội nghiệp.

Đôi mắt xinh đẹp của người con gái đầu tiên mà chàng quen được trên bước lưu lạc giang hồ như hiện lên trước mặt. Đôi mắt ấy, đôi mắt của nàng Kiều Thanh với những niềm vui sướng, buồn bã trên tất cả những chặng đường đi qua cùng chàng chia sẻ, khiến Trung Ngọc thắc mắc với tất cả lòng mến thương.

Trung Ngọc vừa định hỏi về số phận người con gái ấy, thì đột nhiên từ mé rừng trúc, có một bóng người lướt ra với một thân pháp như tia chớp, vươn tay định chop quyển sách.

Thanh y lão nhân cũng không chậm trễ, liền phi thân lẹ làng đánh luôn song chưởng vào người kia.

Người kia lập tức biến ảo thành chưởng đến đỡ thẳng song chưởng của Thanh y lão nhân trên không.

- Bùng! Bùng!

Chỉ thấy hai cái bóng lộn ngược trên không dang ra xa và đứng yên trên mặt đất.

Trung Ngọc cất quyển sách vào người và nhìn kỹ hai người rồi lẩm bẩm :

- Ôi! Lại có hai người giống nhau như khuôn nữa.

Thanh y lão nhân nhìn đối phương và nói :

- Lúc này mà ngươi cũng trở thành kẻ trộm à?

Lão mới tới cũng y phục màu xanh y hệt nhưng bạc màu hơn Thanh y lão nhân, còn khuôn mặt không có điểm nào khác, bỗng cười to lên và nói :

- Cái gì có liên quan đến ngươi là liên quan đến ta, ngươi giữ sách được thì ta cũng giữ sách được.

Thanh y lão nhân “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta và ngươi đã gặp nhau thì không thể nhịn được.

Thế là cả hai đều rút trường kiếm và liền xuất chiêu để tấn công nhau rất kịch liệt.

Trong chốc lát, đôi bên đều vũ lộng kiếm pháp thành những điểm huỳnh quang chớp ngời lấp lánh phủ chụp vào đối phương.

Trung Ngọc nhìn trên đầu mà kinh ngạc đến sửng sờ, vì cả hai lão nhân đều sử dụng một loại kiếm pháp. Đó là Điểm Quang kiếm pháp gia truyền của chàng vậy. Hơn nữa, còn sử dụng đến mức thượng thừa.

Trung Ngọc thầm nghĩ: “So với phụ mẫu chàng thì hai lão nhân này sử dụng Điểm Quang kiếm pháp còn cao minh hơn nhiều. Các chiêu thức biến ảo khôn lường. Hừ chiêu rồi thực chiêu ngay, chính chàng thuộc lòng cũng không phân biệt được”.

Chỉ trong khoảnh khắc cả hai đấu thủ như quyện lấy nhau, không còn phân biệt chiêu thức và đấu thủ, chỉ còn là những bóng nhấp nhô uốn lượn trong vòng kiếm ảnh điểm quang như vô vàn ánh sao xẹt vậy. Đã ba mươi chiêu trôi qua. Thỉnh thoảng chỉ nghe vài tiếng kiếm chạm nhau khô khan như se thắt lòng người ngoài cuộc.

Giữa lúc say sưa cuốn hút bởi trận đấu, chợt nghe tiếng “kểng” chất chứa vang lên và cả hai bật lộn trên không mấy vòng, kiếm đã cho vào vỏ, cùng lúc hai thân người đáp xuống mặt cỏ xanh mượt mà.

Thanh y lão nhân chỉ nở nụ cười, còn lão kia thì sắc mặt trở nên xanh và run lên giận dữ.

Lão ấy hét lên :

- Hãy xem Ma Ảnh Thủ của ta!

Dứt lời, hai tay lão đưa lên, đồng thời lướt tới. Thanh y lão nhân phóng chưởng đánh liền.

Chỉ thấy chung quanh người của Thanh y lão nhân đầy những bóng tay, như những cánh tay ma chồn vờn giăng đầy chụp xuống.

Biết lão này sử dụng đến tuyệt học bản thân để phân định hơn thua nên Thanh y lão nhân liền bung người lên không và phát ra chưởng phong phóng xuống lão kia.

Có tiếng của một lão vang lên :

- Thiên Thủ Như Lai đại pháp!

Trên không các bàn tay của Thanh y lão nhân như lớn dần tương tự bàn tay Phật Như Lai trong các hình vẽ phủ xuống những bàn tay ma của đối phương.

Chỉ nghe tiếng va chạm “bình, bình...” mạnh mẽ liên tục, thì thấy Thanh y lão nhân đáp xuống mặt đất.

Người kia bật cười lên “ha ha” rồi nói :

- Khá lắm! Khá lắm! Chúng ta hẹn kỳ sau sẽ tái đấu.

Dứt lời lão ta bắn mình phóng vọt vào rừng trúc, Thanh y lão nhân thấy vậy cũng vội lắc mình đuổi theo. Cả hai mất hút trong cánh rừng trúc âm u.

Đoàn Trung Ngọc nhìn theo mà lòng bồi hồi ngổn ngang trăm mối, không hiểu gì cả.

Với động tác không ý thức, chàng lấy trong tay áo ra quyển kiếm pháp gia truyền bắt đầu giở từng trang, chậm chậm đi về Lương gia trang.

7. Chương 7: Kim Đồng Ngọc Nwx

Sáng hôm nay, tại Lương gia trang đã bắt đầu rộn rịp chuẩn bị cho cuộc đại hội suy tôn Tổng bang chủ sắp đến gần, bọn thuộc hạ nơi gia trang sốt sắng bắt đầu vào việc trang hoàng cho gian đại sảnh rộng lớn thật chu đáo, đẹp đẽ, khang trang là nơi hành lễ.

Ở một phòng bên, Trang chủ La Thần Thi Lương Sĩ Nhâm đang chuyện trò với một nhân vật trong Bắc Đẩu Thất Tinh là Lục Điều, người có võ công cao nhất trong Thất tinh.

Lương Sĩ Nhâm giọng hớn hờ :

- Hà hà! Bốn huynh đệ ruột thịt là bọn Tứ Linh Kim Bảo đã đến đây cho lão hay tin rồi đấy!

Lục Điều hỏi ngay :

- Nhưng tin gì vậy?

Lương Sĩ Nhâm đáp :

- Họ cho biết đã thấy Hắc Y bang chủ Hàn Mộ Hiệp đang trên đường đến đây dự đại hội đấy.

Lục Điều có vẻ thích thú nói :

- Rốt cuộc rồi lão ma ấy cũng phải đến.

Ngẫm nghĩ một thoáng, Lục Điều hỏi tiếp :

- Còn lực lượng của Tứ Linh Kim Bảo như thế nào, Lương lão huynh đã nắm được chưa?

Tứ Linh Kim Bảo là bốn huynh đệ ruột thịt, mà người cũng tuần tú hào hoa, phong nhã có tiếng trong giang hồ, đều là con trai của Bảo chủ Tống Kim Thiên.

Người lớn tuổi nhất là Tống Kim Long, một môn đệ của phái Côn Luân.

Người thứ hai là Tống Kim Lâm, dáng dấp cao và ốm, thọ giáo võ công của Thanh Thành phái.

Người thứ ba là Tống Kim Quy võ công cao cường nhất trong bốn huynh đệ được gởi đi thụ giáo với chính chương môn phái Hoa Sơn.

Người thứ tư là Tống Kim Phụng cũng rất nổi tiếng trên giang hồ là đệ tử của Bạch Hạc phái.

Lúc ấy Lương Sĩ Nhâm sau khi suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng đáp :

- Nghe nói, một trong tứ huynh đệ ấy, có thể sẽ là nghĩa tế của Hắc Y bang chủ Hán Mật Hiệp đấy!

Lục Điều gật gù, nói :

- Như vậy ta phải lưu tâm đến bọn này. Hơn nữa trong khách đến ắt nhiên có nhiều phe phái, Lương trang chủ phải hết sức đề phòng.

Lương Sĩ Nhâm mỉm cười nói :

- Mọi việc lão phu đã có sắp xếp rồi. Càng đông các nhân vật trong các Bang Hội đến đây ta càng thành công đấy chứ.

Lục Điều cau mày nói :

- Điều ta cũng nên chú ý là Đoàn Trung Ngọc.

Lương Sĩ Nhâm hỏi ngay :

- Tại sao vậy?

Lục Điều Đáp :

- Tại hạ e rằng lão ma sẽ phá đám, không khéo biến Trung Ngọc thành trò cười cho thiên hạ thì chúng ta đều bị mất mặt hết.

Thần Thủ gật đầu, cau mày suy nghĩ, thì Lục Điều nói tiếp :

- Lão ma Hàn Mộ Hiệp đã trở mặt với lão huynh rồi, bây giờ lão phải đến đây, tôi e rằng lão ta sẽ phá đám việc tôn Tống bang chủ cho mà xem.

Ngừng một chút, Lục Điều nói tiếp :

- Không phải chúng ta sợ lão ma ấy, nhưng nếu sự việc xảy ra, tất nhiên chúng ta sẽ bị nhiều phiền phức. Vì vậy, chúng ta phải có kế hoạch đề phòng.

Lương Sĩ Nhâm nhủ thầm: “Việc này ta đã biết rồi, cần gì người phải nói”.

Nhưng ngoài miệng lão đáp ngay :

- Phải lắm! Phải lắm! Các hạ nói chí phải.

Lục Điều lại nói tiếp :

- Còn một điều nữa mà theo tại hạ thì Truy Mệnh Giang Hải Xuyên là con người rất nham hiểm và xảo huyệt. Lão huynh cũng cần thận đề phòng là hơn.

Vừa lúc đó một bóng người đi vào phòng đó là Giang Hải Xuyên.

Lương Sĩ Nhâm nhìn thấy trước liền nói :

- Chúng tôi đang đề cập đến cái tài của Truy Mệnh lão huynh đây. Nhưng chưa có cơ hội thưởng thức được.

Truy Mệnh Giang Hải Xuyên trừng mắt nhìn Lục Điều rồi nhếch mép cười thâm sâu và nói :

- Trang chủ lão huynh muốn chứng kiến, thế nào cũng có cơ hội mà.

Lục Điều sắc mặt hơi biến đổi một chút, nói lớn :

- Hay lắm! Tại hạ sẽ chờ cơ hội này!

Nói xong cả ba người cùng cười lớn rồi đi ra ngoài.

Tất cả những tính toán, đồ kỵ của ba nhân vật này đều không qua được lỗ tai của một người đã đứng sau một tấm màn sát cửa sau cửa phòng này. Đó là Ngọc Diện thư sinh, đang mỉm cười chậm rãi bước ra cửa sau và đi về phía căn nhà dành riêng cho Trung Ngọc trú ngụ.

Khi bước vào trong sân, đã thấy bóng kiếm mịt mờ của Trung Ngọc đang tập luyện rất say sưa, nên Ngọc Diện thư sinh đứng yên một chút mới hân giọng thông thả đi tới.

Trung Ngọc vội dừng tay vui vẻ hỏi :

- Ô! Thượng Quan đệ đã đến, chúng ta vào uống chén trà buổi sáng nhé!

Ngọc Diện thư sinh mỉm cười, nói :

- Kiếm pháp của Đoàn huynh hôm nay thật khác với ngày trước ảo diệu vô cùng.

Trung Ngọc vẻ mặt rạng rỡ nói :

- Hiền đệ hãy xem đây này.

Nói xong, chàng ta tra kiếm vào vỏ và hấp tấp đến cái thạch bàn gần đó cầm quyển sách mỏng đưa cho Ngọc Diện thư sinh và nói :

- Đêm qua, huynh được một Thanh y lão nhân, mang trả lại quyển bí kíp kiếm pháp gia truyền bị mất đấy.

Ngọc Diện thư sinh cầm mân mê quyển sách thầm nghĩ: “Quyển bí kíp kiếm pháp này nhiều người muốn chiếm lấy mà chàng đưa cho mình xem rất tự nhiên. Thật là hiếm có, chàng ta thật lòng quý mến và tin tưởng mình rất mực”.

Nghĩ vậy, Ngọc Diện thư sinh đưa lại và hỏi :

- Thế tại sao hôm qua huynh lại đem ra xem và dường như học lại vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Đúng vậy, huynh cần phải biết sử dụng kiếm pháp lại từ đầu.

Nói tới đó, chàng vội đưa Ngọc Diện thư sinh vào nhà để uống trà.

Lăng xăng tự pha trà, rồi cả hai đối diện thưởng thức hương thơm của Long Tĩnh trà mà Trung Ngọc ưa thích nhất, bởi nước xanh, hương thơm, hậu ngọt.

Qua một tuần trà, Trung Ngọc lại chậm rãi kể lại việc đêm qua chàng nhìn thấy hai lão nhân cùng mặc thanh y đều sử dụng kiếm pháp gia truyền của chàng, nhưng kiếm chiêu của hai người ấy thật ảo diệu biến hóa chưa bao giờ chàng nghĩ ra sẽ tuyệt như thế.

Ngọc Diện thư sinh ngắt lời hỏi :

- Hai Thanh y lão nhân ư?

Trung Ngọc đáp :

- Đúng như vậy. Họ giống nhau y khuôn từ vóc dáng đến khuôn mặt, chỉ có điều một lão y phục hơi nhạt hơn một tí, nếu có cả hai cùng lúc thì mới so sánh nhận thấy điểm ấy được mà thôi.

Ngọc Diện thư sinh lắc đầu nói :

- Thật khó hiểu vô cùng.

Chợt, Trung Ngọc nói với giọng vui vui :

- À! Đêm qua huynh có gặp cả Hàn Trúc Chi nữa đấy.

Ngọc Diện thư sinh nhìn chàng chăm chăm rồi hỏi :

- Thế, nàng ta đã nói chuyện gì với Đoàn huynh? Tại sao nàng xuất hiện ở đó? Chuyện ra sao hả?

Trung Ngọc hơi ngạc nhiên vì những câu hỏi dồn dập của người bằng hữu thân tình, một người thường rất chừng chặc và kín đáo.

Nhưng rồi chàng nghĩ có lẽ lúc kể về hai Thanh y lão nhân chàng không có đề cập đến việc này, cũng đã xảy vào đêm qua, nên Ngọc Diện thư sinh không hài lòng chăng?

Nghĩ vậy, chàng lại vui vẻ, đáp :

- À! Huynh và nàng nói chuyện cũ và nàng muốn huynh đi dạo ngắm trăng cùng nàng.

Ngọc Diện thư sinh quay mặt đi rồi lẩm bẩm :

- Lại có chuyện đi dạo ngắm trăng “hứ” thật là tức!

Trung Ngọc bật cười và nói :

- Nhưng thật sự chưa có đi dạo ngắm trăng được vì có người cản trở đấy.

Ngọc Diện thư sinh hỏi nhanh :

- Ai vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Hắc Bạch nhị lão.

Ngọc Diện thư sinh liền nói :

- Hai vị này cũng đến rồi sao?

Trung Ngọc kể tiếp lại diễn tiến mọi việc đêm qua thật rõ ràng rồi nói :

- Việc làm Tổng bang chủ sẽ có nhiều rắc rối nếu võ công của huynh thấp kém. Bởi vậy, huynh phải lo rèn luyện thêm không thể xao lãng được.

Ngọc Diện thư sinh liếc nhìn chàng rồi nói :

- Còn Hàn Trúc Chi thì sao hả?

Trung Ngọc thật thà đáp :

- À! Việc hẹn với Trúc Chi đêm nay đi ngắm trăng thì huynh muốn đệ cùng đi với huynh có được không?

Ngọc Diện thư sinh quay nhìn ra ngoài và nói :

- À, không đâu. Chuyện đi ngắm trăng thơ mộng thế ấy, không nên có người thứ ba đâu.

Trung Ngọc đưa tay lên như có ý phân bua điều gì đó mà miệng không mở lời được.

Ngọc Diện thư sinh vừa đứng lên vừa nói :

- Thôi! Đệ phải về phòng đây. Đoàn huynh cứ tiếp tục ra luyện kiếm đi.

Nói xong, Ngọc Diện thư sinh bước ra mà quên cả việc định đến đây nói với Trung Ngọc về nội bộ của các phe phái trong ngày suy tôn Tổng bang chủ.

Sự nhộn nhịp chuẩn bị cho đại hội vẫn tiếp tục ở khách sảnh của gia trang.

Trong khi đó, nơi sân trước căn nhà trú ngụ của chàng thì Trung Ngọc vẫn say mê luyện kiếm.

Ánh trăng tròn tỏa sáng dịu dịu xuống vạn vật, làm cho cây rừng thiên nhiên êm ả, huyền diệu, thơ mộng vô cùng.

Lòng hân hoan pha lẫn hồi hộp, Đoàn Trung Ngọc bước nhanh trên con đường rải sỏi đêm hôm qua để tiến về khu rừng trúc, phía dòng suối uốn quanh, lấp lánh bóng chị Hằng trong dòng nước.

Dưới ánh trăng tỏa sáng, Trung Ngọc đã thấy phía trước một cô gái thân hình thon nhỏ uyển chuyển nhẹ nhàng, đang đi qua lại, trên cổ xanh như chờ đợi nôn nóng.

Chàng biết ngay là Hàn Trúc Chi, nên vội bước nhanh hơn.

Hàn Trúc Chi vừa thấy bóng dáng của Trung Ngọc, thì đôi mắt to tròn lấp lánh như vì sao đêm, chân bước về phía chàng, miệng kêu lên :

- Đoàn huynh, tiểu muội ở đây này!

Trung Ngọc bước đến nói :

- Chắc Hàn muội chờ lâu rồi phải không?

Trúc Chi khẽ gật đầu, nói :

- Đêm nay trăng đẹp quá phải không huynh?

Trung Ngọc cũng gật đầu, nhìn nàng đáp :

- Ô! Đêm nay trăng đẹp thật.

Rồi hai người chầm chậm đi cạnh nhau dưới ánh trăng trong cảnh thiên nhiên thật mơ mộng.

Trung Ngọc lên tiếng :

- Huynh không nghĩ rằng có thể gặp lại Hàn muội ở nơi đây.

Trúc Chi nói :

- Tiểu muội vẫn hy vọng gặp lại Đoàn huynh, sau hôm giã từ nơi quán khách ấy.

Trung Ngọc chợt “à” lên và nói :

- Đêm nay huynh có nói Ngọc Diện thư sinh đến đây để cùng gặp Hàn muội, nhưng huynh ấy không đi. Không biết tại sao nữa?

Trúc Chi cười rồi nói :

- Ngọc Diện thư sinh có khuôn mặt tuấn tú chắc không thích gặp muội đâu. Chắc có hẹn với mỹ nhân nào rồi đó.

Trung Ngọc lật đật nói :

- Không có đâu. Huynh chưa thấy Ngọc Diện thư sinh quen với một cô gái nào cả.

Ngập ngừng một chút, chàng nói tiếp :

- Có lẽ Hàn muội là cô gái mà huynh ấy quen biết đấy thôi. Hôm qua huynh ấy có hỏi thăm nhiều về Hàn muội nữa đấy.

Hàn Trúc Chi khẽ nhún vai bật cười khúc khích rồi nói :

- Huynh ấy không quen cô gái nào. Vậy chắc Đoàn huynh cũng chưa có bạn gái trên bước đường giang hồ hay sao?

Nghe câu hỏi của Trúc Chi làm Trung Ngọc chạnh nhớ đến một người con gái mà chàng vừa biết tin đêm hôm qua, đó là nàng Mã Kiều Khanh không biết bây giờ đã ra sao rồi.

Thấy chàng trầm ngâm, Trúc Chi lên tiếng hỏi :

- Đoàn huynh suy nghĩ gì vậy? Có việc gì chẳng?

Giọng buồn buồn, Trung Ngọc đáp :

- Phải huynh đang nghĩ đến Mã Kiều Khanh, một cô gái đã vì huynh mà gặp tai nạn rồi.

Hàn Trúc Chi hỏi dồn :

- Nàng ấy thế nào? Có đẹp lắm không?

Trung Ngọc đáp :

- Nàng ấy là người con gái đầu tiên mà huynh gặp, lúc mới bước chân lưu lạc giang hồ.

Nói tới đây, Trung Ngọc nhìn khuôn mặt của Trúc Chi có cái gì là lạ, bực tức, nên chàng giật mình ấp úng nói :

- Phải chi có Ngọc Diện thư sinh ở đây thì hay biết mấy.

Chàng lại nói tiếp luôn :

- Muội à! Hôm nay trăng đẹp quá, Ngọc Diện thư sinh không đi dạo với Hàn muội và ngu huynh thì thật là uống phải không?

Trúc Chi bỗng sa sầm nét mặt và nói :

- Chắc Đoàn huynh không thích đi dạo và nói chuyện với tiểu muội đâu. Thôi để tiểu muội về nhé!

Vừa dứt lời, Trúc Chi quay người phóng như bay vút đi, như muốn biến mất khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Trung Ngọc sững sốt không hiểu gì cả. Chàng đứng lặng yên một chỗ, không biết nên chạy theo hay ở lại chỗ này. Tâm trí chàng mơ hồ đảo lộn. Tay chân như thừa thãi không biết phải làm gì.

Chàng ta chỉ biết ngong ngóng về hướng Hàn Trúc Chi đã phóng đi.

Bất chợt, Trung Ngọc nhìn thấy hai bóng người in nơi mặt đất trước mặt chàng, do ánh trăng sáng tỏ.

Trung Ngọc giật mình nhìn quanh, nhưng chỉ thấy chập chờn có hai bóng người thấp thoáng hai bên tả hữu của chàng, đồng thời hai cánh tay của Trung Ngọc cùng một lúc bị hai bóng người kéo nhẹ một cái.

Giật mình, Trung Ngọc vội búng người lộn về phía trước và định thần nhìn về hướng ấy, nhưng cũng chỉ có gốc cây lớn trước mặt mà thôi.

Chàng vội lên tiếng :

- Vị cao nhân nào đây. Xin cho tại hạ diện kiến.

Nhưng chung quanh vẫn không có gì khua động. Còn nơi mặt đất, chỉ có chính bóng của chàng nghiêng nghiêng do ánh trăng chiếu rọi mà thôi.

Chàng lại xoay tròn người, đưa mắt nhìn chung quanh mà lòng hoang mang nghi ngờ.

Trung Ngọc nhủ: “Tại sao có hiện tượng kỳ lạ này? Chẳng lẽ đôi mắt mình có bệnh, hay tâm trí mình quá rối loạn bất an?”

Chàng chớp chớp đôi mắt rồi lại nhìn xuống đất.

Lúc này, ngoài cái bóng của chàng ra, còn có hai cái bóng khác nữa, một trước một sau thành một bóng lớn.

Trung Ngọc nhủ thầm: “Sao lúc này chỉ có một cái bóng lớn mà thôi?”

Rõ là lúc này mình thấy hai bóng người thấp thoáng cơ mà. Không lẽ một trong hai người này không có bóng.

Chàng nhớ lại những mẫu chuyện xa xưa :

- Người phải có bóng, nếu không có bóng đó chính là ma vậy.

Lúc ấy, Trung Ngọc lại tự cười chính bản thân mình đang nghĩ vẩn vơ.

Tuy vậy, mắt chàng vẫn chăm chú vào cái bóng từ phía sau ngã dài nghiêng cạnh người chàng.

Rồi bất thành linh, Trung Ngọc tung người lên cao, xoay tròn một vòng, đồng thời đẩy một luồng chưởng phong để thăm dò.

Nhưng chưởng phong của chàng đã đánh ra hầu như tan biến nhẹ nhàng và thân hình chàng xoay một vòng rồi vẫn không nhìn thấy gì cả.

Lúc bấy giờ, Trung Ngọc cảm thấy sợ sệt định rào bước trở về gia trang.

Nhưng vừa bước về phía trước, chàng lại thấy cái bóng lớn đen phía sau di chuyển theo.

Chợt có tiếng nữ nhân nhẹ nhàng hỏi :

- Thiếu hiệp có phải là Đoàn Trung Ngọc không?

Trung Ngọc giật mình đáp :

- Tại hạ là... Đoàn Trung Ngọc. Cao nhân nào đó... có gì dạy bảo chăng?

Mặc dù cổ trấn tĩnh, nhưng giọng nói của chàng vẫn bị lạc đi.

Chợt có tiếng cười lớn và tiếp theo là một giọng nói vang rền trái ngược với giọng nói nữ nhân êm ái lúc này.

- Tốt lắm! Tốt lắm! Ta đang tìm thiếu hiệp đây!

Trung Ngọc đã lấy lại bình tĩnh liền hỏi :

- Các hạ tìm tại hạ có việc gì vậy?

Giọng nói nữ nhân thốt lên :

- Thiếu hiệp đừng hỏi lý do vội, mà hãy đoán xem cái bóng in trên mặt đất như vậy thì hình hài của ta thế nào?

Trung Ngọc cười lớn, đáp :

- Các vị chính là hai người, một nam một nữ, một cao một lùn. Hai vị đứng sát vào nhau, dĩ nhiên có một bóng duy nhất mà thôi.

Nói xong, có vẻ thích thú với lời giải đoán cả mình nên Trung Ngọc cất tiếng cười vang.

Phía sau lưng chàng cũng có tiếng cười theo và tiếng cười vụt ra trước mặt chàng.

Giờ đây, trước mặt Trung Ngọc đã xuất hiện, một người đàn bà to lớn vạm vỡ như đàn ông, đôi mắt mở to tròn xoe nhìn chàng.

Nếu không nhờ có mái tóc xõa dài và ngực nhô lên, chúng tỏ là đàn bà, thì cứ tưởng người ấy là nam nhi lực lưỡng.

Trung Ngọc vội thủ lễ định lên tiếng chào hỏi, bỗng chàng thụt lùi hai bước, miệng không còn cười được nữa mà lại im bật.

Lúc ấy có tiếng rền vang nói lớn :

- Sao! Thiếu hiệp cảm thấy thế nào mà không mở lời?

Rồi tiếng nói ấy bật thành tiếng cười vang lớn.

Thì ra, trước ngực thiếu phụ có đeo một cái túi màu vàng và sau lưng lại đeo một cái thúng cũng màu vàng.

Điều lạ lùng nhất là trong cái thúng sau lưng, có một người đàn ông áo vàng, thân hình bé nhỏ chỉ bằng một đứa con nít, đang ngồi trong ấy.

Mới nhìn qua, không thể biết người nhỏ bé này là đàn ông nếu không nhờ bộ râu dài của lão ta.

Thấy Trung Ngọc mắt đầy kinh ngạc quay nhìn mình, lão nhỏ bé này có vẻ thích thú, cất tiếng cười oanh vang rền vùng núi này.

Hơn một năm qua, Trung Ngọc đã lặn lội trong giang hồ, chàng đã gặp nhiều người với hình dung khá đặc biệt, nhưng chưa thấy có ai có hình dáng như thiếu phụ và lão nhân này lại hợp nhau như thế.

Bỗng thiếu phụ cất tiếng dịu dàng :

- Nghe người ta nói Đoàn thiếu hiệp rất thông minh quả chẳng sai. Phu thê chúng ta đã làm khiếp vía không biết bao nhiêu người rồi, nhưng đêm nay thiếu hiệp lại không sợ mà còn tìm ra chân giả trong thoáng chốc, quả là thông minh.

Trung Ngọc càng thêm sửng sốt, nhìn hai người lòng thầm nhủ: “Trời ơi! Hai người này là phu thê thật sao?”

Người đàn ông nhỏ bé ngồi trong chiếc thúng sau lưng thiếu phụ chợt lên tiếng hỏi :

- Ô! Tại sao thiếu hiệp lại không cười nữa? Có phải phu thê ta khó coi lắm không?

Nghe lão ta hỏi vậy, Trung Ngọc giật mình nghĩ thầm: “Ta thật có lỗi! Đáng lẽ ta không nên có thái độ như vậy đối với họ, dầu họ thật tình khó coi. Họ chẳng may có hình dáng kỳ dị bẩm sinh, ta không nên làm họ buồn lòng”.

Nghĩ vậy, Trung Ngọc liền đáp :

- Tại hạ thành thực xin lỗi nhị vị về cử chỉ vừa rồi.

Người đàn ông áo vàng lớn tiếng, cười nói :

- Không giả dối, không kiêu ngạo, lại rất chân thật thông minh, quả đáng khen. Hiền thê có đồng ý không?

Lão vừa nói vừa vỗ vai người thiếu phụ.

Thiếu phụ liếc nhìn về phía sau, mỉm cười gật đầu tán thành.

Trong khi đó, Trung Ngọc lại nghĩ: “Hai người này với mình chưa gặp lần nào, nhưng lời nói của họ rất hiền hòa. Không biết họ tìm mình có việc gì chăng?”

Nghĩ vậy nên Trung Ngọc lên tiếng hỏi :

- Nhị vị đến đây, không biết có điều chi chỉ bảo? Nếu có tại hạ xin...

Chàng nói chưa hết câu thì người đàn ông cười chặn lời và nói với người thiếu phụ :

- Đoàn thiếu hiệp này giống tam huynh hồi nhỏ, lúc nào cũng nghĩ đến việc giúp người khác.

Thiếu phụ to lớn mặc áo trắng nói với Trung Ngọc :

- Đoàn thiếu hiệp có biết chúng tôi đến đây vì lý do gì không?

Trung Ngọc lắc đầu không đáp, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Nếu biết ta đâu cần phải hỏi”

Trong khi thiếu phụ chưa đáp lời thì Trung Ngọc chợt nhận thấy rằng hai đêm nay, chàng gặp toàn những chuyện kỳ lạ.

Đêm qua, gặp hai người ôm như que củi, rồi hai lão giống nhau như khuôn đúc. Đêm nay, lại gặp đôi phu thê dị hình dị tướng này nữa. Nhưng tất cả những người này đều có võ công rất cao cường.

Trung Ngọc chợt nói :

- Tại hạ mong được biết nguyên do nhị vị tìm gặp tại hạ.

Thiếu phụ cất tiếng nói :

- Chúng ta gặp nhau từ lúc này đến giờ, nhưng thiếu hiệp có biết chúng tôi là ai không?

Trung Ngọc đáp ngay :

- Tại hạ cũng mong được hỏi điều ấy.

Thiếu phụ đáp :

- Tôi biết thiếu hiệp vào giang hồ chưa lâu nên chưa biết chúng tôi.

Thiếu phụ ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Rồi có ngày thiếu hiệp cũng sẽ biết thôi.

Người đàn bà lại chận lời nói :

- Hiện tại thiếu hiệp còn thắc mắc là tại sao chúng ta lại kết thành phu thê được phải không?

Trung Ngọc chưa kịp đáp lời thì thiếu phụ quay lại nhìn người đàn ông một cách dịu dàng và nói :

- Trong võ lâm ai mà chẳng biết phu thê chúng ta thông minh nhất. Bởi vậy, không ai có thể giấu diếm ý nghĩ của họ trước đôi mắt của chúng ta kia mà.

Vừa nói xong, thiếu phụ đưa bàn tay to lớn của mình nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của lão lùn một cách hết sức thân mật như tay bao lời ân tình thấm thiết.

Thiếu phụ nhìn chàng nói :

- Còn bây giờ tôi sẽ nói cho thiếu hiệp rõ nguyên do chúng tôi tìm thiếu hiệp đêm nay.

Trung Ngọc im lặng chú ý lắng nghe.

Chợt, lão lùn cất giọng trầm xuống, nói :

- Có người đến kia rồi! Ta ẩn nấp một lát hẩn hạy.

Lão lùn vừa dứt lời, liền thấy thiếu phụ thi triển khinh công phóng vút như làn khói trắng lẫn vào khu rừng trúc.

Lúc đó, hai bóng người phóng tới bãi cỏ trước mặt Trung Ngọc và một người cất tiếng nói :

- Tiểu tử đây rồi! Chúng ta có thể tiếp tục câu chuyện đêm hôm qua nhé!

Thì ra do Hắc Bạch nhị lão, người ôm như que củi, một mặt trắng một mặt đen, đang nhìn vô chàng chăm chú.

Trung Ngọc bình tĩnh, giọng khẳng khái :

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ không dối ý đâu.

Hắc Lão lên tiếng :

- Hừ! Người đừng trách chúng ta nặng tay đấy.

Dứt lời hai lão hét lên :

- Hãy tiếp chiêu!

Lập tức hai lão tách ra và tấn công chàng liền.

Trung Ngọc không kịp rút kiếm, đành dùng quyền chưởng để đối phó.

Chỉ thấy bốn tay của hai lão rất nhịp nhàng, tung lên đã thành hàng hàng lớp lớp cánh tay.

Trung Ngọc vất vả chống đỡ liên tiếp mấy chưởng thì người đã thấy bủn rủn hoa mắt.

Vừa lúc đó bỗng thấy Bạch Lão đánh rất nhanh một chưởng vào Trung Ngọc :

- Bịch!

Hình như chưởng của Bạch Lão đánh vào Trung Ngọc có vẻ nhẹ nhàng nhưng chàng cảm thấy có hơi nóng xông vào ngũ tạng.

Hốt hoảng, Trung Ngọc hít một hơi và đi bộ lùi về phía sau hai bước, thì một bóng chưởng vụt đến :

- Bịch.

Một chưởng của Hắc Lão lại đánh trúng vào người Trung Ngọc cũng nhẹ nhàng nhưng bây giờ lại khác. Chàng cảm thấy có hơi lạnh xông vào ngũ tạng.

Đột nhiên hai lão ngừng tay và nói :

- Hãy thay đổi ý muốn đi. Ta không muốn giết chết nhà ngươi đâu.

Một lão nói tiếp :

- Ngươi là bạn của Hàn Nhi, đáng lẽ ta không làm như vậy, nhưng hôm nay ngươi đã làm cho Hàn Nhi khóc thì ta cũng không nương tay được.

Trung Ngọc cảm thấy trong người có hai luồng khí nóng và lạnh chạy hỗn độn khó chịu vô cùng. Người chàng lão đảo, nghiêng rằng đáp :

- Các người đàn áp ta, ta lại càng nung chí để thực hiện ý định của ta.

Hắc Bạch nhị lão nhìn nhau rồi bỗng đưa song chưởng đánh thẳng vào người chàng.

Vừa lúc ấy, Trung Ngọc cảm thấy sau lưng mình có hai luồng khí lực tuôn vào thân thể một cách mạnh mẽ.

Lập tức, chàng vùng song chưởng đón đỡ chưởng của Hắc Bạch nhị lão :

- Bùng! Bùng!

Hắc Bạch nhị lão đều bị chấn động lùi lại một bước, gương mặt trở nhìn Trung Ngọc, rồi cả hai cùng kêu lên :

- Kim Đồng Ngọc Nữ!

Còn Trung Ngọc cảm thấy trong người mạnh mẽ trở lại, hai luồng nóng lạnh được xua ra khỏi ngũ tạng của chàng.

Chỉ nghe tiếng nói dịu dàng trong trẻo cất lên :

- Lương Cực huyền công của Hắc Bạch nhị lão cũng khá đấy chứ, phải không phu quân?

Nói dứt, thiếu phụ Ngọc Nữ mang lão lùn Kim Đồng sau thúng bước ra đối diện với Hắc Bạch nhị lão.

Hắc Lão nhìn Kim Đồng Ngọc Nữ và nói :

- Không ngờ gặp nhị vị ở đây. Chẳng hay nhị vị có ý định gì?

Ngọc Nữ cười lên và hỏi :

- Đêm nay, Đoàn thiếu hiệp là khách riêng của chúng tôi, nên phiền Nhị lão biết điều hãy rút lui là hơn.

Bạch Lão cười nhạt đáp :

- Bọn ta ra tay trước thì hẳn là của chúng ta chứ không phải của các người.

Ngọc Nữ cười và nói :

- Nhị lão muốn cái gì ở Đoàn thiếu hiệp vậy? Chắc là vì cái chức Tổng bang chủ phải không?

Nói xong cả Kim Đồng Ngọc Nữ cùng cười vang và quay sang nói với Trung Ngọc :

- Đúng vậy chứ? Phu thê ta lúc nào cũng thông minh, đoán được ý nghĩ của người khác phải không Đoàn thiếu hiệp?

Hắc Bạch nhị lão thấy Kim Đồng Ngọc Nữ nói chuyện với Trung Ngọc có vẻ thân mật nên chưa biết tính sao.

Bỗng nghe một tiếng cười lớn, Kim Đồng đã nhảy từ cái thùng phía sau lưng Ngọc Nữ đến trước mặt Hắc Bạch nhị lão.

Tức thì, nhị lão cùng một lúc đẩy liền buồng chưởng đánh xuống Kim Đồng nhanh như ánh chớp.

Vì Hắc Bạch nhị lão là hai lão cao ồm mà Kim Đồng lại lùn như đứa trẻ nít nên bốn chưởng của nhị lão như hai bóng núi nhỏ từ trên chụp phủ xuống toàn thân Kim Đồng.

Trung Ngọc hốt hoảng la lên :

- Coi chừng nguy hiểm!

Bóng chưởng mật mờ vây kín Kim Đồng lại làm cho Trung Ngọc kinh hãi hồi hộp!

Nhưng Kim Đồng vẫn mỉm cười, liền đưa song chưởng lên cao. Chỉ thấy hai bàn tay nhỏ nhắn của Kim Đồng đẩy lên song không thấy một sức mạnh vũ bão nào cả.

Nhưng đột nhiên trong không gian vang lên bốn tiếng nổ khan khi chưởng của đôi bên chạm nhau.

- Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!

Tiếp ngay sau đó, Hắc Bạch nhị lão đều bị đẩy lui một bước, còn Kim Đồng vẫn đứng yên một chỗ.

Trung Ngọc đứng nhìn, thở phào nhẹ nhõm và thầm nghĩ: “Công phu thật là tuyệt hảo!”

Công phu của Kim Đồng thuộc loại âm nhu, nên lúc đẩy chưởng phóng ra dường như không có một đạo lực nào, song sự thật là mang một sức mạnh âm thầm ghê gớm.

Hắc Bạch nhị lão vừa cùng đẩy bốn chưởng gặp phải song chưởng của Kim Đồng thì cảm thấy hai bàn tay nóng bỏng, toàn thân như bị giật mạnh, tự nhiên thân hình hắt lùi ra sau là vậy.

Vừa lúc đó, Kim Đồng hét lớn :

- Hãy xem chưởng của ta :

- Tức thì, trên thân hình Kim Đồng bốc cao lơ lửng trên không, hai tay phát ra đánh liền hai chưởng âm nhu.

Hắc Bạch nhị lão cũng vội từ hai mặt đẩy song chưởng. Một nóng như lửa hỏa diệm sơn và một lạnh như băng tuyết đối chưởng thẳng với Kim Đồng tức thì.

- Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!

Lại bốn tiếng nổ vang lên thì toàn thân Kim Đồng chợt bắn lên cao lộn một vòng, thân hình lộn ngược, đầu phía dưới chân phía trên.

Trong tư thế này, song chỉ của Kim Đồng được phóng ra như sao xẹt điểm xuống huyết Kiên Tĩnh nơi đầu vai của hai lão Hắc Bạch.

Trước lối tấn công liên hoàn và nguy hiểm của Kim Đồng, Nhị lão cũng lạnh lẽ ứng phó.

Cả hai lão cấp thời quay người lại. Bạch Lão sử dụng hữu chưởng và Hắc Lão sử dụng tả chưởng, hai chưởng này cùng xoay thành nửa vòng rồi cùng xuất chiêu Tung Na Nguyệt vừa thủ vừa công rất lợi hại.

Kim Đồng còn trên không trung, liền lộn một vòng nữa, để dựng người trở lại và đôi chân của Kim Đồng lúc này sử dụng như đôi tay phóng vào Hậu Cơ huyết ở bên hông của Bạch Lão điểm vào.

Ngọc Nữ cất tiếng khen :

- Chiêu thức hay lắm!

Thấy chiêu thức như vậy, Bạch Lão và Hắc Lão cũng biến song chưởng thành hai thế chém tạt vút vào bàn chân của Kim Đồng.

Lúc này Trung Ngọc la lên :

- Ôi! Nguy quá!

Khi đó, thân hình Kim Đồng cũng vẫn còn lơ lửng trên không. Nếu bị chém trúng tất nhiên đôi chân sẽ bị gãy tức thì.

Nhưng trên khuôn mặt Ngọc Nữ vẫn không có chút lo lắng nào, cũng như bà ta vẫn đứng yên thản nhiên.

Kim Đồng hét một tiếng lớn khen đối phương :

- Hảo công phu!

Lập tức, hai chân Kim Đồng rút nhanh lại nhập vào nhau và thân hình lại vọt lên cao hơn, rồi lộn một vòng trở lại thế đầu ở dưới chân ở trên, đồng thời song chưởng từ trên đánh xuống đầu đối phương.

Hắc Bạch nhị lão đều quá bất ngờ, vì chưa từng thấy nhân vật nào ra liên tiếp mấy chiêu thế khi thân hình vẫn lơ lửng trên không trung mà không có một điểm tựa song vẫn vọt người lên cao được như Kim Đồng đêm nay.

Chính vì vậy mà hai lão này, trong khoảnh khắc sững sờ không tài nào tránh né kịp nữa.

Chỉ nghe tiếng hét :

- Trúng!

Tức thì, âm nhu chưởng của Kim Đồng ủa tới, cả Hắc Lão và Bạch Lão, toàn thân như bị điện giật và sức lực bị tiêu tan.

Kim Đồng cười dài vang lên và hai chân tung song cước vào giữa lưng của Hắc Bạch nhị lão :

- Bịch! Bịch!

Tiếng cười của Kim Đồng chưa dứt, Hắc Bạch nhị lão đã ngã lăn trên mặt đất rồi.

Ngọc Nữ vỗ tay vừa cười vừa nói :

- Võ công của phu quân lúc nào cũng tuyệt hảo khôn lường.

Kim Đồng nhìn Hắc Bạch nhị lão còn nằm im nên quay sang nói với Ngọc Nữ :

- Phiên hiền thê đem hai cây củi đen trắng này đi chỗ khác, để xem bọn chúng phải nằm đến mấy ngày để khỏi gây nhiều chuyện.

Ngọc Nữ mỉm cười, hai tay xách hai lão này rồi quay nói với Trung Ngọc :

- Chúng ta hãy đi nơi khác trò chuyện tiện hơn.

Trung Ngọc gật đầu :

- Tại hạ xin tuân lời.

Nói xong, Trung Ngọc liền bước theo Kim Đồng Ngọc Nữ.

Cả ba người vừa khuất dạng thì có một bóng người phi thân nhanh đến định lướt theo. Nhưng hình như có suy nghĩ gì, chỉ hướng mắt nhìn theo, nét mặt đầy lo âu ái ngại.

Buông tiếng thở dài, người này uể oải xòe chiếc quạt trắng phe phẩy từ từ quay về Lương gia trang.

8. Chương 8: Trước Đây Đại Hội

Ánh nắng ban mai lại chiếu vào mọi nơi, len vào cửa sổ, đổ nắng trên khuôn mặt tuần tú của Đoàn Trung Ngọc, làm chàng phải trở mình lặn sang một bên.

Một mỗi vì nhiều sự kiện xảy ra đêm qua, Trung Ngọc cố nằm rán thêm một chút thì có tiếng gọi cửa :

- Đoàn đại nhân! Có Lương trang chủ muốn gặp đại nhân.

Biết không thể nằm thêm nữa, Trung Ngọc đáp :

- Chờ một chút ta sẽ ra.

Trong gian khách sảnh của căn nhà dành riêng cho Trung Ngọc, lão Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm có vẻ sốt ruột ngồi trên ghế chờ đợi chàng.

Trung Ngọc vừa bước ra, lão hấp tấp bước tới nói :

- Chúng ta có một tin tức quan trọng.

Trung Ngọc gật đầu, bình thản nói :

- Chúng ta uống chung trà đi Lương trang chủ.

Sau khi hớp vài ngụm trà thơm ngát, Trung Ngọc mới lên tiếng hỏi :

- Có chuyện gì thể Lương trang chủ?

Lương Sĩ Nhâm đáp :

- Có tin thám tử đưa về là Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp Bang chủ Hắc Y bang đã có mặt tại thị trấn này.

Lão ngập ngừng một chút nói tiếp :

- Chắc chắn, lão ta sẽ tham dự đại hội đây.

Vừa nói lão vừa liếc nhìn khuôn mặt Trung Ngọc để thăm dò phản ứng của chàng.

Trung Ngọc lưỡng lự đáp :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Vì lão ta tuy nhiều người e sợ, nhưng cũng chỉ là một Bang chủ nên khi nghe có người làm Tổng bang chủ chắc chắn lão sẽ đến.

Lương Sĩ Nhâm ngắt lời :

- Hắc Y bang là một Bang rất mạnh và hiểm ác. Lão phu nghĩ rằng, lão ấy cũng muốn ngồi trên chiếc ghế Tổng bang chủ, vì vậy chúng ta cần phải đề phòng.

Trung Ngọc cười nói :

- Thì lão Trang chủ lập ra cái đại hội này cũng nhằm mục đích chính là đối phó với lão ta, mà giờ đây lão Hắc Y bang chủ đến tham dự là đúng ý lão rồi có phải chăng?

Thần Thủ gật gù cười đáp :

- Đúng là như vậy, nhưng lão muốn báo cho Đoàn đại nhân biết trước, để đề phòng vậy thôi.

Sau đó, lão kể cho chàng biết cao nhân vật sẽ đến dự và các nhân vật đến mà chưa ra mặt.

Trung Ngọc thì thầm: “Lão muốn khoe khoang tài tổ chức và lực lượng thuộc hạ của lão thâu lượm tin tức nhanh chóng khắp mọi nơi đây mà”.

Trung Ngọc bỗng ngắt lời lão và hỏi :

- Nay võ công của Trang chủ so với Hàn Mộ Hiệp thì như thế nào?

Chỉ thấy lão hơi giật mình, rồi trầm ngâm đáp :

- Võ công của Ma Ảnh Dao biến ảo khôn lường, lão đây vẫn chưa nắm chắc phần thắng.

Rồi có vẻ mơ màng, lão tiếp :

- Để lão kể một trận đấu của Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp, chỉ là truyền miệng thôi, người chứng kiến thì không rõ có còn ai không. Hay nếu có, thì đến ngày nay chưa có ai xác nhận mình thấy rõ và kể lại cả.

Lão hớp ngụm trà rồi nhìn ra cửa bắt đầu kể.

Cách đây lâu lắm...

Chắc có lẽ trên mười năm.

Trận đấu xảy ra trên đỉnh Đại Nhạn sơn.

Khi nơi hướng đông, ánh hồng bắt đầu tan loãng và mặt trời bắt đầu nhô lên khỏi đỉnh núi.

Một người từ trên những tảng đá tung lộn người lên không mấy vòng rồi đáp xuống hiện trường.

Như có ai thì thào theo gió :

- Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp.

Lúc ấy cũng có một người đang thong thả tiến đến bãi cỏ xanh mượt mà trên đỉnh Đại Nhạn sơn.

Lại như có tiếng thì thào theo gió lúc này thoáng đưa :

- Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt.

Hai người bước tới đứng đối diện nhau rồi Thượng Quan Kiệt lên tiếng trước :

- Hôm nay, ta vì vô lâm Trung Nguyên, đã bị nhà ngươi lén lút sát hại mà trừ khử đi một tên hiểm ác.

Hàn Mộ Hiệp ngửa mặt cười lớn rồi đáp :

- Ta cũng đến đây vì danh dự và để chứng minh được rằng, ta giết người bởi vì người khiêu khích, chứ ta không có sát hại lén lút như ngươi vừa nói.

Lời vừa dứt, Hàn Mộ Hiệp lộn người lên cao đánh luôn hai chưởng.

Thượng Quan Kiệt cũng không chậm trễ, lập tức đẩy luôn song chưởng lên đối địch.

- Bùng! Bùng!

Cả hai đều chấn động lui về một bước.

Sau khi thăm dò công lực của nhau, hai đối thủ liền thi triển tuyệt kỹ quyết chiếm thượng phong.

Chỉ thấy bóng hình của Hàn Mộ Hiệp quay tròn cùng với bóng chưởng mịt mờ tỏa một vùng rộng lớn.

Những tiếng nổ do sự va chạm của chưởng phong làm tung bắn những mảnh đất làm từng đám cỏ xanh mượt mà tung lên đổ sụp úp lại.

Hàn Mộ Hiệp sau khi đánh hết ba mươi sáu chiêu Ma Ảnh Chưởng mà không thắng được đối phương liền rút đao hét lớn :

- Hãy xem Ma Ảnh Dao của ta!

Tức thì bóng đao của y càng lúc càng nhanh tạo nên đao ảnh rất hiểm ảo chấp chờn ma quái phủ chụp vào người Thượng Quan Kiệt.

Để đối phó với đao pháp của đối phương, Thượng Quan Kiệt cũng rút trường kiếm xuất tuyệt chiêu ứng phó.

Trong chớp mắt, kiếm của Thượng Quan Kiệt dè trên sống đao của Hàn Mộ Hiệp và thuận theo sống đao róc thẳng tới.

Khi đụng tới cán đao, Thượng Quan Kiệt định ép đao để chém đứt điểm vào đối phương.

Nhưng bất ngờ, từ trong cán đao bắn ra thêm một lưỡi đao ngắn, kẹp lấy kiếm của Thượng Quan Kiệt và y định xoay ngang để bẻ gãy kiếm.

Hét lên tiếng lớn, Thượng Quan Kiệt liền dùng tả chưởng đánh thẳng vào ngực của Hàn Mộ Hiệp thì y cũng liền vùng tả chưởng đập vào đối phương.

- Bụp!

Không vang dội mạnh như các chưởng khác mà lần này, chưởng của đôi bên như bít chặt lấy nhau.

Cả hai đều đứng tại chỗ như thế giữa vùng đất đã bị xới tung lên.

Trong chốc lát thì trận đấu đã nghiêng về Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt, thanh báu kiếm lấp lánh đã tiến dần đến cổ họng của Hàn Mộ Hiệp.

Mặt biến sắc, Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp ngửa cổ hú lên một tiếng dài.

Chỉ thấy trong nhấp nháy sau đó, Thượng Quan Kiệt bỗng lão đảo, tay kiếm lơ lửng, miệng bật thét lên :

- Ái chà!

Rồi Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt ôm ngực lão đảo và ngã xuống bất động trên bãi cỏ ở đỉnh núi Đại Nhạn sơn.

Chuyện truyền miệng là thế đó. Không biết thực hư ra sao?

Nói tới đây, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nhìn Trung Ngọc và nói :

- Điều thương tâm hơn là sau ngày đó, cả gia trang của Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt đều bị đốt sạch, cả phu nhân Trang chủ và đứa con gái nhỏ cũng mất tích, có lẽ đã bị chết thiêu cùng đám gia nhân cũng không chừng.

Nghe câu chuyện này, Trung Ngọc chạnh lòng nhớ đến hoàn cảnh của mình mà xót thương hoàn cảnh của người.

Trung Ngọc chợt hỏi :

(Thiếu một trang)

... giang hồ với chức Bang chủ Hắc Y bang với một lực lượng thủ hạ khá cao cường.

Lão ngừng nói để uống hớp trà thì vừa lúc Ngọc Diện thư sinh bước vào và nói ngay :

- Chỉ còn ba ngày nữa là khai mạc đại hội rồi, lão Trang chủ đã chuẩn bị đầy đủ rồi chứ?

Lương Sĩ Nhâm cười khà khà, đáp :

- Các vị chớ lo, tất cả đã được sắp xếp chu đáo rồi. Thôi, để lão phu ra ngoài bàn bạc thêm với mấy vị bằng hữu nữa.

Để cho lão đi khuất, Ngọc Diện thư sinh thông thả nói :

- Đêm qua, Đoàn huynh gặp Hàn Trúc Chi thế nào rồi?

Trung Ngọc lắc đầu :

- Không biết làm sao cả.

Nói đoạn chàng kể việc gặp Hàn Trúc Chi nơi rừng trúc và bắt chợt nàng ta hờn giận bỏ chạy mất hút.

Ngọc Diện thư sinh nhẹ cười, nói :

- Con gái là vậy đó. Thường hay ghen bóng ghen gió. Đệ bảo đảm với huynh là trong vòng đôi ba ngày thế nào Hàn cô nương cũng tìm đến Đoàn huynh cho mà xem.

Nhưng Ngọc Diện thư sinh liền “À” lên một tiếng tiếp ngay :

- Mà cũng có thể đêm nay, Hàn cô nương đến rừng trúc hẹn Đoàn huynh nữa đó.

Trung Ngọc chỉ cười xòa không mấy quan tâm, rồi kể tiếp về hai người dị khách trong đêm qua, chứ không đề cập gì đến việc chàng đi theo Kim Đồng Ngọc Nữ sau đó cả.

Ngọc Diện thư sinh kêu lên :

- Đó là Kim Đồng Ngọc Nữ đấy!

Trung Ngọc hỏi :

- Đệ có biết gì về phu thê này không?

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Trong giang hồ vô lâm ai cũng biết đôi phu thê này có võ công rất cao.

Ngừng một chút, Ngọc Diện thư sinh lại tiếp :

- Cặp Kim Đồng Ngọc Nữ này vắng bóng giang hồ đã lâu lắm rồi. Không ngờ đêm qua họ lại xuất hiện gặp Đoàn huynh thì có lẽ sự việc ...

(Thiếu một trang)

Trung Ngọc gật gù rồi chột hỏi :

- Còn cặp thứ ba là ai nữa sao đệ không nói đi.

Ngọc Diện thư sinh mỉm cười :

- Vào giang hồ lâu thì sẽ biết thôi.

Trung Ngọc phì cười :

- Như vậy đệ cho huynh không có hiểu nhiều về giang hồ vì vào giang hồ chưa bao lâu và để tự huynh tìm phải không.

Ngọc Diện thư sinh khẽ nhún vai :

- Cái đó tùy huynh thôi! Mà như vậy cũng hay đấy.

Cả hai bật cười vui vẻ.

Chột Ngọc Diện thư sinh hỏi :

- Gần tới ngày khai mạc đại hội rồi, lão Thần Thủ có nói với huynh điều gì không?

Trung Ngọc đáp :

- Lão ta hiện e sợ Ma Ảnh Đào Hàn Mộ Hiệp tìm cách phá đám.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Hàn Mộ Hiệp là phụ thân của Hàn Trúc Chi đấy, Đoàn huynh có biết không nào?

Giật mình, Trung Ngọc áp ứng nói :

- Là phụ thân của Hàn muội sao?

Lúc ấy sắc diện của Trung Ngọc trở nên thần thờ, đắm chiêu nghĩ về nàng Hàn Trúc Chi.

Một cách nhẹ nhàng và yên lặng, Ngọc Diện thư sinh rời khỏi nơi này để Trung Ngọc ngồi một mình, nghĩ về người con gái ấy...

Hàn Trúc Chi giật mình thức giấc thì thấy nắng ban mai đã chiếu khắp trong gian phòng ngủ của nàng.

Nàng ngồi nhồm dậy, tựa vào thành giường nhìn ra cửa sổ, nhớ đến việc đêm qua nàng đã quá vội vã bỏ Trung Ngọc mà chạy đi.

Những ý nghĩ về Trung Ngọc lại đến với nàng như suốt đêm qua nàng suy nghĩ và hối hận.

Bởi vậy, nàng quyết định đêm nay phải gặp lại chàng. Rồi mơ màng phác họa cuộc gặp gỡ sắp đến.

Nàng thì thầm trong lòng: “Mình phải chạy thật nhanh để gặp chàng và có thể chàng sẽ... sẽ ôm chặt lấy mình”.

Nàng mỉm cười rùng mình rồi vội kéo tấm chăn phủ lên người.

Nàng lại thầm lo: “Không biết Đoàn huynh có đợi mình ở chỗ cũ đêm nay không?”

Rồi ý nghĩ khác lại đến với nàng: “Tại sao đêm qua hẹn với mình đi dạo, ngắm trăng mà chàng ta còn tưởng nhớ đến người con gái khác. Thật tức chết đi được”.

Nàng “hừ” lên một tiếng trong đáy lòng rồi nghĩ: “Đêm qua chàng chỉ nói về Ngọc Diện thư sinh và lại muốn có anh chàng mặt ngọc này đi dạo cùng mình nữa là thế nào?”

Đầu óc nàng cứ quay cuồng xoay tròn với những ý nghĩ như thế suốt ngày cho đến đêm mà nàng chưa thể sửa soạn đi tìm Trung Ngọc, trái lại nàng ngã lên giường kéo chăn trùm kín đầu thổn thức.

Đêm nay, trăng cũng đã sáng tỏ như đêm qua.

Đoàn Trung Ngọc hồi hộp đi về phía khu rừng trúc.

Chàng đảo mắt nhìn quanh khi chàng mới đến chỗ hôm qua, chỗ mà nàng Trúc Chi giận hờn vụt chạy, nhưng không thấy bóng dáng ai cả làm Trung Ngọc thất vọng thở dài lắc đầu.

Đang ngẩn ngơ, thì một bóng người phóng vút đến trước mặt chàng.

Trung Ngọc giật mình kêu lên :

- Người bịt mặt!

Với y phục đen tuyền và khăn đen trùm kín mặt, người bịt mặt cười lên và nói :

- Ha! Ha! Nhà ngươi không ngờ ta có mặt nơi này phải không?

Trung Ngọc gằn giọng nói :

- Nhà ngươi muốn gì?

Người bịt mặt chậm rãi nói :

- Trang sách cuối của Huyết Long kiếm phổ.

Trung Ngọc gằn giọng :

- Nhà ngươi đừng hòng!

Người bịt mặt gật gù nói :

- Kể ra nhà ngươi cũng tốt số, có thể thoát khỏi được độc thủ điểm huyết của ta, nhưng mà...

Nói tới đây, hắn ngừng lại, cười rộ lên rồi tiếp :

- Nhưng đêm nay là ngày tận số của ngươi rồi.

Trung Ngọc liền rút kiếm ra, nói :

- Ta quyết tử với nhà ngươi.

Người bịt mặt nhìn thanh kiếm trên tay có vẻ chế diễu, nói :

- Phụ mẫu ngươi liên thủ cũng không là đối thủ của ta huống chi là ngươi.

Nghe đến lời này, Đoàn Trung Ngọc liền hét lớn và lập tức phóng kiếm đâm liên với liên chiêu kiếm pháp. Ánh kiếm lúc này phát ánh chớp điểm chụp lấy người bịt mặt.

Bằng thân pháp lanh lẹ lắt lư kỳ quái, người bịt mặt tránh né một cách ảo diệu.

Vì vậy, Trung Ngọc liền vận dụng thêm kinh lực biến thanh kiếm của chàng thành nhiều thanh kiếm mang những đốm quang chớp giăng tấn công đối phương ráo riết.

Chợt một tiếng hét lớn, rồi có tiếng binh khí chạm nhau :

- Keng! Keng! Keng!

Tức thì, Trung Ngọc lão đảo lùi lại ba thước. Còn người bịt mặt trên tay cầm một thanh đao cưỡi lớn rồi nói :

- Kể ra kiếm pháp của người có tiến bộ mà ta thật không ngờ đấy.

Hắn ngừng một thoáng, rồi nói tiếp :

- Ta đã mắc một sai lầm khi tha chết cho người. Bây giờ không thể có một sai lầm thứ hai đâu.

Hắn “hừ” lên rồi gằn giọng :

- Nhỏ cở phải nhỏ tận gốc. Đêm nay người phải chết.

Lập tức đao ảnh của hắn như một vùng mây đen lập lòe ánh quang trùm phủ toàn thân Trung Ngọc.

Trước áp lực của đối phương, Trung Ngọc hét lên tiếng lớn, vũ lộng trường kiếm xuất chiêu tạo ra những luồng ánh quang màu hồng nhạt lơ mờ không rõ rệt lắm xuyên vào vùng đao ảnh như mây đen của người bịt mặt.

Tiếng kiếm đao va chạm nhau chát chúa vang lên. Hai bóng người liền rời bật xa nhau. Trung Ngọc thì loạng choạng chân đứng không vững. Còn người bịt mặt cũng lùi lại hai bước.

Người bịt mặt bỗng ngừng tấn công và với giọng đầy nghi ngờ hỏi :

- Vừa rồi người sử dụng kiếm pháp gì mà có thể đỡ được chiêu đao của ta?

Trung Ngọc cười lớn đáp :

- Chẳng lẽ Điểm Quang kiếm pháp không đỡ được đao của người sao.

Người bịt mặt lắc đầu :

- Ta không tin như vậy. Ta phải cho người đem Điểm Quang kiếm pháp cùng xuống Âm phủ là tốt nhất.

Dứt lời, người bịt mặt di bộ, chuẩn bị xuất chiêu, cả đao lẫn chưởng.

Thấy vậy, Trung Ngọc kinh hãi nhủ thầm: “Hắn quyết tâm dùng chiêu sát thủ. Thật khó có thể đón đỡ được”.

Trong lúc thập tử nhất sinh ấy, bỗng có tiếng hú dài từ xa vọng lại, tiếng hú đến thật nhanh nơi đầu trường.

Trung Ngọc kêu lên :

- Kim Đồng Ngọc Nữ.

Lúc ấy người bịt mặt giật mình khựng bộ, rồi đột nhiên thân hình hắn lao vút vào khu rừng trúc như ánh chớp mất dạng.

Vừa đứng trước mặt chàng, Ngọc Nữ nhẹ nhàng nói :

- Kể ra hắn ta chạy cũng nhanh thật.

Rồi bà ta tiếp :

- Đoàn thiếu hiệp, đêm hôm qua thiếu hiệp bằng lòng theo chúng ta và chúng ta đã nói rõ lý do chúng ta đến gặp thiếu hiệp đồng thời đã dạy cho thiếu hiệp hai chiêu, đêm nay ta sẽ dạy tiếp cho thiếu hiệp hai chiêu nữa nhé. Hãy chuẩn bị tập đi.

Có tiếng Kim Đồng vang lên :

- Khoan đã! Hãy giao quyền sách cho thiếu hiệp đi.

Nói dứt lời, đã thấy Kim Đồng nhảy ra khỏi rừng trúc đứng trước Ngọc Nữ.

Kim Đồng nói tiếp :

- Nhận lời của Băng Diện Tiên Nương, chúng ta đã hứa sẽ dạy cho người bảy chiêu võ công và trao quyền sách này cho người tập luyện. Người hãy cầm lấy đi.

Nhận sách, Trung Ngọc nhìn tựa trên bìa sách rồi kêu lên :

- Thiên Thủ Như Lai đại pháp!

Kim Đồng gật gù, nói :

- Đúng vậy, đây là võ công chí cao của Phật môn. Người cố gắng luyện tập nó, dù rằng hỏa hầu của người còn kém không thể phát huy hết được khả năng, nhưng ta đã nhìn thấy cơ thể người thật hiếm có rất thích hợp cho việc võ công và sẽ tăng tiến nhanh sau này đây.

Ngọc Nữ vẫn giọng dịu dàng nói :

- Đoàn thiếu hiệp là người rất hữu duyên nên Băng Diện Tiên Nương và chúng ta sẽ không chọn làm người đâu.

Nhìn bao quát chung quanh, Ngọc Nữ tiếp :

- Bây giờ thiếu hiệp hãy bắt đầu luyện chiêu đi, chứ trăng đã lên cao rồi đó.

9. Chương 9: Tổng Bang Chủ

Ngày quan trọng chờ đợi làm chấn động khắp võ lâm và đã có biết bao nhân vật giang hồ kéo về Lương gia trang, đó là ngày khai diễn đại hội bầu Tổng bang chủ của các Bang Hội, do Thần Lương Sĩ Khâm đứng ra tổ chức, với sự kết hợp của những nhân vật tên tuổi.

Sáng hôm nay, những người tham dự đã tấp nập kéo đến, hoặc đi bằng ngựa hoặc đi bộ lần lượt tiến vào Lương gia trang to rộng vô cùng.

Có những tên vừa đi về Lương gia trang vừa bàn tán với nhau :

- Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp đã có nhận thiệp mời của Thần Thủ Lương Sĩ Khâm để dự đại hội, sao giờ này vẫn chưa thấy lão ta đến nhỉ?

Có tiếng nói tiếp :

- Hay là lão ấy sợ đến lúc này sẽ gặp nhiều kẻ tầm thù, lão khó đối phó.

Lại có tiếng nói :

- Hừ! Có kẻ nào đại dột mới báo thù lúc này.

Có tiếng hỏi :

- Tại sao vậy?

Lại có tiếng đáp :

- Đi dự đại hội, tất nhiên lão ta sẽ mang theo nhiều thuộc hạ võ công cao cường, hơn nữa thắng võ công của lão có được mấy ai chứ?

Có tiếng khác xen vào :

- Hừ! Các hạ đề cao võ công của lão ấy quá chăng?

Có tiếng như muốn giảng hòa :

- Theo tôi, tất cả mọi tính toán là từ đại hội kia chứ không phải ở đây, chúng ta hãy đi nhanh đến Lương gia trang sẽ được chứng kiến tất cả mà.

Thế là họ lại rào bước nhanh hơn.

Con đường từ chân đồi thoải thoải thẳng tắp đến cổng chính của Lương gia trang đều được trải sỏi trắng. Hai bên đường, cứ độ mươi Bang chủ thì có một đại hán đứng hầu, tạo thành hai hàng dài đại hán dọc suốt hai bên con đường vừa tăng thêm vẻ oai nghiêm, vừa để tiếp đón người võ lâm đến dự đại hội.

Đi qua cổng chính gia trang là cái sân thật rộng lớn có cỏ xanh mượt mà, rồi mới đến toàn đại sảnh đồ sộ, đã trang hoàng khá đẹp mắt, trong đó đã có khá đông khách nhân tụ họp.

Bỗng có một loạt pháo nổ vang. Tiếp theo tiếng phen la và tiếng kèn trống nổi lên.

Sau đó, một đại hán xuất hiện trước đại sảnh la lớn :

- Tăng bang chủ Đại Tùng bang đến!

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm, Truy Mệnh Giang Hải Xuyên, hai huynh đệ họ Lục đều Bang chủ ra cửa đại sảnh để tiếp đón.

Thiết Trúc Tăng Tư Nam, thủ lễ chào mọi người rồi nói :

- Thật là phiền Lương trang chủ và các vị tiếp đón. Xin đa tạ! Xin đa tạ!

Lương Sĩ Nhâm vui vẻ đáp :

- Tăng lão huynh thật khách sáo! Xin mời vào!

Mười mấy hán tự thuộc hạ của Đại Tùng bang thấp tùng cũng theo sau Bang chủ Tăng Tư Nam vào đại sảnh.

Lúc đó bên ngoài lại có tiếng pháo nổ đón khách và tiếng hán tử hô lớn :

- Tứ Linh Kim Bảo tứ hiệp đến!

Từ ngoài, bốn thanh niên vạm vỡ tuấn tú oai phong bước vào.

Có tiếng nho nhỏ bàn tán :

- Thanh niên đi đầu là Tổng Kim Long đấy. Trông chàng ta có vẻ tự tin và kiêu hãnh lắm. Nghe nói Đoàn đại nhân sắp làm Tổng bang chủ cũng là một thanh niên tuấn tú, không biết có giống như chàng này không?

Tiếp đó, có những nhân vật võ lâm khác đến và đều có pháo nổ hô báo đón tiếp.

Rồi lại pháo nổ, hán tử lại hô lớn :

- Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp Bang chủ Hắc Y bang đến!

Mọi người trong ban tổ chức ra tiếp đón trước đại sảnh.

Từ ngoài đi vào là một lão nhân võ phục màu đen có đường viền đỏ, đi cùng với một thiếu nữ là những thuộc hạ tiến vào.

Nhiều tiếng xì xào to nhỏ :

- Ô! Có cả Long Nữ Hàn Trúc Chi.

Với những bước đi thật nhẹ nhàng, uyển chuyển, Trúc Chi có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt long lanh như hạt châu, nhưng vương vấn chút âu sầu êm ả, càng làm mọi người chú ý.

Nhiều tiếng xì xầm xôn xao khắp đại sảnh.

- Ô! Quả là Long Nữ!

- Ôi! Một trang giai nhân tuyệt sắc!

- Đúng là một tiên nữ không sai!

Tiếng ồn ào rồi cũng lắng dịu và mọi người thôi bàn tán mà chú ý đến diễn tiến khác.

Mặt trời đã lên thật cao rồi, hình như là đang trên đỉnh nóc đại sảnh.

Chợt tiếng kèn thổi lớn và tiếp theo có tiếng đại hán nói lên :

- Xin mời các vị an tọa!

Sau khi mọi người đã yên vị và giờ quan trọng đã đến.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đứng lên, từ từ đi đến bàn hương án.

Lão làm lễ xong, rồi bưng bát rượu đưa cao khỏi đầu, rồi quay về phía cử tọa, lớn tiếng nói :

- Xin mời toàn thể các vị.

Mọi người trong đại sảnh đều nâng ly uống cạn trong tiếng xầm xì rồi yên lặng.

Lúc này Lương Sĩ Nhâm mới nói tiếp :

- Hôm nay là ngày đại hội được khai diễn tại Lương gia trang. Chúng tôi vô cùng đón tiếp các vị không quản ngại đường xa về đây tham dự đông đảo thật là quý hóa.

Lão ngừng một chút, nhìn khắp cử tọa rồi tiếp :

- Nhiều năm qua, do các anh hùng hào kiệt của các Bang Hội cứ mãi xung đột vì quyền lợi riêng tư, gây thù oán lâu dài không có cơ may giải quyết. Điều này chỉ làm cho võ lâm Trung Nguyên càng lúc càng xáo trộn hận thù, máu đổ chết chóc.

Lão lại ngừng giây lát, liếc nhìn sắc diện lạnh lùng của Hàn Mộ Hiệp, rồi mới nói tiếp :

- Chính vì thế, lão phu cùng Truy Mệnh Giang Lão Bang chủ và các huynh đệ họ Lục, để tâm tìm kiếm bao nhiêu lâu nay để đề ra một nhân vật vừa có tài có trí để làm Tổng bang chủ vậy.

Lão lại nhìn qua nhóm người trong ban tổ chức rồi tiếp :

- Lão phu đây tuy vô tài, song Truy Mệnh Giang Hải Xuyên và các huynh đệ trong Bắc Đẩu Thất Tinh đều là những nhân vật cao danh thượng hạng ở võ lâm, cho nên nhân vật mà họ đề cử ra nhất định sẽ không làm các vị thất vọng.

Lão ngừng lần nữa để cử tọa chú ý rồi cao giọng hơn, nói :

- Nhân vật chúng tôi xin đề cử hôm nay là Đoàn đại nhân.

Lão vừa dứt lời trong đại sảnh liền có tiếng vỗ tay rầm rộ. Đồng thời, hàng loạt pháo nổ vang lên hòa lẫn với tiếng kèn, tiếng phèn la, tạo thành thứ âm thanh náo loạn cuồng nhiệt từng bừng.

Qua một lúc ồn ào, đại sảnh trở lại yên lặng.

Lúc ấy, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đưa tay chỉ vào một cánh cửa phía sau đại sảnh và hô lớn :

- Hãy chuẩn bị đón chào Đoàn đại nhân!

Bao nhiêu cặp mắt của cử tọa đổ dồn thì cánh cửa chợt mở.

Một thiếu niên đi ra với cây quạt trắng phe phẩy trên tay, miệng mỉm cười.

Có tiếng nói lớn với giọng ngạo nhiên :

- Ủa, đây là Ngọc Diện thư sinh mà!

Giữa lúc đó, Ngọc Diện thư sinh vội bước tránh sang một bên vừa nhường lối, vừa tiếp nghinh người sắp bước ra theo.

Tức thì có tiếng xướng ngôn la lớn :

- Đoàn Đại nhân đến!

Mọi người đều đứng lên.

Từ trong một thanh niên bước ra khẽ nghiêng người chào tất cả cử tọa.

Lão Hàn Mộ Hiệp đứng lên nhìn chăm chăm vào người ấy. Nếu có ai tinh ý sẽ nhận ra trên nét mặt trầm tĩnh lạnh lùng của lão đang đổi sắc dần dần.

Nhóm Tứ Linh Kim Bảo nhìn nhau bàn bán nhỏ nhỏ.

Tổng Kim Long nói :

- Người này rất tuấn tú nhưng trẻ tuổi quá.

Lúc đó, Lương Sĩ Nhâm đưa Đoàn Trung Ngọc đi đến chỗ an vị và khi đi ngang qua bàn ngồi của Hàn Mộ Hiệp, Trung Ngọc chợt thấy Hàn Trúc Chi nên dừng lại kêu lên :

- Hàn muội, muội cũng đến đây à?

Nàng Trúc Chi vội đứng lên, bước nhanh đến trước mặt Trung Ngọc và nói :

- Đoàn huynh hôm nay oai phong quá, để tiểu muội giới thiệu huynh với phụ thân của muội nhé!

Chẳng để ý gì đến mọi người xung quanh, Hàn Trúc Chi kéo tay Trung Ngọc, lôi chàng về chỗ phụ thân nàng đang ngồi rồi nói :

- Phụ thân à! Đây là Đoàn Trung Ngọc bằng hữu với tiểu nhi đấy.

Hàn Mộ Hiệp vẫn ngồi yên trên ghế từ tốn đáp lời chào hỏi vì lịch sự của Trung Ngọc, lão nói :

- Lão phu xin chào Đoàn thiếu hiệp.

Không nói thêm lời nào, lão ta lạnh lùng im lặng, sắc mặt trở nên như tượng đá.

Tuy nhiên, sự thân mật giữa Trúc Chi và Trung Ngọc đã làm cho nhiều cử tọa ngạc nhiên và thắc mắc.

Riêng lão Hàn Mộ Hiệp trong lòng thật sự bối rối. Lão hoàn toàn không ngờ ái nữ cưng của mình lại quen với Trung Ngọc, người được đề cử làm Tổng bang chủ, một cách quá thân mật đến như thế.

Lương Sĩ Nhâm và các cộng sự của lão cũng thật sự bối rối vì sự quen biết này của Đoàn Trung Ngọc và ái nữ của đối thủ chính yếu của họ.

Tất cả đều chưa biết xử lý ra sao thì Ngọc Diện thư sinh phe phẩy cái quạt bước đến nói nhỏ :

- Đoàn huynh! Chúng ta nên tiếp tục buổi lễ đi.

Trung Ngọc khẽ gật đầu rồi đi đến vị trí an tọa dành riêng cho chàng rồi cất tiếng nói :

- Xin các vị thứ lỗi, tại hạ Đoàn Trung Ngọc xin chào mừng toàn thể các vị.

Lương Sĩ Nhâm liền nâng chung rượu lên và nói :

- Huynh đệ chúng tôi kính mừng Đoàn đại nhân một chung.

Ngọc Diện thư sinh tiếp lấy chung rượu từ tay Lương Sĩ Nhâm rồi nghiêm chỉnh trao cho Trung Ngọc. Chàng nhận chung rượu vui vẻ uống một hơi cạn ngay.

Các hào kiệt đều nâng chung lên và uống vui vẻ.

Chợt Thần Thủ vỗ tay một cái, tức thì có một hán tử mặc áo dài bước ra, tay bưng một cái áo khoác ngoài choàng lên mình Lương Sĩ Nhâm.

Đồng thời, có năm đại hán, mỗi người nắm một chân con sơn dương và một người giữ cặp sừng của nó, đang đưa vào đến cái bàn ở chính giữa đại sảnh. Trên mình con sơn dương cũng được khoát một tấm vải đỏ phủ qua thân hình của nó.

Rồi hai hán tử khác bưng một cái thau bằng vàng và một con dao sáng ngời để trên cái mâm bước ra.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm phun một búng rượu lên đầu con sơn dương và lấy con dao trên mâm, rồi nhanh như chớp đâm vọt vào cổ sơn dương làm nó kêu lên thảm thiết, giãy giụa trước khi chết.

Hán tử bưng thau vàng lớn hứng máu rất gọn, trong khi tiếng pháo tiếng kèn, phèn la nổi lên rộn rập và hán tử kia liền lấy một hũ rượu đỏ trộn vào máu sơn dương rất thiện nghệ.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm lớn tiếng nói :

- Kính mời các vị đồng đạo lên uống chung rượu máu để mừng Tổng bang chủ của chúng ta.

Nói xong, lão cầm một chung rượu máu đưa đến trước mặt Trung Ngọc và nói :

- Kính mời Tổng bang chủ.

Chàng nhận chung rượu máu và uống hết ngay.

Tiếp đó, phía cử tọa, tuần tự mỗi người một chung uống cạn, nhưng vẫn có một số người ngồi yên không phản ứng gì và cũng không uống làm cho Lương Sĩ Nhâm rất chú ý.

Đột nhiên, lão Thần Thủ bước đến trước mặt lão Thiết Trúc Tăng Tư Nam, giọng hần học hỏi :

- Tăng lão huynh, hôm nay lão huynh đến đây với chúng tôi hảo ý thể nào cứ nói rõ cho tôi biết.

Tăng Tư Nam đáp :

- Hôm nay, Đại Tòng bang chúng tôi chỉ đến đây dự tiệc vui cùng các vị, còn việc gia nhập thì chúng tôi chưa nhất quyết.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Huynh uống chung rượu máu thề đoàn kết, nhưng sống hảo tình trong võ lâm, chẳng lẽ Đại Tòng muốn riêng rẽ chẳng?

Đại Tòng bang chủ cất tiếng cười nói :

- Không lẽ tất cả các Bang, Hội đến đây đều buộc phải tham gia sao? Vì ngoài Đại Tòng bang của lão phu còn có những Bang, Hội khác có mặt ở đây cũng có ý như lão vậy thôi.

Vừa nói lão vừa liếc qua Hàn Mộ Hiệp.

Mặc dù để ý của Tăng Tư Nam là muốn sự việc này lôi kéo Hắc Y bang chủ vào để đối chọi, nhưng Lương Sĩ Nhâm như không để ý đến, chỉ cứng rắn nói :

- Huynh thề sống chết có nhau là bằng hữu, còn không tức là địch, trong hai phải có một.

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Bằng hữu hay địch thủ, lão huynh cứ nói rõ. Còn nếu lão huynh nói đến xem vui, muốn vào thì vào muốn ra thì ra, âu thật là quá khinh rẻ Lương gia trang này rồi.

Bỗng, có một khách nhân trung niên từ một góc cửa đại sảnh bước ra ngửa mặt cười lớn rồi nói :

- Là bạn thì không phải là địch, là địch tất không phải là bạn quả đúng như vậy. Nhưng ngài Trang chủ ơi! Chẳng lẽ những hào kiệt võ lâm nếu không ủng hộ Đoàn đại nhân là Tổng bang chủ đều là kẻ thù hết hay sao?

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nhìn người ấy nói :

- Quyền Vương Liễu Thạch, chẳng lẽ các hạ có cao kiến gì sao?

Liễu Thạch đáp :

- Muốn làm bằng hữu thì cần có thời gian hiểu nhau và tâm phục. Nhất là Tổng bang chủ của giới võ lâm thì đầu tiên phải nói tới võ công, mà Đoàn đại nhân do Lương trang chủ ủng hộ tất nhiên võ công không phải kém, nhưng... Hắn ngập ngừng gây sự chú ý rồi tiếp :

- Nhưng tại hạ là Liễu Thạch, tuy vô tài song cũng muốn thử sức với Đoàn đại nhân. Nếu tại hạ bại thì mới khâm phục.

Thiết Trúc Tăng Tư Nam cũng nói theo :

- Vị huynh đệ kia rất đúng. Muốn làm Tổng bang chủ, ít ra cũng có chút công phu để huynh đệ khâm phục chứ.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Đoàn đại nhân là do lão phu, Truy Mệnh lão huynh và huynh đệ họ Lục đích thân cùng mời ra. Nếu ai bất phục thì...

Lương Sĩ Nhâm chưa nói hết lời thì Tăng Tư Nam chặn lời chen vào :

- Nếu nói vậy thì Lương lão huynh hãy tự mình là Tổng bang chủ e hay hơn, cần gì phải vẽ rắn thêm chân vào mắt công.

Liễu Thạch cười hà hà nói :

- Đúng rồi! Nếu Thần Thủ làm Tổng bang chủ thì tại hạ không dám phản đối.

Bất ngờ, Ma Ảnh Hàn Mộ Hiệp từ nãy giờ vẫn im lặng, giờ đây mới lên tiếng :

- Đúng! Rất đúng!

Mọi người trong đại sảnh đều nhìn về hướng Ma Ảnh Dao.

Ngọc Diện thư sinh lúc ấy nghĩ thầm: “Lão này định làm ngư ông đắc lợi, lập kế để ly gián nội bộ đối phương đây mà!”.

Trong khi đó, Đoàn Trung Ngọc vẫn ngẩn ngơ nhìn về phía Hàn Trúc Chi với trăm ngàn mối nghi phức tạp.

Bất chợt, nghe tiếng nói này, chàng mới giật mình nhìn lại, cũng vừa gặp đôi mắt của Ma Ảnh Dao nhìn chàng.

Đoàn Trung Ngọc vụt hiểu này sự việc. Thì ra họ biết chàng rất kém võ công, nhất là với quyền pháp và chưởng pháp, nên cái gã họ Liễu kia đứng lên khiêu khích, nhất định nằm trong ý đồ của cả bọn chống đối này thôi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm trợn ngược mắt định đáp lời thì đã thấy Đoàn Trung Ngọc thông thả bước ra trước mặt Quyền Vương Liễu Thạch.

Chàng hất hàm hỏi :

- Các hạ muốn thử võ công với tại hạ phải không?

Liễu Thạch võ công thuộc hạng khá, nhất là về quyền pháp. Bởi vậy, hắn tự xưng là Quyền Vương. Hôm nay, hắn đến đây có ý đồ hợp sức với Đại Tàng bang chủ Tăng Tư Nam để phá rối mà thôi.

Thế nên, khi thấy Đoàn Trung Ngọc hai mắt sáng quắc, tiếng nói oai thần, thái độ cao sang dũng khí, nên Liễu Thạch cảm thấy kinh hãi chưa biết đáp lời ra sao.

Thiết Túc Tăng Tư Nam lúc trước đã gặp Đoàn Trung Ngọc và biết được võ công của chàng thấp kém nên nói ngay :

- Đúng rồi! Vị huynh đài này muốn thử tài với Đoàn đại nhân đây.

Trung Ngọc đã nhận ra và còn nhớ lại, chàng đã bị lão ta đánh một chưởng khá nặng trước kia, nhưng vẫn lờ đi và nói tiếp với Liễu Thạch.

- Các hạ muốn sử dụng tay không hay là binh khí, các hạ hãy chọn đi.

Ngọc Diện thư sinh giật mình vì biết rằng chàng nói như thế là đem lợi thế cho đối phương.

Thần Thủ và huynh đệ họ Lục đều thất sắc, mặt nghiêm trọng chăm chú vào Trung Ngọc và Liễu Thạch.

Nhưng chỉ thấy Trung Ngọc rất thông dong tự nhiên, không xem đối phương ra gì cả.

Tăng Tư Nam lên tiếng nói :

- Vị huynh đài đã muốn thử tài Đoàn đại nhân thì có lẽ nên dùng quyền thì hay hơn, nhưng không thể đánh tổn thương nặng mất tình cảm giữa đại hội này.

Tất cả những người hiện diện hôm nay ở đại sảnh gồm nhiều thành phần, chia ra từng phe nhóm, khuynh hướng khác nhau.

Một số người chỉ muốn đến xem cho biết đại hội. Một số đến để tham gia. Một số là bằng hữu cho Thần Thủ, một số thuộc về phe Đại Tàng bang và một số thuộc về phe Hắc Y bang.

Vì thế bọn họ chỉ cần biết thắng và bại tùy theo tâm lý của mỗi phe nhóm. Nên lời nói của Bang Tư Nam được họ hòa theo.

- Mau lên! Mau lên! Dừng quyền thuật giao đấu ngay đi.

Tức thì, những tiếng hồi thúc khác vang lên tiếp theo.

Riêng Liễu Thạch, lúc này cảm thấy hồi hận, biết ra thì mình chỉ là con chốt thí trên bàn cờ, nhưng tình hình này không thể thay đổi ý kiến được.

Liễu Thạch bước tới hét lớn :

- Hãy xem đây!

Hắn liền sử dụng ngay chiêu Ô Long Thám Hải chụp vào Trung Ngọc rất nhanh, nhưng Trung Ngọc nhẹ nhà di chuyển tránh chiêu thì lập tức Liễu Thạch đảo người xuất chiêu Yên Tử Lượn Thủy rồi liên tiếp mấy chiêu Tam Hoàn Sáo Nguyệt, khi chân trái bước ngang, hữu quyền đánh thốc bằng kinh lực như gió cuốn.

Lại thấy đối phương nghiêng người né qua, nên hắn bước chân phải lên nửa bước, hai quyền hạ xuống ngang nhau, rồi tả quyền phóng tới.

Chợt Trung Ngọc hét tiếng lớn thì nghe liền ba tiếng “hự, hự, hự” vang lên một lúc, làm kinh ngạc mọi người.

Không biết Trung Ngọc đã sử dụng chiêu thế gì mà chỉ thấy Liễu Thạch bị bắn tung lên cao rồi rơi “huych” sát vách đại sảnh nằm im bất động.

Bao nhiêu anh hào hiện diện đều phải thất sắc.

Thiết Túc Tăng Tư Nam nét mặt đổi sắc xanh lù lại hai ba bước, dựa vào vách nhìn Trung Ngọc không chớp mắt.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp liền vọt đứng lên.

Thần Thủ, huynh đệ họ Lục nhìn nhau mặt hơi biến sắc.

Trong số quần hào hiện diện tại đại sảnh chỉ có Ma Ảnh Dao, Tứ Kim Bảo, Thần Thủ, Bắc Đẩu Thất Tinh, Truy Mệnh Ngọc Diện thư sinh đã thấy được Đoàn Trung Ngọc ra chiêu thật đơn giản, nhưng thật chính xác tuyệt diệu đến nỗi Quyền Vương Liễu Thạch không kịp tránh né hay đỡ đòn gì cả.

Nhưng điều ngạc nhiên nhất là không ai biết được lai lịch chiêu thức này.

Thần Thủ nhìn quanh rồi lớn tiếng ra lệnh :

- Khiêng hắn ra!

Trung Ngọc lên tiếng nói :

- Còn vị nào muốn thử võ công của tại hạ thì xin mời. Tại hạ xin được lãnh giáo.

Quyền Vương Liễu Thạch chưa phải là cao thủ đương thời, nhưng con chốt thí đưa ra rất có hạng, thế mà chỉ một chiêu thức phản công...

Ngọc Diện thư sinh bỗng ngắt lời, nói :

- Đoàn tổng bang chủ à! Hàn cô nương là ái nữ của Hắc Y bang chủ, chắc không có nhiều thì giờ rảnh rỗi đâu.

Trung Ngọc cảm thấy hơi khác lạ về câu nói này của Ngọc Diện thư sinh, vì chàng và Ngọc Diện thư sinh là đôi bạn hữu chí thân, tại sao lại gọi chàng là Tổng bang chủ mà không gọi là huynh đệ như mọi lần.

Nhưng Trung Ngọc cũng nghĩ ra là Ngọc Diện thư sinh có ý nhắc nhở địa vị của chàng lúc này không nên trò chuyện quá thân mật như thế.

Lúc ấy Hàn Trúc Chi nói :

- Nay Ngọc Diện thư sinh, tiểu muội có làm gì cho huynh buồn vậy?

Ngọc Diện thư sinh cười đáp :

- Ô không! Huynh chỉ tiếc hôm đó huynh đây không có đi cùng Đoàn huynh và Hàn muội để ngắm trăng thôi.

Hàn Mộ Hiệp bỗng bước đến nói :

- Hàn nhi thật biết chọn bạn, nhưng con quả không nên giao du giang hồ nữa, có lẽ con nên mời Đoàn tổng bang chủ đến viếng Hắc Y bang chúng ta thì hơn.

Ngọc Diện thư sinh đoán biết lão ma này hôm nay đến đây với chủ ý quấy phá.

Lúc này, lão nâng Thần Thủ lên, rồi bây giờ lão lại muốn kết thân với Trung Ngọc. Thâm ý đó là làm cho Thần Thủ và các cộng sự của Thần Thủ mất đi chủ đích, muốn dụng Trung Ngọc để đối đầu với lão ta, nếu lão kết thân được với Trung Ngọc như vậy, mục đích của phe Thần Thủ hoàn toàn bị phá vỡ.

Lão Thần Thủ đang chau mày suy nghĩ thì thấy tình hình đã dịu lại. Bây giờ nếu làm khó Hàn Mộ Hiệp không biết tình hình sẽ diễn biến ra sao mà phần thắng lão không nắm chắc.

Tính toán như vậy, nên lão giờ ta ra hiệu. Lập tức có nhiều tiếng pháo nổ vang lên và đại hán xướng ngôn bước ra nói lớn :

- Đại lễ đến đây bế mạc!

Lương Sĩ Nhâm đi vào giữa đại sảnh, miễn cưỡng nói lớn cùng mọi người :

- Xin mời tất cả các vị dùng tiệc để mừng thành công của đại hội.

Tiếng nói của lão không được hăng hái mấy, nên có người phía xa không nghe rõ cho lắm.

Rồi tiệc ăn được bày ra, mọi người nhập tiệc trong tiếng động ồn ào.

Đại lễ đã kết thúc.

Đoàn Trung Ngọc, một công tử võ công tầm thường lên làm Tổng bang chủ. Địa vị của chàng giờ đây làm cho nhiều người khó nghĩ, nhiều phe hục hoặc âm thầm với nhau. Hơn thế nữa võ công của Đoàn Trung Ngọc là một đề tài để người võ lâm bàn tán.

10. Chương 10: Những Diễn Biến Phức Tạp

Tất cả những anh hùng hào kiệt phe hắc bạch hiện diện trong đại sảnh đang ngồi quanh những chiếc bàn tròn để dự tiệc ăn uống rất náo nhiệt.

Lúc đó, lại có một hán tử từ ngoài đi vào nhìn quanh rồi nhanh nhẹn đến bên cạnh Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm.

Hán tử khề ho húng hắng tức thì Lương Sĩ Nhâm quay lại rồi rời bàn bước đến hán tử.

Lão nhìn quanh rồi hỏi nhỏ hán tử :

- Hàn Mộ Hiệp có mai phục thêm người ở ngoài phải không?

Hán tử lắc đầu đáp :

- Ở ngoài không có gì lo, nhưng tiểu nhân vừa phát hiện ở phía sau gia trang có một chỗ đất mới và đó chính là một cái mộ mới.

Lương Sĩ Nhâm cau mày hỏi giọng ngạc nhiên :

- Mộ mới ư? Gia trang ta làm gì có mộ mới?

Hán tử kính cẩn đáp :

- Tiểu nhân cũng lấy làm lạ nên liền gọi thêm hai người nữa cùng đào phụ lên xem...

Lương Sĩ Nhâm nóng nảy hỏi gấp :

- Có gì nơi đó không?

Hán tử kính cẩn thưa :

- Thưa Trang chủ, khi đào lên quả nhiên nơi đó có một xác chết.

Lương Sĩ Nhâm hỏi ngay :

- Người có nhận dạng được là ai không?

Hán tử gật đầu thưa :

- Dạ một trong hai người cùng đào đã nhận dạng được thi thể đó chính là Phi Hiệu Từ Khê.

Hán tử ngừng một lát mới nói tiếp :

- Hình như thi thể này mới chết chưa lâu. Bọn tiểu nhân có quan sát kỹ lưỡng và khi mở quan tài ra xem, vẫn không thấy Từ Khê có vết thương nào, mà chỉ có một dấu chưởng in nơi ngực, song vẫn không biết ai đã chôn thi thể ấy?

Lương Sĩ Nhâm nhíu mày suy nghĩ thì hán tử nói tiếp :

- Có một điều kỳ lạ nữa là cách ngôi mộ ấy không xa tiểu nhân quan sát thấy có mấy chữ viết bằng ngón tay trên mặt đất.

Ngừng một chút hán tử tiếp :

- Các chữ ấy là “Học được một chiêu”. Tiểu nhân không hiểu nghĩa là gì. Ngoài ra còn bốn chữ “Kim Đồng Ngọc Nữ” kể bên nữa.

Hán tử tần ngần một chút nói :

- Sau đó tiểu nhân có xem xét thi thể của Từ Khê thấy ngón tay trở và giữa của bàn tay còn dính đất. Như vậy chắc những chữ ấy là do Phi Hiệu Từ Khê viết dưới đất trước khi chết vậy.

Hán tử này là thuộc hạ thân cận của Lương Sĩ Nhâm. Võ công hần tầm thường nhưng tánh rất cẩn thận tỉ mỉ chuyên làm những việc thăm tin dò la tin tức.

Lương Sĩ Nhâm cau mày một lúc rồi mỉm cười chìa ra bốn ngón tay trước mặt hán tử.

Hán tử này biết là dấu hiệu hần đi lãnh thưởng nên hần mừng rỡ cúi chào nói :

- Xin đa tạ Trang chủ.

Nói xong hần liền rút lui khỏi đại sảnh.

Lương Sĩ Nhâm ban thưởng cho hán tử kia, dĩ nhiên là thưởng công quan sát tỉ mỉ của hần. Nếu để cho người khác thì làm sao có vụ phát giác những chữ ở dưới đất và đất còn dính ở những ngón tay, không chừng cả ngôi mộ mới cũng không tìm thấy là đằng khác.

Lão Thần Thủ suy nghĩ một lúc khá lâu, rồi khuôn mặt của lão trở nên tươi tắn hơn và tự nhủ thầm: “Từ Khê ơi! Các hạ hành nghề bán tin tức mà tới lúc chết cũng còn bán cho lão một sự việc lý giải được mọi thắc mắc trong lòng lão tự này giờ. Rất tiếc, các hạ không còn nhận được phần thưởng của lão”.

Thì ra chiêu thức lúc này Trung Ngọc đánh gục Quyền Vương Liễu Thạch làm lão e sợ võ công của Trung Ngọc. Ngay lão nổi danh là Thần Thủ mà lão cũng không nắm chắc dùng một chiêu như vậy có thể hạ được Quyền Vương Liễu Thạch.

Như vậy, nhân vật bù nhìn lão muốn dựng lên thực sự võ công không cao mà chỉ học được một chiêu của Kim Đồng ngọc Nữ mà thôi.

Phát giác được điều này, khiến lão cảm giác nhẹ nhõm, thích thú nên nhìn sang Hàn Mộ Hiệp và nói :

- Hàn bang chủ, võ công cái thế năm xưa trên đỉnh Đại Nhạn sơn đã thắng được Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt, không biết Bang chủ có nhìn ra chiêu thức hồi nãy của Đoàn tổng bang chủ xuất xứ từ đâu không vậy?

Hàn Mộ Hiệp trầm giọng đáp :

- Võ học mệnh môn lão hạ kiến thức thấp kém không nhận ra xuất xứ chiêu thức vừa rồi.

Lương Sĩ Nhâm định nói tiếp thì Ngọc Diện thư sinh bước tới xen vào câu chuyện nói :

- Hàn bang chủ năm xưa trên đỉnh Đại Nhạc Sơn đã thắng Thượng Quan Tuyệt Kiếm bằng chiêu thức gì vậy? Bang chủ có thể cho biết để hậu bối mở rộng kiến thức được chăng?

Hàn Mộ Hiệp không trả lời câu hỏi mà nhìn chăm chăm vào Ngọc Diện thư sinh hỏi :

- Các hạ là...

Trung Ngọc thấy vậy góp lời :

- Đó là Ngọc Diện thư sinh Thượng Quan Hùng bằng hữu thân nhất của tại hạ đấy.

Hàn Trúc Chi cũng xen lời :

- Huynh ấy là bằng hữu rất thân của tiểu nhi nữa đấy!

Hàn Mộ Hiệp từ từ nói :

- Việc ấy xa xưa lắm rồi, lão cũng không còn nhớ rõ nữa. Tuy nhiên cũng như Đoàn tổng bang chủ hôm nay, việc lão sát hại Tuyệt Kiếm cũng do bị khiêu khích thôi, cũng như Quyển Vương Liễu Thạch khiêu khích Đoàn tổng bang chủ vậy.

Ngọc Diện thư sinh vẫn nói tiếp :

- Hừ! Chẳng lẽ chiêu thức của mình đánh ra mà Hàn bang chủ cũng không biết sao? Thật là lạ đấy!

Hàn Mộ Hiệp giận dữ nhìn vào mặt Ngọc Diện thư sinh, nói :

- Các hạ muốn hỏi điều ấy với mục đích gì vậy?

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Tại hạ muốn tìm hiểu lời đồn đại trong võ lâm với sự thật xảy ra trên đỉnh Đại Nhạc Sơn có đúng không mà thôi. Ngoài ra...

Nói tới đó, Ngọc Diện thư sinh ngừng lại và nhìn thẳng vào Hàn Mộ Hiệp nói :

- Ngoài ra, tại hạ muốn biết người bịt mặt năm xưa thẩm sát hỏa thiêu gia trang của Tuyệt Kiếm là ai. Việc này lời đồn đại có liên quan tới Hàn bang chủ, chẳng lẽ Hàn bang chủ không có lời gì thanh minh hay sao?

Hàn Mộ Hiệp cười nhạt đáp :

- Đó chỉ là lời đồn đại thôi, nếu các hạ có bản lĩnh thì cứ tìm lấy xem sao?

Nói tới đó, lão cười lên và ung dung nốc hết một chén rượu lớn.

Bỗng có một người bước tới nói :

- Ngọc Diện thư sinh, từ nãy giờ cứ tìm cách gây khó dễ với Hắc Y bang chủ của tại hạ. Chắc các hạ có bản lĩnh lắm?

Ngọc Diện thư sinh nghe nói quay lại nhìn :

- À! Thì ra là Khoái Dao Tiết Lợi Hạnh.

Ngọc Diện thư sinh rút cây quạt trắng ra phe phẩy rồi nói tiếp :

- Có bản lĩnh hay không, các hạ hãy chờ xem tại hạ tìm ra kẻ thẩm sát Thượng Quan gia trang như Hắc Y bang chủ của các hạ đang đợi đấy.

Khoái Dao Tiết Lợi Hanh cười lớn nói :

- Tại hạ thì không đợi đâu, tại hạ muốn biết bản lĩnh của các hạ bây giờ thôi. Đồng thời để trừng trị sự trịnh thượng của các hạ với Bang chủ của chúng tôi.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Nếu các hạ muốn thì cứ bắt đầu đi. Tại hạ sẵn sàng thù tiếp bất cứ người nào của Hắc Ưng Bang.

Hàn Mộ Hiệp, Lương Sĩ Nhâm và các hào kiệt có mặt trong khách sảnh đều không hiểu tại sao nhưng họ không muốn ngăn cản vì có cuộc đấu thì họ được dịp xem càng thích vậy thôi.

Chỉ có Trung Ngọc nhòm dậy để lên tiếng ngăn cản nhưng chàng chợt cảm thấy có một luồng nội lực xuyên qua vai chạy vào giữ chặt chàng lại. Chàng nhìn lại thì thấy tay của Thần Thủ đang gác lên vai chàng trông rất thân mật.

Hàn Trúc Chi cũng định đứng lên nhìn thấy ngay ánh mắt của phụ thân nàng là Hàn Mộ Hiệp đang trừng trừng nhìn về phía nàng như lệnh ngồi yên đó. Nàng ngáp ngừng rồi đành ngồi im nhìn vào trận đấu.

Khi đó hai đối thủ đã bước ra chỗ trống đứng nhìn nhau không nói một lời.

Bỗng có tiếng hét lớn :

- Hãy xem khoái đao của ta?

Lập tức ánh đao vũ lộng liên, chiêu xuất thủ lệ như ánh chớp tấn công vào Ngọc Diện thư sinh rất kịch liệt. Ngược lại, Ngọc Diện thư sinh sử dụng bộ pháp uyển chuyển nhẹ nhàng để tránh né rất kỳ ảo. Có những lúc mũi đao chém, đâm, tạt ngược, hoành lui tưởng như sắp trúng mục tiêu thì Khoái Dao Tiết Lợi Hanh đều bị hụt, lưỡi đao chỉ rơi vào khoảng không vô ích mà thôi.

Khoái đao của Tiết Lợi Hanh rất nổi tiếng trên giang hồ nhưng điều chủ yếu của đao pháp khoái đao lấy cái nhanh để che giấu cái kẻ hở của chiêu thức, vì thế các chiêu thức không mấy hiểm độc song rất mạnh mẽ. Tuy nhiên Khoái Dao Pháp muốn được phô diễn đến mức thượng thừa thì tâm ý của người phô diễn là điều chủ yếu nhất của đao pháp này.

Ở đây Tiết Lợi Hanh đã đánh ra hai mươi chiêu, chỉ thấy ánh đao tấn công liên tục mà Ngọc Diện thư sinh chỉ sử dụng bộ pháp tránh né và cây quạt để đỡ gạt mà thôi chứ không phản chiêu.

Vẫn không chiếm được ưu thế, Khoái Dao Tiết Lợi Hanh rất nôn nóng. Đao pháp gia tăng nhanh lệ hơn nữa nhưng vẫn không sao hạ được đối phương.

Bỗng Tiết Lợi Hanh hét lớn tung người lên cao, đao pháp vũ lộng cực nhanh tạo thành đao ảnh phủ chụp xuống, khí thế rất mãnh liệt như vũ bão.

Ngọc Diện thư sinh thấy vậy hét lớn :

- Hảo đao pháp!

Cây quạt trắng đang xòe rộng đột nhiên xếp lại, thân hình Ngọc Diện thư sinh ngửa ra và lộn một vòng và nhanh như ánh chớp, cây quạt như thanh bạch kiếm đâm thẳng vào đao ảnh chụp chôn của Tiết Lợi Hanh. Túc thì có tiếng thét thê thảm :

- Ái chà!...

Tiếp sau tiếng phụp ngán ngủi và thân hình của Tiết Lợi Hanh bị tung lên rồi rơi phịch trên nền khách sảnh, vai của hắn bị cây quạt trắng đâm lút sâu vào hất tung đi.

Lúc đó, Ngọc Diện thư sinh lộn một vòng đáp nhẹ đứng yên, thì cánh quạt lại xòe ra và lập tức có ba mũi phi tiêu từ thân quạt bắn thẳng vào người Tiết Lợi Hanh đang loạng choạng đứng lên.

Chỉ thấy một bóng đen lao vút về phía Tiết Lợi Hanh lộn một vòng rồi đứng kế bên.

Có người kêu lên :

- Ma Ảnh Đao! Tuyệt hảo công phu!

Chỉ thấy ba ngọn phi tiêu đang nằm gọn trong lòng bàn tay đang xòe ra trước mặt lão ma quái lớn :

- Vật của ngươi, ta trả cho ngươi.

Tức thì, bàn tay lão vung lên ba mũi phi tiêu bay vút về phía Ngọc Diện thư sinh với nội lực cực mạnh.

Cái quạt đang xòe ra thì bấy giờ liền phe phẩy nhưng không để quạt mát, mà phất ra một vầng khí ám lực giảm nhẹ lực đạo của phi tiêu.

Tuy vậy, Ngọc Diện thư sinh vẫn phải lùi hai bước khi đón ba mũi phi tiêu dính vào thân quạt và sau đó liền cuốn quạt thu ba mũi phi tiêu.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Nội lực của Bang chủ quả phi phàm.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp cười lạnh lùng đáp :

- Các hạ cũng có bản lĩnh đấy! lão phu chờ đợi sự tìm kiếm dấu tích của các hạ.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Tại hạ nhất định tìm ra.

Cảm thấy trận đấu hai bên đều không muốn xảy ra tiếp nên Lương Sĩ Nhâm bước ra nói :

- Hôm nay lão phu và các vị quan khách được mở rộng tầm mắt. Không nên để mất vui bữa tiệc hôm nay lão xin mời các vị trở lại bàn nhập tiệc tiếp.

Hàn Mộ Hiệp không nói gì cả, chỉ thấy lão giơ tay ra hiệu cho đám thuộc hạ rồi từ từ trở lại chỗ ngồi.

Lập tức có mấy hán tử tới dìu Tiết Lợi Hanh ra khỏi đại sảnh.

Không khí đại sảnh vẫn còn nặng nề và hình như còn gia tăng thêm khi Đoàn Trung Ngọc lên tiếng :

- Ngọc Diện thư sinh đây dù không quen biết với Tuyệt Kiếm tiền bối nhưng vì công lý võ lâm hứa nhận sẽ tìm cho ra kẻ sát nhân giấu mặt.

Ngừng một chút chàng tiếp :

- Còn tại hạ thì phụ mẫu và gia trang cũng bị người bịt mặt giết và thiêu rụi, thật là đau lòng. Bởi vậy, tại hạ nhất định tìm ra bọn sát nhân giấu mặt ấy để trả thù cho nhiều gia đình đã bị chúng sát hại.

Lương Sĩ Nhâm nói xen vào :

- Đúng ra chuyện này không liên quan đến lão phu. Nhưng hiện tại Đoàn đại nhân là Tổng bang chủ của chúng ta nên chuyện của Đoàn tổng bang chủ là chuyện của chúng ta, lão hủ này nhất quyết góp sức để trả thù với Tổng bang chủ vậy.

Nghe đến đây, các anh hào đều rất ngạc nhiên. Vì ai cũng đã nghe biết người bịt mặt sau khi đã giết khá nhiều cao thủ thì sau đó nhiều người đã thấy hắn cùng chết với kiếm khách nổi danh từ xứ Phù Tang sang là Nhất Long Sơn Điền trong một trận đấu ở Bạch Liên Kiều.

Bây giờ nghe Lương Sĩ Nhâm nói vậy, anh hào cảm thấy quái lạ, cho là lão này kiếm chuyện vẽ vờ gì đây.

Một trong huynh đệ họ Lục hỏi :

- Tại sao Lương trang chủ lại nói vậy? Chẳng lẽ Trang chủ cho rằng người bịt mặt chưa chết sao?

Tổng Kim Long trong Tứ Linh Kim Bảo lên tiếng :

- Hừ! Ai cũng nói rằng trong trận đấu với người bịt mặt, kiếm khách Nhất Long Sơn Điền đã phải dùng chiêu Đồng Quy Ư Tận để cả hai cùng phải hy sinh rồi sao?

Tổng Kim Long giọng cương quyết hơn tiếp :

- Đã sử dụng đến chiêu này, chứng tỏ người bịt mặt võ công rất cao nên Nhất Long Sơn Điền biết không thể thắng được mới đành chấp nhận hy sinh.

Bỗng thấy Lương Sĩ Nhâm vỗ mạnh xuống bàn tỏ vẻ căm giận nói :

- Mọi người cứ cho rằng người bị mặt đã chết cách đây vài tháng, nhưng có ai xác định được tại sao khuôn mặt người bị mặt bị đánh nát nằm chết theo thể Đồng Quy U Tận không?

Lão ta hất mặt nhìn quanh mọi người rồi nói tiếp :

- Người bị mặt chết đó có chắc là người bị mặt đã từng giết các cao thủ không? Ai trả lời được không nào?

Lão lại tiếp tục :

- Hừ! Chuyện này không đơn giản như vậy. Nó còn nhiều bí ẩn mà hung thủ không chừng vẫn còn đang sống, mà cố tình dàn cảnh như thế để chôn vùi dư luận để dễ dàng âm thầm thực hiện mưu đồ đen tối nào khác nữa sắp đến chăng?

Đoàn Trung Ngọc lên tiếng :

- Tại hạ không biết trên đời này có bao nhiêu người bị mặt và bao nhiêu người gây ra các vụ án. Nhưng tại hạ chỉ biết là người bị mặt sát hại phụ mẫu và thiêu hủy gia trang tại hạ vẫn còn sống.

Có tiếng hỏi dồn :

- Tại sao Đoàn đại nhân lại khẳng định như vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Cách đây mấy hôm, hắn đã đến định sát hại tại hạ nhưng không thành...

Tiếng xôn xao nổi lên khắp đại sảnh. Mọi người đều bàn tán theo ý riêng của mình.

Lương Sĩ Nhâm liếc qua thấy Hàn Mộ Hiệp sắc mặt vẫn lạnh lùng như đá và có vẻ khó chịu nên lão hỏi ngay.

- Hàn bang chủ! Bang chủ là người từng trải, không biết Bang chủ có nhận xét gì về vụ này không?

Hàn Mộ Hiệp thản nhiên đáp :

- Chuyện này cũng rất đơn giản, nhưng vì Lương trang chủ vẽ vời thêm bớt mới gây lăm phức tạp thế thôi.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Sự thật ra sao có ngày sẽ biết. Giấy không gói được lửa, bí mật nào rồi cũng bị phanh phui dưới ánh sáng.

Rồi Lương Sĩ Nhâm đứng lên lớn tiếng nói :

- Các vị huynh đệ, chúng ta nên xem kẻ thù của Tổng bang chủ là kẻ thù của chúng ta. Lúc nào cũng nhớ cố gắng khám phá cho ra sự thật của những vụ án này.

Lão đưa tay cầm chung rượu lên cao cười nói :

- Bây giờ xin mời các huynh đệ hãy uống cạn.

Bỗng Hàn Trúc Chi đứng dậy nói với Trung Ngọc :

- Đoàn huynh à! Tiểu muội xin cáo từ nhé! Hẹn gặp lại huynh.

Rồi nàng quay sang Hàn Mộ Hiệp :

- Thưa phụ thân! Tiểu nhi xin về trước nhé!

Vừa nói xong, nàng liền bước ra cửa thì một gã trung niên mặt trắng hai mắt lão liên đến cản đường và nhìn nàng chăm chăm rất khả ố rồi cười nói :

- Hàn cô nương đã đến đây thì cũng nên uống một chung rượu cùng tại hạ rồi hãy về.

Gã này là Lục Điều, tuy nhỏ tuổi nhất trong Bắc Đẩu Thất Tinh nhưng võ công lại cao nhất và là tay nổi tiếng về háo sắc nhất giang hồ nữa.

Vì thế Trúc Chi thấy khó chịu trước lời nói, cử chỉ khả ố của hắn song trước mặt anh hào nàng cố nén giận.

Lục Điều thấy Trúc Chi hai má đỏ ửng hồng nửa máck cỡ nửa tức giận làm cho hấn càng nổi lên tính dâm dăng và hấn cười khả ố nói :

- Ở đây đều là người trong nhà cả có gì cô nương phải máck cỡ. Thôi! Hãy uống một chút rượu nhé!

Cổ tật của Lục Điều là vậy. Hễ thấy mỹ nhân là quên tất cả.

Hàn Mộ Hiệp cất giọng âm trầm nói :

- Ái nữ của lão hầy còn nhỏ quá chưa biết uống rượu nên xin miễn cho.

Lục Điều cười híp mắt lại hết sức khả ố nói :

- Không sao, chỉ uống một chút thôi!

Vừa nói hấn vừa bưng một cái khay trên có chung rượu đến trước mặt Trúc Chi mời nàng.

Trúc Chi cười nhạt nói :

- Người hầy uống rượu lẫn chung vậy.

Cùng với lời nói tay quyền của nàng đánh vào khay đựng chung rượu, tổng vào mặt Lục Điều, nhưng Lục Điều lệ làng đẩy khay rượu vọt lên cao đồng thời hoành tay chop lấy quyền của Trúc Chi.

Trúc Chi cũng nhanh nhẹn lách thế chop của đối phương và rút lại chém luôn vào cổ của Lục Điều, nhưng hấn liền gạt tay nàng ra và tay kia chop vào ngực với chiêu thức rất thô bỉ.

Giật mình, Trúc Chi vội đình bộ lùi lại hai bước. Vừa lúc đó, cái khay trên cao rơi xuống, Lục Điều liền xòe bàn tay đỡ lấy nhẹ nhàng không một giọt rượu nào rơi ra.

Có tiếng vỗ tay khen thưởng làm hấn thích ý tiếp tục bước tới đưa khay đựng rượu và nói :

- Hàn cô nương đừng giở trò nữa, uống một chút xú đi mà.

Bỗng có tiếng bốp cái chung bể nát rơi xuống đất, rượu văng vung vãi đầy mặt Lục Điều.

Lục Điều sắc mặt biến đổi la lên :

- Ai vậy?

Có tiếng lạnh lùng đáp :

- Ta!

Lục Điều quay lại nhìn thấy người vừa đáp là Đoàn Trung Ngọc nên hết sức kinh ngạc nói :

- Tại hạ có nhã ý mời nàng ấy uống, tại sao...

Lục Điều căm giận nhưng trước mặt quần hùng hấn chưa dám vô lễ với Đoàn Trung Ngọc lúc này là Tổng bang chủ.

Trung Ngọc thấy Lục Điều có cử chỉ bất khả đối với Hàn Trúc Chi nên chàng liền lấy một chiếc đĩa bằng bạc, nhắm chung rượu phóng tới.

Thấy Lục Điều có vẻ hần học, chàng liền nói :

- Hàn cô nương không muốn uống, tại sao các hạ lại cưỡng ép như thế?

Lục Điều nói :

- Hừ! Đó là hảo ý của tại hạ không ai có thể ngăn cản được.

Lục Điều lại liếc mắt nhìn về phía Trúc Chi, thấy nàng đang nhìn về phía hấn thì hấn lại tưởng Trúc Chi đáp lại cái liếc đưa tình của hấn nên lòng háo sắc lại trỗi dậy.

Lục Điều thích thú và khoái trí nên từ từ, từng bước một tiến về phía Trung Ngọc trong sự hăm dọa sát khí.

Nhưng vụt trước mặt hấn có một người đứng chặn lại. Người đó là Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm.

Thần Thủ cất giọng lạnh lùng :

- Lục các hạ muốn làm gì vậy? Các hạ quên Đoàn đại nhân là gì của chúng ta sao? Vả lại Đoàn đại nhân đâu có đánh bể chung rượu của các hạ.

Lục Điêu trợn mắt nói :

- Nói vậy... nghĩa là sao?

Lương Sĩ Nhâm cười lớn rồi đưa tay ngoắt một cái, tức thì một hán tử chạy cúi lạy và đưa cho lão một chiếc đĩa bằng bạc.

Lương Sĩ Nhâm lấy chiếc đĩa đưa ra trước mặt Lục Điêu và nói :

- Chiếc đĩa này do Đoàn đại nhân liệng ra trúng vào cái chung nhưng không phải do nó làm bể đâu.

Cả Trung Ngọc và Lục Điêu đều ngạc nhiên.

Chỉ thấy Tổng Kim Quy, em út trong Tứ Linh Kim Bảo đứng lên cười nói :

- Lương trang chủ nhân lực thật là tinh vi. Đúng! Cái chung là do tại hạ làm bể đấy.

Lại thấy Hàn Mộ Hiệp cười lên rồi cúi xuống lạy dưới đất một cái que ngắn bằng nửa chiếc đĩa tre, để lên trên bàn.

Mọi người nhìn thấy cái que thì kêu lên :

-Ồ! Tuyệt thật! Đệ tử Hoa Sơn có khác!

Lúc này, những người hiện diện đều tỏ vẻ khâm phục công phu của Tổng Kim Quy.

Còn Lục Điêu sắc mặt biến đổi và tức thì chuyển sang phía Tổng Kim Quy.

Trong đại sảnh chợt rất yên lặng đến nỗi nghe rõ từng bước chân của Lục Điêu.

Hàn Mộ Hiệp bỗng lên tiếng nói :

- Tổng thiếu hiệp hãy ngồi xuống đã, cái chung ấy cũng chưa phải do thiếu hiệp làm bể đâu.

Mọi người lại càng ngạc nhiên cùng ồ lên.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm lại cười to rồi nói :

- Hàn bang chủ quả nhiên có nhãn lực tuyệt vời.

Rồi bất ngờ lão lấy một cái chung liệng xuống nền đại sảnh. Cái chung rơi nghe lộp bộp nhưng vẫn không bể.

Lương Sĩ Nhâm nói tiếp Theo sức của Đoàn đại nhân hay Tổng thiếu hiệp thì dùng chiếc đĩa hay cái que đánh bể cái chung không khó gì cả. Nhưng loại chung uống nơi đây là loại đặc biệt độ bền rất chắc rắn cứng chịu lực thật vô cùng. Nếu không tin các vị cứ thử lại xem.

Mọi người đều thì thầm :

- Nếu không hai người này thì là ai?

Lúc đó, Hàn Mộ Hiệp lại lấy một chiếc đĩa đưa lên rồi quậy nhẹ vào một đĩa thức ăn vì cá nấu nấm hương thật ngon lành. Xong lão ta lấy ra để lên bàn. Mọi người đều nhìn thấy chiếc đĩa đã biến thành màu đen rồi.

Hàn Mộ Hiệp cất tiếng cười rồi quay sang nói với Lục Điêu :

- Cái ám khí làm bể cái chung rượu của các hạ đã rớt trong cái đĩa vì cá ấy. Nếu tức bực thì tìm kẻ ra tay. Sao lại sanh chuyện với người khác làm chi!

Nói xong lão ngồi xuống nét mặt đầy vẻ khi dễ Lục Điêu.

Bắc Đẩu Thất Tinh vốn chuyên môn về ám khí. Bây giờ cái chung rượu trong tay một Thất Tinh lại bị người ta dùng ám khí đánh bể mà không biết được ám khí từ hướng nào phóng tới. Thật là một sỉ nhục lớn cho Bắc Đẩu Thất Tinh.

Vì thế Lục Điều sắc mặt càng biến đổi rõ rệt hơn, biểu lộ sự căm tức vô cùng.

Rồi Lục Điều quát :

- Ai? Ai đã ra tay?

Nhưng nào có ai lên tiếng.

Lúc đó, Lục Hổ càng thấy để lâu thì Lục Điều càng làm trò cười cho mọi người ở đây nên bước ra nói :

- Vị nào đã cố tình làm khó dễ huynh đệ chúng tôi thì hãy lên tiếng, chứ cứ chui rúc thì không đáng làm trang hảo hán.

Lục Hổ liên tiếp lập lại mấy lượt, nhưng vì không biết ám khí xuất phát từ hướng nào, càng không biết đối phương núp ở đâu, chỉ thấy trong đại sảnh chật đầy không thấy chỗ nào đáng nghi ngờ cả.

Bổng Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm chấp tay như chào về phía cửa sổ bên phải và nói lớn :

- Vị nào đã đến Lương gia trang xin rất hoan nghênh được tiếp đón các vị tại nơi đây.

Liền có tiếng cười nhỏ mà mọi người nghe rất rõ, tưởng chừng như người cất tiếng cười sát lỗ tai mọi người vậy.

Tiếng cười chưa dứt thì cửa sổ tự nhiên bật mở.

Lục Điều sắc mặt chợt xanh hơn, đột nhiên vẫy tay lên thì Thất Tinh thần tiên lập tức loang loáng bay như ánh chớp vút vào cửa sổ.

Nhưng khi gần tới nơi bổng yếu đi do có một sức lực phát ra từ cửa sổ ấy đánh bật bảy cây đinh ám khí rơi xuống đất lập tức.

Vừa lúc đó, hai bóng người từ cửa sổ bay vọt vào đại sảnh. Bổng hai người xoay lại đưa mỗi người một chưởng chạm vào nhau nghe bốp nhẹ một tiếng, hai thân người ấy lại bay thêm một khoảng nữa rồi đáp nhẹ chính giữa đại sảnh.

Lục Điều vừa tung ám khí đã bị phá ngay, chợt thấy hai người bay vào, tuy Lục Điều là kẻ kiêu ngạo và đang tức tối, nhưng nhận thấy thân pháp của hai người cũng phải khiếp đảm.

Hai người mới vào ồm cao lêu nghêu lại mặc chiếc áo rộng thùng thình. Khuôn mặt của họ tuy giống nhau như khuôn nhưng da mặt lại một trắng một đen rõ rệt.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm liền bước tới lên tiếng :

- Ô! Thì ra là Hắc Bạch nhị lão, nhị vị đại hiệp đã đến!

Lúc đó Hàn Trúc Chi thốt lên một tiếng nho nhỏ mừng rỡ và hơi lắc mình một chút đã lướt đến cạnh hai lão và nói :

- Nhị vị bây giờ mới đến! Thật là tệ ghê đi!

Bạch Lão nói :

- Đâu có, bọn ta đến đúng lúc đó chứ, có kẻ ăn hiếp cô nương là có bọn ta ngay mà.

Các huynh đệ họ Lục vụt đứng cả lên.

Lương Sĩ Nhâm lại nói :

- Hắc Bạch nhị lão ngao du sơn thủy ít đậu lại một nơi, hôm nay đến đây thật là đáng mừng xin được nghênh tiếp.

Lương Sĩ Nhâm tuy là bằng hữu với Thất Tinh, nhưng không muốn gây sự với hai lão già này, nên không ngoan lên tiếng trước, có ý nói là lão rất hoan nghênh sự hiện diện của hai lão này, còn chuyện khác lão không liên quan tới.

Hắc Lão cất giọng lạnh lẽo nói :

- Thất Tinh thần tiễn không lẽ là một cách để tiếp khách của Lương gia trang?

Lục Điều cười gằn, đồng thời dùng đũa gắp từ trong đĩa thức ăn một viên đạn sắt màu đen rồi nhìn Bạch Lão nói :

- Bắc Đẩu Thất Tinh và Hắc Bạch nhị lão cũng không có ân oán gì với nhau. Vậy viên đạn này nghĩa là gì?

Hắc Bạch nhị lão với hai khuôn mặt lạnh lùng không thèm trả lời mà chỉ dùng mũi “hừm hừm!” hai tiếng mà thôi.

Lục Điều càng căm tức và trầm nghĩ: “Ta với ai người không thù không oán nên ta mới nhường cho hai người một chút. Vậy mà hai người có thái độ đáng ghét ấy, chẳng lẽ ta không dám hạ thủ người sao?”

Nghĩ vậy Lục Điều cất tiếng cười gằn nói :

- Nhị vị là bậc cao nhân, vả lại chúng tôi cũng chưa bị thiệt thòi gì.

Lục Hổ cũng nói tiếp :

- Sự thật huynh đệ chúng tôi...

Vừa nói đến đây, bất thành linh hai tay Lục Hổ giơ cao, tức thì có mấy điểm sáng bay ra. Bấy điểm bắn vào Bạch Lão và bấy điểm bắn vào Hắc Lão.

Thất Tinh thần tiễn là loại độc đinh được thiết trí trong tay áo bắn ra do sức đẩy của lò xo nên bắn đi rất nhanh.

Lúc này lại đứng rất gần nhau nên mọi người đều nghĩ rằng dầu Hắc Bạch nhị lão có võ công cao siêu đến mấy đi nữa cũng khó lòng tránh nó được.

Nhưng khi ám khí tới sát mà nhị lão vẫn đứng yên không tránh.

Chợt hai cái áo rộng thùng thình của hai lão tự nhiên nổi phồng lên như được thổi từ bên trong.

Mười bốn độc đinh đã đánh trúng vào thân hình hai lão, nhưng không vào tới da thịt vì bị chiếc áo ngăn lại.

Hàn Mộ Hiệp kêu lên :

- Lương Cực huyền công!

Huynh đệ họ Lục mặt xanh như chàm. Chỉ nghe nhiều tiếng “Cong! Cong!” liên tiếp là mười bốn độc đinh rơi lả tả xuống nền đại sảnh.

Tất cả huynh đệ họ Lục tức thì đứng lên tung người nhảy lộn qua lộn lại trên không và đáp xuống vây Hắc Bạch nhị lão vào giữa.

Nhìn qua các vị trí của huynh đệ họ Lục Hắc Bạch nhị lão nói :

- Bắc Đẩu Thất Tinh Trận Pháp của các người thiếu người làm sao đủ lực mà hòng bao vây Hắc Bạch nhị lão này?

Lục Báo lên tiếng :

- Hừ! Dù thiếu một vị trí trong trận pháp nhưng huynh đệ chúng ta sẽ cho các người biết sự lợi hại của trận pháp này.

Bạch Lão cười rộ lên và nói :

- Đúng là các người muốn sanh sự, huynh đệ ta sẵn sàng rồi. Hãy bắt đầu đi.

Vừa dứt lời, thì thấy trên tay Hắc Bạch nhị lão đều cầm đôi đoản mộc côn.

Lục Hổ bỗng hô to :

- Chuyển trận!

Lập tức các huynh đệ họ Lục di chuyển đúng theo vị trí của chòm sao Bắc Đẩu.

Lúc này trên tay của họ cũng có các binh khí gồm kiếm, đao, côn và song đoản kiếm.

Sau khi di chuyển từ chậm đến nhanh hơn thì Lục Hổ hô lớn :

- Phát chiêu!

Lập tức thấy Lục Báo đánh vào Bạch Lão. Lão này vội đỡ và phát chiêu phản công. Nhưng chiêu phản công của Bạch Lão chỉ đánh vào chỗ không người vì Lục Báo đã di chuyển và tiếp theo là chiêu đánh của Lục Hổ.

Cả Hắc Lão cũng bị như vậy. Hai lão Hắc Bạch này phát chiêu tấn công thì không trúng người mà bị đối phương tấn công do một người khác.

Càng lúc trận pháp chuyển động càng nhanh hơn và cùng lúc vô số chiêu thức khác nhau tiến công từ mọi phía rất mãnh liệt.

Hắc Bạch nhị lão thấy sự lợi hại của trận pháp nên chỉ giữ thế thủ, chờ đợi đối phương tấn công rồi đỡ gạt và quan sát trận thế.

Bỗng họ cùng hét lên một tiếng lớn, hai lão cùng phát ra hai chưởng của Lương Cực huyền công đi chưởng phong như thác đổ ào ào bủa vào bóng người di chuyển liên tục quanh họ.

Tưởng rằng có kết quả khả quan, nhưng ngờ đâu với hai chưởng tuyệt học ấy bị cuốn mất ra khỏi trận pháp và chỉ làm sự di chuyển của đối phương chậm lại một chút rồi lại tiếp tục như cũ.

Trung Ngọc ở ngoài khen thầm: “Trận pháp tuyệt thật! Có lẽ Hắc Bạch nhị lão sẽ nguy mất”.

Trong trận pháp những chiêu thức biến ảo liên tục, mỗi lúc một gia tăng của huynh đệ họ Lục tạo khí lực cuốn lốc như muốn xô ngã hay nhấc bổng Hắc Bạch nhị lão, bởi lúc này trận pháp đã phát động đến mức cực cao của nó.

Bỗng Hắc Bạch nhị lão hét lên :

- Hãy xem đây!

Tức thì thân hình của Bạch Lão tung bổng lên cao. Huynh đệ họ Lục vội vã đánh theo thì ở dưới Hắc Lão tấn công nhanh.

Nhưng bây giờ hai lão không tấn công người xuất chiêu mà tấn công vào đúng lúc người kế tiếp di chuyển tới.

Thế trận trở nên cân bằng, đôi bên đều phải công thủ như nhau.

Trong khi Bạch Lão lúc gần rơi xuống từ trên cao, lại phát chưởng đánh vào Hắc Lão. Hai chưởng chạm nhau đẩy bật Bạch Lão vút lên, để Bạch Lão tấn công từ trên xuống như vừa rồi.

Bị tấn công cả trên xuống và ở dưới lên nên thế trận của huynh đệ họ Lục bỗng chậm lại.

Bạch Lão bỗng hét lớn :

- Hãy xem Hắc Bạch nhị lão phá trận đây!

Lập tức thân hình từ trên cao đáp xuống ngay vị trí của Bắc Đẩu Thất Tinh mà Lục Hổ sắp trấn giữ.

Do vì thiếu một người nên việc giữ các vị trí của trận pháp phải di chuyển liên tục và nhanh lẹ để trám chỗ và quan trọng nhất là vị trí của Chính Tinh Bắc Đẩu.

Bị áp lực liên tục của Hắc Bạch nhị lão nên trận pháp đã chậm lại, khiến Bạch Lão thừa cơ chiếm vị trí Chính Tinh, từ trên cao lấn vào.

Lập tức trận pháp đứng hẳn lại và chỉ nghe tiếng hét vang lên, tức thì liên tiếp hai ba huynh đệ họ Lục trúng phải đoản mộc côn của Hắc Bạch nhị lão ngã lún trên nền đại sảnh.

Hắc Bạch nhị lão ung dung thu côn lại, nhìn các huynh đệ họ Lục đang cố gắng đứng lên đồn về một phía. Trận pháp nổi danh của huynh đệ họ Lục là Bắc Đẩu Thất Tinh hoàn toàn bị phá vỡ.

Trong đại sảnh không khí rất căng thẳng. Rõ ràng Hắc Bạch nhị lão đã chiến thắng. Huynh đệ họ Lục khó bảo toàn tánh mạng.

Nhưng ngờ đâu Hắc Bạch nhị lão không thèm đếm xỉa đến huynh đệ họ Lục đang bị thương mà đột nhiên đi đến trước mặt Đoàn Trung Ngọc và Hắc Lão lên tiếng hỏi :

- Người có biết chúng ta đến đây với mục đích gì không?

Trung Ngọc ngạc nhiên và vẫn hỏi lại với giọng ôn tồn :

- Xin nhị vị chỉ giáo cho!

Hắc Lão cười nhạt nói :

- Chúng ta đến đây là muốn thử võ công của nhà người.

Mọi người trong đại sảnh đều ngạc nhiên nghĩ bụng: “Hai lão quái này khùng rồi! Huynh đệ họ Lục gây sự mà lão lại sanh sự với Tổng bang chủ”.

Lúc này Hàn Trúc Chi cũng phải ngỡ ngàng mà lên tiếng hỏi :

- Nhị vị thúc thúc làm gì kỳ vậy? Người ta có thù oán gì với nhị vị đâu?

Hắc Lão quay lại nói :

- Tại sao cô nương biết chúng tôi không có thù oán gì với y?

Trúc Chi cúi đầu xuống thấp giọng nói :

- Không lẽ hai vị bất mãn Đoàn huynh chuyện tối hôm nọ? Tôi đâu phải giận Đoàn huynh thật!

Bạch Lão cũng lên tiếng nói :

- Chuyện này không liên can gì tới cô nương cả. Vậy cô nương hãy tránh ra cho.

Nhưng Hắc Lão lại lên tiếng tiếp :

- Sư phụ của y có thù oán với chúng tôi, chúng tôi tìm sư phụ y không được, thì tìm y cũng vậy thôi.

Trúc Chi ngược nhìn nói nhanh :

- Đoàn huynh làm gì có sư phụ, võ công của huynh ấy là của phụ mẫu truyền lại mà. À mà nếu có thì làm gì có thù oán với nhị vị được.

Bạch Lão nói :

- Hàn cô nương không biết gì đâu.

Hắc Lão lại quay sang nói với Trung Ngọc :

- Người có sư phụ không? Và sư phụ người có thù oán với chúng ta không? Người hãy nói cho cô bé này biết đi.

Trúc Chi nhìn chăm chăm vào Trung Ngọc hy vọng sẽ thấy chàng lắc đầu, nhưng chàng bỗng cười nhẹ và nói :

- Tôi hiểu ý muốn của nhị vị rồi. Đúng! Tôi có sư phụ! Sư phụ tôi có thù oán với nhị vị tiền bối nhưng...

Bạch Lão liền chặn lời :

- Đủ rồi! Sư phụ người có thù oán với chúng ta, thì chúng ta có thể tìm người để trả thù. Như vậy thử hỏi các vị đây là chúng tôi có làm một việc gì sai quấy hay không?

Trong nhất thời chính Đoàn Trung Ngọc cũng không biết ứng phó ra sao cả.

11. Chương 11: Chấp Nhận Sự Trả Thù

Tình hình trong đại sảnh càng lúc càng căng thẳng.

Mọi người đang tính toán để đối phó trước tình huống hiện tại.

Nhưng người võ lâm đều rất hiểu, vấn đề trả thù là một việc thông thường. Đừng nói thù của thầy thì trò phải trả mà có khi có những người có liên hệ xa xôi cũng vẫn liên can như thường.

Trúc Chi đành đứng yên nhìn Trung Ngọc một cách ngờ ngàng. Nàng biết võ công của Trung Ngọc chắc còn thua xa Hắc Bạch nhị lão thì việc trả thù sẽ bất lợi hoàn toàn cho Trung Ngọc, nhưng nàng không biết hành động như thế nào.

Trong khi đó, tiếng nói lạnh lùng của Bạch Lão trở nên ôn tồn hơn :

- Đoàn thiếu hiệp! Chúng tôi nhận thấy thiếu hiệp còn quá trẻ chúng tôi nhường quyền chọn lựa phương cách động thủ cho thiếu hiệp và chúng tôi bằng lòng bất cứ địa điểm nào.

Trúc Chi nhân cơ hội liền nói :

- Nhị vị thúc thúc! Nhị vị đã biết người ta còn quá trẻ thì...

Nàng nói chưa dứt câu thì Hắc Lão chặn lại :

- Hừ! Nếu Đoàn thiếu hiệp hứng chịu xin lỗi và bái thệ cho sư phụ thiếu hiệp, thì chúng tôi có thể bỏ qua, ngoài cách ấy không còn cách nào nữa cả, Hàn cô nương khỏi cần thêm nhiều lời.

Thấy tình thế mỗi lúc một gay cấn, nên Ngọc Diện thư sinh bỗng cười lớn rồi nói :

- Lâu nay tiếng đồn Hắc Bạch nhị lão võ công thượng thừa, mà lại thông minh hơn người. Ngờ đâu hôm nay lại hành động thật tầm thường thiếu suy nghĩ.

Ngừng lại một chút Ngọc Diện thư sinh nói từng chữ một :

- Nếu không vì lời nói hơi vô lễ thì phải gọi là thật ngu.

Hắc Lão đưa đôi song chưởng lên đồng thời trợn mắt quát lớn :

- Huynh đệ lão đây hành động gì mà nhà người gọi là ngu. Chắc nhà ngươi hết muốn sống rồi.

Ngọc Diện thư sinh gạt đầu rồi đưa tay chỉ ngay Hàn Mộ Hiệp rồi hỏi :

- Nhị vị lão nhân có biết đây là ai không?

Hắc Bạch nhị lão chưa kịp đáp lời thì Ngọc Diện thư sinh đã tiếp :

- Đây là người rất lừng danh, không một ai không nghe nói tới. Bang chủ của Hắc Y bang, Ma Ảnh Đạo Hàn Mộ Hiệp.

Ngọc Diện thư sinh ngừng một chút rồi chỉ sang Lương Sĩ Nhâm, chàng ta nói :

- Nhị vị có biết đây là ai không?

Cũng như lần trước, Ngọc Diện thư sinh cũng nói liền :

- Đây là Trang chủ Lương gia trang, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đại hiệp.

Rồi chàng chỉ qua Giang Hải Xuyên nói tiếp :

- Đây là nhân vật đã lừng danh giang hồ gọi là Truy mệnh Giang Hải Xuyên.

Chàng ta hăng say nói luôn :

- Còn vị này là Bang chủ Đại Tòng bang Thiết Túc Tăng Tư Nam đại hiệp.

Rồi Ngọc Diện thư sinh tay vòng lại một cách kính trọng chỉ vào Đoàn Trung Ngọc và nói tiếp :

- Tất cả các vị đây đều bầu Đoàn huynh làm Tổng bang chủ của họ. Vì vậy nhị vị muốn đến đây trả thù liệu những vị này có chịu để hai vị hạ thủ Đoàn tổng bang chủ chăng?

Chàng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Hắc Bạch nhị lão võ công tuy cao nhưng chắc gì hơn tất cả quý vị này đây?

Hắc Bạch nhị lão sắc mặt hơi biến đổi nhìn nhau với ánh mắt đầy hoang mang bối rối.

Nàng Trúc Chi thì sắc mặt tươi tỉnh có phần yên tâm hơn.

Nhưng sự việc lại có đổi thay ngay, vì Đoàn Trung Ngọc bỗng nói :

- Tại hạ chấp nhận đón đỡ sự thử thách trả thù của nhị vị bằng võ công.

Quay sang các người xung quanh, Trung Ngọc nói :

- Cám ơn các vị có ý định hỗ trợ cho tại hạ. Nhưng việc này chỉ có liên quan tới cá nhân tại hạ, nên tại hạ sẽ tự giải quyết lấy.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Đoàn huynh hãy nghĩ kỹ còn nhiều việc khác quan trọng hơn là Đoàn huynh phải làm cho xong đây.

Trung Ngọc đáp :

- Hiền đệ đừng có lo, việc này huynh biết cách giải quyết mà.

Còn nàng Trúc Chi, quá lo lắng ấp úng gọi :

- Đoàn huynh à!

Nàng chỉ gọi được vậy là ghen lời vì quá xúc động.

Trung Ngọc nói với nàng :

- Ý của muội, ngu huynh cũng hiểu rồi.

Tiếng ồn ào trong đại sảnh càng to lớn hơn, mọi người chưa tìm ra phương thức giải quyết ổn thỏa để khỏi mất mặt toàn thể hào kiệt đối với Đoàn tổng bang chủ của họ mới bầu lên.

Lúc đó Trung Ngọc quay sang Hắc Bạch nhị lão, nói :

- Trong đại sảnh này, các anh hào đang tiệc tùng. Không thích động thủ, vậy chúng ta hãy ra ngoài kia.

Đoàn Trung Ngọc nói lời này thật khảng khái, các anh hào kể cả Hàn Mộ Hiệp cũng gật đầu khâm phục.

Lúc đó Hắc Bạch nhị lão đồng thanh nói :

- Ra ngoài càng tốt!

Nói xong, hai lão quái đĩ vòng ngang chiếc bàn chính giữa để ra ngoài.

Nhưng hai lão đi ngang qua chỗ huynh đệ họ Lục, thì bỗng nghe Lục Điều kêu lên một tiếng thê thảm! Thân hình của Lục Điều bay vút lên cao đụng vào mái nhà rồi rớt đánh “rầm” một tiếng trên mặt bàn làm cái bàn cũng gãy sập luôn, đồng thời chén đĩa trên bàn đó vỡ văng tứ tung, còn Lục Điều thì tứ chi đều cứng đờ như cái xác không hồn.

Sự kiện này xảy ra một cách quá đột ngột và nhanh như ánh chớp làm mọi người đều kinh hãi.

Các huynh đệ họ Lục đều la hoảng hốt :

- Thất đệ! Thất đệ có việc gì không?

Huynh đệ họ Lục nhón nháo, chạy ủa lại chỗ Lục Điều để xem xét, nhưng Lục Điều đã tắt thở rồi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm, Truy Mệnh, Thiết Túc, Tứ Linh Kim Bảo đều chạy lại để xem xét.

Chỉ có Ma Ảnh Đào Hàn Mộ Hiệp đứng im lạnh lùng không hề động đậy thân người.

Lúc ấy Hắc Bạch nhị lão vẫn đứng yên cách đó mấy bàn, từ từ quay lại rồi nói :

- Vậy mới là công bằng, người tấn công chúng ta bất ngờ bây giờ thì người thử chịu lại coi ai hơn.

Phần đông nhân vật hiện diện đều không thấy Lục Điều bị sát hại, bây giờ nghe vậy họ mới hiểu ra là do Hắc Bạch nhị lão hạ thủ.

Với một chưởng làm thiệt mạng một cao thủ như Lục Điều mà bao nhiêu người ngồi xung quanh không nhìn thấy, hai lão quái làm nhiều người ở đây khiếp đảm.

Bây giờ họ lại đổ dồn ánh mắt về phía Trung Ngọc. Một số lo lắng, một số thì có xem xét Trung Ngọc, trước độc thủ ấy đã khiếp sợ kinh hồn chưa, hay vẫn bình thản tự tin?

(Mất hai trang)

Họ là kẻ thù của chúng ta nên không để cho họ có cơ hội trốn khỏi nơi đây được.

Hắc Bạch nhị lão vẫn bình tĩnh như thường, hai lão không lộ vẻ gì sợ sệt âu lo, vì thâm biết trong tình thế này nếu sợ sệt chỉ làm lợi cho đối phương mà thôi.

Mọi người đều thấy rõ sự động thủ tất phải tiếp tục vì Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đã quá căm giận không phải vì cái chết của Lục Điều, mà sự việc đã làm mất thể diện của Lương gia chủ vậy.

Tình hình trong đại sảnh hết sức khẩn trương thì Trung Ngọc lên tiếng nói :

- Không được! Tại hạ vẫn muốn giao đấu với hai lão ấy trước.

Vừa nói chàng vừa từ từ đi tới trước mặt Hắc Bạch nhị lão cất giọng trầm lặng :

- Chúng ta đi ra thôi!

Nói xong chàng bước ra trước ngay.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm lập tức quát to :

- Khoan đã!

Trung Ngọc quay lại giọng bình thản hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Lương Sĩ Nhâm nói lớn :

- Đoàn thiếu hiệp có nghe lão phu nói những gì không?

Trung Ngọc cười nhẹ đáp :

- Trang chủ đã nói những gì, tại hạ đã nghe rõ từng chữ một.

Rồi chàng gần từng tiếng đáp :

- Nhưng Trang chủ phải nhớ rằng cho đến giờ phút này, tại hạ vẫn còn là Tổng bang chủ kia mà!

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm kinh ngạc đến nỗi phải lùi lại một bước rồi đứng chôn chân.

Trung Ngọc lại nói tiếp :

- Theo tại hạ tất cả các Bang đều phải tôn trọng tuyệt đối ý định của Tổng bang chủ và Trang chủ cũng chỉ là một hệ pháp. Vậy nếu có ai không tuân lệnh, Trang chủ sẽ hành động thế nào?

Mọi người đều phải thán phục sự kiên cường và bình tĩnh của Trung Ngọc.

Lương Sĩ Nhâm ngẫm suy nghĩ: “Thật sự nếu ta đánh nhau với hai lão ấy sẽ bị thiệt hại khá nhiều mà hình như tuân theo lệnh này ta chỉ có lợi mà thôi”.

Đôi mắt lão bỗng rực sáng lên rồi mở lớn như đã tìm ra một giải pháp hay ho nào rồi.

Lão bèn cười nói :

- Đoàn đại nhân là Tổng bang chủ, lão Lương Sĩ Nhâm cho đến chết vẫn không quên được.

Rồi lão quay lại nhìn mọi người và nói :

- Nếu ai không tuân lệnh thì sẽ như cái này.

Vừa nói tới đây, lão đánh một chưởng xuống bàn, tức thì cái bàn bị gãy nát ra từng mảnh.

Trung Ngọc cười nhẹ nói :

- Nếu vậy, trong lúc sự xích mích giữa tại hạ và Hắc Bạch nhị lão chưa giải quyết xong thì mọi hiểm thù khác phải tạm để bên đấy.

Nhìn quanh chàng nói tiếp :

- Chuyện giữa tại hạ và Hắc Bạch nhị lão sẽ do chính tại hạ một mình giải quyết. Khi việc này xong nếu Hắc Bạch nhị lão còn cơ hội thì các vị sẽ tìm cách thanh toán với hai lão ấy.

Tức thì trong đại sảnh nhốn nháo, ồn ào lên.

Bỗng có người la lớn :

- Lệnh của Tổng bang chủ, ai phản kháng sẽ chết!

Hắc Bạch nhị lão từ nãy giờ vẫn đứng yên như hai tượng gỗ. Hình như tất cả chuyện vừa xảy ra đều không có liên quan gì đối với họ cả.

Lương Sĩ Nhâm bỗng xá Trung Ngọc một cái nói :

- Đoàn tổng bang chủ, nếu có chuyện gì cần giải quyết, lão già này sẽ ở đây chờ đợi Tổng bang chủ!

Lão nói như vậy ám chỉ Trung Ngọc đi một chỗ sẽ về ngay. Nhưng thật sự trong lòng lão nghĩ rằng, Trung Ngọc ra đi vụ này, nhất định sẽ không trở về.

Vì vậy, lão bắt đầu lo ngại sợ sau này sẽ không đủ khả năng kiềm chế Trung Ngọc, mà lão chỉ muốn lợi dụng cơ hội này để Hắc Bạch nhị lão hạ thủ chàng thì thuận xuôi cho mưu đồ của lão.

Trung Ngọc quay sang Hắc Bạch nhị lão cất tiếng :

- Xin mời nhị vị!

Rồi quay sang Ngọc Diện thư sinh chàng nói :

- Hiền đệ chờ huynh nhé!

Rồi Trung Ngọc vội rảo bước tránh khỏi đôi mắt như một “bể tình buồn” của nàng Trúc Chi nhìn theo cho đến khi bóng chàng xa khuất.

Nàng quay lại cắn môi và thầm nhủ: “Đoàn huynh chỉ có chào từ già Ngọc Diện thư sinh, còn mình không nhìn lấy một chút. Hừ! Thật đáng ghét!”

Còn lão Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp luôn trầm tĩnh, thế mà nhìn thấy thái độ ái nữ của mình cũng lắc đầu thở dài một tiếng thật buồn.

Ngọc Diện thư sinh rất lo lắng, dầu có thông minh quyền biến cũng không xoay chuyển gì được. Chỉ nghe trong lòng tê tái mà chỉ có chàng ta là cảm biết tại sao mà thôi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm để ý thấy con mắt cứ nhìn theo Hắc Bạch nhị lão, thì lão bước đến nói nhỏ với họ :

- Nếu Hắc Bạch nhị lão không bị Đoàn đại nhân giết chết, lão thề sẽ trả thù cho các huynh đệ vậy.

Rồi lão nhếch mép điểm nụ cười thâm hiểm, nói tiếp :

- Còn nếu Đoàn đại nhân thắng được... hà! Hà! hà! Thì Đoàn đại nhân đã trả thù thật là tốt lắm đấy!

Nghe thế, năm huynh đệ họ Lục chỉ biết nhìn nhau, ai nấy đều thở dài một tiếng. Lúc này họ mới thâm kính phục Trung Ngọc. Họ không ngờ chàng trai trẻ này xem sự sống chết nhẹ như lông hồng.

Họ cũng tự thấy e thẹn vì thiếu can đảm và sợ chết của mình. Tiếng tăm của Bắc Đẩu Thất Tinh bỗng chốc tan như bọt biển, bao nhiêu anh hào đã chứng kiến sự thua kém và hèn yếu của họ.

Các huynh đệ họ Lục đều đứng lên đi ra để lo chôn cất cho Lục Diêu.

Giang Hải Xuyên nhìn Lương Sĩ Nhâm, gật gù nói :

- Lục Diêu lúc sống rất hợp ý với lão đây, giờ đã nhắm mắt lão cũng phải đi phụ lo lắng cho bằng hữu lần chót.

Nói xong liền bước đi theo các huynh đệ họ Lục.

Ngọc Diện thư sinh cũng định bước ra ngoài nhưng Thần Thủ ho nhẹ một tiếng tức thì có nhiều hán tử cầm đao và cung tên chĩa vào Ngọc Diện thư sinh.

Ngọc Diện thư sinh liền nói :

- Vậy là nghĩa làm sao hả Trang chủ?

Lương Sĩ Nhâm cười nói :

- Đoàn tổng bang chủ ra lệnh không cho một ai can thiệp vào vụ này, nên thiếu hiệp đừng nên đi xa.

Ngọc Diện thư sinh rút cái quạt ra phe phẩy rồi nói :

- Tại hạ không thuộc bang, phe phái nào cả, nên không chịu sự chỉ huy ép buộc của ai cả. Tại hạ chỉ vì tình bằng hữu mà làm việc thôi. Trang chủ đừng ép người quá đáng đó.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Lão phu cũng không muốn gây xích mích với thiếu hiệp. Tuy nhiên trong lúc này lão phu cũng phải làm vậy. Hay là thiếu hiệp cứ ngồi đây dự tiệc tiếp với lão phu rồi ta sẽ tính sau.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Thật sự tôi chỉ muốn nói với Đoàn đại nhân phải cẩn thận chút thôi.

Lương Sĩ Nhâm cười nói :

- Thiếu hiệp quá lo lắng đấy thôi. Vì lúc này thiếu hiệp cũng đã thấy võ công của Tổng bang chủ, chưa chắc gì Hắc Bạch nhị lão có thể thắng được.

Rồi lão quay qua nói với mọi người :

- Bây giờ đây, tất cả huynh đệ hãy uống một ly để mừng cho Tổng bang chủ được thành công.

Nói xong lão nâng ly rượu lên uống liền.

Nhưng lúc đó trong lòng lão chợt nghĩ một điều gì nên nhích mép đầy nham hiểm và đôi mắt nhìn xa xăm.

Lão thầm nói: “Phi Hiệu Từ Khê các hạ ơi! Cái tin tức cuối cùng của các hạ thật quan trọng. Hẳn chỉ biết được một chiêu tuyệt kỹ của Kim Đồng Ngọc Nữ thôi. Ha! Ha! Nếu y biết nhiều chiêu thì lão cũng không biết làm sao nữa!”

Thật sự cái tin ấy không sai, nhưng không trùng hoàn toàn. Do cái đêm đầu tiên gặp Kim Đồng Ngọc Nữ, Trung Ngọc học được một chiêu thì trời sáng. Lúc đó bản tính sẵn tin Từ Khê đã nhập vào nơi đó là thấy được Kim Đồng Ngọc Nữ chỉ dạy chàng một chiêu.

Có lẽ gã định bán tin tức này nhưng gặp nạn và trước lúc chết gã vẫn cố gắng ghi lại tin tức của mình vì đó là nghề kiếm sống của gã mà.

12. Chương 12: Một Cuộc Đánh Cá Lớn

Giờ đây trong đại sảnh càng lúc càng ồn ào hẳn lên. Mọi người bàn bạc về cuộc giao đấu giữa Trung Ngọc và Hắc Bạch nhị lão. Các hào kiệt đã xông xáo lấy tiền ra cá ai sẽ thắng?

Cuộc tranh cãi vẫn tiếp tục và tiền cá càng lúc càng lớn hơn và người tham gia càng đông đảo hơn.

Riêng Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thầm cho rằng ai dám cá Trung Ngọc thắng là một kẻ điên khùng.

Nhưng ngoài mặt Thần Thủ vẫn phải giả bộ nói :

- Tiếng tăm của Tổng bang chủ mặc dù chưa bằng Hắc Bạch nhị lão, nhưng lúc này các vị đã thấy võ công của Đoàn tổng bang chủ rồi! Ha! Ha! Ha!... chưa chắc gì lão già tôi đây đỡ nổi ba chiêu của Tổng bang chủ, nên lão đây tình nguyện đánh cá về phía Đoàn tổng bang chủ đó.

Nói dứt lời lão giơ tay lên ra hiệu thì một hán tử đứng sau lưng liền chạy vào trong, bưng ra một mâm bạc và một mâm vàng.

Các hào kiệt vì không đoán nổi được võ công của Trung Ngọc nên không có ai lên tiếng.

Một lúc lâu Hàn Mộ Hiệp bỗng ho nhẹ một tiếng và cất tiếng gọi :

- Đào quân gia, hãy đến đây!

Phi Phong Đào Ngân vội đi nhanh đến, thì thấy Hàn Mộ Hiệp lên tiếng hỏi :

- Lão có mang tiền theo đó không?

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng cũng đủ cho mọi người đều nghe được.

Lương Sĩ Nhâm liền nói :

- Thật không ngờ Hàn bang chủ cũng thích đánh cá.

Hàn Mộ Hiệp cười nói :

- Không hiểu Lương trang chủ có cho lão tham gia trò chơi này không?

Lương Sĩ Nhâm miễn cưỡng đáp :

- Dĩ nhiên là được chứ!

Nhưng trong bụng Lương Sĩ Nhâm nghĩ thầm: “Thua thì thua có sao đâu!”

Chỉ thấy Hàn Mộ Hiệp lấy từ trong tay áo của Đào Ngân một tập ngân phiếu, rồi lấy ra hai tờ nói :

- Đây là mười ngàn lượng chẵn!

Nói xong để ngay lên bàn, trước mặt Lương Sĩ Nhâm.

Thần Thủ cũng lấy hai tờ ngân phiếu để dưới cái mâm mà trong lòng nghĩ rằng: “Chắc không ai cá nữa rồi!”

Nhưng ngoài mặt Lương Sĩ Nhâm cười nói :

- Ngoài Hàn bang chủ còn có ai tham gia nữa hay không?

Bỗng nghe Tống Kim Long nói :

- Tại hạ cũng muốn tham gia nữa.

Nói xong liền lấy trong người ra một miếng cổ ngọc tuyệt đẹp.

Tiếp theo ba huynh đệ của Tứ Linh Kim Bảo mỗi người lấy trong người ra một miếng bảo vật. Bốn miếng bảo vật ấy dĩ nhiên đáng tiền hơn cái mâm vàng bạc của Lương Sĩ Nhâm.

Tứ Linh Kim Bảo đã đến dự đại hội này cùng với Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp nên khi thấy Hàn Mộ Hiệp tham gia, mặc dầu họ không mấy hiểu cái ý nghĩa của Hàn Mộ Hiệp nhưng họ vẫn tham gia để chứng tỏ một lòng với lão ma này.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm mặc dầu vẫn cười cười nói nói nhưng thật ra rất miễn cưỡng.

Lão vội đi vào trong đích thân lấy ra một mâm châu báu.

Lúc đầu lão chỉ muốn đùa cho vui thôi. Đâu ngờ giờ đây trở thành nghiêm trọng rồi.

Bỗng lại nghe Thiết Túc Tăng Tư Nam cười to nói :

- Thật vui quá! Vui quá!

Lương Sĩ Nhâm hơi giật mình hỏi :

- Tăng bang chủ cũng muốn tham gia?

Tăng Tư Nam cười đáp :

- Vui quá mà! Nếu bỏ qua uống lắm không?

Nói xong lão hất tay một cái tức thì có chín đại hán đi đến trước mặt Đại Tòng bang chủ.

Chín đại hán này trông rất lực lưỡng và có lẽ võ công cũng thuộc hạng khá cao.

Tăng Tư Nam chỉ vào chín đại hán này nói :

- Tiền bạc tôi không có mang theo, nên bây giờ lão lấy sinh mạng của chín người này để cá cùng Lương trang chủ vậy.

Lão ngừng lại và nhìn Lương Sĩ Nhâm một lúc rồi nói tiếp :

- Lão nghe nói Lương trang chủ đối đãi với bọn thuộc hạ rất chu đáo và nghĩa khí nên chắc sẽ có nhiều người hy sinh vì Trang chủ.

Hàn Mộ Hiệp nhìn chín tên đại hán nhận thấy nét mặt người này hỏi :

- Chuyện sinh mạng không phải là chuyện đùa, chín vị đây có thật tình nguyện làm như thế không?

Nhưng chín đại hán vẫn không ai trả lời cả.

Tăng Tư Nam liền cất tiếng hỏi lớn :

- Hàn bang chủ nói gì các người có nghe không?

Chín người đồng thanh nói :

- Thưa Bang chủ đã có nghe rồi.

Tăng Tư Nam lại nói :

- Nghe sao không trả lời?

Chín đại hán lại đáp :

- Tình của Tăng bang chủ đối với chúng tôi như tình vua đối với dân, như tình của cha đối với con. Chúng tôi tình nguyện hy sinh vì Tăng bang chủ.

Hàn Mộ Hiệp gật gù rồi quay sang nói với Tăng Tư Nam :

- Xin Bang chủ đừng phiền trách sự nhiều chuyện của lão nhé!

Nói xong lão đi về chỗ ngồi mà thầm khen :

- Cái lão già họ Tăng này tính tình kỳ cục thế mà không ngờ thủ hạ rất nhiệt tình với lão.

Thiết Túc Tăng Tư Nam thấy Thần Thủ vẫn chưa trả lời gì cả nên nói :

- Chắc Lương trang chủ chê chín huynh đệ của Đại Tòng bang quá dở không đáng cá với thủ hạ của Trang chủ chẳng?

Lương Sĩ Nhâm gượng nói :

- Đâu dám! Đâu dám!

Thần Thủ tuy rất tự ái và nóng nảy nhưng vẫn giữ vững lý trí. Thật tình lão không muốn lấy sinh mạng của chín tên thủ hạ đem hy sinh cho một cuộc đánh cá mà biết chắc hoàn toàn không một chút hy vọng thắng cuộc.

Nhưng Thần Thủ lại cũng không muốn mất sĩ diện trước anh hào nơi đây.

Hơn nữa lại nghe Hàn Mộ Hiệp nói khích vào :

- Nếu Lương trang chủ đã nắm chắc phần thắng thì cứ việc chấp nhận đánh cá với Tăng bang chủ cho thêm phần hào hứng.

Tiếng nói của Hàn Mộ Hiệp vừa đủ để mọi người trong đại sảnh đều được nghe thấy.

Vì thế Lương Sĩ Nhâm đành phải nói :

- Đúng! Đúng!

Rồi quay lại nói với một thủ hạ đứng cạnh :

- Hà Kiên người đi xem có huynh đệ nào tình nguyện tới đây không?

Tên hán tử này nghe lão bảo thế sắc mặt hơi biến đổi, rồi hần lanh lệ chạy biến ra ngoài.

Thần Thủ uống liền một lúc ba ly rượu để lấy lại sự bình tĩnh.

Lúc này mọi người trong đại sảnh đều rất hồi hộp và ai nấy cứ ngóng vào nơi cửa đại sảnh để xem Đoàn Trung Ngọc có trở lại chưa?

Song chỉ có Thần Thủ là không còn trông ngóng gì nơi cửa ấy cả, nhưng người vào lại chính là Truy Mệnh Giang Hải Xuyên mà lúc này đi theo huynh đệ họ Lục chôn cất cho Lục Điều.

Giang Hải Xuyên vừa bước vào đại sảnh liền nói ngay :

- Thiếu chút nữa lão phu đã phải bỏ lỡ mất cơ hội vui thú này rồi.

Tăng Tư Nam phụ họa liền :

- Đúng đấy, nếu hôm nay huynh không tham gia cuộc đánh cá này thì sau này để gì có cơ hội như vậy nữa.

Giang Hải Xuyên nói :

- Lúc này tôi ở bên ngoài, nghe thấy tuyển “cảm tử quân” nên hỏi ra mới biết hiện trong này đang có cuộc đánh cá rất đặc biệt sôi nổi.

Ngưng lại một chút rồi Giang Hải Xuyên quay sang Lương Sĩ Nhâm nói :

- Lão đây không có được bao nhiêu tiền. Lão lấy hết năm trăm bó bạc để đánh cá thôi.

Vừa nói Giang Hải Xuyên vừa tới trước mặt Thần Thủ và nói tiếp :

- Nếu Lương trang chủ chê ít, thì lão cũng có một cái sơn trại, tuy không quá lớn và sang trọng bằng Lương gia trang này nhưng cũng khá to lão cũng đem cá luôn.

Mọi người nghe vậy đều la ó ồn ào lên rồi lại im bặt.

Nên biết năm trăm bó bạc đã được năm trăm ngàn lượng rồi, lại cộng thêm cái sơn trại của họ Giang nữa thành một số tiền quá lớn rồi.

Giang Hải Xuyên cười rồi nói tiếp :

- Tôi không khi nào đánh cá. Nhưng đã đánh cá thì phải đánh cá cho đã, dù phải sạt nghiệp cũng phải đành chịu. Bất quá lại làm lại thêm mười năm nữa... hà hà!

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm tuy là một đại phú hào nhưng ngày thường tiêu xài cũng rất phung phí nên cũng không có được nhiều, ngay cả năm trăm ngàn lượng chưa chắc đã có đủ.

Lương Sĩ Nhâm hiểu ngay là Giang Hải Xuyên muốn cho lão sạt nghiệp mất cả nhà ở để làm mất cả thế lực của lão sau khi Trung Ngọc thua, nên trong lòng rất thù Giang Hải Xuyên.

Tuy vậy ngoài mặt vẫn cười nói :

- Đã đánh cá thì phải sòng phẳng dù là huynh đệ thân tình như vậy lời nói không thể làm bằng được, cái gì cũng phải để ra trước mặt.

Lão nhìn vào các món đồ trên bàn đánh cá rồi nói tiếp :

- Giang lão huynh tuy giàu sang nhưng chắc cũng chưa đem theo cả năm trăm ngàn lượng bạc thì phải?

Giang Hải Xuyên liền nói :

- Tiền tuy chưa có đầy đủ thật nhưng đã cho người đi lấy rồi trong vòng chốc lát nữa là có đủ ngay.

Ngưng một chút lão nói tiếp :

- Còn vấn đề sơn trại, lão phu có thể ký liền một tờ giao kèo nhờ tất cả bao nhiêu anh hào làm chứng cho vậy.

Lão đưa mắt nhìn chung quanh rồi tiếp :

- Lão phu muốn nhờ Hàn bang chủ và Tăng bang chủ làm trọng tài hộ việc này. Nếu lão thua lão sẽ giao cái sơn trại trong nửa năm.

Tăng Tư Nam liền đáp :

- Lão đây tuy không hay nhiều chuyện, nhưng cái trọng tài này nhất định lão phải làm.

Hàn Mộ Hiệp cũng nói :

- Hảo ý của Giang bang chủ lão phu đâu dám từ chối!

Lúc này, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đứng như chôn chân một chỗ, rồi lại uống liền mấy ly nữa.

Tuy là một đại phú hào nhưng đem cả gia tài sản nghiệp mà mình đã mất nhiều năm gây dựng đánh cá mà lão nắm chắc phần thua thì ai mà chẳng tiếc bao giờ.

Song Thần Thủ cũng cố cười lớn mấy tiếng và nói :

- Tốt lắm! Lão sẽ chiều ý Giang lão huynh mà!

Gọi hán tử lại, Lương Sĩ Nhâm bảo :

- Hãy đem giấy mực ra!

Tờ giao kèo liền được viết tại đó.

Đến lúc ký tên Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm mở hôi tuôn ra ướt trán. Xong xuôi tờ giao kèo cũng được để luôn dưới cái mâm.

Lúc này Lương Sĩ Nhâm đứng ngồi không yên.

Mọi người lại ngong ngóng về phía cửa đại sảnh.

Bỗng có một người xuất hiện, đó là Hà Kiên tên thuộc hà của Thần Thủ đang hấp tấp đi vào.

Hắn bước đến cạnh thần Thủ giọng kính cẩn :

- Thưa Trang chủ! Có rất nhiều huynh đệ muốn hy sinh vì Trang chủ nhưng tiểu nhân lựa chọn ra chín người.

Thần Thủ gật nhẹ đầu nói :

- Gọi vào đây!

Chín người lập tức đi vào, đứng đối diện với người của Tăng Tư Nam.

Lương Sĩ Nhâm nhìn chín người của mình gật đầu nói :

- Thật tốt lắm! Tốt lắm!

Ngọc Diện thư sinh thấy tình thế biết Lương Sĩ Nhâm đã bị nhiều người tấn công. Chàng ta chẳng ưa gì lão nhưng vẫn thấy tội nghiệp cho lão nên cất tiếng nói :

- Cuộc đánh cá hôm nay thật hào hứng! Dù thua đi nữa nhưng Lương trang chủ vẫn được một lần đánh cá lớn lao với nhiều đối thủ như vậy thì cũng là một việc đáng ngạo nghễ cho cuộc đời.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nghe vậy trong lòng rất cảm kích Ngọc Diện thư sinh và nói :

- Rất cảm ơn thiếu hiệp. Có được một tri kỷ như thiếu hiệp thì thật vui sướng.

Nhưng bỗng nghe có một tiếng cười khinh rẻ rất rõ làm mọi người đều nhìn về nơi đó.

Tiếng cười của người này không ai khác hơn là Long Nữ Hàn Trúc Chi.

Mọi người trong lòng đều thắc mắc về tiếng cười ban nãy của nàng. Tuy mặt nàng vẫn thể song da mặt nàng có phần trắng nhợt, có vương nét bệnh hoạn, đôi mắt nàng đượm thoáng một vết buồn xa xôi.

Mọi người vẫn đang chú ý thì nàng thông thả nói :

- Vậy mà các vị bảo là đánh cá lớn.

Câu nói của nàng làm mọi người rất ngạc nhiên, cả Hàn Mộ Hiệp cũng phải cau mày nói :

- Hàn nhi! Sao con nói quấy thế!

Hàn Trúc Chi vẫn ngồi yên như không nghe thấy câu hỏi của phụ thân nàng.

Giang Hải Xuyên không nhịn được bèn lên tiếng hỏi :

- Nếu như vậy, chắc Hàn cô nương còn có cái gì quý giá hơn để đánh cá phải không?

Trúc Chi đáp liền :

- Đúng vậy!

Nói xong nàng từ từ đứng lên.

Hàn Mộ Hiệp la nho nhỏ :

- Hàn nhi! Hãy ngồi xuống!

Nhưng Hàn Trúc Chi giống như người không hồn, từ từ đi đến trước mặt Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm.

Lão ta thấy thái độ kỳ lạ của Trúc Chi thì ngập ngừng nói :

- Hàn cô nương... cô nương... muốn...

Trúc Chi nói chặn :

- Tôi có một món, tôi cho rằng quý giá hơn tất cả các thứ đánh cá ở đây, không biết Trang chủ có dám để cho tôi đánh cá không?

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm không biết phải hành động ra sao, nên liếc nhìn Hàn Mộ Hiệp như ngầm hỏi ý kiến. Song Hàn Mộ Hiệp đã biết Lương Sĩ Nhâm không một chút hy vọng thắng được nên làm thinh luôn.

Lương Sĩ Nhâm thở dài một tiếng rồi nói :

- Cô nương nói thử ra xem?

Trúc Chi lắc đầu đáp :

- Nếu Trang chủ bằng lòng tôi mới nói ra.

Lương Sĩ Nhâm nhú mày nói :

- Hàn cô nương không nói rõ ra trước làm sao tôi biết được thứ gì mà bằng lòng hay không?

Trúc Chi cười nhẹ nói :

- Không lẽ Lương trang chủ không dám đánh cá với một người con gái sao?

Lương Sĩ Nhâm lau mồ hôi trán ngập ngừng nói :

- Nếu tôi không có thứ đó thì...

Trúc Chi chặn lời nói mau :

- Trang chủ có mà!

Lương Sĩ Nhâm lại lâm vào tình thế không thể tỏ ra hèn nhát trước một thiếu nữ nên buộc lòng phải nói cứng :

- Nếu vậy Hàn cô nương muốn cá gì tôi cũng bằng lòng cả.

Lương Sĩ Nhâm thầm nghĩ: “Cuộc đánh cá hôm nay ta đã sạt nghiệp giờ thêm chút nữa cũng không ăn thua”.

Hàn Trúc Chi chậm rãi nói :

- Tôi muốn đánh cá với...

Nàng nói tới đây rồi ngừng lại làm mọi người cực kỳ hồi hộp.

Trong đại sảnh hoàn toàn im lặng.

Lúc đó Trúc Chi nói tiếp từng tiếng một :

- Cặp mắt của Lương trang chủ!

Mọi người đều la to lên kinh ngạc.

Hàn Trúc Chi không để ý đến phản ứng của mọi người mà nàng vẫn nói :

- Cuộc đánh cá đến trưa mai là đúng hẹn. Đến lúc bấy giờ Đoàn tổng bang chủ và Hắc Bạch nhị lão ai thắng ai bại nhất định đã biết rồi phải thế không?

Lương Sĩ Nhâm sắc mặt hơi xanh đáp :

- Chắc vậy!

Trúc Chi nói :

- Đến giờ đó, nếu Đoàn Trung Ngọc thắng trở về thì tôi sẽ móc đôi mắt tôi giao cho Trang chủ. Bằng ngược lại, tôi không nói chắc Trang chủ cũng biết rồi.

Tiếng nói của nàng thật như giá băng xa lạ...

Các khách hào kiệt vô lâm đều phải xúc động vì mục đích cá của Hàn Trúc Chi. Nhiều người nhìn qua Hàn Mộ Hiệp xem ông ta có phản ứng gì không? Nhưng ngạc nhiên thay ông ta có một tay đưa lên vuốt râu rất bình thản, không nhận ra một phản ứng nào cả.

Thì ra Hàn Mộ Hiệp cũng biết chắc Trung Ngọc nhất định phải thua Hắc Bạch nhị lão.

Lão còn khen thầm: “Hàn nhi biết lợi dụng cơ hội để hạ Lương Sĩ Nhâm thật sáng trí thông minh lắm”.

Nhưng lão có biết nỗi khổ tâm tột cùng của đứa con gái yêu quý của lão đang chao đảo, chơi vơi và chìm đắm trong sự thất vọng của mối tình chớm nở.

Chỉ có Ngọc Diện thư sinh đang mím môi, đoán hiểu được tâm trạng của Hàn Trúc Chi mà thôi.

Ngọc Diện thư sinh thầm nói: “Chính mình cũng không ngờ có tình cảnh xảy ra như vậy. Thật là rắc rối và khó xử cho mình quá!”

Ngọc Diện thư sinh hiểu ngầm rằng :

- Lúc này do Trung Ngọc ra đi không ngờ ngàng gì đến Trúc Chi làm nàng đau lòng tủi hận. Giờ nếu Trung Ngọc có thắng trở về thì nàng cũng chẳng muốn thấy mặt Trung Ngọc vì thế nàng có ý đem cặp mắt ra mà cá.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm miễn cưỡng nói với Trúc Chi :

- Cặp mắt của lão phu không đáng gì, nhưng nếu Đoàn thiếu hiệp thắng trở về khi cặp mắt của Hàn cô nương phải móc ra thì thật là quá tàn nhẫn.

Lão ngừng lại suy nghĩ và nói tiếp :

- Ngoài ra nếu xảy ra chuyện này lão già đây sẽ khó ăn nói với Đoàn tổng bang chủ, lão biết Hàn cô nương là bạn thân của Tổng bang chủ.

Trúc Chi cắn môi rồi nói hơi lớn :

- Nếu Trung Ngọc thắng, chẳng những tôi móc con mắt đi mà không chừng còn cắt lưỡi nữa. Vì tôi không muốn thấy mặt y nữa và cũng không muốn nói với y lời nào.

Các khách anh hào đều hết sức ngạc nhiên và cũng chẳng hiểu tại sao nàng lại thay đổi thái độ một cách kỳ lạ như vậy.

Chỉ có Ngọc Diện thư sinh nhìn nàng với đôi mắt ưu tư thở dài thườn thượt...

Lúc này mọi người trong đại sảnh đã chú tâm nhìn về chỗ Trúc Chi và cả những người ở bên ngoài cũng tiến dần vào trong đại sảnh, và mắt chăm chú về hướng nàng Trúc Chi.

Lúc đó cũng có một người từ ngoài đi vào nhưng không ai để ý. Bỗng người này cũng biến đổi sắc mặt thở dài, khi nãy vừa tới đã kịp nghe câu nói của Trúc Chi.

Người này đang đứng ngay cửa khá lâu nhưng vì không ai quay nhìn ra nên chưa ai phát giác.

Mọi người hãy còn lo chăm chú về phía Trúc Chi, bỗng có người la lên :

- Ối! Đoàn... Đoàn tổng bang chủ!

Tức thì mọi người luôn cả Trúc Chi đều như điện giật quay phắt về phía cửa đại sảnh.

Những người đứng gần cửa tự động tránh ra một lối đi rất rộng.

Trên lối đi này có một người từng bước chậm chạp đi vào.

Đại sảnh hoàn toàn im lặng, bàng hoàng, được một lúc thì mọi người cùng loạt reo lên những tiếng mừng rỡ náo động.

- Đoàn tổng bang chủ! Đoàn tổng bang chủ!

- Đoàn tổng bang chủ chiến thắng!

Sự đột biến quá bất ngờ này đã làm cho mọi người quên luôn cuộc đánh cá.

Có lẽ Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm quên luôn việc đáng mừng của mình.

Hàn Trúc Chi cũng quên luôn điều gì nàng đã giao ước đánh cá.

Nhưng dáng điệu của Trung Ngọc lúc này rất lạ lùng. Đôi mắt chàng sáng tươi và như có nét cười trên môi khi chàng lướt qua mặt của Ngọc Diện thư sinh. Đột nhiên lại biểu lộ sự thất vọng nào nê, buồn bã nhìn qua khuôn mặt của Hàn Trúc Chi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nhìn Trung Ngọc không biết mình nên vui mừng hay thất vọng.

Thật là một sự mâu thuẫn lôi kéo nhau.

Cuối cùng Lương Sĩ Nhâm cũng thốt lên một tiếng hoan hô thật lớn, thật là cởi mở như trút tất cả những gì chất chứa trong lòng lão tự nãy giờ.

Hàn Mộ Hiệp cũng lập tức đứng lên ngay.

Còn Ngọc Diện thư sinh vụt chạy tới bên cạnh Trung Ngọc với nét mặt rạng rỡ hân hoan.

Lúc ấy Trúc Chi đưa bàn tay ra, hai ngón tay hướng vào cặp mắt nàng...

Hàn Mộ Hiệp thấy vậy hốt hoảng kêu lên :

- Hàn nhi!

Đồng thời nhanh như chớp lão vung tay điểm vào huyệt đạo ở nơi lưng của nàng.

- Á...

Hàn Trúc Chi kêu lên một tiếng nhỏ, rồi từ từ ngã vào đôi vòng tay của Hàn Mộ Hiệp đã sẵn sàng đón đỡ.

Trong đại sảnh tiếng ồn ào náo loạn cả lên.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm phải hét lớn một tiếng để át những tiếng ồn trong một lát sau đại sảnh mới trở lại sự yên lặng.

Lúc này Lương Sĩ Nhâm quay sang Hàn Mộ Hiệp nói :

- Hàn bang chủ nên nhớ rằng cuộc đánh cá ấy không phải do tôi đề nghị ra.

Hàn Mộ Hiệp biến đổi sắc mặt hỏi :

- Lương trang chủ... nói thế là gì?

Thần Thủ cười lớn tiếp :

- Không lẽ Hàn bang chủ không sợ hào kiệt thiên hạ chê cười sao?

Hàn Mộ Hiệp đang khó đáp lời thì Lương Sĩ Nhâm lại quay sang nhìn Trung Ngọc phân bua :

- Đoàn tổng bang chủ! Có người lại coi thường Tổng bang chủ không tin rằng Tổng bang chủ thắng được Hắc Bạch nhị lão.

Đoàn Trung Ngọc hừ một tiếng nhìn thẳng vào mặt lão rồi từ từ nói :

- Ai bảo tại hạ thắng?

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm mắt mở lớn kêu lên kinh ngạc :

- Không lẽ... không lẽ Đoàn đại nhân bại rồi?

Cái tâm trạng của Lương Sĩ Nhâm lúc này rất phức tạp. Thấy Trung Ngọc trở về tuy thất vọng nhưng rồi sau đó có phần đáng mừng. Bây giờ nghe chàng ta nói vậy trong lòng cũng thất vọng nhưng cũng đáng mừng.

Nên buồn hay nên vui thì thật chính lão cũng không biết được tâm trạng của lão lúc bấy giờ.

Các khách anh hào hiện diện trong đại sảnh lúc ấy cũng lại vừa lo âu vừa mừng rỡ.

Thật là lòng người quá phức tạp.

Hàn Mộ Hiệp nghe Trung Ngọc chưa thắng thì đã thở phào một cái nhẹ người.

Thiết Túc Tăng Tư Nam, Truy Mệnh Giang Hải Xuyên liền nhìn nhau trong ánh mắt thông cảm thật nhanh và đều lộ những nét mừng thầm.

Lúc ấy, Trung Ngọc lại bình tĩnh nhìn gương mặt của các người đứng xung quanh rồi nói :

- Ai bảo tại hạ đã bại?

Tức thì trong đại sảnh nhốn nháo cả lên tiếng ồn ào la ó thật hơn lúc nào hết.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đưa hai tay lên cao la thật lớn :

- Xin giữ yên lặng! Xin giữ yên lặng!

Một lúc sau đại sảnh mới lại bình thường. Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thở dài rồi hỏi Trung Ngọc :

- Đoàn đại nhân đã thắng hay bại vậy?

Trung Ngọc nhìn lão chậm rãi nói :

- Thật ra thì không thắng và không bại.

Lúc ấy Ngọc Diện thư sinh xen vào :

- Chẳng lẽ hòa nhau chẳng?

Trung Ngọc lắc đầu nói :

- Thật ra cũng chẳng hòa nhau nữa?

Nhiều người kêu lên :

- Trời ơi! Kỳ lạ quá! Không thắng không bại không hòa!

Mọi người đều im lặng chờ Trung Ngọc giải thích.

13. Chương 13: Ai Thắng Ai Bại

Từ lúc Trung Ngọc rời đại sảnh Lương gia trang thì chàng cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn.

Ở nơi đó với một đoàn người ô hợp chia nhiều phe phái kèn cựa tranh quyền đoạt lợi lẫn nhau mà thôi.

Trung Ngọc cảm thấy mình thực sự chưa có thể làm gì với chức Tổng bang chủ, mà để làm bù nhìn có đối phương sai khiến giật dây thì chàng không chấp nhận được.

Chàng phát giác thêm một điều nữa là với một võ công cao cường thực sự mới có thể làm được chức vị này. Nếu không, sẽ gây rắc rối cho mình sau này.

Vì vậy chàng quyết định đi ra với Hắc Bạch nhị lão rồi mới có thể tính tiếp được.

Cả ba đi đến cánh rừng trúc mà cách đêm trước đã xảy ra sự rắc rối.

Trung Ngọc đứng lại nhìn quanh rồi nói :

- Chúng ta động thủ nơi đây! Nhị vị tiền bối có bằng lòng không vậy?

Hắc Lão gật đầu đáp :

- Nơi đây tốt lắm!

Thế là cả ba dừng chân, rồi quay nhìn nhau chuẩn bị.

Bỗng Trung Ngọc lắc đầu nói :

- Thật ra trận đấu này không công bằng lắm.

Hắc Lão nói :

- Ngươi có cao kiến gì?

Trung Ngọc đáp :

- Nhị vị là hai đại cao thủ nổi tiếng lâu năm mà liên thủ để đánh một người võ công như tại hạ, thật ra đâu có thắng, nhị vị cũng không gỡ được thù đâu mà còn thua nữa đấy.

Hai lão “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta trả thù là chuyện phải rồi, hạ thủ ngươi xong rồi ta cũng tìm đến sư phụ ngươi. Hãy bắt đầu đi đừng lồi thối mất công.

Trung Ngọc xua tay đáp :

- Đúng là như vậy, nhưng nếu hai người tấn công một, mà là một kẻ hậu bối, thì dẫu thắng người ta cũng gọi là không thắng.

Bạch Lão nói :

- Người cứ nói vòng vo chi vậy. Người muốn nói điều nào, hay là người muốn tỷ thí cách khác không phải tỷ thí võ công.

Trung Ngọc lắc đầu nói :

- Nếu một người của nhị vị đấu với một tại hạ thì chưa chắc đã thắng.

Nghe tới đây, Bạch Lão “hừ” lên một tiếng rồi nói :

- Người đừng làm bộ làm tịch, chúng ta đã có thông lệ rằng đánh với ai thì cả hai huynh đệ ta cùng ra tay. Người nào có thắng một trong hai chúng ta thì cũng không phải thắng chúng ta được.

Trung Ngọc ngẫm nghĩ một chút, rồi nói :

- Rất tiếc tại hạ không có thời gian luyện võ công, nếu không chỉ cần một thời gian ngắn thì cả bốn vị cũng không thể thắng tại hạ được.

Hai lão nghe vậy “hừm” lên một tiếng có vẻ tức giận rồi quay mặt nhìn nhau một lát rồi nói :

- Thôi được! Để người đừng có nói đông hiếp ít, ta sẽ chấp thuận cho người tỷ thí theo cách như thế này!

Ngẫm nghĩ xong, Hắc Lão nói :

- Chúng ta sẽ thi đấu lần lượt từng người với nhà người. Nếu người thắng thì hai ta từ nay sẽ không làm khó dễ nhà người nữa. Nếu bị thua, thì chúng ta sẽ bầm nát nhà người đấy!

Trung Ngọc hỏi :

- Còn nếu hòa thì sao?

Bạch Lão đáp :

- Làm sao có chuyện hòa được.

Trung Ngọc nói :

- Không được, không được! Giả dụ hai bên đánh nhau vài ngàn chiêu, chẳng lẽ cứ phải đánh nhau mãi hay sao?

Hắc Lão “hừ” một tiếng rồi nói :

- Chỉ cần ba mươi chiêu thôi là đủ rồi, cần gì tới ngàn chiêu.

Trung Ngọc liền nói :

- Nhất ngôn đầy nhé nhị vị. Bây giờ ai động thủ với tại trước đây?

Hắc Lão nói :

- Kể ra người cũng thông minh và quyền biến đấy nhưng người đừng hy vọng.

Dứt lời Hắc Lão quay sang nói với Bạch Lão :

- Lão đệ hãy lên trước đi!

Bạch Lão có vẻ không khứng chịu, nhưng đành phải nói :

- Được! Đệ lên trước đây!

Nói xong, Bạch Lão từ từ bước ra đứng đối diện với Trung Ngọc mà chưa động thủ.

Trung Ngọc nói :

- Tại hạ chỉ xin lãnh giáo quyền pháp của tiên bối thôi.

Bạch Lão nói :

- Ta hiểu rồi! Người ra tay trước đi.

Trung Ngọc nói :

- Tiền bối khiêu chiến với tại hạ nên tại phải nhường tiền bối ra tay trước.

Bạch Lão gật đầu nói :

- Thôi được! Để lão ra tay trước vậy!

Nói xong, Bạch Lão liền vùng quyền cực kỳ lạ lùng. Tay quyền lão xoay tít rất nhanh làm Trung Ngọc có cảm giác nhiều cánh tay đánh đến một lúc.

Trung Ngọc hít hơi thở mạnh vận dụng kinh lực ổn định tâm thần để nhận rõ tay thật tay giả lập tức di bộ tránh né chiêu đầu tiên của lão Bạch. Lập tức tăng thêm nội lực sức quyền có phần lộng gió ào ạt, một trên một dưới, tức lão sử dụng Âm Dương quyền đánh vào bụng và mặt của Trung Ngọc.

Trung Ngọc lập tức nhích chân, nghiêng nửa thân hình thì khuỷu tay đã điểm vào cánh tay của lão, đồng thời chàng thót bụng để tay quyền của lão vút qua, chàng liền hạ tấn, cánh tay kia xòe ra như giương đao chém xả xuống, tức thì Bạch Lão đã thu tay quyền lại đổi chiêu khác liên tiếp tấn công.

Một lúc ở ngoài Hắc Lão hô :

- Chiêu thứ mười!

Lúc ấy Trung Ngọc đang vất vả đón đỡ sự tấn công dồn dập của lão. Trong một chiêu tuyệt kỳ đã di bộ đánh thốc một quyền cực nhanh vào ngực chàng.

Đột nhiên thấy chàng xoay người lại và với một thế kỳ lạ hai cánh tay nhanh như chớp vào mặt và ngực của lão.

Giật mình lão lùi lại và thốt lên :

- Hảo quyền pháp!

Một lúc Hắc Lão lại đếm tiếp :

- Chiêu hai mươi mốt!

Chỉ nghe Trung Ngọc hét lên một tiếng, chiêu quyền của chàng phát ra ba chiêu quái dị nghiêng ngã nhưng rất chuẩn xác và kín đáo.

Bạch Lão giật mình di bộ tránh né và đón đỡ.

Chỉ một phút trao đổi chiêu thức là lão đã nhận ra ba chiêu quái dị đang tấn công lão liên tiếp cũng chỉ là ba chiêu thức từ nãy giờ Trung Ngọc đã sử dụng để cứu đỡ những lúc mà lão hầu như áp đảo và chắc chắn sẽ đánh trúng vào chàng.

Các chiêu thức này vừa chuẩn xác vừa kín đáo không để lộ sơ hở và rất nguy hiểm, nếu đối phương vô công kém hơn lão một chút thôi, là có thể bị chàng đánh trúng ngay.

Chợt có tiếng hô lớn :

- Chiêu hai mươi chín!

Lập tức Bạch Lão hét lên, vùng song thủ đánh thẳng vào đường quyền hiểm hóc của chàng. Chỉ thấy Trung Ngọc loạng choạng lui lại ba bước. Lão định đánh chiêu dứt điểm thì Trung Ngọc nói :

- Đã hết ba mươi chiêu rồi!

Bạch Lão sắc mặt không còn một biểu hiện gì khác lạ, lão chậm rãi bước ra vòng đấu và nói :

- Bây giờ tới phiên lão huynh đó!

Hắc Lão gật đầu, nói :

- Bây giờ ta dùng binh khí nhé!

Trung Ngọc liền rút kiếm, nói :

- Xin tiền bối nhường tay cho.

Hắc Lão nói :

- Lúc này lão đệ ta đã ra chiêu trước rồi, bây giờ tới phiên ngươi đó.

Không nói gì cả, Trung Ngọc liền sử dụng chiêu Nhất Kiếm Điểm Quang. Giờ đây chiêu này không còn là một ánh quang tấn công yếu huyệt đối phương mà có nhiều điểm quang hư ảo khác tấn công.

Thấy chiêu thức đầu tiên của chàng, Hắc Lão kêu lên :

- Hảo chiêu pháp!

Lập tức lão trả liền một đường còn hiểm hóc. Trung Ngọc liền vũ lộng chiêu thức gia truyền, tạo một vòng kiếm ảnh bao trùm, như những hào quang nhấp nháy và muôn ánh điểm quang phủ xuống Hắc Lão.

Tuy nhiên do nội lực của chàng còn quá kém nên sức mạnh của kiếm pháp vẫn không phát huy hết được và lộ nhiều sơ hở.

Hắc Lão không bỏ cơ hội, đưa mũi côn đập thẳng vào các sơ hở đó, làm đường kiếm của chàng dần dần yếu lại và bị khống chế.

Bên ngoài, Bạch Lão lại hô lên :

- Chiêu thứ mười!

Bỗng trong trận Hắc Lão hô lên :

- Hãy đỡ một côn của ta!

Chỉ thấy bóng côn mỗi lúc một nhanh, biến hóa vô cùng không còn phân rõ chiêu thức bộ pháp, hai người như cái bóng lớn vờn với lực khí ào ạt tuôn cuốn rộng ra.

Qua một lúc giao đấu nữa thì kiếm pháp của Trung Ngọc đã để lộ khuyết điểm. Từng chiêu thức lúc đầu rất hiểm hóc và ảo diệu, tuy nhiên ở những chiêu thức cuối cùng rất phức tạp và đòi hỏi công phu luyện tập rất cao mới phát huy hết khả năng được.

Trung Ngọc chưa đủ hỏa hầu thì dần dần sẽ biến chiêu rất khó và đường kiếm lúc đó sẽ chậm lại, sự sơ hở cũng như sự bất lợi tất nhiên sẽ đến.

Hắc Lão là một cao thủ lợi hại nên lão ta nhận ra ngay khuyết điểm này. Lập tức liền biến chiêu đâm vút đầu một côn vào vai trái của chàng đang trống trải hoàn toàn.

Lão tưởng chắc sẽ hạ Trung Ngọc bằng tuyệt chiêu này. Thì chàng hét lên một tiếng lớn, thân mình bốc lên cao và mũi kiếm phát ra tám luồng ánh quang màu hồng nhạt phủ vào người của Hắc Lão.

Lão hét lên một tiếng quét luôn một tuyệt chiêu và lộn người ra phía sau né đường kiếm này.

Bạch Lão ở ngoài bỗng kêu lên :

- Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp!

Hắc Lão nhìn sững vào chàng rồi quay lại hỏi Bạch Lão :

- Đã tới chiêu thứ mấy rồi hả lão đệ?

Bạch Lão đáp :

- Chiêu thứ hai mươi tám!

Hắc Lão ngẫm nghĩ rồi nói :

- Nhà ngươi đã có được Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp, dù rằng hỏa hầu và trình độ chưa đủ phát huy nên dù chỉ còn hai chiêu nữa nhưng ta cũng không thể nào thắng được ngươi.

Trung Ngọc nói :

- Xin cảm ơn hai vị! Trận đấu như hòa nhé, bây giờ tại có thể kiếu từ được không?

Hắc Lão lạnh lùng nói :

- Không được đâu, bọn ta đến đây để trả thù mà chỉ đánh hòa thì thật còn ê mặt hơn nữa.

Bạch Lão lại tiếp :

- Hơn nữa hôm nay bọn lại thấy được Huyết Long tuyệt chiêu chỉ càng kích bọn ta phải hơn thua với nhà người thôi.

Nói dứt lời lão cùng bước ra đứng song song đối diện với chàng.

Trung Ngọc bối rối thầm nghĩ: “Cùng may ta mới học được ba chiêu quyền tuyệt kỹ của Kim Đồng Ngọc Nữ và học được một tuyệt chiêu kiếm pháp. Với bao nhiêu đây thì ta chỉ có thể gắng gượng mà thủ hòa với lão. Còn nếu hai lão hợp công lại với nhau thì không thể đỡ nổi đâu”.

Vừa nghĩ chàng vừa nhớ lại.

Trong lúc chàng giữ cuốn bí kíp gia truyền để luyện tập kiếm pháp thì bất ngờ đến trang cuối cùng, chàng phát hiện một trang sách, trong ấy ghi chú kiếm quyết và hình vẽ của một chiêu kiếm biến hóa.

Chàng cố tập, nhưng vẫn không thấy sự tuyệt diệu của chiêu này. Chàng đã nghĩ rất lâu và đoán rằng: “Chắc đây là trang sách mà người bịt mắt tìm kiếm mà phụ thân chàng đã để nó vào đây”.

Điều này thật kỳ lạ, chàng suy nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao?

Suy nghĩ vậy chàng liền vận dụng cách vận khí của Huyết Long kiếm phổ quyền hạ mà chàng học lúc rơi xuống vực thẳm thì chiêu kiếm này chính là tuyệt chiêu cuối cùng của Huyết Long kiếm pháp vậy.

Chiêu thức này là tuyệt chiêu ảo diệu của Huyết Long kiếm phổ. Nó phát ra tám con rồng màu đỏ rực biến hóa tấn công đối phương. Thần Kiếm Chu Nhất Quân đại hiệp với tuyệt chiêu này chưa gặp một đối thủ nào trong đời hành hiệp của Chu đại hiệp.

Lúc này Trung Ngọc ôn tồn nói :

- Nhị vị là bậc cao niên nội lực uyên thâm. Nhị vị nghĩ thử xem tại hạ sẽ luyện tập bao lâu thì mới bằng nhị vị được?

Hai lão quay nhìn nhau và nói :

- Hừ! Người phải mất ít nhất là hai mươi năm mới bằng bọn ta được.

Trung Ngọc ra vẻ nghĩ ngợi rồi gật gù nói :

- Theo tại hạ thì chỉ cần hai năm nữa tại hạ sẽ tiến bằng võ công của nhị vị. Nhị vị nghĩ sao?

Hắc Lão nhìn chàng rồi nói :

- Ta hiểu ý người rồi. Người muốn trận đấu trả thù hôm nay hoãn lại hai năm nữa phải không?

Bạch Lão tiếp lời :

- Người quá tự tin đấy! Thật không dễ dàng gì, trừ phi có nhị vị sư phụ người kề bên dạy dỗ, truyền hết võ công cho người và cả nội lực nữa.

Trung Ngọc nói :

- Không phải vậy! Nhị vị sư phụ tại hạ chỉ hứa dạy cho tại hạ bảy chiêu võ công mà thôi. Với lại hai người như cánh chim đại bàng ngao du khắp nơi không ở lại một nơi mà truyền hết võ công cho tại hạ đâu.

Bạch Lão nói :

- Điều người vừa nói ta chưa tin được và ta cũng không tin người có thể tự học võ công đâu.

Trung Ngọc mỉm cười nói :

- Hay là bây giờ nhị vị và tôi cùng đi ngao du giang hồ. Tại hạ vừa đi vừa tập võ công, còn nhị vị theo kiếm soát. Ta coi đây là một cuộc đánh cá được không?

Hai lão bỗng cười lên, đồng thanh nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Chúng ta và người đánh cá với nhau vậy đi!

Lúc này Trung Ngọc thầm nghĩ: “Việc giữ chức Tổng bang chủ lúc này chẳng ích lợi và hiệu quả cho ta mấy. Ngoài ra để có thể trả thù nhà, ta phải luyện tập võ công và nhờ hai lão quái này theo hộ vệ thì thật tốt quá!”.

Bạch Lão nhìn về hướng Lương gia trang rồi hỏi Trung Ngọc :

- Trong gia trang, thiếu hiệp có còn việc gì cần phải thu xếp nữa không?

Trung Ngọc định trả lời không nhưng chàng chợt nhớ đến Ngọc Diện thư sinh và Hàn Trúc Chi còn nơi đó, nên chàng đáp :

- Nhị vị đợi tại hạ một lúc. Tại hạ vào Lương gia trang một lát rồi chúng ta lên đường.

Hắc Lão nhìn theo bóng Trung Ngọc đã đi khuất sau hàng cây xa xa mới nói với Bạch Lão :

- Hai huynh đệ ta luôn luôn cảm thấy cô đơn. Nay đi theo cái cậu thông minh nhân hậu này thì đỡ buồn rồi. Còn hơn theo cái cô Hàn Trúc Chi kia, cô bé cũng tốt nhưng hay lo này lo kia và hay gây rắc rối phiền phức cho hai huynh đệ ta quá.

Bạch Lão nói :

- Lão huynh thử nghĩ xem, bọn Lương gia trang cố tình đưa một thiếu niên kém võ công lên làm Tổng bang chủ, chắc hẳn có mưu đồ đen tối bên trong.

Hắc Lão nói :

- Vì vậy chúng ta đã làm cho Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm hết lợi dụng. Còn việc đánh cá võ công này thì...

Nói tới đây cả hai cùng phá lên cười lớn trông rất hả hê thích thú...

Trong lúc đó, Trung Ngọc đến trước đại sảnh và chàng phải ngạc nhiên vì thấy ngoài đại sảnh hoàn toàn im lặng. Còn tại cửa thì người đứng chen bít lối cửa vào.

Trung Ngọc bước đến cũng vào lúc chàng nghe rõ câu nói của Hàn Trúc Chi.

Một thoáng đau nhói con tim, chàng bình tĩnh đi vào giữa sự kinh ngạc của mọi người.

Thắng hay bại là điều mà mọi người hiện diện trong đại sảnh đang trông chờ.

Trung Ngọc nói dứt khoát :

- Cuộc đánh cá giữa tại hạ và Hắc Bạch nhị lão trong thời gian hai năm nữa. Vì vậy tại hạ không thắng cũng không bại.

Chàng nói như thế sau khi đã kể sơ lược về cuộc gặp gỡ và đánh cá vừa rồi.

Hàn Mộ Hiệp nhìn Trúc Chi nằm trong lòng mình, liền ho nhẹ một tiếng rồi quay qua Lương Sĩ Nhâm, lão nói :

- Nếu vậy thì cuộc đánh cá hôm nay kể như hủy bỏ. Số tiền của lão đó, lão tặng đây cho thủ hạ của Lương trang chủ.

Hàn Mộ Hiệp quay sang Trung Ngọc nói :

- Việc đánh cá của Đoàn thiếu hiệp có thể hủy bỏ được chăng? Mà theo lão phu việc ấy chẳng có gì quan trọng để mà cam kết.

Trung Ngọc nói :

- Tại hạ đã hứa rồi, không thể hủy bỏ được.

Lương Sĩ Nhâm cũng nói theo :

- Đúng đã hứa thì không hủy bỏ được.

Tăng Tư Nam, Giang Hải Xuyên lại lớn tiếng nói thêm :

- Trước khi biết thắng bại, tất cả tiền bạc cũng như giao kèo trên bàn kia đều phải giao cho một người giữ không được rò tới. Kể cả mười tám huynh đệ cũng không được đi đâu, phải theo tiền bạc, châu báu cho đến khi biết thắng bại.

Nói tới đây, Giang Hải Xuyên chấp tay xá bốn bên rồi nói :

- Thưa các vị, ý kiến của lão hạ như thế có công bằng và các vị có bằng lòng không vậy?

Các anh hào quả nhiên đều đồng ý.

Còn Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thấy tình thế đến mức đó thì cũng không còn cách nào hơn nên nói :

- Nếu như vậy Hàn cô nương phải xử trí làm sao?

Hàn Mộ Hiệp sắc mặt biến đổi nói :

- Hàn nhi còn quá trẻ lúc này thiếu suy nghĩ, Lương trang chủ đừng nên lấy đó mà bắt bẻ.

Lương Sĩ Nhâm gằn giọng nói :

- Hừ! Hàn cô nương hành động thiếu suy nghĩ ư? Tại sao lúc này Hàn bang chủ không ngăn cản.

Lương Sĩ Nhâm giọng gay gắt hơn :

- Có phải lúc này Hàn bang chủ nắm chắc phần thắng nên ngăm đồng ý, để đến bây giờ thấy khó ăn quả nên muốn gian lận à?

Hàn Mộ Hiệp nổi giận gằn giọng :

- Mấy chục năm nay, không ai dám có những lời trịch thượng trước mặt ta như vậy.

Thần Thủ cười lên nói :

- Ha... ha...! Các vị có nghe Hàn bang chủ nói gì chẳng?

Tức thì có nhiều tiếng cười chế nhạo vang lên.

Những người hiện diện tham dự đại hội hôm nay, phần lớn không ưa gì Hàn Mộ Hiệp cũng hiểu rõ.

Bỗng nghe Giang Hải Xuyên la to :

- Đoàn đại nhân! Hãy khoan đi đã.

Thì ra sau khi Trung Ngọc chuyện trò to nhỏ với Ngọc Diện thư sinh, chàng nhân thấy lưu lại đây thật vô ích, nên khi Ngọc Diện thư sinh từ giả chàng ra đi trước thì Trung Ngọc định bước đi luôn.

Thiết Túc Tăng Tư Nam nhảy ra chặn lối đi của chàng thì Trung Ngọc quắc mắt hỏi :

- Lão hạ muốn gì?

Trung Ngọc có lẽ trong lòng chưa quên, một chương của lão ta nên gắt gỏng hỏi. Nhưng Tăng Tư Nam lễ phép nói :

- Nếu Đoàn Tổng Chủ đi rồi, chúng tôi làm sao biết ai thắng ai bại.

Trung Ngọc cười to lên rồi nói :

- Nếu tôi không đi, làm sao biết ai thắng ai bại?

Nói đoạn chàng bước chậm rãi ra ngoài miệng vẫn cười vang dội khắp đại sảnh từ từ nhỏ dần và mất hẳn.

14. Chương 14: Những Tranh Chấp Phát Khởi

Đoàn Trung Ngọc lại ra đi lưu lạc giang hồ lần nữa, nhưng lần này là do chủ ý của chàng mà thôi.

Ra đi, chàng để lại cho Lương gia trang một câu chờ đợi trả lời để giải quyết sự tự ái, hiểm độc, lợi dụng tình thế chen ép lẫn nhau.

- Ai thắng và ai bại?

Câu trả lời cần phải có để giải quyết một cuộc đánh cá lớn lao từ tiền bạc, châu báu, đến một phần thân thể và ngay cả sinh mạng của con người.

Lúc này toàn thể mọi người đang yên lặng để tìm ra một phương cách giải quyết hay để gỡ rối cho cuộc đánh gỡ này.

Bổng Tăng Tư Nam nói :

- Dù sao chúng ta cũng phải phải người theo dõi vụ này.

Giang Hải Xuyên cũng nói theo :

- Đúng! Lão phu cũng có dự tính như vậy.

Lương Sĩ Nhâm tiếp :

- Bây giờ mỗi bên phải một người để theo dõi thì có thể sớm biết thắng bại.

Lão quay qua thấy Tứ Linh Kim Bảo cũng gật đầu tỏ sự đồng ý vì vậy lão cho rằng bốn huynh đệ của Kim Bảo chưa hẳn về phía Hàn Mộ Hiệp nên càng yên tâm nói liền :

- Còn Hàn bang chủ muốn tính sao?

Hàn Mộ Hiệp lạnh lùng nói :

- Lương trang chủ đang có thái độ ngạo nghễ quá mức, chắc Trang chủ tưởng rằng chúng tôi phải chịu thế lực của chủ à?

Thần Thủ cười đắc ý :

- Tình thế hiện tại rõ ràng... là vậy rồi.

Hàn Mộ Hiệp cũng cất tiếng cười vang nói :

- Lão phu, từ mấy chục năm nay lặn lội giang hồ không lẽ lại sợ cái Lương gia trang này. Nếu Gia trang chủ làm khó dễ lão phu thì cái gia trang này sẽ tan tành tức khắc.

Thần Thủ sắc mặt đanh lại trông thật khó chịu. Tất cả mọi người trong đại sảnh đứng dậy trong thế sẵn sàng động thủ tay đã đặt sẵn lên đốc kiếm.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp vẫn ôm Hàn Trúc Chi trong tay, quắc mắt lạnh lùng nhìn trừng trừng bào đảm đông.

Thần Thủ thì nhìn chằm chằm và Ma Ảnh Dao và miên man suy nghĩ: “Tình thế hôm nay ta đông địch ít, nếu ta giết được Ma Ảnh Dao thì đương nhiên ta sẽ làm Tổng bang chủ. Với lại hôm nay, có lý do giết lão ấy mà thiên hạ võ lâm không thể tránh cứ ta được. Nhưng có điểm đáng e ngại là tại sao lão vẫn hết sức bình tĩnh, ta chỉ sợ lão có đem theo đám thủ hạ phục kích sẵn ở bên ngoài mà thôi”.

Bên kia Giang Hải Xuyên cũng nghĩ: “Tình hình hôm nay thì Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm chưa dám thả tay động thủ vì lão sợ Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp có mai phục bên ngoài. Hơn nữa lão e sợ Hàn Mộ Hiệp bị chèn ép quá liều mạng để cả hai cùng chết thì đâu có lợi gì”.

Rồi như đắc ý Giang Hải Xuyên mỉm cười nghĩ tiếp: “Còn ta thì không có gì để lo ngại cả, vả lại đối tượng của đôi bên không phải là Giang Hải Xuyên này thì lúc nào ta cũng rút êm được. Như vậy ta phải xúi cho hai phe đánh nhau, dầu cho ai thắng không có hại gì đến ta mà còn có lợi đáng khác”.

Khi đó, Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp cũng nghĩ: “Khi ta vào đây, ta nghĩ rằng lão Thần Thủ chẳng dám sinh sự với ta. Nhưng bây giờ lại có cơ để ra tay rồi. Tuy lão còn nghi kỵ đôi chút nhưng còn có Giang Hải Xuyên và Tăng Tư Nam lại muốn đôi bên choảng nhau mà thủ lợi”.

Rồi lão ta nhìn Hàn Trúc Chi trong tay nghĩ tiếp: “Phần ta thì không cần lo ngại vì ta dư sức thoát ra khỏi nơi này, chỉ kẹt có Hàn Chi...”.

Nhưng lão chợt nhìn Tứ Linh Kim Bảo rồi thầm quyết định: “Nếu có cuộc động thủ, thì ta sẽ giao cho bốn huynh đệ này vì trong lúc này không ai muốn chọc đến họ cả”.

Mọi người sắp có liên quan bởi cuộc chiến tại nơi này đều đang suy nghĩ thật nhiều và thật nhanh.

Bỗng nghe Giang Hải Xuyên la lên :

- Các huynh đệ! Hay mau ra tay trừ quách lão già giả nhân giả nghĩa này đi để giúp đỡ Lương trang chủ của chúng ta. Các huynh đệ nghe lão ấy nói những gì rồi phải không?

Tức thì đại sảnh loạn cả lên. Người rút đao ra, kẻ thì xô bàn đạp ghế. Có những người thì lo chắc các lối ra không cho một ai bước ra khỏi đại sảnh.

Đồng thời, Giang Hải Xuyên đã lướt tới phía Hà Khả, thuộc hạ Hắc Y bang, vung song đoản đao tấn công luôn.

Cũng lúc ấy, Tăng Tư Nam cũng tung chiếc gậy sắt tấn công vào Phi Phong Đào Ngân.

Hai lão này nhanh chóng lựa đối thủ yếu hơn là họ cố ý để Hàn Mộ Hiệp cho Thần Thủ đối phó.

Chỉ có năm tên thuộc hạ Hắc Y bang đứng lưng lại để đối phó với nhiều khách anh hào. Thật là một trận đấu không cân sức.

Hàn Mộ Hiệp thấy thế vội liền quay lại vừa trao Trúc Chi cho Tống Kim Phụng vừa nói :

- Lão phu xin giao Hàn Nhi cho thiếu hiệp!

Tống Kim Phụng chưa kịp nói gì thì thân hình của Trúc Chi đã ngã vào lòng chàng nên đành phải dùng tay đỡ lấy nàng.

Tống Kim Phụng cau mày nói :

- Tình hình coi bộ chúng ta phải ra tay rồi! Tứ đệ, hãy sẵn sóc cho Hàn cô nương đi!

Hàn Mộ Hiệp nghe vậy trong lòng phần khởi hăng hái lên liền nói lớn :

- Lão phu là Hàn Mộ Hiệp. Ai muốn động thủ cứ tiến lên?

Rồi lão hét lớn :

- Còn Thần Thủ đâu rồi? Lão đã muốn như vậy thì còn chần chờ gì nữa.

Trong lúc ấy, Thần Thủ đã ở cái thế không thể ngừng cuộc chiến được rồi, nhưng lão chần chừ chưa ra tay vì còn đang liếc chừng cái cặp đánh bên cạnh.

Chỉ thấy Giang Hải Xuyên tuy có động thủ tấn công Hà Khả, nhưng lão vẫn không giở hết tài nghệ, chỉ đánh cầm chừng và có vẻ như tiến về hướng cửa ra khỏi đại sảnh.

Lương Sĩ Nhâm nghĩ thầm: “Lão Giang Hải Xuyên này đã mời cho trận đấu, bây giờ hắn định trốn đi luôn sao?”

Vì nghĩ vậy nên Thần Thủ ném mạnh một ly rượu xuống đất và quát lớn :

- Huynh đệ hãy nghe đây! Cuộc động thủ lần này liên quan đến sự sống còn của chúng ta, nên mọi người không được chạy trốn.

Rồi lão ngược mặt chỉ về phía cửa :

- Các huynh đệ ở ngoài kia, hãy nhớ rõ là hễ thấy ai chạy ra lập tức xạ tiễn chết ngay.

Nói xong lão vút áo ngoài ra rồi lướt đến cử xong chuồng đánh về phía Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp ngay.

Trong đại sảnh tuy rất đông người nhưng đến lúc này chỉ có sáu nhân vật động thủ. Các thủ hạ của Hắc Y bang đều gục ngã. Vì vậy còn nhiều người cầm kiếm quan sát trận đấu hay canh các lối ra vào mà thôi.

Trong lúc ấy, Truy Mệnh Giang Hải Xuyên đã hiểu ý của Thần Thủ nên lão đổi lối đánh chỉ thấy lão hét lớn :

- Hãy coi song đao truy mệnh của ta!

Lập tức lão tăng lực tấn công lanh lẹ vào Hà Khả, nhưng đối phương cũng không vừa gì, lão sử dụng đại đao theo thế Bách Hổ Đả Nhân vì đao mãnh liệt đâm thốc từ dưới lên trên nên quát ngang vào cổ địch thủ nhanh như ánh chớp.

Giang Hải Xuyên liền đảo bộ, sử dụng một đoản đao gạt đỡ đại đao còn đoản đao kia chặt vào tay của Hà Khả như ánh điện xẹt là Hà Khả phải hoành bộ, rồi mới phát chiêu giao đấu.

Kế cạnh đó, chiếc gậy của Thiết Túc Tăng Tư Nam Bang chủ tấn công dữ dội vào Phi Phong Đào Ngân. Trận chiến này ít va chạm vũ khí vào nhau, vì Đào Ngân chủ yếu sử dụng bộ pháp và khinh công nổi tiếng của lão để tránh né, đỡ gạt và sử dụng các đường kiếm hiểm hóc để phản kích.

Lúc này, bao nhiêu cặp mắt vẫn đang còn trong đến cặp Hàn Mộ Hiệp và Lương Sĩ Nhâm. Vì sự thắng lợi của hai người này có ảnh hưởng đến đại cuộc tương lai.

Có tiếng bàn tán xôn xao ngoài vòng chiến.

- Lão Hàn Mộ Hiệp hôm nay khinh địch quá. Lão tới hang hùm mà không mang theo một tấc sắt nào.

Có tiếng đáp lại :

- Hừ! Dù Lương Sĩ Nhâm được biệt danh là Thần Thủ nhưng chưa chắc gì lão thủ thắng được.

Khi chưa động thủ, Lương Sĩ Nhâm lo ngại vì tiếng tăm vang dội của Hàn Mộ Hiệp. Thành ra giờ đây ra tay động thủ Lương Sĩ Nhâm chỉ cố tâm sử dụng thế thủ chặt chẽ, chưởng phong bảo vệ toàn thân có thể nói trùng trùng lớp lớp cánh tay, một giọt nước cũng không thể qua được.

Còn Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp tuy thân hình cao lớn nhưng sử dụng bộ pháp linh động, nhẹ nhàng phối hợp với Ma Ảnh Chưởng thật khéo léo nhưng chưởng lực có dũng mãnh như Thần Thủ đã tưởng.

Chỉ có tiếng va chạm nhỏ liên tục :

- Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Hai bóng người cùng những cánh tay quện lấy nhau, như không lúc nào rời xa.

Sau được ba mươi chiêu, Thần Thủ càng đánh càng thêm tin tưởng và gia tăng thêm công lực để quyết dành ưu thế.

Lập tức tả chưởng cuộn cuộn ào ạt đánh vào “Thượng Khúc đại huyệt” ở bên hông phải của Hàn Mộ Hiệp, lập tức lão này quay mình lách qua hai bước để tránh chưởng lực của đối phương.

Nhưng Lương Sĩ Nhâm lại đánh liên tiếp song chưởng với chiêu Nhược Thủy Song Bình vừa nhanh vừa mạnh.

Tuy thế, Hàn Mộ Hiệp chỉ xoay mình một cái đã lướt bên cạnh Thần Thủ như ánh chớp, vừa tránh song chưởng đối phương vừa tung tay điểm thẳng vào Đan Trung huyệt ở giữa ngực Thần Thủ.

Chiêu này tuy công nhưng lại có thủ và cho đến giờ này, Hàn Mộ Hiệp vẫn chưa giao thủ đỡ thẳng vào chưởng lực hùng hậu của Thần Thủ.

Chính vì thế mà Thần Thủ càng yên trí và tự tin hơn, liền áp dụng “cương chống cương” để đưa trận đấu vào chỗ sát diệt lẫn nhau.

Chỉ nghe lão hét lớn :

- Hãy xem đây!

Lập tức thân ảnh lão di chuyển nhanh chóng cùng lúc sử dụng chiêu thức trong Đại Xuất Bi Thủ nổi tiếng của lão cuộn cuộn tung ra.

Tiếng va chạm lớn vang lên :

- Bùng! Bùng!

Hàn Mộ Hiệp lại phải lùi lại nửa bước, làm cho những người cổ vũ Thần Thủ càng la ó hơn nữa.

Trong khi đó Tống Kim Quy nói với mấy huynh đệ của chàng :

- Coi bộ Hà Khả nguy rồi, đệ phải ra tay giúp cho y vậy.

Đúng như thế, lúc này Hà Khả vất vả, thân hình ướt đầm mồ hôi, cây đại đao của gã xem như quá nặng, đường đao trở nên chậm chạp, rời rạc.

Tống Kim Long lắc đầu nói :

- Chúng ta hãy thận trọng, cứ giữ tình trạng như vậy thì tốt hơn. Ngu huynh xem thấy Hàn bang chủ rõ ràng có thể chiến thắng Thần Thủ trong vòng hai mươi chiêu thôi.

Ngừng một chút để quan sát các chiêu thức hai bên, Tống Kim Long lại nói tiếp :

- Hàn bang chủ không chịu sử dụng thật tình công phu của mình, có lẽ Hàn bang chủ cho rằng nếu Thần Thủ bại rồi, thì mọi người ở đây sẽ xông lên, lúc đó một trường sát kiếp sẽ xảy ra, hậu quả không lường được, và việc thoát khỏi chỗ này thật khó khăn hơn.

Tống Kim Quy lại hỏi :

- Không lẽ võ công của Hàn bang chủ cũng cao hơn chúng ta.

Tống Kim Long nói :

- Võ công của Hàn bang chủ thật cao không lường nổi. Lão chưa khi nào sử dụng toàn lực đến nỗi phụ thân chúng ta cũng còn chưa biết thật lực võ công của lão cao đến mức độ nào.

Tống Kim Long ngừng một lát lại tiếp :

- Hiện đệ thấy Hàn bang chủ sử dụng chiêu Thoát Bào kiếm pháp để tránh thế công của Thần Thủ đã hòa hợp với võ công thượng thừa Di Hình Hoán Vị mà việc xem võ công thượng thừa hòa hợp hạ thừa để sử dụng thì trong võ lâm giang hồ đã có mấy ai sử dụng được như vậy.

Tống Kim Long hỏi :

- Nói như vậy, võ công của Hàn bang chủ là đệ nhất thiên hạ rồi chăng?

Tống Kim Long đáp :

- Ngu huynh không có nói võ công của Hàn bang chủ là đệ nhất thiên hạ, mà ngu huynh chỉ đề cập đến việc nghiên cứu hòa hợp võ công thượng thừa với võ công hạ thừa, để sử dụng, thật chẳng ai bằng Hàn bang chủ. Chứ trong thiên hạ võ lâm giang hồ còn có nhiều người võ công cao cường hơn Hàn bang chủ chứ!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thì thấy thân hình của Giang Hải Xuyên bộc lên cao, nhúng người lộn trên không để từ trên dùng đòn đánh phủ đầu Hà Khả với chiêu Song Tiên Hạ Thế dùng song đao với hai lực mãnh liệt.

Hà Khả lật đặt hạ tấn công đại đao đón đỡ thì đã để trống khoảng trước. Thuận thế rơi xuống, song đao đẩy bật đại đao đang rã rời trên tay đối phương và liền đó Giang Hải Xuyên phóng vút song cước của mình vào ngực đối thủ.

Hai tiếng “Bịch! Bịch!” vang lên, Hà Khả lão đảo lùi lại hai bước vẫn không đứng vững nổi.

Tống Kim Quy nói mau :

- Nếu còn chần chờ nữa Hà Khả sẽ chết dưới tay của Giang bang chủ mất.

Tống Kim Long thở nhẹ đáp :

- Chắc chúng ta cũng phải ra tay rồi, dù muốn dù không chúng ta cũng không thể cho Hà Khả phải thiệt mạng hôm nay.

Tống Kim Hồ cũng lên tiếng :

- Phải lắm! Hãy ra tay mới được!

Tức thì ba nhân vật Tứ Linh Kim Bảo Tổng Kim Long, Tổng Kim Hổ, Tổng Kim Quy cùng rút kiếm ra lao mình vào trận đấu.

Phe của Lương gia trang tức thì cũng có mười mấy người cầm kiếm và đao nhảy ra.

Tiếng reo vun vút của các trường kiếm lanh lẹ và chặt chẽ của Tứ Linh Bảo liên tiếp đã thương nhiều đầu thủ của Lương gia trang.

Hàn Mộ Hiệp liếc qua biết rằng cuộc đấu này đã đến lúc đỡ sát thủ, nên lão hét lớn một tiếng, song chưởng cuốn tung ra đối thẳng vào chưởng lực của Thần Thủ.

Lương Sĩ Nhâm liền đánh ra một chiêu Song Phân Thủ đối thẳng song chưởng của Hàn Mộ Hiệp.

Vừa chạm nhẹ chưởng lực của đối phương, Thần Thủ la thảm: “Nguy rồi!”

Với lực đao hùng hậu trái ngược với mấy chưởng lúc trước, Thần Thủ mới hiểu từ nãy đến giờ, Hàn Mộ Hiệp chỉ đánh cầm chừng, nhưng khi biết được điều ấy thì đã quá trễ rồi.

- Bùng! Bùng!

Song chưởng đôi bên chạm nhau gây một tiếng nổ dội, kinh phong lan tràn xoáy từng các bàn ghế đồ đạc.

Thần Thủ cả thấy kinh mạch rối loạn toàn thân rung động không thể đứng vững nổi đã có hai giòng máu chảy ra.

Lập tức không bỏ cơ hội, Hàn Mộ Hiệp tấn bộ tiến tới định đánh thêm lần nữa thì có tiếng quát :

- Hãy đỡ ám khí của ta.

Cả một vùng ám khí phủ chụp vào toàn thân của Hàn Mộ Hiệp.

Thân hình của lão ta lập tức xoáy tròn một vùng sáng lấp lánh ám khí đó đều bị đánh rời xuống đất hết.

Nhờ đám ám khí tấn công đó mà Thần Thủ có thời gian vận công điều hòa lại kinh mạch.

Bỗng bên ngoài có nhiều tiếng ngựa chạy dồn dập rồi một giọng nói thật lớn vọng vào :

- Hàn bang chủ, huynh đệ có mặt đầy đủ rồi, Bang chủ có sao không? Có cần chúng tôi vào không?

Tiếng nói này làm mọi người ngạc nhiên và hoang mang.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm than thảm: “Quả nhiên Hàn Mộ Hiệp đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

Các huynh đệ của Tứ Linh Kim Bảo cũng nghĩ: “Hàn bang chủ cẩn thận thật. Lão ta đã chuẩn bị rồi mới đến nơi đây. Thế này có lẽ mấy anh em chúng ta khỏi phải vất vả hơn rồi”.

Riêng Hàn Mộ Hiệp cũng lấy làm lạ tự hỏi thảm: “Ai đã đến đây kìa! Vì ta đâu có cho phân bang nào hay mà nghe tiếng nói cũng lạ nữa”.

Nhưng dĩ nhiên, Hàn Mộ Hiệp không lộ vẻ ngạc nhiên nào cả.

Bao nhiêu võ lâm hào kiệt đều tự ngưng trận đấu đứng yên lặng dồn về mỗi phe một phía chưa biết phải làm gì.

Tiếng ngựa chạy rầm rập không ngừng nên không thể đoán được có bao nhiêu người ngựa đến, chỉ biết là rất nhiều.

Mọi người đều nhìn về Thần Thủ, vẫn đứng đối diện với Hàn Mộ Hiệp, máu nơi khóe miệng vẫn còn trông thật thảm nảo, chờ sự lên tiếng của lão ta.

Lại nghe có tiếng la lên nữa :

- Hàn bang chủ có cần chúng tôi vào không?

Hàn Mộ Hiệp giật mình và phát giác ra điều khác lạ. Vì tất cả các thuộc hạ ở bất cứ Phân đà nào đều không gọi lão ta bằng ba tiếng “Hàn bang chủ” như vậy.

Nhưng rồi Hàn Mộ Hiệp như nghĩ ra một điều gì nên quay qua nói với Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm :

- Ta không muốn ép ai cả. Hôm nay lão phu bỏ qua cho Trang chủ một lần.

Rồi quay sang những người thuộc phe lão và nói :

- Tứ thiếu hiệp và các vị chúng ta đi thôi!

Nói đoạn, lão tiếng tới đỡ lấy Hàn Trúc Chi và dẫn đầu mọi người tiến ra cửa đại sảnh.

Các khách võ lâm của Lương gia trang cũng từ từ đến dần rộng ra nhường một lối đi.

Ra đến hết cái sân rộng, Hàn Mộ Hiệp la nhỏ :

- Chúng ta hãy đi bên này!

Nói xong, lão nắm lấy ái nữ và phóng vút lên tường rào và vượt ra ngoài. Tứ Linh Kim Bảo và các thuộc hạ cũng phóng theo ra.

Bên ngoài quả có nhiều ngựa chạy lui, chạy tới nhưng trên mình ngựa không có người. Chỉ có năm con ngựa có người đang đuổi cho những con ngựa kia chạy tới chạy lui. Năm người này lại là năm huynh đệ của Bắc Đẩu Thất Tinh còn sót lại.

Mọi người đều phân vân không hiểu tại sao lại có chuyện như vậy, nhưng không kịp tìm hiểu nguyên nhân, họ vội vàng nhảy lên lưng ngựa theo Hàn Mộ Hiệp phóng đi như bay.

Cuộc đại hội ở Lương gia trang đã chấm dứt trong sự náo loạn vì những âm mưu, những tranh chấp ắp ủ nuôi dưỡng trong lòng từ lâu.

Cuộc chiến đã bắt đầu khơi mào từ đây sau khi tránh né đụng chạm nhau qua nhiều năm.

15. Chương 15: Huyền Quan Nhâm Đốc

Trên con đường đất đỏ, dưới ánh nắng gay gắt vẫn có rất nhiều con người không quản ngại mệt nhọc, họ thong thả vừa đi vừa chuyện trò, trông giống như đi nhàn tản vậy.

Tuy nhiên phần đông những người này là giới giang hồ võ lâm vì trên lưng họ đều mang kiếm mang đao, một số đi bộ và một số thì cưỡi ngựa hay lừa.

Tất cả bọn họ chia thành hai, ba nhóm giữ khoảng cách đối với nhóm phía sau.

Họ lâu lâu lại hỏi nhau :

- Có tin tức gì chưa?

Người được hỏi cũng không buồn mở miệng đáp chỉ cứ lắc đầu.

Trong số người đi trước gồm có một vị cao niên thân hình to lớn, mặc nhiều màu sắc chói chang trong nắng gắt. Người này lâu lâu lại cần nhân :

- Chán thật! Nhận lãnh cái việc thật vô duyên.

Người khác cứ lại hỏi lão :

- Bành lão đại! Có tin tức gì chưa?

Lão họ Bành lập tức trả lời :

- Tin tức cái gì? Hai ba năm nữa chưa chắc đã có tin tức.

Lão ta là Bành Chấn, hơi có tiếng tăm trong võ lâm và là nhân vật số hai của Đại Tòng bang.

Một người có dáng dấp nho sinh nghiêm nghị là Quách Chiến, người của Tứ Linh Kim Bảo.

Kế đó là người rất ốm, tay luôn luôn ôm một cái bàn toàn có danh hiệu là Vũ Hoành, người của Lương sơn trang.

Còn lại Hoàng Linh là thuộc hạ thân tín của Truy Mệnh Giang Hải Xuyên.

Phía sau bốn năm trước còn có hai nhóm nữa và các nhóm này đông đảo hơn có thể là khách tò mò, cũng có thể là của phe khác nhưng không muốn tiết lộ tung tích, họ thường lảng lảng ít nói chậm chậm leo đèo theo các nhóm trước.

Tất cả các nhóm người này đều vì cuộc đánh cá lớn lao tại Lương gia trang. Họ được sai phái và có thể tình nguyện theo đuổi ba nhân vật để hy vọng biết kết quả, để báo tin kịp thời cho chủ nhân của mình.

Đã năm tháng trôi qua.

Đoàn Trung Ngọc và Hắc Bạch nhị lão đã cùng đi bên nhau. Họ đã qua nhiều nơi, ở nhiều lữ quán, nhà nhỏ và rừng cây bên đường.

Qua những ngày bên nhau, Trung Ngọc đã phần nào hiểu được cá tính của hai lão quái này.

Hắc Bạch nhị lão luôn luôn tỏ vẻ hờ hững khi được Trung Ngọc trò chuyện, ngay cả khi chàng hỏi những vướng mắc khi luyện tập võ công. Họ hầu như quên cả việc đánh cá giữa đôi bên.

Hai lão chỉ mong có người bạn bên cạnh để chuyện trò, nếu không thì sẽ tìm đủ mọi cách đi sanh sự chuyện này chuyện khác dẫu nguy hiểm cách mấy.

Hôm nay họ tiếp tục đi đến rặng núi Ngũ Hành sơn, dãy núi này phong cảnh thật đẹp...

Cả Trung Ngọc cũng như hai lão quái đều muốn tìm một chỗ yên thân không bị những người leo đèo đi theo ồn ào phá quấy hoài.

Bành Chấn ngồi trên lưng ngựa theo sau thì thấy Hắc Bạch nhị lão và Trung Ngọc đã lên núi được mấy trượng thì la lên :

- Họ đã lên núi rồi!

Quách Chiến thở dài rồi nói :

- Tiếc thật! Nếu chúng ta cùng leo lên núi thì chắc sẽ phá hư cái đẹp để ở trên đó ngay.

Vũ Hoành đáp :

- Cần gì lên hết, chỉ vài ba người lên theo họ, còn bao nhiêu thì ở đây chờ đợi.

Quách Chiến liền nói :

- Đúng rồi! Bây giờ để cho ai lên đây?

Bành Chấn nói ngay :

- Tôi chịu ngồi đây uống rượu mà chờ!

Vũ Hoành nói :

- Trong bọn chúng ta đây, chỉ có Bành huynh và Vũ huynh là khinh công hơn cả. Thì phải phiền nhị huynh đài lên núi một lần.

Bành Chấn nghe nói rất thích thú, nhưng vẫn giả bộ nói :

- Nếu vậy chắc tôi phải ráng chạy lên núi thôi!

Bổng nghe Hoàng Linh nói :

- Tôi không đi mà cũng không ai đi cả.

Nhìn thấy người kia, Hoàng Linh lại tiếp :

- Không lẽ bọn họ ở luôn trên núi sao?

Bành Chấn đáp :

- Đúng! Họ thế nào cũng có ngày phải xuống núi.

Bành Chánh bỗng ngáp ngừng rồi nói :

- Nhưng họ đâu có thích mình đi theo. Họ có thể trốn luôn thì sao?

Hoàng Linh cười lớn :

- Nếu họ không muốn mình đi theo họ thì đã trốn từ lúc nào rồi. Vì đã lâu họ không tránh chúng ta, không lẽ hôm nay họ lại bỏ đi sao?

Vũ Hoành tán đồng :

- Hoang huynh nói có lý lắm!

Thế là họ lại đi tìm mua rượu thịt mang về để ăn uống dưới những gốc cây đầy bóng mát. Thế là nơi chân núi này thành một xóm nhỏ.

Mặt trời nghiêng dần... nghiêng dần... rồi sắp chui về rặng núi ở phương tây thì cái xóm nhỏ này càng đông người hơn.

Họ tập trung từng tốp riêng biệt ăn uống rất vui vẻ và chờ đợi.

Nhưng một ngày.

Hai ngày...

Rồi ba ngày trôi qua, vẫn chưa thấy Hắc Bạch nhị lão và Trung Ngọc xuống núi.

Họ có biết đâu Ngũ Hành sơn là một dãy núi với năm ngọn núi hùng vĩ có rất nhiều phong cảnh đẹp. Đẹp từng tảng đá bụi từng. Đẹp từng giòong suối dồi non. Đẹp từng áng mây vắt vẻo trôi qua.

Đã đến đây, không ai không thể không cảm giác lặng người chiêm ngưỡng trước thiên nhiên tuyệt vời ấy được.

Cả Trung Ngọc lẫn hai lão quái cũng cảm nhận sự thơ thới hân hoan trong lòng trước cảnh đẹp thiên nhiên này.

Hắc Bạch nhị lão nhìn xuống chân núi rồi nói :

- Đám người kia sao không lên núi nhỉ?

Bạch Lão cười đáp :

- Chắc họ những tưởng chúng ta sẽ xuống theo lối cũ, nên ngồi nơi chân núi mà đợi...

Hắc Lão hừ lên, nói :

- Kệ bọn chúng, chúng ra qua ngọn núi kia đi!

Rồi cả ba sử dụng khinh công tiến qua ngọn núi kế cận.

Việc sử dụng khinh công trong lúc leo núi như thế này rất khó khăn và phức tạp. Nhất là đối với Trung Ngọc dù rằng với trình độ hiện nay chàng đều có thể vượt qua nhưng do nội công của chàng chưa cao nên rất mau mệt, nhưng cả ba vẫn lao đi.

Cho nên khi mặt trời đã chỉ vào rặng núi phía tây, bóng tối tràn đến nhanh và phủ lấy mọi vật, họ mới chậm lại.

Bỗng Hắc Bạch nhị lão dừng bộ, mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía trước.

Trung Ngọc dừng chân và hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Dưới ánh trăng mờ mờ chàng thấy gần hơn mười hán tử mặc y phục đến tuyền đàn hàng ngang đứng chặn lối đi.

Trung Ngọc lên tiếng hỏi :

- Tại hạ là Đoàn Trung Ngọc! Các hạ thuộc bang phái nào và chặn lối đi của chúng tôi trên núi vắng người này có mục đích gì?

Một gã cười lên rồi đáp :

- Bọn ta đã cất công theo người mấy tháng rồi. Hôm nay mới có cơ hội ra tay.

Bạch Lão nói :

- Hừ! Thập Địa Sát Ma. Các người từ vùng ngoại Mông Tây Vực vào Trung Nguyên định giở trò gì đây?

Bọn người kia có vẻ giật mình vì có lẽ không ngờ thân phận của họ bị tiết lộ qua sớm như vậy.

Một gã lên tiếng :

- Các người đã biết như vậy rồi thì vĩnh viễn sẽ chôn thây tại nơi đây.

Trung Ngọc nói :

- Tại sao các người lại chặn ta mà sinh sự?

Một gã trong Thập Địa Sát Ma nói :

- Nhỏ tận gốc! Nhà ngươi phải tự hiểu lấy.

Vừa dứt lời hân hét thật lớn :

- Giết, giết sạch...

Tiếng hét của hân lồng lộng trong gió, trên đỉnh núi vang vọng oang oang như bát tạn.

Cuộc giáp chiến bắt đầu khởi điểm.

Họ liền bị bốn tên phóng vút tới rút đao tấn công tới tấp. Còn Trung Ngọc thì có tới sáu tên cũng dùng đại đao bao vây.

Giờ đây cả hai đều thọ địch, mà đối phương đông hơn và võ công rất cao cường.

Đối mặt với Trung Ngọc, một tên sử dụng chiêu Thanh Long Xuất Hải, đà đao chém từ trên xuống như ánh chớp, trong khi đó tên khác đã tung chiêu Liên Hoàn tam đao, liên tiếp phóng đao hợp công. Cả phía sau và chung quanh đều nghe sức gió cuốn theo đại đao vút vào người chàng.

Trước đao pháp quá hung hãn, Trung Ngọc dùng cước bộ tránh né, rồi thân hình chàng bốc lên tránh thoát khỏi đường đao khác.

Tức thì cả sáu tên cũng tung người bám theo và tung chiêu khi đang còn ở trên cao.

Tiếng va chạm binh khí vang lên liên tục :

- Rang! Rang! Rang!

Lúc này Trung Ngọc thấy không thể chần chờ được nữa. Khi chạm đất chàng tung người lên không lần nữa.

Chỉ thấy thanh kiếm của chàng như ánh chớp lập lòe trong đêm với Huyết Long tuyệt chiêu biến thành sáu luồng ánh quang hồng nhạt che phủ thân hình của sáu hân tử áo đen.

Hàng loạt tiếng hét hãi hùng :

- Ái! Ái! Ái cha!...

Sáu thây người lần lượt đổ ngã trên đỉnh núi.

Giật mình vì các tiếng hét kinh hoàng thảm thiết, bốn tên đang giao đấu với Hắc Bạch nhị lão khựng lại rồi phóng người chạy vút vào trong bóng đêm trên đỉnh núi.

Hai lão quái cũng hét lớn :

- Các ngươi chạy đi đâu?

Lập tức Hắc Bạch nhị lão liền tức tốc giở khinh công cất mình lao đi, như hai vệt khói để Trung Ngọc cầm kiếm đứng một mình.

Trung Ngọc đang bàng hoàng vì chính chàng cũng không ngờ với một chiêu thức của Huyết Long tuyệt chiêu mà bản thân chàng chưa thi triển được tốt mức cũng tiêu diệt sáu tên võ lâm nhanh chóng như vậy.

Chàng đâu có biết khi luyện tập Thiêu Thủ Như Lai Đại Pháp nội lực của chàng đã gia tăng và kiếm pháp dần dần được phát huy mạnh mẽ, tuy chưa thể hiện thành những ánh quang màu đỏ như huyết long của tuyệt chiêu này.

Gió thổi mạnh cuốn theo hơi lạnh làm chàng phải rùng mình bước chậm đến một tảng đá và ngồi dựa vào đó.

Bỗng Trung Ngọc phát giác tảng đá hình như nhúc nhích. Lật đặt xem xét chàng lại thấy có chút ánh sáng thoát ra từ khe hở.

Trung Ngọc chân chừ một chút rồi dùng tay thử đẩy tảng đá di động, theo sức đẩy của chàng để lộ một con đường hầm nơi đó.

Trời đã tối lắm rồi, chàng đứng yên ở lối vào của con đường hầm và chưa biết phải hành động ra sao?

Bỗng nhiên có tiếng là thăm thiết từ trong đường hầm bí mật này truyền ra.

Tiếng la rất nhỏ nhưng cũng giống như mũi kim nhọn đâm vào tim của chàng vậy.

Trung Ngọc liền phóng nhanh vào đường hầm, hai chân vừa chạm đất thì tay của chàng chạm phải vật gì vừa lạnh vừa khô.

Chàng rùng mình quan sát xung quanh.

Dưới ánh quang mờ mờ, trên chỗ đất màu đen còn có nhiều bàn tay đang nằm cạnh cái hộp màu đen.

Không đụng vào đấy, chàng quyết định lần bước sâu vào trong đường hầm.

Đi một đoạn, chàng nhìn thấy một cây kiếm đã gãy làm đôi, một khúc bỏ ở bên trái, một khúc bỏ ở phía xa bên phải.

Bước thêm mấy bước nữa thì có một nắm tóc và một miếng vải nhỏ. Có lẽ là bị xé từ một cái áo nào đó.

Trung Ngọc định tiến vào khúc cuối đường hầm, bỗng ánh đèn từ đó mờ đi và tắt hẳn.

Bóng tối lập tức tràn ngập nên chàng giật mình phải thối lui mấy bước.

Vừa lúc đó, tiếng la thăm thiết lại vang lên cùng với ánh đèn lập lòe sáng dần lên.

Trung Ngọc thầm nghĩ: “Đã vào tới đây rồi không thể quay trở ra được”.

Vừa tiến từng bước một, chàng nhìn thấy một bóng người không nhúc nhích hướng mặt vào đất.

Chàng thầm hỏi: “Tiếng la có phải xuất phát từ người này không?”

Quan sát một lúc lâu chàng tự hỏi: “Hay là người này đã chết rồi!”

Nghĩ như vậy, chàng liền tiến nhanh vào và nhận rõ người ngồi quay lưng ra, khoác chiếc áo trắng, tóc thật dài và đen mịn.

Đột nhiên người này quay mặt ra.

Một khuôn mặt đầy đau khổ bi ai, mà rất quen thuộc và lúc ấy chàng nghe như có sét đánh ngang tai, cùng một lúc, tình cảm vừa sợ vừa lo, mừng... đã làm chàng sững sờ, kinh ngạc đứng chôn chân một chỗ.

Trung Ngọc qua một lúc xúc động, chàng cất giọng run run :

- Bá mẫu... Bá mẫu!

Dẫu cho nằm mơ đi nữa, Trung Ngọc cũng không ngờ người đang ngồi trong cái hang bí mật kia là Băng Diện Tiên Nương.

Lúc đó Băng Diện Tiên Nương đã phát giác có người đứng sau lưng và sự kinh ngạc trên khuôn mặt bà cũng không kém Trung Ngọc.

Bà ta phải la lên :

- Đoàn nhi... người đó sao!

Trung Ngọc định chạy lại phía bà nhưng bỗng dừng lại vì ngoài Băng Diện Tiên Nương còn có hai người ngồi đối diện nhau.

Người ngồi bên trái mặt trắng xanh, trán đầy mồ hôi, tóc xõa lù bù, áo quần màu xanh xộc xệch, cặp mắt long lanh đang nhìn đối phương, một tay thì kẹp chặt lấy một lưỡi kiếm, mũi kiếm chỉ cách thân người chừng một tấc.

Người ngồi bên phải cũng mặc áo quần màu xanh và có khuôn mặt y tạc như người kia và mũi kiếm cũng cách người này gần một tấc.

Trung Ngọc nghĩ thầm: “Lại là hai lão nhân Thanh y mà mình đã gặp khi họ đánh nhau ở phía sau Lương sơn trang đêm nọ”.

Chàng cố nghĩ: “Người nào đã đưa quyển Điểm Quang kiếm pháp gia truyền lại cho mình, thật khó phân biệt quá”.

Hai người ngồi đối diện đấu nội công với nhau. Bên nào yếu một chút sẽ bị mũi kiếm đâm vào ngực tức thì. Phương cách đấu này tất phải có một kẻ bị trúng thương trừ khi hai bên cùng thâm nội lực về một lượt.

Trung Ngọc nghĩ thầm: “Hai người đều hoàn toàn giống nhau như hai giọt nước, chỉ có huỳnh đệ sinh đôi mới giống như vậy. Nhưng sao họ quyết hạ độc thủ với nhau như vậy?”

Chàng ngơ ngác không hiểu được nên quay nhìn về Băng Diện Tiên Nương. Chàng giật mình thốt lên :

- Bá mẫu! Bá mẫu làm sao vậy?

Trên áo của Băng Diện Tiên Nương có đâm nhiều cây kim và máu đang rỉ ra chung quanh mỗi cây kim.

Bà ta nhìn Trung Ngọc bằng ánh mắt bi ai rồi quay nhìn hai người kia với trạng thái lo lắng. Có lẽ bà ta và hai người này có liên hệ với nhau.

Một tiếng hự nhỏ vang lên. Chỉ thấy mũi kiếm đẩy tới chạm vào người bên trái của Băng Diện Tiên Nương. Bà ta giương mắt nhìn người bên trái với thân hình rung động và vẻ mặt đầy lo sợ.

Trung Ngọc nghĩ thầm: “Tại sao bá mẫu không chịu vào giúp người bên trái. Chỉ cần bá mẫu đánh nhẹ một cái là người bên phải sẽ chết liền”.

Lúc này mũi kiếm lại nghiêng đâm vào người bên phải. Sắc mặt người bên trái bình tĩnh lại, rồi đến lượt người bên phải sợ sệt lo âu cũng giống như tâm trạng biến chuyển trên khuôn mặt của Băng Diện Tiên Nương.

Bà ta lo lắng cho người bên phải cũng giống như bà ta lo lắng cho người bên trái vậy.

Không khí thật nặng nề làm cho cái hang đầy thạch nhũ này thêm quái dị và ngột thở.

Bỗng có tiếng từ xa vọng xuống :

- Đoàn thiếu hiệp! Thiếu hiệp ở đâu?

Tiếng gọi tuy nhỏ, nhưng rõ ràng. Băng Diện Tiên Nương biết ngay tiếng gọi được xuất phát từ một cao thủ võ lâm với nội lực hùng hậu.

Bà ta liền hỏi Trung Ngọc :

- Ai gọi vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Người cùng lên núi với diệt nhi!

Lúc này trông khuôn mặt bà ta trắng nhợt hơn, bà ta nói :

- Họ đã phát giác cái hang đá này chưa?

Trung Ngọc đáp :

- Có lẽ họ đã phát giác!

Băng Diện Tiên Nương từ từ đứng dậy với thân hình đầy kim thép rung rinh thật khủng khiếp.

Trung Ngọc đỡ bà ta và nói :

- Bá mẫu có sao không?

Băng Diện Tiên Nương từ từ ngồi xuống và nói :

- Diệt nhi đi ra bảo họ dừng vào!

Trung Ngọc lập tức chạy trở ra và không dám thốt hỏi thêm lời nào.

Trong lúc này, Băng Diện Tiên Nương nhìn từng vết máu và những cây kim thép trên thân người mình. Có ai biết đâu những cây kim này là do bà tự đâm vào người với mục đích cản trở hai người kia đấu sống chết.

Nhưng hành động hy sinh khủng khiếp ấy đã không ngăn cản được một mảy may nào tới cuộc quyết đấu của hai người. Và sự đau khổ trên thân thể cũng không làm giảm sự đau khổ của tâm hồn bà được.

Nhưng Băng Diện Tiên Nương cũng biết được sự đau khổ và sự nan giải giữa tình yêu, thù hận, ân oán của bà sẽ được giải quyết hôm nay.

Bà ta miên man trong ý nghĩ tuyệt vọng...

Còn Trung Ngọc vừa chạy đến miệng hầm đã phóng vọt ra ngoài. Vừa tới miệng hầm đã cảm thấy có một bàn tay lạnh ngắt nắm chặt vào vai của chàng rồi.

Trung Ngọc nói lớn :

- Tại đây mà!

Bàn tay lập tức buông ra và trước mặt chàng là hai lão quái. Hắc Lão lên tiếng hỏi :

- Đoàn thiếu hiệp đi đâu vậy? Có gặp gì không?

Trung Ngọc hỏi ngược lại lão :

- Thập Địa Sát Ma thế nào rồi? Họ thuộc bang phái nào vậy?

Hai lão quái nhìn nhau rồi Hắc Lão chậm rãi nói :

- Thập Địa Sát Ma là những cao thủ ác ma từ Tây Vực vào Trung Nguyên. Bọn ta đã từng giết chúng và cũng không hiểu tại sao chúng lại xuất hiện nơi đây?

Ngừng một chút lão nói tiếp :

- Có lẽ chúng đến đây chủ vì sự việc gì liên quan đến Đoàn thiếu hiệp mà thôi.

Trung Ngọc nói :

- Hừ! Sự việc quả là phức tạp! Không biết họ có liên quan gì đến bang hội nào ở Trung Nguyên này không vậy hả?

Bạch Lão bỗng à lên một tiếng rồi nói :

- Do việc qua lại trên giang hồ thì lão nghe chúng có liên quan đến Kim Ưng bang.

Thấy không thể biết thêm điều gì, chàng liền kể sơ lược tình hình dưới hang và yêu cầu họ cứ ở đây đừng tiến vào.

Hắc Bạch nhị lão nghe càng ngạc nhiên và nhìn nhau một cái rồi nói :

- Không ngờ có hai Thanh Y Cô Khách. Thảo nào nghe nói Thanh Y Cô Khách võ công tuyệt cao hành tung không nhất định. Hôm nay làm một chuyện tốt ở thị trấn này, ngày mai thì làm một việc cực ác ở thị trấn kia.

Bạch Lão nói :

- Thiếu hiệp muốn xuống dưới hang thì cứ xuống, chúng tôi không phải lúc nào cũng lắm chuyện đâu. Chúng tôi chờ thiếu hiệp ở đây.

Trung Ngọc gật đầu và nhảy xuống con đường hầm ngay.

Hắc Lão nhìn theo lắc đầu nói :

- Y có nhiều quan hệ kỳ lạ lắm! Chuyện giang hồ khó biết hết được.

Bạch Lão nói :

- Chuyện giang hồ thì khó biết được, lại hay đồn đại thêu dệt. Còn sự thật thì... càng ít ai biết đến...

Hai người cùng nhìn nhau thở dài và lắc đầu...

Đoàn Trung Ngọc đang từ từ tiến vào con đường hầm thì nghe tiếng nói ai oán của Băng Diện Tiên Nương vang lên :

- Hãy ngừng lại đi! Cái thù oán của ba mươi năm về trước mà đến nay vẫn chưa hóa giải được sao?...

Trong tiếng nói hình như có tiếng nấc nghẹn càng thêm thảm thiết, Băng Diện Tiên Nương như đang nuốt cơn bi ai và tiếp :

- Nhị ca, nhị ca cũng phải nhận thấy đại ca đã biết hối hận từ lâu rồi mà! Đại ca phải chịu hết bao nhiêu đau khổ cũng vì nhị ca, không lẽ không thể xóa bỏ sai trái của tuổi trẻ hay sao?...

Giọng nói của Băng Diện Tiên Nương như gào lên :

- Nhị ca cũng đừng ép buộc đại ca qua mức! Không lẽ nhị ca muốn giết người anh ruột của mình sao?

Ngừng được một chốc, tiếng nói nặng nề bi ai ấy đã làm cho Trung Ngọc hoang mang xúc động vô cùng, thân người đứng chôn chân một chỗ.

Tiếng nói lại vang lên :

- Lữ Cát Sinh đại ca đã chịu đựng bao nhiêu đau khổ, đã nhịn nhục bao nhiêu việc rồi, giờ đây nhịn thêm một lần nữa có sao đâu?

Tiếng nói của bà ta lớn lên trong sự tức giận và bi thiết :

- Đại ca, nhị ca hãy nghe lời tiểu muội một lần có được không? Tiểu muội van xin cả hai người mà. Hãy bỏ đi! Hãy bỏ đi!...

Rồi có tiếng khóc nức nở của Băng Diện Tiên Nương làm Trung Ngọc càng nghe càng thấy lòng mình chua xót.

Chàng trầm nghĩ: “Hai người Thanh Y Cô Khách gì mà lòng lại đầy hận thù đến thế, mặc cho bá mẫu van xin mà vẫn không lay chuyển đổi ý!”

Nhưng tiếng nói của Băng Diện Tiên Nương tiếp lên với giọng hờn trách :

- Tôi... tôi biết mà... cái gì cũng tại tôi... nếu không có tôi thì hai người có thể nhịn nhau được. Nhưng... nhưng tôi... không muốn thấy bất kỳ ai chết. Tôi van hai người hãy buông tay một lượt. Được không?...

Trung Ngọc nghe ngực chàng nặng nặng. Chàng đi rất chậm từng bước một.

Người ngồi bên trái thái độ chợt thay đổi. Bàn tay của y chợt giữ chặt lưỡi kiếm của người đối diện bỗng lơ lửng từ từ.

Băng Diện Tiên Nương la lên thê thảm :

- Lữ Cát Sinh!...

Người bên phải hơi mím môi, kinh lực tiếp tục đẩy tới...

Tức thì mũi kiếm đã đâm vào ngực người bên trái, đồng thời thân hình người bên phải chao tới cũng bị mũi kiếm đâm vào luôn.

Mũi kiếm đâm sâu vào ngực cả hai người gần như cùng một lượt.

Hai thân hình ngã dựa vào nhau và máu của họ đổ chan hòa lên nhau.

Người bên phải hai mắt đã hết thần, cố gắng thều thào mấy tiếng rất yếu.

- Đại... ca... hãy... còn... thương... đề...

Tiếng nói dứt đi theo hơi thở hắt và vĩnh viễn không còn thở nữa.

Hai huynh đệ ruột thịt đã chết, tình, thù, ân oán đã được giả thoát vĩnh viễn.

Băng Diện Tiên Nương như con người đã chết. Bà ta ngồi lặng lẽ như tê liệt và chắc chắn là bà ta đã liệt mất tâm hồn rồi.

Trung Ngọc cũng bị ảnh hưởng bởi cảnh tượng trước mắt, chàng đứng yên như pho tượng đá.

Cho đến khi nghe tiếng gào đột ngột :

- Trời!... Đại ca!... Nhị ca!...

Tiếng gào bi thiết tột cùng của sự đau đớn thốt lên, làm người nghe bàng hoàng xúc động.

Và sau tiếng gào ấy, Băng Diện Tiên Nương nhảy bổ đến ôm lấy hai cái xác dựa vào nhau trên vũng máu mà giọng lệ tuôn rơi.

Bỗng tiếng khóc không còn nữa, Trung Ngọc cảm thấy chung quanh yên lặng qua, mệnh mông quá.

Chàng chợt nghĩ: “Bá mẫu không khóc nữa chắc là tại qua xúc động hay là... hay là bà ta quyết tâm chết theo hai người kia!”

Nghĩ đến đây, Trung Ngọc phải giật mình ngáp ngừng gọi :

- Bá mẫu!... Bá mẫu!...

Băng Diện Tiên Nương nhẹ quay lại nhìn chàng rồi lại nhìn hai cái xác. Bà đứng dậy tiến đến cạnh chàng, trên má còn ướt hai giọt nước mắt, bà ta khẽ nói :

- Đoàn diệt nhi à! Sau khi bá mẫu chết rồi, diệt nhi phải chôn thi thể chúng ta chung một chỗ nhé!

Trung Ngọc chợt giật mình la lên :

- Không! Không! Bá mẫu không thể chết được!

Băng Diện Tiên Nương cười thê thảm nói :

- Nhưng bây giờ thì chưa đâu. Phải ba ngày sau, không có ai ngăn cản được nữa.

Nụ cười héo hắt bi thảm và giọng nói chua chát ảo não của bà ta như vang ra xa, quyen lại đầu đầy.

Trung Ngọc trầm quyết định: “Ba ngày sau, mình phải giúp bá mẫu quên sự đau buồn và sống thêm mới được”.

Bỗng nhiên, Băng Diện Tiên Nương vụt đứng lên.

Hai chưởng đánh xuống Trung Ngọc thật nhanh làm chàng cảm thấy một luồng máu nóng như lửa từ Khí Hải huyết của Nhâm Mạch truyền vào. Một luồng nóng khác từ Địa Chùy huyết của Đốc Mạch cũng truyền vào thân thể chàng lan ra các huyết đạo.

Dần dần chàng cảm thấy toàn thân nóng như bị lửa đốt vô cùng đau đớn sắp muốn hôn mê đi thì có cảm giác bàn tay của Băng Diện Tiên Nương vỗ các huyết Bách Hội, Mệnh Môn, Chiên Trung lúc đó sức nóng từ từ giảm đi.

Trung Ngọc mơ hồ cảm thấy toàn thân như ấm lại và man mác mông lung.

Bỗng nhiên tất cả đều tan biến, toàn cơ thể không còn thấy đau đớn nữa cả.

Trung Ngọc cảm thấy trong người khí huyết lưu chuyển dễ dàng, thân người như nhẹ nhàng bay bổng.

Chàng vụt tỉnh và kêu lên :

- Bá mẫu... bá mẫu!

Trong hang đá vẫn còn lơ mờ, chàng nghe tiếng nói yếu ớt phát ra ở dưới đất :

- Diệt nhi!...

Chàng nhìn thật kinh hoàng vì mái tóc đen dài của Băng Diện Tiên Nương giờ đây đã bạc trắng hết rồi.

Trung Ngọc nghĩ thầm: “Không lẽ mình bị hôn mê nhiều năm. Nếu không tại sao tóc bá mẫu lại bạc trắng như vậy?”

Chàng vội đỡ Băng Diện Tiên Nương lên và nghe bà ta thì thào thật yếu ớt :

- Ba ngày?... tại sao bá mẫu già thế này?

Băng Diện Tiên Nương giọng yếu ớt nói :

- Đoàn diệt nhi... hãy đem chúng ta chôn cất... rồi diệt nhi hãy rời nơi này mà về...

Trung Ngọc hỏi :

- Tại sao vậy? Tại sao phải chôn?

Bà ta nói tiếp :

- Ta đã truyền hết nội lực và đã thông Huyền Quan Nhâm Đốc cho diệt nhi rồi. Bá mẫu rất mừng... vì...

Tiếng nói đến đó thì ngưng bặt.

Trung Ngọc ngậm ngùi khóc và đem chôn cả ba thi thể theo lời của Băng Diện Tiên Nương đã dặn.

Nước mắt cũng làm vơi đi nỗi buồn, chàng âu sầu lần bước ra cửa hang.

Vừa bước ra cửa hầm đã thấy Hắc Bạch nhị lão vẫn còn ngồi trên một tảng đá gần đó.

Hắc Lão giọng bình thản lên tiếng trước :

- Thiếu hiệp đã làm xong việc chưa?

Trung Ngọc chỉ gật đầu không đáp.

Bạch Lão nói :

- Vậy chúng ta tiếp tục đi nhé!

Hai huynh đệ lão quái này cũng không hỏi thêm gì Trung Ngọc cả.

Cả ba liền đi trở lại lối đã đi lên lúc mấy ngày trước.

Trung Ngọc hỏi :

- Chúng ra không trèo núi nữa sao?

Hắc Lão liền đáp :

- Mấy ngày không ăn uống, sức đâu mà trèo lên núi nữa.

Lúc này, Trung Ngọc mới biết hai lão quái này đã đợi chờ chàng tại hang ba ngày ba đêm không rời một bước.

Đường núi rất gồ ghề khó đi, nhưng lúc ấy Trung Ngọc đi theo Hắc Bạch nhị lão một cách hết sức dễ dàng khác hẳn lúc trèo lên phải khó nhọc và chậm chạp vô cùng.

Trung Ngọc hầu như còn vương nỗi buồn nên không để ý, song hai lão quái đã phát hiện ra.

Hai lão quái liền dừng lại.

Hắc Lão đột nhiên dùng hữu chưởng đánh ra và cả Bạch Lão dùng tả chưởng đánh thẳng vào người Trung Ngọc.

Giật mình một cái, chàng liền hít nhẹ một hơi tức thì thân hình đã lùi xa ba bốn thước tránh tránh thoát tầm chưởng.

Hai lão sáng đôi mắt lên và nói :

- Đúng rồi!

Trung Ngọc liền hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Bạch Lão lại nói :

- Chắc Băng Diện Tiên Nương đã chết rồi.

Trung Ngọc đáp :

- Cả hai Thanh Y Cô Khách và Băng Diện Tiên Nương đều chết hết.

Bạch Lão gật gù nói :

- Nghe nói Phật gia có thứ võ công rất thần kỳ. Có thể trong ba ngày khai thông được Huyền Quan Nhâm Đốc của một người.

Bạch Lão nhìn Hắc Lão rồi nói :

- Hai huynh đệ ta chắc thua cá với thiếu hiệp rồi. Chúng ra không tính được nước cờ, thiếu hiệp gặp được kỳ duyên như thế này.

Hắc Lão tiếp lời :

- Thời hạn hai năm còn rất xa mà bây giờ ta cũng cảm thấy có kết quả rồi.

Trung Ngọc cười nói :

- Nhị vị đừng bi quan sớm như vậy. Biết đâu lúc đó tại hạ chỉ đấu hòa với nhị vị thôi và cũng chưa chứng minh được gì cả. Không chừng lúc đó chúng ta lại hẹn nhau thêm hai năm nữa cũng nên.

Hai lão quái nhìn nhau cùng phá lên cười thật to vang dội khắp núi rừng.

16. Chương 16: Những Thủ Đoạn

Những ngày lạnh lẽo của mùa đông đã qua đi để mọi người chờ đón những ngày mưa xuân êm ả đến.

Mùa xuân bao giờ cũng mang đến niềm hân hoan, tươi tắn. Cây cỏ hoa lá đơm bông trở nụ. Tiếng chim lại vui hót tung tăng dưới nắng xuân ấm áp.

Mọi người đang dang tay chào đón mùa xuân. Nhưng không biết đoàn người và cái xóm nhỏ lưu động đi theo sau Đoàn Trung Ngọc và Hắc Bạch nhị lão có biết đến hay không?

Chỉ biết là họ cứ mãi miết đi thật là nhộn nhịp và cùng đi đến dãy Mã Yên sơn. Ở nơi đây, núi này cũng thế, cây cối của núi rừng thật tươi tốt xanh um, một vùng tuyệt đẹp.

Đêm đến, ánh lửa bập bùng in hình người chao động chung quanh. Bỗng trong bóng tối, có ba người ngựa chạy rất nhanh không biết từ đâu tới.

Ba người kỵ mã vừa xuống ngựa đã có rất nhiều người bu lại hỏi :

- Tình hình lúc này ra sao rồi? Hãy kể cho chúng tôi nghe đi!

Một trong ba người này là một người cao niên rất ốm và cao hỏi trở lại :

- Tình hình ở đây làm sao rồi?

Có người lên tiếng đáp :

- Chưa biết thắng hay bại. Nhưng Đoàn đại nhân càng lúc càng trầm tĩnh và Hắc Bạch nhị lão thì có vẻ hoang mang bối rối.

Lại có người hỏi người ốm :

- Liều đại ca, hãy kể đi! Chúng tôi cứ phải theo đây nên không biết tin tức gì cả.

Người gọi là Liều đại ca này thong thả cởi chiếc áo khoác ra và nói :

- Hắc Y bang và Lương gia trang đôi bên đang tích cực chuẩn bị đối phó nhau. Trang chủ Lương gia trang là Thần Thủ Lương Sĩ Nhân nói với thiên hạ là cuộc đánh cá không thể thay đổi.

Mục đích của Thần Thủ Lương Sĩ Nhân dĩ nhiên nhắm vào ái nữ của Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp là nàng Long nữ Hàn Trúc Chi.

Nhưng điều quan trọng là từ ngày rời khỏi đại hội không thấy nàng xuất hiện trên giang hồ và ngay cả tin tức liên quan đến nàng cũng không ai được biết.

Liều đại ca hắng giọng rồi nói tiếp :

- Trong một trận ẩu đả giữa ba người áo đen tại một quán rượu, Phân bang chủ của Thủy Đường Bang thuộc phe Lương gia trang bị trúng bảy đao đã chết rồi.

Sau đó thì Hồ Đầu Âu Dương Liệt của Giang Hải Xuyên cũng bị chặt đầu.

Liên tiếp xảy ra hai vụ lớn như vậy làm mọi người xôn xao. Ngoài ra các cuộc đụng độ giữa thuộc hạ hai bên rất thường xuyên và thương vong cũng không phải ít.

Lúc này Liều đại ca lại hạ giọng tiếp :

- Vừa mới đây, Hắc Y Phân bang ở Điền Dương đã bị hạ sát toàn Phân bang gần mười bảy nam nữ chỉ trong một đêm nhưng vẫn không rõ thủ phạm.

Ngoài ra một số Hắc Y Phân bang khác cũng bị tấn công và thiệt hại khá nặng nề.

Kẻ gây ra các thảm họa đó rõ ràng là các tay đại cao thủ. Vì mỗi lần hành động đều không ai nhận diện được, thành thử khó đoán biết được ai.

Nói đến đây gã bỗng nói nhỏ :

- Có người nói là Thần Thủ Lương Sĩ Nhân đích thân làm chuyện đó.

Có người xen vào nói :

- Như vậy thì chắc sắp sửa tới rồi!

Liều đại ca lại nói :

- Có thể sắp tới... Nhưng theo người ta đoán là phải chờ cho cuộc thách cá này có được kết quả mới có động thủ thật sự.

Mọi người lại góp lời bàn nhón nháo cả lên.

Bỗng nhiên đám người ở phía chân núi quanh đồng lửa loạn lên hấp tấp đều đứng lên hết.

Có nhiều tiếng la nên Hắc Bạch nhị lão ngồi cạnh Trung Ngọc quanh một đồng lửa phải lắng nghe.

Lại có tiếng la lớn :

- Hắc Y bang chủ đến rồi!

Lúc ấy có hai người phóng vọt lên núi hướng đến chỗ Trung Ngọc ngồi cung kính nói :

- Đoàn đại nhân! Hắc Y bang chủ Hàn Mộ Hiệp muốn gặp Đoàn đại nhân.

Trung Ngọc vẫn ngồi yên như không nghe thấy gì hết cả.

Đám người dưới chân núi tự động nhường ra để Hàn Mộ Hiệp đi qua.

Lão ta đi trước và theo sau có ba người đi sát cạnh, mặc quần áo toàn đen.

Một người rất cao, lưng mang một thanh kiếm dài. Người này là một Phó bang chủ của Hắc Y bang tên là Quái Kiếm Vạn Chấn Hằng.

Người thứ hai hơi thấp một chút, lạnh lẽ, râu ria tua tủa, lưng mang một cây đại đao. Người này rất có tiếng tăm với cây đao chuyên sử dụng bảy mươi hai chiêu Đoạt Mệnh Đao tên là La Nghĩa.

Còn một người nữa là một thanh niên cao lớn vạm vỡ rất lực lưỡng, lưng đeo một cái túi bằng da thú không biết có đựng gì bên trong.

Hắn tỏ vẻ rất ngang tàng kiêu ngạo, bước chân nhẹ nhàng lạnh lẽ, nhưng hầu như mọi người ở đây chưa biết tên hắn.

Sau lưng họ còn có hơn mười hán tử mặc áo đen hùng dũng tiến bước lên đồi.

Hàn Mộ Hiệp và ba người này tiến tới gần chỗ Trung Ngọc thì dừng lại.

Hàn Mộ Hiệp hướng về phía Trung Ngọc nói :

- Đoàn thiếu hiệp! Các hạ vẫn mạnh đấy chứ?

Tiếng nói rất cao và rõ làm mọi người lưng búng cả lỗ tai, nhưng Trung Ngọc vẫn ngồi yên hồ như không nghe gì cả.

Gã thanh niên to lớn sau lưng Hàn Mộ Hiệp bỗng nhảy tới phóng song chưởng đánh xuống đầu Trung Ngọc, nhưng Hắc Bạch nhị lão thân hình chao đi, cấp thời đưa tay đón đỡ.

- Bùng! Bùng!

Tiếng va chạm không lớn nhưng làm bật gã ấy lộn về chỗ cũ.

Hàn Mộ Hiệp la lên :

- Trình Tắt! Không được vô lễ!

Gã lập tức đình bộ lại, nhưng đôi mắt gã vẫn nhìn trừng trừng như đôi mắt dã thú vào Hắc Bạch nhị lão không rời.

Hàn Mộ Hiệp vẫy tay một cái, chỉ thấy Quái Kiếm Vạn Chấn Hằng, Đoạt Mệnh Đao La Nghĩa và hai thuộc hạ lúc nãy dẫn đường là Hắc Sát Giả Bán và Phi Phong Đào Ngăn giãn ra bốn góc như để tung thế bao vây.

Lúc đó Hàn Mộ Hiệp mới từ từ đến trước mặt Trung Ngọc. Lão chợt thấy trên khuôn mặt chàng đang có một lớp hơi màu tím.

Hàn Mộ Hiệp hiểu ngay Đoàn Trung Ngọc đang tọa công tới mức khí huyết giao hợp, giai đoạn tối cao của kẻ tập nội công.

Lúc ấy Bạch Lão lên tiếng :

- Hàn Mộ Hiệp định làm gì thế?

Chỉ thấy tả chưởng của Hàn Mộ Hiệp đưa lên cao trong thế đánh vào Trung Ngọc và đôi mắt của lão còn đảo liên hồi như đang toan tính điều gì.

Giữa lúc đó, Trung Ngọc bỗng mở đôi mắt, tinh anh sáng rực làm Hàn Mộ Hiệp giật mình lập tức thu tay về...

Lão ta liền nói :

- Không ngờ một năm không gặp, võ công của Đoàn thiếu hiệp có phần vượt bậc, lão phu đây có lời chúc mừng.

Hiểu rằng có hai lão quái đứng bảo vệ cho mình, Trung Ngọc điềm nhiên nói :

- Hàn bang chủ! Lâu quá mới gặp lại. Không biết Bang chủ tới đây có chuyện gì không?

Hàn Mộ Hiệp cười lớn lên đáp :

- Dĩ nhiên là lão hạ đến đây là có chuyện rồi, nhưng chuyện này thật sự không liên quan gì tới Đoàn thiếu hiệp.

Nói xong, lão mất hẳn nụ cười và bộ mặt trở nên lạnh lùng đánh đá nhìn thẳng vào Hắc Bạch nhị lão.

Trung Ngọc hiểu ý nên nói :

- Có việc gì Hàn bang chủ cứ nói thẳng ra. Ai đứng đây đều có thể nghe được.

Hàn Mộ Hiệp lạnh lùng nói :

- Lão phu đến đây do lời khẩn cầu của kẻ khác muốn giữ công minh cho võ lâm nên trả thù giùm cho một kẻ đồng đạo bị hại.

Hàn Mộ Hiệp quay qua đám đông đã kéo lên cả nơi đây từ lúc nào rồi, cất tiếng nói :

- Chắc các vị đã biết Lục Điều trong Bắc Đẩu Thất Tinh bị sát hại.

Lão ngưng một lúc như để cho đám đông chú ý vào câu chuyện rồi mới nói tiếp :

- Lúc Lục Điều chết, lão cũng có mặt nơi đó và nhận thấy Hắc Bạch nhị lão vì một chuyện nhỏ nhặt mà giết Lục Điều là thiếu công minh.

Hàn Mộ Hiệp đưa mắt nhìn mọi người tiếp :

- Vả lại Hắc Y bang chúng tôi nhận lời khẩn cầu của năm huynh đệ còn lại của Bắc Đẩu Thất Tinh, đến đây trả thù cho họ và cũng muốn duy trì cho võ lâm sự công bằng, không phải tự phụ có võ công cao cường thì muốn giết ai cũng được.

Hàn Mộ Hiệp thấy mọi người đều hết sức chú ý đến lão nói chuyện nên càng cao hứng tiếp :

- Trận đấu hôm nay, dù cho bất cứ ai thắng ai bại, mọi người đừng xen vào. Hắc Y bang của chúng tôi tự lo liệu lấy.

Thì ra trong việc giải vây ở Lương gia trang, cũng có nguyên nhân là năm huynh đệ Bắc Đẩu Thất Tinh đã tính toán kỹ. Chỉ có Hàn Mộ Hiệp mới giúp họ trả thù nên họ tìm phương sách giúp đỡ lão và bây giờ thì họ nhờ lại.

Còn lão Hàn Mộ Hiệp có ích lợi gì hay không trong công việc này, thì chỉ có lão mới hiểu được mà thôi.

Trung Ngọc quay sang Hắc Bạch nhị lão nói :

- Hai vị nghĩ sao hả?

Hắc Lão nói :

- Họ muốn trả thù thì cứ đến, còn kẻ khác muốn đánh nhau với huynh đệ ta tức là muốn gây oán thù với bọn ta vậy.

Hàn Mộ Hiệp cười lớn nói :

- Hai lão già đừng nói tầm bậy. Ta vì tình đồng đạo, và công bình cho võ lâm thôi. Hãy chuẩn bị đi, hai lão nhất định sẽ bỏ mạng ngày hôm nay.

Vừa dứt lời Hắc Y bang chủ Hàn Mộ Hiệp đã phát tay ra hiệu, tức thì Quái Kiếm Vạn Chấn Hằng và Đoạt Mệnh Dao La Nghĩa phóng vọt người lên một kiếm một đao tấn công Hắc Bạch nhị lão.

Hắc Lão đợi mũi kiếm của Vạn Chấn Hằng sắp đến thì lão lách mình qua né trái, đồng thời cây đoản mộc côn cũng điểm thẳng vào đại huyệt Chương Môn ở hông của đối phương.

Đâm hụt và bị phản kích, Quái Kiếm liền biến chiêu tức khắc. Tay cầm kiếm kéo xéo qua, lưỡi kiếm thành ra chém ngang vút vào cánh tay của Hắc Lão.

Nhưng Hắc Lão cũng không vừa gì, liền nghiêng người né kiếm và tung một cước nhắm vào cườm tay cầm kiếm của đối phương.

Vạn Chấn Hằng vội di bộ né tránh, thì Hắc Lão liền biến chiêu đoản mộc côn thành hai đầu đâm vào hai yếu huyệt của đối phương.

Bị đối phương ăn miếng trả miếng liên tục, Vạn Chấn Hằng hét lớn :

- Hãy xem kiếm pháp của ta!

Chỉ trong nháy mắt y đã đâm luôn ba kiếm một lúc. Hắc Lão lui lại để tránh né, y liền thâm thể nhanh lại nhưng y vừa thâm kiếm lại xong, mọi người lại thấy có tiếng kêu “xoẹt” thì ra y lại đâm thể kiếm nữa, nhưng lần này mũi kiếm y quay tròn và có ánh sáng lập lòe làm chói cả mắt mọi người.

Đến như Hắc Lão tài ba như thế, nhất thời cũng không trông rõ thể kiếm của đối phương nhắm bộ vị nào đâm tới. Thật là chiêu thể dũng mãnh và biến ảo vô cùng.

Thân hình Hắc Lão cứ lắc lư né tránh và lui, liên tục bị kiếm ảnh đối phương vây phủ không thể phản kích được một chiêu thức nào.

Phía bên kia Bạch Lão thì sử dụng thân pháp thật nhanh chóng để đối phó với Đoạt Mệnh Dao La Nghĩa.

Đoạt Mệnh Dao với bảy mươi hai thể biến ảo nhanh lẹ sức lực ào ạt tấn công địch thủ. Gã sử dụng trường đao, ngoài những thể đánh rộng đánh xa rất hiểm hóc, thì những thể đánh chặt đánh gần mà thanh đoản mộc côn của Bạch Lão cố áp sát địch thủ khó bề sử dụng đao dài vẫn bị cây đoạt mệnh đao trong tay gã lúc dài lúc ngắn thật nhuần nhuyễn nên Bạch Lão gặp nhiều khó khăn.

Trung Ngọc nhìn vào trận đấu nghĩ thầm: “Hắc Y bang chủ quả tính rất kỹ. Hai lão quái này thật lợi hại khi sát cánh hợp chiêu với nhau. Tách riêng ra như vậy thì bất lợi cho hai lão nhiều lắm”.

Lúc ấy Hàn Mộ Hiệp cười đắc ý nói :

- Đoàn thiếu hiệp xem hai thuộc hạ của bốn bang thế nào?

Trung Ngọc cười nhẹ đáp :

- Hay! Võ công cao cường lắm!

Hàn Mộ Hiệp lại nói :

- Một đấu một, như vậy trận đấu trả thù này cũng công bằng đấy, có phải không thiếu hiệp!

Trung Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói :

- Thật sự nếu Hàn bang chủ muốn trả thù giùm cũng có thể tạm chấp nhận được nhưng mà...

Hàn Mộ Hiệp liền chặn hỏi :

- Nhưng mà... làm sao hả thiếu hiệp?

Trung Ngọc đáp :

- Vì lúc này cuộc đánh cá giữa tại hạ và Hắc Bạch nhị lão vẫn chưa xong, nên trận phục thù này theo tại hạ thì Hàn bang chủ tạm gác lại đã.

Chàng không biết rõ, Hàn Mộ Hiệp ngoài việc đến đây trả thù giùm Bắc Đẩu Thất Tinh còn thêm một nguyên nhân nữa là cản ngăn cuộc đánh cá có kết quả.

Hàn Mộ Hiệp mặt lạnh như tiền nói :

- Đoàn thiếu hiệp không thể cản ngăn được đâu, trận đấu này phải trả được thù.

Nói tới đây bỗng nghe Hắc Bạch nhị lão rít lên một tiếng như sáo thổi. Thân pháp bay lượn xoay tròn quanh nhau và mỗi người liên tiếp đánh ra ba chưởng, mỗi chưởng của họ mang khí nóng, lạnh khác nhau.

Hàn Mộ Hiệp thấy vậy kêu lên :

- Hãy cẩn thận! Lưỡng Cực huyền công đây?

Cả Quái Kiếm Vạn Chấn Hằng và Đoạt Mệnh Dao La Nghĩa liên tiếp lùi lại năm bước.

Hắc Bạch nhị lão vẫn tiếp tục tấn công không ngừng, liên tiếp đánh luôn bảy chiêu nữa. Vạn Chấn Hằng và La Nghĩa đều tỏ vẻ nguy khốn, thân hình lảo đảo, tay kiếm và đao đã lơ lửng, mỗi lần tiếp chiêu, họ đều cảm thấy ngũ tạng lúc nóng lúc lạnh thật khó chịu.

Trung Ngọc tính toán chỉ vài chiêu nữa thì hai thuộc hạ của Hắc Y bang phải bại ngay. Những người chứng kiến trở nên im lặng.

Chợt nghe Hàn Mộ Hiệp cất tiếng gọi :

- Trình Tắt!

Gã thanh niên vạm vỡ đứng sát Hàn Mộ Hiệp đáp :

- Thưa có Trình Tắt đây!

Hàn Mộ Hiệp lại hỏi :

- Người thấy có chắc được không?

Trình Tắt liền đáp :

- Một người thì được!

Hàn Mộ Hiệp nói :

- Người đối phó với một người, còn Vạn Chấn Hằng và La Nghĩa cùng đối phó với người thứ hai.

Gã Trình Tắt này lập tức lấy trong túi da thú ra một cây gậy bằng bạc dài chừng một thước.

Hàn Mộ Hiệp kêu lên :

- Vạn Phó bang chủ đối phó bên phải.

Liền hét vang, Vạn Chấn Hằng cổ phóng ra chiêu Thạch Đả Thiên Quân kiếm quang lấp lánh liên hồi ép Hắc Lão lùi lại một bước, đồng thời lão phóng vọt lên cao dùng thế Thái Sơn Áp Đỉnh chém vút một đường kiếm từ cao xuống chụp vào Bạch Lão.

Hắc Lão định đuổi theo, nhưng Trình Tắt đã nhảy ra dùng trảo thủ Chop vào cổ của Hắc Lão, nên lão xoay mình né thế trảo và vung hữu chưởng điểm vào huyệt đạo nơi cổ tay đối phương ngay.

Trình Tắt thu trảo về liền vung chiếc gậy bằng bạc đánh ra.

Chiếc gậy dài một thước bỗng giãn ra hơn một trượng, làm Hắc Lão giật mình đưa đoản côn đỡ một gậy và lộn người về phía sau, mới tránh được liên tiếp mấy roi bạc đó.

Chiếc roi bạc này phát huy chiêu thức thật ảo diệu, tả hữu, thượng hạ, đảo thế nhịp nhàng chiêu thức liên hoàn, làm cho Hắc Lão phải dùng thân pháp tránh né qua lại, không tìm được phương cách phản động vì cách xa đối phương quá.

Chiếm được thượng phong, Trình Tắt liền nỗ lực ra chiêu sát thủ Linh Nham Chỉ thiên đầu roi như ngọn đao từ hạ đâm thốc lên làm Hắc Lão phải lui lại thì lúc ấy cả toàn thân roi vũ xuống thật mạnh.

- Bộp!

Cây roi đánh hụt đối thủ đập vào đồng lửa vít tàn lửa bay dính vào toàn thân Hắc Lão và ngún cháy.

Hắc Lão còn đang hoang mang, thì gã Trình Tắt liền tiếp đánh tạt ngang qua một đường roi thần tốc vào lưng đối phương. Hắc Lão phải vọt thân người lên cao để tránh thì chiếc roi lại biến theo chiêu Triều Thiên Nhất Trụ Hương đầu roi điểm ngay vào huyệt Dũng Tuyền ở lòng bàn chân đối phương.

Hắc Lão dùng gậy đỡ thế đánh hiểm hóc này, phải ngửa người để rớt xuống đất lăn qua một vòng, cổ dập tắt ngọn lửa trên áo.

Trình Tất không bỏ lỡ cơ hội, liên tiếp tấn công ba chiêu nữa với khí thế thật dũng mãnh, làm Hắc Lão phải phóng mình ra xa tránh được các chiêu thức, nhưng tóc bị ngún khét và lửa trên quần càng cháy lớn ra.

Về phía bên kia, Quái Kiếm và Đoạt Mệnh Dao hai người tấn công một mình Bạch Lão nên chiếm ưu thế rõ rệt.

Bạch Lão tuy võ công thâm hậu, song phải một lúc đương đầu với hai cao thủ thì lúng túng gặp nhiều nguy hiểm, chỉ lo đỡ gạt che cho bản thân, chứ không còn rảnh tay trợ giúp Hắc Lão được.

Trung Ngọc nhìn thấy hai huynh đệ Hắc Bạch nhĩ lão bị nguy, liền quát lên một tiếng lớn :

- Hãy ngừng tay!

Tiếng quát lớn với đầy đủ nội lực sung mãn như tiếng chuông lớn làm mọi người lòng bùng đau cả lỗ tai.

Quái Kiếm và Đoạt Mệnh Dao giật mình vội nhảy ra ngừng tay liền.

Thấy vậy, Hàn Mộ Hiệp nói :

- Đoàn thiếu hiệp muốn làm gì vậy?

Trung Ngọc không đáp là việc nhìn thấy Trình Tất ra tay liên miên, toàn lực tấn công như một con hổ điên nhắm vào Hắc Lão.

Trung Ngọc liền quát thêm một tiếng nữa :

- Trình Tất! Hãy ngừng tay!...

Trình Tất bỗng rời Hắc Lão xê dịch thân hình nhanh lẹ và hét lên một tiếng :

- Đỡ này!

Tức thì cây roi nhắm vào Trung Ngọc đánh xuống với một sức lực ghê hồn, xé gió, rít lên thật khủng khiếp.

Có tiếng kêu lên “A! A!” hoảng hốt, kể cả Hắc Bạch nhĩ lão và mọi người đều bất ngờ, không ai nhích được thân người và tưởng chắc Trung Ngọc khó lòng đỡ nổi cây roi này phải trúng thương nặng.

Nhưng cây roi với tiếng gió vun vút đánh tới...

Đoàn Trung Ngọc không có thì giờ để suy nghĩ nữa, tay phải của chàng liền đưa ra và xoay một cái cùng với sự di bộ nhịp nhàng của thân người đã chop trúng cây roi thật nhẹ nhàng.

Chiêu này là tuyệt chiêu trong Thiên Thủ Như Lai đại pháp với bàn tay tuyệt vời của Phật Tổ, chop chính xác vô cùng. Cả Hàn Mộ Hiệp cũng trở mắt đầy kinh ngạc.

Trình Tất bị chop cây roi nên dùng toàn sức kéo cây roi lại, miệng thì la :

- Buông!

Trung Ngọc chỉ khẽ mỉm cười nói nhẹ :

- Hãy ngừng tay đấy nhé!

Lập tức cây roi rời khỏi tay chàng mà Trình Tất không cảm thấy có sức gì mạnh mẽ nào.

Gã khoái chí, tỏ vẻ không nhường nhịn, hú lên một tiếng và đánh thêm một đường roi nữa.

Lần này gã tung tuyệt chiêu với toàn bộ sức lực. Đầu roi phủ vào người Trung Ngọc với tốc độ xé gió cao vút và tạo ra nhiều điểm ánh chớp ập vào.

Nhưng Trung Ngọc lại đưa tay ra và vẫn sử dụng chiêu thức cũ với ánh mắt tinh tường để nhận ra đâu là thực chiêu đâu là hư chiêu, chụp ngay cây roi.

Lần này thì gã phải hết hồn, không hiểu tại sao Trung Ngọc chỉ dùng một chiêu xem rất đơn giản mà chụp được roi với tuyệt chiêu của gã lần thứ hai.

Trình Tất lại la lên :

- Buông ra!

Lần này thì sức mạnh từ cây roi truyền tới và gã bị giữ chặt lại.

Trong lúc Trình Tất phải xuống tấn kéo mạnh thì Trung Ngọc vẫn ung dung nói :

- Các hạ thật quá đáng! Tại hạ phải đáp lễ đây!

Dứt lời, chàng dùng chân khí kéo mạnh một cái!

- Rắc!

Một tiếng khô khan vang lên, cây roi đã bị gãy làm hai đoạn. Gã Trình Tất vì kéo quá mạnh đã phải bị bật lùi năm bước mới đứng vững.

Mọi người đều hoan hô tán thưởng rền vang. Ngay cả Quái Kiếm Vạn Chấn Hằng và Đoạt Mệnh Dao La Nghĩa cũng có vẻ hớn hở ra mặt.

Không ai biết tung tích của gã này, chỉ biết nội công gã thật ghê gớm, sức mạnh dồi dào bẩm sinh, Hàn Mộ Hiệp thu làm đồ đệ và truyền võ công.

Với tánh tình ngang tàng không biết nể ai và lại được cưng chiều trọng dụng nên gã thường tỏ ý khi dễ xấc xược với các võ phái, thuộc hạ khác của Hắc Y bang. Hôm nay thất bại phần nào làm cho bang chúng khác hả hê là vậy.

Hàn Mộ Hiệp thất sắc, còn gã Trình Tất lại gặp đối thủ quá lợi hại. Gã hét lớn rồi phóng mình tới cầm khúc roi còn lại đâm vút vào Trung Ngọc.

Trung Ngọc nhẹ nhàng xoay bộ, tránh đường roi và cầm nửa khúc roi trên tay đánh ra.

Trình Tất vội vàng nhảy vọt tránh xa, nhưng vẫn bị khúc roi đánh trúng vai rách tung mảnh áo, hấn lão đảo ngồi phịch xuống đất.

Hàn Mộ Hiệp thấy thế vội la lên :

- Trình Tất! Hãy ngừng tay!

Vừa nói, Hàn Mộ Hiệp vừa nhảy tới kéo hấn dậy rồi nói :

- Nhà ngươi hãy xuống núi trước đi.

Trình Tất cung tay nói :

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Dứt lời, với sắc mặt hầm hầm tức giận, quét ánh mắt hấn học tới những người xung quanh đang cười hấn một cái, rồi phóng vọt chạy nhanh xuống núi.

Hàn Mộ Hiệp chậm rãi nói :

- Đoàn thiếu hiệp luyện được võ công cao cường, lão phu đây rất lấy làm khâm phục.

Tuy nhiên xin Đoàn thiếu hiệp đứng ngoài cho, Hắc Y bang phải trả giùm món thù này xong mới được.

Nói xong, Hàn Mộ Hiệp nhìn thẳng vào Hắc Bạch nhị lão cất giọng hậm hực :

- Nhị vị các hạ quả nhiên võ công cao cường, tại hạ đây cũng muốn lãnh giáo với nhị vị vài chiêu.

Thế là mọi tiếng nói lại rộ lên.

Có người lên tiếng :

- Tôi cá Hắc Y bang chủ sẽ thắng Hắc Bạch nhị lão trong năm mươi chiêu.

- Tôi nói ba mươi chiêu là đủ ăn rồi!

- Tôi cá ba mươi lạng bạc đây...

Họ cứ cá nhau liên miên.

Phần Hắc Bạch nhĩ lão liền bước lên. Họ cùng nhìn Trung Ngọc với ánh mắt khác lạ rồi tiến đối diện với Hàn Mộ Hiệp nói :

- Muốn đấu chưởng hay là...

Hắc Bạch nhĩ lão chưa nói dứt thì Hàn Mộ Hiệp đã chặn lời nói tiếp :

- Đấu gì cũng được! Cứ lên cả hai huynh đệ đi!

Trung Ngọc lúc này hiểu ngay cái nhìn khác lạ của hai lão quái vì quá quen thuộc tính nết hai lão, cái nhìn để chia tay vì có lẽ họ tự biết đánh không lại Hàn Mộ Hiệp.

Chàng vụt nghĩ đến sự bảo vệ theo chàng bấy lâu nay với cung cách trung thực ngay thẳng thì đã cảm thấy như máu trong người chàng chạy rần rần.

Chàng quát lên :

- Khoan đã!

Hàn Mộ Hiệp nặng mặt xuống nói :

- Không lẽ! Đoàn thiếu hiệp cũng có ý xen vào vụ này?

Trung Ngọc chậm rãi đáp :

- Tại hạ không xen vào cũng không được.

Hàn Mộ Hiệp hỏi :

- Tại sao vậy?

Trung Ngọc thông thả đáp :

- Tại hạ và hai vị đây đánh cá nhau chưa phân thắng bại. Vì vậy, tại hạ mong Hàn bang chủ tạm thời hoãn được không?

Hàn Mộ Hiệp đáp :

- Lúc này, lão phu đã trả lời thiếu hiệp câu này rồi.

Trung Ngọc cười lớn rồi nói :

- Tại hạ được bầu làm Tổng bang chủ tuy chưa thật sự đảm trách công việc ngày nào, nhưng việc này cũng nằm trong công việc của tại hạ, nên tại hạ nhất định sẽ xen vào đấy.

Hàn Mộ Hiệp “hừ” một tiếng rồi nói :

- Hiện tại Hắc Y bang và Lương gia trang là phe bầu thiếu hiệp đang kinh chống nhau. Lão phu sẽ không tuân lời thiếu hiệp đâu.

Trung Ngọc nói :

- Nếu vậy không có cách gì giải quyết sao?

Hàn Mộ Hiệp hiểu rằng lão đã bắt đầu đi quá xa dự tính rồi nên lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Lão phu thật không muốn gây xích mích với thiếu hiệp, tuy nhiên đến tình thế này rồi lão phu có ý thế này.

Lão im lặng một chút rồi nói tiếp :

- Ai có thể đánh thắng hoặc hòa với lão trong ba mươi chiêu thì trận phục thù của Hắc Y bang ngày hôm nay sẽ được tạm hoãn theo ý của Đoàn thiếu hiệp.

Trung Ngọc và Hắc Bạch nhĩ lão cũng hiểu rằng lão đã nhượng bộ rất nhiều rồi nhưng thật sự có mấy ai đỡ được lão ba mươi chiêu.

Trung Ngọc bước tới nói :

- Tại hạ trực tiếp liên quan đến việc này, vậy tại hạ xin lãnh giáo Hàn bang chủ.

Chỉ một thoáng sát khí qua ánh mắt, lão chấp tay nói :

- Rất tiếc! Rất tiếc! Lão phu không còn cách nào khác. Xin các vị ở chung quanh đây chứng kiến cho.

Hắc Bạch nhị lão lẳng lặng lùi lại nhường chỗ cho Trung Ngọc.

Tất cả mọi người đều chú tâm nhìn vào trận đấu, không một tiếng động nhỏ nào.

Hàn Mộ Hiệp di chuyển bộ pháp nhẹ nhàng cùng lúc vung cánh tay lên. Lập tức trước mắt Trung Ngọc có vô số cánh tay vây phủ đánh vào các yếu huyệt của mình.

Định thần để nhận ra chiêu thế, Trung Ngọc không chậm trễ cũng vung cánh tay lên chặn ngay Mạch Môn huyệt nơi cổ tay đối phương.

Lão Hàn Mộ Hiệp di chuyển liên tục cả tay lẫn thân người, biến chiêu ảo diệu, nhưng bàn tay của Trung Ngọc cũng di chuyển lẫn thân người như có đôi mắt kèm sát Mạch Môn huyệt của lão ta.

Các khách võ lâm chứng kiến bên ngoài cứ thấy bóng tay hai người kèm sát nhau trùng trùng lớp lớp cùng nhanh cùng chậm như hai bóng người múa vậy.

Như vậy, bàn tay của Ma Ảnh có bao nhiêu cái thì cũng có bấy nhiêu bàn tay của Trung Ngọc sát theo vậy.

Hai người đang múa độ mười chiêu thì Hàn Mộ Hiệp rút tay về, cười nói :

- Đoàn thiếu hiệp võ công thật cao cường, chúng ta có thể ngừng đấu được.

Trung Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Vẫn chưa hết hạn định chiêu thức mà, sao Hàn bang chủ dừng trận đấu lại vậy?

Hàn Mộ Hiệp muốn nhân cơ hội này để giết Hắc Bạch nhị lão và nếu cả Trung Ngọc thì quá tốt. Nhưng sau khi trao đổi một số chiêu thức, lão ta cảm thấy không chắc sẽ giết được đối thủ trong ba mươi chiêu. Và nếu không thắng được thì mất tiếng tăm cho lão, lại gây uy thế cho đối phương.

Bởi thế, lão cười giả lả nói :

- Đoàn thiếu hiệp là Tổng bang chủ, nên lão phu không muốn làm khó dễ đâu. Đó là thủ tục vậy mà.

Trung Ngọc liền nói :

- Như vậy đợi đến lúc cuộc đánh cá có kết quả, thì Hàn bang chủ cứ tranh tài với nhị vị đây. Tại hạ không nhiều chuyện nữa đâu.

Trung Ngọc đã khôn khéo nói như vậy không phải sợ Hắc Bạch nhị lão bị thua mà phải can thiệp. Vì nói như vậy là cả hai bên đều hài lòng cả.

Hàn Mộ Hiệp có vẻ suy nghĩ nhiều, rồi quay lại nói với đám đông :

- Các vị đã nghe Đoàn thiếu hiệp nói cái gì chưa? Vì vậy cuộc đánh cá chưa có kết quả thì chưa ai làm gì hại Hắc Bạch nhị lão đấy. Tại hạ sẽ giữ ý kiến này.

Nói xong lão quay sang nhìn chàng tươi cười nói :

- Đã lâu quá rồi mới gặp nhau! Đáng lẽ phải nâng một chung hảo tửu với Đoàn thiếu hiệp, nhưng vì lão phu có việc phải đi gấp. Sau này còn có cơ hội gặp lại nhau.

Trung Ngọc nói :

- Rất mong gặp lại Hàn bang chủ.

Hàn Mộ Hiệp lại có vẻ thân mật hơn nói :

- À! Hàn nhị vẫn có lời chúc mừng Đoàn thiếu hiệp đấy!

Lão mỉm cười nói tiếp :

- Thôi lão phu xin cáo biệt!

Trung Ngọc lúc này bỗng ngơ ngác, hai hình ảnh vụt đến trước mặt chàng: Một Hàn Trúc Chi xinh đẹp duyên dáng và một Ngọc Diện thư sinh thân mật và nụ cười không bao giờ quên được.

Chàng bỗng nhận ra rằng từ lâu lắm rồi, lòng chàng cứ cảm thấy trống vắng bởi hồi tiếc nuối một cái gì ở tận đâu đâu. Thì ra đó là vì hai người này.

Tâm tư xúc động, vì thế Trung Ngọc ngẩn ngơ tâm thần, đến chừng giật mình nhìn lên thì Hàn Mộ Hiệp và thủ hạ của lão đã đi hết rồi, chỉ còn lại Hắc Bạch nhị lão bên cạnh chàng thôi.

Bạch Lão khẽ hỏi :

- Thiếu hiệp đang suy nghĩ gì vậy?

Trung Ngọc giọng buồn buồn đáp :

- Tại hạ nhớ lại chuyện xưa! Mà nhị vị có bao giờ nhớ đến chuyện xưa không?

Hắc Bạch nhị lão cũng trầm ngâm rồi gật đầu nhìn xa xôi.

Đây là những lúc tâm hồn họ gần nhau.

Một trẻ hai già, đã gần một năm qua, đã có bao hiểu biết thân tình chợt đến một cách tự nhiên và rồi thể hiện qua những cảm thông thật chân thành nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên, có tiếng cười lớn từ xa đưa tới.

Trung Ngọc giật mình hỏi :

- Ai vậy?

Có tiếng trả lời :

- Đoàn đại nhân mạnh giỏi?

Tiếp theo là một bóng người chạy nhanh đến, người này cao lớn, mặt đầy râu ria, tay trái cầm quạt dầu trời hơi lạnh.

Đó chính là Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm vậy.

Các anh hào đều ngạc nhiên vì họ vừa mới tiễn Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp đi khỏi đây, giờ là Thần Thủ xuất hiện.

Lương Sĩ Nhâm vừa đến nơi đã cười nói :

- Ha! Ha! Vui thật! Vui thật! Không ngờ ở nơi xa xôi này lại gặp được nhiều huynh đệ như thế này.

Lão ngửa mặt cười lớn, mắt liếc về phía Đoàn Trung Ngọc mấy lần rồi nói :

- Mà điều lão phu vui nhất là được thấy Đoàn tổng bang chủ của chúng ta chỉ nói hai ba câu đã làm cho Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp lừng lẩy mấy chục năm phải khiếp phục bỏ đi...

Thần Thủ cười thỏa mãn tiếp :

- Ha! Ha!... Thật là vui thú quá!

Tiếng cười của Lương Sĩ Nhâm coi bộ càng lúc càng vui vẻ thật tình.

Trung Ngọc thông thả nói :

- Thì ra Lương trang chủ đã đến lâu rồi!

Thần Thủ liền đáp :

- Tôi đã đến từ lúc nãy, nhưng vì không muốn thấy lão Hàn Mộ Hiệp bị mất mặt, nên bây giờ mới ra đây...

Lương Sĩ Nhâm lại đắc ý nhấn mạnh :

- Ha! Ha!... Chúng ta có một vị Tổng bang chủ như Đoàn đại nhân, thật là một điều đáng mừng cho giang hồ võ lâm vậy.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm cứ cố ý nhấn mạnh Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp bị mất thể diện và ngán sợ võ công của Đoàn Trung Ngọc mà trong số anh hùng hào kiệt nơi đây có rất nhiều người thuộc phe của lão ta nên tức thì tiếng hoan hô vang lên bất tận làm chấn động cả vùng núi này.

Tiếng đám người cứ cổ vũ vang lên :

- Hoan hô Đoàn đại nhân dương oai thiên hạ, thống nhất võ lâm muôn năm!

Tiếng hoan nghênh như sấm động, làm Trung Ngọc quên mất nỗi nhớ nhung và từ từ vui lên theo tiếng hoan hô.

Thần Thủ lúc nào cũng chú ý đến Trung Ngọc, nhưng lúc này lão ta cảm thấy chàng là một nhân vật võ lâm đáng e dè trong một ngày không xa lắm.

Tiếng hoan hô kéo dài rất lâu rồi từ từ im lặng trở lại.

Thần Thủ vẫn cười nói với Trung Ngọc :

- Theo cái cảnh ủng hộ của các anh hào đối với Đoàn đại nhân thì võ lâm ngày mai sẽ thuộc về Đoàn đại nhân hết.

Trung Ngọc mỉm cười đáp :

- Lương trang chủ nói quá lời rồi! Võ lâm không thể thuộc của một ai hết. Mọi người vì sự công bình và tình thân hữu cùng nhau giải quyết các xích mích mà thôi. Cũng như Hàn bang chủ lúc này đã vì sự hiểu biết và tình thân hữu mà bỏ qua đấy mà!

Lương Sĩ Nhâm lại càng cười lớn lên nói :

- Đoàn đại nhân lầm rồi! Hắc Y bang chủ hành động vì tình nghĩa ư? Chốc nữa đây lão sẽ cho Đoàn đại nhân thấy thế nào là tình nghĩa.

Trung Ngọc liếc cau mày lòng hơi phân vân không biết lão già này định giở trò gì đây.

Trong lúc đó, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm phát tay một cái, có mười người áo xanh đang áp giải mười mấy người từ dưới chân núi lên.

Những người bị áp giải này bị trói chặt vừa đi vừa cổ vùng vẫy, trong số đó có một người có chức vị quan trọng của Hắc Y bang, đó là Huyết Thủ Vương Luân. Hắn nằm trong toán thứ ba giữa Trung Ngọc và Hắc Bạch nhị lão.

Phía sau đám người này lại có hai người trung niên đồng ốm. Một người tay cầm Phán Quan bút, còn người kia lưng đeo cái túi bằng da, hai tay sẵn sàng một số ám khí.

Trung Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm không đáp lời mà quay sang hỏi người trung niên mang túi da vừa đến :

- Lưu lão đệ, còn ai không?

Người này trả lời :

- Trong đám người đông đảo ở phía dưới núi, chỉ có mấy người này là không hoan nghênh Đoàn đại nhân mà thôi.

Trung Ngọc nghe nói giật mình thầm nghĩ: “Ái chà! Mười mấy người này chỉ vì không hoan nghênh mà bị bắt sao? Sự việc rắc rối đây”.

Lương Sĩ Nhâm lại nói :

- Để lão xin giới thiệu hai vị này với Đoàn đại nhân.

Vừa nói Thần Thủ chỉ hai người hộ tống, lão nói :

- Đây là hai huynh đệ Mai Sơn song sát...

Rồi Lương Sĩ Nhâm chỉ vào người mang túi da rồi nói tiếp :

- Người này là huynh, tên Chi Kiếp Lưu Thiếu Mai.

Lão lại chỉ sang người cầm bút phán quan :

- Còn đây là Thiết bút Lưu Thiếu Sơn.

Trung Ngọc gật đầu chào nói :

- Hân hạnh được gặp nhị vị.

Trung Ngọc đâu có rõ hai người này khá nổi tiếng trong võ lâm từ lâu, là hai nhân vật ma đầu thủ đoạn ác độc vô cùng.

Gần đây vì tránh một kẻ thù lợi hại, nên mới tham gia vào Lương gia trang.

Huyết Thủ Vương Luân, tuy đã bị thương nhưng vẫn lớn tiếng hét lên :

- Lão họ Lương kia! Người muốn làm gì đây. Người có dám làm hại ta không hả?...

Nhưng vừa nói tới đó, đã bị Thiết Bút dùng Phán Quan bút gõ lên vai một cái tức thì.

Vương Luân la lên một tiếng thê thảm rồi ngã lún xuống đất, xương bả vai của Vương Luân bị gãy nát đau quá ngã xỉu luôn.

Trung Ngọc thấy quá tàn nhẫn, định mở lời khuyên can, nhưng trong đám đông có một người áo đỏ chạy lên.

Người này chính là Bành Chấn. Lão này đến cản trước mặt Vương Luân, trợn mắt nhìn ngay Lương Sĩ Nhâm.

Bành Chấn lớn tiếng nói :

- Lương trang chủ muốn đánh chết người sao?

Lương Sĩ Nhâm lạnh lùng nói :

- Người có phải là Bành Chấn của Đại Tùng bang không vậy?

Bành Chấn đáp ngay :

- Đúng vậy! Nhưng Lương trang chủ phải biết Vương Luân không phải là kẻ tội tệ, lại có ơn với tôi. Ngoài ra hắn là người của Hắc Y bang được phái theo dõi cuộc đánh cá. Vì vậy, hắn càng không có tội gì, sao Lương trang chủ lại muốn giết hắn?

Thần Thủ liền gằn giọng nói :

- Người đã gia nhập liên kết với Lương gia trang, tại sao lại phải thọ ơn người này, đó là một tội.

Bành Chấn cười lớn nói :

- Lương trang chủ nói quá đáng đấy! Hắn là đại nhân của một phe đánh cá, đáng lẽ chúng ta nên bảo vệ hắn chứ, còn thọ ơn hắn là chuyện võ lâm thuộc cá nhân tôi, lão định giở thủ đoạn gì ra thế?

Thần Thủ như không nghe lời của Bành Chấn, vẫn tiếp tục nói :

- Bây giờ đứng trước mặt Đoàn đại nhân, người lại dám vô lễ, bình vực cho đối phương. Vậy người có muốn chết không hả?

Bành Chấn còn muốn cãi nữa thì ngón Phán Quan bút ra tay nhanh như gió điểm vào hai vai Bành Chấn.

Lão Bành Chấn lập tức hạ tấn xuống đảo người tránh thoát ngọn Thiết Bút và chân thuận thế quét luôn một chiêu Tảo Địa Long. Lập tức thân hình Thiết Bút vọt lên bay qua người của Bành Chấn và cùng lúc đó hai ngọn Phán Quan bút tiếp tục điểm vào huyết Kiên Ngưng ở hai đầu vai và rút nhẹ xuống phía sau lưng Bành Chấn. Đối thủ xuất chiêu quá nhanh làm Bành Chấn hai tay liền rũ liệt không cử động được, ngã lảo đảo xuống đất.

Thần Thủ thấy vậy nói :

- Không ngờ trong Đại Tòng bang lại có thứ bại hoại như vậy. Lão phu phải trừng phạt thay cho Thiết Túc Tằng bang chủ mới được.

Nói xong, lão phát tay ra dấu.

Tức thì, hai huynh đệ Mai Sơn song sát, người nắm Vương Luân, người nắm Bành Chấn lên đi ra.

Nhìn thấy võ công và hình phạt ghê gớm của Song sát, trong số mấy người bị bắt, có một đại hán sợ hãi vội quỳ xuống, rồi bò đến trước mặt Trung Ngọc khẩn khoản nói :

- Lúc này, tiểu nhân chỉ quen thôi chứ tiểu nhân không có liên quan gì đến Hắc Y bang. Xin Đoàn đại nhân tha cho tiểu nhân đi...

Giọng nói của đại hán này thật tha thiết.

Lúc này Trung Ngọc nhìn thấy Mai Sơn song sát đem Vương Luân và Bành Chấn đi hơi xa nên vội quát lên :

- Nhị vị, hãy khoan mang đi đã!

Vừa quát vừa bước nhanh đến trước mặt Mai Sơn song sát.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm cũng bước theo nói :

- Đoàn đại nhân không hiểu, hai người này...

Nhưng Trung Ngọc vẫn ngắt lời nói :

- Họ không phạm tội giết người, Trang chủ không nên giết họ làm gì!

Rồi chàng nhìn thẳng vào Lương Sĩ Nhâm nói tiếp :

- Dù sao tôi cũng là Tổng bang chủ kia mà!

Thần Thủ nhìn về đám đông hơi suy nghĩ một chút rồi nói lớn :

- Đoàn đại nhân đã ra lệnh, thì hãy mau đem hai người này để trị thương cho họ.

Vừa nói vừa nháy mắt cho Mai Sơn song sát, hai huynh đệ Song sát “ạ” một tiếng, định xách hai người này xuống núi.

Trung Ngọc cười nhạt nói :

- Khoan đã! Không cần đến nhị vị đâu!

Nói đoạn chàng bước tới vỗ nhẹ vào người của Bành Chấn và nói :

- Lão hãy đem Vương Luân xuống núi trị thương đi!

Được giải khai huyết đạo, lão mừng rỡ, không kịp nói lời nào, lật đật ôm xốc lấy Vương Luân chạy nhanh xuống núi.

Gã đại hán đang quỳ dưới đất bỗng tiến lên phía sau lưng của Trung Ngọc và nói :

- Đoàn đại nhân, xin tha cho tiểu nhân đi...

Lương Sĩ Nhâm liền ra dấu cho hai thủ hạ áo xanh lên kéo đại hán đi, nhưng lúc đó gã đại hán đưa hai tay ôm chặt lấy Trung Ngọc la lên :

- Cứu tiểu nhân với!... Cứu tiểu nhân với!...

Trung Ngọc cảm động nên nói :

- Không ai giết các hạ đâu! Các hạ...

Nhưng chưa nói hết câu, Trung Ngọc cảm thấy có một sức mạnh từ tay đại hán chuyễn qua lưng chàng.

Thì ra gã đại hán dùng nội công đánh hai chưởng sau lưng Trung Ngọc, miệng nói :

- Tên họ Đoàn này ta phải giết người.

Trong lúc cấp bách và bị đánh chưởng cận sát, Trung Ngọc liền vận nội công trong mình chống đỡ.

Hai tiếng vang lên :

- Bùng! Bùng!

Mọi người hoảng hốt la lên, nhưng đã thấy Trung Ngọc loạng choạng ngã lặn xuống đất.

Lương Sĩ Nhâm hét to :

- Mau bắt hắn lại cho ta!

Đại hán kia thấy mình đã thành công, lập tức dùng khinh công phóng người lướt một cái đã xa mấy trượng, hướng về chỗ tối mà chạy vào thật nhanh.

17. Chương 17: Nghi Vấn

Chỉ trong nháy mắt, gã đại hán sắp mất dạng thì Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm và Hắc Bạch nhị lão đã cất bước phóng mình theo, miệng la lớn :

- Hãy cản hắn lại!

Nhưng họ chưa đi được ba bước, thì Trung Ngọc từ dưới đất đứng lên, vọt người đuổi theo đại hán kia.

Chàng quát lớn :

- Người chạy đi đâu!

Đại hán đang phóng đi rất nhanh, bỗng nghe tiếng quát rền vang phải hết hồn. Vì gã tự biết võ công mình khá cao mà vừa rồi với hai chưởng đó cũng đủ đánh chết hay trọng thương một cao thủ.

Nhưng với tiếng quát của Trung Ngọc rõ ràng rất đầy đủ chân khí, đừng nói tới Trung Ngọc chưa chết mà chẳng có vẻ bị thương cả.

Còn Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đang phóng theo cũng phải ngạc nhiên. Lão thấy chàng chưa chết, không biết đáng mừng hay đáng buồn nữa.

Đại hán vì quá hoảng kinh nên thân hình chậm lại.

Kình Ngư Bát Vĩ giống như con cá lớn quẫy đuôi, tạo một luồng chưởng phóng áo áo như biển sóng đập vào người Trung Ngọc một cách bất ngờ.

Lập tức chàng liền biến trảo, xòe tay phát chưởng đón đỡ chiêu thế của đại hán.

Chỉ nghe vang tiếng lớn :

- Bùng! Hự...!

Thân hình chàng liền trụ lại đứng vững, còn đại hán vẫn tiếp tục lao về phía trước nhưng thân hình loạng choạng khó đứng vững.

Bỗng Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm hét lên :

- Trúng này!

Tức thì chiếc quạt trong tay áo lão bay vút đi, điểm trúng vào Khí Hải huyệt ở ngay sau lưng đại hán.

Ba người áo xanh liền chạy tới tóm lấy gã đại hán và một tên áo xanh khác lượm quạt trao cho Thần Thủ.

Trung Ngọc vẫn thản nhiên, như không có việc xảy ra.

Thần Thủ vừa nhận được cây quạt, liền hỏi :

- Đoàn đại nhân có bị thương không?

Trung Ngọc cười nhẹ đáp :

- Lúc này y đánh hai chưởng bất ngờ làm tại hạ toàn thân khí huyết hơi nhộn nhạo lưu thông bất thường, nhưng tại hạ đã kịp thời luân chuyển chân khí một vòng rồi, nên không có gì đáng lo ngại nữa cả.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nghe nói vậy, trong lòng đã hơi e sợ nội công của Trung Ngọc. Tuy nhiên lão vẫn tươi cười nói :

- Nếu Đoàn đại nhân không hề gì thì thật tốt.

Rồi lão nhìn gã đại hán đã bị bắt nói tiếp :

- Còn lý lịch tên này nhất định phải điều tra cho ra.

Lão lại nhếch môi cười nhẹ rồi nói tiếp :

- Xem chắc có người ở sau lưng chỉ huy vụ này, không chừng là Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp đấy.

Trung Ngọc liền nói :

- Có lẽ tại Lương trang chủ đã có thành kiến với Hắc Y bang chủ, chứ theo tại hạ chắc y hoảng sợ quá nên làm ẩu vậy thôi.

Thần Thủ lại nói :

- Đoàn đại nhân có lòng nhân hậu, chứ sự thật ra sao chốc nữa cũng sẽ biết.

Thần Thủ ra lệnh bảo thủ hạ đưa gã đại hán vừa bị bắt đến. Lúc này gã có vẻ tỉnh táo còn tay chân đã bị cột chặt.

Thần Thủ liền giải khai huyết đạo cho gã rồi hỏi :

- Người tên gì? Ai sai người đến đây? Hãy nói mau, nếu gian ngoa thì sẽ biết tay ta.

Đại hán bình tĩnh đáp :

- Người sai khiến ta tới đây chính là Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đấy! Bộ ngài quên rồi sao?

Nói đến đây hai mắt gã đại hán trợn lớn mắt méo lại. tiếp theo mắt, mũi, tai, miệng đều ra máu.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm tức giận liền điểm bảy huyết đạo quanh trái tim của gã, đồng thời dùng tay bóp chặt quai hàm của gã kéo miệng hở ra.

Từ trong miệng liền rơi ra hai viên thuốc bọc sáp. Đó là hai viên thuốc độc đã uống hết chỉ còn lại cái vỏ bằng sáp thôi.

Trung Ngọc cũng phải biến sắc vì chàng vốn không tin đây là một sự kiện ám sát có sắp đặt trước, nhưng giờ đây phải tin vậy.

Thần Thủ quay nhìn những người bị bắt tỏ vẻ giận dữ nói :

- Thế này thì các người không còn kêu ca gì nữa nhé, đừng trách lão già này độc ác đấy.

Trong những người bị bắt bỗng có một người kêu lên :

- Tôi biết người này là ai, nếu các người tha tôi, tôi chịu nói ra hết.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Biết điều đấy! Người cứ nói! Ta sẽ tha cho!

Người ấy liền nói :

- Chúng tôi đều là thuộc hạ của Hắc Y bang, tôi chỉ là một tên thuộc cấp, còn người kia chính là một Phó phân bang chủ cũng khá có tiếng tên là Giang Cảnh. Vì y đang bồi một lớp thuốc hóa trang nên các ngài nhận không ra.

Thần Thủ phát tay một cái, có một hán tử chạy nhanh mang nước đến rửa lớp hòa trang trên mặt gã đại hán.

Các anh hào nhìn thấy mặt của y đều nhốn nháo cả lên.

Thần Thủ liền ra lệnh :

- Hãy thả nó ra ngay!

Hai hán tử áo xanh buông tay ra, tên ấy mừng quá chạy nhanh vô đám đông đi luôn.

Mọi người nhìn theo, cũng đều khen Thần Thủ rất giữ lời hứa, chỉ có hai lão Hắc Bạch nhị lão mặt đầy khinh khi trước sự việc đó.

Hắc Lão nói với Bạch Lão :

- Tên ấy tiết lộ âm mưu của Hàn Mộ Hiệp nên Lương Sĩ Nhâm biết nếu có tha tội cho tên đó thì hán cũng không đi xa được, mà phải chết dưới tay của Hắc Y bang. Lão Thần Thủ này tỏ vẻ khoan hồng cho hán, nhưng đó chỉ là để khỏi mất công giết hán mà thôi.

Đằng kia có tiếng Trung Ngọc nói :

- Quả nhiên Hắc Y bang chủ sai khiến rồi, nhưng tại sao lão ta lại phải làm như thế nhỉ? Tại hạ đâu có thù oán gì với lão ấy?

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Cần gì phải là thù oán, với địa vị ngày nay của Tổng bang chủ cũng đủ khiến lão ta ra tay rồi.

Trung Ngọc lắc đầu tỏ vẻ không tin, nói :

- Không phải thế đâu, Hàn bang chủ là người có thanh danh trong giới võ lâm, nếu muốn ra tay, tại sao lúc này lão ta không ra tay trước, mà bây giờ lại sai thuộc hạ làm việc này.

Thần Thủ cười nói :

- Đoàn đại nhân thật thà quá! Hắc Y bang chủ là một con cáo già thâm hiểm. Lão ta có ngu dại gì mà đối mặt ra tay giết hại Tổng bang chủ.

Bạch Lão bỗng xen lời vào nói :

- Hừ! Thế thì Lương trang chủ có bằng cứ gì để chứng tỏ Hắc Y bang chủ là một con cáo già thâm hiểm vậy không?

Thần Thủ cười to lên rồi nói :

- Dĩ nhiên là có chứ! Việc này là một công án của võ lâm đã không tìm được chứng cứ mười mấy năm rồi.

Mọi người chung quanh nghe đến đây đều nhao nhao lên tiếng hỏi :

- Chuyện gì thế Lương trang chủ? Lão hãy nói nhanh ra đi cho chúng tôi nghe với.

Đợi cho mọi người có vẻ lắng dịu, Thần Thủ chậm rãi nói :

- Đó là câu chuyện quyết đấu trên đỉnh Đại Nhạn sơn mười mấy năm về trước và sự thiêu hủy gia trang của Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt.

Lão ngưng một chút rồi nói tiếp :

- Vụ án này còn để lại một sự nghi ngờ về người bịt mắt sát hại nhiều võ lâm cao thủ cho đến ngày nay mà chúng ta chưa biết là ai đây.

Trung Ngọc nói :

- Tại hạ đã nghe Lương trang chủ kể về trận đấu giữa Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp và Tuyệt Kiếm trên đỉnh Đại Nhạn sơn rồi. thế, hôm nay vì cớ nào mà Lương trang chủ lại nói rằng Hàn bang chủ đã dùng thủ đoạn thâm hiểm và có liên quan đến người bịt mặt thiêu hủy Thượng Quan gia trang thời đó.

Thần Thủ đắc ý nói :

- Việc này Ma Ảnh Hàn Mộ Hiệp hành động rất bí mật, nhưng... cũng có người biết được.

Thần Thủ vừa nói xong đã có hai người áo đen kèm một phụ nữ cao niên nhưng áo quần lòe loẹt mặt trét đầy son phấn bước tới.

Mọi người đều hiểu rằng đây là phụ nữ có liên hệ quan trọng đến vụ án nên ai cũng đều xích lại gần để xem.

Có người trong bọn bỗng nói lớn :

- Đây là Hoa Mỹ Nương ở Thiên Thai lâu đây mà!

Thần Thủ gật đầu nói :

- Đúng vậy! Đây là Hoa Mỹ Nương người coi sóc Thiên Thai lâu.

Nói đoạn lão nhìn bà ta và nói :

- Hoa Mỹ Nương có biết chuyện liên quan đến Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt cách đây mười mấy năm không hả?

Bà ta có vẻ lo sợ hiện qua nét mặt, ngần ngại một chút rồi nói :

- Tôi biết chuyện ấy lúc tôi còn là kỹ nữ xinh đẹp nhất Thiên Thai lâu, cách đây mười mấy năm.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Bà có thể kể điều gì bà biết cho Đoàn đại nhân và các vị anh hùng hào kiệt ở đây biết không?

Bà ta mơ màng, như nhớ lại chuyện xưa, rồi thở dài một tiếng nhìn những người chung quanh trong khi mọi người đều chăm chú lắng nghe lời tường thuật của bà.

* * * * *

Lúc này trời đã khuya, ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời tỏa ánh sáng nơi vùng đất có đông khách võ lâm tụ tập.

Gió núi vi vu rì rào thổi qua hàng cây hốc đá mang gió lạnh đến làm những người có mặt nơi đây phải khơi thêm đồng lửa đang bập bùng cháy sáng.

Đoàn Trung Ngọc cùng với tất cả các anh hùng hào kiệt hiện diện đang chăm chú Hoa Mỹ Nương để nghe bà ta nói những gì.

Thấy bà ta có vẻ ngần ngại run sợ nên Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nhẹ giọng nói :

- Nơi đây toàn là võ lâm cao thủ, không ai dám đột nhập vào đây để ám hại đâu.

Rồi Thần Thủ chỉ qua Trung Ngọc nói :

- Đây là Đoàn đại nhân, hiện là Tổng bang chủ có võ công cao cường hơn Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp. Bà sẽ được bảo vệ chặt chẽ không phải lo sợ gì cả.

Ngưng một lát, lão ta nói tiếp giọng ôn tồn :

- Hôm nay bà ta nói ra sự thật của chuyện năm xưa để làm sáng tỏ sự công lý cho võ lâm, không một sự gian dối nào có thể giấu mãi được.

Hoa Mỹ Nương ngược mặt nhìn Trung Ngọc một lúc rồi nói :

- Hôm đó, tôi tiếp khách ở Thiên Thai lầu. Có một khách nhân tỏ ra một cao thủ võ lâm, rất hào phóng lịch sự và đang có vẻ phần chấn một điều gì. Do vậy, người khách đã gọi tôi phải đích thân hầu rượu và hậu đãi trong phòng riêng.

Hoa Mỹ Nương nhìn xung quanh rồi tiếp :

- Tôi có tính rất thích nghe các câu chuyện xảy ra của các anh hùng hao kiệt võ lâm, các trang nam tử hành hiệp trên giang hồ, nên tôi không bao giờ bỏ một cơ hội nào để biết chuyện mới.

Bà ta nói như cổ nhớ thật rõ câu chuyện rồi nói tiếp :

- Sau khi đã làm cho khách quan mê mết và say khướt, tôi mới thỏ thẻ nói :

- Hôm nay không biết khách quan có điều gì vui quá vậy, có thể cho tiện thiếp chia vui được chăng?

Trong cơn ngập, khách nhân cười khoái trá nói :

- Nhạ Sơn! Ha... ha...!

Tôi liền hỏi :

- Tuyệt Kiếm ư? Tiện thiếp nghe nói đó là một cao thủ tuyệt đỉnh, không lẽ võ công của khách quan còn cao hơn vị ấy?

Khách nhân cười đáp :

- Không phải! Không phải! Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt không ngờ đến khinh công của Phi Phong này với ám khí độc châm nhỏ bé của ta thôi.

Nói đến đây thì khách nhân ngã gục xuống bàn vật vã với rượu ly tràn đầy.

Hoa Mỹ Nương thở dài rồi nói tiếp :

- Bản tính tò mò và hay nhiều chuyện đầu của riêng tôi, mà hầu như các kỹ nữ cũng có tính như tôi vậy, nên tò mò cố hỏi thêm nên tôi lay hấn dậy và hỏi :

- Thế còn việc thiêu hủy Thượng Quan gia trang không biết vị cao thủ nào làm vậy nhỉ? Khách quan có biết không?

Hắn ta nhướng mắt nhừa nhựa trả lời :

- Thì có ai nữa! Nhỏ cổ phải nhỏ tận gốc chứ!

Nói tới đây hắn không nói gì được thêm nữa và tôi phải đưa hắn lên giường ngủ.

Hoa Mỹ Nương ngừng một chốc rồi nói tiếp :

- Sáng dậy hắn không nhớ mình đã nói gì trong cơn say nhưng cũng đã vặn hỏi tôi.

Bà ta nở nụ cười nói tiếp :

- Đây là nghề của chúng tôi mà, có biết cũng nói không biết, kể chuyện vu vơ để làm hài lòng khách quan.

Tuy nhiên hắn có vẻ lo sợ nên đã hăm dọa tôi rằng :

- Nếu hắn biết tôi nói điều gì bất lợi cho hắn thì tính mạng của tôi và cả cái Thiên Thai lầu này sẽ thành tro bụi.

Hoa Mỹ Nương thở hổn hển ôm ngực nói :

- Tôi biết qua các khách đến Thiên Thai lầu và sự kiện Tuyệt Kiếm gia trang này rất lớn lao, nên luôn luôn e sợ một ngày nào đó hắn nghi ngờ điều gì mà quay trở lại thì thật là xấu số cho tôi.

Nhưng cũng may là mười năm nay chưa thấy hắn quay trở lại.

Các anh hào nghe đến đây đều bắt đầu ồn ào lên.

Lương Sĩ Nhâm lại hỏi :

- Sự kiện này không phải nói chơi đâu! Tại sao vụ này cách đây hơn mười năm, đến bây giờ bà lại nói ra?

Hoa Mỹ Nương khoát tay nói :

- Ái chà! Các vị không hiểu tôi! Tôi là một kỹ nữ không có thời giờ lo chuyện thiên hạ đâu. Chỉ thích nghe thôi chứ không thích nói ra đâu.

Lập tức có người hỏi liền :

- Thế sao hôm nay bà lại chịu nói ra?

Hoa Mỹ Nương lắc lắc cái đầu đáp :

- Dĩ nhiên là có nguyên do! Cách đây không lâu có một người đến tìm tôi, tự xưng là thuộc hạ của Hắc Y bang và do Đào đại gia sai tới.

Bà ta thở dài rồi nói tiếp :

- Nghe tới đây tôi đã e sợ rồi. Quả nhiên hắn nói rằng Đào đại gia muốn hỏi lại chuyện xưa trong cơn say lão ta có nói gì không?

Giọng bà ta hơi lạt đi, bà ta nói :

- Dĩ nhiên là tôi chối rồi! Nhưng lòng tôi vẫn không yên. Các vị phải biết, việc gì tôi đã hỏi thì tôi sẽ nhớ hết, không quên đâu, dù đã mười mấy năm qua.

Các trang nam tử có mặt ở đây nghe vậy đều chất lưỡi, nhìn nhau cố nghĩ xem mình đã từng vào kỹ viện này đã nói những gì.

Hoa Mỹ Nương buồn bã nói tiếp :

- Cách đây một tháng, hắn lại trở lại và nói với tôi rằng :

- Lần này Đào đại gia đã nghĩ lại, nhất định sẽ đến đây thăm viếng tôi.

Bà ta lo sợ, nói :

- Ôi! Thật là kinh sợ! Tôi biết việc gì sẽ xảy ra khi Đào đại gia quay lại nên tôi xin hắn có cách gì chỉ dạy cho tôi, tôi sẽ đền ơn cho hắn.

Có người xen vào nói :

- Hắn là ai thế nhỉ? Và hắn có nói gì với Mỹ Nương không vậy?

Hoa Mỹ Nương đáp :

- Lúc đó hắn tỏ vẻ tội nghiệp tôi và khuyên tôi hãy đến Lương gia trang mà xin sự bảo vệ đi, rồi hắn bỏ đi mất.

Hoa Mỹ Nương nhìn sang Lương Sĩ Nhâm và nói :

- Tôi cũng đã suy nghĩ nhiều và hiểu biết các sự việc xảy ra trên giang hồ, nên tôi quyết định kể lại điều gì tôi biết. Dù có chết tôi cũng không có hối tiếc đâu.

Lương Sĩ Nhâm đứng lên hướng về đám đông nói lớn :

- Các vị đã nghe rõ chưa, Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp là một con cáo già nguy hiểm, giết người giấu mặt.

Lão ngưng một chốc rồi nói tiếp :

- Vì vậy chúng ta cần phải nghi ngờ về tung tích người bịt mặt đã giết phụ mẫu của Đoàn đại nhân và thiêu hủy toàn bộ gia trang. Điều này có hành động trùng lặp với trường hợp của Thương Quan gia trang cho nên có thể Hàn Mộ Hiệp chính là thủ phạm đấy.

Lương Sĩ Nhâm bỗng nói lớn hơn :

- Võ công của Điểm Quang song hiệp danh trấn giang hồ, để gì bị một kẻ vô danh giết đi được. Nhất định Ma Ảnh Dao đã làm việc này. Huynh đệ chúng ta phải trả thù cho Đoàn đại nhân, trả lại công lý cho Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt, hãy giết chết tên đại ác ma đi.

Tức thì những tiếng la ó náo động, như làm rung chuyển cả khu đồi núi Mã Yên sơn này vậy.

* * * * *

Thời gian cứ trôi qua chậm chậm lặng lẽ, mặc cho biến chuyển dồn dập cho những toan tính của con người.

Giờ lại cứ thối mạnh, khí trời lạnh buốt như cắt da trong bóng tối dày đặc, âm u và buồn bã.

Lúc đó, trên con đường lớn, có năm người cưỡi ngựa hộ tống một chiếc xe ngựa, cửa đóng kín, chạy rất nhanh lướt nhẹ trên đường vùn vụt. Xe chạy đến trước cổng một tòa nhà lớn mới dừng lại. Hán tử cầm cương nhẹ nhàng nhảy xuống đến mở cửa và nói :

- Thưa Bang chủ! Đã đến nơi rồi ạ!

Cửa mở ra một lão nhân bước xuống rồi quay lại trong xe nói :

- Hàn nhi! Xuống xe đi!

Cửa màn xe lại vén lên, một cô gái bước xuống, đó là Hàn Trúc Chi. Mặt nàng hơi xanh xao, hốc hác, đôi mắt mang nỗi buồn sâu kín, khiến ai nhìn cũng phải chạnh lòng.

Đầu cúi xuống, nàng không buồn nhìn vị lão nhân tức là Hàn Mộ Hiệp và chậm cạp đi vào tòa nhà này.

Trong nhà đèn đã thấp sáng lên rồi. Hàn Mộ Hiệp sau khi ra hiệu cho gia nhân đưa Trúc Chi vào phòng riêng, liền đi vội tới căn phòng ở mé dãy phía tây.

Lão chưa đến trước cửa mà đã có tiếng hỏi vọng ra :

- Ai đó?

Hàn Mộ Hiệp đáp :

- Hàn thúc thúc đây!

Tiếp theo, trong phòng đèn đường đột sáng lên và cửa phòng mở lớn.

Bốn huynh đệ Tứ Linh Kim Bảo đều bước ra.

Vừa thấy Hàn Mộ Hiệp, Tổng Kim Long vội nói :

- Hàn thúc thúc đi đâu đêm khuya quá vậy? Làm bọn chúng tôi không hay biết để tiếp đón.

Hàn Mộ Hiệp cười nói :

- Đáng lẽ lão phu phải nhớ đến từ hôm qua, để đón các thiếu hiệp mới phải, nhưng bị trễ một chút, các thiếu hiệp đừng trách lão nhé.

Tổng Kim Long vội nói :

- Các tiểu đệ đâu dám!

Họ vừa nói vừa đi vào trong phòng.

Hàn Mộ Hiệp lẩm bẩm nói :

- Năm ngoài các thiếu hiệp đã có ý xin cưới Hàn Trúc Chi cho Tổng Kim Phụng, nhưng vì lúc đó Hàn nhi còn hơi nhỏ quá, nên lão phu chưa dám quyết định...

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Nhưng từ ngày ở Lương gia trang, nhờ có Kim Phụng săn sóc cho tiểu nữ, không ngờ tiểu nữ đem lòng thương mến Kim Phụng thiếu hiệp.

Tổng Kim Phụng không nói tiếng nào.

Tổng Kim Long cười đáp :

- Tứ đệ của chúng tôi thật có phước!

Hàn Mộ Hiệp lại nói tiếp :

- Lão phu lẫn lộn trong giang hồ mấy mươi năm chỉ có một ái nữ, nên khi nó đã muốn thì lão đành phải nhắc tới chuyện cũ... lão phu chỉ sợ các thiếu hiệp chê gia đình lão phu thôi.

Tổng Kim Phụng vẫn không tỏ một thái độ nào.

Tổng Kim Long cười đáp :

- Hàn thúc thúc là một nhân vật lừng lẫy võ lâm giang hồ, còn có ai hơn được gia đình Hàn thúc thúc đâu. Được Hàn thúc thúc nói vậy thật gia đình tiểu diệt không dám. Được Hàn thúc thúc chú ý chấp nhận là may mắn cho tứ đệ lắm rồi.

Hàn Mộ Hiệp cười nói :

- Nếu vậy, không biết các thiếu hiệp có đem theo vật đính hôn chăng?

Tổng Kim Long ngập ngừng nói :

- Nhưng mà... dù sao cũng là việc chung thân quan trọng của tứ đệ chúng tôi, nên cũng phải làm cho long trọng một chút, không nên quá gấp...

Hàn Mộ Hiệp vừa suy tính vừa nói :

- Vì lúc này tình hình đặc biệt... chúng ta đều là người giang hồ, cũng không cần quá chú trọng đến lễ tục phiền phức. Thiếu hiệp nghĩ vậy có phải không?

Tổng Kim Long nói :

- Tình hình đặc biệt à?

Hàn Mộ Hiệp nói :

- Không giấu gì các thiếu hiệp, Hắc Y bang của ta đã gặp cường địch, nên lão phu muốn lo xong tương lai cho tiểu nữ trước mới yên lòng được.

Tổng Kim Long nói :

- Hàn thúc thúc rất là yêu thương con nên làm thế rất phải.

Chợt Tổng Kim Quy xen lời vào nói :

- Lúc này ở ngoài, thiên hạ đồn đãi thúc thúc liên hệ với vụ án mười năm trước, thiêu hủy và giết sạch Thượng Quan gia trang của Tuyệt Kiếm không biết có thật không?

Hàn Mộ Hiệp mặt hơi biến sắc nói :

- Đó là những kẻ tiểu nhân có ý muốn ly gián chúng ta, không lẽ các thiếu hiệp tin sao?

Tổng Kim Long nói :

- Hàn thúc thúc đi lại trên giang hồ, thế nào cũng có nhiều kẻ thù, tại sao tam đệ lại...

Nhưng Hàn Mộ Hiệp chặn lời, nói :

- Tam thiếu hiệp bụng thẳng, tánh giống lão lúc trẻ, lão phu không trách tam thiếu hiệp đâu!

Vừa lúc đó, bỗng bên ngoài có nhiều tiếng bước chân chạy lại!

Hàn Mộ Hiệp vụt hỏi lớn ra bên ngoài :

- Chuyện gì vậy?

Rồi lão mở cửa nhìn ra.

Phi Phong Đào Ngân ở bên ngoài nhìn vào và nói :

- Có người đưa ba hộp lễ vật đến, không biết Bang chủ có muốn xem không?

Hàn Mộ Hiệp đã thấy sắc mặt của Đào Ngân hốt hoảng, biết chắc có chuyện rắc rối gì rồi, định bước ra nhưng Tống Kim Lâm đã nói :

- Nếu ở đây bất tiện quá, Hàn thúc thúc cứ tiện bước ra xem.

Hàn Mộ Hiệp cười gượng nói :

- Các thiếu hiệp đây cũng như người nhà cả... làm gì mà bất tiện.

Rồi lão cất tiếng gọi :

- Đào hộ pháp! Cứ mang vào đây xem.

Đào Ngân ngập ngừng nói :

- Nhưng...

Hàn Mộ Hiệp quát gắt :

- Mau lên!

Đào Ngân phát tay dẫn theo ba đại hán, mỗi người bưng một hộp lớn màu đỏ đi vào.

Tống Kim Long cười nói :

- Không hiểu Hàn thúc thúc có chuyện gì vui mà khuya khoắt thế này mà vẫn có người mang lễ vật đến biếu?

Ba đại hán đặt ba cái hộp đỏ trên bàn rồi lui ra ngay.

Hàn Mộ Hiệp liếc mắt nhìn qua, mặt hơi thay đổi hỏi Đào Ngân :

- Người đưa lễ vật đâu rồi?

Đào Ngân đáp :

- Lúc nãy nghe có tiếng động trước cửa, chúng tôi vội mở cửa bước ra thì thấy có ba chiếc hộp này, chứ không thấy ai cả.

Hàn Mộ Hiệp mặt nặng xuống nhưng không nói gì.

Mấy huynh đệ họ Tống cùng nhìn lên ba cái hộp thấy trên mỗi hộp đều có dán một tờ giấy ghi :

- “Chúc Mừng Hắc Y bang chủ thân bại danh liệt”.

Hàn Mộ Hiệp lưỡng lự một chút rồi lại mở nắp một cái hộp.

Mọi người đều buột miệng la nhỏ một tiếng :

- Ái chà! Kinh khủng quá!

Trong hộp đựng một cái đầu người, có rắc vôi trắng ở dưới. Đầu đó đã khô hết máu rồi.

Hàn Mộ Hiệp vừa nhìn thấy cũng phải bước thụt lùi ba bước vì lão nhận biết cái đầu đó là của Phân bang chủ Châu Tôn Đại, một thủ hạ võ công cao cường đặc lực của Hắc Y bang.

Hàn Mộ Hiệp lại mở tiếp hai cái hộp kia, thì hai cái hộp này cũng đựng thay cái đầu người. Cả hai đều là Phân bang chủ Trương Phi Mã và Từ Phúc.

Cả ba người này vốn do Hàn Mộ Hiệp sai đi với mục đích tàn phá Lương gia trang, nhưng không ngờ lại bị đối phương chặt đầu gởi tới.

Hàn Mộ Hiệp phải sững sờ vì ba Phân bang chủ này võ công rất cao mà vẫn bị Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm hạ sát, thì thực lực của Lương gia trang quả thật hùng hậu lắm.

Nhưng dĩ nhiên lão chưa biết, dù Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đã tiên đoán chuẩn bị sẵn sàng nhưng cũng phải trả một giá rất đắt mới lấy được ba cái đầu.

Trong phòng bầu không khí nặng nề khó thở. Không ai nói với ai lời nào.

Bổng Tổng Kim Long la lên :

- Tổng Kim Phụng tứ đệ đi đâu rồi?

Mọi người đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên không còn thấy Tổng Kim Phụng ở đâu cả. Vì từ lúc này đến giờ, Tổng Kim Phụng không có góp một tiếng nào, nên cũng không ai chú ý và đột nhiên chàng ta đi đâu mất.

Mọi người kêu lên, nhưng không có tiếng trả lời. Tổng Kim Long nhìn thấy cánh cửa sổ nơi phía sau đã mở liền chạy đến nơi ấy ngay.

Chỉ có từng ngọn gió lạnh từ ngoài thổi ập vào và vẫn không có một bóng người nào cả.

Hình như trời đã bắt đầu rạng sáng ở phía đông.

Tuy trời đã gần sáng nhưng Hàn Trúc Chi vẫn còn ngồi một mình dưới ánh đèn trong một gian phòng ở dãy phía đông tòa nhà rộng lớn này.

Lúc bấy giờ đầu óc của nàng thật mông lung, tâm tư ray rứt nhớ mong một người. Đó là Đoàn Trung Ngọc.

Mục đích của phụ thân nàng, nàng đã rõ biết mà nàng rõ biết đến đây để gặp Tứ Linh Kim Bảo thì càng thêm khổ đau nát lòng.

Lúc này, nàng không muốn khóc, mà cũng không còn cười được nữa, hầu như cảm xúc đó ra đi biệt.

Thân phụ muốn làm đám cưới cho nàng lúc nào nàng cũng không phản đối, nàng cũng không bằng lòng bất cứ điều gì, nhưng nàng cũng không từ chối bất cứ điều gì.

Thế mà nàng vẫn sững sờ, vẫn ngồi yên dưới ngọn đèn mà cũng không biết tại sao ngồi mãi như thế.

Bổng ngoài cửa sổ có một tiếng động.

Tiếp theo có tiếng gọi khẽ :

- Hàn cô nương!

Nàng đứng lên đi về phía bên cửa sổ. Có một bóng người vẫn gọi nàng. Nàng chưa suy nghĩ gì cả thì bóng người tiếp tục vẫy gọi.

Lập tức nàng thi triển khinh công phóng theo người ấy lao vùn vụt tới trước. Khinh công người này tỏ vẻ không thua kém gì nàng.

Hàn Trúc Chi nhận biết ngay là Tổng Kim Phụng và nàng cũng biết là phụ thân nàng sắp gả nàng cho chàng thanh niên này.

Nàng vẫn bình tĩnh, không một chút ngạc nhiên, càng không e thẹn mà chỉ lạnh lùng hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Sự bình tĩnh lạnh lùng của nàng khiến cho Tổng Kim Phụng hết sức ngạc nhiên, sững sờ.

Một lúc lâu chàng mới thốt nên lời :

- Tại hạ chỉ muốn hỏi cô nương một câu!

Trúc Chi vẫn thản nhiên đáp :

- Các hạ nói đi!

Tổng Kim Phụng hỏi :

- Có phải Hàn cô nương đã bằng lòng... gả cho tại hạ?

Trúc Chi đáp :

- Phải!

Tổng Kim Phụng lại hỏi :

- Có phải cô nương tự đồng ý không?

Trúc Chi đáp :

- Không phải!

Tổng Kim Phụng nghe nàng đáp vậy cảm thấy cái lạnh từ trong lạnh ra. Chàng nghe nghèn nghẹn nơi cổ, một hồi rồi mới cất tiếng hỏi :

- Nguyên nhân nào buộc cô nương bằng lòng như vậy?

Trúc Chi giọng thật lạnh lùng nói :

- Vì thân phụ tôi hứa sẽ không sát hại Đoàn Trung Ngọc nếu tôi được gả cho các hạ.

Nàng bỗng thốt ra một tiếng cười gần chua chát, hỏi tiếp :

- Các hạ có bao giờ so sánh mình với chàng ấy chưa? Các hạ chỉ là kẻ chờ cơ hội mà thôi. Bây giờ các hạ bằng lòng chưa vậy?

Tổng Kim Phụng sắc mặt lúc xanh lúc trắng, bỗng chàng hét lớn :

- Thôi! Được rồi! Tôi sẽ chứng minh cho Hàn cô nương thấy giữa tôi và Trung Ngọc. Còn cuộc hôn nhân này phải ngừng lại đã.

Thở mạnh một cái, Tổng Kim Phụng tiếp :

- Tại hạ không muốn ai bị ép gả cho tại hạ cả!

Nói xong, Tổng Kim Phụng phóng vút đi, như một người điên mang đầy sự tức giận vì tự ái.

Hàn Trúc Chi nhìn theo, biết mình đã làm đau lòng một thanh niên, không chừng còn hại cả tương lai thanh niên đó nữa là khác.

Đột nhiên, nàng phát giác có một người cản đường quay về cửa nàng.

Một người đàn bà mặc áo trắng thân hình rất to lớn, sau lưng mang một cái thúng trong thúng có một người đàn ông râu dài nhỏ nhắn như trẻ nít mặc áo vàng.

Hàn Trúc Chi giật mình ví nàng nghĩ ra hai người này là ai rồi.

Nhưng nàng vẫn thản nhiên hỏi :

- Có chuyện gì không, nhị vị?

Kim đồng thở dài nói :

- Ngoài Đoàn thiếu hiệp ra, chắc không còn ai làm cho nàng xúc động nữa rồi.

Ngọc Nữ nhìn Hàn Trúc Chi, giọng an ủi :

- Tiểu cô nương hãy còn trẻ quá! Đừng nên quá bi quan thế!

Trúc Chi đáp :

- Tất cả đều qua rồi, tiểu nữ đâu còn gì để... hy vọng?

Ngọc Nữ giọng vỗ về :

- Tiểu cô nương có lòng yêu thật tình nhưng lại không có lòng tự tin, nên mới quá đau khổ như vậy. Tiểu cô nương hãy nghe lời chúng tôi. Hồi trước tình cảnh của chúng tôi còn đau khổ hơn tiểu cô nương gấp nhiều lần. Thế mà, giờ đây chúng tôi vẫn có được hạnh phúc với nhau đấy cô nương ạ!

Nước mắt từ từ chảy xuống hai má của Hàn Trúc Chi, nàng nói :

- Không được đâu! Hai vị là khổ cùng cảnh ngộ, còn tiểu nữ đây là sự oán thù trái nghịch. Thật khó lòng cho những đứa con.

Ngọc Nữ nói :

- Có nói gì ta không hiểu, oán thù gì vậy hả?

Hàn Trúc Chi không trả lời mà rút trong người ra một bọc vải trắng, nói :

- Có lẽ tiểu nữ nhờ nhị vị trao cái này cho Đoàn Trung Ngọc, chắc Đoàn huynh sẽ hiểu.

Ngọc Nữ nói :

- Không được đâu! Tiểu cô nương hãy cất giữ lấy. Hãy đi theo chúng tôi, tương lai tuy còn nhiều khó khăn, nhưng đêm có dài đến đâu, cũng phải có lúc sáng. Rồi cô nương cũng phải gặp lại Đoàn thiếu hiệp, lúc đó cô nương đưa hay không thì tùy cô nương vậy.

Kim Đồng Ngọc Nữ thì nghĩ đây chắc là vật kỷ niệm của hai người, mà Trúc Chi vốn muốn dứt bỏ, nên trao trả lại cho chàng. Do vậy, họ không nhận mà còn khuyến khích sự tái hợp nữa.

Trúc Chi dứt bọc vải vào áo rồi từ từ bước theo hai vị kỳ nhân vô lâm này. Nàng cảm thấy họ có thể mang hy vọng đến cho nàng trong tình cảnh hiện tại.

18. Chương 18: Trận So Kiếm Bất Ngờ

Hôm nay, một ngày đẹp trời. Hai bên bờ của dòng sông nước xanh mênh mông, những anh hùng hào kiệt đang đứng tập nập chờ qua sông.

Những lữ quán, những tửu lầu, khách điểm trong thị trấn này đã có đầy các thực khách.

Không ai có thể phân biệt được họ thuộc phe phái nào. Trên đường từng năm ba người đang to nhỏ chuyện trò, thỉnh thoảng lại nhìn về đầu đường hoặc cuối đường như để ngóng đợi ai hay một sự việc gì.

Bỗng có bốn kỵ mã phi ngựa nhanh đến vừa chạy vừa la lên :

- Đoàn đại nhân sắp đến.

Tin này lập tức truyền nhanh đi khắp nơi. Những khách giang hồ, người tụ tập nơi đây có vẻ nhốn nháo cả lên.

Họ lại cùng nhau kéo đến bờ sông, tại nơi đây đã có một số đông người tụ họp chờ đợi.

Một chiếc thuyền lớn đang từ từ chạy đến. Những người hiện diện dõi mắt chăm chú nhìn về con thuyền sắp vào bến đậu. Họ thì thầm bàn tán xôn xao với nhau.

Có tiếng người nói :

- Trên thuyền chỉ có ba nhân vật mà mọi người trông chờ thôi!

Một người khác nói :

- Đúng vậy! Còn một nhân vật chính thì chưa thấy ở đâu.

Một giọng nói góp vào :

- Như vậy cuộc náo nhiệt hôm nay mất hứng thú rồi.

Có tiếng người đáp :

- Hừ! Chưa chắc đâu. Hãy chờ xem.

Bỗng có tiếng la, tiếng cổ vũ ồn ào ở cuối đường, từ xa vang lại. Đám đông lại đưa mắt về hướng ấy để thỏa mãn sự hiếu kỳ.

Lúc đó, giữa tiếng reo hò, một thanh niên áo xanh dáng tuyệt đẹp với khuôn mặt cương nghị đang cưỡi ngựa đi trước, phía sau có hai người áo xám đi sát theo hai bên.

Hai người có vóc dáng, khuôn mặt in hệt nhau, chỉ khác màu da đen trắng rõ rệt này là Hắc Bạch nhị lão và chàng thanh niên kia là Đoàn Trung Ngọc. Sau ba người này còn có một đoàn người cưỡi ngựa hùng dũng tiến theo.

Đám người đứng hai bên lề đường lập tức la lên :

- Đoàn đại nhân đến! Hoan hô Đoàn đại nhân!

Tiếng la, hò reo rền vang như tiếng trời gầm trước cơn giông tố. Chàng Trung Ngọc đi đến chỗ nào là chỗ đó tiếng la, hò hét lại vang lên kinh động.

Khi ngựa đến gần bờ sông, Trung Ngọc nhảy xuống và đi bộ tới phía trước. Cũng lúc đó, chiếc thuyền tới lúc này đã cập sát bờ.

Từ trên thuyền, ba nhân vật mà họ nói tới là ba thiếu niên đang mang kiếm, mặc quần áo sang trọng bước xuống.

Những người đứng ở bờ sông lập tức hô lên :

- Tứ Linh Kim Bảo!

Tức thì đám đông lui ra chừa lại một lối đi. Tổng Kim Long đi trước rồi hai người em kế đi sau.

Những tiếng thì thào bàn tán vẫn cứ nổi lên.

- Tứ Linh Kim Bảo không bao giờ tách rời nhau, tại sao hôm nay chỉ có ba vậy nhỉ?

Họ vẫn cứ thắc mắc và không ai giải thích được. Trong lúc đó ba huynh đệ họ Tống vẫn chậm chạp tiến về phía trước.

Con đường nay, hai bên lề tuy đã rất đông người và tiếng cổ vũ la hét không ngừng, nhưng giữa lối đi lại không có ai đi cả.

Ở hướng ngược lại, Trung Ngọc vẫn vô tư bước tới. Người đứng đông nghẹt, nhưng lúc này hoàn toàn im bật, mắt chăm chăm theo từng bước đi của Trung Ngọc cũng như của Tứ Linh Kim Bảo.

Mọi người như đoán sắp có chuyện lớn xảy ra. Họ được tin gia đình họ Tống đã làm sui gia với Hàn Mộ Hiệp và Hàn Trúc Chi sắp làm đám cưới với Tống Kim Phụng.

Họ cũng cho rằng nàng Trúc Chi lại rất yêu thương Trung Ngọc nên những sự chạm mặt giữa hai đối thủ là đề tài rất đáng quan tâm.

Họ cũng đang tiếc nuối vì không có nhân vật chính ở đây. Tuy vậy vẫn hồi hộp xem có việc gì xảy ra không?

Khi hai đám người từ hai đầu đường ngược chiều nhau sắp tiến gần thì không khí càng thêm căng thẳng.

Nhưng trong lúc mọi người đều chú ý ở ngoài đường thì dưới mái nhà bên lề đường có mấy chục người áo đen đang di chuyển thầm lặng tìm chỗ nấp kín.

Trung Ngọc, Tứ Linh Kim Bảo tiến gần sát nhau.

Trung Ngọc lên tiếng trước :

- Hân hạnh gặp lại các vị!

Tứ Linh Kim Bảo cũng thủ lễ đáp :

- Hân hạnh được gặp Đoàn đại nhân.

Trung Ngọc hỏi :

- Ủa sao hôm nay chỉ có tam vị vậy?

Cả ba người trong Tứ Linh Kim Bảo có vẻ ngáp ngừng nhìn nhau chưa định đáp ra sao thì có tiếng nói :

- Tại hạ có đây rồi!

Một bóng người dùng tuyệt kỹ khinh công phóng vút lộn qua đám đông nhẹ nhàng đứng cạnh ba vị Tứ Linh Kim Bảo đang có mặt.

Có tiếng kêu lên :

- Tổng Kim Phụng Tứ hiệp có mặt rồi.

- Nhân vật chính cuối cùng đã đến!

Lúc đó Tổng Kim Long quay sang nói :

- Ô! Tứ đệ! Sao lại đến được nơi này? Các huynh mong tìm tứ đệ mãi.

Tổng Kim Phụng nói :

- Đệ có việc gấp nên đi không báo cho các huynh được. Bây giờ xong việc đệ mới theo các huynh để đến nơi này. Các huynh thứ lỗi cho đệ nhé!

Rồi quay sang Trung Ngọc, Tổng Kim Phụng nói :

- Đoàn đại nhân quả thật có thần khí khác người khiến cho các cô gái đã gặp qua thì khó quên được.

Nghe giọng nói hơi châm chọc của Tứ hiệp, Trung Ngọc vội nói :

- Có chuyện gì thế các hạ? Các hạ nói gì tại hạ đây không hiểu rõ lắm.

Thật ra Tổng Kim Phụng có mặt nơi này cũng vì Trúc Chi và mục đích của chàng Tứ hiệp này là đang tìm cách gây sự với Trung Ngọc nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu.

Bỗng lúc đó, một giọng nói lớn trong đám bên lề đường vang lên :

- Đoàn đại nhân có việc gì đâu mà không hiểu! Người của ngài bị người ta giết và bây giờ họ còn muốn gây sự ấy mà!

Hai bên tức giận đều dừng bước lại, vẻ mặt mọi người đều khó chịu, nhất là Tổng Kim Phụng, chàng Tứ hiệp này quát lớn :

- Ai?

Nhưng ở một bên khác lại có tiếng nói lớn :

- Tổng Kim Phụng! Hàn cô nương sẽ phải lấy người, nhưng lòng nàng hướng về Đoàn đại nhân, người nghĩ sao?

Hai bên đường tức thì ồn ào lên. Đám đông bu lại vây quanh càng lúc càng nhiều cả Trung Ngọc lẫn Tứ Linh Kim Bảo.

Bây giờ muốn tìm ra người thốt ra những câu nói ấy thì thật là khó khăn.

Lại có tiếng nói nữa :

- Lão họ Hàn gả con cho người, bắt quá muốn lợi dụng các người để làm hậu thuẫn, chứ sự thật Đoàn đại nhân còn hơn người gấp bội.

Trung Ngọc rất bối rối, chàng hiểu rằng có kẻ muốn phá khuấy chọc tức giữa chàng và Tứ hiệp đây.

Tổng Kim Phụng mặt xanh lên, tay nắm chặt chuôi kiếm. Chàng ta không ngờ mình chưa kịp gây sự trước thì bị đối phương hạ thủ trước rồi.

Tổng Kim Long bình tĩnh hơn nhiều nói lớn :

- Vị nào có gì muốn nói, xin ra đây nói cho rõ hơn.

Nhưng một giọng lại nổi lên :

- Ma Ảnh Đào vì muốn nhờ cậy Tứ Linh Kim Bảo vì thế mới đem hy sinh con gái, không ngờ Tứ hiệp cùng lợi dụng trong vụ này.

Tổng Kim Lâm và Tổng Kim Quy nóng nảy, nhịn không được nên nhảy đến trước mặt Trung Ngọc nói :

- Những tên tiểu nhân ấy có phải các hạ sắp xếp sẵn phải không?

Tổng Kim Long đưa tay lên muốn cản lại cũng không kịp nữa.

Trung Ngọc trầm ngâm một chút đáp :

- Tại hạ thật không hiểu gì cả.

Tổng Kim Lâm rút kiếm ra quát lớn :

- Ta không cần nhờ đến uy tín của thân phụ hay sư phụ mà ta muốn trực tiếp so tài cùng các hạ.

Vừa nói xong tức thì chung quanh có những tiếng la lên :

- Đánh! Giết hắn đi, xem sư phụ, thân phụ hắn làm gì được không?

Trung Ngọc giọng vẫn chững chạc :

- Tại hạ không muốn động thủ với các hạ, thứ nhất là tại hạ không có thù oán gì với các hạ, thứ hai là tại hạ không muốn âm mưu phá hoại của kẻ gian được thành công.

Giọng chàng trở lên cứng rắn hơn :

- Nhưng các vị không nên có thái độ không đẹp ấy. Ít ra các vị cũng phải điều tra nội vụ ra sao trước đã.

Tổng Kim Long vội kéo Tổng Kim Lâm sang một bên rồi nói :

- Huynh đệ tại hạ đến nơi đây cũng vì muốn hiểu rõ sự tình trước khi xin cưới nàng Hàn Trúc Chi.

Trung Ngọc đáp :

- Các vị có đi xin cưới Hàn cô nương hay không, điều ấy đâu có liên quan gì đến tại hạ?

Tổng Kim Lâm lại cười gằn nói :

- Không liên quan ư! Nói khó nghe lắm!

Câu nói này làm chàng đã không đành lòng được nên tức giận nói :

- Các hạ thật là thái quá! Dẫu sao hôm nay tại hạ cũng muốn lãnh giáo kiếm pháp của Thanh Thành phái đây.

Hắc Bạch nhị lão đứng hai bên nghe chàng nói vậy liền giật mình vươn tay nắm lấy hai vai chàng kéo nhẹ một cái.

Hiểu ý nhưng Trung Ngọc vẫn nói :

- Nhị vị không phải âu lo. Phải có sự hiểu biết nhau thì mới dàn xếp được.

Vừa nói xong thì Tổng Kim Lâm đã đưa kiếm đâm vào Trung Ngọc.

Chàng nhẹ nhàng tránh sang một bên, Tổng Kim Lâm liền chuyển thế đâm vút tới trước ngực thì Trung Ngọc lại lui đi một bước nữa.

Tổng Kim Lâm hét to :

- Người sợ hay sao mà không dám ra tay? Hãy xem kiếm pháp của Thanh Thành đây.

Tức thì thi triển thân pháp cực kỳ nhanh chóng, đâm lẹ làng ba chiêu liên tiếp nhắm vào các đại huyệt của Trung Ngọc rất gấp.

Trung Ngọc kêu lên :

- Tại hạ xin đáp lễ đây!

Vừa nói xong là ánh kiếm lấp lánh tung ra khỏi bao kiếm đập thẳng vào kiếm quang của Tống Kim Lâm, có tiếng va chạm vang lên “Kẽng, kẽng, kẽng”.

Tống Kim Lâm cảm thấy cườm tay tê rần vì sức mạnh của đối phương nên phải lùi lại hai bước.

Lập tức, ánh kiếm dẹt luôn một chùm ánh chớp điểm quang vàng nhạt đánh thẳng vào thượng, trung, hạ của Tống Kim Lâm.

Lại tiếng va chạm binh khí vang lên “Kẽng, kẽng, kẽng”.

Tống Kim Lâm lại tiếp tục lùi lại hai bước và ánh kiếm mang những điểm quang chớp lóe rực rỡ cứ bao quanh nhằm vào các yếu huyệt của đối thủ mà điểm vào liên tục.

Không thể làm gì hơn, Tống Kim Lâm chân tay lúng túng cứ phải đón đỡ và thụt lùi mãi đến bao nhiêu bước rồi chàng ta cũng không tính được.

Các cao thủ và ngay cả huynh đệ Tứ Linh Kim Bảo đang châu mày biết rằng Trung Ngọc đã nương tay lắm rồi. Có những chiêu kiếm tưởng chừng đã đâm trúng đối thủ thì chàng lại thu về, biến qua chiêu khác ép lùi đối phương.

Ba huynh đệ Tứ Linh Kim Bảo nhìn nhau định ra tay vì càng lâu thì càng nhục thêm thôi, bỗng thấy hai bóng người áo xám xông vào giữa hai luồng kiếm quang.

Tiếng va chạm nhỏ “Bộp, bộp”.

Thì ra Hắc Bạch nhị lão đã dùng đoản mộc côn của mình xông vào gạt hai thanh kiếm của hai người đang giao đấu. Bạch Lão nói nhanh :

- Trao đổi kiếm pháp như thế là đủ rồi, muốn phân thắng bại chắc phải lâu lắm.

Hắc Lão nói tiếp :

- Nhị vị nên ngừng tay để tránh trúng kế của kẻ gian ấy.

Rõ ràng hai lão muốn giữ thể diện cho chàng Tống Kim Phụng nên nói như thế.

Trung Ngọc liền thu kiếm lại và nói :

- Kiếm pháp Thanh Thành phái quả là cao minh. Chúng ta có thể hẹn tái ngộ được không vậy?

Tống Kim Lâm “hừ” một tiếng rồi quay mặt đi không nói.

Lúc ấy lại nghe tiếng la to :

- Tứ Linh Kim Bảo đã bị thua rồi. Còn gì mà dám hẹn tái đấu.

Trung Ngọc liền lạng người vào đám đông.

Bỗng có tiếng la :

- Thiếu hiệp, nhị thiếu hiệp, tên này la bậy đấy.

Những tiếng la chưa dứt câu đã nghe tiếng “á” thê thảm tiếp liền.

Tống Kim Phụng thất sắc nói lớn :

- Quách Chiến! Quách Chiến!

Dứt tiếng kêu thì Tống Kim Phụng nhảy vọt lên rồi hạ người ngay giữa đám đông, chỗ phát ra tiếng kêu thảm vừa rồi.

Đám đông đứng chỗ ấy tức thì chạy tán loạn, rồi bỗng nhiên tạt ra hai bên chừa một lối đi.

Tống Kim Phụng từ từ đi ra, hai tay ôm một xác chết.

Tống Kim Quy kêu lớn trước :

- Trời ơi! Lão Quách Chiến sao thế này?

Tổng Kim Phụng không nói một lời nào, chàng ta đặt xác chết xuống rồi rút con dao dính nơi ngực xác chết.

Tổng Kim Long nói :

- Chắc Quách Chiến phát hiện tên la lối nhưng bị y đâm chết.

Tổng Kim Lâm hỏi :

- Hung thủ đâu rồi?

Tổng Kim Long nói :

- Dù cho có một tên hung thủ thì hắn đã có thể chạy mất dạng trong đám đông này rồi.

Tổng Kim Long xem xét con dao, bỗng liệng thẳng đến ngực Trung Ngọc.

Với động tác nhanh nhẹn và chuẩn xác, Trung Ngọc dùng hai ngón tay trở và giữa kẹp con dao, miệng nói :

- Thế là nghĩa gì?

Tổng Kim Phụng trợn mắt lên nói :

- Hãy nhìn những chữ trên con dao, xem có phải thuộc phe cánh của các người không?

Trung Ngọc nhìn vào chưa biết xử trí ra sao thì Tổng Kim Phụng bước đến trước mặt chàng nói :

- Đến nước này thì các hạ không còn chối cãi được rồi, trận đấu giữa ta và các hạ trước sau gì cũng phải xảy ra. Vậy thì hôm nay chúng ta phân định luôn vậy.

Tổng Kim Phụng vì vấn đề Hàn Trúc Chi mà đến đây, do cũng cảm thấy diễn biến xung quanh quá phức tạp nên chàng ta nhịn đã lâu. Bây giờ thì tức nước rồi, đành phải lấy cớ này mà ra tay thôi.

Còn Trung Ngọc cũng hiểu câu nói của Tổng Kim Phụng và càng biết rằng trận so kiếm này quyết liệt hơn trận hồi nãy nhiều.

Các người xung quanh đang định lên tiếng ngăn cản thì Tổng Kim Phụng đã hét lên :

- Xem đây!

Chàng ta liền tấn bộ xuất chiêu Thần Long Vĩ với chiêu số gồm bốn thức quyền hiểm hóc của Bạch Hạc phái là Bằng, Lý, Tề, án rất ảo diệu, biến hóa công thủ chặt chẽ.

Trung Ngọc cũng không nhường nhịn, lập tức cánh tay chàng vung lên chập chờn lớp lớp cánh tay đón đỡ các thế đánh của Bạch Hạc quyền thức.

Trung Ngọc đỡ một chiêu Hoàng Hạc Đảo Quái với tay quyền của đối thủ đánh và mé tả, thì tiếp đỡ thêm Bạch Hổ Quy Sơn với quyền thức bắt ngờ và dũng mãnh đánh thêm vào mé hữu.

Ngay lập tức chàng liền phản kích một chiêu quyền kỳ ảo và rất chính xác.

- Bịch!

Tay quyền chàng đã đánh trúng vào ngực phải của Tổng Kim Phụng khiến y phải lùi lại hai bước.

Bỗng Tổng Kim Phụng rú lên một tiếng thật dài, phi thân về phía trước giơ quyền biến qua tả chưởng sử dụng thế Linh Sơn Bể Phong để tấn công, mép bàn tay trái phải của y sắc bén như dao vậy, y lại quay người một cái và có tiếng kêu “keng” nữa. Thì ra nhân lúc ấy y đã rút kiếm ra khỏi bao mà chưởng thế vẫn được thi triển.

Thanh kiếm này vừa dài vừa nhỏ, ánh kiếm lập lòe như điện chớp. Chỉ trong nháy mắt y đã sử dụng trường kiếm phối hợp với chưởng thế nhằm Trung Ngọc đâm bốn kiếm một lúc.

Khi Tổng Kim Phụng ra chưởng tấn công. Trung Ngọc trụ tấn thấp xuống định giơ chưởng ra chống đỡ, nhưng khi thấy đối phương giơ cả kiếm ra tấn công, chàng liền nhảy lùi một bước và “soẹt” một tiếng. Kiếm quang của chàng liền sáng rực lên đỡ các chiêu kiếm của đối phương.

Liền đó Tống Kim Phụng thu kiếm lại rồi mà mọi người đều nghe tiếng “vo, vo”. Lần này mũi kiếm phóng ra tạo các vòng tròn lớn nhỏ đồng tâm và có ánh sáng lập lòe làm chói cả mắt mọi người.

Đây là tuyệt chiêu của Bạch Hạc Kiếm pháp. Chính Trung Ngọc cũng rất kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- Chiêu thức kín đáo. Nếu ta cứ lùi bước thì sẽ phải lùi mãi đấy.

Lập tức mũi kiếm chòng nhanh như chớp đâm vút vào tâm điểm của vòng kiếm quang.

Có tiếng vang lên “Keng”.

Ánh quang vòng tròn đó tắt phụt ngay, nhưng lúc đó cổ tay của Tống Kim Phụng hơi trầm xuống một chút, trường kiếm mềm mại và dẻo dai ấy bỗng kêu lên “coong” một tiếng rồi cong ngay xuống, mũi kiếm đi rất nhanh theo tuyệt chiêu Minh Nguyệt Ảnh Thủy của một thế kiếm thật tinh xảo.

Trung Ngọc cũng nhanh mắt nhận rõ chiêu kiếm này, liền rùn bộ thấp xuống, nghiêng vai đâm vút vào ngực đối thủ.

Mọi người cùng kêu lên :

- Chết rồi!

Chỉ thấy mũi kiếm của Tống Kim Phụng lướt qua đầu vai Trung Ngọc và có tiếng kêu “soạt”, thế kiếm tuyệt hảo ấy không đâm vào vai mà chỉ làm rách một đường nhỏ trên áo ở đầu vai thôi.

Còn chiêu kiếm của Trung Ngọc cũng vừa vút đến lồng ngực của Tống Kim Phụng như sẽ xuyên suốt qua. Nhưng mũi kiếm chỉ chạm vào lần áo ngoài đã dừng lại nơi ấy không nhích tới nữa.

Có tiếng khen vang lên :

- Tuyệt hảo công phu!

Cả hai vừa thu kiếm lại, bỗng có tiếng cười vang dội, rồi tiếng nói vọng tới :

- Thật là một bọn ngu xuẩn!

Tiếng nói tuy không lớn, nhưng rất rõ như có ai nói trong tai mỗi người.

Bốn huynh đệ họ Tống đều xuất thân danh môn, nghe tiếng nói ấy biết người đó là một cao thủ nội công thượng thừa. Cả bốn huynh đệ đều giật mình.

Vừa lúc đó, một vật đen từ xa bay vào rất nhanh. Vật đó rơi xuống đất kêu “bịch” một tiếng. Thì ra một hán tử áo đen đã bị điểm huyết đạo.

Người áo đen này bị liệng từ ngoài vào nhanh như bay khi rớt xuống đất lại không tỏ vẻ bị thương chút nào. Chứng tỏ người liệng ra tay rất khéo léo, phải là một võ lâm cao thủ.

Tống Kim Long chấp tay nói lớn :

- Vị cao nhân tiền bối nào đã tới xin...

Tống Kim Long nói chưa dứt câu, có giọng nói sang sảng xen vào :

- Không phân biệt phải quấy mà chỉ đổ lỗi bừa bãi để đánh nhau. Để ta bắt mấy tên la lối vừa rồi, cho các người xem biết là thủ hạ của ai.

Tiếng nói truyền xa và rõ làm những tên la lối lúc này khiếp sợ chạy trốn tán loạn.

Bỗng từ dưới một mái nhà có hai bóng người bay ra rất nhanh đến nỗi không thấy rõ mặt mày của hai người đó là ai, thì bóng này lại chạy mau bay một vòng quanh vùng đó.

Tiếp theo có mười mấy cái bóng đen, từ tứ phía bay ào rớt xuống đất kêu “Bịch! Bịch! Bịch!...”

Mấy huynh đệ họ Tống nhảy vọt lên định đuổi theo hai người đó, nhưng hai bóng ấy đã đi mất, hút vào nơi phía xa.

Chỉ có Trung Ngọc là nhận ra hai người ấy và nở nụ cười hân hoan. Đó là Kim Đồng, Ngọc Nữ.

Tổng Kim Long kéo một tên áo đen lên, giải khai huyết đạo cho hắn, tên này mặt đầy sợ hãi nói :

- Thiếu hiệp tha cho tôi... tôi không nói gì cả.

Tổng Kim Long vỗ nhẹ một chưởng xuống tên ấy. Hắn đau quá la lên thê thảm, mồ hôi toát ra đầy trán.

Tổng Kim Quy quát to :

- Người là ai? Ai sai người hành động như vậy? Nói mau!

Vừa quát, Tổng Kim Quy vừa dùng mũi kiếm đẩy ngay trán hắn.

Tên áo đen run quá nói :

- Tôi xin nói... tôi... tôi là thủ hạ của Giang Hải Xuyên bang chủ.

Lúc đầu nhiều người nghĩ thầm Thủ Lương Sĩ Nhâm cho người đến ly gián hai bên. Bây giờ ai nấy đều vỡ lẽ, biết rằng đây là một độc kế liên hoàn của Giang Hải Xuyên, để tạo thêm mối bất hòa giữa bốn phe Trung Ngọc, Thần Thủ, Tứ Linh Kim Bảo và Hắc Y bang.

Lúc đó Trung Ngọc lại cúi xuống vỗ nhẹ mấy chưởng vào những tên áo đen.

Tổng Kim Long liền hỏi :

- Các hạ làm gì vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Bọn này chỉ làm theo lệnh chủ. Chúng ta đã biết ai làm vụ này rồi. Sự hiểu lầm giữa tại hạ và các vị đã được giải tỏa. Hãy tha cho chúng nó đi.

Tổng Kim Long nói :

- Đoàn đại nhân quả là thật rộng lượng. Huynh đệ tại hạ xin đại nhân thứ lỗi cho.

Trung Ngọc đáp :

- Chỉ là việc hiểu lầm ấy mà! Rất mong gặp lại tứ vị. Xin cáo biệt.

Không đợi cho Tứ Linh Kim Bảo đáp lễ chào lại, Trung Ngọc quay mình bước đi.

Bỗng nghe tiếng kêu :

- Có Đoàn Trung Ngọc ở đây không?

Tiếp theo có tiếng sắt gõ “coong coong” từ xa đi tới. Đám đông lại giãn ra để chừa lối đi cho một người chống gậy sắt lướt đến, vẻ mặt hầm hầm.

Người này là lão Thiết Túc Tăng Tư Nam.

Trung Ngọc nhìn lão rồi nói :

- Chào Tăng bang chủ.

Tăng Tư Nam lạnh lùng đáp :

- Các hạ còn nhớ lão sao?

Trung Ngọc ngạc nhiên, không hiểu tại sao lão ta tỏ vẻ hân học như vậy thì Tăng Tư Nam lại nói :

- Lão muốn hỏi các hạ, thủ hạ của lão là Bành Chấn đã phạm tội gì mà các hạ lại giết y?

Trung Ngọc ngạc nhiên hỏi lại :

- Bành Chấn chết rồi ư?

Tăng Tư Nam nói lớn lên :

- Đúng! Y đã bị các hạ cho lệnh giết y ở gần Mã Yên sơn rồi.

Trung Ngọc vụt hỏi :

- Chẳng nhẽ Huyết Thủ Vương Luân cũng đã chết rồi sao?

Tăng Tư Nam đáp :

- Các hạ đã biết rồi thì nói cho ra lẽ nếu không các hạ phải đền mạng tại đây.

Trung Ngọc chép miệng nói :

- Không ngờ Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đã lên hạ sát họ.

Trên Mã Yên sơn, lúc ấy ánh mắt của Thần Thủ và huynh đệ Mai Sơn song sát chàng đã nghi ngờ, nên cố ý giải huyết cho Bành Chấn để lão tự đưa Vương Luân xuống núi. Không ngờ lão Thần Thủ vẫn cho người theo sát hại họ.

Tăng Tư Nam nói :

- Các hạ muốn đồ thừa cho Lương Sĩ Nhâm phải không? Ta đâu có sợ già lão Thần Thủ ấy. Ta phải giết người trước rồi tìm Lương Sĩ Nhâm thanh toán sau...

Vừa nói xong, y đã đánh một gậy sắt xuống đầu Trung Ngọc. Chàng nhanh nhẹn lách sang một bên để tránh.

Thiết Túc đánh luôn ba chiêu liên tiếp, nhưng Trung Ngọc cũng chỉ dùng thân pháp tránh né mà không ra tay phản công.

Trung Ngọc thầm nghĩ: “Lão Thiết Túc này cũng rất có tình nghĩa với thủ hạ, y phải liều thân vì danh vọng của thủ hạ, ta không nên giết y...”

Nhưng Tăng Tư Nam vẫn thi triển chiêu này tiếp đến chiêu khác, càng đánh càng nhanh. Thân hình của Trung Ngọc cũng di động nhanh theo, mà Thiết Túc vẫn không đụng được tới vạt áo của chàng.

Tăng Tư Nam cũng biết mình không đủ sức để thắng Trung Ngọc nhưng mắt y thỉnh thoảng lại liếc vào đám đông như đang chờ đợi một cái gì.

Quả nhiên sau một lúc, có một người từ đám đông bước ra. Người này chính là Truy Mệnh Giang Hải Xuyên. Trên lưng đeo ba cái túi da đựng đầy vũ khí, hình như có chuẩn bị sẵn sàng để đánh nhau.

Tăng Tư Nam vừa thấy Giang Hải Xuyên thì lộ vẻ vui mừng nói ngay :

- Giang lão huynh, có huynh đến thì hay lắm. Mau mau phụ với lão trừ đi tên tiểu nhân này, không thể để cho hắn làm Tổng bang chủ chúng ta được.

Trung Ngọc nhủ thầm: “Ta tưởng y nổi nóng vì cái chết của thủ hạ, ngờ đâu y chỉ lấy cớ để sinh sự”.

Trong lúc đó, Truy Mệnh Giang Hải Xuyên từ từ đi tới gần. Bỗng lão lên tiếng nói :

- Tăng bang chủ không muốn Đoàn đại nhân là Tổng bang chủ phải không?

Thiết Túc Tăng Tư Nam vừa đánh vừa đáp :

- Đúng! Hắn không đáng.

Truy Mệnh nói :

- Được!

Đồng thời vung ra một ám khí bay như ánh chớp tủa ra.

Hắc Lão la lên :

- Coi chừng ám khí!

Nhưng đã có tiếng la thảm :

- Ối chao!...

Thiết Túc và Trung Ngọc đồng thời ngưng tay.

Tiếp theo, cây gậy sắt của Thiết Túc rút xuống đất kêu tiếng “coong”.

Thân hình Thiết Túc Tăng Tư Nam siêu vẹo sắp ngã, tay chỉ Giang Hải Xuyên nói :

- Người... người... thật ác... độc...

Giang Hải Xuyên nói lớn :

- Không tuân lời thề ở Lương gia trang, phản bội Tổng bang chủ, tội đáng chết!

Nói xong y đánh bồi thêm một chưởng, Thiết Túc Tăng Tư Nam thét lên một tiếng đau đớn rồi lảo đảo xuống đất chết luôn.

Diễn biến này hoàn toàn bất ngờ ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Giang Hải Xuyên còn bồi thêm một đá vào cái xác chết.

Trung Ngọc hỏi :

- Các hạ tại sao lại làm vậy?

Giang Hải Xuyên cười đáp :

- Kẻ phản bội tội đáng chết. Không thể để y sống được.

Trung Ngọc nhất thời chưa biết phải tính sao nên chỉ thở dài nói :

- Các hạ hành động hình như gấp quá!

Truy Mệnh đưa tay ngoắc hai đại hán ra khiêng cái xác Thiết Túc Tăng Tư Nam đi luôn.

Hắc Bạch nhị lão nhìn nhau thầm nghĩ: “Truy Mệnh Giang Hải Xuyên này gian xảo lắm. Chắc hẳn có mục đích riêng tư”.

Giang Hải Xuyên đang đứng cười hả hê nhìn theo bọn thủ hạ khiêng cái xác Tăng Tư Nam. Bỗng nhiên có một mũi kiếm điểm nhẹ vào vai của Giang Hải Xuyên từ phía sau lưng.

Truy Mệnh phải kinh hoàng quay lại hỏi :

- Ai?

Nhưng khi thấy Tống Kim Long và Tống Kim Quy tay cầm kiếm đứng sau lưng mình thì Giang Hải Xuyên lạnh lùng nói :

- Lão tưởng ai chứ! Té ra là nhị vị thiếu hiệp. Không hiểu nhị vị học cái bản lãnh đâm sau lưng hồi nào thật hay vậy?

Tống Kim Long nói :

- Ta dùng biện pháp này để cảnh cáo kẻ cho thủ hạ tung lời xàm bậy để mà ly gián như ngươi thì thật là quá nhẹ.

Truy Mệnh không hiểu nói :

- Lão thật không hiểu nhị vị nói gì?

Tống Kim Long nói :

- Ngươi đừng giả vờ vô ích. Thủ hạ của ngươi đã khai hết rồi. Những người nấp ở đám đông để phát ngôn xằng bậy có phải là thủ hạ của ngươi không?

Truy Mệnh đáp :

- Đúng! Chúng là thủ hạ của lão. Lão đã sai chúng làm như vậy nhưng chúng đã đi đâu hết cả rồi?

Tống Kim Long đáp :

- Ta đã cho chúng đi rồi. Chúng chỉ là kẻ thừa lệnh thì cũng không trách chúng làm gì.

Truy Mệnh cười nói :

- Nhị vị đừng trách lão, vì lão cũng chỉ là kẻ thừa lệnh thôi.

Tổng Kim Quy hỏi dồn :

- Ai? Ai đã khiến người? Có phải Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm không?

Truy Mệnh cười lên mấy tiếng và đáp :

- Người sai khiến tôi chính là thân phụ của nhị vị, là Bảo chủ Kim bảo đấy mà.

Hai vị huynh đệ họ Tống quát to :

- Gan thật! Dám đùa cợt chúng ta sao? Hãy mau rút kiếm ra!

Truy Mệnh vẫn cười nói :

- Người ta nói gì nhị vị đều tin cả, còn lão thì nhị vị không tin. Tại sao nhị vị chỉ nghe lời nói của một bên thôi. Lão là Giang Hải Xuyên đâu phải hạng người đó.

Hai huynh đệ họ Tống không biết phải nói sao, nên từ từ cho kiếm vào vỏ rồi quay người đi luôn...

Tất cả mọi người đều nhìn nhau hoài nghi, mọi việc đều xảy ra quá phức tạp, không biết gốc tích ở đâu mà truy ra.

Lúc này, Giang Hải Xuyên quay qua hỏi Trung Ngọc :

- Đoàn đại nhân có chỗ nghỉ ngơi chưa? Hay còn đi đâu nữa?

Trung Ngọc nói :

- Tại hạ định trú ở lữ quán rồi đến Hắc Y bang tìm Hắc Y bang chủ về việc thiêu hủy Thượng Quan gia trang năm xưa.

Giang Hải Xuyên ngăn ngor nói :

- Bao nhiêu lữ quán ở thị trấn này đều đầy khách rồi. Lão phu có một căn nhà trống gần đây, Đoàn đại nhân có thể ở tạm cho tiện.

Trung Ngọc gật đầu nói :

- Vậy thì phiền Giang bang chủ dẫn đường cho, tại hạ rất cảm ơn.

Đi một đoạn ngắn, khi hai người song song nhau thì Giang Hải Xuyên chợt hỏi :

- Câu chuyện về Tuyệt Kiếm đã xảy ra lâu lắm rồi. Việc này hình như không liên quan gì tới Đoàn đại nhân, tại sao đại nhân lại định truy cứu vậy?

Trung Ngọc nhìn lão rồi đáp :

- Hiện tại, tại hạ là Tổng bang chủ. Vụ án Thượng Quan gia trang là chuyện lớn của võ lâm, nhưng điều chính ở đây là tại hạ nhận tờ đơn xin truy cứu việc này. Tại hạ nhất định phải làm thôi.

Giang Hải Xuyên hỏi :

- Đoàn đại nhân có thể cho lão hạ biết ai yêu cầu truy cứu được không?

Trung Ngọc lắc đầu :

- Không được đâu! Rồi lão cũng biết mà. Thôi chúng ta kiếm chỗ nghỉ ngơi đi.

Hai người chậm chạp đi bên nhau không thêm lời nào, cho đến một căn nhà khá khang trang. Trung Ngọc nói :

- Đẹp lắm! Sạch sẽ lắm.

Giang Hải Xuyên hí hóp mắt nói :

- Vậy mời Đoàn đại nhân cứ ở phòng này cho. Một chút xíu nữa lão phu xin được hân hạnh hầu tiếp đại nhân vài chung rượu.

Không đợi chàng tiếp lời, lão ta quay sang Hắc Bạch nhị lão nói :

- Xin mời nhị vị theo lão phu. Lão phu xin chỉ phòng cho nhị vị.

Hắc Bạch nhị lão lẳng lặng theo lão ta vào căn phòng khác.

Trong lúc đó, Trung Ngọc ngồi yên trên ghế ngẫm nghĩ các việc xảy ra vừa rồi, chàng cảm thấy mệt mỏi, nhiều thắc mắc chưa giải tỏa được.

Một Hàn Trúc Chi duyên dáng lại vụt hiện ra trước mắt chàng. Lúc tươi cười như đóa hoa, lúc hờn dỗi, lúc buồn bã với đôi mắt u sầu nhìn chàng khi chia tay tại Lương Gia Trang.

Không biết bao lâu chìm đắm trong mộng mơ thì có tiếng Giang Hải Xuyên nói :

- Đoàn đại nhân! Đại nhân đang nghĩ gì thế? Chúng ta ăn một chút và uống rượu nhé.

Dứt lời, liền có đại hán đưa một mâm đầy thức ăn ngon để trên bàn. Còn Giang Hải Xuyên đích thân cầm một khay nhỏ có mang hai chung đã rót đầy rượu và một bình rượu kế bên.

Giang Hải Xuyên nói :

- Lão có đem bình Hồng Quân Tử cất chế trên năm mươi năm để kính mời đại nhân đây.

Nói xong lão cầm chung rượu lên và nói :

- Kính mời! Xin chúc đại nhân mọi sự thành công!

Trung Ngọc cũng nâng chung rượu và nói :

- Mời Giang bang chủ!

Hai người chưa kịp uống thì bên ngoài có tiếng nói lớn vọng vào :

- Thưa Bang chủ! Có tin khẩn cấp.

Giang Hải Xuyên vội để chung rượu xuống rồi nói :

- Xin lỗi cùng Đoàn đại nhân. Lão hạ xin ra ngoài có chút việc.

Trung Ngọc nói :

- Tại hạ sẽ đợi lão quay vào cùng uống rượu đây nhé.

Vừa khi Giang Hải Xuyên đi ra khỏi thì có một người nhảy vào. Trung Ngọc giật mình định hả miệng kêu lên thì người ấy khoát tay ra dấu.

Chẳng nói một lời, y nhẹ nhàng đổi ly rượu của Trung Ngọc cho Giang Hải Xuyên và ngược lại. Xong xuôi y lại ra dấu cho chàng và nhảy vào trong ẩn nấp.

Một lúc sau, Giang Hải Xuyên hấp tấp quay lại nói :

- Rượu rót đã lâu, xin mời Đoàn đại nhân uống cạn.

Sau khi liếc nhìn Trung Ngọc uống cạn chung rượu thì Giang Hải Xuyên mỉm cười và cũng nốc cạn chung của lão.

Lúc đó, Trung Ngọc chép môi nói :

- Rượu thật ngon nhưng tại cảm giác có mùi hương gì là lạ đấy.

Giang Hải Xuyên bật cười to tỏ vẻ đắc ý nói :

- Rượu Hồng Quân với Vô Hương Đoạn Cốt tán mà làm gì có mùi hương lạ chứ!

Trung Ngọc giật mình kêu lên :

- Vô Hươg Đoạn Cốt tán? Như vậy Giang bang chủ... tại sao làm vậy hả?

Giang Hải Xuyên thấy vậy thích ý cười nói :

- Vô Hươg Đoạn Cốt tán là chất độc cực mạnh không hương vị, nhưng không hiểu sao nó lại thích họ Đoàn phát tán nhanh như vậy?

Trung Ngọc cố gắng cất giọng hỏi :

- Lão làm việc này là vì ai vậy hả?

Giang Hải Xuyên chậm rãi nói :

- Trước khi chết lão già này cho tiểu tử ngươi được biết. Ta đã hứa hẹn với Hắc Y bang chủ sẽ giết Thiết Túc Tăng Tư Nam, Đoàn tiểu tử, rồi đến Thần Thủ...

Ngưng một chút, Giang Hải Xuyên nói tiếp :

- Nếu sự việc êm xuôi, ta sẽ làm Tổng bang chủ, còn lão Hàn Mộ Hiệp sẽ làm Phó tổng bang chủ nhưng lão ta được hưởng huê lợi do công việc buôn bán tải hàng nhiều hơn ta.

Lão cười đắc ý tiếp :

- Lời đề nghị như thế nghe có thể chấp nhận được. Vì vậy ta đã xúi Thiết Túc Tăng Tư Nam gây sự với ngươi và ta hứa sẽ tiếp tay với lão.

Cười to hơn nữa lão tiếp :

- Ta đã giết lão theo ý đồ, làm nhà ngươi ít đề phòng thủ đoạn của ta, để ta hoàn thành kế hoạch giết chết người thứ hai.

Trung Ngọc thở dài nói :

- Các hạ thâm độc và tham lam quá! Còn những người lúc chiều mắng chửi huynh đệ họ Tổng có phải là lão sai khiến không mà tại sao lại phải nói lời bất lợi cho Hắc Y bang chủ như thế?

Giang Hải Xuyên đáp :

- Đúng vậy! Những người ấy do ta sai khiến. Nhưng dĩ nhiên ta vẫn đề phòng lão Ma Ảnh Dao ấy trở cờ nên ta phải ly gián cho hai bên không kết sui gia được. Có như thế thì một mình ta mới có thể chọi với một lão Ma Ảnh Dao còn lại thôi.

Vừa lúc ấy có tiếng cười nhạt và nói :

- Thật là quỷ kế! Nhưng lão quên mất đi một người trong cuộc chơi này.

Giang Hải Xuyên giật mình quay lại thẳng thốt kêu lên :

- Ngọc Diện thư sinh!

Bỗng mặt lão tái xanh, tay ôm bụng run lấy bầy ngã dựa vào bàn lập cập hỏi :

- Tại sao vậy? Tại sao bụng ta đau quá vậy?

Lúc đó Trung Ngọc đứng ngay ngắn nói :

- Vô Hươg Đoạn Cốt tán ấy mà! Lão có thể lừa ta nhưng tiếc thay có Ngọc Diện hiền đệ đây biết được nên kế hoạch của lão thất bại rồi.

Máu trên khóe miệng của Giang Hải Xuyên bắt đầu chảy ra thành dòng, lão cố gắng hỏi :

- Tại sao ngươi biết được hả?

Ngọc Diện thư sinh nhìn lão đáp :

- Nhà ngươi không thấy ta mặc y phục của thủ hạ Hắc Y bang sao? Việc ngươi vào cửa sau gặp Hắc Y bang chủ để thương lượng không qua mặt của ta đâu.

Giang Hải Xuyên lồng lộn hét lớn :

- Ta phải giết người!

Dùng tàn lực cố gắng hết sức, lão phóng tay chụp vào người Ngọc Diện thư sinh.

Nhưng chàng ta nhẹ nhàng lách sang một bên, cả thân xác to lớn của lão rơi xuống sàn kêu tiếng “Bịch” rồi nằm yên bất động.

Thế là kẻ tham lam, ác độc, tính toán cho nhiều, cuối cùng phải ra đi về cõi chết.

Cuộc đời, thật phức tạp, làm sao biết trước hết được.

19. Chương 19: Ngọc Diện Thư Sinh

Tại căn phòng ấy, không khí bỗng ấm áp như mùa xuân tươi đẹp đang ngự trị. Đoàn Trung Ngọc được gặp lại Ngọc Diện thư sinh với biết bao nỗi vui mừng, nỗi mến thương, nên cả hai cùng nhau tâm sự, hàn huyên, uống những chung trà thơm ngát.

Đoàn Trung Ngọc hỏi :

- Lâu nay huynh không gặp được đệ, huynh thật nhớ lắm, tại sao hiền đệ lại xuất hiện ở đây kịp lúc quá vậy?

Ngọc Diện thư sinh nở một nụ cười nói :

- Tiểu đệ cũng thật sự mong nhớ đoàn huynh lắm, dù không gần nhau, nhưng những bước đi của huynh đệ đều có tin tức đầy đủ.

Đoàn Trung Ngọc cười nói :

- Hiền đệ tuyệt thật! Có được người như đệ bên cạnh thì huynh chắc sẽ không lo lắng gì nữa cả.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Đoàn huynh có nhớ ở Lương Gia Trang không? Đệ có hứa hẹn với Hắc Y bang chủ tìm ra vụ án Tuyệt Kiếm thật ra không phải là không có nguyên do.

Đoàn Trung Ngọc bỗng xen lời nói :

- Vậy người viết đơn cho huynh là của đệ có phải không?

Ngọc Diện thư sinh gật đầu đáp :

- Đoàn huynh nhanh trí thật! Mới nói sơ là huynh đoán ra ngay.

Ngọc Diện thư sinh nói tiếp :

- Để có thể làm việc này, đệ đã xin vào làm ở Hắc Y bang và phục vụ tại nhà của Phi Phong Đào Ngân.

Nhưng một lát, Ngọc Diện thư sinh nói tiếp :

- Do có sự may mắn mà đệ biết được bí mật của lão họ Đào, và tìm đến Hoa Mỹ Nương với danh nghĩa là thuộc hạ của lão Đào Ngân.

Ngọc Diện thư sinh nhìn ra ngoài tiếp :

- Không ngờ công việc lại tiến triển tốt đẹp như vậy. Do luôn theo dõi công việc của Hắc Y bang nên đệ có biết được mưu sâu của Truy Mệnh Giang Hải Xuyên và lão Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp.

Đoàn Trung Ngọc bỗng hỏi :

- Hiền đệ làm việc này rất khó nhọc, chắc nguyên do của nó không phải tầm thường phải không?

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Đúng vậy! Nhưng hôm nay đệ chưa cho huynh biết được.

Đoàn Trung Ngọc nói nhanh :

- Vậy chừng nào hả?

Ngọc Diện thư sinh nói như lẩm bẩm :

- Có lẽ chỉ đến ngày mai nữa thôi!... ngày mai!...

Ngoài đường lúc này rất đông người đang đổ ra đón ánh nắng chan hòa khắp mọi nơi.

Những quán hàng ăn uống người ngồi đầy chật cả.

Các đáp đông đổ về tụ họp trước đại gia trang của Hắc Y bang càng lúc càng đông.

Bỗng nhiên có những hồi trống và kèn vang lên từ một con đường gần đó. Lại có mấy mươi người áo đen, người thì thổi kèn người thì đánh trống, có người cầm đao hay kiếm và chính giữa lại có một thiếu niên mặc đồ tang phục đi dọc theo đường lớn trước toán đánh trống thổi kèn.

Cứ đi một khoảng, họ đều dừng lại. Thiếu niên kia bắt đầu cất tiếng khóc bi ai, than oán và kể chuyện bi thảm của mình.

Thiếu niên kể cha mẹ mình đã bị sát hại nên ngày nay hắn trở thành cô nhi. Tiếng kể nức nở ấy làm mọi người thật cảm động.

Cuối cùng, thiếu niên nọ quỳ xuống đất gào lớn :

- Tôi là một cô nhi, phụ mẫu tôi bị lão họ Hàn giết chết, tôi lại không biết chút võ công nào. Cái thù của tôi xin nhờ các vị hiệp nghĩa đứng ra duy trì công đạo Tức thì đám đông phụ họa la lớn :

- Đánh chết Hàn Mộ Hiệp, đánh chết tên giả nhân giả nghĩa.

Đặc biệt khắp nơi lại có rất nhiều chỗ cũng có thiếu niên hoặc thiếu nữ mặc tang phục làm những việc như thế.

Những sự việc này đã làm kích động đám đông khắp nơi trong thị trấn nên họ tụ tập quá đông với sự tức giận trong lòng.

Đám thuộc hạ của Hắc Y bang đang đi trên đường hay đang vận chuyển hàng đều bị đám đông tiến đánh ác liệt, khiến một số bỏ mạng và một số hốt hoảng bỏ chạy mất.

Còn một số người khác thì ủa ra đến trước cửa đại trang của Hắc Y bang kia chửi rủa :

- Hàn Mộ Hiệp! Mau mở cửa ra chịu tội.

Vừa la hét, chửi rủa, họ lấy đá liệng vào gia trang. Thế là người khác cũng bắt chước làm theo.

Những kế hoạch xáo động này đều do Ngọc Diện thư sinh và Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm sắp đặt. Ngọc Diện thư sinh đi tìm kiếm các cô nhi của những người bị người bịt mắt sát hại rồi đem họ đến đây để phát động chống đối Hàn Mộ Hiệp.

Kế Hoạch này lão Thần Thủ rất đắc ý, vì lão thấy Đoàn Trung Ngọc trở thành anh hùng và hoàn toàn ngoài sức kiểm chế của lão.

Bao nhiêu quyền thế và danh dự trong kế hoạch nhằm chuẩn bị cho chính lão. Giờ đây không còn hy vọng nữa mà tất cả thuộc về tay của Đoàn Trung Ngọc rồi.

Đây là cơ hội cuối cùng để dành lại quyền thế của lão nên Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm tổ chức rất tỉ mỉ và kỹ lưỡng.

Ngoài đường phố, người mỗi lúc một đông và cũng mỗi lúc một náo loạn hơn.

Đám người ở trước gia trang của Hắc Y bang chỉ la lối ném đá đại khái chứ không dám đập phá. Có lẽ họ còn sợ sức mạnh của Hắc Y bang Bóng chiều đã nghiêng dài và ánh nắng đã yếu hẳn đi. Bỗng cánh cửa ngôi đại gia trang của Hắc Y bang mở lớn.

Lão Bang chủ Hàn Mộ Hiệp mặt lạnh lùng thông thả bước ra. Đôi mắt của lão như hai luồng điện liếc qua đám người đứng trước cửa.

Những tiếng la ó tức thì bớt đi.

Lão đợi đến lúc không còn một tiếng ồn ào nào nữa, lão mới cất giọng trầm trầm nói :

- Các vị tập trung nơi đây để làm gì?

Tiếng nói của lão như tiếng trống vang đi, làm cho những người đứng phía trước phải dội lui lại hết ba bốn bước.

Thấy đám đông vẫn yên lặng, Hàn Mộ Hiệp lại Nói :

- Nếu các vị không có việc gì thì hãy về đi.

Bỗng giữa đám đông có người la lên :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Lão thiếu món nợ từ mấy mươi năm qua, nếu hôm nay không trả thù thì chúng tôi buộc lòng đoàn kết hợp quần ra tay.

Tức thì hàng loạt tiếng la ó làm náo động và đám người nhốn nháo mất trật tự như sắp sinh loạn Lão Hàn Mộ Hiệp quát to một tiếng :

- Im lặng!

Tiếng quát của lão bằng nội lực uyên thâm, nên gầm lên như tiếng sấm. Bao nhiêu tiếng la ó lại phải dẹp hết.

Lão hai tay nắm chặt nói :

- Ai muốn nói gì cứ lên đây mà nói.

Trong đám đông người này nhìn lên người kia nhưng chẳng có một ai dám tiến lên.

Lão lại nói :

- Những vụ giết người từ mấy mươi năm qua chính lão đây cũng chẳng biết. Tại sao các vị lại nghe lời đồn đại của bọn tiểu nhân mà cho lão là hung thủ?

Có vài tiếng la :

- Đó là sự thật được chứng minh. Lão còn muốn chối nữa sao?

Hàn Mộ Hiệp nói lớn :

- Sự thật chỗ nào. Có ai lấy bằng cứ chứng minh được không? Hãy đưa người chứng ra, lão hứa sẽ không động tới mảy may nhân chứng ấy.

Lúc ấy Tổng Kim Long từ trong gia trang cũng bước ra nói :

- Tôi xin hứa sẽ bảo vệ nhân chứng. Còn nếu không ai có bằng chứng xác thật mà chỉ phát ngôn càn bướng, phỉ báng thì Tứ Linh Kim Bảo sẽ đứng ra lấy lại công bằng cho Hắc Y bang chủ vậy.

Hàn Mộ Hiệp tỏ vẻ cảm kích những lời nói của Tổng Kim Long lên nói :

- Không lẽ các vị không tin vào lời của đại trưởng nam của Bảo chủ Kim bảo Tổng Thiên hay sao?

Ai cũng biết Bảo chủ Tổng Kim Thiên có các con xuất thân từ võ học danh môn chính phái và họ cũng rất có uy tín, vì từ trước tới nay họ chưa có gây ra một tai tiếng nào. Lời nói của chàng ta có giá trị vì đã trải qua thời gian dài thử thách.

Tuy nhiên vẫn có tiếng xì xào nhỏ với nhau :

- Họ là sui gia! Dĩ nhiên bênh nhau là thường.

Nhưng rồi đám đông trên con đường lớn này đều im lặng phăng phắc, một sự im lặng nặng nề.

Đột nhiên có tiếng cười rất to và dài phát ra từ cuối con đường hơi xa xa chỗ đám đông.

Tiếng cười làm cho ai nấy đều giật mình, quay về hướng ấy. Cả Hàn Mộ Hiệp và mấy huynh đệ Tứ Linh Kim Bảo cũng hướng mắt về phía phát ra tiếng cười và thấy Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm xuất hiện.

Đám đông nhón nháo cả lên, lão Hàn Mộ Hiệp và huynh đệ Tứ Linh Kim Bảo đều biến sắc mặt.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thông thả tiến bước đi đến. Đám đông đều tránh lối để cho lão ta bước gần đến trước mặt Hàn Mộ Hiệp.

Tổng Kim Long chấp tay nói :

- Lương gia chủ đích thân tới đây chắc là mang theo bằng chứng cụ thể phải không?

Lương Sĩ Nhâm không vội trả lời mà nhìn vào Hàn Mộ Hiệp nói :

- Hắc Y bang chủ là người lòng lấy giang hồ, vì vậy tất cả mọi việc tố cáo đều phải có bằng chứng phải không?

Hàn Mộ Hiệp cười nhạt nói :

- Bất tất phải nhiều lời! Hãy đưa bằng chứng ra đi!

Thần Thủ đưa tay ra hiệu và nói lớn :

- Cho mời Hoa Mỹ Nương tới đây.

Tức thì có hai hán tử đi kèm một phụ nữ trung niên son phấn phục sức sắc sỡ tiến đến.

Lương Sĩ Nhâm lớn tiếng nói :

- Đây là Hoa Mỹ Nương của Thiên Thai lâu ở thị trấn này mà có lẽ nhiều vị biết đến Lương Sĩ Nhâm chỉ vào Hàn Mộ Hiệp nói :

- Đây là Hắc Y bang chủ! Người đã đấu với Tuyệt Kiếm Thượng Quan Kiệt năm xưa trên đỉnh Đại Nhan Sơn. Bà cứ đứng đây, kể hết những gì bà biết cho các vị anh hùng hào kiệt nơi đây nghe đi!

Hoa Mỹ Nương nhìn quanh có vẻ ngần ngại thì Lương Sĩ Nhâm nói tiếp :

- Bà không phải lo gì cả. Ở đây bà được bảo vệ an toàn mà.

Hoa Mỹ Nương cố gắng nói :

- Vâng tôi xin kể tất cả.

Thế là Hoa Mỹ Nương lên tiếng kể tất cả từ đầu đến cuối những điều bà biết. Tiếng nói của bà ta không mấy lớn nên mọi người càng phải im lặng để nghe cho rõ.

Trong lúc Hoa Mỹ Nương kể, Hàn Mộ Hiệp vẻ mặt của lão không chút thay đổi cũng không nói lời nào, nên ai không biết cái ý niệm phản ứng trong lòng lão như thế nào?

Tứ Linh Kim Bảo thì nét mặt hơi nhăn và thỉnh thoảng liếc qua Hàn Mộ Hiệp.

Trong khi đó nơi trên lầu kia bên tường Ngọc Diện thư sinh nói với Đoàn Trung Ngọc giọng nói hơi lạc đi.

- Chút nữa thì tiểu đệ xuống rồi thì tùy tình thế mà Đoàn huynh xuất hiện để duy trì cục diện khó khăn hôm nay đây!

Đoàn Trung Ngọc đáp :

- Huynh biết rồi, đệ hãy cẩn thận lắm mới được. Võ công của Hàn Mộ Hiệp cao cường lắm đó.

Ngọc Diện thư sinh đáp :

- Đệ đã đổ hết công sức của mình cho ngày này đây. Hy vọng phụ mẫu dưới tuổi vàng sẽ phù hộ cho đệ.

Lúc Hoa Mỹ Nương kể xong câu chuyện ấy, thì Lương Sĩ Nhâm lại nói tiếp :

- Các vị đã nghe rõ rồi chứ?

Rồi Lương Sĩ Nhâm quay sang Hàn Mộ Hiệp nói :

- Hắc Y bang chủ còn có gì muốn nói không? Chính lão và thuộc hạ lão muốn nhổ tận gốc nên đã đốt và thiêu hủy Thượng Quan gia trang. Ngoài ra chính lão là người bịt mắt giết hại bao nhiêu cao thủ.

Hàn Mộ Hiệp ngửa mặt cười lớn nói :

- Thật là hoang tưởng? Chỉ có lời nói của một kỹ nữ già mà dám cho là bằng chứng ư? Còn suy diễn này suy diễn nọ.

Lão gằn giọng và nói to lên :

- Thứ bằng chứng như thế ai mà chẳng làm được. Chỉ cần có tiền, có tiền thì mua được biết bao nhiêu người, huống chi là một kỹ nữ già, ai mà có thể tin được.

Tổng Kim long nói :

- Đúng như vậy! Đây chưa phải là bằng chứng xác thực được.

Lương Sĩ Nhâm nói :

- Nếu như vậy, muốn có bằng chứng xác thực chứng minh còn có hai cách: cách thứ nhất là dùng những người bị giết sống lại để chứng minh.

Ngừng lại một chút lão nói :

- Cách thứ hai là đối chất với người sống hay là nhân vật chính trong câu chuyện của Hoa Mỹ Nương. Đó là Phi Phong Đào Ngân.

Lập tức đám đông la to lên :

- Phi Phong đào ngân hãy ra mau.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy Hàn Mộ Hiệp nở một nụ cười kín đáo. Lão tiên đoán trước nên đã sắp đặt hết mọi việc.

Lão tính toán chỉ cần phi Phong Đào Ngân phủ nhận thì mọi việc sẽ êm xuôi mà không chừng uy tín lão sẽ lên cao có lợi hơn nhiều.

Lão còn tính toán kỹ lưỡng hơn nên đã nói cho Đào Ngân biết, vợ chồng và hai con của lão đã được bảo vệ chặt chẽ, có nghĩa là bị giam giữ chặt chẽ. Nếu lão Đào Ngân nói sai lời thì tánh mạng vợ con lão cũng như tánh mạng của chính lão cũng khó bảo tồn.

Trong Lòng Ma Ảnh Đào Hàn Mộ Hiệp luôn đặc ý vì nước cờ cao của mình. Lão chắc mẩm Lương Sĩ Nhâm sẽ không đủ tài để gỡ thế cờ này, nhưng lão quay lại gọi :

- Hãy gọi Đào hộ pháp ra đây.

Phi Phong Đào Ngân bước ra với khuôn mặt ưu tư, lão trầm nghĩ: “Hôm nay nếu nói như ý Bang chủ thì mọi việc có thể qua, nhưng trong tương lai nhiều anh hùng hào kiệt, các người thân của kẻ bị giết hại sẽ không bỏ qua cho lão, tiếp tục theo để truy tìm và như vậy thì chính Bang chủ cũng sẽ không còn lý do để cho lão và vợ con lão sống nữa. Đúng là lão không còn đường sống nữa rồi”.

Lúc ấy Hàn Mộ Hiệp nói lớn :

- Đào Hộ pháp, người hãy nói cho mọi người ở đây nghe sự thật đi.

Lương Sĩ Nhâm bỗng hỏi :

- Lão Đào Ngân! Lão có quen biết với Hoa Mỹ Nương chứ?

Đào Ngân ngần ngừ đáp :

- Lão phu cũng có gặp qua.

Thần Thủ nói tiếp :

- Thế là câu chuyện mười mấy năm trước lão nói rằng chính lão đã giết Tuyệt kiếm như thế nào?

Đào Ngân định mở miệng trả lời thì có tiếng từ xa vọng lại :

- Đào đại gia! Hãy nhìn nơi đây đây.

Đào Ngân và mọi người nhìn về hướng ấy và kêu lên :

- Ngọc Diện thư sinh!

Ngọc Diện thư sinh vẫn phe phẩy quạt trắng đi trước và phía sau có bốn hán tử kèm một phụ nữ trung niên, một cô gái trẻ và một thiếu niên nhỏ tuổi.

Đào Ngân kêu lên :

- Phu nhân!

Có tiếng kêu lại :

- Phụ thân! Phụ thân!

Lúc này Ngọc Diện thư sinh lên tiếng :

- Xin chào Hàn bang chủ! Lời hứa năm trước tại Lương gia trang, tại hạ hôm nay ra tay đây.

Chỉ thấy lão Hàn Mộ Hiệp “hừ” một tiếng thì Ngọc Diện thư sinh nói với Đào Ngân :

- Thê tử của lão đã bị Hàn bang chủ giam giữ. Nay ta đã giải thoát được rồi, lão cứ yên lòng nói lên sự thật đi.

Đào Ngân biến đổi sắc mặt, bước hẳn ra ngoài nói :

- Được! Ta sẽ nói lên sự thật!

Vừa lúc đó Hàn Mộ Hiệp nói :

- Hãy khoan! Ngọc Diện thư sinh bắt giữ thê tử của ta làm con tin. Trước hết ta phải giải thoát đã.

Dứt lời lão nhanh như chớp tung người lên cao đánh luôn hai chưởng về phía Ngọc Diện thư sinh. Chỉ nghe tiếng va chạm vang lên :

- Bùng! Bùng!

Thân hình của lão bị sức phản chấn mãnh liệt phải dội rớt lại chỗ cũ. Lão giật mình nhìn thấy Ngọc Diện thư sinh vẫn phe phẩy quạt trắng. Lúc đó tất cả mọi người cùng hô vang :

- Đoàn đại nhân đến.

- Đoàn tổng bang chủ đến.

Người vừa đón hai chưởng mạnh mẽ của Hàn Mộ Hiệp vừa rồi là Đoàn Trung Ngọc. Chàng chậm rãi bước tới nói :

- Tại hạ sẽ đảm bảo sinh mạng cho thân quyến của Phi Phong Đào Ngân. Các vị đây sẽ không còn là con tin của ai cả! Lão cứ yên lòng nói ra sự thật đi.

Lúc này mới thấy uy tín của Đoàn Trung Ngọc lên cao, lời nói của chàng được mọi người tin theo và hô vang :

- Đoàn đại nhân đã đảm bảo rồi! Lão họ Đào hãy nói ra đi.

Đào Ngân bước tới nói :

- Tại hạ theo họ Hàn đã mười mấy năm, từ lúc Hắc Y bang chủ núp trong bóng tối, chưa dám dương danh giang hồ. Đến nay mới biết hán cố ý đồ thống lĩnh võ lâm Trung Nguyên.

Tức thì đám đông lại náo loạn ồn ào cả lên.

Đào Ngân lại tiếp :

- Mười mấy năm nay, hắn ta luôn luôn tìm cách giết hại các cao thủ một cách âm thầm. Và gần đây hắn đủ sức giương danh để tính làm chuyện lớn ấy.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp không ngờ người kề cận bên lão, hôm nay tố cáo lão trước mặt quần hùng nên lão giận đến cực độ và quát lớn :

- Tên phản bội!

Đồng thời đưa mười ngón tay chop tới Đào Ngân.

Nhưng Tổng Kim Long đã lanh lẹ phóng người cản trước mặt họ Hàn, nói lớn :

- Không được động thủ!

Hàn Mộ Hiệp hậm hực nói :

- Hắn bị các vị áp lực nên sợ quá, bây giờ nói tầm bậy đó.

Không để ý đến lời nói của Hàn Mộ Hiệp, Lương Sĩ Nhâm lên tiếng nói với Đào Ngân :

- Các hạ cứ nói tiếp đi, không ai dám làm gì các hạ đâu.

Lúc ấy Đào Ngân nói lớn :

- Các vị biết tại sao tôi làm hộ pháp kiêm quản gia thân tín nhất của Hắc Y bang không?

Lão cười to rồi nói tiếp :

- Năm xưa trên đỉnh Đại Nhạn sơn, trận quyết đấu giữa Ma Ảnh Dao và Tuyết Kiếm còn có thêm một người nữa chính là Đào Ngân đây.

Đào Ngân ngừng một lúc, nhìn mọi người rồi nói tiếp :

- Khi ấy hai người giao đấu với nhau thì lão đây ẩn nấp khá xa. Đến lúc cây Tuyết Kiếm sắp xuyên qua cổ họng của Hàn Mộ Hiệp thì lão ta liền hú lên một tràng tiếng dài.

Ngừng một chốc làm mọi người lắng nghe hồi hộp, lão nói tiếp :

- Đó là hiệu lệnh thỏa thuận trước, lão phu dùng tuyết đỉnh khinh công của mình lướt nhẹ trên ngọn cỏ không gây một tiếng động nhỏ làm Tuyết Kiếm không thể phát giác được và đến khi nhận ra thì lão đã trễ rồi, lão phu đã dùng một loại độc châm rất nhỏ phóng ra nhẹ nhàng ghim ngay vào ót của Tuyết Kiếm.

Lão nói tới đây mắt sáng rực lên tiếp :

- Tuyết kiếm chết dưới tay tại hạ chứ không phải của Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp. Vì vậy lão phải được trọng dụng chứ.

Ngọc Diện thư sinh bỗng lớn tiếng :

- Hừ! Nhà ngươi chỉ dùng phương pháp hạ tiện đánh lén và có gì hay ho đâu. Thiệt đáng chết!

Đào Ngân nói :

- Lão phu đáng chết thì lão ma Hàn Mộ Hiệp đáng chết hàng trăm lần. Lão là chủ mưu, còn nhất quyết giết sạch gia trang của Tuyết Kiếm. Đó là một mưu mô thâm độc nhỏ cổ phải nhỏ tận gốc rễ.

Ngọc Diện thư sinh nghiêng răng nói :

- Thế còn người bịt mắt giết chết bao nhiêu người sau này trong đó có cả phụ mẫu của Đoàn đại nhân, có phải Hắc Y bang chủ Hàn Mộ Hiệp không?

Đào Ngân đáp :

- Lão Hàn bang chủ hành sự rất bí mật, tuy lão là thuộc hạ thân tín nhưng điều này thật tôi không dám khẳng định.

Nói tới đây, lão quay nhìn Hàn Mộ Hiệp nói :

- Tôi đã phục vụ trung thành với lão mà đến giờ đây lão định giết tôi và giết sạch cả nhà tôi như đối với Thượng Quan gia trang. Ha! Ha!...

Đào Ngân cười đến uất nghẹn mắt long lên sòng sọc, nói tiếp :

- Nếu các vị không tin thì hãy xét người của Hàn Mộ Hiệp. Hắn còn giữ một tín vật quý giá của phu nhân Thượng Quan Kiệt. Đó là viên ngọc bích bảy màu quý hiếm trên thế gian này.

Tức thì bốn phía tiếng người la hét vang lên :

- Xét người y! Xét người y!

Một số khác la lên :

- Bắt y đưa ra ngọc bích bảy màu đi.

Ngọc Diện thư sinh nói lớn :

- Lão họ Hàn! Lão là hung thủ có còn chối cãi nữa không?

Hàn Mộ Hiệp không ngờ công trình gầy dựng bao nhiêu năm của lão lại sụp đổ nhanh chóng đến thế. Lão giận quá đến nỗi cười lên. Tiếng cười càng lúc càng lớn rồi đột nhiên im bặt và lão trầm giọng nói :

- Các người định dùng số đông để lấn ép ta ư? Nếu là anh hùng có kẻ nào dám đơn thân trả thù cho tuyệt Kiếm không?

Đến lúc này lão còn rất tính toán. Lão biết các người hiện diện ở đây hòa nhau la ó thì rất hay, nhưng đơn thân đứng ra trả thù cho người thân thích với mình thì sẽ có mấy ai chịu làm.

Lão cũng tự nhủ thầm: “Chỉ có Đoàn Trung Ngọc là đáng ngại còn các người khác kể cả Lương Sĩ Nhâm thì lão cũng hạ thủ được”.

Bất ngờ Ngọc Diện thư sinh bước đến nói :

- Nhà ngươi cũng gian ngoan lắm! Ta sẽ trả thù cho Tuyệt Kiếm. Trước khi các anh hùng hào kiệt đây sẽ cùng nhau giết chết một tiểu nhân như người thì ta muốn tự giết người trước.

Đây là lời khích động dưng cảm phá tan cái kế của Hàn Mộ Hiệp. Lập tức có tiếng hét lên :

- Phải! Chúng ta cùng nhau giết chết lão ma Hàn Mộ Hiệp! Giết hắn đi.

Mặc cho tiếng la hét, Hàn Mộ Hiệp bình tĩnh nói với Ngọc Diện thư sinh :

- Các hạ còn trẻ quá! Không nên chết vì kẻ khác không thân thích gì.

Ngọc Diện thư sinh nói :

- Không thân thích ư? Ta đợi ngày này đã lâu rồi. Người có biết ta là ai không?

Không đợi câu hỏi của Hàn Mộ Hiệp, Ngọc Diện thư sinh nói tiếp :

- Ta là con của Tuyệt Kiếm đây! Nhà ngươi nhỏ cổ nhưng không sạch hết đâu.

Mọi người đều kinh ngạc, bất ngờ trước sự kiện này ngay cả với Hàn Mộ Hiệp.

Ngọc Diện thư sinh liền hét lớn :

- Ta phải giết ngươi để trả thù cho phụ mẫu của ta.

Vừa hét lên đã thấy kiếm lấp lánh đâm vút vào người Hàn Mộ Hiệp. Thì ra Ngọc Diện thư sinh lúc này đã cất cây quạt thường dùng của mình và hôm nay nổi chí phụ mẫu dùng kiếm để tấn công kẻ thù.

Lão Hàn Mộ Hiệp không chậm trễ, thanh quái đao của y cũng biến thành vầng mây đen bao kín bảo vệ thân mình của mình, Đao pháp của lão vô cùng nhanh lẹ biến ảo liên tiếp tạo nên một vùng Ma Ảnh Đao phủ giăng mỗi lúc một nguy hiểm vô cùng.

Những tiếng va chạm vang lên không ngớt :

- Kẽng! Kẽng...

Chỉ trong khoảnh khắc cả hai như quện lấy nhau không phân biệt rõ ràng.

Ba mươi hiệp trôi qua.

Những cặp mắt của những người nơi hiện trường dù đối nghịch nhau vẫn bị thi dán chặt vào hai đối thủ như những chiếc bóng chấp chờn.

Giữa lúc mọi người đang say sưa cuốn hút bởi trận đấu thì chợt nghe “kẽng” một tiếng lớn và cả hai bật lên cao, lộn mấy vòng đáp xuống đất.

Ngọc Diện thư sinh hét lên :

- Giết!

Cả thân hình cùng thanh trường kiếm đến gần Hàn Mộ Hiệp thì thân kiếm rung lên phát ra tiếng “vo vo” tạo ra ba mũi đâm vào ba trọng huyệt trước ngực.

Hàn Mộ Hiệp nhận ra đây là một tuyệt chiêu kiếm pháp. Y hít một hơi lập tức thân hình lùi lại ba bước liền.

Nhưng thế kiếm của Ngọc Diện thư sinh vẫn tiếp tục lướt tới đâm vào, làm lão phải lùi thêm ba bước nữa.

Hàn Mộ Hiệp cảm thấy thật nguy hiểm, không thể lùi mãi được nên y hét lên một tiếng lớn. Thân hình y vút lên và hai chân giậm nhẹ lên sóng kiếm của Ngọc Diện thư sinh.

Mọi người trong khoảnh khắc ấy cùng kêu lên :

-Ồ!Ồ! Tuyệt hảo khinh công!

Lúc ấy Ngọc Diện thư sinh phải dừng chân lại thì Hàn Mộ Hiệp phóng vút lên cao, rồi hạ xuống sau lưng của Ngọc Diện thư sinh chỉ kịp xoạc chân dài trên mặt đất làm cả thân người hụp nhanh xuống.

Nghe tiếng vang nhỏ :

- Bụt!

Ai cũng tưởng một cái đầu sẽ rơi xuống nhưng không phải. Đường đao của Hàn Mộ Hiệp chỉ quét trúng cái búi tóc trên đầu của Ngọc Diện thư sinh. Điều bất ngờ lúc này, bây giờ càng bất ngờ hơn. Một sợi tóc dài tung bay ra lòa xòa trên khuôn mặt ngọc đẹp ấy.

Mọi người cùng kêu lên :

-Ồ! Ngọc Diện thư sinh là một cô gái!

Hàn Mộ Hiệp thu đao giật mình nhìn sững, Lương Sĩ Nhâm nói :

- Đúng là con của Tuyệt Kiếm Thương Quan Kiệt rồi. Vì nhị vị ấy chỉ độc nhất có một con gái thôi.

Có một vài tiếng nói theo :

- Hèn gì lúc này cô ta tự xưng là con của Tuyệt Kiếm làm ta cứ ngỡ ngỡ không hiểu nhị vị ấy có thêm đứa con trai lúc nào.

Cả Đào Ngân cũng kêu lên :

- Thì ra là con nữ hầu của nhà ta mấy tháng qua.

Hàn Mộ Hiệp bỗng hét lớn :

- Con tiện tỳ kia! Ngươi phải chết!

Tức thì ánh chớp giăng đầy, cây đao như bóng ma chấp chờn tạo vùng ma ảnh bao phủ vào người Ngọc Diện thư sinh. Một bóng người phóng tới tung ra đường kiếm lấp lánh như những huỳnh quang tuyệt đẹp.

- Kẽng!

Một tiếng va chạm lớn làm cả hai bật ra và xoay người một vòng rồi lại nhìn nhau.

Đoàn Trung Ngọc đứng hiên ngang bên Ngọc Diện thư sinh nói :

- Thượng Quan hiền muội hãy để hấn lại cho Đoàn huynh nhé.

Đôi mắt to tròn ấy chớp lên, miệng chưa kịp đáp thì đã nghe Hàn Mộ Hiệp rít lên :

- Cả hai người đều phải chết!

Lập tức ma đao của lão rung lên nhanh lẹ cùng với thân hình xoay tròn phóng tới tạo bảy đường đao phủ vào hai người.

Chỉ thấy Đoàn Trung Ngọc nhanh như chớp phóng người tới ánh kiếm lại rung lên, từ khoảng cao lóe lên ánh sang như có tám con rồng đỏ hồng chụp vào ánh ma đao xám đen mờ ảo sát khí của Hàn Mộ Hiệp.

Có tiếng la lớn :

- Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp!

Một tiếng “keng!...” ngân dài không dứt. Hai bóng người lại bật rồi xa nhau ra.

Nhiều tiếng “ò!...” vang lên. Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp nhìn lại vạt áo đã bị thanh kiếm đối phương rạch hai lần dài từ mé trái xuống mé phải, một trong hai đường có máu thâm dần qua lớp áo rịn ra ngoài.

Lão bật tiếng kêu lên :

-Ồ! Trình Tất! Người đã đến!

Trình Tất không nói gì cả mà cánh tay trái đánh ra chop được một người gần đó nhất đồng thời tay kia vùng lên chop luôn đầu gối người ấy, rồi giơ cao thân người này lên.

Gã hét lên :

- Ai dám động thủ nữa!

Đám đông dân rộng ra, lúc đó nhiều tiếng la vang, chung quanh đám đông bấy giờ có một trăm người mặc áo đen tiến vào.

Trận hỗn chiến đã thật sự xảy ra khốc liệt mang những tổn thất đau thương. Thì ra các thuộc hạ Hắc Y bang được điều động khắp nơi bấy giờ mới đến giải vây cho Bang chủ của chúng.

Thần Thủ nhìn quanh rồi nói :

- Xin Tổng bang chủ đối phó với lão Ma Ảnh Đao cho. Còn các tên này để cho lão xử lý.

Trong lúc đó, Trình Tất nhanh nhẹn tung cước vào một hảo hán. Người này vội nhảy tránh sang một bên thì ngọn cước khác ra theo nên hảo hán này bất ngờ tránh không kịp đành lãnh trọn một cước.

Hảo hán la lên một tiếng đau đớn, thân hình bay lên rồi xuống ngoài một trượng.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm quát :

- Giải lắm! Ta muốn thử xem.

Trình Tất chỉ hừ lên một tiếng, hai tay liệng người ấy qua Lương Sĩ Nhâm. Thần Thủ dùng tay trái chụp người này liệng ra sau lưng đồng thời dùng tay hữu chưởng đón đỡ chưởng lực của Trình Tất phóng tới

- Bùng!

Hai chưởng chạm nhau xoáy tung cát đất và Trình Tất cảm thấy toàn thân như bị điện giật té xuống đất.

Thần Thủ cũng cảm thấy sức phản chấn dữ dội phải lùi lại hai bước.

Hàn Mộ Hiệp cất tiếng hỏi :

- Có sao không Trình Tất?

Không trả lời, Trình Tất lại phóng người lên tấn công Lương Sĩ Nhâm liên chiêu bất tận.

Đấu trường thật hỗn loạn. Tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhau dữ dội. Hắc Bạch nhị lão, Tứ Linh Kim Bảo cũng đã tham chiến cùng các cao thủ Hắc Y bang.

Lúc này Đoàn Trung Ngọc và Ngọc Diện thư sinh chĩa mũi kiếm vào Hàn Mộ Hiệp nói :

- Nhà ngươi phải chết để trả móm nợ năm xưa.

Cả hai cùng tiến lên định phát kiếm tấn công.

Bỗng có một bóng đen trùm kín mặt phóng vọt tới. Thân hình lơ lửng trên không y liền vung tay quét ra một hình bán nguyệt. Các ám khí lấp lánh tung bắn vút vào hai người và những người kế cận.

Thủ pháp tung ám khí của người này cũng rất cao siêu. Không để ý đến kết quả của các ám khí, y chop tay Hàn Mộ Hiệp giọng trầm trầm nói :

- Hãy chạy thôi.

Trong lúc đó Trung Ngọc dùng thân ảnh và tuyệt kỹ Thiên Thủ Như Lai đánh rơi tất cả ám khí xuống đất. Đồng thời cả hai dùng khinh công phóng vọt lên cao.

Cả Đoàn Trung Ngọc lẫn Ngọc Diện thư sinh định phóng theo, nhưng người trùm mặt đen ấy như có dự tính sẵn liền quăng một loạt Tích Lịch Hỏa.

Những tiếng nổ vang lên.

- Bình!...

Cả một vùng tuôn nhiều khói trắng mù mịt không thể thấy hướng chạy của y mà phóng theo.

Giữa lúc ấy có tiếng thét “á...” tiếng nhỏ dần như ai bóp nghẹn cổ họng một lúc rồi tắt hẳn.

Một lúc sau, khi khói đen tan dần, trận chiến hầu như đã dừng lại, mọi người đảo mắt nhìn quanh. Lão Hàn Mộ Hiệp và người bịt mặt áo đen chạy đâu mất.

Trên mặt đất một người hai tay ôm cổ máu tuôn đầy thấm ướt y phục.

Ngọc Diện thư sinh kêu lên :

- Lão Phi Phong Đào Ngân.

Thần Thủ bước tới rút lấy ám khí ghim vào cổ họng của lão Đào Ngân, vừa lấy ám khí vừa lăm bắm :

- Kim Ứng bang.

Lương Sĩ Nhâm chậm rãi bước tới Đoàn Trung Ngọc chỉ vào dấu hiệu con chim ưng trên ám khí và nói :

- Người giết Đào Ngân vừa rồi là người của Kim Ứng bang.

Người này quả là một cao thủ, trong trận chiến đông người như thế này, y đã cứu được lão Hàn Mộ Hiệp rồi ra tay giết luôn lão Đào Ngân trong phút chốc. Điều này làm các anh hùng hào kiệt hôm nay phải kiêng dè và lo âu.

Lúc ấy Đoàn Trung Ngọc chậm rãi bước lên bậc thang trước cửa nhà và nói :

- Vụ án Tuyệt Kiếm Thượng Quan đại hiệp đã biết được hung thủ. Chúng ta sẽ tiếp tục truy tìm Hàn Mộ Hiệp. Còn các thuộc hạ Hắc Y bang còn sống sót nếu chịu lìa bang phái làm ăn lương thiện thì xin các anh hùng ở đây hãy cho họ một con đường sống.

Ngừng một chốc chàng nói tiếp :

- Bây giờ các vị ở đây hãy trở về cương vị của mình. Nếu có kẻ nào hành động nguy hại đến đồng đạo võ lâm một cách bất chính, tại hạ mong mọi người sẽ cùng tại hạ như hôm nay gìn giữ công đạo, chính nghĩa cho võ lâm.

Tiếng hoan hô như sấm nổ, vang dội bất tận.

- Hoan hô Tổng bang chủ!

- Hoan hô Đoàn đại nhân!

Tiếng hoan hô như sấm động, kéo dài vang xa mãi như bất tận. Cuộc chiến nào cũng phải đến lúc ngưng lại. Lòng kiêu hãnh quyết chiến nhường cho sự đau đớn và hối tiếc.

Nhưng rồi tất cả lại ra đi. Một ngày mới lại bắt đầu. Tất cả những toan tính hiện tại đều phải giải quyết vì những việc trong tương lai còn đang chờ đợi.

Lúc này Bạch Lão nói với Hắc Lão :

- Đoàn thiếu hiệu đã vững vàng quá rồi. Chúng ta phải chia tay với chàng ta thôi.

Hắc Lão nói :

- Đúng vậy! Chúng ta hãy nên rời nơi này cho rồi.

Bạch Lão nói :

- Còn cuộc đánh cá thì sao?

Hắc Lão mỉm cười đáp :

(Mất trang từ trang 105 đến 108)

Phụng Chân đáp :

- Không được đâu! Muội sẽ cùng đi với huynh.

Hai người dùng thuật phi hành phóng nhanh đến ngôi gia trang to lớn của Hắc Y bang.

Một lúc sau, những cảnh tượng trước mắt làm cả hai kinh hoảng hơn.

Trong đêm tối một biển lửa rực cháy bùng bùng đang dần dần thiêu rụi ngôi gia trang to lớn này.

Cả hai đều sửng sờ và càng hoang mang.

Đối phương trở nên lợi hại, đoán biết được ý định của cả hai nên đã thiêu hủy toàn bộ cơ sở.

Mọi dấu tích đều có vẻ tiêu tan theo ngọn lửa.

Lúc đó cả hai cũng nhận ra một người cũng đang thần thờ nhìn ngọn lửa. Đó là Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm.

Thần Thủ đứng trước cảnh này có cảm tưởng mình đã quá già rồi, chậm chạp quá và đã bị mọi người bỏ rơi, quên lãng hoàn toàn.

Thần Thủ đã lu mờ qua trận chiến vừa rồi, vị ấy đến đây như thêm một cố gắng còn sót lại, để khơi một chút Hắc Y bang hy vọng tìm ra dấu vết để cứu vãn danh tiếng xuống cấp của lão.

Lương Sĩ Nhâm đứng than một mình :

- A ha! Cuộc đời của ta kể như đã qua rồi!

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm, một người đã mang cả tâm trí mưu cơ, tài lược để mưu đồ cho mình một chỗ đứng vững chãi trên chốn giang hồ. Nhưng nào ngờ tất cả đều như đã tràng xe cát.

Bao nhiêu mưu trí tưởng vun đắp cho mình, ai ngờ tất cả vinh quang đến cho mọi người. Đó chẳng qua mọi bất chính, trái đạo đều nhận một hậu quả ê chề như vậy.

Thần Thủ thở dài ngao ngán, rồi cúi đầu lững thững bước chân rời khỏi vùng ánh sáng của biển lửa.

Đoàn Trung Ngọc định cất tiếng gọi thì Phụng Chân đã kéo chàng lại và nói :

- Hãy để cho lão ta đi. Thời gian sẽ giúp lão quên những sự không thành công của lão ấy.

Trung ngọc nói :

- Mất hết dấu tích rồi ta phải bắt đầu từ đâu đây?

Cả hai cùng im lặng bước nặng nề trở lại con đường mình mới đến. Bỗng Đoàn Trung Ngọc nghe tiếng ai gọi khẽ :

- Đoàn thiếu hiệp! Đoàn thiếu hiệp!

Đoàn Trung Ngọc giật mình quay lại kêu lên :

- Nhị vị sư phụ! Sư phụ!

Ngọc nữ nhìn Đoàn Trung Ngọc đang bước tới rồi quay sang nói với Kim Đồng :

- Hãy nhìn cô gái bên cạnh y, thiếu hiệp này chắc sẽ rắc rối và khổ sở hơn chúng mình đấy.

Đoàn Trung Ngọc chấp tay chào rồi nói :

- Nhị vị gọi tại hạ chắc có chuyện gì phải không?

Sau khi gật đầu trước câu trả hỏi của Phụng Chân, Ngọc Nữ nói :

- Hai ta đi tìm thiếu hiệp tại căn nhà thiếu hiệp vừa cư trú nhưng không thấy nên phải theo ra đây để có một vài lời.

Đoàn Trung Ngọc nói :

- Xin nhị vị chỉ dạy!

Ngọc nữ nói :

- Ta đưa Hàn Trúc Chi đến gặp thiếu hiệp ở căn phòng hồi nãy. Cô ta có nhiều tâm sự, hiện rất đau khổ, thiếu hiệp cố gắng mà xử sự cho khéo đấy.

Đoàn Trung Ngọc giật mình tỏ vẻ bối rối nói :

- Có lẽ tại hạ phải trở về gặp cô ấy.

Phụng Chân nói :

- Đoàn huynh cứ về trước đi. Tiểu muội muốn hỏi nhị vị đây vài lời rồi sẽ về gặp Hàn tỷ tỷ sau.

Đoàn Trung Ngọc nhìn vào mắt Phụng Chân một lát, rồi chào Kim Đồng Ngọc Nữ rồi bước quay trở lại.

Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: “Gặp lại Hàn Trúc Chi ta sẽ nói gì đây? Thật không hiểu ta vui hay buồn lúc gặp lại nàng”.

Đoàn Trung Ngọc lại nhớ đôi mắt đen to tròn lúc vui, lúc buồn của nàng, tâm tư chàng xáo trộn những ý nghĩ lẩn quẩn không giải thích được.

20. Chương 20: Huyết Long Kiếm Phổ

Mãi nghĩ ngợi mà chàng đã đến trước tường rào lúc nào không hay. Chàng nhẹ nhàng nhảy vào nhà.

Căn nhà này tắt cả đèn đuốc đều tắt. Một màu đen vầy đặc căn nhà làm cho chàng hơi hoang mang lo lắng.

Chàng nhìn vào phía căn phòng của chàng lúc này vẫn không có ánh đèn. Chàng nghĩ: “Không rõ Trúc Chi lại ngồi trong phòng tối như vậy mà chịu được sao?”

Trung Ngọc thận trọng quan sát, nhưng vẫn không phát giác điều gì khác lạ. Một sự im lặng nặng nề khiến chàng cảm thấy có chuyện gì chẳng lành.

Chàng nhận thấy những thủ hạ giữa căn nhà này không có ai lai vãng nên nhủ thầm: “Có lẽ quá khuya nên bọn chúng đi ngủ cả rồi”.

Chàng nhanh nhẹn tiến vào thì có mấy xác chết nằm phía trước. Chàng giật mình lướt đến cúi xuống lật xác chết lên xem.

Tên này có lẽ chết chưa lâu. Chàng lại đi đến xác thứ hai và cũng cúi xuống lật xác để quan sát.

Nhưng bất thành linh cái xác chết này nhanh như chớp chớp song chưởng đẩy vút nhằm vào giữa ngực chàng.

Trung Ngọc thật chẳng ngờ sự việc này xảy ra, nhưng đôi mắt tinh vi của chàng cũng nhận ra sự cử động của cánh tay đối phương.

Song chưởng cuộn lên thì thân hình chàng như con tôm búng ngược ra phía sau đứng sững sờ như pho tượng.

Tức thì cái xác chết ấy cũng vụt đứng lên.

Trung Ngọc vẫn đứng yên lên tiếng hỏi :

- Các hạ là ai? Sao nằm đây ám toán tại hạ?

Gã ấy mở miệng nói :

- Đừng nói nhiều! Hãy chuẩn bị tiếp chiêu đi!

Trung Ngọc vẫn bình thản nói :

- Các hạ hãy xưng danh rồi động thủ cũng chẳng muộn mà.

Người kia quắc đôi mắt sáng ngời trong bóng đêm rồi hỏi lại :

- Người là Đoàn Trung Ngọc?

Trung Ngọc thấy lạ lùng cho câu hỏi đối phương. Vì qua câu hỏi thì tên này chưa biết chàng bao giờ, thế tại sao lại đến đây có ý động thủ ám toán như thế?

Chàng vẫn gật đầu đáp :

- Đúng rồi! Nhưng tại sao...?

Người kia lên tiếng cười âm ma rồi nói :

- Đã đúng là được rồi!

Trung Ngọc vẫn thắc mắc hỏi :

- Thế nghĩa là làm sao?

Người kia đáp :

- Hãy xem đây!

Tức thì đoản đao của tên ấy như những vầng hào quang sáng trong màn đêm, cuộn cuộn nhăm Trung Ngọc mà tấn công như vũ bão.

Đôi song đao của hắn có lối đánh riêng biệt hư thực thật khó lường vì vậy nếu chàng có một chút sơ hở sẽ bị trúng đao ngay.

Hơn nữa nội lực của hắn cũng thuộc hạng cao thủ, sức đao lướt gió vù vù lấp lánh chớp nhoáng lại phối hợp với thân pháp quay lộn lật nhào như những động tác của thú rừng hết sức nhanh nhẹn và biến ảo khôn lường.

Trung Ngọc vẫn chăm chú nhìn từng chiêu thức, dùng bộ pháp để ứng phó nhịp nhàng lúc nhanh lúc chậm, tùy biến chiêu của đối phương.

Càng đánh thì chàng chắc rằng các thủ hạ phục dịch ở đây đã bị sát hại và Trúc Chi có thể bị lâm nguy vì thế chàng liền dùng tuyệt chiêu để đối phó.

Tay chàng vừa vung lên đã chớp trúng ngay vào một tay của đối phương. Tức thì tên này theo thế Lưỡng Đầu Thấp Quang ngọn đoản đao thứ hai đâm thốc từ Đan Điền của Trung Ngọc vút lên như ánh chớp.

Nhưng ngọn đao chưa đi được nửa đường bỗng nghe rắc một tiếng, rồi tiếp theo một tiếng kêu rất thanh :

- Á...

Do cánh tay bị bẻ trật đi, thân hình hắn đau đớn quay theo và ngã nhào xuống đất, thanh đoản đao còn lại bị chàng đẩy mạnh đâm phập vào người hắn, lăn ngã quằn quại trong vũng máu.

Xác tên áo đen bất động, chàng vội vã tiến tới gần phòng hơn.

Lại thấy mấy xác chết nằm ngổn ngang. Lần này thận trọng hơn Trung Ngọc lấy chân hất thật nhanh vào mấy cái xác chết. Tất cả đều là thủ hạ của căn nhà này.

Trung Ngọc nôn nóng cất tiếng gọi khi tiến tới gần phòng :

- Hàn muội! Hàn muội!...

Chàng vừa bước vào gọi thật gấp mấy lần nữa nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy ai đáp lời. Khi đến cửa là chàng mở ra ngay.

Cánh cửa đẩy ra, tức thì một ánh chớp lóe lên đâm thẳng vào giữa ngực chàng. Lập tức thân hình chàng liền xoay ngang để tránh, nên đòn tấn công thành linh ấy rơi vào không khí.

Thấy hụt đòn, trong phòng liên phóng ra một người nhằm Trung Ngọc ra chiêu Ngạ Hổ Xuất Sơn mũi đao chém mạnh tới, rồi tiếp theo chiêu Ô Quy Súc Đầu thân hình ngã chìm xuống mũi đao đâm ngược lên. Vẫn bị hụt y tiếp luôn chiêu Hầu Viên Đả Đao chém vòng qua phía trái. Đường đao thật ác liệt và mạnh mẽ.

Trung Ngọc vẫn phải đi bộ để tránh nhưng bóng này cứ bám sát triệt để. Chàng hiểu rằng không hỏi được gì đâu nên liền xoay nhanh bộ pháp giọng tức giận :

- Hừ! Tại các ngươi muốn thế!

Cùng lúc đó, hai cánh tay chàng rung lên nhẹ tạo nhiều lớp cánh tay đón đỡ đường đao và đồng thời chưởng lực của chàng ập mạnh vào ngực đối phương đang để hở.

- Hự!...

Cả thân hình hắn bốc lên cao rồi rơi ngoài xa ba bốn trượng nằm im bất động.

Chàng nói lẩm bẩm :

- Hừ! Các tên này toàn là cao thủ cả!

Đưa mắt nhìn khắp căn phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trúc Chi đâu cả. Chàng đang tần ngần chưa biết tính sao thì có ánh đèn từ cửa rọi vào.

Phụng Chân trên tay đang cầm đèn và phía sau là Kim Đồng Ngọc Nữ, Phụng Chân nói :

- Đoàn Huỳnh có sao không vậy? Hàn tỷ tỷ đâu rồi?

Trung Ngọc lắc đầu không đáp rồi ngồi phịch xuống ghế.

Kim Đồng lên tiếng :

- Bọn ta đã đi qua các dãy phòng khác rồi. Tất cả các thủ hạ ở đây đều bị giết chết hết.

Trung Ngọc hỏi :

- Thế có được dấu tích gì không vậy?

Ngọc Nữ xòe tay đưa ra một ám khí nhỏ có vương chút máu nói :

- Thủ pháp thật cao cường. Nếu như kẻ khác thì khó tìm ra được.

Sau khi nhìn vật ấy, Trung Ngọc kêu lên :

- Kim Ưng bang!

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì Phụng Chân vẫn đi vòng quanh phòng quan sát. Khi đến chiếc giường ngủ thì nàng bỗng kêu lên :

- Đoàn huynh! Hãy xem cái gì nè!

Lôi từ dưới gối ra một bọc vải trắng đem đưa cho Trung Ngọc.

Kim Đồng Ngọc Nữ cùng lên tiếng :

- Vật này của Hàn Trúc Chi đấy!

Rồi Ngọc nữ nói tiếp :

- Lúc trước nàng định nhờ bọn ta trao cái gói này cho thiếu hiệp. Nhưng bọn ta không nhận. Không biết tại sao lại nằm đây.

Kim Đồng nói :

- Bọn ta để Hàn cô nương ở lại đây! Không ngờ lại có chuyện xảy ra, thật đáng trách, đáng trách quá!

Phụng Chân chen vào :

- Đoàn huynh mở xem cái gì bên trong bọc vải vậy?

Lần mở lớp vải từ từ để lộ ra một cuốn sách mỏng. Vừa nhìn thấy Trung Ngọc thoảng thốt kêu lên :

- Huyết Long kiếm phổ.

Chàng vội lật đặt mở nhanh qua các trang và đến trang cuối cùng chàng kêu lên :

- Đúng là cuốn sách này rồi.

Nhưng phản ứng tự nhiên, chàng lần trong ngực áo rút ra một quyển sách mỏng. Từ đó chàng kéo ra một tờ giấy có hình và chữ rồi nói :

- Đây là trang sách cuối cùng của quyển Huyết Long kiếm phổ. Quyển sách này đã bị người bịt mắt cướp lấy trên người của phụ thân và hắn đã truy tìm tại hạ rất gắt gao về trang sách cuối cùng này đây.

Phụng Chân nói :

- Thế là chân và kiếm phổ! Nó bây giờ thuộc về Đoàn huynh đầy đủ rồi đó.

Trung Ngọc bỗng hỏi :

- Nhưng tại sao Hàn muội lại có được quyển sách này? Mà tại sao lại nhét ở trên giường này vậy?

Như vụt nghĩ ra điều gì chàng lẩm bẩm nói :

- Chẳng lẽ...

Hiếu ý của chàng đang nghĩ tới Hàn Mộ Hiệp phụ thân của Hàn Trúc Chi là thủ phạm chính trong việc sát hại phụ mẫu và cướp đi quyển kỳ thư này, Phụng Chân nói :

- Chúng ta cần gấp tỷ tỷ để hỏi sự việc này. Không chừng vì việc này mà Hàn tỷ tỷ gặp nguy hiểm. Đoàn huynh không nên quyết đoán điều gì trước cả nhé!

Trung Ngọc nhìn Phụng Chân với ánh mắt trùu mến đầy thông cảm nói :

- Huynh hiếu ý của muội rồi! Lúc nào cũng nghĩ tốt và lo lắng cho người khác.

Kim Đồng bỗng nói :

- Thiếu hiệp hãy tới tìm Kim Ung bang đi. Đây có lẽ là đầu mối đấy. Bọn ta nghe đâu chúng thường có mặt ở cuối dãy Phong Lãnh sơn và các thị trấn lân cận vùng đó.

Ngưng một chút Kim Đồng nói tiếp :

- Kim Ung bang là một bang hoạt động bí mật, nhưng dạo gần đây họ thường xuất hiện hơn và có mặt nhiều nơi hơn, chứng tỏ họ đã chuẩn bị lực lượng đầy đủ rồi. Có lẽ đây là một nạn kiếp tương lai đấy. Đoàn thiếu hiệp cần có nhiệm vụ tìm ra họ.

Ngọc nữ nói thêm :

- Đoàn thiếu hiệp! Oán thù nếu có thể mở được thì hãy mở đường buộc chặt mãi mà thêm đau lòng thôi.

Trung Ngọc đáp :

- Cảm ơn nhị vị tiền bối. Tại hạ sẽ ghi nhớ tất cả.

Dứt lời thì đã thấy Kim Đồng Ngọc Nữ vụt ra ngoài đi mất trong bóng đêm để lại trong căn phòng này hai người có cùng một cảnh ngộ tương tự nhau và có lẽ lại có chung một kẻ thù.

Hai con tuấn mã đưa Đoàn Ngọc và Thượng Quan Phụng Chân trong nhiều ngày qua vượt bao núi đồi, qua mấy thị trấn nhắm hướng Lãnh Phong Sơn để quyết tìm dấu vết của Kim Ung bang và nàng Hàn Trúc Chi đã bị mất tích.

Vừa đi, cả hai vừa dò hỏi tin tức vừa điều tra khi có điểm nào nghi ngờ.

Hôm nay khi họ qua khỏi Thạch An hai người dần đến một bờ sông nước chảy lặng lẽ. Cảnh phong thủy nơi đây dịu lại xanh mát một vùng, xa xa những dãy núi đứng sừng sững cùng những đám mây trắng bay thấp lượn qua trên bầu trời xanh biếc.

Phong cảnh rất đẹp dễ nên Phụng Chân muốn ngừng nghỉ giây lát dưới một bóng cây phủ tán mát mẻ.

Cả hai đang ngắm nhìn cảnh vật xinh đẹp chung quanh thì chợt nghe có tiếng động rào rào vang tới.

Cả hai đứng bật dậy thì đã thấy có hai mươi tên có vẻ bất lương mang gươm hăm hở ủa đến.

Một tên trong bọn nói lớn :

- Các người có bao nhiêu vàng bạc hãy để lại thì chúng ta tha mạng.

Một tên khác tiếp lời :

- Nếu chống cự sẽ bắt cô gái kia là áp trại phu nhân còn tên tiểu tử kia quăng xuống sông luôn.

Trung Ngọc bước tới nói :

- Các người thuộc bang phái nào vậy? Tại sao lại định ăn cướp giữa ban ngày?

Một tên nói :

- Bang phái nào à? Ăn nhằm gì tới người!

Một tên cầm đầu hồng hách nói :

- Hãy bắt tên tiểu tử quăng xuống sông và bắt cô gái về cho ta.

Lập tức chúng liền ập vào vùng quyền tấn công Trung Ngọc.

Nhưng ngay chiêu đầu đã nghe vang lên “hự hự hự” liên tiếp hai ba tên bị đánh văng ra bò lăn đau đớn.

Lập tức chàng liền rút vũ khí rồi hét lớn vút tới tấn công bọn chúng. Chỉ thấy thân ảnh của Trung Ngọc loang loáng rồi bỗng thấy hai ba tên cướp bay vọt khỏi vòng giao đấu rơi ùm xuống sông.

Chợt hai tên phóng tới chộp vào Phụng Chân. Nhưng khi tay hấn vùng tới lập tức bị nàng chộp trúng và nàng hét lớn :

- Đi xuống sông.

Tức thì thân hình của tên cướp theo đà ném của nàng bay luôn xuống sông chìm một lúc lâu ngoi lên mới được.

Còn mấy tên khác trờ tới chụp hụt mục tiêu đang lơ đãng chơi với thì Phụng Chân liền tung cước đá bồi nhấc bổng hất bay xuống sông ngã chồng lên động bọn để chúng níu kéo nhau ở dưới nước.

Lúc này bọn cướp bị đánh tan tác có vẻ sợ hãi thì có tiếng nói :

- Các người đã chọc đến vị Tân Tổng bang chủ thì bị như thế là còn nhẹ lắm.

Cùng với tiếng nói đã có hai người thông dong đi đến. Trung Ngọc liền hỏi :

- Nhị vị là ai? Có việc gì chăng?

Một người nói :

- Hai ta là Vô Huyết song kỳ có nghe giang hồ võ lâm nói nhiều về Tổng bang chủ võ công cao cường nên cũng muốn thử một lần cho biết!

Tên thứ hai nói :

- Bọn ta còn nghe nói người sử dụng Huyết Long kiếm phổ nên bọn ta muốn xem bí kíp ấy một lát thôi.

Trung Ngọc bật cười nói :

- Các người nói thật chói tai.

Một tên gần giọng :

- Khi chúng ta muốn chưa có kẻ nào dám trái ý. Hãy đưa Huyết Long kiếm phổ ra mau kéo chết!

Trung Ngọc cười to lên rồi đáp :

- Việc ấy bọn các người có thể hành động ở nơi khác, còn trước mặt ta không khi nào có được.

Một tên quát lớn :

- Được! Ta xem bản lĩnh của Tổng bang chủ đến mức nào.

Vô Huyết song kỳ lập tức rút song đao hét lớn :

- Hãy xem đây Vô Huyết đao pháp của chúng ta!

Song đao của Song Kỳ quá lợi hại vô cùng, sử dụng các chiêu thức kỳ quái với lực đao xé gió lấp lánh một lúc một nhanh hiểm ác vô cùng.

Còn Trung Ngọc liền sử dụng Điểm Quang kiếm pháp, tạo thành điểm huỳnh quang lấp lánh dày đặc đón đỡ chặt chẽ và tấn công nhanh lẹ vào các trọng huyệt đối phương làm Song kỳ không chiếm ưu thế được.

Tiếng binh khí chạm nhau kêu “chan chất” các thân hình xoắn tít lẫn nhau. Qua ba mươi chiêu rồi mà không làm gì được nên Song kỳ cảm giận và nôn nóng, đao pháp càng trở nên quái ác nhưng cũng bị sơ hở.

Chỉ cần như thế, Trung Ngọc liền hét lớn :

- Hãy coi Huyết Long kiếm pháp đây!

Tức thì Huyết Long tuyệt chiêu được thi triển ngay. Tám con rồng màu hồng vùng vẫy gầm thét xuyên qua ánh đao của Song kỳ.

Chỉ nghe hai tiếng thét lên “Á! Á!...” thật kinh dị, tức thì thân người cất lên cao rồi đáp xuống xa đến ba bốn bước và thanh trường kiếm đã nằm gọn trong bao.

Một cái thân ngã xuống, còn cái thứ hai còn có gắng nói :

- Huyết Long... kiếm pháp. Quả là... tuyệt chiêu vô địch...

Phụng Chân nhìn hai cái xác nói :

- Không biết tại sao chúng lại nhận được Đoàn huynh và định cướp Huyết Long kiếm phổ.

Trung Ngọc đáp :

- Chẳng lẽ lại là Kim Ưng bang? Chúng là gì mà biết chúng ta rõ vậy?

Như vậy tổ chức này chắc có liên quan rộng rãi và thủ hạ của chúng còn nhiều cao thủ lắm!

Không nghĩ ngợi thêm, Trung Ngọc nói :

- Chúng ta nên lên đường nhanh lẹ đi! Có lẽ chúng ta đi đúng đường rồi đó.

Khi hai người đến bến đò để qua sông thì nơi đây chỉ còn hai chiếc thuyền nhỏ mà thôi.

Trung Ngọc cất giọng nói :

- Bác đò ơi! Đưa giùm chúng tôi qua sông đi.

Một bác phu đò già bước ra ngoài khoang thuyền nhìn hai người và ngựa lắc đầu nói :

- Thuyền của tôi nhỏ hẹp lắm không thể chở cả người lẫn ngựa đâu.

Phụng Chân lên tiếng nói :

- Hay là dùng cả con thuyền kia chở ngựa còn thuyền này chở người. Chúng tôi trả tiền hai chiếc được không?

Bác lái đò liền đáp :

- Thế thì được! Xin nhị vị đưa hành lý xuống giùm cho.

Hai chiếc thuyền rời bờ nhẹ lướt đi ra giữa dòng. Đi một đoạn thì có một chiếc thuyền lớn đi ngang qua căng buồm căng nhanh.

Sóng nước đưa cao bất ngờ làm chiếc thuyền nhỏ này chòng chành khiến Phụng Chân ngã vào. Lúng túng định ngồi dậy thì một cơn sóng nhỏ nhẹ làm Phụng Chân lại phải đổ nhào ôm lấy cổ Trung Ngọc.

Chỉ một lúc sau phu chèo đã giữ yên con thuyền, Phụng Chân bèn lên buông tay ngồi dậy, đôi má hồng lên, đôi môi tươi mọng mấp máy như muốn nói gì nhưng chẳng ra lời.

Trung Ngọc nói :

- Hiền muội hãy cẩn thận! Đi sông không quen dễ bị té lắm đấy!

Đột nhiên Trung Ngọc nghe mùi dầu rất lạ. Chàng nhìn khắp mặt sông, toàn là ánh dầu lấp lánh ánh sáng mặt trời.

Chàng chưa hiểu nguyên nhân thì lửa bốc lên dữ dội từ hai phía bờ ủa nhau ra giữa sông một cách khủng khiếp.

Cả hai đều thấy quá nguy vì thuyền còn cách bờ một khoảng rất xa. Còn đang phân vân thì lửa đã sát mé thuyền rồi và có tiếng thét lên. Bác phu chèo đã bỏ lái và lao vội thẳng xuống sông.

Một biển lửa mênh mông trên mặt sông đã bao quanh chiếc thuyền còn lại hai người.

Không còn cách nào khác, Trung Ngọc nói nhanh :

- Chui xuống nước!

Tức thì Trung Ngọc và Phụng Chân vận công hai gót chân vỗ mạnh xuống lòng thuyền làm vỡ tung ra và chui luôn xuống dòng nước.

Hai người lặn dưới nước theo hướng ngược của dòng chảy thì có một chiếc thuyền cập ngang sông, trên có năm người mặc áo quần đen viền bạc nhìn hai chiếc thuyền bị thiêu rụi mà không ngờ nơi mạn thuyền đã có hai đôi bàn tay vừa vịn vào từ đuôi thuyền chui lên.

Rồi cùng lúc đôi bàn tay gầy mạnh tức thì hai bóng người y phục ướt đầm đứng trong lòng thuyền chòng chành.

Một tên kêu lên :

- Bọn người chưa chết à!

Vừa dứt lời bọn chúng liền vung đao chém phủ ác liệt. Hai người thân ảnh lượn qua lại né tránh từng đường đao rồi Trung Ngọc hét lớn :

- Rơi này!

Chàng xoay tít người né một đường đao và chân chàng tung một ngọn cước vào hạ bộ một tên, chỉ nghe hắt la một tiếng đau đớn thì thân hình hắt bay khỏi thuyền rồi luôn xuống nước không thấy nổi lên.

Cùng lúc đó tên thứ hai bị một chiêu quyền của chàng đánh trúng mặt và liền bị luôn một ngọn đánh chỗ tay nện vào “Đan Trung Nguyệt” nghe “hự” và tên đó liền văng xuống sông.

Khi đó Phụng Chân cũng bằng tuyệt kỹ của mình đánh rơi hai tên xuống sông và đang khóa chặt tay tên còn lại ghì chặt xuống sàn thuyền.

Phụng Chân hỏi :

- Tại sao các người ám toán bọn ta vậy?

Tên ấy không trả lời mà kêu than :

- Không ngờ Ngũ Quái Giang Bắc lại thất bại quá dễ dàng.

Rồi quắc mắt nhìn Trung Ngọc y nói :

- Nhà ngươi không cần dùng đến Huyết Long kiếm pháp mà vẫn thắng chúng ta. Hừ! Còn tại sao bọn ta đến thì các người tự hiểu lấy.

Vừa dứt lời thì miệng hắt trào máu và từ từ nằm im bất động.

Phụng Chân hất luôn cái xác còn lại ấy xuống sông rồi nói :

- Có lẽ cũng là kế hoạch của Kim Ưng bang chăng? Bọn chúng thật ác độc bố trí hỏa công trên cả một dòng sông để giết chúng ta.

Trung Ngọc nói :

- Nhưng giữa ta và bọn chúng có gì đụng chạm nghiêm trọng lộ rõ mà. Tại sao chúng có vẻ thù hằn và dùng thủ đoạn thâm độc không nhân nhượng chút nào cả.

Phụng Chân lắc đầu nói :

- Chỉ tội cho phu chèo không biết lão ta có thoát được không nữa.

Bỗng Trung Ngọc kêu lên :

- A! Chiếc thuyền chở cặp ngựa kia kìa! Nhờ chiếc ấy chạy nhanh lướt qua sông nên thoát được. Chúng ta tấp thuyền vào chỗ ấy đi.

Vừa nói Trung Ngọc vừa kéo tay chèo cho thuyền là là cặp vào bờ.

Hai người nhảy lên thì đã nghe tiếng nói :

- Nhị vị thật là tài ba. Thoát khỏi được biển lửa mà còn tiêu diệt bọn cướp ác độc.

Thì ra bác phu chèo thuyền đã đứng trước nơi ấy thân hình cũng ướt sũng như hai người.

Trung Ngọc bước tới hỏi :

- Bác đồ này làm sao thoát được vậy?

Cả hai phu chèo cùng cười lên và nói :

- Chúng tôi là dân sông nước mà, có thể lặn lội như rái vậy. Chúng tôi đâu đáng lo, chỉ sợ hãi vị khách quan mà thôi.

Sau khi rời bến đò và thay đổi y trang, cả hai lại lên ngựa gấp rút lên đường. Qua một số quãng đường dài, hai thân ngựa đã mệt mỏi nên chậm bước trên con đường đất xấu gồ ghề.

Vừa thấy một quán nhỏ bên đường, Trung Ngọc nói :

- Chúng ta dừng đây ăn uống và cho ngựa nghỉ mệt rồi hãy đi tiếp.

Giữa lúc đó có tiếng vó ngựa và dừng lại bên quán nhỏ bên đường ấy.

Hai kỵ mã bước xuống là một người đàn ông và một người đàn bà. Cả hai bước chậm tới quan sát chung quanh và cùng nhìn Trung Ngọc nói :

- Các hạ là Tổng bang chủ của các Bang Hội võ Lâm phải không?

Trung Ngọc hỏi lại :

- Các hạ là ai hỏi tại hạ có việc gì?

Lúc này gã đàn ông bật tiếng cười thỏa mãn :

- Thế thì quá tốt!

Trung Ngọc lắc đầu hỏi :

- Các hạ nói như thế có ý gì?

Gã đàn ông gật đầu :

- Chúng ta là Hắc Bạch song tiên vào Trung Nguyên là để tìm Huyết Long kiếm phổ. Bộ bí kíp ấy thất lạc rất lâu. Mới đây ta nghe các hạ là người đang giữ nên theo dõi đến đây để gặp các hạ.

Trung Ngọc gật đầu :

- Các hạ biết tin và đi nhanh quá, có thể tìm tại hạ dễ dàng như vậy, thật là tài giỏi đấy.

Người đàn bà xen lời nói :

- Không nhanh đâu, có thể có nhiều người còn nhanh hơn ta, nhưng hy vọng chúng ta có tài ba và còn kịp lúc để xem được bí kíp ấy.

Gã đàn ông kia lại tiếp :

- Các hạ hãy trao bí kíp ấy lại cho chúng ta là mọi việc sẽ ổn thỏa.

Phụng Chan cũng xen vào :

- Có nghĩa là các hạ đến đây để cướp bí kíp chứ gì?

Gã đàn ông gằn giọng nói :

- Nếu không bằng lòng thì bắt buộc vợ chồng ta sẽ ra tay.

Phụng Chân đứng lên định bước tới thì Trung Ngọc giơ tay cản lại nói :

- Tiểu muội hãy để huynh giải quyết việc Huyết Long kiếm phổ với họ.

Phụng Chân gật đầu lùi đứng quan sát không nói một lời nào, song nàng không bỏ sót một cử chỉ của hai kẻ lạ.

Trung Ngọc nói :

- Các ngươi tham lam quá! Không bao giờ một bí kíp võ học lại để các ngươi cướp giật đâu.

Đôi Hắc Bạch song tiên lập tức hét một tiếng lớn, song kiếm thi triển sát chiêu tấn công ngay. Kiếm quang của họ thật lạ lùng. Một vùng sáng trắng rực rỡ xen lẫn vầng ánh đen phối hợp nhuần nhuyễn và hữu hiệu vô cùng.

Cả ba thanh kiếm loang loáng dưới ánh nắng của mặt trời. Đồng thời thân pháp của họ cũng tuyệt diệu không kém. Khi tung người lên cao, lúc phóng nhanh rồi chậm lại biến hóa rất ảo diệu.

Ba mươi chiêu trôi qua.

Bỗng Trung Ngọc di chuyển cực nhanh kiếm pháp Huyết Long, rồng lượn màu hồng chập chùng xuyên qua vùng trắng đen đang thu hẹp dần.

- “Kẽng... kẽng”.

Mũi kiếm của chàng đã phóng đi rồi nhanh vút lại cực kỳ nhanh chóng. Ngay cả Phụng Chân cố quan sát vẫn không nhận rõ thủ pháp kỳ lạ này vì hai phu thê kia đang lơ lơ nhìn hai thanh kiếm của họ rơi trên mặt đất.

Đây cũng là một tuyệt chiêu trong kiếm phổ mà chàng vừa luyện được.

Trung Ngọc chậm rãi nói :

- Ta không thích các người chết cả đôi mà cũng đau lòng nếu một kẻ sống một kẻ chết. Đầu kiếm ta chỉ phé bỏ võ công hai người để diệt cái lòng tham mà sát hại người khác mà thôi.

Hắc Bạch song tiên nhìn nhau uể oải lên từng bước chậm chạp, đôi mắt có giọt lệ lăn trên má. Gã đàn ông nói :

- Chúng ta muốn lấy kiếm phổ mà quên đi người đang cầm nó là Tổng bang chủ võ Lâm Trung Nguyên.

Gã cùng người vợ trèo lên lưng ngựa định ra đi thì Trung Ngọc nói :

- Nhị vị có thể cho biết ai cho nhị vị biết ta đang giữ bí lục và tìm gặp ta ở đây không?

Đôi phu thê nhìn nhau rồi người vợ nói :

- Kim Ưng bang đấy!

Người chồng nói thêm :

- Họ đã thông tin cho các cao thủ và còn cho biết lộ trình của các hạ nữa đấy.

Rồi cả hai cho ngựa chạy đi, cả Trung Ngọc lẫn Phụng Chân nhìn nhau lắc đầu cảm thấy tiếc thương cho họ.

Một lúc sau, Phụng Chân nói với Trung Ngọc :

- Như vậy là Kim Ưng bang đã theo dõi chúng ta rất sát và mượn tay các cao thủ để chặn đánh chúng ta ở dọc đường.

Trung Ngọc đáp :

- Huyết Long kiếm phổ là bí kíp võ học mà bọn chúng thèm khát từ lâu. Chỉ cần tung tin này ra là có nhiều bọn tham lam sẽ lao đầu vào cuộc chiến ngay.

Phụng Chân nói :

- Chúng ta phải cẩn thận hơn mới được.

Hai người lại tiếp tục lên ngựa, không nói thêm lời nào. Hình như họ đang suy nghĩ cho cái đích sắp đến. Không biết điều gì đang chờ đợi nơi đó và công việc tìm gặp Kim Ưng bang có được gì không và ngay cả Hàn Trúc Chi, Hàn Mộ Hiệp có ở đó không nữa.

21. Chương 21: Tao Ngộ Bất Ngờ

Đã ba ngày rồi tại thị trấn, Đoàn Trung Ngọc và Thượng Quan Phụng Chân vẫn không tìm được manh mối nào để có thể tìm được dấu tích Kim Ưng bang.

Còn điều lạ nữa là từ lúc vào thị trấn này thì không còn thấy một bóng dáng cao thủ nào đến tìm hai người về Huyết Long kiếm phổ nữa cả.

Tất cả đều yên lặng. Phe địch đã quyết định ản núp luôn hay là có âm mưu gì và chờ cơ hội thuận tiện chăng?

Cho đến một hôm, Phụng Chân cấp tốc quay về điểm hẹn để gặp Trung Ngọc và cho chàng hay biết là trên đường dò tìm tin tức, nàng đã gặp Thạch Toán Tử lão tiên bối là bằng hữu cận kề phụ giúp cho Dược Vương Thần Y.

Nghe vậy, Trung Ngọc liền hỏi :

- Hiện giờ Thạch Toán Tử tiền bối ở đâu?

Phụng Chân đáp :

- Lão tiền bối đã chết rồi.

Trung Ngọc hỏi dồn :

- Tại sao vậy? Muội kể rõ cho huynh nghe đi!

Phụng Chân đáp :

- Chiều hôm đó, muội đến chân đồi Khâm Bắc, trong cảnh hoàng hôn, muội thấy bên vệ đường có một chiếc xe ngựa bị lật ngã, nên đến quan sát, thì chẳng thấy ai cả và cũng chẳng có đồ vật gì trên xe.

Trung Ngọc chận hỏi :

- Muội có quan sát chung quanh vùng đó không?

Phụng Chân gật đầu :

- Dĩ nhiên muội tiếp tục quan sát nên mới gặp một lão nhân hơi hóp nằm trong một cái hố gần đó.

Trung Ngọc lại chận hỏi :

- Đó là Thạch Toán Tử lão tiền bối?

Phụng Chân đáp :

- Đúng vậy, lão tiền bối bị nội thương rất nặng, nhưng cũng nhận ra được tiểu muội khi tiểu muội nhắc chuyện chữa bệnh cho huynh kỳ trước.

Trung Ngọc lại hỏi :

- Lão tiền bối có nói gì không?

Phụng Chân đáp :

- Lão cho biết, chiếc xe ngựa bị lật là do lão làm xà ích, để đưa Dược Vương Thần Y đi chữa bệnh cho dân nghèo vùng núi, nhưng đến đó bị một toán người bịt mặt chặn lại và bắt cóc Dược Vương Thần Y.

Trung Ngọc hỏi :

- Như vậy Dược Vương Thần Y không sao chứ?

Phụng Chân đáp :

- Theo Thạch Toán Tử tiền bối cho biết thì toán người bịt mặt cố tình bắt sống Thần Y chứ không có ý sát hại, song Thạch Toán Tử chống đối nên bị đánh văng xuống hố mà bọn bịt mặt tưởng đã chết nên gấp rút mang Thần Y đi.

Trung Ngọc nói :

- Thạch Toán Tử tiền bối có biết bọn bịt mặt mang Thần Y đi đâu không?

Phụng Chân đáp :

- Lúc ấy Thạch Toán Tử tiền bối đã cạn lực chỉ nói được hai chữ “Phong Nguyệt” thì tắt thở, nên muội cũng không hiểu thế nào.

Suy nghĩ một lúc, Trung Ngọc nói :

- Nếu vậy, chúng ta cứ chia nhau dò tìm, vì Thần Y cũng do bọn người bịt mặt bắt đi, như vậy có thể liên quan đến Kim Ưng bang chẳng?

Phụng Chân nói :

- Hiện tại, chúng ta chưa thể khẳng định được điều gì, nhưng chúng ta phải quyết tâm dò tìm bọn bắt cóc Dược Vương Thần Y để tìm cách giải thoát Thần Y trước đã.

Trung Ngọc tán đồng :

- Đó là điều dĩ nhiên, vì Thần Y đã cứu mạng của huynh và cứu mạng bao nhiêu người nữa. Vậy chúng ta phải nỗ lực truy tìm bọn bắt cóc mới được. Mặc dù, chúng ta chưa có tí manh mối nào, nhưng chúng ta phải quyết tâm không bỏ sót một cơ hội nào là được.

Thế là Trung Ngọc và Phụng Chân lại bôn ba vào việc tìm kẻ bắt cóc Được Vương Thần Y một cách tích cực.

Trung Ngọc và Phụng Chân không cùng đi chung, nhưng cả hai đều nghĩ rằng muốn dò la tin tức, không gì bằng đến các lữ quán, tửu lâu, nơi mà khách giang hồ thường lui tới, có lẽ sẽ nghe được những lời bàn tán của họ mà tìm lần manh mối.

Cả hai vẫn kiên trì, nên cũng đã đến nhiều địa điểm nhưng vẫn chưa có chút hy vọng.

Hôm nay, một mình Trung Ngọc cũng lại lang thang như khách nhàn du đến mấy tửu lâu ngồi uống trà, uống rượu nhưng không nghe ngóng được gì nên lại phải ra đi để đến tửu lâu khác.

Khi đứng trước Hào Huê Lầu, chàng lưỡng lự một lúc mới bước vào.

Trung Ngọc tìm một cái bàn để ngồi và gọi bình rượu.

Vừa lúc đó lại có một chàng thư sinh khôi ngô tuấn tú, đôi mắt sắc nét long lanh đi vào, đưa mắt tìm chỗ ngồi nhưng bàn nào cũng có người cả, nên chàng thư sinh này đến bàn của Trung Ngọc và nói :

- Khách đông quá, xin phiền huynh đài cho tại hạ cùng ngồi có được không ạ?

Trung Ngọc lịch sự đáp :

- Xin cứ tự nhiên, tại hạ chỉ ngồi một mình thôi.

Chàng thư sinh vừa ngồi xuống cũng gọi bình rượu và tiểu nhị đưa đến ngay.

Chàng thư sinh mỉm cười nói :

- Tại hạ xin được phép mời huynh đài một chung hảo tửu để được quen biết nhau.

Trung Ngọc vẫn vui vẻ :

- Tại hạ xin đa tạ, tại hạ có gọi bình rượu đây rồi.

Vừa lúc đó lại có một lão nhân tay cầm một bình rượu đi đến với bước đi hơi xiêu vẹo như một lão say, cười ha hả nói :

- Nhị vị công tử đều có rượu, còn lão chỉ có cái bình không vì hết tiền nên chưa mua được rượu.

Trung Ngọc nhìn lão nhân tuy dáng đi như người say, nhưng đôi mắt rất sáng chứng tỏ tinh thần không say và là người có nội công khá cao, như vậy lão nhân này là người võ lâm.

Bởi vậy, Trung Ngọc liền nói :

- Nếu lão bá muốn uống rượu hãy ngồi vào bàn, tại hạ xin đãi vậy.

Lão nhân cười kha khả ngồi vào ngay và nói :

- Đa tạ công tử, lão xin đa tạ công tử.

Trong lúc đó Trung Ngọc gọi thêm rượu và rót đầy chung rượu trao cho lão và nói :

- Xin mời lão bá, xin mời người huynh đệ.

Chàng thư sinh cũng vui vẻ đưa cao chung rượu và nói :

- Chúng ta vô tình được quen biết. Tại hạ là Thẩm Lang xin chúc mừng tình bằng hữu.

Trung Ngọc liền nói :

- Tại hạ Đoàn Trung Ngọc xin được quen với Thẩm huynh đài.

Rồi chàng quay qua lão nhân nói ngay :

- Hân hạnh được uống rượu cùng lão bá.

Lão nhân bật cười, nói :

- Lão là Hà Phong xin mời hai công tử cạn chung.

Thế là cả ba, hai trẻ một già uống cạn mấy chung, rồi hàn huyên rất vui vẻ.

Hà Phong nhìn Trung Ngọc rồi nói :

- Có lẽ công tử mới đến thị trấn này.

Trung Ngọc hỏi :

- Tại sao lão biết?

Hà Phong đáp :

- Hằng ngày lão uống rượu qua nhiều tửu lâu, mà chưa gặp công tử nên mới nói công tử là người từ xa đến.

Chàng thư sinh Thẩm Lang liền cười nhẹ nói :

- Nếu vậy, chắc Hà lão bá cũng nói tại hạ là người ở xa đến phải không?

Hà Phong cười ha hả đáp :

- Chắc là như vậy!

Cả ba cùng cười vô tư.

Hà Phong lại nói tiếp :

- Lão lang thang nhiều, nên nghe nói gần đây vị Dược Vương Thần Y đã bị những người bịt mắt bắt cóc đưa về Tây Vực hay là đưa về Phong Nguyệt lâu gì đó, nhị vị công tử có hay biết việc ấy không?

Trung Ngọc nghe vậy trong lòng cõi mở, song ngoài mặt chàng giữ im lặng, thì thư sinh Thẩm Lang lên tiếng :

- Việc giang hồ thật nhiều khê, song Dược Vương Thần Y chữa bệnh đại tài và chế thuốc thật có một không hai, nên chẳng ai giết hại Thần Y làm gì.

Hà Phong nói :

- Nghe nói vị Thần Y có đặc chế hai quý dược là Mỹ Diện Tiên Dược và Hóa Giải Kỳ Độc nên có nhiều nhân vật giang hồ võ lâm vừa cần lại vừa sợ.

Trung Ngọc liền nói :

- Tại sao lại vừa cần mà vừa sợ hả lão bá?

Hà Phong đáp :

- Việc ấy giang hồ muốn nói đến chủ nhân Phong Nguyệt lâu là Thẩm Cẩm Nguyệt có danh là Độc Tâm Nương.

Càng nghe Trung Ngọc càng thấy lạ nên hỏi tiếp :

- Nhưng tại sao Thẩm Cẩm Nguyệt lại cần và lại sợ?

Hà Phong đáp :

- Mỹ Diện Tiên Dược là quý dược độc chế vì nó làm cho sắc đẹp nữ giới được giữ mãi và càng ngày càng mỹ sắc thêm nữa. Đó là điều Thẩm Cẩm Nguyệt rất cần. Còn Hóa Giải Kỳ Độc là dược chất Thẩm Cẩm Nguyệt rất đồ kỵ, bởi nàng ta chuyên dụng độc rất kỳ lạ nên mới có danh hiệu Độc Tâm Nương, thì làm sao không sợ Hóa Giải Kỳ Độc chứ?

Thư sinh Thẩm Lang lên tiếng hỏi Hà Phong :

- Tại hạ nghe lão bá nói thì rất hay, nhưng lão bá đã đến được Phong Nguyệt lâu hay diện kiến cùng Thảm Cẩm Nguyệt bao giờ chưa?

Hà Phong phì cười :

- Cái này thì lão thua, vì nghe người ta nói Phong Nguyệt lâu ở trong thung lũng Thạch Khê trong dãy Bạch Linh sơn ở phía tây thị trấn này đây, nhưng đâu có ai dám vào.

Thảm Lang mỉm cười :

- Chuyện gì giang hồ cũng biết nhưng chỉ là tin đồn, phóng đại cho hoa mỹ, còn thực sự chẳng mấy ai rõ được.

Trung Ngọc chen lời :

- Thảm huynh đài nói cũng đúng, song Phong Nguyệt Lâu tất phải có Thảm Cẩm Nguyệt hay Độc Tâm Nương chắc là không sai?

Hà Phong liền nói :

- Đúng như vậy. Còn việc Thần Y có do Độc Tâm Nương bắt không thật sự chưa ai rõ.

Thảm Lang cười nói :

- Nếu Hà lão bá chỉ nói thế thì tại hạ không phản đối.

Trung Ngọc lại hỏi :

- Tại sao không có ai đến được Phong Nguyệt lâu vậy, Thảm huynh đài có biết chăng?

Thảm Lang đáp :

- Người ta vẫn có nói “có vào mà không có ra” do đó chẳng ai dám vào Phong Nguyệt lâu là thế!

Rồi Thảm Lang lại hỏi Trung Ngọc :

- Hình như huynh đài muốn đến Phong Nguyệt lâu phải không?

Trung Ngọc mỉm cười, đáp :

- Cũng có thể, nếu lúc có nhả hứng.

Thảm Lang cũng mỉm cười, nói :

- Nếu thế chắc chủ nhân Phong Nguyệt lâu sẽ sẵn sàng tiếp đón huynh đài đó.

Trung Ngọc lại hỏi :

- Tại sao Thảm huynh đài lại nói thế?

Thảm Lang đáp :

- Đến Phong Nguyệt lâu với nhả hứng thì hay biết mấy, làm sao Thảm Cẩm Nguyệt không đón chứ?

Hai người đều bật cười có vẻ đắc ý.

Lão Hà Phong đứng lên nói :

- Lão uống đã quá rồi. Bây giờ lão xin cáo từ.

Chàng thư sinh Thảm Lang cũng đứng lên tiếp lời :

- Tại hạ cũng cáo lui vì trời sắp tối rồi.

Hà Phong bước ra lão đảo nhưng vẫn quay lại nói :

- Nhị vị công tử có đi đến Phong Nguyệt lâu phải cẩn thận, vì ở đó toàn cao thủ bậc nhất võ lâm đấy.

Nói xong lão ta liền bước ra ngoài với thân hình xiêu vẹo.

Thẩm Lang nhìn Trung Ngọc nói :

- Hẹn tái ngộ với huynh đài.

Trung Ngọc nói :

- Thẩm huynh đài không có ý định đến Phong Nguyệt lâu sao?

Thẩm Lang lắc đầu :

- Việc ấy rồi sẽ hay, bây giờ tại hạ đang có việc phải đi ngay.

Nói xong Thẩm Lang cũng bước nhanh ra ngoài.

Chỉ còn lại Trung Ngọc.

Chàng ngồi suy nghĩ một lúc rồi trả tiền tửu lầu, lên ngựa phi nhanh khi trời vừa sụp tối.

Ra ngoài ô, chàng nhắm Bạch Linh sơn cho ngựa chạy về hướng ấy.

Chàng thầm nghĩ: “Ta đã hỏi rõ là muốn đến thung lũng Thạch Khê thì qua một bãi tha ma rồi qua mấy ngọn đồi và mấy sơn thôn mới đến địa phận thung lũng Thạch Khê. Ta phải đến cho được Phong Nguyệt lâu có thể là nơi bọn bịt mắt giam Được Vương Thần Y vì Thạch Toán Tử có nói đến hai chữ Phong Nguyệt, có thể là Phong Nguyệt lâu cũng nên”.

Nghĩ thế, chàng cứ cho ngựa lao đi trong ánh sáng lơ mờ của trăng đêm bị những đám mây che phủ.

Khi đến con đường thì chàng thấy một bãi tha ma trước mặt, Trung Ngọc liền dừng ngựa và quan sát rồi cột ngựa dưới lùm cây để tiếp tục đi qua bãi tha ma chiếm một vùng rộng lớn âm u.

Bãi tha ma rất rộng, hoang tàn nên cây cỏ mọc đầy càng thêm hiu quạnh khi từng đợt tiếng côn trùng kêu lên thê lương, nỉ non, ghê rợn.

Những ngôi mộ nhấp nhô lơ mờ dưới ánh trăng non mờ nhạt vì những đám mây đen che khuất.

Chợt những lần chớp ngoằn ngoèo trên bầu trời đen kịt chạy xuống như chui vào bãi tha ma rồi những tiếng sấm nổ rền một góc trời đồng loạt đe dọa kẻ nào qua bãi tha ma hoang vắng này.

Mảnh trăng non chốc lát bị che khuất mặt mờ trong vùng mây đen.

Rồi mưa đêm bắt chợt đổ xuống không lớn nhưng làm cho cảnh vật thêm thê lương ảm đạm ghê rợn.

Trung Ngọc vội tìm chỗ nấp mưa, ánh mắt rảo khắp bãi tha ma rộng lớn.

Nhưng cơn mưa không lớn và không dài nên cũng dứt hạt. Từ trong những ngôi mộ hoang tàn, những con đom đóm bay tỏa mờ lung, như tô thêm nét ma quái của bãi tha ma và những tiếng cú rúc xa xa hay vài tiếng kêu của vài con chim ăn đêm lạc loài vang vọng như đe dọa khách lữ hành lạc đến nơi này.

Trung Ngọc rời chỗ trú mưa, tiếp tục đi qua bãi tha ma trong thận trọng.

Bầy đom đóm có lúc ủa tới thật nhiều rồi lại tản mạn thật nhanh làm cho đôi mắt của Trung Ngọc phải lung chuyển theo bầy đom đóm chập chờn như hòa nhịp tiếng côn trùng nỉ non ai oán.

Bất chợt mắt chàng dán chặt vào hình ảnh một hiện tượng, từ một ngôi mộ hoang tàn loang lổ hủng sâu đầy cỏ rậm âm u.

Đó là một bộ xương người trắng hếu với chiếc đầu lâu lêu nghêu, đôi mắt sâu hoắm nơi bộ xương đầu trống hốc có đôi mắt màu đỏ ối và cả cái miệng lưỡi lẽ dài cũng đỏ màu máu rất ghê tởm.

Bộ xương trắng lêu nghêu di động lướt qua lại từ ngôi mộ này đến ngôi mộ khác.

Trung Ngọc lảo bầm :

- Quỷ! Quỷ hiện hình?

Trong khoảnh khắc lo âu thắc mắc có chút sợ hãi tự nhiên làm chàng bối rối thì bộ xương chợt lướt đến phía chàng như gió cuốn nhưng lại phát ra tiếng phản phật như gió lộng vào y phục.

Lúc này Trung Ngọc chợt mỉm cười tự tin, nhưng lại ghì chân đứng im tại chỗ như kẻ mất hồn khi gặp phải quỷ ma.

Trong lúc đó, bộ xương cứ theo đà lướt vút tới thật nhanh và tiếng phần phật như gió lộng xièm y dòn dã hơn lên và khi bộ xương áp sát như muốn phủ chụp lấy chàng thì Trung Ngọc lập tức vung tay phóng đẩy một kinh lực khá mạnh đập thẳng vào bộ xương.

“Bình!”

Tiếp theo tiếng chấn động của chưởng lực là một tiếng “hự” thoát ra từ bộ xương và bộ xương liền lão đảo, thối lui, lắc lư một lúc mới đứng yên được.

Vừa lúc đó, từ sau những ngôi mộ hoang này liền xuất hiện hai thầy ma chập chờn.

Hai thầy ma này, toàn thân phủ y phục trắng toát rộng lưng phùng, tóc đen xòa dài rũ rượi với gương mặt xanh rờn rợn đôi mắt lại đỏ rực máu.

Hai thầy ma lừng khừng từng bước đến sát hai bên bộ xương lúc này, rồi lập tức cả ba vụt lướt tới chụp vào Trung Ngọc.

Thủ pháp của hai thầy ma xuất phát trông rất chậm chạp, song khi đôi tay chợt xĩa tới thì một luồng âm phong nhu động tấn công vào Trung Ngọc, nhưng chàng ta không đối kháng chỉ phong mà sử dụng bộ pháp lắc mình tránh né, cất tiếng khê thốt :

- Hảo Âm Phong chỉ.

Rồi chàng bật cười lớn nói tiếp :

- Hay lắm! Hay lắm! Thầy ma, xương khô mà võ công cũng khá.

Hai thầy ma và bộ xương trắng cứ lảng lạng tiếp tục tấn công vào Trung Ngọc mỗi lúc một quyết liệt hơn.

Trung Ngọc chủ yếu sử dụng bộ pháp vừa tránh né vừa tìm hiểu đối phương, nên qua gần ba mươi chiêu đã đoán bọn này chỉ là những thuộc hạ có lẽ là của Phong Nguyệt lâu.

Bởi thế Trung Ngọc liền trụ bộ, hét lên tiếng lớn, song chưởng đẩy ra hai luồng kinh phong cuốn lốc vào đối phương làm chúng bị cơn lốc cuốn bổng tung lên, bay vút ra năm, sáu bước.

Cả hai thầy ma và bộ xương cổ lộn người trên không trung rồi từ từ đáp xuống sau một ngôi mộ lớn, tuy có lão đảo ngã người nhưng Trung Ngọc không lợi dụng cơ hội ấy để tập kích chúng tiếp.

Đợi một lúc, vẫn không thấy hai thầy ma và bộ xương lộ diện, Trung Ngọc liền lướt đến phía sau ngôi mộ lớn kia, nơi mà bọn chúng vừa đáp xuống, chỉ thấy toàn là cỏ dại hoang phế um tùm kín một vùng, mà hai thầy ma và bộ xương ấy không có nơi đó nữa.

Trung Ngọc thầm nghĩ rằng nơi đây là một “cửa ngõ” để chúng rút lui theo một địa đạo bí mật.

Chàng còn đang đứng quan sát địa thế, chợt từ trong ngôi nhà mồ bên cạnh vang lên những tiếng kéo kẹt ghê rợn liên tục.

Trung Ngọc khê nhích môi, quay bước đến gần ngôi cổ mộ hơn.

Chàng ta quắc mắt nhìn vào bên trong, dưới ánh trăng lơ mờ sau cơn mưa bất chợt, có một cỗ quan tài đang rung rinh và nắp quan tài đang từ từ di động rồi đột nhiên bật tung hất văng xuống đất nghe “bộp” một tiếng và cỗ quan tài liền tỏa khói nhạt nhòa loang ra chung quanh.

Giữa lúc đó từ trong quan tài một bóng đen đứng bật lên lắc lư trong vùng khói mù chưa tan hết.

Bóng đen là hình người mặc chiếc áo thụng đen phủ từ trên đầu xuống. Đầu đội nón tang màu trắng toát, đôi mắt và miệng đỏ ối như màu máu đang cất tiếng rên “hư hử” một cách đau đớn ma quái.

Trung Ngọc nhẹ nhõm một ống tre chừa gang tay rồi bóp bẻ nát thành từng cây nhỏ như những chiếc đũa nắm chặt nơi tay.

Chàng vận nội lực vào hai bàn tay chà những thanh tre vừa bẻ ra để chúng rời ra thành từng thanh một và như vậy trong tay Trung Ngọc đang có một nắm tre như một bó đũa chưa vót tròn.

Động tác ấy, Trung Ngọc làm rất nhanh, nên khi bóng đen trong quan tài chưa bước ra thì Trung Ngọc liền lấy một nửa số tre vừa có, sử dụng như ám khí phóng vút vào bóng đen.

Những thanh tre nhỏ vút đi cực nhanh nhưng bóng đen cũng không chậm trễ, liền phẩy tay áo đen lụng thụng cuốn hết những thanh tre ám khí đó văng rơi lả tả quanh chiếc quan tài.

Nhưng tiếp liền theo khi cánh tay áo của bóng ma trong quan tài đưa lên gạt loạt thanh tre ám khí thì Trung Ngọc lập tức phóng luôn loạt thanh tre còn nắm trong tay trái vào bụng của bóng đen ma quái ấy. Vì thế mà bóng đen không kịp gạt loạt ám khí thứ hai nên toàn bộ thanh tre ám khí phóng ngay vào bụng bóng đen.

Tuy chỉ là thanh tre nhỏ, song với nội lực của Trung Ngọc sử dụng thành ám khí thì không thể không xuyên ghim vào bóng đen. Thế mà những thanh tre này lại dội ra rơi xuống quan tài “lộp độp” làm cho Trung Ngọc cũng phải giật mình kinh ngạc.

Giữa lúc ấy, bóng đen từ từ bước ra khỏi quan tài rồi chậm chậm quay về phía chàng lững thững đi tới.

Trung Ngọc hơi lúng túng thì có tiếng gọi thốt ra từ cái miệng đỏ ối của bóng đen :

- Đoàn huynh đài!

Trung Ngọc giật nảy mình mở to mắt, tay vội chụp vào đốc kiếm thủ bộ.

Thấy cử chỉ của chàng, bóng đen quỷ hiện ấy lại cất tiếng cười trong vang rồi thốt :

- Đoàn huynh đài quên tại hạ rồi sao?

Vừa nói bóng quỷ này vừa lấy chiếc mũ tang kéo theo chiếc mặt nạ quỷ miệng mắt đỏ ối ra và cởi bỏ chiếc áo thụng đen bên ngoài để hiện ra một chàng thư sinh ban chiều đã ngồi cùng bàn uống rượu với Trung Ngọc, đó là chàng thư sinh Thẩm Lang.

Đến lúc này, Trung Ngọc mới hiểu tại sao những thanh tre ám khí khi vào bụng Thẩm Lang đã rơi xuống quan tài, chỉ vì nơi người của chàng thư sinh đã mặc chiếc áo da nhiều lớp dày cộm cản trở ám khí!

Thẩm Lang vui vẻ thi lễ :

- Nếu tại hạ không có chiếc áo hộ thể này thì có lẽ không thể tránh thoát loạt ám khí của huynh đài rồi.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Thẩm huynh tạo dựng trò đùa này thật làm tại hạ sợ quá!

Thẩm Lang “hừ” khế :

- Tại hạ có nghe bọn thủ hạ Phong Nguyệt lâu thường bày trò ma quỷ nhất người, nên tại hạ cũng định giả làm quỷ ma để đối phó với chúng một phen, nào ngờ lại gặp Đoàn huynh.

Trung Ngọc nghiêm giọng :

- Thẩm huynh ứng phó với ai chưa biết, chỉ làm cho tại hạ hoảng hồn và bọn thuộc hạ Phong Nguyệt lâu trốn thoát mất hết rồi.

Thẩm Lang nói :

- Tại hạ không ngờ Đoàn huynh đến nơi này, song Đoàn huynh chớ quá xem thường Thẩm Cẩm Nguyệt.

Trung Ngọc gạt đầu :

- Thẩm huynh nói rất phải, tại hạ vẫn chờ xem Thẩm Cẩm Nguyệt giở thủ đoạn gì nữa đây.

Dứt lời chàng ta liền cáo từ Thẩm Lang để quay bước ra lối mòn trong bãi tha ma.

Thẩm Lang liền bước theo nói :

- Đoàn huynh không thể để tại hạ cùng tháp tùng dạ du vào núi Bạch Linh sơn sao?

Trung Ngọc khựng lại, quay người đáp :

- Ô! Sao lạ vậy! Vì lúc chiều Thảm huynh đã có lời từ chối kia mà?

Thảm Lang bật cười :

- Lời từ chối lúc chiều chẳng qua để hai chúng ta dễ bề tiếp ứng nhau vậy thôi.

Trung Ngọc cũng cười :

- Thảm huynh quả có nhiều tiên liệu, thế chúng ta cùng đồng hành lên Bạch Linh sơn chắc sẽ lý thú hơn nhỉ?

Thảm Lang đáp :

- Trong dãy Bạch Linh sơn có thung lũng Thạch Khê đó là điều chắc chắn. Còn Phong Nguyệt lâu thì chúng ta phải xem xét hư thực, ngoài ra trên ấy còn có những thạch động, suối thác thiên nhiên tạo nên thắng cảnh không thể không chiêm ngưỡng.

Trung Ngọc gật đầu :

- Tại hạ đã có nghe nói trên Bạch Linh sơn có nhiều thắng cảnh thiên nhiên và cổ tháp, kỳ hoa nhưng chưa đặt chân đến nên muốn thưởng ngoạn các nơi ấy thật khó tìm lắm!

Thảm Lang vui vẻ :

- Điều đó Đoàn huynh khỏi lo, vì trước đây đệ cũng đã có rảo qua vùng Bạch Linh sơn này, nay đệ xin hướng dẫn Đoàn huynh đến từng thắng cảnh, nhưng Phong Nguyệt lâu thì tùy huynh định liệu.

Trung Ngọc gật đầu :

- Thế thì quý hóa quá! Song bọn Phong Nguyệt lâu có quấy rầy chúng ta không?

Thảm Lang nhún vai :

- Đoàn huynh sợ chúng rồi sao?

Trung Ngọc lắc đầu :

- Thảm huynh hiểu lầm rồi! Tại hạ chẳng những không sợ mà còn muốn xem cái “độc tâm” của Thảm Cẩm Nguyệt nữa kìa.

Thảm Lang bật cười lớn :

- Nếu thế thì chúng ta hãy thám hiểm Phong Nguyệt lâu vậy nhé?

Trung Ngọc đáp :

- Điều ấy tại hạ xin tán đồng, nói Thảm huynh có rõ Phong Nguyệt lâu tọa lạc nơi nào trong dãy Bạch Linh sơn này không?

Thảm Lang đáp ngay :

- Nghe nói Phong Nguyệt lâu tọa lạc tại thung lũng Thạch Khê có nhiều hoa thơm cỏ lạ rất hữu tình, bên một bờ hồ mà những đêm trăng Thảm Cẩm Nguyệt thường ngồi thuyền đi trong hồ nhìn ánh nguyệt in bóng dưới đáy hồ trong gió nhẹ thoảng hương thơm ngào ngạt của muôn loài kỳ hoa.

Trung Ngọc gật gù :

- Vì vậy, Thảm Cẩm Nguyệt đặt là Phong Nguyệt lâu, quả như thế Thảm Cẩm Nguyệt cũng mơ mộng như tình lắm đấy chứ? Và Thảm huynh đài cũng biết nhiều về Phong Nguyệt lâu còn hơn lão Hà Phong nữa.

Thảm Lang mỉm cười :

- Biết đâu lúc gặp Thảm Cẩm Nguyệt, Đoàn huynh chẳng đắm ra nặng tình vì nghe đâu nàng ta cũng là mỹ nữ đa tình lắm đấy.

Trung Ngọc bật cười :

- Mỹ nữ đa tình, huynh có lầm chẳng, vì ai cũng rõ Thảm Cẩm Nguyệt với biệt danh Độc Tâm Nương kia mà?

Thảm Lang khề lắc đầu :

- Giang hồ gán cho nàng cái tên ấy chứ thật ra chưa chắc nàng tự đặt cho mình.

Trung Ngọc hỏi ngay :

- Tại sao Thảm huynh rõ điều ấy?

Thảm Lang lúng túng đáp :

- Việc này... việc này đệ đoán theo sự điều tra của đệ trong những lần lân la trong vùng này.

Trung Ngọc gật đầu :

- À! Thì ra thế!

Thảm Lang thở dài rồi nhìn vùng núi phân giải :

- Thung lũng Thạch Khê còn cách nơi này rất xa, muốn đi đến đó, chúng ta còn phải vượt qua mấy tuyết nhai, phải theo lối mòn quanh co, theo các sườn núi, bờ cao, đá dựng hoặc men theo bờ vực thẳm, cho dù khinh công thượng thừa cũng không thể đi nhanh được.

Trung Ngọc liền nói :

- Như vậy, theo Thảm huynh thì đêm nay chúng ta phải hành động như thế nào?

Thoáng trầm ngâm, Thảm Lang đáp :

- Từ nơi này đi thung lũng Thạch Khê, tất nhiên phải đi qua sơn thôn phía xa kia, nhưng cũng có lữ quán. Hai chúng ta khởi hành ngay bây giờ thì gần nửa đêm sẽ đến nơi đó, chắc sẽ nghỉ lại lấy sức để sáng hôm sau tiếp tục cuộc hành trình.

Trung Ngọc gật đầu :

- Được rồi! Chúng ta hãy ghé đến nơi ấy càng sớm càng tốt.

Thảm Lang vừa đi vừa nói :

- Lữ quán này có loại rượu chôn cất lâu năm gọi là Mỹ Tửu Ngũ Tiên Nương rất đặc biệt chỉ dành cho khách quen.

Trung Ngọc liền chặn lời :

- Còn khách lạ họ không bán à?

Thảm Lang gật đầu :

- Đúng vậy!

Trung Ngọc chắc lưỡi :

- Tiếc quá! Tiếc quá!

Thảm Lang mỉm cười :

- Đoàn huynh đừng lo, đệ là khách quen của lữ quán, tất nhiên chúng ta sẽ có Mỹ Tửu Ngũ Tiên Nương để thưởng thức rồi đây.

Trung Ngọc gật gù :

- Thế thì tuyệt! Chúng ta hãy nhanh chân lên!

Cả hai liền tăng tốc độ khinh công vượt đường xa qua mọi nẻo đường khó khăn để đến lữ quán nơi sơn thôn vào lúc khá khuya, nghĩa là còn sớm hơn dự định, chỉ vì cả hai cố đi thật nhanh, song mỗi người có một ý nghĩ bằng khuông riêng tư.

22. Chương 22: Chủ Nhân Phong Nguyệt Lầu

Đêm đã về khuya, nhưng lữ quán vẫn còn ánh đèn nên hai người bước vào, vừa nhìn thấy Thẩm Lang, lão quản lý liền niềm nở mời vào vì lão đã nhận ra khách quen. Thẩm Lang bảo chọn cho một gian phòng thượng hạng và bảo lão quản lý cho đưa Mỹ Tửu Ngũ Tiên Nương cùng các thức nhắm thực ngon vào trong phòng để hai người đối ẩm vì đêm đã khuya rồi.

Quả thật Ngũ Tiên Nương Mỹ Tửu là hảo tửu vừa thơm ngon vừa đậm đà, rượu thẩm từ từ ngậy ngất lâng lâng. Hai người vừa uống vừa luận bàn mọi thứ cho đến khi cạn hai mấy bầu rượu lớn mới thôi. Trung Ngọc giọng hơi lè nhè :

- Thẩm huynh à! Rượu đã cạn đêm gần tàn, thôi chúng ta hãy nghỉ ngơi để sáng mai còn tiếp tục cuộc hành trình chứ?

Thẩm Lang gật đầu, nói :

- Đoàn huynh nói phải lắm, chúng ta đi nghỉ là vừa.

Cả hai cùng lên giường nằm ngủ. Trung Ngọc vì uống nhiều rượu lại vô tâm nên chỉ một lúc sau giấc ngủ đã đến với chàng. Riêng Thẩm Lang cứ trăn trở mãi, giấc ngủ không đến với chàng ta và cho đến khi Trung Ngọc bên cạnh tiếng thở đều hòa của giấc ngủ yên say thì chợt Thẩm Lang nghiêng người qua đặt tay vào người bạn đồng hành.

Nhưng ngay khi tay của Thẩm Lang đặt lên người Trung Ngọc thì cả hai giật mình ngồi phắt dậy. Tuy đã ngon giấc, nhưng thân tàng tuyệt kỹ nên chỉ cần hơi chạm nhẹ là Trung Ngọc tỉnh dậy liền. Còn Thẩm Lang không rõ vì lẽ gì khi tay chàng vừa chạm vào người Trung Ngọc thì lại giật mình và đôi má của chàng ta cũng ửng đỏ tự nhiên.

Trung Ngọc nhướng mắt :

- Thẩm huynh không ngủ được phải không?

Thẩm Lang hơi cúi đầu :

- Thật sự đệ có chỗ mạo muội mong Đoàn huynh thứ lỗi, song chẳng qua trong giấc ngủ mơ màng nên có cử chỉ mạo muội.

Nói tới đó Thẩm Lang chợt ngược mặt lên thì khuôn mặt chàng ta càn ửng hồng hơn như một thiếu nữ xuân thì vậy. Bất chợt Thẩm Lang bật cười lớn. Tiếng cười trong trẻo như của con gái. Trung Ngọc bắt giác sững sờ ngơ ngác thì Thẩm Lang kéo chiếc khăn bịt đầu để mái tóc đen huyền xoa xuống bờ vai hiện thân con gái thực sự.

- Cô nương... Thẩm Lang... Cô nương là ai?

- Thẩm Lang là Thẩm Cẩm Nguyệt đây Đoàn huynh ạ!

Trung Ngọc lúc này biết chắc người đứng trước mặt chàng là một cô gái, song có phải nàng Thẩm Cẩm Nguyệt chủ nhân Phong Nguyệt lầu chăng?

Trung Ngọc cất tiếng :

- Cô nương là Thẩm Cẩm Nguyệt chủ nhân Phong Nguyệt lầu à?

Cô gái mỉm cười đáp :

- Đoàn huynh ngạc nhiên lắm sao?

Trung Ngọc gật đầu :

- Thật tình tại hạ không thể ngờ đến.

Cô gái tiếp lời chàng :

- Độc Tâm Nương giang hồ gấn cho Thắm Cẩm Nguyệt này Đoàn huynh thấy có đúng không?

Trung Ngọc gật gù đáp :

- Mới gặp gỡ chưa rõ sở trường thì không thể phân định những cái trò này, tại hạ cũng khá khâm phục Thắm cô nương đây.

Cẩm Nguyệt hất mái tóc, nói :

- Thế bây giờ Đoàn huynh còn giữ ý định thám sát Phong Nguyệt lâu của tôi nữa không?

Trung Ngọc nghiêm giọng nói :

- Tại hạ không ngờ sự việc lại như thế này.

Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa, Trung Ngọc vội khơi tim đèn cho thật sáng, trong khi Cẩm Nguyệt bước ra mở cửa đã thấy hai tên tiểu nhị bưng hũ tửu và bánh ngọt đứng trước cửa rồi thông thả bước vào phòng đặt lên bàn trong phòng, sau đó cúi chào hai người rồi đi nhanh ra.

Trung Ngọc vội lên tiếng gọi :

- Tiểu nhị! Tiểu nhị!

Nhưng Cẩm Nguyệt đã nói với hai tên tiểu nhị vừa quay lại khi nghe tiếng gọi :

- Hai người hãy đi đi! Chúng ta không cần gì nữa đâu.

Hai tên tiểu nhị vừa quay đi thì Cẩm Nguyệt đóng cửa phòng lại rồi nói với Trung Ngọc :

- Đoàn huynh sợ tiểu muội ám toán hay sao?

Trung Ngọc cười nhạt :

- Việc gì phải sợ chứ! Chẳng qua tại hạ muốn tiểu nhị chuẩn bị một phòng khác cho cô nương.

Cẩm Nguyệt bật cười khanh khách :

- Được! Được lắm! Tiểu muội đã làm điều ấy trước khi Đoàn huynh gợi ý kìa!

Trung Ngọc sững sờ đáp :

- Như vậy cô nương đã sắp xếp trước mọi việc?

Cẩm Nguyệt mỉm cười nói :

- Đoàn huynh đừng hoảng hốt như thế!

Nàng cười khẩy rồi tiếp :

- Thế mà cũng muốn thám sát Phong Nguyệt lâu, thật buồn cười.

Trung Ngọc nghe nàng nói vậy liền nghiêm sắc mặt nói :

- Cô nương cũng đừng vội đánh giá quá sớm.

Cẩm Nguyệt khẽ cười :

- Dầu sao Đoàn huynh và tiểu muội cũng đã là kẻ đồng hành, vậy xin mời Đoàn huynh uống cạn mỹ tửu và ăn bánh sau đó chúng ta chia tay, Độc Tâm Nương Thắm Cẩm Nguyệt sẽ đón tiếp Đoàn Trung Ngọc ở Phong Nguyệt lâu vậy.

Trung Ngọc gật đầu :

- Thắm cô nương cũng sòng phẳng lắm.

Cẩm Nguyệt liền tiếp lời :

- Bởi vậy tiểu muội mời Đoàn huynh uống rượu hay lại sợ điều gì chẳng?

Trung Ngọc khẳng khái đáp :

- Tại hạ xin cạm chung với cô nương đấy!

Thế là cả hai người ngồi vào bàn, Trung Ngọc rót rượu ra hai chung, cả hai người cùng uống cạn.

Cầm Nguyệt nói :

- Tiểu muội rất cảm kích phong thái của Đoàn huynh, nhưng giang hồ là nơi thi thố cả tài trí nên thủ đoạn để chiến thắng đối phương thật vô hình vạn trạng. Xin Đoàn huynh phải cẩn thận khi đến Phong Nguyệt lâu đấy nhé!

Trung Ngọc gật gù như người say rượu :

- Được, tại hạ cũng thán phục... cô nương!

Chàng ta nói một câu phải dứt đoạn mấy lần, rồi ngã đầu trên bàn đi vào giấc ngủ mê man.

Cầm Nguyệt cười khẩy nham hiểm lắm lắm :

- Những kẻ anh hùng hảo hán như người chỉ là những tên thiêu thân.

Vừa nói nàng vừa bồng Trung Ngọc đặt lên giường, rồi đứng nhìn gương mặt chàng ta một cách sững sờ.

Chợt có tiếng “cộc” vang lên như tiếng gõ cửa nhưng chỉ một tiếng. Cầm Nguyệt liền quay người lại quát hỏi :

- Ai đó?

Đáp lại câu hỏi của nàng là một tràng cười khiêu khích từ bên ngoài vọng vào. Cầm Nguyệt “hừ” một tiếng rồi nhún người vọt qua cửa sổ lướt ra ngoài. Người bên ngoài sau khi cất tiếng cười vẫn không động thủ mà chỉ đứng im lìm quay lưng về phía Cầm Nguyệt.

Cầm Nguyệt đảo mắt nhìn quanh rồi tập trung vào con người đứng im như vô sự ấy. Người này là một thư sinh thanh y nhưng y phục đã bạc màu vẫn không nói gì thêm.

Cầm Nguyệt gần giọng hỏi :

- Các hạ là ai? Đã đến đây sao còn giấu mặt?

Người này liền bật tiếng cười rồi hỏi lại :

- Thấm cô nương à! Cô nương có biết Thấm Lang bây giờ đang ở đâu không? Tại hạ đang có việc cần gặp Thấm Lang đây!

Cầm Nguyệt lại “hừ” một tiếng quát lớn :

- Được lắm, ngươi muốn gặp Thấm Lang sao?

Vừa nói nàng vừa thủ bộ hoành tay vận công để tấn công đối phương. Nhưng lập tức, người này liền quay lại mỉm cười chăm chăm nhìn Cầm Nguyệt. Nàng Cầm Nguyệt đang hoành tay vận công nhưng ngay khi nhìn thấy khuôn mặt người ấy liền sững sờ, sau đó buông tay kinh ngạc thốt :

- A! Thì ra là... huynh đài!

Chàng thư sinh áo bạc màu vẫn mỉm cười :

- Tại sao Thấm cô nương lại ngạc nhiên như vậy? Cô nương bám sát Trung Ngọc, chẳng lẽ tại hạ lại không được quyền bám sát cô nương hay sao?

Cầm Nguyệt gần giọng nói :

- Tại sao huynh đài lại muốn bám sát bản cô nương?

Thư sinh áo bạc màu tiếp :

- Tại hạ muốn xem cho biết Độc Tâm Nương, ngoài sử dụng Mê Hồ được bỏ vào trong rượu cho Trung Ngọc uống còn thủ đoạn nào không vậy mà.

Cầm Nguyệt quát lên :

- Người muốn biết thì hãy xem đây!

Dứt lời, nàng liền di bộ tới, bàn tay như nắm móc sắt sử dụng hồ trảo chụp vào giữa ngực của chàng thư sinh áo bạc màu nhanh như một cơn lốc.

Hai bên cách nhau không xa, nên trong ánh chớp thân ảnh đối phương đã ập sát vào chàng thư sinh áo bạc màu, đồng thời trảo công của Cầm Nguyệt vừa chạm vào thân áo của chàng thư sinh nhưng chàng ta cũng hết sức lạnh lẽo khéo léo, bằng cái thót bụng nhẹ nhàng để cho năm ngón tay như nắm cái móc sắt của Cầm Nguyệt lướt qua bụng chàng rơi vào khoảng không thật bất ngờ. Tấn công bằng trảo bị đối phương hóa giải quá dễ dàng nên Cầm Nguyệt hét lên một tiếng tràn mình qua, cách tay phải của nàng vươn dài chộp ngược vào đối phương nhanh như cắt.

Chàng thư sinh bật người trở lại như chiếc lò xo, đồng thời chân trái bước ngược ra sau xoay thân hình nửa vòng rồi đứng nhìn Cầm Nguyệt đang lơ bộ chưa kịp xoay người.

Chàng thư sinh bật cười thốt :

- Thấm cô nương! Tại hạ ở đây này!

Cầm Nguyệt tung hai chiêu đều bị đối phương hóa giải như đùa làm nàng vừa giận vừa sợ hãi nên theo thế lỡ đà liền tung mình lộn một vòng đáp xa chàng thư sinh gần một trượng.

Cầm Nguyệt quay phắt mình hét lên :

- Đừng vội tự hào, hãy xem đây!

Cùng với tiếng quát, thân ảnh của nàng lại vút lên đồng thời song chưởng phát động kinh phong ào ạt tuôn ra nhằm vào thư sinh áo bạc màu.

Chàng thư sinh cười khẩy mấy tiếng, phất liền ống tay áo mấy cái.

Bình!

Một tiếng động chấn động đẩy Cầm Nguyệt lùi ra sau bốn năm bước, đầu nghe nặng trĩu, máu trong người như trào dâng lên chặn giữa lồng ngực, song nàng cố chịu đựng để máu không trào ra khỏi miệng. Hơn nữa sự kinh ngạc tốt cùng chợt đến với nàng, vì lúc này nàng mới biết chàng thư sinh thanh y áo bạc màu kia không rõ lai lịch như thế nào mà võ công cao siêu tốt cùng. Chẳng những thế chàng ta còn biết rất rõ về nàng trong khi nàng không biết một chút gì về đối phương cả. Đó chính là một điều rất bất lợi cho Độc Tâm Nương Thấm Cầm Nguyệt vậy.

Thấm Cầm Nguyệt nhìn với ánh mắt soi mói kinh ngạc, nên chàng thư sinh mỉm cười nói :

- Chỉ vì cô nương cứ tưởng Phong Nguyệt lâu có thể đe dọa bất kỳ ai nên gặp phải chướng ngại thì e sợ rồi phải không?

Thấm Cầm Nguyệt mắt nhìn lăm lăm lớn tiếng quát :

- Chưa chắc ai hơn ai, người đắc ý sớm quá đấy!

Chàng thư sinh vẫn dễ dãi nói :

- Thấm cô nương chắc vẫn còn lắm thủ đoạn lắm phải không?

Thấm Cầm Nguyệt giọng the thé quát :

- Người muốn biết, ta cho biết!

Lập tức thân hình nàng bật vọt thẳng lên cao thi triển Ma Ảnh công, một tuyệt kỹ công phu của nàng đã thành danh trong võ lâm, nên chiêu thức rất kỳ ảo huyền diệu. Chỉ thấy bóng hình nàng chập chờn vây phủ đối phương mà đối phương chưa phân định hư thực thì quyền pháp và chưởng phong đã phủ tới.

Bởi vậy, chàng thư sinh không dám khinh thường nên liền sử dụng bộ pháp lạng người cực nhanh tránh chiêu chưởng chữ không đối kháng trực diện. Song, Cẩm Nguyệt sử dụng chiêu pháp tấn công chàng thư sinh liên tu bất tuyệt, quyết áp đảo đối phương bằng tuyệt kỹ Ma Ảnh công của nàng.

Quả thật tuyệt kỹ Ma Ảnh công của Thẩm Cẩm Nguyệt rất lợi hại, nên chàng thư sinh sau khi tránh được một loạt đòn tấn công của đối phương liền cố ý lẫn lộn trong vòng kiềm chế của đối phương để nghiên cứu Ma Ảnh công nhưng Thẩm Cẩm Nguyệt thấy không hạ được đối phương bằng Ma Ảnh công nên nàng liền thu hồi chiêu pháp tung người lộn ngược cách xa chàng thư sinh hơn trượng.

Chàng thư sinh gật gù thản nhiên nói :

- Ma Ảnh công của Cẩm Nguyệt cũng là một tuyệt kỹ đấy, song tại hạ nghĩ rằng cô nương nổi danh giang hồ với những ám khí kỳ quái và kỳ độc nên tại hạ có ý muốn xem vật đó như thế nào.

Cẩm Nguyệt gằn giọng :

- Phách lối! Người quả là tên phách lối hỗn xược.

Chàng thư sinh vẫn cười :

- Tại hạ nói thật đấy! Chủ nhân Phong Nguyệt lâu phải nói điều tại hạ vừa nói là đúng chứ sao lại nóng giận như thế?

Cẩm Nguyệt nhún mày rồi cười khanh khách :

- Nếu bạn muốn thì bốn nhân sẽ cho các hạ thấy Độc Thiên Thối để nhớ đến những đêm mùa hạ tiếng ve kêu inh ỏi âu sầu oán than.

Chàng thư sinh bật cười ha hả :

-Ồ Độc Thiên Thối, tại hạ có nghe giang hồ rất sợ hãi ám khí có một không hai này.

Cẩm Nguyệt tiếp lời :

- Như vậy người sợ hãi rồi phải không?

Thanh y thư sinh bật cười ha hả :

- Lời đồn là như vậy nhưng thực tế có như lời đồn không, đó là điều tại hạ muốn biết đấy cô nương ạ!

Cẩm Nguyệt mỉm cười :

- Người tự cao thật! Nếu không tỏ sự lợi hại, người đâu còn kiêng nể Phong Nguyệt lâu nữa.

Chàng thư sinh gật đầu :

- Cô nương nói phải lắm! Phải lắm!

Cẩm Nguyệt “hừ” một tiếng rồi lấy trong người ra một vật dụng giống hệt con ve sầu cầm trên tay quát :

- Hãy xem đây!

Dứt lời nàng vẩy mạnh, con ve sầu bay vun vút về phía chàng thư sinh. Độc Thiên Thối là một thứ ám khí mà giang hồ phải kiêng nể vì sự biến hóa kỳ quái của nó. Khi nó bay như một con ve sầu lao đi và lại có tiếng kêu chẳng khác gì tiếng ve sầu rả rích. Chàng thư sinh thanh y chỉ nghe ám khí cực độc của Độc Tâm Nương là Độc Thiên Thối chứ chưa thấy bao giờ và đây là lần đầu tiên va chạm nên rất ngỡ ngàng.

Chiếc Độc Thiên Thối không nhắm ngay chàng thư sinh mà lại xốt ngang trên đầu chàng ta cách chừng một gang tay. Chàng thư sinh liền ngưng tụ thần công để đánh rơi chiếc Độc Thiên Thối nhưng một ý nghĩ chợt đến, chàng ta không hành động chỉ đưa mắt nhìn biến hóa của nó trong tư thế hoàn toàn cảnh giác.

Độc Thiên Thối lúc mới xuất hiện bay không nhanh nhưng khi bay ngang qua đầu địch thủ thì đôi cánh nhấp nhô rồi đột ngột đâm chúi vào đầu của địch thủ với tốc độ rất nhanh. Chàng thư sinh liền di bộ sang phải để tránh Độc Thiên Thối, không ngờ chiếc ám khí kỳ quái này cũng đảo theo để đâm vào đối phương nhanh như sao sẹt.

Chàng thư sinh vừa di bộ vừa tán thưởng :

- Tuyệt ám khí quả xứng danh Độc Tâm Nương!

Cùng với lời nói tay phải chàng thư sinh tổng ra một luồng kinh đạo đập nát chiếc Độc Thiên Thối kêu răng rắc, rồi rơi lả tả trên mặt đất. Tuy vậy chàng thư sinh cũng không dám chạm vào vật ấy, đề phòng độc chất. Hơn nữa chàng ta phải nín thở rất lâu để đề phòng độc khí nếu có.

Cầm Nguyệt cười nhạt :

- Các hạ đã đánh nát của bản cô nương một chiếc Thiên Thối rồi, như vậy ít nhiều các hạ đã hiểu được sự biến hóa của nó.

Chàng thư sinh chận lời :

- Không ngờ Thẩm cô nương có hảo ý với tại hạ như thế?

Cầm Nguyệt lắc đầu :

- Không đâu! Vì chiếc thứ nhất bản cô nương chưa muốn tấn công, còn bây giờ sẽ thấy lợi hại thực sự của Độc Thiên Thối, khúc nhạc ve sầu này sẽ đưa các hạ vĩnh viễn xa nơi đây.

Chàng thư sinh xua tay :

- Tại hạ không tin đâu.

Cầm Nguyệt liền nói :

- Nếu thế hãy xem!

Tức thì trong tay nàng đã có bảy tám chiếc Độc Thiên Thối vút đi và tiếng ve ve kêu lên như bản hòa tấu và những con ve sầu này bay lượn rợp trời bao phủ chàng thư sinh. Từ mọi góc độ, mọi hướng, từ trên cao hoặc chênh chếch đều nhắm vào chàng thư sinh đâm tới.

Đến lúc này, chàng thư sinh mới thấy tình hình cực kỳ nguy khốn, bởi những con ve sầu réo rất những âm thanh vô cùng sinh động, còn hơn những con ve còn sống nữa. Trong tình thế này càng lo lắng hãi sợ càng lâm vào cảnh hiểm nguy nên chàng ta vội định tâm chăm chú bốn phía, tai lắng nghe những âm thanh thật chính xác để định vị ám khí xa gần.

Đồng thời chàng vận thần công vào đôi tay, rồi đột nhiên hét lên tiếng lớn thân hình xoay tít và đôi tay phóng lực nhắm vào những con ve sầu xé tới. Những tiếng nổ “bốp bốp” vang lên liên tục là những con ve sầu bị đánh vỡ rơi lả tả xung quanh chàng thư sinh.

Tuy nhiên đã có một con ve sầu chém đứt khăn bịt đầu của chàng ta, và đó là con ve sầu cuối cùng bị chưởng phong của chàng đánh nát. Những Độc Thiên Thối tức là ám khí hình dáng con ve sầu mà những chân, râu, cánh của nó bén nhọn cực kỳ và đều tẩm chất kỳ độc, nên nếu nó chỉ chạm vào da rớm máu là độc chất thấm ngay vào cơ thể và sẽ chết cấp kỳ.

Chàng thư sinh tuy hạ được một loạt ám khí Độc Thiên Thối của Thẩm Cầm Nguyệt nhưng nghĩ đến con ve sầu cuối cùng, chiếc ám khí sau cùng ấy đã chém đứt chiếc khăn bịt đầu của chàng, nếu nó phạm vào da thịt thì khó lòng thoát chết. Chàng thư sinh vụt đưa tay sờ vào da đầu thì chàng ta vô cùng lúng túng lo âu.

Trong lúc đó, nàng Cầm Nguyệt tuy bị đối phương phá hủy tất cả ám khí của nàng, nhưng nàng không ngạc nhiên vì sự việc ấy, mà lúc này nàng đang sững sờ nhìn chàng thư sinh sau khi chiếc khăn bịt đầu bị chém rơi đi thì một mái tóc dài đen huyền xỏa tung phủ kín bờ vai chàng thư sinh, thử hỏi sao Cầm Nguyệt không kinh ngạc. Chàng thư sinh giờ đây đã lộ nguyên hình của một nàng con gái.

Cầm Nguyệt sững sốt kêu lên :

- Người... người... cũng là một cô gái?

Đã bị lộ hình tích, chàng thư sinh không do dự liền lấy chiếc khăn có thuốc hóa trang, lau khuôn mặt của mình và trong chớp lát, chàng thư sinh có khuôn mặt xấu xí bây giờ đã trở thành người con gái có khuôn

mặt tuyệt đẹp, cái đẹp mà chính Cẩm Nguyệt cũng là một mỹ nhân giờ đây cũng cảm thấy thua sút rất xa khi nhìn vẻ đẹp mê hồn của cô gái ấy. Chợt Cẩm Nguyệt nhớ tới một nhân vật mới nổi lên trong giới võ lâm, gương mặt tuyệt đẹp liền buột miệng hỏi :

- Người... người là Ngọc Diện thư sinh tức Thượng Quan Phụng Chân?

Cô gái tuyệt đẹp mỉm cười :

- Đúng vậy, chính tôi là Thượng Quan Phụng Chân! Vì muốn tìm Được Vương Thần Y nên mới đến chốn này để hỏi chủ nhân Phong Nguyệt lâu xem có bắt giữ vị Thần Y hay không?

Cẩm Nguyệt nhú mày :

- Vậy cô nương muốn đề cập đến vị Thần Y đó sao?

Phụng Chân gật đầu :

- Chẳng sai! Thấm cô nương có ý kiến gì chẳng?

Cẩm Nguyệt tiếp lời :

- Phong Nguyệt lâu đâu phải là nơi ai muốn lấy gì, cần gì là được.

Nàng Phụng Chân liền nói :

- Chứ phải có điều kiện gì, cô nương mới chịu thả vị Thần Y kia chứ?

Cẩm Nguyệt bật cười :

- Nói về vị Thần Y đó là lời của Thượng Quan cô nương gán ghép cho Phong Nguyệt lâu của tôi bắt giữ, chứ đâu phải lời nói của Cẩm Nguyệt này.

Phụng Chân sắc mặt lộ nét tức giận :

- Nếu vậy cô nương muốn gì?

Cẩm Nguyệt đáp :

- Tuy rằng người đã phá mất Độc Thiên Thối của ta nhưng chiếc khăn bao tóc nơi đầu của người đã bị Độc Thiên Thối của ta chém đứt, như vậy người phải tự suy chứ.

Phụng Chân khẽ gật đầu :

- Ta cũng biết Độc Thiên Thối của người trong đường tơ kẽ tóc có thể chạm vào da đầu của ta và nếu có trường hợp đây tất tánh mạng của ta khó được bảo toàn, bởi vậy ta hỏi người cần điều kiện gì để trao đổi vị Thần Y?

Cẩm Nguyệt cười khẩy :

- Tất cả những gì sẽ được bàn luận sau giờ Ngọ ngày mai, nếu người muốn hãy đến Phong Nguyệt lâu đúng giờ Ngọ, ta sẽ chờ đón người.

Phụng Chân thoáng suy nghĩ rồi gật đầu :

- Được, ta sẽ y hèn nhưng người phải trao vị Thần Y đây.

Cẩm Nguyệt đáp lững lờ :

- Vị Thần Y... Thôi để sau khi ta lãnh giáo kiếm pháp của người, nếu thanh Hàn Phong kiếm của người áp chế được Càn Không Quyển trong tay ta thì không cần bàn ta cũng phải làm theo ý người thôi.

Phụng Chân hơi nhú mày :

- Được rồi cứ như giao kết, bản cô nương này sẽ đến Phong Nguyệt lâu.

Cẩm Nguyệt cũng tiếp ngay :

- Thấm Cẩm Nguyệt này sẽ tiếp đón người. Giờ xin cáo biệt.

Phụng Chân nói :

- Người cứ an tâm mà đi.

Cẩm Nguyệt “hừ” một tiếng thật gay gắt rồi tung mình vút đi thật nhanh. Phụng Chân đứng thừ người nhìn theo cho đến khi Cẩm Nguyệt đã khuất xa mà vẫn trầm ngâm.

Chợt tiếng gà gáy vang đầu đó làm nàng giật mình lảo bầm :

- Chỉ còn cách ấy mà thôi!

Dứt lời nàng chậm chạp đi về phía phòng của chàng Trung Ngọc bị Mê Hồ Dược, không biết giờ này đã tỉnh chưa. Sau mấy bước chậm chạp rồi nàng vụt đi thật nhanh khi nhìn thấy cửa sổ phòng vừa khép lại.

23. Chương 23: Vào Nơi Hồ Huyết

Khi diễn biến xảy ra giữa Cẩm Nguyệt và Phụng Chân thì trong phòng ngủ của Lữ Quán chàng Trung Ngọc vẫn nằm mê trong giấc ngủ bởi uống rượu có Mê Hồn Dược.

Cho đến khi Cẩm Nguyệt băng người vút đi và nàng Phụng Chân quay lại chợt thấy cửa sổ của phòng ngủ khép lại chính là lúc Trung Ngọc đã tỉnh lại sau cơn mê ngủ vì dược chất.

Trung Ngọc vừa tỉnh lại thấy mình nằm trên giường, nên ngạc nhiên suy nghĩ nhớ lại việc đã qua, rồi lảo bầm :

- Ô! Chàng thư sinh đồng hành lại là nàng Thẩm Cẩm Nguyệt chủ nhân Phong Nguyệt lâu.

Trung Ngọc lại đưa mắt nhìn khắp trong phòng chẳng thấy ai nên liền rảo tìm rồi khép cửa sổ lại và tự nói :

- Cẩm Nguyệt đã đi lúc nào? Mà sao ta lại nằm trên giường, ta nhớ đang cùng nàng uống rượu kia mà.

Chàng ta trầm ngâm cố nhớ lại diễn tiến sự việc. Một lúc sau chàng ta vụt đến xem lại bình rượu đang uống dở dang còn để trên bàn lắc lắc rồi rót vào chung định uống.

Chợt có tiếng nói :

- Đoàn huynh không nên uống chung rượu ấy.

Tiếp theo câu nói nàng Phụng Chân lướt vào phòng bằng cửa sổ mà chàng vừa khép hờ.

Trung Ngọc giật mình quay lại ngỡ ngàng nói :

- Hiền muội sao ở nơi đây?

Phụng Chân mỉm cười đáp :

- Đoàn huynh đã uống rượu có Mê Hồn Dược với Thẩm Cẩm Nguyệt lúc khuya, chưa thỏa mãn sao giờ này còn uống độc tửu ấy nữa.

Trung Ngọc ngơ ngác :

- Huynh đã trúng độc tửu Mê Hồn Dược?

Phụng Chân gật đầu :

- Chứ huynh không còn nhớ ra sao?

Trầm ngâm một lúc Trung Ngọc gật gù :

- Phải rồi! Phải rồi! Huynh nhớ ra rồi, cũng may có muội đến kịp lúc nếu không...

Phụng Chân bật cười, tiếp lời :

- Nếu không đã bị người ta đưa về Phong Nguyệt lâu rồi phải không?

Trung Ngọc chỉ lắc đầu, nói :

- Thật huynh không ngờ, nhưng tại sao muội biết được ngu huynh nơi này mà kịp giải cứu?

Phụng Chân mỉm cười, đáp :

- Khi huynh ngồi cùng bàn với Thẩm Lang và Hà Phong thì muội đã có mặt nơi tửu lầu, và đã nghi ngờ Thẩm Lang giả nam nên cố ý theo dõi.

Trung Ngọc hỏi tiếp :

- Như vậy, muội theo dõi huynh từ tửu lầu đến nơi này?

Phụng Chân gật đầu :

- Đúng vậy! Từ lúc huynh rời tửu lầu đến bãi tha ma, ma quỷ giả dạng xuất hiện và Cẩm Nguyệt từ trong quan tài bước ra sau đó hai người cùng đến lữ quán này, tiểu muội đều theo sát cả. Trung Ngọc lại hỏi :

- Khi đến lữ quán này, muội đã biết Thẩm Cẩm Nguyệt giả dạng phải không?

Phụng Chân đáp :

- Quả thật lúc đầu tiểu muội chỉ nghi ngờ nhưng khi hai tên tửu nhị đưa bình rượu đến thì muội mới rõ và biết được nàng con gái ấy là Thẩm Cẩm Nguyệt dụng Mê Hồn Dược đối với huynh nên vội can thiệp vậy.

Trung Ngọc liền hỏi :

- Rồi sau đó thế nào?

Phụng Chân kể sơ lược diễn biến từ khi chàng ta mê gục trên bàn cho đến lúc nàng trở vào thì chợt thấy cửa phòng khép lại.

Rồi nàng nói tiếp :

- Giờ ngộ hôm nay, tiểu muội có đáp hẹn đến Phong Nguyệt lầu đấy.

Trung Ngọc trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Như vậy Cẩm Nguyệt đã biết sự lợi hại của thanh Hàn Phong kiếm của muội, thế mà nàng ta vẫn thách thức, thì không thể khinh thường được.

Phụng Chân gật đầu :

- Dĩ nhiên nàng ta phải có cách đối phó mà theo sự nhận xét của tiểu muội thì Cẩm Nguyệt rất tin tưởng vũ khí Càn Khôn quyền của nàng ta không thua kém Hàn Phong kiếm của muội.

Trung Ngọc gật đầu :

- Nếu thế, tiểu muội phải hết sức thận trọng chớ quá khinh suất như ngu huynh, bị phải độc tửu Mê Hồn suýt mất mạng rồi. Hơn nữa thanh Hàn Phong kiếm này muội mới đem ra sử dụng thế mà giang hồ đã biết rồi.

Phụng Chân phì cười :

- Nhất định tiểu muội sẽ hết sức cẩn trọng như lời của huynh, còn sở dĩ giang hồ biết Hàn Phong kiếm vì thanh kiếm này của phụ thân tiểu muội giao cho lão quần gia cất giữ để sau này sẽ tặng cho muội trước khi phụ thân đi đến đỉnh Đại Nhai sơn.

Trung Ngọc gật gù nói :

- Ngày trước, huynh cũng có nghe phụ mẫu của huynh nói đến Hàn Phong kiếm là thanh kiếm cực âm và còn một thanh kiếm cực dương đi đôi với Hàn Phong kiếm là Hồng Nhật Kiếm mà phụ mẫu của huynh chưa biết ai là chủ nhân của nó và hiện ở đâu cũng chưa rõ.

Phụng Chân gật đầu :

- Muội có nghe điều ấy và thanh Hàn Phong kiếm này vì cực âm nên không thích hợp với phụ thân, song là một danh kiếm nên giang hồ rất chú ý, do đó phụ thân của muội không sử dụng mà giao cho lão quần gia thân tín giữ là vậy.

Hai người tiếp tục chuyện trò ra chiều đắc ý lắm.

Chợt Trung Ngọc hỏi :

- Về việc vị Dược Vương Thần Y bị bắt và Thạch Toán Tử nói được hai chữ Phong Nguyệt nên muội quyết đến Phong Nguyệt lâu phải không?

Phụng Chân gật đầu :

- Đúng như vậy.

Trung Ngọc hỏi tiếp :

- Muội có hỏi thẳng với Cẩm Nguyệt về tung tích của vị thần y không?

Phụng Chân gật đầu :

- Có nhưng nàng ta không xác nhận cũng như không phủ nhận mà chỉ nói sẽ bàn, sau khi tranh tài với tiểu muội vào giờ ngọ hôm nay.

Trung Ngọc nghiêm giọng nói :

- Thế chúng ta cùng đến Phong Nguyệt lâu đấy chứ?

Phụng Chân gật đầu :

- Nhất định là vậy!

Trung Ngọc tiếp lời :

- Dẫn sao chúng ta cũng đến Phong Nguyệt lâu song ngu huynh vẫn có e dè và dè dặt...

Phụng Chân chặn lời tiếp :

- Tiểu muội cũng hiểu điều huynh lo ngại, đó là Phong Nguyệt lâu tuy nói là tọa lạc trong thung lũng Thạch Khê nhưng nơi đó là một sào huyệt tổ chức khá qui mô, nên việc phá vỡ sào huyệt này hai chúng ta đảm đang chưa chắc đã đủ sức vì dưới trướng của Cẩm Nguyệt lại có nhiều đại cao thủ giúp cho nàng ta, đó là những gì trong mấy ngày qua muội đã điều tra được.

Trung Ngọc nghe nàng nói vậy không còn thắc mắc song lại lo âu một điều gì đó.

Thấy vậy Phụng Chân nói tiếp :

- Ở nơi này không phải chỉ có hai chúng ta, mà muội còn quen vị Phân đàn chủ của Cái bang là Hồ Phi trưởng lão sẵn sàng trợ thủ cho chúng ta.

Trung Ngọc gật đầu :

- Thế thì hay lắm, chúng ta có được Cái bang hỗ trợ thì có thể đối chọi với Phong Nguyệt lâu được rồi vì nơi này không có gần với Lương gia trang nữa.

Hai người trò chuyện thêm một lúc nữa rồi ngồi dưỡng thần cho thanh thản mới sửa soạn mọi thứ cần thiết cho cuộc hành trình rồi mới ra ăn điểm tâm.

Sau khi ăn xong điểm tâm, hai người rời lữ quán để tiến lên thung lũng Thạch Khê.

Cũng may Phụng Chân đã có điều tra dò biết vị trí tọa lạc của Phong Nguyệt lâu nên hai người đi khá nhanh vì không mất thời gian tìm kiếm địa điểm, đầu đường đi rất khó khăn là điều tất yếu trên dãy núi này.

Khi hai người qua khỏi cốc khẩu thì đường không còn khó khăn nữa. Hình như nơi đây, con đường có sự tu bổ của bàn tay con người.

Phụng Chân nói :

- Chúng ta đã bước vào lãnh địa của Phong Nguyệt lâu rồi đó.

Trung Ngọc gật đầu :

- Nhìn con đường có thể hiểu được, cốc khẩu kia là địa đầu của chúng rồi đấy.

Hai người tiếp tục đi một lát nữa thì con đường khá rộng cả một khoảng dài được đắp cát thành một bờ cao, trên mặt bờ cao ấy có cắm thành hai hàng đao lỏm chổm.

Những cây đao này, cán cắm lấp dưới cát, mũi trở ngược lên trên, cứ thế xếp thành hai hàng mỗi hàng có chừng một trăm ngọn đao thẳng tắp, mỗi ngọn đao lấp lánh dưới ánh mặt trời tua tủa hào quang lóng lánh bắn xẹt khắp nơi.

Trung Ngọc dừng lại nhìn hai hàng đao mỉm cười :

- Muội à! Cắm Nguyệt thiết lập Song Hành Đao Sa hình như muốn thử chúng ta đấy.

Phụng Chân hỏi :

- Đoàn huynh chắc đã rõ nguyên tắc về Song Hành Đao Sa này đấy chứ?

Trung Ngọc gật đầu :

- Nguyên tắc thứ nhất là Hành Đao Chiết Nhẫn nguyên tắc thứ hai là Đao Bất Nhập Sa điều này phụ mẫu huynh đã dạy rồi.

Phụng Chân tỏ vẻ thán phục chàng ta nên ra hiệu nói :

- Bây giờ huynh bên phải, tiểu muội bên trái chúng ta thi triển cho chúng biết nhé!

Trung Ngọc nói :

- Khi gặp Song Hành Đao Sa thì trong hai nguyên tắc, có thể chọn một, nhưng Cắm Nguyệt đã cố tình thử tài chúng ta thì chúng ta cũng nên cho chủ nhân Phong Nguyệt lâu thỏa mãn là chúng ta nên áp dụng một lúc hai nguyên tắc vậy.

Phụng Chân đưa mắt nhìn hai hàng đao thì Trung Ngọc nói tiếp :

- Một chân bước trên mũi đao, chân bước trên mặt cát, nhưng phải lưu làm thế nào để mũi đao bị đập phải cong, nhưng cong theo một chiều nhất định, và không được làm đao lún xuống mặt cát, phải giữ nguyên vị trí của đao, còn chân đập trên mặt cát, phải sử dụng khinh công thượng thừa để không lưu lại vết chân trên cát là được.

Phụng Chân phì cười :

- Việc này có phải Thắm Cắm Nguyệt muốn thử chúng ta hay không? Chứ giờ đây chính huynh đang muốn thử tiểu muội mà thôi.

Cả hai cùng bật cười rồi cùng ra hiệu để bắt đầu vượt qua Song Hành Đao Sa.

Khi cả hai bắt đầu hành động thì không còn tiếng cười nữa mà cả hai phải vận nội công chú tâm để tránh mọi sơ sẩy để đối phương phải kính phục, đó là tác phong võ lâm giang hồ là vậy.

Lúc hai người qua hết hai hàng đao thì họ cùng quay lại nhìn tỏ ý tự hài lòng.

Trung Ngọc lên tiếng :

- Mới nhìn thì tưởng đơn giản, song lúc thi triển công phu để vượt qua một trăm ngọn đao, ngu huynh thấy cũng quá tải rồi đấy. May thay chủ nhân Phong Nguyệt lâu chỉ có cắm một trăm ngọn đao, chứ nếu thêm vài mươi ngọn đao nữa e rằng ngu huynh phải đuối sức mất.

Phụng Chân mỉm cười :

- Dẫu sao Thắm cô nương hiểu được huynh mà nương tình chứ, nếu có may mắn chẳng là tiểu muội được hưởng lây.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Muội nói thế ý gì?

Phụng Chân bật cười thành tiếng :

- Nghĩa là nếu một mình tiểu muội đến nơi này thì Song Hành Dao Sa sẽ tăng gấp đôi số lượng đao được cầm trên cát đấy.

Trung Ngọc cũng bật cười lớn không dám nói thêm sợ Phụng Chân châm chọc nữa.

Hai người lại tiếp tục đi một lúc nữa là hết đoạn đường phủ cát này.

Vừa lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên.

Tức thì, từ hai bên rừng cây rậm rạp xông ra những tên vệ sĩ võ phục đen, trên tay đều cầm đại đao lấp lánh.

Những tên vệ sĩ này liền xếp thành hai hàng dài ở hai mé đường mà những mũi đao xóc ngược lên, giao đầu với nhau tạo thành con đường, phía trên che bởi hàng đao sáng chói. Như vậy, muốn đi tới, hai người phải đi dưới hàng đao ấy.

Trung Ngọc còn lưỡng lự, nên Phụng Chân bước tới nắm tay chàng ta và nói :

- Cứ thế này chúng ta hãy đi đi thôi.

Sự bạo dạn của Phụng Chân làm cho Trung Ngọc thêm ngượng ngạo, chàng ta tuy nắm tay nàng nhưng không dám nắm thật sự, thế nên bộ dạng của chàng ta rất ngớ ngẩn.

Tuy vậy hai người vẫn mạnh dạn bước đi dưới hai hàng đao một cách bình thản không buồn liếc nhìn những tên vệ sĩ cầm đao, cho hết đoạn đường này.

Thật ra chủ nhân Phong Nguyệt lâu Thẩm Cẩm Nguyệt cũng biết, những trò đột biến như thế không thể làm cho đối phương sợ hãi, trái lại chỉ làm trò cười, nên những đột biến sắp đặt cũng chỉ nhắm vào việc ướm thử tinh thần mà cũng dùng vào việc sắp xếp nghi lễ tiếp nghinh cho long trọng vậy thôi.

Hai người sau khi qua khỏi con đường dưới hàng đao là đã sắp bước vào Phong Nguyệt lâu.

Vừa lúc đó, từ bên trong có mười mấy người xếp hàng đi ra mà dẫn đầu là chủ nhân Phong Nguyệt lâu Thẩm Cẩm Nương.

Cởi bỏ lớp giả trang thanh y thư sinh, Cẩm Nguyệt bây giờ trong võ phục màu vàng với những đường thêu lấp lánh lộng lẫy, hơn nữa nàng còn choàng bên ngoài một tấm choàng màu đỏ cánh sen với nhiều nét thêu lấp lánh trông đúng là một thủ lĩnh uy nghi.

Phía sau nàng là hai lão già. Lão bên trái có vóc dáng cao lớn, mặt vàng, mắt lộ, trông rất hung dữ. Lão bên phải có thân hình loắt choắt, mắt rấn mũi mỗ kết, nhìn qua đủ thấy hình tướng của con người gian hiểm độc ác. Tiếp đến, phía sau nữa là tám chín tên thuộc hạ mặc võ phục màu xanh lục.

Lúc này Cẩm Nguyệt bước lên một bước nói :

- Phong Nguyệt lâu hân hạnh đón tiếp nhị vị giá lâm.

Phụng Chân liền đáp :

- Tôi và Đoàn Trung Ngọc đã đến đây rồi...

Phụng Chân nghiêm giọng tiếp :

- Chúng tôi đến đây theo sự ước hẹn với Thẩm cô nương chứ không còn lý do nào khác xin Thẩm cô nương hiểu cho.

Cẩm Nguyệt vẫn giữ nụ cười :

- Đúng vậy! Đúng vậy song nhớ chuyện đêm qua tôi ngạc nhiên về sự liên hệ của nhị vị nên có đôi lời hỏi thăm cũng để thêm thân tình vậy mà.

Nói tới đó, bỗng nàng nghiêm sắc mặt đột ngột rồi nghiêm giọng nói :

- Đã gọi là tiếp đón, nên nơi đại sảnh đã sẵn bày tiệc mọn, xin kính mời nhị vị vào uống rượu cho trọn lễ.

Phụng Chân quay qua với Trung Ngọc :

- Chúng ta đã tự đến đây rồi thì không thể từ chối lời mời của chủ nhân Phong Nguyệt lâu có phải thế không Đoàn huynh!

Trung Ngọc mỉm cười gật đầu :

- Ồ! Muội nói rất phải.

Thẩm Cẩm Nguyệt khẽ gật đầu nghiêng mình mời khách rồi bước đi trước dẫn đường.

Đi thêm một đoạn nữa là đến hàng cây cao rậm rạp và khi qua khỏi hàng cây là đã thấy sơn trại được kiến trúc khá công phu và khá rộng lớn.

Qua cổng lớn của vòng rào bên ngoài là bước vào con đường trải sỏi trắng chạy thẳng tiếp qua sân rộng có nhiều cây kiểng và thảm cỏ xanh mượt mà rất kỹ thuật.

Rồi mọi người đi vào khách sảnh rộng lớn và trang trí cũng mỹ thuật vô cùng.

Nơi giữa khách sảnh có dãy bàn dài vừa dọn thức ăn còn nóng bốc hơi.

Cẩm Nguyệt cất tiếng mời :

- Bây giờ là đúng giờ, xin mời nữ hiệp và thiếu hiệp nhập tiệc.

Trung Ngọc đưa mắt sang Phụng Chân thì Cẩm Nguyệt liền nói :

- Đoàn thiếu hiệp nghỉ ngơi trong tiệc này có độc phải không?

Trung Ngọc chỉ phì cười ra hiệu cho Phụng Chân cùng ngồi vào bàn tiệc.

Phụng Chân nhìn Cẩm Nguyệt, nói :

- Trước khi nhập tiệc tôi muốn bàn với Thẩm cô nương về việc Thần Y có nên chăng?

Cẩm Nguyệt đáp :

- Thượng Quan nữ hiệp đã quên rồi sao? Tôi đã giao ước là muốn bàn việc gì cũng phải sau khi Hàn Phong kiếm của nữ hiệp áp chế được chiếc Càn Khôn quyền của tôi kia mà.

Trung Ngọc xen lời :

- Nếu vậy Thẩm cô nương có thể cho biết lão Thần Y hiện sức khỏe thế nào?

Cẩm Nguyệt bật cười :

- Đoàn thiếu hiệp khéo hỏi quá! Có gì mà thiếu hiệp nôn nóng vậy?

Phụng Chân vụt đứng lên gần giọng :

- Thôi được! Không cần dài dòng, Thẩm cô nương hãy để tôi lãnh giáo Càn Khôn quyền của cô nương xem sao.

Cẩm Nguyệt gật đầu :

- Hay lắm! Thượng Quan nữ hiệp, chúng ta không cần phải nói nhiều. Chúng ta hãy ra ngoài, trước đại sảnh là sân cỏ rộng lắm!

Dứt lời, chính Thẩm Cẩm Nguyệt đã lướt ra ngoài thật nhanh và theo sau là bọn thuộc hạ của nàng ta. Tiếp theo là Trung Ngọc cùng Phụng Chân cũng theo ra tức thì.

Sân cỏ rộng lớn rất tiện cho cuộc giao đấu.

Hai tên thuộc hạ đã đỡ chiếc Càn Khôn quyền dâng lên cho Cẩm Nguyệt một cách trịnh trọng rồi cúi chào lui về phía sau.

Sau khi tiếp nhận vũ khí, Cẩm Nguyệt quay về phía Phụng Chân cất tiếng :

- Đêm vừa qua, tôi và Thượng Quan nữ hiệp cũng đã có một trận đấu, nhưng đó chỉ là trận đấu giao hảo, cả đôi bên đều có nương tay, nhưng sắp sửa đây trận đấu sẽ tận tình và mọi điều kiện như đã giao ước.

Biết không thể dùng lời lẽ để khai thác, nên Phụng Chân liền nói :

- Được lắm! Chúng ta hãy bắt đầu cuộc đấu đi.

Nàng vừa nói vừa bước ra nơi chỗ rộng của sân cỏ. Còn Cẩm Nguyệt cười khẩy một tiếng rồi nhún người nhảy theo đứng đối diện với Phụng Chân.

Nơi hiện trường đã bắt đầu căng thẳng.

Cẩm Nguyệt tay cầm chiếc Càn Khôn quyền đưa lên ngang ngực cất tiếng :

- Thắng hay bại chúng ta đã có giao ước, Thượng Quan nữ hiệp đã rõ rồi chứ?

Phụng Chân chăm nhìn vào món binh khí gọi là Càn Khôn quyền nhưng nó không phải là một vòng bằng kim loại đơn giản như người ta tưởng mà chiếc Càn Khôn quyền của Cẩm Nguyệt rất lạ lùng.

Phía trước cũng là hình tròn như một bánh xe đúng với cái tên của nó, xung quanh vòng ngoài có tám mũi sắc nhọn dựng lên, ánh thép xanh rờn, chứng tỏ là loại đặc chế hi hữu.

Mặt sau vòng bánh xe có một cán ngắn, cầm vừa trong bàn tay, như vậy nó là loại binh khí ngắn nhưng nhất định vô cùng lợi hại.

Khi Cẩm Nguyệt xoay tròn bánh xe ấy thì Phụng Chân lại phát giác điểm đặc biệt của vũ khí ấy nữa là tám mũi sắc dựng xéo trong vòng bánh xe hình như không dùng để tấn công vì một khi vũ khí ấy đánh trúng đối thủ thì những mũi sắt kia không ảnh hưởng gì, cho nên Phụng Chân chợt nghĩ ra công dụng của tám mũi sắt có hình tam giác ấy khi quay ngấn quả là những ngọn đao chém nhanh liên tiếp, như vậy quả là sử dụng để phá gãy binh khí đối phương.

Phụng Chân cười khẩy liền rút ra Hàn Phòng Kiếm của nàng ra thì ánh lóe ngời lên.

Cẩm Nguyệt cất tiếng khen :

- Quả là báu kiếm hi hữu!

Phụng Chân đáp lại ngay :

- Tuy là báu kiếm thật song lợi hại thì không bằng một trong Ngũ Đại Pháp Khí của Tây Vực Ngũ Độc Quái bà bà.

Từ khi Cẩm Nguyệt qua đất Trung Nguyên này tìm lập sào huyệt nơi Bạch Linh sơn tức vừa qua biên giới vào đất Trung Nguyên nên đây là lần đầu tiên nàng ta nghe một người nói đến lai lịch của nàng, và nàng chưa tiếp xúc nhiều với miền trong nên cũng chưa hay biết về chuyện Đoàn Trung Ngọc bầu làm Tổng bang chủ, trong khi đó Phụng Chân đã ráo riết điều tra nên đã rõ về nàng ta.

Vì thế, Cẩm Nguyệt rất nao núng và lo sợ, Cẩm Nguyệt liền nói lớn :

- Xin mời!

Tiếng nói phát ra thật nhanh cùng một lúc với vùng ánh sáng chớp lên lóe mắt.

Phụng Chân vẫn trụ bộ, chỉ khẽ nghiêng đầu như để nhìn thật kỹ cách phát chiêu của đối phương với vũ khí kỳ lạ này.

Với một cái nhấc tay lên nhưng chiếc Càn Khôn quyền biến hóa dị thường, vừa đánh tới, vừa đâm ngang, vừa vặn tròn vừa giật mạnh, một thứ binh khí với cách đánh vô cùng hiểm hóc kỳ quái.

Có trong tay vũ khí này mới thấy Cẩm Nguyệt thực sự lợi hại.

Trong khi đó Phụng Chân chỉ xuất chiêu nửa thực nửa hư và không phổ lực thực sự, mà chỉ nhằm tìm biết thêm sự biến hóa của vũ khí đối phương, nhưng lúc đó Cẩm Nguyệt lại liên tục tấn công rất gấp.

Năm mươi chiêu đã qua, cho dù Phụng Chân tấn công cách nào thì Cẩm Nguyệt chỉ sử dụng hai tay để điều khiển biến hóa chiếc Càn Khôn quyền, còn bộ pháp không hề thay đổi.

Tiến hay lùi, Cẩm Nguyệt chỉ giữ thế đối diện và chiếc Càn Khôn quyền luôn luôn quay về phía trước, rất ít khi quay ngang hoặc quật ngược, chỉ trừ vài trường hợp cấp bách nguy hiểm.

Bên ngoài, chàng Trung Ngọc theo dõi và rất kinh ngạc về những chiêu thức kỳ ảo của Cẩm Nguyệt khi nàng sử dụng binh khí quái dị này.

Chợt có tiếng một đại hán trong nhóm năm tên đứng phía trái của nàng lên tiếng :

- Đoàn thiếu hiệp, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nhìn thế này mãi, chúng tôi muốn mời thiếu hiệp thử xem Càn Khôn quyền kiếm pháp của chúng tôi đạt được đến mức độ nào?

Trong thâm tâm của Trung Ngọc không muốn giao thủ cùng những tên thuộc hạ của Cẩm Nguyệt, hơn nữa sự an nguy của Phụng Chân mới là điều chính yếu nên chàng ta giả như không nghe tên đại hán vừa nói mà cứ chú mục vào trận đấu.

Tên đại hán này bật cười hô hố thách thức :

- Không ngờ Đoàn Trung Ngọc lại là một kẻ sợ chết cũng dấn thân vào Phong Nguyệt lâu. Ôi, thật là vô liêm sỉ.

Không thể dằn được bởi những lời phỉ báng đích danh mình như thế, nên Trung Ngọc quay qua hét lớn một tiếng rút liền trường kiếm.

Chàng có biết đâu năm tên đại hán đó là các cao thủ hàng đầu của Phong Nguyệt lâu mà Càn Khôn kiếm trận của chúng là một ưu thế mà bất cứ ai đã lâm chiến cũng khó thoát khỏi kiếm trận kỳ ảo ấy.

Khi lâm trận, lúc nào tấn xông cũng ít nhất ba đường kiếm tung ra một lượt và khi phòng thủ cũng có hai thanh kiếm giao đấu. Chúng hợp công hợp thủ rất nhuần nhuyễn vô cùng.

Vì vậy sau tiếng hét, Trung Ngọc liền xuất chiêu nhưng lập tức Càn Khôn kiếm trận liền kiến tạo vây chàng tức tức.

Cuộc ác đấu thứ hai diễn ra và qua ba mươi chiêu, Trung Ngọc chẳng những không chiếm được ưu thế, trái lại mỗi lúc mỗi bị bao vây dồn ép.

Trong khi đó cuộc đấu giữa Cẩm Nguyệt và Phụng Chân cũng đang đi vào quyết liệt.

Đã biết sự lợi hại của Càn Khôn quyền cũng như thấy được mấu chốt của vũ khí lạ này nên Phụng Chân đã thay đổi lối giao đấu.

Nàng khẽ nghiêng mình bên trái rồi chuyển nhanh sang phải, thanh Hàn Phong kiếm tung ra một lượt ba chiêu và kiếm quang tỏa hàn khí bao phủ đối phương. Lối xuất chiêu liên hoàn như thế đã làm cho Cẩm Nguyệt lúng túng và liên tục thối lui.

Đến lúc này, lúc Cẩm Nguyệt rơi vào tình trạng nguy hiểm, thì nàng ta tận dụng kỳ sở biến hóa của vũ khí mà nàng đang sử dụng.

Quả thật trong lúc thối lui, bất ngờ Cẩm Nguyệt trụ bộ xuống tấn, hai tay chịu thẳng chiếc Càn Khôn quyền, song cách chịu này bắt từ dưới xốc lên, như thế là cách chịu ngang thanh kiếm.

Phụng Chân thấy vậy cười thầm rồi hét lên một tiếng, đường kiếm của nàng vẫn theo đà lúc này, nhưng bây giờ thì nàng không thu kiếm lại mà cố tình đẩy ngang thanh kiếm vào khe hở của những mũi đao sắc bén trong Càn Khôn quyền.

Quả nhiên, thanh kiếm của Phụng Chân liền bị kẹt trong Càn Khôn quyền.

Vì bất cứ món binh khí nào, một khi đã bị gài chặt trong khe hở của Càn Khôn quyền, thì kể như khó bảo toàn, cho dù binh khí ấy cứng chắc hoặc mềm dẻo nếu chiếc Càn Khôn quyền xoay tròn là lập tức gãy lìa ngay.

Nhưng bây giờ đây nàng Phụng Chân đã cố tình gài kiếm vào và nàng đã thấy được mấu chốt vũ khí đối phương, nên nàng nhất quyết hành động thật táo bạo như vậy.

Thế nên, lúc để cho thanh kiếm mắc kẹt vào những khe hở của vũ khí đối phương và khi Cẩm Nguyệt mím môi để vận lực xoay Càn Khôn quyền thì Phụng Chân liền chộp luôn bàn tay trái vào đốc kiếm cùng với bàn tay phải đang cầm, rồi nàng vội nghiêng mình sang trái, dồn nội lực vào cả hai tay giật mạnh.

Tiếng thép của hai vũ khí cọ xát vào nhau rít lên và lửa bắn tóe ra xanh rờn.

Hai phần ba chiếc Càn Khôn quyện đã bị thanh Hàn Phong kiếm tiện ngang.

Những mảnh vụn ở phần đầu của chiếc Càn Khôn quyện bắn tủa ra mang theo những tia lửa xẹt.

Càn Khôn quyện cấu tạo bằng loại thép tôi luyện đặc biệt nếu không phải là Hàn Phong kiếm thì chắc không một thứ sắc bén nào có thể chém đứt được nó.

Nhưng, khi những mảnh vụn ở phần đầu của chiếc Càn Khôn quyện bắn ra, thì từ trong cái cán của nó liền có một vệt màu vàng óng ánh bắn ra theo. Vệt vàng ấy khoảng một gang tay mà dưới ánh mặt trời chiếu lóe lên sáng ngời.

Vệt vàng ấy chính là một con “Kim Xà Vương” nó chỉ lớn bằng ngón tay, đầu nó hình tam giác, mắt đỏ vành miệng đỏ, đó chính là loại rắn cực độc của miền Tây Vực.

Khi con Kim Xà Vương thoát ra khỏi cái cán của Càn Khôn quyện, thì phóng vút vào giữa mặt của Phụng Chân và khi gần sát, nó lại chúi ghim thẳng vào yết hầu của nàng.

Cho dù có đề phòng, nhưng khoảng cách quá gần, mà con Kim Xà Vương phóng vút quá nhanh, nên khó bề tránh kịp, huống hồ nàng Phụng Chân sau khi gài thế để tiện đứt Càn Khôn quyện, thì lúc đó đôi bên vận dụng quá nhiều nội lực đồng thời ở trạng thái đặc thủ nên có chút thờ ơ, cho đến khi phát giác Kim Xà Vương phóng tới thì quá cận kề rồi.

Tuy thân pháp của Phụng Chân thật nhanh nhưng chỉ kịp nghiêng người nên con Kim Xà Vương mổ không trúng yết hầu mà trúng vào xéo bên ngực gần đầu vai của nàng.

Lập tức Phụng Chân hoành kiếm xốt ngang thân rắn làm con độc xà đứt đôi.

Cầm Nguyệt bật cười the thé :

- Thượng Quan Phụng Chân, dấu sao ngươi sẽ được chết êm thấm, bởi độc chất của Kim Xà Vương rất ư dễ chịu, cái chết cứ nhẹ nhàng từ từ mà đến để đỡ nỗi người ngủ ngàn năm vậy thôi.

Trung Ngọc tuy giao đấu với năm đại hán cao thủ nhưng khi thấy Kim Xà Vương phóng cắn Phụng Chân như thế, chàng ta hét lớn một tiếng đánh lui ba tên đại hán rồi tức tốc phóng về phía Phụng Chân.

Nhưng hai tên đại hán liền bám sát ngăn chặn để kịp ba tên kia tiếp đến ngăn chặn Trung Ngọc như cũ.

Trong tình thế này nếu muốn thoát ra, nhất định phải hạ sát thủ đó là điều Trung Ngọc rất e dè bởi tuyệt chiêu kiếm pháp của chàng nếu không phải là trường hợp cực kỳ nguy biến thì không được sử dụng đó là lời ghi chú trong Huyết Long kiếm phổ.

Nhưng giờ đây, nếu không xử tuyệt chiêu kiếm pháp ấy thì khó mà thoát khỏi vòng vây nhanh chóng để chu toàn an toàn an nguy cho Phụng Chân.

Bởi thế Trung Ngọc liền hét lên một tiếng lớn, rồi thi triển Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp.

Chỉ thấy thân hình chàng xoay cực nhanh và thanh trường kiếm cũng theo đó cuộn cuộn xoay tít tạo tám con rồng màu hồng phủ chụp lấy đối phương.

Tất cả đều cực kỳ nhanh, nhanh đến nỗi không ai thấy kịp, không ai nghe một tiếng thét nhỏ nào mà chỉ thấy ba chiếu đầu của ba đại hán cao thủ vắng lông lóc trên thảm cỏ xanh, trong khi ba thân xác chưa kịp ngã, chỉ có những vòi máu phun lên mà thôi.

Cùng lúc ấy, với thân pháp còn xoay tít mờ ảo thì đột nhiên thanh trường kiếm trong tay Trung Ngọc bay vút đi cắm phập vào giữa ngực một tên đại hán khác, đẩy hắn bắn bật lùi về phía sau và thanh trường kiếm ghim thân hình hắn vào thân cây như dán chặt vào đó.

Còn lại một tên đại hán kinh khiếp trước kiếm pháp của chàng chỉ biết chạy thụt lùi trong hốt hoảng cực độ.

Lúc này Trung Ngọc nhún người đã đáp ngay trước mặt của Phụng Chân, lấy thân che cho nàng, Đồng thời song chưởng vận toàn lực đẩy mạnh vào giữa ngực Cầm Nguyệt.

Bình!

Toàn thân Cẩm Nguyệt bị trúng song chưởng bắn ngược về phía sau hơn một trượng.

Trung Ngọc liền chụp lấy tay Phụng Chân vừa chạy bay ra khỏi cốc vừa hỏi :

- Hiền muội, còn có thể vận dụng khinh công không?

Phụng Chân dùng mũi kiếm gạt cho nửa thân còn lại của Kim Xà Vương rơi khỏi ngực nàng, thì nàng đáp khẽ :

- Tiểu muội không sao, vì đã vận nội công làm cho độc xà ngưng tụ nơi vai, huynh hãy thi triển khinh công thoát nhanh vì Cẩm Nguyệt nhất định sẽ sử dụng Độc Thiên Thối truy đuổi chúng ta.

Vừa lúc ấy, quả thật tiếng ve sầu rít xé không gian.

Cả hai ngược nhìn thì thấy năm chiếc Độc Thiên Thối đang truy đuổi phía sau họ vút tới.

Phụng Chân khẽ bảo chàng :

- Huynh hãy sử dụng Hàn Phong kiếm này cố đánh rơi ba con đối diện kia, còn hai con kia để mặc cho muội xử trí.

Trung Ngọc liền tiếp nhận thanh báu kiếm nhưng vẫn lo ngại cho Phụng Chân nên hỏi :

- Muội còn sức chịu đựng nổi không?

Phụng Chân chưa kịp đáp, thì năm chiếc Độc Thiên Thối đã tới ngang đầu.

Trung Ngọc liền vung thanh kiếm với một chiêu thức chính xác, lập tức ánh kiếm lóe lên nghe “rào rào” thì hai chiếc Độc Thiên Thối đã bị báu kiếm chém đứt rơi ngay xuống đất Trong khi đó, Phụng Chân dùng chưởng phong đánh rụng luôn ba con ve sầu trong chớp mắt.

Sợ Trung Ngọc lo âu nên Phụng Chân an ủi :

- Huynh hãy yên tâm, muội còn đủ sức gắng gượng vì độc chất chưa thể lan trong thân thể của tiểu muội.

Chàng gạt đầu, rồi nắm chặt tay nàng cùng lao thẳng về phía trước, cố dùng thuật khinh công để thoát khỏi địa phận nguy hiểm này.

Qua mấy khúc quanh, Trung Ngọc vội dừng chân ngó ý săn sóc vết thương cho Phụng Chân nhưng nàng lắc đầu :

- Vết thương của tiểu muội chưa thể phát tác, mà bọn Cẩm Nguyệt nhất định sẽ truy đuổi theo chúng ta, vậy chúng ta phải thoát đi là hơn.

Trung Ngọc áy náy :

- Ngu huynh sợ chạy mãi làm tiểu muội mất sức, lúc ấy chất độc phát tác thì cực kỳ nguy hiểm.

Phụng Chân lắc đầu :

- Muội tự biết thân, bây giờ chúng ta phải cố gắng đi nhanh ra khỏi khu vực này là điều cần thiết.

Thấy không thể nói gì hơn nên Trung Ngọc liền nắm lấy tay Phụng Chân tiếp tục lao đi.

24. Chương 24: Cuộc Ác Đấu Liền Lĩnh

Khi vượt qua một ngọn đồi khá cao, Phụng Chân nặng nhọc kêu lên :

- Đoàn huynh... hãy dừng lại được rồi... tiểu muội không thể cố sức được thêm nữa...

Trung Ngọc giật mình dừng ngay lại :

- Hiền muội... muội cảm thấy thế nào?

Phụng Chân giọng uể oải :

- Độc chất của Kim Xà Vương có lẽ... có lẽ đã lan ra toàn thân tiểu muội...

Trung Ngọc chột bàng hoàng như nghẹn uất không thốt được lời nào, lúc ấy chỉ có đôi dòng lệ thấm tuôn trào lăn trên má.

Phụng Chân nhìn chàng cố tạo nụ cười héo hắt :

- Đoàn huynh à! Sinh tử thiên định, khách vô lâm đừng để yếu lòng...

Nàng không nói hết câu, cũng sực sùi tự nhiên xúc động đến tận tâm khảm.

Vừa lúc đó có tiếng bước chân ở mé bên nên Trung Ngọc nhìn về phía đó và nói :

- Muội hãy ngồi ẩn mình nơi bụi rậm này nhé, để huynh chặn bọn chúng đánh lạc hướng mới được.

Dứt lời chàng ta liền lao vút đi về hướng có tiếng chân người.

Đến nơi chàng thấy ngay có ba người đó là Cẩm Nguyệt và hai lão hộ pháp, một mặc y phục toàn đen là Hắc Y hộ pháp và một lão già mặc y phục toàn trắng là Bạch Y hộ pháp.

Hai lão Hắc Bạch hộ pháp này thuộc loại hung ác nhất của Phong Nguyệt lâu.

Vừa thấy Trung Ngọc, nàng Cẩm Nguyệt liền lên tiếng hỏi :

- Đoàn thiếu hiệp, vị hiền muội của thiếu hiệp đâu rồi?

Trung Ngọc bình thản đáp :

- Người hỏi để làm gì?

Cẩm Nguyệt bật cười :

- Bản cô nương muốn xem tận mắt chất độc của Kim Xà Vương phát tác như thế nào?

- Người đã biết chất độc Kim Xà Vương không ai thoát chết sao lại dáo dác sợ sệt như thế?

Cẩm Nguyệt gằn giọng :

- Ta muốn nhìn được xác Phụng Chân.

Trung Ngọc hét lên :

- Ta cũng muốn lấy mạng người!

Dứt lời chàng ta liền đẩy một chưởng kinh phong cuốn lên như cơn lốc xoáy.

Thấy đối phương tung sát chưởng Cẩm Nguyệt không dám đối kháng, nàng vội phóng người lên rồi uốn quạt thân hình lộn một vòng đáp xuống, tránh ra xa hơn trượng.

Trung Ngọc liền lướt theo, lần này song chưởng đẩy ra tạo kinh phong cuốn xoáy thẳng áp vào đối phương, nhưng Cẩm Nguyệt lại một lần nữa không chống đỡ mà lập tức tung người tránh ra xa hơn nữa.

Nàng vừa trụ bộ vừa vẫy tay ra hiệu cho Hắc Bạch Y hộ pháp và nói :

- Nhị hộ pháp hãy lãnh giáo tài nghệ của Đoàn thiếu hiệp nhưng đừng hại thương đến chàng ta thì chàng ta mới tâm phục khẩu phục.

Trung Ngọc vốn xem thường bọn thuộc hạ của Cẩm Nguyệt nên xuất chiêu khinh thường, nhưng qua một lúc giao đấu chàng không thể khinh thường hai lão già Hắc Bạch Y hộ pháp này được.

Chàng cũng nhận thấy rằng hai lão già này võ công còn cao hơn Cẩm Nguyệt mấy bậc, vậy cho nên giang hồ vô lâm e sợ Phong Nguyệt lâu không phải vì võ công của chủ nhân mà vì đám thuộc hạ. Đó cũng là điều khó hiểu nội tình của Phong Nguyệt lâu.

Cuộc ác đấu giữa Trung Ngọc và Hắc Bạch Y hộ pháp vẫn đang diễn ra quyết liệt và chàng nhận biết muốn hạ hai lão già này chắc chắn không thể trong vòng năm mươi chiêu được.

Nhưng nếu trận đấu kéo dài thì Phụng Chân sẽ gặp hiểm nguy ngay vì thế mà chàng rất lo âu. Hơn nữa lúc chàng phóng chạy đến chỗ này đã để thanh Hàn Phong kiếm cho Phụng Chân và vì thế càng hạn chế khả năng của chàng khi giao đấu. Nếu có thanh kiếm ấy trong tay thì chàng có thể khai thác tuyệt chiêu kiếm pháp để thu ngắn trận đấu, còn bây giờ chỉ quyền cước chưởng lực e rằng cuộc đấu không đơn giản.

Quan sát qua trận đấu, Cẩm Nguyệt cũng đánh giá được ngay trận ác chiến giữa Trung Ngọc và hai hộ pháp ắt hẳn sẽ kéo dài và như vậy nàng ta có đủ thời gian tìm kiếm Phụng Chân.

Nghĩ như vậy, nên Cẩm Nguyệt liền xoay người rời nơi ác đấu kia để bắt đầu xục xạo tìm kiếm khắp nơi.

Trong khi đó Trung Ngọc vừa giao đấu lại thỉnh thoảng liếc nhìn Cẩm Nguyệt thấy nàng ta lục lọi mọi nơi nên trong lòng đâm lo sợ nàng ta tìm ra chỗ ẩn nấp của Phụng Chân.

Tuy biết vậy song Hắc Bạch Y hộ pháp càng lúc càng tỏ ra lợi hại mà chàng không có vũ khí nên rất chật vật để đối đầu chứ đừng nói là chiếm thượng phong.

Hơn nữa mỗi lúc nổi hoang mang lo nghĩ về vị sư muội đã làm cho chàng phân tâm nên bị đối phương dồn vào thế hạ phong rõ ràng. Cũng may hai lão già Hộ pháp có lệnh chủ nhân chỉ đánh cầm chân không làm thương tổn đến chàng chứ không lúc này chàng phải rơi vào sự cực cùng nguy hại đến tánh mạng.

Cùng lúc ấy thì Cẩm Nguyệt đã lục lọi khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy Phụng Chân làm nàng ta vừa mệt nhọc và bức tức cứ lăm lăm mọ lự đối phương liên tục.

Chợt có một tiếng rên thật khẽ vang lên tuy rất nhỏ nhưng không thể lọt ra khỏi thính giác của nàng ta, nên ánh mắt nàng vụt sáng, đôi mắt nhỏ của nàng ta như lớn hơn gấp bội.

Cẩm Nguyệt đứng yên lắng nghe tìm vị trí.

Tiếng rên lại vắng vắng.

- Đoàn huynh...

Tiếng gọi yếu ớt của người mê man mà giọng ấy đúng là của Phụng Chân, giọng mõi mòn ấy phát ra cách chỗ Cẩm Nguyệt chừng mười trượng.

Lập tức Cẩm Nguyệt lướt người tới.

Chỉ băng qua mấy tầng đá và mấy hàng cây thì nàng ta đã phát hiện dưới gốc cây bên phiến đá lớn, Phụng Chân đang nằm thoi thóp và cạnh bên Phụng Chân còn có thanh Hàn Phong kiếm vẫn cắm im đó.

Bước nhanh tới cách Phụng Chân chừng năm sáu bước, Cẩm Nguyệt bật cười the thé.

Còn Phụng Chân khi thấy Cẩm Nguyệt vội dừng tiếng rên giọng yếu ớt :

- Cẩm Nguyệt, ta không ngờ người lên ám hại ta bằng Kim Xà Vương...

Cẩm Nguyệt chận lời :

- Độc chất của Kim Xà Vương làm cho kẻ bị nó cắn trúng sẽ được cái chết êm dịu đó là điều an ủi cho người rồi. Ta cố tìm xem sức chịu đựng của người đến mức nào.

Phụng Chân cố nói :

- Nếu người không dùng xảo thuật để ám hại thì ta đã lấy mạng người rồi.

Cẩm Nguyệt gằn giọng :

- Ta vấy vùng võ lâm Tây Vực bởi nhờ vào hai môn binh khí tuyệt vời đó là những chiếc Độc Thiên Thối và Càn Khôn Quyền nên mới đặt chân vào vùng đất Trung Nguyên này tung hoành một chuyến, thế mà người nhờ vào Hàn Phong kiếm cực bén để phá vỡ những binh khí sở trường của ta.

Nàng chợt bật cười :

- Chỉ có điều khá tiếc rõ là người rất lợi hại và rất thông minh, thế mà không thể biết được trong cái cán của Càn Khôn Quyền lại có con Kim Xà Vương cực độc chực chờ giết người.

Chợt nét mặt nàng ta tỏ lộ giận dữ :

- Bị hủy những vũ khí sở trường ta hận thanh Hàn Phong kiếm của ngươi, nhưng rồi ta có thể chế tạo vũ khí khác có thể tốt hơn, nhưng con Kim Xà Vương không thể tìm được nữa, đó là tổn thất lớn lao nhất từ khi ta sang vùng biên giới đất Trung Nguyên này.

Nàng ngưng một chút rồi lại nói :

- Để đổi lại ngươi phải chết, chết bởi con độc xà cắn chứ không cần ta phải hạ sát. Còn chàng thiếu hiệp họ Đoàn kia ta sẽ đưa về cho lão thần y thí nghiệm, thế thì ta cũng chẳng lỗ lã gì.

Phụng Chân liền hỏi :

- Như vậy vị Dục Vương Thần Y quả đúng là bị nhốt tại Phong Nguyệt lâu.

Cầm Nguyệt bật cười :

- Ngươi sắp chết rồi mà còn muốn biết việc ấy để làm gì? Đáng lẽ thường tình thì người ta sẽ thỏa mãn cho người sắp chết, nhưng ta thì ngược lại, bởi vậy giang hồ mới gọi ta là Độc Tâm Nương chứ!

Phụng Chân nói rõ ràng hơn :

- Thấm Cầm Nguyệt, có lẽ nên gọi ngươi là Dã Tâm Nương mới đúng và ngay từ bây giờ, ngươi nên hồi tâm tu tỉnh thì có thể tồn tại nếu không núi rừng biên giới này ngươi chỉ gỏi được bộ xương trắng nơi hố sâu vực thẳm mà thôi.

Cầm Nguyệt cười sặc sụa :

- Ngươi nên nhớ rằng Cầm Nguyệt này từ khi đặt cơ sở nơi Trung Nguyên này cứ muốn thì phải được. Còn thức tỉnh hồi tâm là bây giờ có lẽ sắp đến lúc ngươi phải tỉnh ra rồi và bộ xương trắng của ngươi ta sẽ cho ném xuống vực sâu hố thẳm vậy.

Dứt lời nàng ta lại cất tiếng cười lớn hơn.

Phụng Chân lắc đầu :

- Ta khuyên ngươi hãy sớm biết những lỗi lầm từ trước, tuy đã gây nhiều tội ác, nhưng nếu biết hồi đầu thì cũng chưa phải là muộn lắm đâu.

Cầm Nguyệt chỉ cười khẩy :

- Ngươi đừng mở lời đạo đức, ta ngán ngấm loại ấy rồi. Ta sẽ giúp ngươi chết thật nhanh rồi sau đó sẽ lấy Hàn Phong kiếm và bắt Đoàn Trung Ngọc đưa về Phong Nguyệt lâu.

Dứt lời, thân ảnh của nàng rút lên, song chỉ xóa thẳng vào Chiêu Trung huyết của Phụng Chân.

Mặc dù đã biết Phụng Chân bị nọc độc Kim Xà Vương phát tán không gượng dậy được, song Cầm Nguyệt từ trước đến nay vẫn thận trọng dù có phí sức nhưng không hối tiếc, nên song chỉ của nàng vận đủ mười thành công lực phóng tới.

Nhưng sự việc bất ngờ xảy ra, làm cho Cầm Nguyệt sững sốt hốt hoảng.

Vì chỉ phong vừa xóa tới chỉ nghe một tiếng “rắc” chỉ lực đã khoét một lỗ sâu trên phiến đá ngay nơi chỗ Phụng Chân đang nằm tựa vào đó, làm cho đá bụi bắn tung tóe, còn nàng Phụng Chân đã biến đâu mất.

Cầm Nguyệt kinh hãi xoay nhanh người đảo mắt thì thấy Phụng Chân đang đứng sừng sững trên một phiến đá cách đó hơn một trượng, tay cầm Hàn Phong kiếm uy nghi như thiên thần.

Lúc nàng thoi thóp, da mặt nàng nhợt nhạt, đúng là thứ da mặt của người bị nọc độc thấm vào, còn bây giờ da mặt nàng trở nên hồng hào nụ cười rạng rỡ.

Cầm Nguyệt kêu lên với vẻ kinh ngạc :

- Thượng Quan Phụng Chân... chẳng lẽ ngươi... không bị độc xà...

Phụng Chân mỉm cười :

- Ta vẫn bình an như thế này thì nhất định độc xà của Thắm cô nương không thể hại ta được rồi phải không?

Cẩm Nguyệt liền tiếp :

- Nhưng làm sao có chuyện đó được, khi con độc xà bị chặt đứt nửa thân vẫn còn cắn chặt nơi ngực của người kia mà?

Phụng Chân phì cười :

- Thật sự ta không ngờ trong cái cán của cái Càn Khôn Quyên là có một con rắn độc và khi phát hiện thì ra cũng không ngờ mình thoát được đâu, nhưng giờ này thật sự ta bình yên rồi.

Cẩm Nguyệt rít lên :

- Người... người đừng vẽ vời khoác lác.

Phụng Chân lắc đầu :

- Đúng ra chính Thắm cô nương giúp ta thoát khỏi độc xà đó.

Nàng ngưng một lát rồi tiếp :

- Thắm cô nương chắc chưa quên đêm hôm nọ, cô nương giả làm quỷ hiện hình từ trong quan tài nơi nhà mồ bãi tha ma, đã bị Trung Ngọc phóng một loạt ám khí bằng thẻ tre, tất cả đều trúng cả vào bụng cô nương nhưng chúng đều rơi xuống lá tả, cô nương nào có hề hấn gì.

Cẩm Nguyệt liền chặn lời :

- Đó là do ta có sẵn một miếng da với nhiều lớp da thật dày mặc sẵn che thân.

Phụng Chân cười nhẹ :

- Lúc đó, ta núp thấy cái miếng da đặc chế của người thật hữu dụng nên vẫn giữ bên mình.

Cẩm Nguyệt chợt hiểu ra, quát lớn :

- Như thế trong người của người có mang miếng da ấy?

Phụng Chân gật đầu :

- Nhờ đó mà ta vẫn bình yên.

Cẩm Nguyệt hét lên một tiếng lao thẳng đến phiến đá mà Phụng Chân đang đứng để tấn công, nhưng thanh Hàn Phong kiếm chớp ngời lên bức nàng Cẩm Nguyệt phải lùi về chỗ cũ.

Cho Hàn Phong kiếm vào vỏ, Phụng Chân cười nói :

- Ta muốn có một cuộc đấu công bằng giữa ta và người, đó là phong thái của người võ lâm. Vì vậy ta không lợi dụng báu kiếm để đàn áp kẻ tay không như người.

Cẩm Nguyệt rít lên :

- Khách khí lắm! Sự cuồng ngạo của người, ta chỉ sợ rồi người phải hối hận về sau mà thôi.

Câu nói chưa dứt, nàng đã lách mình lướt tới, đồng thời song chưởng đẩy ra kinh lực ghê hồn.

Phụng Chân lướt mình qua một bên cười lớn :

- Từ từ đã nào. Chủ nhân Phong Nguyệt lâu có muốn chết thì ta sẽ cho cái chết phân minh, chứ cứ hấp tấp rồi chết có vẻ mơ hồ thiên hạ đàm tiếu thì sao?

Cẩm Nguyệt rít lên :

- Ta chẳng có điều gì mơ hồ bất phân minh cả người đừng xoi xía như thế.

Phụng Chân nói :

- Có đấy Thắm cô nương ạ! Ngay một câu hỏi của ta, cô nương vẫn đáp mơ hồ kia mà.

Cầm Nguyệt liền đáp :

- Quanh đi quanh lại ta thấy ngươi cứ muốn hỏi vị thần y là thế nào.

Phụng Chân nói ngay :

- Nếu ngươi không muốn ta hỏi thì hãy trả lời đúng đắn một lần có được không?

Cầm Nguyệt đáp :

- Việc ấy rất khó trả lời cho ngươi mà nếu có trả lời chẳng nữa thì câu trả lời ấy là tự ngươi dẫn thân vào nơi nào nghĩ ngờ để tìm nếu có đủ tài năng.

Phụng Chân nói :

- Ngươi đừng tưởng ta không dám đến tận Phong Nguyệt lâu của ngươi hay sao?

Cầm Nguyệt lắc đầu :

- Ngươi đã được ta mời đến rồi, như vậy ta không nghĩ rằng ngươi không dám.

Phụng Chân lại nói :

- Nếu vậy Phong Nguyệt lâu không có giam lỏng thần y?

Cầm Nguyệt phì cười :

- Ngươi lại loanh quanh nữa.

Phụng Chân giọng cương quyết :

- Được rồi! Chỉ có cách ta bắt sống ngươi để tra khảo ắt ngươi phải nói thôi.

Cầm Nguyệt cười khẩy.

Cùng với câu nói, Cầm Nguyệt bất ngờ tung ra một loạt Độc Thiên Thối, tức thì những con ve sầu này nhắm ngay Phụng Chân bay tới.

Phụng Chân cười nhạt :

- Những con ve sầu trái mùa này đã đôi ba phen chứng tỏ là vật vô dụng, tại sao ngươi còn sử dụng làm gì?

Vừa dứt câu nói, tức thì trong tay nàng đã có những viên bi nhỏ bắn vút đến những con ve sầu xuyên một bên cánh của nó một lỗ thủng nhỏ, tức thì chúng mất thăng bằng bay dạt dăm vào những thân cây rừng tan nát.

Không ngờ một loạt ám khí Độc Thiên Thối bị đối phương phá dễ dàng tinh nghệ như vậy, nên Cầm Nguyệt cảm giận quát lớn, rồi lướt tới xuất chiêu đánh thẳng vào Kỳ Môn huyết của Phụng Chân rất lẹ làng.

Phụng Chân liền nhích chân sang bên phải rồi lại xoay qua bên trái, năm ngón tay của nàng như móc câu bầu vào dưới nách của Cầm Nguyệt.

Không cần tránh và cũng chẳng đỡ gạt, Cầm Nguyệt cứ lướt tới tấn công.

Nếu thế đánh ấy của Phụng Chân tận dụng hết đà, thì trong tình thế đó cả hai đều thọ thương, biết rằng có người nhẹ kẻ nặng và trong trường hợp này nếu xảy ra thì Cầm Nguyệt chỉ bị nát một bên vai, bị phể mất một cánh tay, còn Phụng Chân thì bị bầu ngay giữa ngực nếu không chết thì cũng phải ngã gục tại chỗ.

Cũng bởi lẽ, trào công của Cầm Nguyệt đã luyện đến thượng thừa, hơn nữa những móng tay của nàng ta đều có chứa sẵn chất kỳ độc, nên chỉ cần sẩy suốt thấm vào da thì chất độc sẽ công phá tức tốc.

Nhưng khi ngọn trào vừa tung ra, Cầm Nguyệt sức nhớ nơi ngực Phụng Chân có mảnh da để hộ thân, nên nàng vội hạ tay xuống để bầu ngay vào bụng, trong khi đó thì tay của Phụng Chân đã tới bên mình.

Không ngờ Cầm Nguyệt chọn giải pháp liều lĩnh như thế nên Phụng Chân lật đật thu tay về đồng thời nhảy lùi về phía sau.

Nàng tránh, Cẩm Nguyệt lại cứ đuổi theo, trong khi Phụng Chân xoay mình thì Cẩm Nguyệt nhảy tới sát sau lưng. Phụng Chân liền ngã quật thân mình, nàng dùng hai mũi chân chịu lại, xoay trên mặt đất và năm ngón tay lại cương ra xĩa thẳng vào tử huyệt Thất Khảm của Cẩm Nguyệt.

Trong khi Phụng Chân sử dụng chiêu pháp khéo léo đẹp mắt thì Cẩm Nguyệt không thèm để ý đến tử huyệt của mình, mà lại nhắm tử huyệt Thiên Linh của đối phương vùng tay giáng mạnh xuống.

Quả thật lần này Cẩm Nguyệt chọn giải pháp hai bên cùng chết chứ không phải hai bên cùng bị thương nữa. Bởi vậy Phụng Chân đành phải thu thế, nhảy tránh qua một bên, nhưng Cẩm Nguyệt vì đánh tận lực nên khi hụt mục tiêu phải quá đà nên nàng ta cứ giữ bộ lao tới.

Vừa lúc đó, chợt nghe từ xa xa, ở giữa không trung có nhiều tiếng hú thê lương vọng lại làm cả hai cùng nhảy lùi thủ bộ ngừng đấu.

Phụng Chân lắng nghe kinh ngạc.

Cẩm Nguyệt vừa nghe thì ánh mắt vụt sáng lên.

Trước dáng sắc của Cẩm Nguyệt làm cho Phụng Chân nghi ngờ đối phương sẽ có viện binh.

Ngay lúc đó, từ xa có bốn bóng đen lao tới thật nhanh, nhưng bốn bóng đen này nhìn kỹ không phải bốn bóng người mà bốn vật tròn đen khá lớn bay nhanh tới.

Thấy sự kiện lạ lùng, Phụng Chân thận trọng theo dõi.

Khi bốn vật đen đến ngay đầu trường vút xà xuống thấp và nổ lên bốn tiếng lớn, tiếp theo là bốn vùng khói tỏa ra mù mịt che kín cả một vùng rộng lớn.

Phụng Chân thấy vậy vội rút bấu kiếm cầm nơi tay đồng thời sử dụng khinh công cấp tốc dời vị trí đề phòng đối phương lợi dụng đám khói đen, phòng ám khí bất thần.

Qua một lúc thật lâu, khói đen lần lần tan loãng tản mát thì nơi hiện trường không còn một ai cả. Có lẽ Cẩm Nguyệt cũng lợi dụng cơ hội này đã thoát đi rồi.

Quan sát một lần nữa, Phụng Chân liền lao đi về hướng trận đấu giữa Trung Ngọc và nhị lão hộ pháp rất cấp bách.

Khi đến nơi, nàng chỉ thấy cây cỏ bị cày nát một vùng, chứng tỏ trận đấu đã diễn ra vô cùng ác liệt và nhiều vết máu vung vẩy tung tóe đầy mặt cỏ làm cho Phụng Chân vô cùng hoảng hốt.

Nàng lại tiếp tục quan sát phạm vi rộng hơn để tìm xem còn dấu vết nào có thể khẳng định được một điều gì chẳng.

Nàng đã tìm khắp một vùng khác rộng hơn nhưng đành lắc đầu thất vọng.

Nàng nghĩ đến võ công kinh nghiệm của Trung Ngọc trong lòng có phần yên ổn nhưng chợt nhớ đến những ám khí những vật tròn vừa rồi tung đầy khói thì trong lòng lại hết sức lo âu.

Nàng lẩm bẩm :

- Đoàn huynh đã như thế nào rồi?

Phụng Chân đảo mắt một vòng rồi sử dụngg thuật khinh công thượng thừa vút đi như vệt khói xanh lơ lẫn nhanh vào khu rừng hiu quạnh.

25. Chương 25: Lời Rao Trao Đổi

Nơi thạch bàn trước một thạch động, lão Quái Y Đình Hạo rót đầy hai chung rượu rồi đưa cô gái ngồi đối diện lên tiếng mời :

- Thượng Quan cô nương cứ uống chung rượu, chứ có lo lắng thì làm sao nghĩ ra phương pháp hữu hiệu.

Cô gái ấy là Thượng Quan Phụng Chân, chiều ý lão quái Đình Hạo nên nâng chung rượu nhấp môi.

Vừa đặt chung trên thạch bàn, nàng liền hỏi :

- Đinh lão quái, như vậy đã khẳng định Trung Ngọc hiền huynh trúng độc trùng của Hứa Liễu Hàn phải không?

Quái Y Đinh Hạo gật đầu :

- Điều này không sai chạy, nhưng loại độc trùng gì thì lão phu không rõ, bởi lão phu không ...

(thiếu hai trang)

... độc trùng mà Đoàn thiếu hiệp bị trúng phải chắc chắn sẽ chẳng ăn thua gì.

Phụng Chân gật đầu :

- Tôi cũng biết thế, nhưng Trưởng lão Lê Giang có nói là lục tìm khắp nơi trong Phong Nguyệt lâu vẫn không thấy lão Thần Y.

Kim Phi bước tới gần Phụng Chân, hỏi :

- Cô cô đã gặp sư phụ của Kim Phi rồi sao?

Phụng Chân gật đầu :

- Đã gặp rồi, vì sau khi cô cô giao đấu với Cẩm Nguyệt và Đoàn thiếu hiệp ác chiến với Hắc Bạch Y hộ pháp, thì đột nhiên có bốn vật tròn vụt đến nổ tung thành những vùng khói và chính nhờ đó mà Cẩm Nguyệt trốn thoát nhưng tai hại hơn là Đoàn thiếu hiệp bị Hứa Liễu Hàn lợi dụng đám khói phóng ám khí có độc trùng hại Đoàn thiếu hiệp mà cô cô không biết, cũng may sư phụ của Kim Phi được tin và bố trí các người cứu Đoàn thiếu hiệp do sự sơ hở của bọn Hứa Liễu Hàn đấy.

Lão Quái Y tiếp lời :

- Tên ăn mày họ Lê này cũng giỏi lắm, lợi dụng bọn Cẩm Nguyệt ác đấu với Thượng Quan cô nương và Đoàn thiếu hiệp là lão lên vào đốt Phong Nguyệt lâu của chúng, rồi lập kế cứu Đoàn thiếu hiệp kịp thời thật đáng ca ngợi lão ăn mày này lắm!

Kim Phi cười hân hoan :

- Sư phụ của tôi giỏi lắm đấy. Lão Quái Y à!

Vừa lúc đó, chợt nghe từ phía dưới chân núi có tiếng người kêu lớn :

- Hàn Phong đổi Hà Đa... Hàn Phong đổi Hà Đa.

Tiếng kêu còn khá xa, nhưng vọng vào vách núi nghe rõ mồn một, chứng tỏ người phát ra giọng ấy phải có một nội lực cao thâm.

Lão Quái Y nghe tiếng kêu cứ lập đi lập lại nên hỏi :

- Ai lại đến đây kêu gì lạ thế? Sao lại có Hà Đa? Hàn Phong là ý gì?

Kim Phi vụt thốt lên :

- Tôi nghi ngờ việc này quá... không biết Hà Đa này có phải là Hà Đa sư đệ chăng?

Phụng Chân liền nói :

- Dẫu thế nào, tiểu đệ hãy ra xem cho rõ.

Kim Phi bước nhanh ra ngoài lớn tiếng :

- Ai gọi gì Hà Đa, Hàn Phong hãy lại đây.

Kim Phi nói xong dậm băng xuống núi, nhưng Phụng Chân gọi khẽ :

- Kim Phi đừng đi, hấn sẽ đến đây ngay bây giờ.

Kim Phi quay lại nói :

- Nếu thế Thượng Quan cô cô tạm thời lánh mặt.

Phụng Chân ngạc nhiên :

- Tại sao phải lánh mặt.

Kim Phi đáp :

- Tiếng gọi “Hàn Phong đổi Hà Đa” này thật đáng ngờ lắm, có thể Hà Đa đã bị chúng bắt được rồi và theo tiểu diệt nghĩ chữ Hàn Phong tức Hàn Phong kiếm của cô cô đó. Như vậy rõ ràng chúng rao lấy Hàn Phong kiếm để đổi Hà Đa chứ còn gì nữa.

Lão Quái Y nói :

- Người luận có lý lắm vì đúng ý nghĩ của lão phu.

Kim Phi lại nói :

- Bởi thế, tiểu diệt muốn Thượng Quan cô cô hãy tạm lánh mặt, để tiểu diệt tiếp xúc với hắn, xem có đúng như vậy không? Rồi sau đó sẽ tính lại.

Phụng Chân gật đầu :

- Ta đồng ý, nhưng hiền diệt nhớ ứng phó thật khéo léo, nếu quả như sự dự đoán thì cứ bằng lòng việc đổi chác, miễn sao bảo toàn tánh mạng cho Hà Đa là được, còn Hàn Phong kiếm chờ quá tiếc rẻ.

Dứt lời nàng nhún người vút vào trong thạch động.

Vừa lúc đó, từ dưới núi một bóng người đã lướt lên.

Người này là một lão đạo sĩ mặc áo xanh, thân hình cao lớn, da mặt vàng nhợt và đôi mắt lộ lộ vẻ hung ác.

Lão đạo sĩ liếc qua Đinh Hạo và Kim Phi rồi hỏi :

- Người nào vừa gọi ta?

Kim Phi bước lên đáp :

- Tôi gọi, còn đạo sĩ vừa kêu “Hàn Phong đổi Hà Đa” phải không?

Đạo sĩ áo xanh gật đầu :

- Đúng rồi, ta có kêu như thế, nhưng người có rõ ý nghĩa chăng?

Kim Phi cười khẩy :

- Đạo sĩ đã giải thích chưa mà hỏi như vậy?

Lão đạo sĩ gật gù :

- Người có biết tên Hà Đa chứ?

Kim Phi đáp :

- Biết! Hà Đa là sư đệ của tôi.

Lão đạo sĩ nói tiếp :

- Người là sư huynh của Hà Đa như vậy là đệ tử của lão Lê Giang Phân đàn chủ Cái bang và tất nhiên phải biết nữ hiệp Thượng Quan Phụng Chân.

Kim Phi đáp ngay :

- Dĩ nhiên là biết rồi!

Lão đạo sĩ nói :

- Thế người có biết hai nàng Thẩm Cẩm Nguyệt và Hứa Liễu Hàn không?

Kim Phi do dự, đáp :

- Biết thì sao?

Lão đạo sĩ cười nham hiểm :

- Hà Đa sư đệ của người đã lọt vào tay của nhị vị cô nương ấy rồi, vậy người có muốn cứu hần không?

Kim Phi rung động vì những dự đoán y như rằng sắp thành sự thật.

Song Kim Phi cứng rắn :

- Một lời nói của lão đạo sĩ làm ta tin được à?

Lão đạo sĩ lấy trong người ra một tấm ngọc bội với dây đeo chắc chắn, đưa cho Kim Phi và nói :

- Có chiếc ngọc bội này người tin chưa?

Kim Phi quan sát tấm ngọc bội rất kỹ, quả là vật đeo trong người của Hà Đa.

Hần vẫn giữ giọng cứng rắn :

- Chiếc ngọc bội này đúng là của Hà Đa, vậy các người muốn gì hãy nói rõ đi.

Lão đạo sĩ bật cười :

- Chúng ta chỉ yêu cầu làm một cuộc đổi chác sòng phẳng vậy thôi.

Kim Phi hỏi :

- Các người muốn đổi như thế nào?

Lão đạo sĩ phì cười :

- Như lời ta đã rao.

Kim Phi hỏi :

- Người rao cái gì?

Lão đạo sĩ đáp :

- Ta rao “Hàn Phong đổi Hà Đa”, vậy muốn đổi lấy Hà Đa hãy trao Hàn Phong kiếm vậy.

Kim Phi nhăn mặt :

- Hàn Phong kiếm đâu phải của ta.

Lão đạo sĩ nói :

- Ta đâu có nói của người.

Kim Phi hỏi :

- Thế tại sao lão lại đòi ta trao Hàn Phong kiếm để đổi mạng Hà Đa.

Lão đạo sĩ đáp :

- Nếu người bằng lòng theo sự trao đổi thì cứ trả lời, còn nếu không chắc người sẽ biết là thế nào rồi.

Kim Phi vẫn nói :

- Hàn Phong kiếm đâu phải của ta mà đó là báu kiếm của Thượng Quan Phụng Chân nữ hiệp kia mà.

Lão đạo sĩ tiếp :

- Ta biết! Nhưng nếu người bằng lòng thì chắc người phải biết hành động như thế nào rồi.

Kim Phi lừng khừng một lúc nên lão đạo sĩ hỏi lớn :

- Thế nào, người trả lời mau đi thôi!

Kim Phi thở dài :

- Để ta đi tìm Thượng Quan nữ hiệp thương lượng.

Lão đạo sĩ cười hăng hắc :

- Chắc chắn Thượng Quan cô cô của người đáp ứng thôi, nên ta chỉ đợi cho đến sáng mai, nếu không đưa kiếm đến Hứa gia phủ, thì mạng sống của Hà Đa không còn.

Lão ta ngưng một chút, tiếp :

- Một điều phải nhớ là khi đưa kiếm đến, tuyệt đối quanh Hứa gia phủ không thể có sự hiện diện của Phụng Chân, người rõ chưa?

Kim Phi liền hỏi :

- Tánh danh của đạo sĩ là gì?

Lão đạo sĩ gần giọng :

- Tây Vực lục sát đã tung hoành nơi biên ngoại nay vào Trung Nguyên này há còn sợ ai.

Kim Phi gật gù :

- Thế thì tôi biết rồi, người là đạo sĩ Chu Mân phải không?

Lão đạo sĩ ngạc nhiên :

- Tại sao người biết rõ như vậy?

Kim Phi đáp :

-Ồ! Ai mà chẳng biết Tây Vực lục sát hoạt động nơi vùng biên giới Trung Nguyên gồm có Song tăng, Song ni, Nhất đạo và Nhất tục. Nên biết người là Chu Mân đâu phải chuyện khó phải không?

Đạo sĩ Chu Mân cười hăng hắc :

- Khá lắm! Người tuổi nhỏ mà cũng biết lắm chuyện giang hồ.

Vừa dứt câu, lão nhún người phóng ngay xuống núi rất nhanh như lúc đi lên.

Kim Phi quay qua Quái Y Đinh Hạo :

- Lão Quái Y nghe rõ tên đạo sĩ ấy đã nói gì rồi chứ? Lão có cao kiến gì về vụ này không?

Đinh Hạo lắc đầu :

- Hà Đa là việc của người, Hàn Phong kiếm là của Thượng Quan nữ hiệp thì lão phu có ý kiến gì nữa.

Kim Phi cũng lắc đầu như lão rồi gọi lớn :

- Thượng Quan cô cô ơi!

Bóng nàng vút đến từ trong thạch động, đứng cạnh hai người liền nói :

- Ta đã nghe rõ tất cả rồi.

Kim Phi ngáp ngừng :

- Sự việc này phải giải quyết thế nào đây?

Phụng Chân mỉm cười :

- Tiểu diệt hãy đem Hàn Phong kiếm của ta đến Hứa gia phủ trao cho họ để đổi mạng của Hà Đa chứ có gì đâu mà phải thắc mắc.

Vừa nói nàng vừa lấy thanh Hàn Phong kiếm đeo bên mình giao cho Kim Phi nhưng hần vẫn chưa dám nhận mà vừa bước lui vừa nói :

- Cô cô à! Không thể được... Hàn Phong kiếm là thần vật nó không thể trao cho kẻ địch một cách quá dễ dàng như thế.

Phụng Chân thản nhiên :

- Giá trị của Hàn Phong kiếm đúng như lời hiền điệt nói, nó không phải là vật dễ dàng trao vào tay kẻ địch, nhưng nếu không bằng vào cách này thì làm sao bảo vệ tính mạng của Hà Đa trong hoàn cảnh này?

Nàng ngưng một thoáng tiếp ngay :

- Đã biết kẻ giữ báu kiếm, ta cũng có thể tìm cách thu lại mà không sợ vướng bận điều gì, còn nếu tranh lấy Hà Đa chưa chắc đã không có sứt mẻ cho sự đệ của người.

Bao ý nghĩ nảy ra trong đầu Kim Phi làm hấn đứng thừ người.

Phụng Chân giọng ôn tồn :

- Kim Phi hiền điệt có thấy rõ vấn đề khinh trọng ấy hay chưa?

Kim Phi trở lại thực tế :

- Thừa cô cô... tiểu điệt hiểu rõ rồi.

Phụng Chân mỉm cười :

- Đã rõ được vấn đề thì không nên do dự, Kim Phi hãy mang thanh kiếm đi càng sớm càng tốt.

Phụng Chân lại nói thêm :

- Khi giao kiếm nhận người xong, hiền điệt nói cho bọn chúng biết là trong vòng bảy ngày nữa ta sẽ đến sào huyệt chúng để thu hồi báu kiếm.

Nghe Phụng Chân nói thế, Kim Phi yên lòng nói :

- Tiểu điệt xin chu toàn nhiệm vụ, còn nếu lúc nào cô cô đến Hứa gia phủ, hãy cho tiểu điệt đi cùng để có thể hướng dẫn cô cô rõ địa thế trong Hứa gia phủ vì tiểu điệt đã rõ ngõ ngách nơi ấy lắm?

Phụng Chân gật đầu :

- Tiểu điệt cứ lo chu toàn việc trước đi đã, ta chờ mong kết quả tốt đấy.

Không thể nói thêm gì nữa, Kim Phi lật đặt thi lễ rồi băng mình xuống núi.

Lão Quái Y liền nói :

- Chúng ta hãy trở vào động, lão phu cần xem mạch cho Đoàn thiếu hiệp.

Phụng Chân gật đầu :

- Vâng, hãy cố lo cho Đoàn huynh của tôi, rồi sẽ tính đến việc báu kiếm.

Đinh Hạo thăm mạch xong lo lắng :

- Thời gian độc trùng phát tác phụ thuộc sự ấn định của người xử dụng, Đoàn thiếu hiệp hiện giờ độc trùng chưa phát tác xong lão phu không biết nó sẽ phát tác lúc nào và thời gian bao lâu là nạn nhân không còn sống được.

Phụng Chân chợt hỏi :

- Lão y có phương pháp ngăn chặn sự phát tác của độc trùng nơi Đoàn huynh không?

Đinh Hạo đáp :

- Có, nhưng chỉ tạm thời thôi.

Phụng Chân hỏi :

- Thời gian ấy được bao lâu?

Đinh Hạo đáp :

- Chỉ ba ngày, nhưng không hiểu lúc đầu độc Hứa Liễu Hàn đã ấn định bao giờ độc trùng mới phát tác.

Phụng Chân trầm ngâm một lúc, lẩm bẩm :

- Ba ngày, chỉ có ba ngày, không biết có kịp chẳng?

Lão y nghe vậy hỏi ngay :

- Cô nương dự định hành động gì chẳng?

Phụng Chân đáp :

- Phương pháp này thật khó quá... nhưng nếu không đi từ cái gốc ấy thì không còn cách nào, bởi vì Dược Vương Thần y hiện nay chưa tìm ra dấu vết.

Đinh Hạo nói :

- Nói vậy là cô nương định lấy thuốc giải từ tay Hứa Liễu Hàn phải không?

Phụng Chân gật đầu :

- Đúng vậy, vì ngoài Hứa Liễu Hàn, hiện nay không còn ai giải được độc trùng của Ngũ Độc Quái bà bà cả.

Đinh Hạo lại nói :

- Ý nghĩ ấy là đúng, nhưng nơi Hứa gia phủ, ngoài Liễu Hàn và Cẩm Nguyệt còn có Tây Vực lục sát, việc đột nhập vào đã khó chứ đừng nói đến đòi chúng đưa thuốc giải.

Phụng Chân nói :

- Có một việc tôi không thể tiên liệu được là thời gian độc trùng phát tác, không hiểu khi lấy được giải được thì Đoàn huynh lúc ấy sẽ ra sao?

Nhưng giọng cương quyết nàng liền tiếp :

- Dầu sao tôi vẫn phải thực hiện theo kế hoạch của tôi nhưng cần sự giúp sức của lão y và của những người khác.

Đinh Hạo liền nói :

- Cô nương cần gì đến lão phu mà khả năng lão làm được tất sẽ tận tình tận sức đáp ứng.

Phụng Chân nhìn thẳng vào mặt lão hỏi :

- Tôi muốn biết có phương pháp nào để ngừa được khi chúng hạ độc trùng không hả lão y?

Đinh Hạo phì cười :

- Chỉ có cách là đừng bao giờ đụng vào thức ăn thức uống của chúng là tốt nhất.

Phụng Chân thở dài :

- Thế thì khó hoàn thành kế hoạch lắm.

Rồi nàng bước ra cửa thạch động lẩm bẩm :

- Không có phương cách phòng ngừa thì làm sao đây?

Chợt lão Quái Y kêu lên :

- Lão có cách này! Có thể phòng ngừa được rồi.

Phụng Chân hớn hở quay vào hỏi gấp :

- Cách gì lão y nói cho tôi nghe thử xem.

Đinh Hạo liền nói :

- Lão phu sẽ cho cô nương một thứ thuốc giải độc và một thứ khắc độc. Trước khi hành động, cô nương uống thuốc giải độc, sau đó ngậm vào miệng thuốc khắc độc. Cho dù có độc trùng trong thức ăn khi vào miệng gặp khắc độc này thì độc trùng phải chết trước khi vào bụng nên không có gì tác hại cả.

Phụng Chân càng thêm hớn hở :

- Đúng lão là Quái Y rất tuyệt!

Đinh Hạo nói :

- Lấy độc chống độc cũng là một nguyên tắc trong y học chứ cũng không có gì quái lạ lắm đâu, nhưng lúc thực hiện cần chú ý.

Phụng Chân liền hỏi :

- Có điều gì quan trọng thế?

Đinh Hạo không đáp lời mà lật đặt bước nhanh vào phía trong thạch động lấy hai loại thuốc đem ra trao cho Phụng Chân và nói :

- Điều phải chú ý khi sử dụng là thuốc màu trắng là giải độc, còn thuốc màu đen là khắc độc, nên trước hết phải uống thuốc giải màu trắng trước, rồi mới được ngậm thuốc màu đen vì loại khắc độc rất mạnh, nếu chưa uống thuốc giải mà ngậm thuốc đen thì đúng là tự đầu độc lấy bản thân.

Phụng Chân phì cười :

- Tôi nhớ kỹ rồi, và xin hỏi lão y là công hiệu của mỗi hoàn thuốc này được bao lâu?

Đinh Hạo đáp :

- Không có hạn định, khi nào ngậm cho nó tan ra rồi thì có thể yên tâm ăn uống vô ngại.

Phụng Chân vui mừng cất ngay hai loại thuốc vào người rồi chợt nhìn ra phía trước hỏi :

- Đinh lão y, có lẽ Kim Phi phải đến chiều mới trở về đây nếu mọi việc được êm xuôi.

Đinh Hạo phụ lời :

- Lão phu cũng mong tên tiểu hóa tử Kim Phi đưa được Hà Đa sư đệ hân trở về an toàn.

Hai người cùng quay vào mà trong lòng đầy lo âu.

Quả thật đến khi mặt trời đến gần đỉnh núi phía tây thì có hai cậu bé từ chân núi đang phóng lên chỗ thạch động. Đó là Kim Phi và Hà Đa.

Kim Phi bước vào thạch động trước và Hà Đa đi theo sau.

Cậu bé Hà Đa này tuổi chừng mười ba mười bốn, nhưng tinh hoa thông thái đã phát lộ nơi hình tướng.

Vừa thấy Phụng Chân, Kim Phi đã kêu lên :

- Thượng Quan cô cô, Hà Đa đã về được rồi đây nhưng thanh Hàn Phong kiếm đã giao...

Phụng Chân chặn lời :

- Kim Phi hiền đệ đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, thanh kiếm tuy quý nhưng nó chỉ là vật để sử dụng, còn tính mạng con người là vô giá, hơn nữa cô cô còn chiếc quạt nữa mà.

Nàng nhìn hai cậu bé mỉm cười tiếp :

- Rồi một ngày nào đó, ta có thể đến tận sào huyệt bọn chúng thu hồi báu kiếm, chứ nếu Hà Đa có mệnh hệ nào thì ta đâu có thể đến Diêm Vương đòi mạng nó được, phải không?

Hà Đa định nói điều gì nhưng Phụng Chân tiếp luôn :

- Hà Đa hiền đệ cũng đừng thắc mắc gì về thanh kiếm nữa cả, mà hãy thuật lại việc bại lộ tông tích để bị bọn chúng bắt cho cô cô và lão y nghe đi.

Hà Đa giọng buồn bã :

- Theo kế hoạch của sư phụ tiểu diệt, nên tiểu diệt lên ẩn vào trong Hứa gia phủ để cứu Đoàn thiếu hiệp và vì muốn ẩn cho thật kín, tiểu diệt lại chui vào cái bông cây lớn chẳng may bị phát giác là không còn cách nào chạy thoát, khi bị Mê Hương Được xông vào.

Phụng Chân liền hỏi :

- Hiền diệt bị Mê Hương cho đến bao giờ mới tỉnh lại được?

Hà Đa đáp :

- Khi tiểu diệt tỉnh lại thì thấy Kim Phi đại ca đang trao Hàn Phong kiếm cho chúng nó.

Phụng Chân vừa khẽ gật đầu vừa quay qua lão Quái Y Đình Hạo :

- Xin phiền lão y chẩn mạch thật kỹ cho Hà Đa.

Hà Đa kêu lớn :

- Mê được đã giải rồi, tiểu diệt không cảm thấy gì lạ cả mà xem mạch để làm gì?

Đình Hạo nói :

- Hứa Liễu Hàn từ Tây Vực đến nơi này, y thị là đệ tử đặc ý của Ngũ Độc Quái bà bà, chuyên dùng độc trùng để hại người ai mà chẳng biết, ta cần xem mạch để biết người đã trúng độc trùng của y thị chưa?

Hà Đa nghe nói đã kinh hoàng, hấn vội đưa tay cho lão Quái Y bắt mạch ngay.

Lúc đó, Kim Phi đến cạnh Phụng Chân khẽ hỏi :

- Cô cô sợ Hà Đa sư đệ cũng bị độc trùng như Đoàn thiếu hiệp?

Phụng Chân đáp :

- Bởi vậy phải nhờ lão y chẩn mạch mới kết luận được.

Rồi nàng lại nói tiếp :

- Hiền diệt hãy sơ lược diễn tiến việc trao đổi vừa qua cho cô cô nghe xem.

Kim Phi nói :

- Khi thấy tiểu diệt mang Hàn Phong kiếm đến, hình như đối với bọn chúng là việc ngoài sức tưởng tượng cho đến khi cầm kiếm trong tay, chúng mới tin là vật thật.

Phụng Chân liền hỏi :

- Hiền diệt trao kiếm ngay cho chúng à?

Kim Phi lắc đầu :

- Đối với bọn ma đầu đó, tiểu diệt đâu dám hành động hồ đồ. Nên lúc thấy chúng hồ nghi, tiểu diệt liền vùng kiếm chém đứt một tảng đá, nên chúng không còn nghi ngờ nữa.

Phụng Chân nói :

- Hay lắm! Đề phòng là rất tốt, và có thể nên chúng hết nghi ngờ phải không?

Kim Phi đáp :

- Thưa đúng vậy, nên cuộc trao đổi diễn ra khá nhanh lẹ sòng phẳng.

Phụng Chân hỏi :

- Trong cuộc trao đổi, đôi bên có ước hứa gì không?

Kim Phi đáp :

- Hứa Liễu Hàn có nói hôm nọ vì bận áp tải Đoàn thiếu hiệp nên không có tiện giao đấu với cô cô nên phải xử dụng Huyền Vân Đại Cầu tạo màn khói đen để cô cô thấy mặt biết người, vì vậy lần này y thị sẽ sẵn

sàng đợi cô cô tại Hứa gia phủ trong bảy ngày, nếu cô cô không đến y thị phải trở về Tây Vực có việc sợ lâu lắm mới gặp lại.

Phụng Chân ngồi trầm ngâm thì lão Quái Y lên tiếng :

- Lục mạch điều hòa, không thấy có triệu chứng gì khác lạ, có lẽ Hà Đa không bị trúng độc trùng.

Phụng Chân nhú mày :

- Cũng lạ thật!

Đinh Hạo tiếp lời :

- Việc ấy không lạ đâu, vì độc trùng chế luyện cực khó, nếu không phải là đại địch, thì chẳng bao giờ Hứa Liễu Hàn xử dụng để đối phó.

Phụng Chân vừa đưa mắt nhìn ra cửa thạch động vừa buông lời :

- Thế hả?

Nàng chỉ nói hững hờ thế mà hình như đầu óc đang suy nghĩ một việc gì hệ trọng.

Lão Quái Y Đinh Hạo thấy vậy lên tiếng hỏi :

- Cô nương có điều gì khó nghĩ lắm phải không?

Phụng Chân quay lại đáp :

- Bây giờ làm sao tìm được một người trợ giúp.

Đinh Hạo lại hỏi :

- Cô nương hãy nói rõ cho lão phu hiểu thêm về câu nói vừa rồi của cô nương xem sao.

Phụng Chân thông thả nói :

- Tôi muốn tìm một người giả ra tôi.

Đinh Hạo hỏi :

- Cô nương có nơi đây mà giả để làm gì?

Phụng Chân đáp :

- Muốn có thuốc giải của chính người hạ độc, tôi phải dùng phương pháp trá hình để đột nhập vào Hứa gia phủ.

Đinh Hạo hỏi tiếp :

- Cô nương cần người giả cô nương, còn cô nương giả ra ai?

Phụng Chân chỉ vào trong động đáp :

- Tôi sẽ giả ra Đoàn Trung Ngọc hiền huynh, vì theo tôi biết Hứa Liễu Hàn mà cả Cẩm Nguyệt đều đặc biệt ưa thích Đoàn huynh.

Đinh Hạo gật gù :

- Cô nương muốn tự mình làm một miếng mồi ngon để dẫn thân vào hang cọp phải không?

Phụng Chân hỏi :

- Chắc Lão y đã rõ ý định của tôi nhưng theo lão y thì thấy kế sách ấy có thể thi hành được chăng?

Đinh Hạo suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng :

- Với kế ấy, thật sự ngoài dự liệu của bọn chúng, như vậy có nhiều hy vọng thành công, nhưng kèm theo đó sự nguy hiểm cũng rất nhiều đấy.

Phụng Chân nói :

- Dẫu thế nào cũng phải cố gắng. Không có thành công nào dễ dàng cả. Hơn nữa việc này tuyệt đối không cho Đoàn huynh biết, vì nếu biết ra chắc chắn Đoàn huynh nhất định cản ngăn.

Đinh Hạo nghe vậy liền đảo mắt qua hai cậu bé rồi chợt nói :

- Cô nương đã có người trợ giúp cho cô nương rồi đó.

Phụng Chân hỏi ngay :

- Là ai? Ở đâu thế hở lão y?

Lão Quái Y cười hề chỉ Kim Phi :

- Hửn! Chính hửn, cô nương xem có đúng không?

Phụng Chân chăm chú nhìn Kim Phi từ đầu đến chân một lúc lâu mới lên tiếng :

- Lão y có ý chọn Kim Phi giả dạng tôi phải không?

Đinh Hạo cười đắc ý rồi quay qua Kim Phi :

- Tiểu khiêu hóa, ngươi đã rõ ý định của cô cô, chẳng hay ngươi có bằng lòng theo kế ấy hay không?

Kim Phi vui vẻ :

- Nếu bảo tôi giả làm một cô gái nào đó chưa chắc tôi đã bằng lòng, nhưng giả làm Thượng Quan cô cô của tôi thì tôi cảm thấy là một vinh dự cho tôi đấy.

Phụng Chân gật đầu :

- Nếu tiểu diệt bằng lòng thì cô cô sẽ tập cho tiểu diệt quen các động tác nữ nhi, rồi dùng dịch dung cùng mặt nạ giả, cũng như tiểu diệt sẽ uống Song Âm hoàn để giúp nhanh trong việc sửa đổi thanh âm, chỉ cần tiểu diệt có quyết tâm nhất định công việc sẽ đạt kết quả tốt đẹp.

Ngưng một lúc Phụng Chân nói tiếp :

- Cái kế tráo người này chúng ta phải tiến hành thật chu đáo, đó là một vấn đề tế nhị khó khăn, chính cô cô và lão y còn phải nghiền cứu tỉ mỉ, phải thật toàn vẹn mới mong qua mặt bọn chúng, vì thế phải thận trọng không thể gấp gáp được.

Mọi người cùng góp ý thêm một lúc nữa rồi bắt đầu vào chuẩn bị kế hoạch.

Phụng Chân lại nói :

- Lão Quái Y đã chế xong Song Âm hoàn rồi chứ?

Quái y cười đắc ý :

- Việc ấy là lão lo, cô nương chớ bận tâm, lão bảo đảm đủ số dược để dùng vào việc này mà.

Lão quay qua Kim Phi nói :

- Tiểu khiêu hóa, ta thấy ngươi thông minh lanh lẹ nên rất tin tưởng, nhưng ngươi phải hết sức chú tâm để tập luyện cho nhanh đấy.

Kim Phi cười, đáp :

- Lão y cứ yên tâm, được đóng vai cô cô thì nhất định tôi sẽ làm được và làm tốt nữa đó.

Lão Quái Y gật gù :

- Ta cũng tin như vậy.

Tất cả ba người đã quyết tâm và đi vào tập dợt ngay.

26. Chương 26: Diễn Tiến Kế Hoạch

Hứa gia phủ không ở nơi thị trấn phồn hoa mà tọa lạc trong thung lũng thuộc đáy núi Bạch Linh sơn cách khá xa Phong Nguyệt lâu về phía tây.

Hôm nay nơi địa phận Hứa gia phủ của Hứa Liễu Hàn chợt có hai thiếu niên nam nữ xuất hiện.

Đó chính là Đoàn Trung Ngọc và Thượng Quan Phụng Chân do Phụng Chân và Kim Phi giả dạng theo kế hoạch.

Kỹ thuật dịch dung của họ rất tinh vi, cho đến những người biết trước như lão Quái Y hay Hà Đa cũng không thể nhìn ra cái giả của họ được.

Ngay đến giọng nói của Kim Phi, nhờ uống Song Âm hoàn nên không còn giọng nói của con trai nữa, mà giờ đây hẳn có giọng nói thanh tao y như giọng nói của Phụng Chân vậy. Còn từ giọng nói đến dáng cách, Phụng Chân giữ đúng như Trung Ngọc không sai chỗ nào, Phụng Chân giả Trung Ngọc có lẽ cũng có nhiều thuận lợi và dễ dàng bởi cùng cách giang hồ và tính hào khí cả hai không khác nhau mấy.

Bây giờ họ đã nhập vai và đi vào địa phận Hứa gia phủ.

Phụng Chân dừng lại dặm chân nói :

- Đã đến thung lũng của Hứa gia phủ nhất định phải nghe theo lời của huynh.

Phụng Chân nét mặt ngạc nhiên hỏi :

- Huynh có điều kiện gì nữa chứ?

Trung Ngọc lớn tiếng :

- Khi gặp bọn Cẩm Nguyệt và Liễu Hàn nhất quyết chúng ta phải thực sự ra tay hạ địch chứ.

- Đoàn huynh lại có những lời lẽ ầy với muội sao. Chẳng qua vì sự an toàn của huynh mà muội phải cẩn thận thôi, chứ muội có tiếc cái gì đâu?

Trung Ngọc cười khẩy :

- Đoàn Trung Ngọc này từ trước đến nay chưa hề sợ hãi và cũng chẳng bao giờ muốn ai thương hại cả, muội nên biết điều đó đi.

Phụng Chân tỏ vẻ tức giận vô cùng không thèm đáp lời mà chỉ cắn môi cúi mặt làm thinh.

Chợt Phụng Chân gay gắt :

- Được lắm! Đoàn huynh cứ ý mình ngoan cố thì đường ai nấy đi.

Trung Ngọc liền đưa tay ngăn lại, nhỏ giọng ôn hòa :

- Hiền muội à, ngu huynh không thể hạ mình xin thuốc giải bất cứ của kẻ nào.

Vừa lúc đó thoáng nghe bên hàng cây kia đã có tiếng động, như vậy bọn Hứa Liễu Hàn đã xuất hiện cận kề để thám thính nên chàng liền đưa mắt ra hiệu rồi nói :

- Hiền muội có gì để nói nữa chẳng?

Phụng Chân đáp :

- Có lẽ tiểu muội nên rời nơi này thì Hứa Liễu Hàn sẽ nương tay cho sư huynh.

Trung Ngọc lại lớn tiếng :

- Đoàn Trung Ngọc này đâu phải là kẻ tham sinh hỷ tử mà làm mất cả thanh danh sao?

Phụng Chân cau có :

- Một lần nữa, tiểu muội khuyên Đoàn huynh phải chịu nhẫn nại một chút để giải cho kỳ được độc trùng thì chuyệ ngày sau sẽ tốt đẹp thôi.

Rồi nàng nói nhanh :

- Đoàn huynh hãy cố bảo trọng cho được cái thân. Đến đầu xuân năm mới, nhất định tiểu muội sẽ đến Tây Vực để cứu Đoàn huynh.

Nàng bước đi mấy bước còn quay lại nói :

- Đoàn huynh nhớ đấy, đừng vì sĩ diện mà làm hỏng chuyện, phải biết tùy cơ ứng biến chứ!

Dứt lời, nàng tung mình băng đi ngay.

Nhìn theo bóng Kim Phi giả trang khuất nơi xa, thì chính Phụng Chân đã biết phần đầu vở tuồng tráo hình đã chấm dứt bây giờ nàng vẫn trong vai Trung Ngọc phải lo diễn tiếp phần sau, phần quan trọng là đối phó trực tiếp với Hứa Liễu Hàn và Thẩm Cẩm Nguyệt.

Nàng đứng cố làm như đang trong trạng thái thất thần, chẳng khác Trung Ngọc may mắn, nàng cất giọng quả đúng là giọng của Trung Ngọc, kêu lên rất thê lương :

- Hiền muội!... Hiền muội!...

Nàng gọi luôn ba bốn lần, nhưng Kim Phi đã mất hút nơi xa rồi.

Chợt lúc đó, phía sau lưng nàng có tiếng nói lạnh lạnh :

- Hiền muội có gì đặc biệt đâu mà gọi lên thất thanh đến thế chứ!

Phụng Chân quay lại đã thấy Cẩm Nguyệt đứng nhìn mình và cười rất thân ái.

Trung Ngọc cau mày giận dữ :

- Thẩm Cẩm Nguyệt, ta quyết cùng ngươi một còn một mất vì sư tỷ ngươi đã lén hãm hại ra, giết người rồi ta sẽ giết luôn sư tỷ ngươi.

Dứt lời, Phụng Chân liền phóng hữu chưởng đánh thẳng giữa ngực Cẩm Nguyệt.

Cẩm Nguyệt nhảy sang bên la lớn :

- Đoàn Trung Ngọc, ngươi tự xưng là con người đảng hoàng, thế sao vừa xuất chiêu đã chop vào giữa ngực cô nương là ý gì?

Phụng Chân đỏ mặt, nàng liền quật ngược cánh tay phạt ngang vào yếu huyệt nơi hông của Cẩm Nguyệt nhưng Cẩm Nguyệt liền uốn người đi bộ tránh chiêu rất tuyệt vời.

Nàng ta lại nói :

- Trung Ngọc, ngươi muốn giết ta đâu phải dễ, thế mà ngươi còn đòi giết luôn sư tỷ của ta nữa. Vậy ta gọi nàng ấy đến cho ngươi giết luôn một lượt nhé!

Nói dứt nàng ta gọi lớn :

- Liễu Hàn sư tỷ hãy đến mau đi, người ta muốn giết cả sư tỷ muội chúng mình đấy!

Từ trong một ngách đá gần đấy, Hứa Liễu Hàn tung mình nhảy vọt đến.

Như vậy, chứng tỏ nàng ta không phải từ trong cốc khẩu đi ra, mà có lẽ vừa đi đâu mới về.

Cẩm Nguyệt liền hỏi :

- Hứa tỷ, con a đâu Phụng Chân đã chạy mất rồi sao?

Liễu Hàn gật đầu :

- Con a đâu chạy thoát, nhưng ta đã có Đoàn công tử là đủ rồi.

Liễu Hàn quay qua Phụng Chân :

- Đoàn công tử à, Phụng Chân yêu quý của công tử đã đi mất dạng rồi. Thôi, công tử cứ về Hứa gia phủ vậy nhé, chúng tôi không trách cứ gì về việc công tử đã trốn thoát đâu.

Phụng Chân hét lên :

- Các người đừng nói nhiều!

Tiếp theo, Phụng Chân liền vung tay tổng thẳng vào giữa ngực của Liễu Hàn.

Khẽ lách mình qua một bên, Liễu Hàn cười hí hí :

- Nếu không chịu nghe lời nói phải thì...

Phụng Chân không đợi nàng ta nói hết câu, hai tay nàng cứ liên tiếp tấn công.

Liễu Hàn vẫn cười :

- Ta cảnh cáo lần chót, nếu còn hung hăng, làm ta nổi giận phát độc trùng thì đừng có trách.

Phụng Chân cười khẩy :

- Liễu Hàn, ngươi đã lầm rồi, chiếc đầu của ta có thể rơi, thân ta có thể nát, chứ không bao giờ ta sợ những lại độc trùng, thứ tà môn hạ lưu của ngươi đâu.

Liễu Hàn bật cười lớn :

- Hay lắm! Ngôn từ khí khái thật nhưng một khi ta cho độc trùng phát tác thì có lẽ ngươi sẽ không thể nói lời cứng rắn nữa đâu.

Dứt lời, nàng ta liền mở chiếc khăn quần đầu để cho mớ tóc xỏa tung.

Thấy Liễu Hàn hành động như vậy nên Cẩm Nguyệt lật đật khoát tay kêu lớn :

- Hứa tỷ tỷ.

Liễu Hàn quắc mắt :

- Thảm sư muội ngăn cả ta sao?

Cẩm Nguyệt lắc đầu :

- Muội sợ sư tỷ quá nóng mà hỏng việc.

Liễu Hàn nói :

- Sư muội không thấy hấn cứ quật cường mãi đó sao? Nếu không cho hấn ném khổ, làm sao hấn nghe lời chúng ta được.

Vừa nói nàng ta vừa rút ra một cái còi bằng xương trắng đưa lên miệng thổi một tiếng dài.

Cẩm Nguyệt liền nói nhanh :

- Hứa tỷ, hãy thổi nhẹ một chút, nếu quá tức giận tỷ tỷ thổi mạnh thì hấn sẽ mục tan xương cốt cấp kỳ, kế hoạch chúng ta cũng hỏng thôi.

Liễu Hàn cười khẽ :

- Nếu sư muội nhắc đến kế hoạch thì tỷ tỷ chỉ dùng Lạc Thanh Pháp chứ không dùng đến Đoạt Hồn Pháp, chỉ cho hấn biết chút lợi hại mà thôi.

Nói xong, nàng ta lại tiếp thổi tiếng còi réo rất như tiếng còi của bọn mục đồng.

Đã nghiên cứu thật kỹ với lão Quái Y Đình Hạo và cũng điều tra hiện tượng những kẻ bị độc trùng hành hạ, cho nên thấy Liễu Hàn thổi tiếng còi thì Phụng Chân liền ngồi xếp hàng trên mặt cỏ.

Ban đầu nàng cũng làm bộ ra vẻ cứng rắn chống chọi với những gì đang hoành hành, nhưng sau đó toàn thân bỗng rung lên, càng lúc càng gia tăng, hai hàm răng nghiến kêu kèn kẹt.

Cách “đóng trò” của Phụng Chân rất tuyệt vời, làm cho đối phương không chút nghi ngờ nào cả.

Tiếp theo Phụng Chân cố làm cho Liễu Hàn lầm tưởng nguyên khí của nàng bị tổn thương nên không nỡ hành hạ thêm nữa.

Cẩm Nguyệt thấy thế nên ngăm ra hiệu cho Liễu Hàn, bởi vậy Liễu Hàn liền ngưng thổi cát ngay chiếc còi xương trắng.

Cẩm Nguyệt liền bước đến trước mặt của chàng Trung Ngọc giả, rồi cất tiếng :

- Đoàn công tử, sự lợi hại về độc trùng chắc công tử đã biết qua rồi chứ?

Trung Ngọc có nét mặt muốn chống đối, nhưng rồi nàng lại cúi đầu thở dài ngại ngần.

Cẩm Nguyệt liền tiếp :

- Nghe lời chúng tôi, công tử sẽ có đường sống, còn chống chọi thì thâm can bị độc trùng găm nhăm lẩn hồi cũng phải chết thôi.

Phụng Chân biểu lộ sự cảm nhận lời lẽ của Cẩm Nguyệt là đúng và rất sợ sệt những hình phạt của độc trùng nên nàng cúi đầu lặng thinh tỏ vẻ khuất phục rõ rệt.

Cẩm Nguyệt nói với Liễu Hàn :

- Sư tỷ thấy tài thuyết phục của sư muội chưa.

Liễu Hàn gật đầu :

- Bây giờ Hàn Phong kiểm ở trong tay chúng ta thì có gì phải e sợ a đâu ấy. Nếu lần sau sư tỷ mà gặp y thì nhất định sẽ hạ thủ y thị bằng độc trùng mới được.

Cẩm Nguyệt lại hỏi :

- Hứa tỷ, có phải sư tỷ định dung thủ pháp Hồng Quang Thuật để đối phó với Phụng Chân chăng?

Liễu Hàn liếc về phía Phụng Chân ra dấu cho Cẩm Nguyệt nên nàng ta không nói thêm nữa.

Một lúc sau, Cẩm Nguyệt lớn tiếng gọi :

- Đoàn công tử à! Bây giờ chúng ta về Hứa gia phủ nhé! Nếu công tử đi không được, tôi sẽ công công tử vậy.

Phụng Chân sợ chúng nghi kỵ nên chàng trở giọng cứng cỏi :

- Ai cần người chứ!

Vừa nói nàng vừa đứng lên nhưng rồi giả bộ như nguyên khí bị tiêu hao nên lại té ngồi trở lại.

Sau cùng nàng cố gắng mất lần mới đứng lên được và chân bước đi xiêu vẹo.

Cẩm Nguyệt liền bước nhanh đến cạnh Phụng Chân nói :

- Đoàn công tử à! Uy lực của độc trùng lợi hại lắm, nếu càng dùng lực mà kháng cự, càng dễ bị nó hại cho mau chết đấy.

Liễu Hàn cũng bước theo tiếp lời :

- Quả thật Thượng Quan tiểu muội của Đoàn công tử là người thức thời đáng phục.

Trung Ngọc gằn giọng :

- Người nói thế là thế nào?

Liễu Hàn đáp :

- Phụng Chân biết rõ độc trùng của tôi không một ai có thể giải được, nên từ lúc Đoàn công tử trốn đi, chúng tôi đâu cần phải suy tìm vì tin rằng nếu muốn sống nhất quyết công tử phải quay lại đây thôi, và cũng hiểu được điều đó nên Phụng Chân mới đưa Đoàn công tử đến nơi này để cầu toàn sinh mạng, như vậy có phải nàng ta là kẻ thức thời không?

Phụng Chân cau mặt tỏ vẻ giận dữ :

- Hứa Liễu Hàn, người đừng tưởng Đoàn Trung Ngọc này là kẻ tham sinh uy tử đâu nhé!

Liễu Hàn mỉm cười lắc đầu :

- Không biết sợ chết có thể là bậc anh hùng mà cũng có thể là hạng điên rồ liều mạng, không biết Đoàn công tử thuộc vào hạng nào?

Nàng vẫn giữ nụ cười, thông thả tiếp :

- Trường hợp của Đoàn công tử là vấn đề độc trùng, nếu một khi nó phát tác chắc Đoàn công tử đã biết sự lợi hại cực kỳ của nó.

Phụng Chân giả bộ như nhớ lại cái đau đớn vừa rồi nên tay nàng khẽ run lên.

Hai nàng nhìn nhau mỉm cười lắc đầu và dìu Phụng Chân về đến Hứa gia phủ.

Khi vào khách sảnh đã thấy tên đạo sĩ Chu Mân hằm hằm bước ra hỏi :

- Hẳn là ai thế?

Dìu Phụng Chân đến ngồi vào chiếc ghế, Cẩm Nguyệt cười nhạt :

- Chàng ta là Đoàn Trung Ngọc thiếu hiệp đấy.

Chu Mân hỏi tiếp :

- Dìu hẳn về đây làm gì chứ?

Liễu Hàn nhíu mày gay gắt :

- Đạo sĩ muốn xem xét việc riêng tư của tỷ muội chúng tôi nữa sao?

Trước sự việc như vậy, Phụng Chân liền lợi dụng khai thác nàng câu mày trừng mắt hỏi Liễu Hàn :

- Hứa cô nương, đạo sĩ này sao dữ thế. Nhị vị cô nương là người gì của hẳn mà trông hẳn vô lễ như thế?

Câu hỏi châm chọc của Phụng Chân không làm cho Liễu Hàn phát giác vấn đề ly gián, trái lại làm cho Liễu Hàn cảm thấy Trung Ngọc đã bắt đầu chú ý đến nàng ta đó là điều nàng ta mong ước.

Bởi vậy, Liễu Hàn quắc mắt nhìn Chu Mân, đáp :

- Hẳn là đạo sĩ Chu Mân, một trong Tây Vực lục sát đấy, hẳn là bằng hữu bình thường tạm ngụ nơi này đấy thôi.

Lão đạo sĩ Chu Mân quyết trả đũa nên cười hắc hắc, quát :

- Đoàn Trung Ngọc, ngươi là tên khốn kiếp, dám buông lời vô lễ đối với ta như thế à?

Chưa bao giờ bị người miệt thị như thế, nên Phụng Chân nổi giận, định đứng lên cho hẳn một bài học, nhưng kịp thời nghĩ lại vai trò của mình nên nàng đành chịu đựng.

Nhưng Chu Mân nhất quyết trả đũa nên hẳn thấy nàng vừa dợm người đứng lên thì chưởng thế của hẳn đã tung ra.

Nhưng lúc đó, nàng chợt nghĩ vai trò của mình là Đoàn Trung Ngọc vừa mới bị độc trùng hoành hành làm cho tổn hao nguyên khí cho nên nàng ngấm ngấm vận huyền công hộ thân đề phòng, một mặt nàng giả bộ như vừa vung tay chống đỡ là không giữ vững được thân mình té ngồi trở xuống, cử động của nàng thật ăn khớp, cho nên không một ai nhận ra, đó là cách thừa cơ tránh né mà cả Chu Mân, kể phát chưởng tấn công cũng không sao biết được.

Lão ta trối giọng cười đắc ý :

- Ha, ha... Đoàn Trung Ngọc chỉ có vậy thôi à?

Liễu Hàn và Cẩm Nguyệt không thể ngờ rằng Chu Mân lại dám hành động như thế, đến khi nhìn thấy không còn ngăn kịp.

Liễu Hàn ngờ Trung Ngọc bị nội thương nên lật đặt bước tới vồn vã hỏi :

- Đoàn công tử... Công tử có sao không?

Không đáp lời Liễu Hàn, mà Phụng Chân quắc mắt nhìn Chu Mân hằm hực :

- Tên đạo sĩ bí ỏi...

Nàng cố làm ra vẻ tức giận, nên chỉ nói được mấy tiếng rồi quay qua nhỏ nhẹ với Liễu Hàn :

- Liễu Hàn cô nương, nếu còn nghĩ nghĩa tình xin cô nương hãy cho tôi thuốc giải độc trùng để tôi trị tên đạo sĩ bí ỏi này một trận.

Phụng Châu vẫn biết Liễu Hàn là con người giao hoạt, không dễ dàng trao thuốc giải trong lúc này, nhưng đây là cơ hội không thể thử nghiệm để lần lần đi đến mục đích.

Tuy vậy, Liễu Hàn cũng đã bị cảm kích nên vội nói :

- Đoàn công tử hãy yên tâm, tôi sẽ thay công tử làm việc ấy tức thì.

Dứt lời, Liễu Hàn quay qua Chu Mân :

- Chu đạo sĩ! Đạo sĩ nên rõ nơi đây là Hứa gia phủ chứ đâu phải là thạch động của Chu bằng hữu mà quá tự tại như vậy.

Nghe những lời này, Chu Mân cảm thấy chân tay run lên, vừa tức tối vừa cảm thấy sợ hãi bởi đôi mắt sắc bén tóe hào quang ác sát.

Lão ta bật cười ghen tức :

- Hứa... Hứa cô nương, nữ đối xử với tôi như thế sao?

Nhưng Liễu Hàn không thay đổi thái độ mà còn cất tiếng lạnh lùng hỏi :

Chu Mân thật sự ngớ ngẩn, sững sờ một lúc rồi mới thốt được lời :

- Tôi... tôi từ Tây Vực đến đây!

Bỗng Liễu Hàn bật tiếng cười xoi mói khinh thị rồi giọng nói độc hiểm :

- Câu nói “Nguyệt thị cố hương viên” thật là thâm thúy biết bao cho người lìa xa xứ sở, chỉ có cố hương mới nhìn thấy được cái đẹp của trăng tròn. Chu bằng hữu xa quê đã lâu rồi, chẳng lẽ không hoài niệm cố hương sao? Bằng hữu không nghĩ đến chuyện trở lại Tây Vực à?

Chu Mân bất giác rùng mình :

- Hứa Liễu Hàn, cô nương muốn đuổi tôi trở về Tây Vực thật đấy à?

Liễu Hàn vẫn cười :

- Ý nghĩa của bằng hữu quả là đúng đắn.

Biết sức mình không phải là đối thủ của Liễu Hàn và Cẩm Nguyệt nên lão ta thấp giọng :

- Tôi về Tây Vực trước và sẽ chờ xem nhị cô nương có trở về được Tây Vực không?

Đáp lời lão là những chuỗi cười khinh thị dòn dã của Liễu Hàn và Cẩm Nguyệt vang lên như không muốn dừng.

Chu Mân thấy vậy, hấn giậm chân tức tối và quay mình phóng đi thật nhanh khỏi Hứa gia phủ.

Khi Chu Mân đã mất hút ngoài xa, Liễu Hàn quay nhìn Phụng Chân nhỏ nhẹ :

- Đoàn công tử, tôi xử trí với tên vô loại ấy như thế đã vừa chưa?

Loại được một địch thủ, Phụng Chân mừng thầm, nàng khẽ gật đầu :

- Liễu Hàn cô nương xử trí rất hay nhưng có phần gay gắt quá!

Từ câu nói, từ sự kiện này Phụng Chân từ từ vừa giữ tư cách trong vai mình đóng là Trung Ngọc tuy có chút dâm dăng để làm thế nào đạt được mục tiêu là lấy thuốc giải độc trùng.

Qua trao đổi qua lại Phụng Chân thấy đã đến lúc đi sâu vào vấn đề mà cô gái Tây Vực đòi hỏi nên Phụng Chân nói :

- Các người dung thủ đoạn ti tiện như thế đối với tôi thì làm sao tôi không tức tối chứ?

Liễu Hàn tỏ lộ tâm tư :

- Sự việc ấy chẳng qua tôi muốn giữ... Đoàn công tử nên mới hành động như vậy, nhưng nhất định không bao giờ hại đến tính mạng của công tử cơ mà.

Phụng Chân lắc đầu :

- Tôi không thể chấp nhận cái việc làm như vậy được.

Liễu Hàn phì cười :

- Nếu vậy Đoàn công tử muốn như thế nào chứ?

Phụng Chân nói ngay :

- Dùng thuốc giải để đổi lấy lòng thành thật.

Liễu Hàn cười dịu ngọt :

- Thuốc giải uống vào tất nhiên biết ngay thật hay giả rất rõ ràng, còn tình thật của công tử làm sao đo lường được.

Phụng Chân nói :

- Nếu cô nương nghi ngờ thì phải làm sao đây chứ chẳng lẽ chỉ có nói thôi sao.

Liễu Hàn bật cười rồi đọc hai câu thơ:

Chưa đến dòng sông chưa thấy sông

Chẳng đến Vu Sơn có thấy mây.

Phụng Chân đã rõ thâm ý của Liễu Hàn nhưng trước khi vào chốn này, nàng đã tiên liệu sự việc cũng sẽ đến như thế đối với Liễu Hàn nên Phụng Chân trầm ngâm một lúc đáp :

- Được rồi, tôi bằng lòng điều kiện ấy, hãy trao thuốc giải cho tôi đi.

Nhưng Liễu Hàn lại lên tiếng :

- Tôi trao cho công tử thuốc giải độc trùng với Kích Giao tán cùng một lúc vậy.

Nghe đến Kích Giao tán Phụng Chân biết ngay là loại dâm dược cực mạnh, nhưng nàng vẫn tin tưởng vào thuốc “khắc độc” của Quái Y Đinh Hạo nên mạnh dạn đáp :

- Được tôi bằng lòng!

Câu nói của Phụng Chân đã làm hai cô nương kia đáp ứng bằng cách mời nàng :

- Chúng ta hãy vào Lạc Thất.

Phụng Chân giật mình hỏi :

- Vào Lạc Thất để làm gì?

Liễu Hàn đáp :

- Vào trong ấy rồi tôi sẽ giao hai loại thuốc cho công tử cho tiện.

Phụng Chân còn do dự thì Liễu Hàn đưa tay :

- Xin mời Đoàn công tử vào Lạc Thất.

Đã đến nước này, Phụng Chân không thể để bọn chúng nghi ngờ, nên nàng lách mình bước vào một cách tự nhiên.

Vừa vào nàng liền khựng lại hỏi :

- Ô! Còn phòng của ai kia?

Liều Hàn cười :

- Phòng bên kia để chứa binh khí.

Phụng Chân rung động, nàng thầm mong trong đó có cả Hàn Phong kiếm.

Ba người vừa vào trong thì cánh cửa hình bán nguyệt liền khép lại ngay.

Trong gian phòng trống rỗng chỉ có một cái nệm ở trên nền phòng mà thôi.

Trong khi Phụng Chân quan sát gian phòng thì Cẩm Nguyệt lên tiếng giục :

- Hứa tỷ, có thể trao thuốc giải cho Đoàn công tử được rồi đó.

Liều Hàn cười :

- Trước hết Đoàn công tử uống Kích Giao tán rồi sau đó mới uống thuốc giải độc trùng chó.

Phụng Chân gật đầu :

- Hứa cô nương trao Kích Giao tán cho tôi đi.

Liều Hàn vừa cười vừa bước lại cái tủ nhỏ chìm sâu trong tường đá lấy ra một liều thuốc trao cho Phụng Chân và nói :

- Đoàn công tử hãy uống đi.

Phụng Chân tin tưởng có “khắc độc” nên nàng bỏ thuốc vào miệng ngay.

Tiếp đó nàng ta lại trao cho Phụng Chân một hoàn thuốc màu vàng và nói :

- Đây là thuốc giải độc trùng.

Phụng Chân cầm hoàn thuốc đưa lên ngửi rồi hỏi :

- Hoàn được xem bình thường này mà là thứ thuốc giải độc trùng sao?

Liều Hàn cười :

- Được hoàn này do chính tay tôi bào chế chẳng lẽ là giả sao công tử?

Phụng Chân giả bộ bỏ thuốc vào miệng song thực sự nàng vẫn giấu nó trong tay.

Qua một lúc, Liều Hàn cất tiếng hỏi :

- Đã uống thuốc rồi, công tử thấy thế nào?

Phụng Chân làm bộ uốn mình :

- Đúng là thần dược!

Lúc ấy ánh mắt Liều Hàn chợt lóe lên và nàng giậm chân tắc lưỡi :

- Ô! Quên mất, đã vào đây mà không mang theo Hàn Phong kiếm, nhờ Thượng Quan Phụng Chân xuất hiện phá quấy trở tay sao kịp?

Cẩm Nguyệt vội giục :

- Thế thì Hứa tỷ tỷ hãy trở ra đem báu kiếm vào đi.

Liều Hàn mỉm cười :

- Công tử hãy chờ tôi một chút nhé!

Nói xong nàng ta ông ẹo bước qua cửa thì cái cửa đã khép chặt lại ngay.

Nhưng khi cửa đã đóng chặt, nàng Cẩm Nguyệt lại vẫn đứng nhìn cánh cửa đóng chặt và cũng đứng sát cạnh Phụng Chân.

Như như chớp, Phụng Chân liền bất ngờ rung tay điểm nhanh vào yếu huyệt của Cẩm Nguyệt.

Quá bất ngờ và không một chút đề phòng, nên Cẩm Nguyệt chỉ kịp kêu lên một tiếng “á” là đã ngã ngồi trên nền gian phòng.

Cẩm Nguyệt kinh ngạc :

- Người... người không phải là Đoàn Trung Ngọc? Vậy người là... ai...? Hay là...

Phụng Chân cười khẩy chặn lời :

- Ta chính là...

Nàng vừa nói đến đó, chợt bên ngoài có giọng cười của Liễu Hàn vọng vào :

- Người là Thượng Quan Phụng Chân bây giờ mới lộ nguyên hình phải không?

Phụng Chân giật mình và thầm phục đối phương lợi hại, lai lịch của nàng đã bị khám phá.

Tuy vậy Phụng Chân vẫn bình thản hỏi :

- Hứa Liễu Hàn, nhân lực của người khá lắm, nhưng ta muốn hỏi người khám phá ra ta từ lúc nào?

Liễu Hàn nói vọng vào :

- Ta cũng vẫn bị lừa, nhưng có một điều người không nghiên cứu kỹ về tính dược thuốc giải độc trùng nên ta mới đoán ra người.

Phụng Chân giọng thắc mắc :

- Tính dược thuốc giải độc trùng như thế nào?

Liễu Hàn cười hăng hắc :

- Bất kỳ nạn nhân nào được uống thuốc giải độc trùng của ta rồi thì bụng đau như xé, phải bị tiêu chảy để tống cho ra hết những độc trùng đó, thế mà người không có hiện tượng đó, tất nhiên người không phải là Đoàn Trung Ngọc.

Nàng thất vọng thở dài, chỉ vì sơ ý mà hỏng việc.

Phụng Chân âm ức hỏi thêm :

- Có thể người biết ta không phải Đoàn Trung Ngọc, nhưng tại sao biết được ta là Thượng Quan Phụng Chân?

Liễu Hàn cất giọng đắc ý :

- Điều này đơn giản thôi! Vì ngoài Phụng Chân ra còn ai dám hy sinh cho Trung Ngọc, làm việc mạo hiểm như thế này.

Nàng Cẩm Nguyệt biết rõ người cùng ở trong phòng với nàng là Phụng Chân nên hốt hoảng thét lớn :

- Hứa tỷ, sư tỷ hãy mau mau mở cơ quan cho “Mê hương” xông vào phòng để bắt con tiện tỳ này nhanh đi.

Liễu Hàn đáp :

- Y thị không sợ Kích Giao tán tất nhiên đã có sẵn thuốc trừ, vậy thì “Mê hương” làm gì được y thị chứ?

Cẩm Nguyệt kêu lên :

- Hứa tỷ, vừa rồi sư tỷ phát giác đối phương sao không báo cho tôi biết để cùng ra với.

Liễu Hàn đáp :

- Đối với Phụng Chân, con người nguy hiểm như vậy, nếu tiết lộ ra chẳng những muội mà cả tỷ tỷ đây cũng khó mà thoát khỏi Lạc Thất.

Cẩm Nguyệt hỏi lớn :

- Nếu không xông “Mê hương” thì phải làm sao đây?

Liễu Hàn đáp :

- Ta sẽ cho nước ngập vào bằng những đường nước từ trên nóc Lạc Thất đấy.

Nàng nói chưa dứt lời, thì từ trên nóc Lạc Thất nước đã tuôn xuống từ những lỗ trên ấy.

Cầm Nguyệt lại hốt hoảng :

- Hứa tỷ tỷ cho nước vào, là định giết luôn cả muội sao?

Liễu Hàn đáp :

- Tài ở dưới nước của muội vài ngày chẳng sao, vì vậy chỉ vài giờ Phụng Chân chết rồi thì muội ra chứ có sao đâu?

Cầm Nguyệt la lên :

- Tỷ tỷ nói đúng lắm nhưng giờ đây tôi bị khống chế huyết đạo cả rồi nên làm sao chịu nổi một khắc chứ đừng nói vài giờ vài ngày.

Liễu Hàn kinh ngạc :

- Tại sao muội lại bị điểm huyết như thế, sao vô ý quá vậy.

Rồi giọng nói hiểm ác tiếp tục vọng vào :

- Nhưng cũng không sao, muội có chết chung với Thượng Quan nữ hiệp đó cũng là điều vinh hạnh thôi.

Chỉ một lúc, trong phòng nước đã lên quá đầu gối như một cái hồ.

Phụng Chân nhìn Cầm Nguyệt lắc đầu :

- Thấm Cầm Nguyệt, người đã sáng mắt ra chưa? Hứa sư tỷ của người là như thế đấy!

Bên ngoài không còn nghe tiếng Liễu Hàn và trong phòng nước cứ tiếp tục dâng lên.

Cầm Nguyệt ngồi trong nước ngược mặt lên nói :

- Thượng Quan cô nương, bằng hữu đã biến thành cứu nhân, thì cứu nhân có thể biến thành bằng hữu chăng?

Nước lại lên nữa, tuy mới tới bụng người đứng, nhưng với Cầm Nguyệt đã phải nhón đầu lên mới ló được cái cằm vì nàng bị khống chế huyết đạo nên chỉ ngồi chứ không đứng được.

Như trong hai người trong phòng kẻ chết trước phải là Thấm Cầm Nguyệt.

Phụng Chân nhìn chăm chú vào mặt Cầm Nguyệt một lúc rồi vụt nhảy đến vung tay giải khai huyết đạo cho nàng và nói :

- Có thành được bằng hữu hay không đó là chuyện sau này, bây giờ ta không thể để cho người chết.

Cầm Nguyệt đứng phắt lên trở mặt :

- Thượng Quan cô nương, cô nương không suy tính cho thật kỹ trước khi hành động sao?

Phụng Chân đáp :

- Nước đã lên đến gần mũi cô nương rồi, chờ làm một bài tính cân nhắc lợi hại thì cô phải chết ngộp mất.

Cầm Nguyệt âm thầm vận khí cảm thấy công lực hoàn toàn khôi phục, nàng vụt nhảy vọt lên trần nhà giơ hai ngón tay chia thẳng vào những lỗ nước nơi đó, chỉ phong xé gió vèo vèo, những tấm gương phản chiếu thiết kế trên đó rào rào rơi xuống.

Phụng Chân nói :

- Thấm cô nương định phá hủy cả những tấm gương trên ấy sao?

Cầm Nguyệt đáp :

- Đây là những tấm gương phản chiếu, bên ngoài nhờ đó mà có thể thấy tất cả bên trong phòng này.

Chợt bên ngoài có tiếng Liễu Hàn vọng vào :

- Phụng Chân à! Nước mát như thế có dễ chịu không?

Nhưng tiếng nói chợt ngưng và nàng ta lại thốt lên kinh ngạc :

- Vừa rời nơi đây một lúc sao bây giờ không còn thấy gì bên trong cả.

Nàng ta lại hét lớn :

- Cẩm Nguyệt, người đã đầu hàng Phụng Chân nên chỉ cách phá cơ quan rồi phải không?

Cẩm Nguyệt nghiêng rằng định trả lời, nhưng Phụng Chân lấy mắt ra hiệu bảo nàng im lặng.

Cẩm Nguyệt hiểu ý gật đầu.

Bên ngoài Liễu Hàn kêu liên tục lượt bên trong vẫn không có tiếng đáp lại.

Liễu Hàn lẩm bẩm :

- Những tấm gương phản chiếu đã bị phá hủy cả rồi, nhưng còn hệ thống truyền âm chẳng nhẽ cũng hư hại rồi sao, mà không nghe gì bên trong cả và như vậy mình nói bên ngoài bên trong cũng không nghe được nốt.

Tuy nhiên Liễu Hàn vẫn gọi lên mấy lượt nữa rồi tức giận nói :

- Được rồi! Ta sẽ bỏ luôn Hứa gia phủ này.

Cẩm Nguyệt lo sợ vì tức giận Liễu Hàn có thể cho nổ địa lôi nên cần phải tìm cách trì hoãn mới xong.

Nàng kêu lên :

- Hứa sư tỷ, tỷ tỷ ơi!

Nghe được tiếng bên trong, Liễu Hàn biết hệ thống truyền âm chưa bị phá hủy bèn hỏi :

- Thảm sư muội, tình hình trong đó như thế nào rồi?

Cẩm Nguyệt đáp :

- Nước đã ngập tận cổ, muội bị khổng chế huyết đạo sắp chết rồi đây.

Liễu Hàn hỏi tiếp :

- Còn Phụng Chân thì sao?

Cẩm Nguyệt đáp với giọng như kiệt sức :

- Y thị không biết lỗi, nên hôn mê rồi.

Liễu Hàn lộ giọng mừng :

- Tại sao những tấm kính phản chiếu lại vô hiệu cả thế?

Cẩm Nguyệt đáp :

- Lúc này, Phụng Chân bị uống nước nên nàng ta giận quá vung chưởng đánh lung tung vì thế nên những tấm kính phản chiếu bị vỡ cả.

Cẩm Nguyệt lại la lên :

- Hứa sư tỷ, hãy ngưng nước đi nếu không muội sắp không còn chịu đựng được nữa rồi.

Liễu Hàn cười khanh khách :

- Muội ơi! Hãy chịu khó đi, đợi vài giờ nữa mới được, đó là biện pháp an toàn bắt buộc thôi, chứ không còn cách nào khác.

Ngay lúc đó, chợt bên ngoài nổi lên giọng cười ha hả :

- Hứa Liễu Hàn, người làm sao hại được Thượng Quan Phụng Chân nữ hiệp. Hãy mau mau đưa nàng còn toàn mạng, chống đối ắt mất mạng.

Tiếp theo đó là tiếng binh khí khua vang.

Trong phòng, Cẩm Nguyệt khẽ hỏi :

- Thượng Quan cô nương, ai thế?

Phụng Chân đáp :

- Lão Quái Y Đình Hạo.

Trong khi đó bên ngoài lại vang lên nhiều tiếng người và tiếng binh khí, rồi lại có tiếng vang lên :

- Liễu Hàn, người đang sử dụng Hàn Phong kiếm của Thượng Quan cô cô của ta phải không?

Liễu Hàn nạt lớn :

- Đúng, chính là Hàn Phong kiếm đấy.

Nàng ta nói chưa dứt câu thì bỗng chợt “hự” lên mấy tiếng và tiếp theo là giọng cười của Đình Hạo :

- Liễu Hàn, người đã trúng Độc Thần châm của lão phu rồi, người vậy vùng làm gì nữa.

Không nghe tiếng trả lời của Liễu Hàn mà chỉ có tiếng binh khí vang lên hỗn độn.

Cẩm Nguyệt khẽ nói :

- Thượng Quan cô nương hãy cầu cứu lão Quái Y đi.

Phụng Chân hỏi lớn :

- Bên ngoài có phải Đình lão quái y không?

Đình Hạo liền đáp :

- Lão phu đây, Thượng Quan cô nương ở nơi nào?

Phụng Chân hỏi tiếp :

- Hứa Liễu Hàn ở đâu rồi?

Đình Hạo đáp :

- Y thị bị trúng Độc Thần châm của lão phu rồi nhưng thật ra Thần châm ấy không có độc, tại lão phu hô hoán lên làm y thị hoảng sợ chạy mất rồi. Sư huynh đệ Kim Phi đang truy đuổi.

Phụng Chân nói :

- Tôi đang bị kẹt ở thủy lao, hãy tìm cách dùng cho nước tràn vào nữa là được.

Đình Hạo hỏi :

- Làm sao ngừng nước đây?

Cẩm Nguyệt khẽ nói với Phụng Chân :

- Cô nương bảo lão Quái Y xoay cái tượng con sư tử nơi cái đôn ở góc tường bốn vòng thì nước sẽ ngưng ngay.

Phụng Chân liền nói ra ngoài cho Đình Hạo. Tức thì lão ta chạy đi ngay và chỉ trong chốc lát nước không đổ xuống nữa.

Cẩm Nguyệt thở phào :

- Bây giờ phải thoát ra khỏi nơi này.

Rồi nàng nói rõ cho Phụng Chân cơ quan mở cửa để Phụng Chân nói cho Đình Hạo để lão ta mở cửa Lạc Thất này.

Vì y phục của Cẩm Nguyệt quá mỏng manh bị ướt hết dán sát người trông lồ lộ nên nàng vội nói :

- Thượng Quan cô nương hãy chia cho tôi mảnh áo ngoài, chứ không khí mở cửa ra trông kỳ lắm.

Phụng Chân liền cởi áo ngoài đưa cho nàng ta và nói :

- Thấm cô nương, những gì không tốt của cô nương, nhờ hăm nước này rửa sạch, tôi mong từ đây cô nương sẽ là một kẻ như tôi chứ không có vấn đề hơn kém.

Cẩm Nguyệt cảm động rơi lệ :

- Tôi không ngờ những người Trung Nguyên có tấm lòng vị tha vô biên đến thế.

Nhân cơ hội này Phụng Chân hỏi :

- À! Thấm cô nương, vị Dực Vương Thần Y còn bị cô nương giam giữ chứ?

Cẩm Nguyệt lắc đầu :

- Vị Dực Vương Thần y ấy đã bị Hứa Liễu Hàn đưa đi giam giữ trước ngày Phong Nguyệt lâu của tôi bị hỏa thiêu, mà nơi giam giữ thật tình tôi không biết. Đó là sự thật tôi không gian dối với cô nương đâu.

Phụng Chân gật đầu :

- Tôi tin lời Thấm tỷ tỷ.

Thấy sự dối đãi của Phụng Chân như thế làm cho Cẩm Nguyệt nước mắt càng chảy nhiều hơn.

Nàng vội nắm lấy tay Phụng Chân :

- Thượng Quan cô nương, tôi vui mừng lắm!

Nàng cố nở nụ cười mà đôi mắt cứ tuôn chảy.

Ôi! Nước mắt của sự xúc động hân hoan là thế.

27. Chương 27: Buông Dao Sát Nhân Sẽ Thành Bò Tát

Những lời đối đáp giữa Phụng Chân và Cẩm Nguyệt tuy không lớn lắm nhưng vẫn lọt ra ngoài qua hệ thống truyền âm, tuy không rõ ràng nhưng lão Quái Y Đinh Hạo nghe lôm bôm liền cất tiếng hỏi :

- Thượng Quan cô nương, cô nương đang nói chuyện với ai đó?

Tuy cất tiếng hỏi nhưng Đinh Hạo vẫn loay hoay theo sự chỉ dẫn để mở cửa Lạc Thất.

Khi cánh cửa đá sịch mở ra nước tràn ào tứ tung, Phụng Chân cầm tay Cẩm Nguyệt tung người phóng ra ngoài, rồi mọi người cùng chạy luôn ra khách sảnh tránh đợt nước chảy tràn lan theo chỗ thấp thoáng ra phía sau.

Vừa vào khách sảnh Phụng Chân liền nói :

- Lão Quái Y à, đây là Thấm Cẩm Nguyệt, là vị bằng hữu sinh tử chi giao của tôi đấy.

Lão nghe qua giật mình sửng sốt đứng yên như bất động.

Phụng Chân lại vui vẻ quay sang Cẩm Nguyệt :

- Thấm tỷ tỷ, đây là lão Quái Y Đinh Hạo.

Cẩm Nguyệt vội vòng tay thi lễ :

- Tiện nữ nhờ Thượng Quan muội muội gia ân phổ độ rửa lỗi lầm, rất mong được Đinh lão gia rủ lòng giáo huấn.

Đinh Hạo chợt hiểu ra, mỉm cười :

- Quý hóa! Quý hóa! Lão phu xin chúc mừng cả hai được vẹn toàn.

Phụng Chân nhìn quanh, cau mày :

- Lão y để cho hai tiểu diệt đuổi theo Liễu Hàn thật không an toàn.

Đinh Hạo nói :

- Lúc ấy lão phu đâu thể cùng theo hai cậu ấy được vì còn ở lại đây cứu hai cô nương, nhưng chắc chắn chẳng có gì nguy hiểm cho hai cậu ấy đâu.

Phụng Chân chợt hỏi :

- Thảm tử tử, theo lời Liễu Hàn lúc này thì Hứa gia phủ có địa lôi phải không?

Cầm Nguyệt giật mình :

-Ồ! Nếu Thượng Quan muội muội không nhắc đến có lẽ chúng ta đều phải tan xác.

Vừa nói nàng vừa nắm tay Phụng Chân kéo đi đồng thời ra hiệu cho Đinh Hạo cùng lao nhanh ra cốc khẩu.

Khi ba người đã cách rất xa Hứa gia phủ thì một tiếng nổ lớn vang lên làm mặt đất rung rinh.

Cầm Nguyệt chợt la lên :

- Hãy lao qua trái nhanh đi.

Nàng kéo mạnh tay Phụng Chân, cả hai lập tức lướt đi như ánh xẹt về phía trái, Đinh Hạo bám theo sau. Khi cả ba vừa đáp sau mô đá lớn thì lại thêm một loạt tiếng nổ nữa vang lên và cát đất bay phủ bắn đến chỗ ba người.

Những tiếng nổ này đã hoàn toàn phá hủy Hứa gia phủ.

Khi tiếng nổ đã dứt ba người đứng lên phủi bụi bám vào y phục.

Đột nhiên lại có tiếng khóc từ xa đưa gần lại.

Quả là tiếng khóc và kêu réo lão Quái Y và Thượng Quan cô nương của Kim Phi và Hà Đa.

Biết hai cậu bé bình yên, Phụng Chân cất tiếng gọi lớn :

- Kim Phi, Hà Đa, chúng ta ở nơi đây này.

Nghe được tiếng nàng, hai cậu bé từ mé thung lũng lao đến như bay.

Kim Phi mặt ướt đầm nước mắt nhưng miệng cười nói :

- Bọn diệt nhi tưởng cô cô và lão Quái Y đã bị đá lấp chết rồi.

Vừa nói tới đó, hai cậu bé nhìn thấy Thảm Cầm Nguyệt nên cả hai giật mình.

Đinh Hạo nhanh lời thuật lại tự sự, nói :

- Tiểu khiếu hóa, coi chừng thất lễ đây vì bây giờ Thượng Quan cô nương và Thảm cô nương đã là tỷ muội chi giao, hãy mau đến thi lễ đi thôi.

Hai cậu bé liền bước đến cúi đầu chào.

Cầm Nguyệt dịu giọng :

- Nhị vị hiền diệt không nên khách sáo.

Hai cậu bé bước sang một bên nhưng hai khuôn mặt ấy hiện rõ nỗi buồn lo.

Thấy vậy, Phụng Chân liền hỏi :

- Kim Phi, có chuyện gì mà cả hai nét mặt lo âu ủ rũ vậy?

Kim Phi đáp :

- Lúc tiểu diệt và Hà Đa sư đệ đuổi theo Liễu Hàn một đoạn xa nhưng núi đồi chập chùng, ghềnh đá cheo leo, nên bọn tiểu diệt mất dấu đối phương.

Kim Phi nghiêm giọng nói tiếp :

- Lúc quay về quanh qua một hốc đá, chợt thấy Liễu Hàn đang đứng nói chuyện với một nam nhân.

Đinh Hạo bật cười :

- Chuyện của Hứa Liễu Hàn người đề cập đến làm gì?

Kim Phi vẫn giọng chững chạc :

- Nam nhân ấy là lão đạo trưởng Chu Mân.

Cầm Nguyệt ngạc nhiên :

- Lão ta không phải đã về Tây Vực rồi sao?

Kim Phi tiếp :

- Chúng tôi rình nghe, lão Chu Mân không thể xa Liễu Hàn được nên quyết vì nàng ta mà lập đại công, do đó hắn trở lại để báo đại công ấy.

Phụng Chân lên tiếng :

- Tiểu diệt có nghe rõ hắn lập đại công gì không?

Kim Phi rơm rớm nước mắt :

- Đại công ấy là lão ta đã cùng với một bằng hữu của lão âm mưu bắt được sư phụ của tiểu diệt rồi và đưa về giam với vị Thần Y gì đó.

Phụng Chân ngạc nhiên :

- Sao? Tiểu diệt nói sao? Tiểu diệt có nghe lão đạo sĩ ấy nói rõ chẳng? Sư phụ tiểu diệt giam với vị Dược Vương Thần Y phải không?

Lúc này Hà Đa lên tiếng :

- Cô cô à! Chúng tôi nghe rất rõ đấy, đúng như thế mà!

Trầm ngâm một lúc Phụng Chân lại hỏi :

- Tên đạo sĩ có nói tới danh tánh bằng hữu của y không?

- Tên họ thì không nghe rõ chỉ nghe hắn nói đến Thần quân gì đó.

Phụng Chân nói :

- Công lực của sư phụ người cao thâm mà bị bắt vậy kẻ ấy...

Nàng không nói hết ý mà quay sang Cầm Nguyệt :

- Thảm tỷ tỷ có ý kiến gì chẳng?

Cầm Nguyệt đáp :

- Trong giang hồ võ lâm vùng cận biên này có hai nhân vật xưng Thần quân, đó là Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết và Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu.

Đinh Hạo tiếp lời :

- Đó là hai tên hắc đạo quái ác, mà vị Thần Y bị giam ở nơi nào thì tên ấy là bằng hữu của Hứa Liễu Hàn.

Cầm Nguyệt tiếp lời :

- Tuy hai tên ấy là đại ma đầu nhưng chúng luôn hiềm khích nhau, xem nhau như kẻ thù sống chết, như vậy ai là bằng hữu của Hứa Liễu Hàn và là bằng hữu của Chu Mân, thật tình tôi cũng không biết được.

Phụng Chân lại hỏi :

- Hai hiền diệt có nghe thêm điều gì nữa không?

Kim Phi đáp :

- Bọn tiểu diệt sợ bị phát giác nên liền rời nơi ấy để tìm cô cô báo lại tin này, để cô cô tìm cách cứu sư phụ bọn tiểu diệt.

Phụng Chân nói :

- Nhất định cô cô phải tìm cách giải cứu sư phụ các tiểu diệt đồng thời giải cứu cho Dược Vương Thần Y nữa.

Nàng lấy ra hai viên thuốc màu vàng trao cho Đinh Hạo và nói :

- Đây là thuốc giải độc trùng của Hứa Liễu Hàn, lão y hãy mau đem về cho Đoàn huynh uống, vì tôi phải đi ngay để tìm cách giải cứu Lê Giang trưởng lão và Dược Vương Thần Y.

Đinh Hạo gật đầu :

- Thế cũng được, sau khi Đoàn thiếu hiệp được giải độc trùng rồi sẽ cùng lão phu đến tiếp ứng cho cô nương. Không biết cô nương tìm tên Thần quân nào trước?

Phụng Chân đáp :

- Việc này tôi và Thảm tử tử sẽ tính lại, hoặc tập trung vào một hoặc chia hai để hành động chưa nhất quyết.

Đinh Hạo nói :

- Nếu thế hẹn gặp lại sau.

Dứt lời, lão Quái Y phi thân vút đi.

Bây giờ còn lại bốn người cùng bàn luận phải hành động như thế nào cho hợp lý.

Sau cùng họ bằng lòng chia làm hai lực lượng là Phụng Chân và Hà Đa đi tìm Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu còn Cẩm Nguyệt và Kim Phi đi tìm Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết.

Phụng Chân căn dặn Cẩm Nguyệt :

- Thảm tử tử, bất cứ cách nào phát hiện ra Dược Vương Thần Y và Trưởng lão thì lập tức một người ở lại theo dõi còn một người phải thông báo ngay cho cánh bên kia để chúng ta hợp lực tiếp ứng.

Cẩm Nguyệt gật đầu :

- Được rồi, muội muội đến Vân Thiên sơn đường xa hơn hãy khởi hành trước đi, còn tử tử đến Long Phục sơn đường gần hơn chậm hơn một chút cũng được.

Tuy nói vậy, chứ hai cánh đều cùng lên đường ngay.

Suốt dọc đường Cẩm Nguyệt luôn chuyện trò cùng Kim Phi, vừa đỡ thấy đường dài vừa tạo thông cảm.

Nàng nói :

- Kim Phi hiền diệt, những ngày trước chúng ta là kẻ thù với nhau, rồi do cuộc biến tình cờ, nay ta được là cô cô của hiền diệt rồi.

Kim Phi cười :

- Thảm cô cô là người tư chất thông minh, nay gặp bạn hiền thì nhận ra con đường sáng tức thì.

Cẩm Nguyệt chớp chớp mắt :

- Mỗi lần nghĩ về dĩ vãng mà thấy thẹn với lương tâm, để giang hồ gán cho Độc Tâm Nương, thật là điều ô nhục.

Kim Phi nói ngay :

- Các vị tiền bối chân chính luôn luôn nhắc câu: “Nếu buông được cây đao sát nhân thì lập tức sẽ thành Bồ Tát” vì trong con người, ai cũng đều có Phật tánh cả.

Cầm Nguyệt lắc đầu :

- Nói là vậy nhưng thực chất hành động phải thể hiện được lời nói đó không phải là dễ. Nhưng cô cô nhất định phải cố gắng chí cùng.

Cả hai nhìn nhau cười thông cảm rồi bước nhanh hơn.

Khi đến gần Long Phục sơn, Cầm Nguyệt hỏi Kim Phi :

- Hiền điệt à! Đối với Ngọc Hồ Thần Quân chúng ta chọn giải pháp tấn công cứng rắn hay mềm dẻo.

Kim Phi hỏi lại :

- Về võ công của hần cô cô thấy thế nào?

Cầm Nguyệt đáp :

- Giữa ta với hần cao thấp khó phân đày. Nhưng sào huyệt của hần hết sức bí ẩn không phải khó tìm mà vì hần bố trí nhiều cơ quan ảo diệu lắm.

Kim Phi suy nghĩ một lúc, đáp :

- Như vậy hần có lần hơn chúng ta rồi, nên theo tiểu điệt cô cô nên áp dụng phương pháp mềm dẻo có lẽ thích hợp hơn.

Cầm Nguyệt gật đầu :

- Ta cũng nghĩ thế.

Kim Phi tiếp luôn :

- Còn về việc Thắm cô cô bước vào đường, hợp tác với Thượng Quan cô cô thì Liễu Hàn có biết chăng?

Cầm Nguyệt đáp :

- Sau khi hạ độc thủ Phụng Chân và ta, thì Liễu Hàn thoát đi nên chưa biết gì cả đâu.

Kim Phi hớn hở :

- Nếu thế, Thắm cô cô lấy tư cách chủ nhân Phong Nguyệt lâu, đến tá túc với Ngọc Hồ Thần Quân là tiện đấy.

Cầm Nguyệt lại nói :

- Thế còn hiền điệt thì sao?

Kim Phi đáp :

- Cô cô cứ điểm huyệt tiểu điệt xem như cô cô bắt được tiểu điệt để mang theo, như vậy sẽ dễ dàng vào sào huyệt Mã Triết mà nếu có gặp Liễu Hàn cũng dễ dàng đối phó.

Cầm Nguyệt ngẫm nghĩ một lúc, nói :

- Kế ấy rất hay, song tên Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết này lợi hại lắm không biết có qua mặt hần được không? Tuy nhiên không còn kế nào toàn hảo hơn.

Kim Phi nói :

- Chúng ta phải đi nhanh hơn mới được.

Cầm Nguyệt lắc đầu :

- Cũng sắp đến địa điểm rồi, nhưng muốn vào sào huyệt hần phải đợi khi mặt trời vừa khuất sau đỉnh núi phía Tây, đó là lúc sào huyệt của hần mở cửa.

Thế là cả hai tìm một chỗ yên ổn ngồi dưỡng thần để đến giờ mới tiến hành.

Khi ánh mặt trời vừa tắt, Cầm Nguyệt theo kế hoạch, điểm huyệt Kim Phi rồi nhẹ ôm xốc cậu bé, phi thân lướt đi.

Khi đến một cổ miếu, chính là cửa vào sào huyệt Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết.

Nàng Cẩm Nguyệt đi thẳng vào chính điện cổ miếu này. Trên bục thờ khá lớn, dưới tượng Phật cũ kỹ có một cái mỏ thật lớn. Cẩm Nguyệt bước đến dùng ngón tay gõ vào mỏ năm cái vang lên năm lần âm thanh rồi bước lùi ra sát cửa chính điện.

Đột nhiên tượng Phật chuyển động từ từ, rồi từ dưới chui lên hai người mà cách ăn mặc như những hình nộm âm binh.

Một tên vừa thủ lễ vừa cất tiếng hỏi :

- Cô nương đây...

Cẩm Nguyệt vừa đáp lễ vừa chận lời :

- Xin phiền các hạ thông báo với Ngọc Hồ Thần Quân là có chủ nhân Phong Nguyệt lâu Thắm Cẩm Nguyệt đến xin yết kiến.

Tên này khẽ gật đầu rồi quay sang đồng bọn :

- Đệ hãy ở đây, ta vào bẩm báo với Thần quân.

Khi tên này đã đi rồi, Cẩm Nguyệt liền hỏi tên còn lại :

- Bằng hữu à, trong vòng hai ngày qua, có ai đến đây yết kiến Thần quân không?

Tên ấy kính cẩn đáp :

- Thưa, không có ai cả.

Vừa lúc đó, tên lúc nãy đã xuất hiện, lên tiếng :

- Thần quân xin kính mời Quý nương nương nhập điện.

Dứt lời, phía bên trái một khoảng vách chợt nứt ra, tên này nói :

- Xin mời!

Vừa nói, hắn vừa đi trước dẫn đường và Cẩm Nguyệt xốc Kim Phi đi theo và phía sau là tên còn lại. Con đường này dẫn xuống dần dần như đi vào lòng đất. Quả cơ sở là địa huyệt vậy.

Tên dẫn đường đưa nàng vào gian đại sảnh thì thấy Ngọc Hồ Thần Quân cùng mấy tên thuộc hạ bước ra niềm nở ân cần đón tiếp.

Và đã có gặp rồi, nên Cẩm Nguyệt vừa thấy Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết nàng liền cung tay thi lễ.

Mã Triết cũng vui vẻ đáp lễ, nói :

- Ôi! Gió nào đưa chủ nhân Phong Nguyệt lâu Thắm cô nương đến địa huyệt của Mã Triết này.

Cẩm Nguyệt lắc đầu giọng buồn buồn :

- Thần quân chớ gọi tôi là chủ nhân Phong Nguyệt lâu nữa.

Mã Triết ngạc nhiên :

-Ồ! Có chuyện gì vậy?

Cẩm Nguyệt đáp :

- Phong Nguyệt lâu đã bị thiêu hủy rồi.

Mã Triết hỏi lại :

- Kẻ nào lợi hại thế?

Cẩm Nguyệt đáp :

- Thượng Quan Phụng Chân cùng với Đoàn Trung Ngọc và lực lượng Cái bang Đàn chủ Lê Giang trưởng lão.

Mã Triết nói :

- Bọn ấy lợi hại thật.

Rồi như nhớ ra hẳn tiếp :

- À! Cái tên ăn mày con vừa rồi bị Thảm cô nương điểm huyết cũng đã tham gia vào việc phá hoại phải không?

Cầm Nguyệt gật đầu thì Mã Triết nói :

- Nếu thế tôi sẽ cho hẳn làm mồi cho bày răn của tôi nhé!

Cầm Nguyệt khoát tay :

- Không cần đâu, sợ dĩ tôi bắt theo vì tôi muốn dùng hẳn làm miếng mồi như kẻ địch.

Mã Triết gật đầu :

- Đúng rồi. Kẻ ấy hay lắm!

Cầm Nguyệt thở dài :

- Bây giờ tôi đã rơi vào hoàn cảnh đơn côi, các thủ hạ bị tàn sát, không người trợ lực, không biết Thần quân có thể trợ thủ cho chăng?

Mã Triết bật cười ha hả :

- Thảm cô nương đừng khách sáo thế, nếu khi nào cần, thì lực lượng Ngọc Hồ điện của tôi sẽ tận lực trợ thủ cho cô nương.

Gọi là khách sảnh chứ đây chỉ là một phòng ngoài trước khi vào Ngọc Hồ điện của Mã Triết.

Vì vậy sau những lời đối thoại, Mã Triết đã thân mật mời Cầm Nguyệt đi vào Ngọc Hồ điện bằng lối bậc thang đá đi dần lên cho đến khi trước mắt hiện ra một tòa cổ thành nguy nga, rồi tiếp tục đi thẳng vào phía trong. Đến một gian phòng đặc biệt trên khung cửa bán nguyệt có đề ba chữ sơn son thiếp vàng :

“Ngọc Hồ điện” thì Mã Triết đẩy cửa nói :

- Xin mời Thảm cô nương vào.

Vừa vào bên trong, Cầm Nguyệt thông thả đi từng bước để nhìn mọi vật có vẻ ngạc nhiên thích thú nên Mã Triết mỉm cười :

- Thảm cô nương nhìn thấy Ngọc Hồ điện thế nào?

Cầm Nguyệt cũng cười :

- Nghe giang hồ đồn rằng, Ngọc Hồ điện của Mã huynh bố trí nhiều cơ quan hiểm yếu, không biết có đúng thế không?

Mã Triết gật đầu vui vẻ :

- Lời đồn ấy không sai đâu.

Tên ma đầu này chợt nghe Cầm Nguyệt gọi Mã huynh nghe thân mật nên cởi mở tiếp :

- Nếu Thảm muội muốn biết qua, ngu huynh chẳng e ngại.

Nói rồi hẳn giải thích cho Cầm Nguyệt biết và có ý khoe khoang khoa trương. Trái lại Cầm Nguyệt chăm chú nghe để ghi nhớ.

Giải thích một lúc, Mã Triết nói :

- Nếu hiền muội muốn xem, ngu huynh sẽ cho phát động cơ quan để hiền muội thấy ngay.

Cầm Nguyệt nhún vai :

- Được Mã huynh cho xem thì còn gì bằng.

Mã Triết cười cười rồi bước tới nắm một cái hoa được chạm trổ trên chiếc Long Ý xoay một vòng, lập tức nghe tiếng chuyển động, một tấm bưng sắt nặng ngàn cân từ trên trần nhà tụt xuống chặn bít ngay cửa Ngọc Hồ điện.

Cầm Nguyệt mỉm cười :

- Cái Thiết Tỏa Môn này thật là hãn hữu nhưng đây chỉ là sơ bộ ngoại biên thôi chứ gì?

Mã Triết cười, rồi hần với tay ấn vào một nụ hoa hồng cũng chạm trên Long Ý, tức thì một tiếng lách cách nổi lên đầu đó, rồi bất thần một cái lồng sắt lớn từ trên cao vụt chụp xuống, nhốt trọn Cầm Nguyệt và Mã Triết vào bên trong.

Cầm Nguyệt lòng lo sợ :

- Mã huynh, Mã huynh làm cái trò gì vậy?

Mã Triết cười khè khè :

- Hiền muội cứ bình tĩnh và sẽ rõ tự sự thôi.

Lời hần chưa dứt, tiếng chuyển động đã phát ra, chỗ đứng của hai người cùng chiếc lồng sắt đột nhiên sụt xuống sâu.

Khi chiếc lồng ngừng lại, thì trước mặt quang cảnh đã thay đổi. Họ vẫn ở trong lồng sắt nhưng lồng sắt này đang đứng ở một căn phòng khác cũng tráng lệ như Ngọc Hồ điện vậy.

Mã Triết lên tiếng :

- Bây giờ, hiền muội hãy xem nơi kia kìa.

Theo tay chỉ của hần, Cầm Nguyệt đưa mắt nhìn theo bất giác giật mình.

Từ trong bóng tối lờ mờ, hai người chậm rãi đi ra, hai người đó chính là Hứa Liễu Hàn và lão đạo sĩ Chu Mân.

Cầm Nguyệt nhìn qua Mã Triết và trong lòng nàng liền đánh giá những lời lẽ vừa rồi của hần đều giả dối.

Cầm Nguyệt cổ trần tỉnh giả bộ mừng rỡ gọi lớn :

- Hứa sư tỷ.

Hứa Liễu Hàn lạnh mặt :

- Hứ! Người gọi ta là sư tỷ sao?

Cầm Nguyệt ngạc nhiên :

- Tại sao sư tỷ lại nói thế?

Liễu Hàn gằn giọng :

- Người đã toa rập với Thượng Quan Phụng Chân tại sao còn đến nơi này?

Cầm Nguyệt bật cười khanh khách :

- Sư tỷ đã đoạn tình tỷ muội, muốn hãm hại tôi chết đã cho nước ngập vào Lạc Thất, lại cho nổ địa lôi nơi Hứa gia phủ, cũng may tôi sống sót về đây, thế mà sư tỷ còn vu oan cho tôi sao?

Nàng nói bằng sự uất giận rất thật sự đã làm cho Liễu Hàn lúng túng :

- Nếu người không đồng lõa với Phụng Chân thì làm sao người thoát về đây được?

Cầm Nguyệt cũng có cử chỉ và lời nói giận dữ hơn nữa :

- Sư tỷ có giết tôi, nhưng sinh tử hữu mạng nên khi Hứa gia phủ nổ tung, Lạc Thất sụp đổ, tôi may mắn thoát được đó là do ý trời chưa tru diệt.

Liễu Hàn gần giọng hỏi :

- Thế Phụng Chân ra sao?

Cầm Nguyệt đáp :

- Trong cơn biến động đó, Phụng Chân không may mắn hơn tôi, nên đã bị thương chắc không nhẹ, vì lúc tôi đào thoát có thoáng thấy lão Quái Y Đinh Hạo phải dìu y thị đi rất khó khăn.

Trầm ngâm một lúc, Liễu Hàn lại hỏi :

- Còn tên ăn mày con Kim Phi tại sao lại cùng đi với người?

Cầm Nguyệt đáp :

- Hắn cố ngăn chặn tôi khi tôi đào thoát, thật hắn không biết lượng sức, bởi vậy tôi bắt hắn mang theo để sử dụng việc khai thác.

Cầm Nguyệt ngừng một lát, gần giọng :

- Hứa sư tỷ, đây là lần chót tôi gọi như thế, sự thật tôi đã nói rõ, nếu sư tỷ cứ quả quyết tôi là gian tế cứ nói cho tôi một lời.

Lão đạo sĩ Chu Mân mỉm cười :

- Hứa cô nương, nếu quả đa nghi cũng chẳng phải là thượng sách.

Liễu Hàn lờ mờ :

- Thà tôi nghi lầm chứ không bao giờ tôi tin lầm, dù có phiền lòng, tôi cũng phải điều tra cho rõ trước đã chứ không vì tình được.

Chu Mân hỏi :

- Hứa cô nương điều tra bằng cách nào đây?

Liễu Hàn đáp :

- Không khó, tôi chỉ cần câu trả lời của hai sự việc là đủ.

Nàng không để lão đạo sĩ hỏi nữa mà quay qua Mã Triết :

- Xin phiền Mã huynh cho ngay thuộc hạ kiểm soát chung quanh Ngọc Hồ điện xem có tung tích của Phụng Chân và Đinh Hạo không? Đó là việc thứ nhất.

Liễu Hàn liền tiếp :

- Còn việc thứ hai cũng xin Mã huynh cho thuộc hạ kiểm tra tên ăn mày con Kim Phi có thật sự bị điểm huyết như lời Cầm Nguyệt nói hay không?

Nàng nói xong, tức thì Mã Triết gọi thuộc hạ ra lệnh thi hành hai điều yêu cầu của Liễu Hàn.

Một lúc sau, một tên thuộc hạ chạy vào báo :

- Thưa Thần quân, tên tiểu khiêu hóa quả thật bị điểm huyết chứ không có sự giả dối.

Cầm Nguyệt thầm nghĩ nàng đã điểm huyết đúng theo lời của Kim Phi chứ không bấy giờ đã bại lộ, nhân đó nàng hầm hừ tạo bộ mặt giận dữ.

Một lúc sau nữa lại một tên thuộc hạ khác vào báo :

- Thưa Thần quân, thuộc hạ đã cho ruồng xét khắp nơi quanh vùng Ngọc Hồ điện không có ai cả.

Như vậy đã có đủ hai câu trả lời cho việc điều tra của Liễu Hàn, nên không chờ nàng ta lên tiếng, Mã Triết đã ấn nút cơ quan, chiếc lồng sắt từ từ rút thẳng lên.

Cầm Nguyệt cung tay thi lễ :

- Đa tạ Mã huynh, tiểu muội xin cáo từ.

Mã Triết ngạc nhiên :

-Ồ! Sao cô nương đi vội thế?

Cầm Nguyệt giọng lạnh lùng :

- Cơ nghiệp của tôi đã tiêu tan, kẻ thù còn đó, tôi đâu dám tá túc tạm thời nơi đây để di họa cho Mã huynh?

Mã Triết bật cười ha hả :

- Cô nương chẳng nên nghĩ thế, Mã Triết tôi còn muốn thử sức một lần với những kẻ thù của cô nương nữa đây.

Cầm Nguyệt lắc đầu :

- Nhưng điều cần yếu nhất của tôi hiện nay là phải trở về Tây Vực để trình lên mọi lễ với ân sư.

Nghe câu nói này, Liễu Hàn giả lả :

- Sư muội có ý mang cáo trạng bẩm ân sư về chuyện giữa chúng mình sao?

Cầm Nguyệt thêm lạnh lùng :

- Những việc của sư tỷ đối với tôi quá đoạn tình thì tôi còn muốn níu kéo làm gì?

Liễu Hàn xuống nước năn nỉ :

- Thấm sư muội à! Việc hiểu lầm đã qua, xin sư muội hỉ xả, chúng mình hãy hòa thuận lại với nhau nhé!

Trong tình thế hiện tại không cho phép nàng quá quyết liệt nên Cầm Nguyệt nói :

- Dẫu sao sư tỷ vẫn là sư tỷ của tôi, sư tỷ đoạn tình thì được chứ tôi đâu có cắt được tình thâm.

Liễu Hàn nghe vậy vui mừng :

- Nếu vậy xin Mã huynh cho tỷ muội tôi một tiệc rượu để giải hòa.

Mã Triết liền nói :

- Việc ấy sẽ có ngay.

Liễu Hàn lại nói :

- Để có không khí đặc biệt Mã huynh hãy dọn tiệc nơi Huyết Xà đầm với món Độc Xà thì tuyệt.

Nghe mấy tiếng Huyết Xà đầm, Cầm Nguyệt trong lòng kinh dị vì đó là cái ao nuôi rắn độc của Mã Triết, như vậy đây phải là âm mưu của Liễu Hàn để thử thách Cầm Nguyệt.

Biết vậy nên Cầm Nguyệt không phản đối và cứ chờ sự diễn biến.

Chỉ một lúc sau bàn tiệc đã sẵn sàng, Mã Triết đưa mọi người đến Huyết Xà đầm.

Càng đi gần đến Huyết Xà đầm hơi tanh càng làm cho Cầm Nguyệt lợm giọng, nàng cau mày hỏi Mã Triết :

- Mã huynh, bày tiệc nơi này uống làm sao ngon.

Mã Triết cười :

- Chúng ta sẽ lên Liên Hoa đài, tất dễ chịu ngay.

Quả đúng như lời hắn nói, từ dưới Huyết Xà đầm có cầu thang theo hình tròn ốc dẫn lên sân thượng như một đóa gương sen thật lớn, đó là Hoa Liên đài với chiếc bàn tròn bằng đá hoa bóng láng và bốn cái đôn cũng bằng đá ngồi nghe mát lạnh.

Từ Liên Hoa đài nhìn xuống tuy không xa lắm, nhưng ở trên nhờ gió thổi và nhất là có những chậu hoa lan sức nức làm cho mùi hôi tanh không còn phảng phất nữa.

Chếch một bên Hoa Liên đài có một xa luân là một bánh xe thật lớn với một phần ba bánh xe ở dưới Huyết Xà đâm, bánh xe này có thể quay được.

Khi mọi người đã ngồi vào bàn tiệc, tất nhiên phải mời nhau chung rượu.

Riêng Cẩm Nguyệt thắc mắc về món Độc Xà nên quay qua hỏi Liễu Hàn :

- Sư tỷ à, cái món Độc Xà mà sư tỷ đã nói, sao chẳng thấy có nơi này vậy.

Liễu Hàn cười :

- Sư muội hãy nhìn xem kia, cả ngàn con Độc Xà lổn ngổn kia kia.

Cẩm Nguyệt giọng thản nhiên :

- Độc Xà nhiều lắm! Nhưng không có món ăn nơi đây.

Liễu Hàn bật cười :

-Ồ! Món Độc Xà mà sư tỷ nói đó là chúng ta đến đây xem độc xà ăn người đấy, chứ không phải chúng ta ăn độc xà.

Cẩm Nguyệt trong lòng lo âu nhưng ngoài mặt vẫn bình thản :

- Người nào bị độc xà ăn đây?

Liễu Hàn đáp :

- Những người đáng chết nên để độc xà ăn vậy.

Rồi nàng ta quay qua Mã Triết :

- Mã huynh à! Cái tên thuộc hạ đã tư thông với ái thiếp của Mã huynh, có lẽ cho chúng xuống Huyết Xà đâm một phen cho vui đi.

Mã Triết cười hăng hắc :

- Đúng đấy! Hứa cô nương có ý rất hay.

Hắn vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ.

Chỉ một lúc, hai tên thuộc hạ đã dẫn vào một thiếu phụ và một đại hán.

Người thiếu phụ tuy ủ dột, nhưng không dấu nét dâm đảng của con người lẳng lơ.

Còn gã đại hán là một tên tuổi không quá ba mươi, rất lực lưỡng, đó là điều đặc biệt.

Mã Triết vừa vẫy tay vừa hô :

- Thoát y!

Lập tức hai tên thuộc hạ tay giựt mạnh thì y phục cả hai đều rách tung rời khỏi thân thể của họ.

Cẩm Nguyệt đã về chánh đạo, nàng đâu còn lòng dạ nào chứng kiến cảnh hành hạ con người man rợ như thế.

Tuy nhiên, nàng đọc được trong ánh mắt của Liễu Hàn cố tạo cảnh này để thử thách nàng.

Một thử thách rất rợn người và dã man.

Cẩm Nguyệt đã biết thế nên nàng hiểu rằng chỉ cau mày, một lời phản đối, một cử chỉ xót xa, lập tức hành tung của mình tất bị đôi mắt hồ ly của Liễu Hàn phát giác ra ngay.

Hơn nữa, Cẩm Nguyệt nhận thấy đôi gian phu dâm phụ kia đều là thuộc hạ trong Ngọc Hồ điện, tất nhiên chúng là kẻ bất lương, nên lòng nàng giảm phần xót xa.

Để chung rượu vừa uống cạn, Mã Triết ra lệnh :

- Giải khai á huyết rồi cột chúng vào xa luân.

Khi thiếu phụ được giải huyết thì bật tiếng khóc thảm thiết van xin.

Nhưng bọn thuộc hạ đã cột chặt thiếu phụ vào ngay bánh xe lớn và bánh xe liền từ từ quay.

Xa luân đưa thiếu phụ lần xuống Huyết Xà đầm. Tiếng kêu la thảm khóc chợt im bật, khi thân hình thiếu phụ do bánh xe đưa chìm xuống ao tanh.

Bầy độc xà hằng nghìn con nghe động liền lao tới tranh nhau ăn mồi.

Khi bánh xe quay ngược lên, nếu không kèm hãm, Cẩm Nguyệt phải bật lên tiếng kêu thất thanh, vì thân hình thiếu phụ giờ đây chỉ còn lại mớ xương, thịt máu lầy nhầy và năm bảy con rắn háu ăn còn bám dính nhùng nhăn quanh bộ xương.

Cảnh thiếu phụ bị quay xuống trước, gã đại hán đã chứng kiến đến sợ hãi cực cùng khi bị cột vào bánh xe.

Hắn rú lên tuyệt vọng kinh khiếp cho tới khi chìm xuống Huyết Xà đầm và hắn chẳng khác thiếu phụ vừa qua với bộ xương trắng còn lại.

Song ba người ngồi nơi bàn tiệc có vẻ thích thú bật cười giòn giã, riêng Cẩm Nguyệt giữ bộ mặt lạnh lùng, không cười cũng không có gì khó chịu.

Nàng nhắm từng ngụm rượu để che lấp những xúc động trong lòng rồi quay qua Mã Triết :

- Xin kính Mã huynh một chung để tán dương.

Liễu Hàn tiếp lời :

- Mã huynh hãy đưa một ít mồi để Thảm sư muội tự tay ném cho độc xà ăn sẽ thấy hứng thú hơn.

Mã Triết gật đầu :

- Có ngay thôi!

Tức thì bọn thuộc hạ được lệnh thi hành.

Một lúc sau chúng khiên ra một cái mâm trong ấy có một đầu người và chân tay cùng những miếng thịt lớn của thân thể.

Nhìn vào trong mâm, Cẩm Nguyệt suýt nữa la lên vì cái đầu ấy là Kim Phi, như vậy chính nàng đã đưa cậu bé vào chỗ chết.

Cẩm Nguyệt biết ngay đây là thủ đoạn của Liễu Hàn nhằm đo lường sự phản ứng của nàng, nên nàng cố dằn tâm và nhìn kỹ cái đầu Kim Phi, bất chợt nàng phát giác, chân tay thân thể để trên mâm không phải của Kim Phi vì tay chân Kim Phi da dẻ rạm nắng còn ở đây lại trắng đến mét xanh đúng là thứ da của những kẻ sống nơi thiếu ánh sáng.

Bởi vậy Cẩm Nguyệt tin rằng cái đầu do thuật dịch dung tạo ra chứ không phải đầu Kim Phi.

Những ý nghĩ suy luận diễn tiến thật nhanh trong đầu Cẩm Nguyệt rồi nàng cầm cái đầu người trong mâm ném ngay xuống Huyết Xà đầm và quay lại nói :

- Hứa sư tỷ giết tên ăn mày con này sớm quá thể? Tôi định dùng nó làm mồi nhử bọn Lê Giang, Phụng Chân, Trung Ngọc đấy.

Hành động ném cái đầu Kim Phi rất thản nhiên của Cẩm Nguyệt đã làm cho Liễu Hàn không còn nghi ngờ nữa, nên Liễu Hàn cười hăng hắc một lúc rồi cất tiếng :

- Thảm sư muội định dùng Kim Phi để nhử sư phụ hẳn quả không cần nữa vì lão Lê Giang đã ở trong tay chúng ta rồi.

Cẩm Nguyệt giả bộ ngạc nhiên :

- Sư tỷ nói sao, đã bắt được Lê Giang rồi à?

Liễu Hàn gật đầu :

- Đúng rồi, sư muội chờ một tí sẽ thấy kẻ thù của sư muội ngay thôi.

Liều Hàn quay qua Mã Triết :

- Mã huynh à, lão Lê Giang là kẻ thù hỏa thiêu Phong Nguyệt lâu của Thẩm sư muội, xin Mã huynh cho áp tải lão ta lên Hoa Liên đài này vậy.

Mã Triết quay qua tên Hắc y sứ :

- Hãy truyền dẫn lão già ấy lên đây.

Hắc Bạch Y Sứ của Mã Triết vâng lệnh đi ngay.

Còn Cẩm Nguyệt bắt đầu lo lắng phập phồng.

Chỉ một lúc sau, Hắc Bạch Y Sứ đã dẫn Lê Giang trưởng lão lên đến Hoa Liên đài, Cẩm Nguyệt cố bình tâm, thu can đảm, lên tiếng :

- Sư tỷ, lão Lê Giang này võ công thượng thừa, tại sao để lão tự do như vậy?

Mã Triết cười tự đắc :

- Thẩm muội chớ lo, hãy nghĩ cách báo thù cho thỏa thích, còn lão ấy đã bị ngu huynh cho vào thân Phá Căn châm nên bây giờ lão còn tệ hơn một kẻ bình thường nữa.

Cẩm Nguyệt lặng người rồi đưa mắt nhìn lão Lê Giang thì chợt thấy trong ánh mắt lão ta có điều gì rất lạ.

Nàng liền lên tiếng :

- Oan oan tương báo, nên ngày nay người mang thân nạp mạng, cũng chưa đủ bù vào cơ nghiệp của ta.

Lê Giang trưởng lão nghe ngang cười nhạt khinh mạn, nhưng ngay lúc ấy một giọng Truyền âm nhập mật lọt vào tai Cẩm Nguyệt :

- Thẩm cô nương hãy yên tâm, cứ bảo Liều Hàn cột lão phu vào xa luân cho xuống Huyết Xà đầm.

Tuy nghe vậy, nhưng nàng vẫn còn do dự lo lắng song không hành động e hỏng kế hoạch của Lê Giang.

Bởi vậy nàng giận dữ :

- Lão ta ương ngạnh như thế, tôi phải trừng trị lão, cho lão biết sự lợi hại của chúng ta.

Liều Hàn cười khanh khách :

- Sư muội tùy tiện hành xử.

Cẩm Nguyệt liền nói :

- Mã huynh hãy cho lệnh cột lão ta vào bánh xe đưa xuống Huyết Xà đầm.

Mã Triết gật đầu :

- Thẩm muội muốn vậy là được ngay.

Hắn liền vẫy tay ra lệnh :

- Hãy trói hắn vào bánh xe.

Lần này chính tay hai tên Hắc Bạch Y Sứ cột lão Lê Giang như muốn lấy lòng chủ nhân.

Cẩm Nguyệt nâng chung rượu :

- Xin mời tất cả cặn chung chia vui cùng tôi đã rửa được mối thù.

Cả bọn cùng uống cạn chung rồi cười hô hô.

Cẩm Nguyệt quay lại nói :

- Xin phiền nhị vị Hắc Bạch Y Sứ quay giùm bánh xe.

Hai tên thuộc hạ thân tín của Mã Triết cùng dạ lớn và chúng từ từ quay chuyển bánh xe.

Thân hình của Lê Giang trưởng lão từ từ chìm dần xuống Huyết Xà đầm làm môi cho độc xà chờ sẵn.

Những con người nơi Ngọc Hồ này vẫn lấy sự đau khổ của kẻ khác làm sự sung sướng đắc thắng cho mình. Ngày trước, chính Cẩm Nguyệt cũng không có gì uẩn khúc ray rứt trước những cảnh tượng tàn độc này. Nhưng từ khi cảm kích trước nghĩa cử cao đẹp của Phụng Chân thì Cẩm Nguyệt đã sực tỉnh từ nơi thâm tâm, quyết quay về nẻo chánh nên giờ đây Cẩm Nguyệt thực sự đã giác ngộ đã thấy chính tà và nhận ra những hành động man rợ của những con người không còn tính người nữa. Bởi thế, càng thúc đẩy Cẩm Nguyệt vượt thật nhanh qua biên giới giữa chính tà, giữa thiện ác để trở về nẻo chánh cho thật nhanh đúng với câu “Buông đao sát nhân sẽ trở thành Bồ Tát” vậy.

28. Chương 28: Những Diễn Biến Bất Ngờ

Thường lệ, khi bánh xe quay, thân người vừa tới mặt nước thì bên dưới rắn độc đua nhau phóng lên cắn tấp.

Nhưng bây giờ thì khác, mặc dù thân hình lão Lê Giang đã chìm dưới mặt nước mà chẳng thấy rắn độc vùng vẫy tranh môi.

Liễu Hàn ngạc nhiên nhìn Mã Triết :

- Mã huynh hãy xem kia.

Mã Triết tuy thấy khác lạ nhưng cổ trấn tĩnh :

- Tôi thấy rồi, không sao đâu, có lẽ lũ rắn vừa ăn xong thịt ba mạng người đã no rồi, nên không ham môi nữa.

Chu Mân mũi hít hít không khí rồi kêu lên :

- Có mùi gì lạ quá!

Mã Triết cũng chú ý rồi hần vọt đứng lên giọng hốt hải :

- Thôi, nguy rồi!

Liễu Hàn hỏi ngay :

- Chuyện gì thế?

Mã Triết nói như thét :

- Hồng Hoàng! Ai dùng Hồng Hoàng vậy?

Không ai trả lời, chỉ có tiếng hỏi của Liễu Hàn :

- Mà Hồng Hoàng là thứ gì mà Mã huynh la hoảng lên như thế kia?

Mã Triết đáp :

- Có người dùng Hồng Hoàng để trị rắn, có nó rắn không dám đụng vào người.

Cẩm Nguyệt liền nói :

- Thôi nguy rồi, bọn Cái bang vốn thiện nghệ bắt rắn, chúng ta đã sơ ý để lão Lê Giang lợi dụng rồi.

Mã Triết lại bình tĩnh nói :

- Thảm muội không nên lo nữa, nếu lão Lê Giang dùng Hồng Hoàng thì trong một lúc sẽ tan hết, mà Huyết Xà đầm có hàng ngàn con rắn độc của nhiều loại thì lão ta làm sao bắt cho hết và chỉ cần một con rắn trúng lão là đủ.

Tuy nói vậy, nhưng hần quay qua hai tên Hắc, Bạch Y Sứ :

- Lúc trời lão gì ấy tại sao các ngươi không xét trong người lão chứ?

Hắc, Bạch Y Sứ chỉ cúi đầu chứ không dám lên tiếng.

Cẩm Nguyệt thấy thế đỡ lời :

- Chúng là thuộc hạ, chỉ biết thi hành theo lệnh, mà lúc này Mã huynh không có ra lệnh cho chúng khám xét, làm sao chúng dám hành động. Hơn nữa lão Lê Giang đã bị Mã huynh dùng Tán Cân châm làm mất công lực lại bị trói, làm gì lão ta hành động được.

Sở dĩ Cẩm Nguyệt giữ được bình tĩnh vì nhận thấy sự việc xảy ra thực sự thuận lợi không còn hồ nghi nữa.

Thình lình tiếng động vụt khua lên, đúng là tiếng động khi có mồi ném xuống, bầy rắn tranh ăn khua động như thế, những không phóng vào bánh xe để ăn mồi, mà từ nơi đó phóng ngược ra tứ tung rồi uốn lượn mình dẫy chết nổi lênh bênh.

Mã Triết hét lên ra lệnh :

- Hãy quay hấn lên khỏi mặt nước.

Vừa hét hấn vừa lấy ra một nắm phi đao tẩm độc để trên mặt bàn chuẩn bị hành động.

Bánh xe được quay lên và lão Lê Giang đã biến mất chỉ còn lại những mối dây mà thôi.

Mã Triết cảm giận quát hai tên Hắc, Bạch Y Sứ :

- Các người cột thế nào để lão già tuột mất?

Hắc Y Sứ lí nhí đáp :

- Có lẽ lão Lê Giang đã trốn sang Hương Thủy hồ.

Mã Triết liền hỏi :

- Hương Thủy hồ là chỗ để ta tắm với mỹ nhân, tại sao người nói lão già sang nơi ấy được?

Bạch Y Sứ cũng lí nhí :

- Trong người lão có mang theo bảo đao, mà dưới ao này lão có thể dùng bảo đao này tảng đá chắn để thoát qua Hương Thủy hồ đâu có khó khăn gì.

Mã Triết hỏi ngớ ngẩn :

- Lão qua bên ấy làm gì?

Bạch Y Sứ lại đáp :

- Bên ấy là chỗ để tắm, nên lão ta qua bên ấy để tẩy rửa nước tanh hôi là điều chắc chắn rồi.

Mã Triết lại đập bàn quát :

- Tại sao người biết trong người lão có đao mà tại sao không tịch thu?

Bạch Y Sứ đáp :

- Lúc trói, tôi thấy cán đao nơi hông lão nhưng không được lệnh thu hồi, tôi đâu dám.

Mã Triết lại hỏi tiếp :

- Các người trói lão thế nào mà lão mở dễ dàng quá vậy?

Hắc Y Sứ đáp :

- Chúng tôi trói không gút mà để mồi sống, ai ngờ lão giựt bụng ra.

Mã Triết hét lên :

- Tại sao các người lại cột như thế?

Hắc Y Sứ đáp lớn :

- Tại vì lão ta là sư phụ của tôi.

Câu trả lời của Hắc Y Sứ làm cả bọn giật mình thật sự. Chỉ có Cẩm Nguyệt khấp khởi mừng thầm và ngay lúc đó Hắc Y Sứ lộ chiếc mặt nạ của mình ra.

Cẩm Nguyệt buột miệng kêu lên :

- Kim Phi! Quả người thật sao?

Lời nàng vừa dứt, thì từ trong tay Liễu Hàn đã bắn ra một loạt Độc Ty châm.

Bạch Y Sứ im lặng đứng đó, đến khi thấy tay của Liễu Hàn nhích lên thì Bạch Y Sứ liền phát thật lẹ tay áo rộng, tức thì những Độc Ty châm của Liễu Hàn gần đến Hắc Y Sứ tức Kim Phi đã bị cuốn mất.

Liễu Hàn kinh ngạc nhìn Bạch Y Sứ :

- Người là ai?

Vừa lộ chiếc mặt nạ, Bạch Y Sứ vừa nói :

- Chỉ qua mấy hôm mà Hứa cô nương đã quên tại hạ là Đoàn Trung Ngọc rồi sao?

Liễu Hàn, Chu Mân và cả Cẩm Nguyệt đều sửng sốt.

Hứa Liễu Hàn biết ngay tình hình đã bất lợi, nàng ta đưa mắt liếc Cẩm Nguyệt. Nhưng Cẩm Nguyệt mỉm cười :

- Hứa sư tỷ, con đường ác không thể trường tồn, nên tiểu muội khuyên sư tỷ...

Liễu Hàn mặt sất khí quát chặn :

- Con tiện tỳ, người quả là con tiện tỳ...

Vừa quát, nàng ta liền phóng tới sát bên Cẩm Nguyệt hai tay tổng ra bằng chiêu thức tận lực bất ngờ, nhưng Cẩm Nguyệt vốn biết tính của Liễu Hàn nên luôn đề phòng, bởi vậy khi chiêu phong của Liễu Hàn vừa cuốn tới thì thân ảnh của nàng đã chớp lên, bắn nhanh về phía Trung Ngọc và Kim Phi, tạo thành hai mặt trận phân rõ.

Mã Triết rít lên :

- Đã vào Ngọc Hồ điện thì các người đều phải bỏ mạng.

Không để ý đến câu nói của Mã Triết, nàng Cẩm Nguyệt nhìn Trung Ngọc khẽ gọi :

- Đoàn huynh!

Trung Ngọc mỉm cười :

- Tôi đã nghe biết mọi việc rồi. Thẩm tỷ tỷ quả là đóa sen trong ao bùn không nhiễm vết nhơ, Trung Ngọc tôi cảm kích vô cùng.

Lời nói và cách xưng hô của Trung Ngọc đã làm cho Cẩm Nguyệt xúc động, nàng nhìn bằng đôi mắt biết ơn.

Quay qua Mã Triết, Trung Ngọc gần giọng :

- Người cứ tưởng Ngọc Hồ điện của người là bất khả xâm phạm ư? Đó là điều sai lầm mà người sẽ hối tiếc, ta khuyên người hãy biết chuyện giang hồ báo ứng mà sớm quay về chính đạo.

Chu Mân chợt hét lên :

- Nơi đây không phải để cho người ba hoa đạo nghĩa, mà nơi đây chỉ có đao kiếm hận thù.

Vừa nói hần vừa rút trường kiếm lao tới tấn công Trung Ngọc nên chàng ta liền đi bộ lên một bước, nghe Cẩm Nguyệt gọi khẽ :

- Đoàn huynh!

Trung Ngọc liền đi bộ tránh ra xa nói với nàng :

- Thảm tử tử hãy yên tâm. Đinh lão quái y đã cho uống thuốc giải, công lực tôi đã hoàn phục.

Cầm Nguyệt mừng rỡ :

- Đoàn huynh đã đến Vân Thiên sơn chưa?

Sở dĩ Trung Ngọc đến đây kịp lúc, chẳng qua chàng suy tính với Đinh Hạo, bởi đường gần và Cầm Nguyệt công lực sao bằng Phụng Chân nên cả hai quyết định đến Long Phục sơn, nhưng Trung Ngọc lại đáp lời :

- Chúng tôi cảm thấy nơi này Thảm tử tử có thể gặp nguy hiểm nhiều hơn nên quyết định đến đây trước.

Vừa lúc đó lão đạo sĩ Chu Mân liền xuất liền ba chiêu, ánh kiếm lóe ngời, hiểm hóc, nhưng Trung Ngọc bật cười ha hả, phóng chưởng kinh lực cuốn lên ào ạt.

Tuy chỉ với hai tay không, nhưng công lực chưởng pháp của Trung Ngọc đã làm cho Chu Mân khiếp đảm.

Liễu Hàn đứng ngoài la lớn :

- Chu huynh hãy tận diệt đối phương bằng tuyệt chưởng đi chứ.

Chu Mân có trong người trường kiếm mà vẫn không chút hy vọng chiếm thượng phong, nếu sử dụng chưởng pháp công sẽ nguy hiểm cho hắn vì Trung Ngọc liên tục tấn công.

Thực ra, Liễu Hàn nhắc nhở Chu Mân sử dụng một loạt ám khí đã tạo cho hắn đứng trong võ lâm, nhưng nòng dùng chữ “Tuyệt Chưởng” chẳng qua là ám chỉ môn ám khí mà thôi.

Mà giờ này muốn sử dụng ám khí tất nhiên phải có thời gian lấy ám khí trong người ra, mà hình như Trung Ngọc có biết điều ấy nên chàng ta tấn công tới tấp buộc hắn chống đỡ không thể có thời gian thực hiện ý đồ.

Nếu cứ kéo dài trận đấu, sự nguy hiểm càng gia tăng cho Chu Mân nên hắn vội hét lên tiếng lớn. Tức thì trường kiếm trên tay hắn lao vút vào ngực Trung Ngọc, đồng thời chân hắn đạp thật mạnh bật vút thân hình lên không trung.

Trong mục đích buộc Trung Ngọc chăm chú tránh kiếm thì Chu Mân có đủ thời gian lấy ám khí sử dụng ngay.

Nhưng khi trường kiếm đó vút đến, chàng đã rõ ý định của đối phương nên cũng nhún người vút lên không trung, họ gặp nhau trên cao.

Chu Mân vẫn giữ ý định nên đưa tay vào người để lấy ám khí.

Cầm Nguyệt nhìn theo hốt hải :

- Đoàn huynh...

Nàng chỉ thốt đến tiếng thứ hai thì Chu Mân đã “hự” lên một tiếng, thân hình hắn bật ngửa, miệng mửa máu tức thì.

Nhanh như cắt, Liễu Hàn vừa thấy Chu Mân bật ngửa, nàng liền tung Hàn Phong kiếm lia ngay.

Một tiếng “phụt” khô khan, chiếc đầu của Chu Mân rơi lia và Liễu Hàn với tay chụp lấy.

Mã Triết trở mắt kinh dị :

- Hứa cô nương! Tại sao thế?

Liễu Hàn nói nhanh :

- Chưa thể giải thích được, Mã huynh cho khai động cơ quan, bọn này lợi hại lắm, không thể chần chừ được đâu.

Mã Triết đã thấy công lực của Trung Ngọc nên liền làm theo lời Liễu Hàn.

Hắn tràn người qua phía sau tấm bình phong và khi tay hắn vừa vung lên là cơ quan chuyển động tức thì.

Một loạt tiếng động phát ra và Hoa Liên dài chột tách làm đôi và lập tức chỗ đứng của bọn Trung Ngọc tụt xuống thật nhanh, còn phía bọn Liễu Hàn lại trôi lên cao và đang tách rộng ra.

Cầm Nguyệt lo sợ :

- Đoàn huynh, tên Mã Triết đã tác động cơ quan.

Kim Phi xen lời :

- Hãy bình tĩnh, sư phụ tôi và lão Quái Y đang lùng tìm cơ quan chỉ huy, chúng ta hãy chờ.

Phía bên kia Liễu Hàn và Mã Triết nhìn nhau cười đắc ý.

Mã Triết huênh hoang :

- Bọn chúng như cá nằm trên thớt, không chạy đâu được nữa. Bây giờ Hứa cô nương hãy nói rõ tại sao lấy thủ cấp Chu Mân như thế?

Liễu Hàn cười nham hiểm :

- Chu Mân là một trong Tây Vực lục sát, nay nó chết hẳn nhiên sẽ là do Trung Ngọc sát hại vì thế bọn Tây Vực lục sát đâu thể bỏ qua, mà ba tên trong bọn ấy vô công vào hàng sư phụ của Chu Mân, như vậy Mã huynh đã hiểu ý tôi rồi chứ?

Mã Triết gật gù :

- Hứa cô nương lấy thủ cấp hẳn để làm bằng chứng phải không?

Liễu Hàn cười hăng hắc :

- Mã huynh đã hiểu rõ quá rồi.

Mã Triết xua tay :

- Cô nương quá lo xa, chứ bọn chúng đã vào Ngọc Hồ điện làm sao thoát chết được.

Liễu Hàn giục :

- Vậy Mã huynh hãy hành động đi.

Mã Triết nói :

- Hiện tại Thẩm muội còn kẹt ở chỗ bọn chúng nên tôi chưa nỡ hạ thủ.

Liễu Hàn bước sát tựa vào người Mã Triết nói qua hơi thở :

- Còn tiểu muội đây, không đủ cho Mã huynh hay sao?

Tên Mã Triết rung lên ôm choàng lấy Liễu Hàn siết mạnh nói qua hơi thở hỗn hển :

- Hứa muội... được rồi... tôi cho chúng chết ngay...

Vừa dứt lời hắn với tay ấn luôn mấy lượt vào những đóa hoa chạm trở nơi thân cột, liền có nhiều tiếng dị thường nổi lên, những bông hoa sau cánh cửa thép từ dưới tua tủa bắn lên, bên trên một màn lưới có gắn lưới nhện chụp xuống.

Bàn tay của Mã Triết ấn mạnh vào chỗ thật kín đáo trong góc cột để phóng các lưới nhện, cánh sen có độc và cả thủy độc vào đối phương, nhưng hắn liên tiếp ấn mạnh vào chốt cơ quan song chẳng thấy chuyển động nữa.

Liễu Hàn kinh hãi :

- Mã huynh, tại sao vậy? Các cơ quan đã bị liệt rồi sao?

Mã Triết hốt hoảng :

- Chết rồi! Cơ quan chỉ huy bị phá rồi!

Trong khi đó, bên kia Trung Ngọc mừng rỡ :

- Nhị vị lão hiệp chắc đã phá được cơ quan chuyển động của chúng rồi.

Giữa lúc đó, lại có nhiều tiếng nổ vang lên, trong Ngọc Hồ điện đã có nhiều nơi bốc cháy.

Liễu Hàn hỏi gấp :

- Mã huynh, có lối thoát nào không?

Mã Triết đáp :

- Chính giữa Hoa Liên đài có một khoảnh tròn đứng ngay trên đó có thể điều khiển cơ quan riêng biệt đưa tụt xuống bên dưới và có ngã thoát khỏi Ngọc Hồ điện này.

Liễu Hàn lại giục :

- Mã huynh hãy đi mau.

Vừa nói nàng ta vừa nắm tay Mã Triết kéo nhảy vọt vào giữa Hoa Liên đài.

Cùng lúc ấy, phần bên kia Hoa Liên đài, Cẩm Nguyệt nhìn màn lưới thép chụp lên cao, rồi nói với Trung Ngọc :

- Chúng ta hãy phá vòng lưới này để thoát ra.

Lập tức, nàng phóng vọt người lên chụp lấy một bên, Trung Ngọc phóng theo chụp bên kia. Cả hai vận dụng nội công để kéo vòng lưới.

“Bựt! Bựt!”

Tiếp theo là nhiều tiếng nữa, mảnh lưới tách làm đôi.

Không chậm trễ, ba người liền vọt ra ngoài tung người nhảy về phân nửa Hoa Liên đài mà Liễu Hàn và Mã Triết vừa đứng lúc nãy.

Lúc ấy, Liễu Hàn và Mã Triết đã đứng vào chính giữa vòng tròn, nàng ta nói với Mã Triết :

- Mã huynh chuẩn bị cho cơ quan chuyển động, tôi đã dùng Huyền Vân Cầu đấy!

Nàng liền lấy ba trái cầu đen lập tức tung về phía bọn Trung Ngọc.

Những tiếng nổ lộp bộp không lớn vang lên, lập tức những cuộn khói đen tủa ra mù mịt, lan rộng rất nhanh chóng.

Nàng Cẩm Nguyệt vội kéo Trung Ngọc :

- Liễu Hàn ném Huyền Vân Cầu, hãy nằm xuống, đề phòng chúng phóng ám khí.

Cẩm Nguyệt nhanh chóng xô Kim Phi ngã xuống và nàng cũng ngã theo. Còn Trung Ngọc ngã sau cùng.

Khi ba người ngã xuống để phòng ngừa ám khí thì chỗ của họ đã đen kịt khói đặc dày không thấy gì cả, họ chỉ ngã đại xuống sát mặt nền là điều cần kíp.

Bởi thế khi Trung Ngọc phóng người xuống không thể nào thấy phía dưới lại vô tình rơi dè ngay lên lưng nàng Cẩm Nguyệt.

Chàng đang lúng túng thì Cẩm Nguyệt nói :

- Coi chừng Liễu Hàn tung ám khí! Hãy nằm sát xuống.

Nhân câu nói đó, Trung Ngọc liền lăn người mấy vòng thoát khỏi cái cảnh vô tình khó nói ấy.

Cũng lúc ấy chàng chợt nhờ đến ngày trước Liễu Hàn cũng lợi dụng màn khói đen cứu được Cẩm Nguyệt khỏi tay Phụng Chân và tung ám khí có độc trùng để hại chàng.

Khi khói đen tan loãng, hai người nhìn nhau có chút ngưỡng ngưỡng trong cảm thông chân thật.

Trung Ngọc cố làm vẻ tự nhiên cất tiếng hỏi :

- Thấm tý tý, bọn chúng đâu cả rồi?

Cầm Nguyệt chăm chú vào cái lỗ tròn giữa Hoa Liên đài đáp :

- Rất có thể, chúng đã thoát thân bằng lối này.

Trung Ngọc hô lên :

- Chúng ta hãy đuổi theo.

Chàng vừa dậm bước, Cầm Nguyệt liền đưa tay cản lại :

- Hãy khoan, nơi đây còn nhiều cơ quan mai phục mà bọn chúng đã thoát rồi, ta không nên tận quyết, sẽ gặp cạm bẫy bất ngờ thôi.

Nàng nhìn thẳng vào Trung Ngọc tiếp :

- Hơn nữa, chúng ta phải gấp rút đến Vân Thiên sơn tìm ngay Thượng Quan muội muội nữa chứ.

Trung Ngọc gật đầu và liền cất lên mấy tiếng hú dài, đúng theo ám hiệu liên lạc với hai lão hiệp Đình Hạo và Lê Giang.

Tiếng hú của chàng vừa dứt, liền có tiếng hú đáp lại ngay.

Cầm Nguyệt lại nói :

- Đoàn huynh và Kim Phi hãy đến gặp nhị vị lão hiệp trước đi, còn để tôi thanh toán số còn lại nơi Ngọc Hồ điện rồi đến ngay.

Trung Ngọc gật đầu rồi cùng Kim Phi phóng về hướng tiếng hú lúc này.

Cả hai cũng phải loanh quanh một lúc thì đã gặp được lão Quái Y Đình Hạo và Lê Giang trưởng lão cầm chiếc gậy đi tới.

Vừa thấy sư phụ mình, Kim Phi mừng rỡ :

- Sư phụ! Sư phụ được an toàn chứ?

Lê Giang trưởng lão phì cười :

- Nếu không an toàn làm sao đến đây được.

Kim Phi lại hỏi :

- Lê trưởng lão có tìm thấy vị Dược Vương Thần Y không?

Lê Giang lắc đầu :

- Lão đã tìm và truy hỏi, bọn thuộc hạ nơi đây có nói là cách đây mấy hôm có vị Thần Y nhưng Mã Triết đã đưa đi nơi khác rồi mà bọn chúng không rõ.

Trung Ngọc giọng buồn buồn :

- Không biết vị Thần Y ở đâu mà tìm đây?

Lê Giang an ủi :

- Hãy ra khỏi nơi đây rồi tính sau.

Kim Phi xen hỏi :

- Những tên thuộc hạ của Mã Triết xảo trá lừa gạt không khai thật chẳng?

Lê Giang lắc đầu :

- Lời cung khai của chúng không sai về lão Thần Y và cũng về cơ quan ở đây, nhưng lúc đến mới rõ là cơ quan chỉ huy lại thiết trí trong phòng ngủ của Mã Triết và ngay dưới giường ngủ của hắn nữa.

Vị Trưởng lão ngừng một lúc tiếp :

- Dưới phòng ngủ của hắn còn có một cái hầm sâu, đó chính là nơi đặt cơ quan chỉ huy. Nhưng nguy hiểm là mỗi lần khai động một chỗ thì lập tức vô số ám khí phóng ra. Ta và lão Quái Y đều bị mấy mũi độc châm.

Lê Giang thở phào :

- Cũng may lão Quái Y có mang theo giải được nên cả hai khỏi bỏ xác, nhờ vậy mới phá được toàn bộ cơ quan chỉ huy đấy.

Kim Phi cười cười :

- Nghe nói Hương Thủy hồ, nước trong thơm phức, chắc tắm thích thú lắm phải không sư phụ?

Lê Giang cười hà hà :

- Người nói cũng đúng đấy, vì vậy sư phụ đã tắm qua ba cái hồ nhỏ của hắn, làm nước bây giờ chỉ có tanh hôi chứ hết thơm rồi.

Hai thầy trò bật cười ha hả.

Lão Quái Y Đinh Hạo quay qua Trung Ngọc :

- Đoàn lão đệ, tình hình nơi Hoa Liên đài thế nào rồi?

Trung Ngọc đáp :

- Thật không ngờ Hoa Liên đài tầm thường như thế mà lại quá lợi hại, cơ quan quanh đó thật nguy hiểm vô cùng, quả thật vừa kỳ lạ vừa ảo diệu.

Chàng ta nhìn hai vị lão hiệp, tiếp :

- Nếu nhị vị không kịp thời phá cơ quan chỉ huy, thì chắc bọn này hoàn toàn lâm vào cạm bẫy của Mã Triết, khó thoát được an toàn như thế này.

Đinh Hạo liền hỏi :

- Còn bọn Liễu Hàn, Mã Triết và Chu Mân đâu?

Trung Ngọc đáp :

- Chu Mân đã bị Liễu Hàn dùng Hàn Phong kiếm chém đứt đầu, khi hắn bị tôi đẩy một chưởng thất thế.

Đinh Hạo lại hỏi :

- Chu Mân cùng phe với Liễu Hàn, tại sao y thị lại giết hắn ta?

Trung Ngọc đáp :

- Vì Chu Mân là một trong Tây Vực lục sát nên Liễu Hàn muốn nhân cơ hội lấy đầu Chu Mân để làm bằng chứng sau này Tây Vực lục sát sẽ trả thù vào tôi đấy.

Đinh Hạo hậm hực :

- Chúng ta sợ gì bọn Tây Vực lục sát chứ?

Rồi lão lại tiếp hỏi :

- Còn Liễu Hàn và Mã Triết đâu?

Trung Ngọc đáp :

- Hai tên ấy vận dụng cơ quan độc lập để thoát đi, khi Liễu Hàn phóng mấy trái Huyền Vân Cầu ngăn chặn bọn chúng tôi lại.

Kim Phi chen lời :

- Thật tức quá! Không tóm được tên Mã Triết và Hồ Ly Hứa Liễu Hàn.

Lê Giang trưởng lão cười :

- Lần này cho chúng thoát đi, nhưng hành động ác sát của hai tên ấy nhất định sẽ có ngày đền tội mà thôi.

Trung Ngọc nói thêm vào :

- Chúng ta đâu thể chờ cho chúng hết thời mới đền tội, nếu hôm nay không sợ Thượng Quan hiền muội có gì xảy ra nơi Vân Thiên sơn thì tôi đã quyết đuổi tận diệt chúng, để thu hồi Hàn Phong kiếm vì ngày nào báu kiếm còn trong tay Liễu Hàn là ngày đó còn tai hại cho võ lâm.

Đinh Hạo lại hỏi :

- Sao này giờ chưa thấy Cẩm Nguyệt cô nương đến?

Trung Ngọc đáp :

- Cẩm Nguyệt còn thanh toán sổ thuộc hạ của Mã Triết tại Ngọc Hồ điện này và khi xong, nàng sẽ tới đây để cùng chúng ta đi Vân Thiên sơn tiếp ứng cho Thượng Quan hiền muội.

Đinh Hạo lại nói :

- Lê huynh ở đây xem như xong rồi, chúng ta cũng phải đến Hoa Liên đài tiếp ứng với Cẩm Nguyệt cô nương chứ!

Lê Giang gật đầu :

- Phải rồi, hãy tiếp ứng cho cô ta chứ nhỡ ra có điều sơ hở thì đáng tiếc lắm.

Mọi người đều quay người định phóng đi.

Chợt, có một tên thuộc hạ của Mã Triết chạy trở tới.

Kim Phi mau miệng quát :

- Người chạy đi đâu? Muốn trốn thoát phải không?

Tên thuộc hạ ấy hốt hoảng vừa cầm một phong thư, trong tay đưa cao vẫy lia lịa, miệng vừa kêu lên ới ới :

- Không, không, tôi mang thư cho các vị đây.

Nghe nói, Kim Phi ngừng bộ, thì tên thuộc hạ đó hai tay cầm phong thư hướng về chàng Trung Ngọc nói nhanh :

- Có thư cho Đoàn đại gia.

Trung Ngọc vừa nhận phong thư vừa hỏi :

- Ai sai người đưa thư này?

Tên thuộc hạ đáp :

- Dạ, thư này của Thẩm cô nương.

Trung Ngọc nghe vậy giật mình, nghĩ ngay có biến cố xảy ra rồi và vì nàng không đến được.

Chàng ta liền mở thư ra xem.

Trong thư ghi lại một bài thơ:

Đời người trong chốn trầm luân,

Truân chuyển cát bụi một thân miệt mài.

Mệnh mông biển khổ u hoài,

Lụy phiền quanh quẩn gót hài phù du.

Thân tôi như lá mùa thu,

Xin về cõi Phật lãng du quên đời.

Thẩm Cẩm Nguyệt kính bút.

Trung Ngọc cầm lá thư đọc đi, đọc lại mấy lần mà không thốt lời nào, nên lại Quái Y Đình Hạo phải lên tiếng hỏi :

- Đoàn lão đệ, thư viết gì thế, sao cứ đọc hoài như vậy?

Lúc đó, Trung Ngọc cũng không trả lời mà thông thả trao thư cho Đình Hạo và nói :

- Các vị hãy đọc thư đi.

Trong khi Đình Hạo, Lê Giang và cả Kim Phi xúm nhau đọc lá thư thì Trung Ngọc nhìn xa xôi trầm tư suy nghĩ.

Cho đến khi Đình Hạo lên tiếng :

- Không ngờ Thẩm cô nương bước một bước quá xa như thế.

Lúc ấy Trung Ngọc mới quay lại nói :

- Quay về chánh đạo là điều rất tốt, tại sao nàng lại có những lời thơ lạ lùng như thế?

Đình Hạo nói :

- Con người của Cẩm Nguyệt đã muốn thực hiện câu “Buông đao giết người, tắt thành Bồ Tát” bởi vậy nàng ta đã giác ngộ thực sự và muốn rũ bỏ hoàn toàn quá khứ.

Trung Ngọc liền hỏi :

- Thế nàng sẽ đi về đâu?

Đình Hạo đáp :

- Nàng đang theo dấu chân Bồ Tát.

Kim Phi xen lời hỏi :

- Lão quái nói thế có nghĩa gì?

Đình Hạo đáp :

- Tức là nàng sẽ đi tu theo Phật đạo.

Kim Phi còn nói thêm :

- Nghĩa là Thẩm cô cô sẽ vào chùa để xuống tóc quy y. Nếu vậy chúng ta phải mau mau đi tìm Thẩm cô cô chứ?

Thấy không ai trả lời hay đáp ứng câu nói của Kim Phi nên cậu ta nín tay Trung Ngọc nói :

- Đoàn sư thúc, chúng ta đi tìm Thẩm cô cô chứ?

Lê Giang trưởng lão liền lên tiếng :

- Kim Phi, ngươi đừng làm rộn Đoàn sư thúc.

Kim Phi cúi đầu quay qua hỏi khế Đình Hạo :

- Tại sao chúng ta không đi tìm Thẩm cô cô?

Đình Hạo đáp :

- Bài thơ đã ghi rõ, Cẩm Nguyệt đã giác ngộ, đã tìm chọn con đường, mà chúng ta đều công nhận là đúng thì còn theo ngăn trở làm gì.

Kim Phi gật gù :

- À! Thì ra thế! Kim Phi biết rồi!

Lê Giang trưởng lão đằng hắng mấy tiếng rồi nói lớn :

- Bây giờ có lẽ chúng ta phải rời nơi đây để kịp đến Vân Thiên sơn mà tiếp ứng cho Đoàn cô nương.

Kim Phi lại nắm tay Trung Ngọc nói :

- Đoàn thúc thúc chúng ta đi nhé!

Trung Ngọc nắm chặt bàn tay cậu bé, gật đầu :

- Vâng, chúng ta đi thôi!

Thế là mọi người rời Ngọc Hồ điện để tiến nhanh về Vân Thiên sơn vậy.

29. Chương 29: Hơn Mười Năm Tìm Cách Lấy Kỳ Thư

Vì đường xa hơn nên Phụng Chân cùng Hà Đa dĩ nhiên phải mất nhiều thời gian hơn mới tìm đến được Vân Thiên sơn, nơi này có sào huyệt của tên ma đầu Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu, mà cả hai nhất quyết phải đột nhập để cứu Dược Vương Thần Y và Lê Giang trưởng lão.

Một ngày đi qua, cả hai vẫn chưa có dấu vết nào về mục tiêu tìm kiếm, nhưng cả hai vẫn không chán nản cứ lầm lũi băng qua các khe rạch đồi non, thỉnh thoảng cất tiếng la lớn tên Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu như có ý gọi.

Chợt từ đâu đến có tiếng âm u vọng đến mà chỉ có Phụng Chân nghe được.

Tiếng âm u ấy vọng đến :

- Kẻ nào dám vào Âm Sơn này?

Phụng Chân vụt nói :

- Có tiếng người.

Vừa nói nàng nắm tay Hà Đa kéo chạy về hướng đấy.

Rồi cả hai dừng lại thì câu hỏi được lặp lại mà lần này Hà Đa cũng đã nghe được.

Cậu bé la lên :

- Có lẽ tên Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu lên tiếng hỏi đấy?

Phụng Chân lắc đầu :

- Không phải đâu?

Hà Đa hỏi :

- Tại sao cô cô biết?

Phụng Chân đáp :

- Âm thanh ấy là tiếng nữ nhân.

Hà Đa chưa tin nên tập trung lắng tai nghe để nhận định nhưng giọng đó không phát ra nữa.

Hà Đa hoài nghi :

- Ai thế nhỉ?

Phụng Chân nói :

- Dẫu là nhân vật nào, nhưng âm thanh ấy là của một nữ nhân có nội lực rất khá, đối phương đã phát giác thì chúng ta chẳng cần phải né tránh, hơn nữa chúng ta cần tìm gặp, để biết đâu có thể dò hỏi sào huyệt của Lý Đình Thu, cũng ở trong Vân Thiên sơn này.

Phụng Chân cùng Hà Đa tiến bước nhanh hơn.

Hà Đa nói :

- Lúc nãy tiểu diệt nghe âm thanh ấy vọng từ phía bên trái đấy cô cô.

Phụng Chân đáp ngay :

- Ở phía trái nhưng có lẽ ở sâu nơi cốc động, vậy hiền điệt hãy theo sau cô cô nhé!

Dứt lời nàng lướt nhanh và Hà Đa theo lời bám sát phía sau.

Nhắm phía trái Phụng Chân dẫn Hà Đa đi qua một ngọn đồi thì gặp một vực sâu nên cả hai men theo bờ đá đi lần xuống.

Hà Đa vừa theo sau vừa nói :

- Cô cô à! Tại sao chúng ta lần mò chi xuống cái vực sâu này?

Phụng Chân đáp :

- Ta đang đi tìm người đã phát ra câu hỏi lúc nãy đấy.

Hà Đa lại hỏi tiếp :

- Cô cô có chắc con người ấy ở nơi đây chẳng?

Phụng Chân không trả lời câu hỏi của cậu bé mà vận công hỏi lớn :

- Chúng ta đã đến đây, ai gọi hỏi hãy đáp lời.

Tiếng nói nàng lồng lộng chạy theo lòng vực vào tận phía trong xa, nơi đang có khói mờ vây phủ.

Đáp lại có tiếng âm vang rất nhỏ vọng đến :

- Các người đã đến thì cứ theo cốc vực tiến vào hai khúc quanh là được.

Phụng Chân tiếp tục tiến vào, phía sau Hà Đa thận trọng vừa đi vừa quan sát, vì lòng vực sâu càng lúc càng hẹp rồi cốc vực quả quanh co, hai người phải đi qua hai khúc quanh thì trước mặt là vách đá dựng, nơi ấy có một hang cỏ hoang phủ đầy phải chú ý lắm mới thấy được.

Phụng Chân chỉ vào nơi ấy :

- Đây có lẽ là cửa hang động của nhân vật ấy.

Hà Đa liền vận công hét lớn :

- Chúng ta đã đến rồi!

Liền có tiếng từ trong hang động ấy phát ra :

- Hay lắm! Nếu không sợ hãi thì hãy vào đi.

Hà Đa quay qua Phụng Chân :

- Chúng ta vào hay không?

Phụng Chân phì cười :

- Đã cố đến được nơi này chẳng lẽ lại sợ hãi mà không dám vào hay sao?

Hà Đa vươn vai :

- Được rồi, để tiểu điệt vào trước nhé!

Phụng Chân mỉm cười :

- Nhất định phải vào nhưng phải thận trọng.

Hà Đa gật đầu rồi liền phóng vào ngay.

Phụng Chân cũng vội bước theo, nhưng vừa qua cửa hang đã không thấy Hà Đa vì bóng tối khá dày, nàng đi theo một đoạn nữa rồi đứng lại vì đã đến khúc quanh để quan sát và để quen với bóng tối. Nàng hơi lo lắng cho Hà Đa quá hăng say sợ e có điều bất trắc.

Vừa lúc đó, Hà Đa từ khúc quanh phóng vụt trở ra có vẻ khẩn cấp.

Phụng Chân liền hỏi :

- Có gì vậy hiền đệ?

Hà Đa đáp ứng :

- Hang tối quá mà hình như có xác chết.

Phụng Chân mỉm cười :

- Người sợ rồi sao?

Hà Đa nói cứng :

- Đâu có, tiểu đệ chạy ra chờ cô cô đấy chứ.

Phụng Chân phì cười :

- Ồ! Thế thì chúng ta cùng vào.

Hà Đa gật đầu rồi đứng nhích sang một bên, chờ Phụng Chân đi trước, cậu bé mới theo sau chứ không hề đồ phóng người lai đi trước nữa.

Lúc này lối đi như tun hút song đã quen với ánh sáng mờ mờ nên cả hai dễ nhận định mọi vật.

Đi hết khúc quanh hẹp nhất của lòng hang thì gặp một cái hang khác mà nơi cửa hang có một có một cây người cao lớn, với y phục sang trọng màu đỏ và cả khăn choàng bên ngoài cũng màu đỏ, nhưng y phục sắp ủ mục cùng với cây ma.

Phụng Chân nhìn Hà Đa hỏi :

- Người sợ cây ma này phải không?

Hà Đa đáp ứng :

- Không phải đâu... lúc này tiểu đệ đang nhìn trên trần hang đá nên đụng phải cây ma, khi nhìn xuống thì thấy cánh tay cây ma như sắp ôm lấy chân tiểu đệ, bởi vậy tiểu đệ co giò phóng ra thông báo cho cô cô đấy.

Phụng Chân mỉm cười :

- Bây giờ vào cái hang trước mắt, nhưng phải hết sức cẩn thận, không khéo lại tháo chạy ra nữa thì hổ danh lắm đó.

Hà Đa cười hề hề rồi mạnh dạn định bước vào cửa hang nhưng chợt cậu bé lại dừng ngay cửa hang lớn tiếng nói vào bên trong :

- Chúng ta đã đến tận nơi này, tại sao tôn giá không xuất hiện mà cứ ẩn nấp mãi thế.

Lập tức, một giọng nói thanh thanh từ trong hang ấy thoát ra :

- Đã đến được nơi ấy sao không vào thạch động mà đứng nơi đó như sợ sệt vậy.

Phụng Chân xua tay :

- Cứ vào bên trong đi, rồi hẵng hay.

Vừa nói nàng liền bước đi thẳng vào trong thạch động và hình như thạch động đang xuống dốc thấy dần và ánh sáng giảm nhiều hơn bên ngoài.

Phụng Chân âm thầm vận công thận trọng đề phòng, nhưng vẫn cùng Hà Đa tiến sâu vào.

Chợt có tiếng nước chảy róc rách, Hà Đa thốt lên ngạc nhiên :

- Cô cô, phía trong hình như có suối nước.

Phụng Chân chưa trả lời thì có tiếng bên trong giọng thanh thanh vang lên :

- Chỉ có tiếng nước chảy mà lại sợ rồi sao?

Hà Đa định lên tiếng đáp lại nhưng Phụng Chân liền ra hiệu cho cậu bé cứ im lặng và hai người vẫn tiến bước vào bên trong.

Hai người cứ âm thầm tiến thêm chừng mấy trượng nữa lại gặp một khúc quanh, bên trong hơi rộng và ánh sáng cũng gia tăng nhiều hơn.

Bấy giờ, cảnh vật đã trông rõ, trước mặt là một cái đầm khá rộng, chính giữa có một phiến đá lớn mà trên phiến đá ấy, có một bà lão y phục màu trắng đang ngồi thể tọa công.

Đầm nước này được bao quanh bởi những vách đá dựng mà phía trên là những mũi đá nhọn sắc bén lởm chởm, như bức thành đá bảo vệ.

Từ trên cao ấy, vòm trời bằng cái hồ buông ánh sang soi xuống mặt đầm, như tạo nên một thế giới riêng biệt nho nhỏ cho vị bạch y lão bà kia.

Lão bà vẫn ngồi trên phiến đá giữa đầm, da mặt bà ta nếp nhăn chồng chất lên nhau, tóc bạc trắng phau có lẽ cũng đã ngoài tám mươi niên kỷ.

Đã vào nơi này rồi mà vẫn chưa nghe lão bà lên tiếng nên Phụng Chân thủ lễ lên tiếng trước :

- Chúng tôi đã vào đây, xin kính lễ lão bà tiên bối.

Chợt bà lão bật tiếng cười khen :

- Cô nương nhận định ta bao nhiêu niên kỷ mà gọi là lão bà tiên bối?

Phụng Chân vẫn giọng tôn kính :

- Với dung mạo ấy, lão bà hẳn đã ngoài bát tuần thượng thọ.

Lão bà lại hỏi :

- Còn cô nương bao nhiêu niên kỷ?

Phụng Chân đáp :

- Tiện nữ vừa tròn hai mươi hai niên kỷ.

Lão bà bật cười mấy tiếng rồi hầm hừ :

- Nếu vậy chớ gọi ta là lão bà.

Phụng Chân liền hỏi :

- Thưa, tại sao vậy?

Lão bà đáp :

- Ta chỉ gấp rưỡi tuổi cô nương thôi.

Phụng Chân ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao? Lão bà mà chỉ có ba mươi niên kỷ thôi ư? Sao kỳ lạ thế?

Lão bà cười khẩy :

- Cô nương tỏ ra ngạc nhiên lắm, cô nương nghĩ rằng ta xảo ngôn phải không?

Phụng Chân lắc đầu đáp :

- Không đây, nhưng tiểu nữ... à... tôi rất thắc mắc tại sao với số tuổi ấy mà diện mạo của tôn giá lại như thế, hơn nữa...

Nàng thở nhẹ đáp :

- Hơn nữa, với nội công thâm hậu, không lẽ không giữ được sắc diện bình thường của mỗi con người.

Nàng nhìn bà ta liền tiếp :

- Hay là...

Người đàn bà này liền hỏi lại :

- Hay là thế nào, cô nương hãy nói xem?

Phụng Chân đáp :

- Hay là... tôn giá có tâm sự cực kỳ u uất mới có thể như thế được.

Người đàn bà bật cười mấy tiếng :

- Cô nương nhận xét rất đúng, suốt hơn mười năm trôi qua, đã ghi hằn lại u uất ấy trên gương mặt của ta một cách bi đát như thế, nhưng biết làm sao vì ta chưa hoàn thành được ý nguyện.

Phụng Chân liền hỏi :

- Như vậy tôn giá vào nơi này cũng chẳng qua vì muốn hoàn thành ý nguyện, nhưng ý nguyện ấy khó như thế nào mà tôn giá phải nghĩ suy đến như vậy.

Người đàn bà kia thở dài :

- Việc ấy khoan nói đã.

Phụng Chân liền hỏi :

- Bây giờ mới nói, chưa thỉnh danh tính của tôn giá.

Người đàn bà ngập ngừng nhìn Phụng Chân nên nàng liền nói :

- Tôi là Thượng Quan Phụng Chân còn cậu bé này là tiểu đệ đệ Đỗ Hà Đa.

Người đàn bà mỉm cười :

- Còn tôi là Lâm Tiểu Nhược.

Rồi bà ta lại tiếp hỏi :

- Lúc này hình như cậu bé này đã lớn tiếng gọi Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu phải không?

Hà Đa đáp :

- Vâng, chính tiểu nhi đấy.

Bà lão Lâm Tiểu Nhược hỏi :

- Người gọi Lý Đình Thu để làm gì?

Hà Đa đáp :

- Thượng Quan cô cô của tôi đang đi tìm lão ta đấy.

Lâm Tiểu Nhược quay nhìn Phụng Chân :

- Cô nương muốn tìm Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu?

Phụng Chân gật đầu :

- Đúng vậy.

Lâm Tiểu Nhược hỏi tiếp :

- Tìm lão để làm gì?

Phụng Chân đáp :

- Lão ta bắt giữ một vị bằng hữu của tôi và có thể giữ luôn Dược Vương Thần Y nữa nên tôi tìm lão để yêu cầu lão thả vị bằng hữu và vị Thần Y ra.

Tiểu Nhược lắc đầu :

- Ta khuyên cô nương hãy bỏ ý định ấy đi.

Phụng Chân hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiểu Nhượng đáp :

- Cô nương đừng hỏi tại sao mà nên nghe lời tôi khuyên hãy bỏ ý định ấy đi là hơn.

Phụng Chân nói :

- Đâu có dễ dàng như thế được.

Tiểu Nhượng cười khẩy giọng cương quyết :

- Nếu cô nương không nghe lời ta thì ta xin lãnh giáo tài nghệ của cô nương xem sao đã.

Phụng Chân lắc đầu :

- Tôn giá với tôi không thù không oán thì cần gì phải có cuộc giao đọ phi lý thế.

Tiểu Nhượng nói :

- Ta muốn có cuộc thi tài với cô nương ở dưới nước, chắc cô nương cũng rành về thủy tính như ta phải không?

Hà Đa cướp lời :

- Đó là điều dĩ nhiên.

Phụng Chân chặn lời :

- Hà Đa tiểu điệt.

Tiểu Nhượng bật cười :

- Ô! Gặp cô nương rành về thủy tính như vậy thì ta không thể nào bỏ qua cuộc tỷ thí dưới nước đầy thú vị này được.

Phụng Chân xua tay :

- Thật sự tôi không rành về thủy tính đâu, tôn giá chớ hiểu lầm!

Tiểu Nhượng cười :

- Người tài giỏi thường khiêm nhượng, cô nương là địch thủ mà ta mong muốn để thử tài.

Cứ càng nói thật thì đối phương càng hiểu lầm, chỉ vì cậu bé Hà Đa thối lời khởi đầu cho sự hiểu nhầm ấy. Nên Phụng Chân không nói gì thêm sợ e sự hiểu lầm càng đi đến khó xử.

Chợt Hà Đa lên tiếng :

- Được rồi, cô cô của tôi đã nói mà tôn giá cứ đa nghi, vậy giờ đây tôn giá có bản lãnh hãy cùng Hà Đa này thử một phen vậy.

Bởi vì, Hà Đa từ nhỏ vốn quen thủy tính nên cậu ta đây hăm hở thốt lời là thế.

Lưng Lâm Tiểu Nhượng lắc đầu :

- Chẳng lẽ ta lại giao đấu với một đứa bé như người sao?

Hà Đa giọng cương quyết :

- Tài năng đây lệ thuộc tuổi tác, kẻ lớn tuổi đã chắc gì thắng người nhỏ tuổi, không tin bà cứ thử sẽ biết ngay.

Tiểu Nhượng giọng bình thản :

- Dầu người có giỏi khoe khoang ta cũng không hạ mình giao đấỵ với người, nhưng nếu người muốn, ta có cách thử sức với người.

Hà Đa hỏi ngay :

- Cách gì? Bà hãy nói đi.

Lâm Tiểu Nhược chỉ tay xuống đầm nói :

- Giữa đầm này, sâu chừng ba trượng có một kỳ thư tên gọi là Hàn Thủy Thần Công bí kíp, nếu người là kẻ tài giỏi can đảm hãy lặn xuống mà lấy được chăng?

Hà Đa cất tiếng cười hồn nhiên :

- Việc ấy có gì khó khăn! Chỉ sâu ba trượng có gì gọi là hiểm nguy.

Vừa dứt lời, thân hình Hà Đa đã tung lên để chúi đầu lao xuống đầm lạnh cóng, rồi lướt thân nhanh đến giữa đầm.

Tiểu Nhược nói lớn :

- Cậu bé chú ý vòng xoáy giữa đầm, nước lạnh cực kỳ, sức hút cực nhanh đấy.

Lời Tiểu Nhược vừa dứt thì Hà Đa đến vị trí giữa đầm.

Phụng Chân lo lắng hỏi Tiểu Nhược :

- Nơi ấy có thật hiểm nguy như thế sao?

Tiểu Nhược gật đầu :

- Đúng như lời ta nói và đó là điều mà bao nhiêu năm nay ngăn trở ta làm, ta không thể xuống lấy bí kíp ấy được.

Lời bà ta nói ra làm cho Phụng Chân hốt hoảng lớn tiếng gọi :

- Hà Đa tiểu diệt!

Cùng lúc ấy, Hà Đa đã bơi vào vòng tròn nước xoáy rồi vụt kêu lớn :

- Thượng Quan cô cô!

Hà Đa chỉ gọi có thế rồi thân hình hần liền tụt ngay xuống mặt nước rất nhanh và mất hút.

Nàng Phụng Chân thấy thế kinh hãi hét lớn :

- Hà Đa!...

Bỗng từ dưới mặt nước có cánh tay của Hà Đa đưa lên khỏi mặt nước một cách chới với tuyệt vọng như cây cứu bằng sức lực cuối cùng.

Không chậm trễ, Phụng Chân liền hét lên tiếng tới, thân hình nàng từ nơi bờ lướt như ánh chớp ra giữa đầm, tay trái nàng chộp ngay bàn tay cầu cứu của Hà Đa sắp chìm xuống mặt nước, còn hữu chưởng lập tức đẩy mạnh một kinh lực xuống mặt nước để dùng sức phản lực ấy đẩy thân hình nàng lên, đồng thời chưởng lực còn cuộn nước hất Hà Đa vọt lên cùng một khối nước bật cao lên thì Phụng Chân lại cảm thấy nhẹ hơn, để kéo tung Hà Đa lên cao, rồi nàng lộn người theo Hà Đa đáp vào mồm đá an toàn.

Phải nói rằng nhờ vào tuyệt kỹ khinh công cùng áp dụng chưởng lực phối hợp chính xác, Phụng Chân mới cứu được Hà Đa trong trường hợp cực kỳ nguy hiểm ấy, song nàng cũng đã quá mệt nên vừa đặt Hà Đa nằm trên tảng đá, nàng đã vội ngồi tại nơi ấy vận công điều tức một lúc mới ổn định khí lực được.

Tiểu Nhược thán phục :

- Thượng Quan cô nương đã thi triển khinh công thượng thừa, phối hợp với chưởng lực tạo nên thân pháp kỳ ảo và hữu hiệu thật hi hữu quá.

Phụng Chân đáp :

- Vì sự an nguy của tiểu diệt nên tôi cũng phải cố gắng tận lực để cứu hân.

Tiểu Nhược gật đầu :

- Cậu bé quả có một tư chất thật hiếm có, sau này chắc chắn sẽ có một tương lai rạng rỡ.

Nhưng giờ đây Hà Đa đang thiêm thiếp tuy không chết nhưng không tỉnh được, bởi vậy Phụng Chân lo lắng :

- Cậu bé vẫn chưa tỉnh lại, tôn giá có phương cách nào cứu tỉnh hân không?

Lâm Tiểu Nhược liền bước đến xem xét Hà Đa, chợt bà ta kêu lên :

-Ồ! Sao lại thế này.

Phụng Chân giật mình hỏi ngay :

- Có việc gì thế?

Tiểu Nhược lộ nét vui vẻ :

- Cô nương hãy xem cậu bé dấu hôn mê, song vẫn ôm chặt cái hộp bằng thủy tinh kia kìa.

Phụng Chân ngạc nhiên :

- Cái hộp gì vậy?

Tiểu Nhược đáp :

- Đây chắc là chiếc hộp đựng cuốn kỳ thư Hàn Thủy thần công đấy.

Bà ta lại tiếp với giọng như ca thán :

- Ôi! Ôi ta đã chờ nơi đây hơn mười năm để tìm cơ hội lấy kỳ thư, thế mà vẫn hoài công. Giờ đây cậu bé này lại lấy được ngay.

Nhìn cử chỉ và nghe giọng nói của bà ta, Phụng Chân đã hiểu tâm sự, nên lên tiếng :

- Tôn giá chớ suy tư, kỳ thư này chúng tôi không có ý quan tâm, bởi vậy tôn giá hãy lo cứu cậu bé tỉnh lại trước đã.

Tiểu Nhược lắc đầu :

- Tại sao cô nương cứ gọi tôi là tôn giá mãi thế, tôi chỉ cao niên hơn cô nương một nửa số tuổi, rồi bây giờ nhìn cô nương thì triển tuyệt pháp cứu cậu bé, tôi thấy thua sút cô nương về mặt võ công nữa, vậy cô nương đừng gọi tôi như thế có được không?

Phụng Chân mỉm cười :

- Nếu vậy, tôi xin gọi là Lâm bằng hữu vậy.

Tiểu Nhược vui vẻ :

- Được lắm, được lắm! Chúng ta là bằng hữu với nhau là vui lắm đấy!

Phụng Chân tiếp :

- Lâm bằng hữu hãy xem cậu bé như thế nào rồi.

Tiểu Nhược liền xem rất kỹ rồi dùng thủ pháp điểm huyệt làm cho Hà Đa ói ra hết chất nước trong bụng, rồi bà ta lấy ra một viên thuốc cho Hà Đa uống ngay.

Tiểu Nhược tiếp tục theo dõi tình trạng của Hà Đa cho đến khi thấy da mặt cậu bé trở nên hồng hào, bà ta thở phào, nói :

- Đã yên ổn rồi, cậu bé chỉ còn hôn mê một lúc nữa sẽ tỉnh lại thôi, hay nói khác hơn, cậu bé ngủ một giấc sẽ trở lại bình thường.

Phụng Chân cung tay :

- Tôi xin đã tạ Lâm bằng hữu.

Tiểu Nhược vui vẻ :

- Thượng Quan cô nương chớ khách sáo, vì một lời thách thức của tôi mà cậu bé phải như thế.

Phụng Chân mỉm cười :

- Tiểu diệt của tôi không hề gì là tốt rồi, hơn nữa cậu bé đã lấy được kỳ thư cho Lâm bằng hữu thì việc làm của nó rất có ích.

Tiểu Nhược nhìn Phụng Chân hỏi :

- Hình như cô nương không rành thủy tính mà cậu bé rất thạo thủy tính phải không?

Phụng Chân gật đầu :

- Đúng như vậy.

Tiểu Nhược hỏi tiếp :

- Cô nương đến Vân Thiên sơn thật sự tìm lão Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu như lời cô nương đã nói lúc nãy phải không?

Phụng Chân gật đầu :

- Đúng vậy, nhưng tại sao lúc nãy Lâm bằng hữu khuyên tôi nên rút lui là ý gì?

Tiểu Nhược ngừng một lúc lại hỏi :

- Cô nương có biết lão ta bắt giữ Lê Giang trưởng lão và Dược Vương thần y chẳng?

Phụng Chân đáp :

- Chưa chắc, nên phải hỏi cho rõ.

Để Tiểu Nhược khỏi thắc mắc, Phụng Chân bèn kể rõ câu chuyện và lý do đến nơi này rồi tiếp :

- Như vậy Lâm bằng hữu đã rõ mục đích của tôi rồi chứ?

Tiểu Nhược mỉm cười, giọng khẳng định :

- Vị trưởng lão Lê Giang ấy, hẳn nhiên không lọt vào tay Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu đâu, còn Dược Vương Thần Y cũng khó biết.

Phụng Chân hỏi ngay :

- Như vậy Lâm bằng hữu cho là Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết bắt hai người ấy chẳng?

Tiểu Nhược lắc đầu :

- Tôi chưa chắc rằng Lý Đình Thu không bắt Lê trưởng lão còn Mã Triết có bắt hay không tôi không rõ, riêng vị Thần Y tôi không có ý kiến.

Phụng Chân hỏi :

- Dựa vào đâu mà Lâm bằng hữu khẳng định như thế?

Tiểu Nhược thở dài rồi hỏi :

- Nếu cô nương đoán ra sự liên hệ giữa tôi và Lý Đình Thu thì không thắc mắc nữa.

Đến lúc này Phụng Chân mới giật mình, vì qua lời nói của Tiểu Nhược thì đủ thấy rõ ràng phải có sự liên hệ mật thiết với Lý Đình Thu vì như thế những điều mà Phụng Chân bộc lộ với bà ta quả vô tình sẽ gây bất lợi cho nàng.

Bởi thế Phụng Chân nhìn nhìn dò xét và ngờ ngàng đối với Tiểu Nhược, ấp úng hỏi :

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ... bằng hữu là...

Thấy Phụng Chân cứ ấp úng nên Tiểu Nhược liền bật cười rồi tiếp :

- Vâng. Lý Đình Thu chính là phu quân của tôi đây.

Phụng Chân lại hỏi :

- Thật thế sao?

Tiểu Nhược gật đầu :

- Đúng vậy, song chính y đã tạo nên nỗi đoạn trường, làm cho tôi hơn mười năm nay nhan sắc phải già cỗi, tâm tư phải tan nát.

Phụng Chân lại hỏi :

- Mà chuyện gì lớn lao đến nỗi Lâm bằng hữu phải u uất đến như vậy.

Tiểu Nhược khẽ lắc đầu chán nản và đôi dòng lệ tuôn chảy cho vơi niềm u uất.

Bà ta trầm giọng kể :

- Hơn mười năm trước đây, Lý Đình Thu lưu lạc giang hồ, được phụ thân tôi thu nhận làm đệ tử và gả tôi cho y. Chúng tôi sống với nhu chẳng bao lâu, y bị một yêu nữ quyến rũ nên y sanh tâm đổi tấc.

Bà ta thở dài tiếp :

- Một hôm y đưa tôi du ngoạn trên sông ngồi thuyền uống rượu, chẳng ngờ y dùng mê dược cho vào rượu đầu độc tôi, rồi ném tôi xuống giữa dòng sông nước chảy xiết.

Tiểu Nhược ngưng một lát giọng rít lên cay đắng :

- Ném tôi xuống sông rồi, y định ninh là tôi phải chết, nên cùng tên yêu nữ trở về Thanh Lâm bảo của phụ thân tôi, lừa gạt và giết phụ thân tôi để chiếm đoạt sản nghiệp để vui hưởng cùng con yêu nữ.

Phụng Chân nhú mày :

- Hắn quả là tên tàn độc bất nhân, tại sao Lâm bằng hữu không tìm cách báo thù, diệt lũ yêu quái đó?

Tiểu Nhược đáp :

- Phụ thù không thể không báo, chưa nói y là kẻ bạc tình ra tay hại độc cố sát tôi, đâu có giấy khế nào tôi không nghĩ đến hận thù ấy. Nhưng một thực tế phũ phàng là võ công của y chẳng kém tôi thì làm sao tôi thực hiện được sự trả thù.

Phụng Chân im lặng một lúc, mới ôn tồn nói :

- Bởi thế mà Lâm bằng hữu phải ôm hận hơn mười năm qua nhưng tại sao bằng hữu cứ ngồi nơi đầm lạnh này chứ?

Tiểu Nhược giải thích :

- Đã có nhiều lần tôi đột nhập vào Thanh Lâm bảo, quyết cùng tên súc sanh tự tận, nhưng đều bị chúng đánh bại suýt chết, song nhờ nơi Thanh Lâm bảo ấy của phụ thân tôi, có một dòng suối thông ra ngoài mà tôi theo lối đó mới thoát được.

Ngưng một lúc Tiểu Nhược tiếp :

- Cứ mỗi lần đột nhập hoặc ngày hoặc đêm, tôi đều thất bại, chỉ thoát được nhờ con suối, nhưng mỗi lần như vậy là mỗi lần mang thương tích. Tôi không còn phương kế nào nên muốn tìm phương cách tự sát để theo phụ thân tôi mà thôi.

Phụng Chân xen lời :

- Ô! Tại sao bằng hữu lại quẫn trí đến thế.

Tiểu Nhược gật đầu :

- Quả thật tôi đã quẩn trí vì qua tuyệt vọng, cho nên tôi nhất quyết đi vào núi sâu tìm một nơi yên tĩnh để vui lấp cái kiếp bạc hạnh của mình, nhưng tình cờ tôi lại lạc vào chốn này chính là Hàn Thủy động có ghi nơi tảng đá mà tôi đã lật úp xuống rồi.

Phụng Chân tiếp lời :

- Nhờ ba chữ Hàn Thủy động, nên Lâm bằng hữu đến Hàn Thủy thần công kỳ thư mà không còn ý nghĩ tuyệt mệnh.

Tiểu Nhược gật đầu :

- Đúng vậy! Và từ đó tôi nhất quyết ở nơi này tìm cách lấy kỳ thư ấy để luyện công mà trả huyết thù.

Quay lại nhìn Hà Đa còn hôn mê, Tiểu Nhược tiếp :

- Thời gian hơn mười năm trôi qua, mãi đến hôm nay lại được cậu bé lấy kỳ thư và Thượng Quan cô nương tặng cho, nhưng kẻ thù cũng đã không còn nữa.

Phụng Chân ngạc nhiên :

- Lâm bằng hữu nói sao? Lý Đình Thu đã trốn chạy khỏi Thanh Lâm bảo rồi sao?

Tiểu Nhược đáp :

- Hắn đã chết rồi!

Phụng Chân hỏi lại :

- Hắn chết thật rồi sao?

Tiểu Nhược đáp :

- Lý Đình Thu và con yêu nữ cùng toàn thể gia đình thuộc hạ của hắn đều bị giết chết.

Phụng Chân lại ngạc nhiên :

- Như vậy hung thủ là ai?

Tiểu Nhược đáp :

- Hung thủ là kẻ có võ công cao hơn Lý Đình Thu rất nhiều và còn tàn ác gấp bội hắn.

Phụng Chân hỏi ngay :

- Hắn hiện ở đâu và danh tánh là gì?

Tiểu Nhược đáp :

- Hiện tại hắn là Tân chủ nhân Thanh Lâm bảo nhưng danh tánh hắn tôi chưa nghe ai nói?

Phụng Chân hỏi :

- Tại sao thế?

Tiểu Nhược đáp :

- Bởi vì những ai đã gặp hắn đều không còn sống sót để nói, bởi vậy danh tánh của hắn chưa ai biết.

Phụng Chân nghi ngờ :

- Làm gì có một nhân vật ghê gớm như thế mà võ lâm để yên cho hắn hoành hành sao?

Tiểu Nhược nói :

- Chắc cô nương đã biết hoặc nghe danh của Độc Thủ Thần Dao Lê Phong Vũ, Nhất Kiếm Mạnh Bảo, đôi uyên ương hiệp khách Thanh Tú, Mỹ Lan và Song Anh Nữ Hiệp Vũ Yến Linh chứ?

Phụng Chân gật đầu, thì Tiểu Nhược tiếp :

- Tất cả những nhân vật đó đều chết dễ dàng bởi tên Tân chủ nhân Thanh Lâm bảo.

Phụng Chân lặng đi một lúc mới cất tiếng :

- Lâm bằng hữu có thấy hình dạng diện mạo của hắc không?

Tiểu Nhược đáp :

- Có một lần tôi đột nhập vào sơn viện và nhìn thấy hắc giao đấu với Độc Thủ Thần Dao Lê Phong Vũ, nên nhận rõ hắc có thân hình cao lớn và đeo mặt nạ, nếu theo giọng nói có thể ước đoán hắc chừng hơn năm mươi niên kỷ.

Phụng Chân nói :

- Những hành vi của hắc như thế nhất định tôi phải đến Thanh Lâm bảo một lần, để xem bản lãnh ghê hồn của hắc như thế nào.

Tiểu Nhược xua tay :

- Không nên đâu cô nương, hắc là nhân vật không thể đối phó đâu cô nương võ công thượng thừa. Hơn nữa, cô nương đến đây chủ đích tìm Lê Giang trưởng lão và vai Thần Y do Lý Đình Thu bắt giữ mà sự việc đã rõ ràng thì cô nương dính líu đến tên ấy làm gì, đó chỉ là hành động liễu lĩnh mà thôi.

Phụng Chân nói :

- Một sự gặp gỡ tình cờ giữa tôi và Lâm bằng hữu quả đã giúp tôi rất nhiều, đó là nghĩa tình tôi không thể quên mà nay Thanh Lâm bảo của Lâm bằng hữu lại lọt vào tay của tên đại ác này chẳng lẽ tôi đành làm ngơ hay sao?

Lâm Tiểu Nhược lắc đầu :

- Thượng Quan cô nương nghĩ vậy, còn tôi cũng có tâm tư của tôi, đó cũng là nghĩa ân mà cô nương đã ban cho tôi. Nên nếu cô nương vào chốn hiểm nguy ấy có bề nào thì đời tôi còn gì.

Phụng Chân ngạc nhiên :

- Lâm bằng hữu nói thế có điểm quá đáng chăng?

Tiểu Nhược đáp :

- Sự thật là thế, đã là con người ân oán phân minh có ân báo ân, có oán trả oán. Vậy mà tôi không trả oán được đối với Lý Đình Thu rồi, nhờ cô nương có bề nào tôi lại không đáp được ân sâu thì thử hỏi tôi còn sống để làm gì?

Phụng Chân giọng vui vẻ :

- Lâm bằng hữu chớ nghĩ là tôi đã thi ân vì đã tặng kỳ thư cho bằng hữu, mà như tôi đã nói, Lâm bằng hữu cứu tiểu diệt của tôi và tôi tặng kỳ thư xem như chẳng có ân gì với nhau, nên bằng hữu chớ suy nghĩ về việc ấy nữa.

Im lặng một lát Tiểu Nhược đáp :

- Nếu cô nương nói chúng ta song phẳng thì tôi với cô nương đã là bằng hữu, vậy chúng ta phải đối đãi theo nghĩa bằng hữu chắc cô nương không phản đối chứ?

Phụng Chân suy nghĩ một thoáng rồi mỉm cười :

- Lâm bằng hữu đề cập tình bằng hữu, nhằm buộc tôi để bằng hữu cùng tôi vào Thanh Lâm bảo chăng?

Tiểu Nhược gật đầu :

- Quả tình là vậy.

Phụng Chân lắc đầu :

- Không được đâu, vì chính bằng hữu đã biết nơi ấy là hiểm nguy mà vì tôi Lâm bằng hữu dẫn thân vào thì chẳng hóa ra tôi...

Tiểu Nhược chận lời :

- Cô nương hiểu rằng đầu sao Thanh Lâm bảo tôi đã rõ từng góc ngách và lại biết con suối là lối thoát an toàn như vậy, nếu chúng ta cùng đột nhập vào sẽ hỗ trợ nhau rất có lợi đấy chứ.

Phụng Chân ngáp ngừng một lúc lâu mới lên tiếng :

- Hảo ý của Lâm bằng hữu cũng rất hữu lý, song thật tâm tôi không muốn nhọc lòng bằng hữu.

Tiểu Nhược phì cười :

- Nếu cứ khách sao thì đâu còn là bằng hữu thân thiết với nhau chứ.

Nhận thấy khó từ chối, nên Phụng Chân nói :

- Nếu vậy chúng ta cùng bàn một kế hoạch để hành động vậy.

Tiểu Nhược vui vẻ :

- Thế thì hay lắm! Vào lúc canh một tôi sẽ đến đợi cô nương nơi dòng suối, như vậy để chuẩn bị cho lối thoát, còn cô nương cứ đột nhập vào từ lối khác, như thế địch sẽ không ngờ chúng ta có hai cánh phối hợp.

Phụng Chân đáp :

- Tôi hiểu rồi, nhưng Lâm bằng hữu đợi đến canh ba mà không thấy tôi thì đừng đợi nữa...

Tiểu Nhược chặn lời :

- Cô nương hãy nhớ đến đầu canh một tôi đã có dưới nước nơi dòng suối rồi, mà bất cứ nơi nào của dòng suối tôi vẫn có đủ cách để chúng ta thoát đi an toàn.

Phụng Chân gật đầu :

- Được rồi! Cứ thế mà hành động, tôi đợi Hà Đa tiểu diệt tỉnh lại rồi đi ngay.

Tiểu Nhược nói :

- Trong chốc lát cậu ta sẽ hồi tỉnh lại ngay, và giờ này cũng thừa thời gian hành động.

Vừa lúc đó Hà Đa cũng vừa tỉnh lại.

Phụng Chân cho cậu ta biết mọi sự rồi cả hai chuẩn bị lên đường đến Thanh Lâm bảo.

30. Chương 30: Đột Nhập Thanh Lâm Bảo

Sau khi rời Ngọc Hồ điện, bốn người gồm Trung Ngọc, Lê Giang trưởng lão, Quái Y Đình Hạo và Kim Phi cấp tốc với cuộc hành trình đến Vân Thiên sơn nhằm tiếp ứng cho Phụng Chân và Đỗ Hà Đa.

Vì Lê Giang trưởng lão biết rõ những lối đi tắt để đến điểm nhanh hơn, nên lão luôn luôn dẫn đầu bằng khinh công vượt trội.

Chỉ có Trung Ngọc là song hành với lão ta còn chuyện trò suốt cuộc hành trình.

Khi gần đến Vân Thiên sơn hai người dừng lại chờ lão Quái Y và Kim Phi kịp đến thì họ lại tiếp tục cất bước.

Nhưng Kim Phi đã kêu lên :

- Sư phụ, hãy dừng lại!

Lê Giang trưởng lão mỉm cười :

- Người không còn sức để theo nữa phải không?

Kim Phi lắc đầu :

- Không phải vậy đâu.

Lão Quái Y xen lời :

- Chứ người gọi dừng lại để làm gì?

Kim Phi vừa thở vừa đáp :

- Có lẽ chúng ta đã lạc đường rồi đó.

Lê trưởng lão liền hỏi :

- Người không biết đường mà dám bảo lạc đường, như vậy người cho sư phụ không rành mà dám dẫn đường phải không?

Kim Phi liền chỉ tay lên thân cây lớn và nói :

- Sư phụ hãy xem nơi thân cây đó có ám hiệu lưu lại của Hà Đa sư đệ.

Lê trưởng lão cùng mọi người đến xem quả thấy thân cây có khắc mũi tên ám hiệu của Hà Đa mà đầu mũi tên chỉ về hướng tây.

Lê Giang trưởng lão nói :

- Tại sao như thế này được? Thanh Lâm bảo ở hướng bắc, cách đây chừng hơn bốn dặm, thế sao lại ghi hướng phía tây.

Trung Ngọc lên tiếng :

- Bây giờ mục tiêu của chúng ta là tìm Phụng Chân và Hà Đa, chứ không còn là Thanh Lâm bảo, bởi thế đã có ám hiệu chỉ đường thì chúng ta nên theo hướng ấy là đúng nhất.

Đình Hạo cũng nói :

- Đoàn lão đệ nói hữu lý đấy.

Lê Giang liền vẫy tay :

- Theo hướng tây chúng ta đi mau.

Dứt lời lão lao trước và mọi người cùng phóng theo.

Đường càng đi càng thấy quanh co gấp ghe, hoàng hôn lại phủ xuống đưa dần bóng tối chiếm ngự trần gian.

Bốn người cứ tiếp tục theo lối mòn tiếp tục đi, cho đến lúc gặp một dòng thác nước đổ khá mạnh, lúc ấy mọi người đều dừng chân.

Lê trưởng lão lên tiếng :

- Tại sao Thượng Quan cô nương lại đến nơi này?

Trung Ngọc tiếp lời :

- Phụng Chân hiền muội ắt hẳn không chọn con đường bằng qua dòng thác nước đổ này đâu.

Lê trưởng lão nói :

- Sao lại chắc như thế?

Trung Ngọc đáp :

- Vì Phụng Chân không rành về thủy tính thì làm gì chọn đường này.

Đình Hạo nói :

- Hay là Thượng Quan cô nương đã đi lạc vào chốn này, chúng ta phải đi tìm quanh vùng này xem.

Bỗng có một giọng cười ngạo mạn vang lên từ đằng sau mọi người.

Trung Ngọc thét lớn :

- Ai đó?

Cùng lúc với tiếng hét, tay chàng đã chop ba bốn chiếc lá phóng ngay những chiếc lá xé gió lao vút về chỗ phát ra tiếng cười, như những phi đao ám khí nhắm vào đối phương.

Nhưng sau đó không còn tiếng động nào nữa, nên Trung Ngọc lên tiếng hỏi :

- Đã đến sao còn trốn tránh, vị nào đó hãy lộ diện đối khẩu, có phải mình chánh hơn không?

Tiếng cười vừa rồi lại nổi lên và một bóng người cao lớn vụt lướt tới cực nhanh rồi dừng trước mặt mọi người.

Lê Giang liền lên tiếng mừng rỡ :

-Ồ! Ngô Xuyên huynh đài.

Người này vẫn cười thì Lê Giang quay qua nói với Trung Ngọc :

- Ngô Xuyên là một huynh đệ của chúng ta.

Đôi bên chào nhau thì Ngô Xuyên nói :

- Đoàn bằng hữu thủ pháp thật cao tuyệt.

Trung Ngọc mỉm cười :

- Ngô huynh quá khen tài mọn của tiểu đệ.

Ngô Xuyên liền đưa ra ba chiếc lá mà Trung Ngọc dùng làm ám khí và nói :

- Ba chiếc lá này chẳng khác ba mũi phi đao, cũng may Ngô mỗ lưu ý, nếu không đã bị ba chiếc lá xuyên thịt xẻ da thì ê chề lắm.

Mọi người đều bật cười vui vẻ.

Trung Ngọc lại nói :

- Vì nghe giọng cười ngạo mạn nên cấp thời dùng mấy chiếc lá đâm ra thất lễ với Ngô huynh.

Đinh Hạo cười ha hả :

- Đoàn lão đệ e ngại gì, vì có người rình nghe chúng ta nói chuyện thì phải lãnh đủ thôi có phải thế hử không Ngô lão đệ?

Ngô Xuyên cười hà hà :

- Ấy cha! Lão Quái Y này nói oan cho người ta quá, Ngô mỗ đã có tiếng cười thì đâu có rình rập gì nữa?

Rồi Ngô Xuyên nhìn Quái Y tiếp :

- Mà sao Đinh huynh không ở thạch động để chữa bệnh còn đi đâu thế này?

Lê Giang trưởng lão chận lời :

- Lão Quái Y đi đến đây cũng vì lão hay tin già này bị bắt nhốt ở Thanh Lâm bảo đấy.

Ngô Xuyên ngạc nhiên :

- Phân đàn chủ nói gì lạ vậy?

Đinh Hạo liền tiếp :

- Đâu có gì lạ, để lão kể cho Ngô lão đệ nghe sơ qua nhé?

Tiếp theo Đinh Hạo kể sơ lược sự việc và nói :

- Thượng Quan Phụng Chân cô nương vừa hôm trước đã gặp và quen với Ngô huynh đấy, và một tiểu đồ của Lê lão huynh đi đến Thanh Lâm bảo nên chúng ta phải theo đến đây để tiếp ứng đấy! Ngô Xuyên kinh ngạc :

- Thượng Quan nữ hiệp đã vào Thanh Lâm bảo chưa?

Đinh Hạo đáp :

- Nhất quyết là Thượng Quan cô nương đến đây, nhưng đã vào hay chưa thì chúng ta chưa đến đó làm sao biết được.

Ngô Xuyên giọng nghiêm chỉnh :

- Nếu Thượng Quan cô nương đã vào Thanh Lâm bảo thì nhất định dữ nhiều lành ít.

Trung Ngọc liền hỏi :

- Tại sao vậy?

Ngô Xuyên đáp :

- Chủ nhân Thanh Lâm bảo là một nhân vật không dễ đối phó.

Trung Ngọc nói :

- Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu mà đáng sợ như lời Ngô huynh nói sao?

Ngô Xuyên lắc đầu :

- Lý Đình Thu đã chết rồi thì có gì đáng sợ.

Trung Ngọc hỏi :

- Thế Ngô huynh muốn ám chỉ ai?

Ngô Xuyên đáp :

- Hơn bốn tháng nay Thanh Lâm bảo đã đổi chủ rồi.

Trung Ngọc hỏi :

- Ai vậy?

Ngô Xuyên lắc đầu :

- Không rõ danh tánh, chỉ biết hắn là một nhân vật thần bí, võ công rất cao, mà Lý Đình Thu chỉ không qua được mười chiêu của hắn.

Kim Phi vụt lên tiếng :

- Nếu vậy Thượng Quan cô nương đã vào nơi ấy chắc bị nguy hại mất.

Ngô Xuyên gật đầu :

- Thanh Lâm bảo ngày nay quả vô cùng nguy hại, tôi cứ loay quanh vùng này để âm thầm điều tra mà chưa có một manh mối nào, vì bất cứ ai đã vào Thanh Lâm bảo từ bốn tháng trở lại đây đều chẳng có ra.

Rồi Ngô Xuyên kể một loạt tên tuổi những nhân vật hữu danh đã vào mà không ra cho mọi người nghe, hắn kết luận :

- Nhân vật ấy đã thật sự đáng kinh khiếp nên các vị phải thận trọng nếu muốn đột nhập.

Đinh Hạo liền hỏi :

- Ngô huynh không dám cùng chúng tôi vào nơi ấy một chuyến sao?

Ngô Xuyên lắc đầu :

- Không, tôi không vào khi tôi chưa biết bọn chúng là ai vì vậy sẽ ở vòng ngoài chờ có ai ra được lúc ấy tôi sẽ rõ bọn chúng là ai.

Ngô Xuyên nói tới đó liền cáo từ và thân ảnh vụt thoát đi như ánh chớp lặn vào vùng cây rừng.

Trung Ngọc quay qua hỏi Lê trưởng lão và Đinh Hạo :

- Nhị vị có mang theo vật đánh lửa không?

Lê Giang hỏi :

- Để làm gì?

Đình Hạo nói trước :

- Phóng hỏa phải không?

Trung Ngọc gật đầu :

- Phải rồi, để tôi đột nhập vào bên trong, nhị vị hãy phóng hỏa.

Lê Giang và Đình Hạo muốn nói gì thì Trung Ngọc chặn lời :

- Nhị vị cứ y kế của tôi mà hành động, hỏa công là yếu trợ cần yếu làm suy giảm lực lượng địch để cho tôi có cơ hội hoạt động dễ dàng hơn. Vì vậy đừng bàn thêm nữa.

Kim Phi liền hỏi :

- Đoàn sư thúc, còn tiểu điệt?

Trung Ngọc mỉm cười :

- Tiểu điệt hãy theo sư phụ và lão Quái Y.

Vừa dứt lời Trung Ngọc liền tung mình lao đi.

Nhìn chàng khuất xa, Lê Giang trưởng lão nói :

- Chúng ta cũng đi đây thôi.

Thế là ba người còn lại lập tức cũng phóng đi.

Theo kế hoạch thỏa thuận với Lâm Tiểu Nhược, nên Phụng Chân và Hà Đa cấp tốc đến Thanh Lâm bảo, nhưng hết sức thận trọng vì theo lời của Tiểu Nhược thì Thanh Lâm bảo canh phòng hết sức cẩn mật, việc đột nhập không thể dễ thực hiện.

Thế mà giờ đây nàng đã đứng trước cổng lớn của Thanh Lâm bảo mà vẫn chưa thấy có một sự cản trở nào, như vậy tại sao Tiểu Nhược cho là canh phòng cẩn mật.

Tuy nhiên điều ấy cũng làm cho Phụng Chân thêm thận trọng lẫn sự ngờ vực nào đó.

Từ bề vắng lặng, trên nền bầu trời có ánh sao lấp lánh tỏa ánh sáng mờ mờ vùng rừng núi. Bốn bên vòng tường thật cao như muốn che kín thế giới bên trong, mà một ánh đèn cũng không lọt ra ngoài được.

Sau một lúc tư lự và quan sát nàng quay qua nắm tay Hà Đa, nói :

- Chúng ta vào thôi!

Vừa nói nàng nhún mình cất mình lên đầu tường kéo theo Hà Đa, rồi từ đó cả hai lại buông mình nhẹ nhàng xuống đất.

Phụng Chân khẽ nói :

- Sự yên lặng thế này coi chừng chúng ta trúng kế chúng đấy.

Hà Đa đáp khẽ :

- Cô cô sợ lọt vào bẫy phục kích của chúng?

Phụng Chân đáp :

- Dẫu sao chúng ta cũng phải tiến.

Cả hai liền bước nhanh đến mặt trước thì cửa nơi đây cũng đóng kín và hoàn toàn im lặng không có một ánh đèn,, quả là đáng nghi ngờ.

Chợt từ trong có tiếng vọng ra :

- Đêm tối đến nơi đây có phải người của Cái bang không?

Hà Đa chợt nắm chặt tay Phụng Chân vừa lo sợ vừa cảnh giác nàng ta.

Nhưng Phụng Chân đáp ngay :

- Chúng tôi là bằng hữu xuống viếng thăm Thanh Lâm bảo.

Chợt cửa bảo bất mở. Ánh đèn bên trong rực sáng cùng một lúc. Nơi đại sảnh đang có một người vóc dáng cao lớn y phục màu vàng, mặt lạnh như tiền, đang ngồi trên một chiếc ghế bành bọc da hổ rất uy nghi, ở hai bên có mấy chiếc cắm đèn.

Khi Phụng Chân vừa bước vào, nàng ta cũng phải khựng lại, còn người ngồi trên ghế cũng lộ nét ngạc nhiên.

Hắn mở lời nói trước :

- Đêm tối thế này, cô nương đến đây có việc chi chăng?

Phụng Chân đáp :

- Tôi đi tìm một vị bằng hữu và một thần y.

Người áo vàng nói :

- Cô nương có làm chăng? Vì những người trong bảo này chưa hề giao dịch với bên ngoài.

Phụng Chân nói :

- Người bằng hữu mà tôi muốn tìm ở chốn vô lâm nên mới vào Thanh Lâm bảo đây vậy.

Người áo vàng lại hỏi :

- Người ấy là ai vậy?

Phụng Chân đáp :

- Phân đàn chủ Cái bang Lê Giang trưởng lão và Dục Vương Thần Y.

Người áo vàng mỉm cười lắc đầu :

- Không có đâu, chắc chắn cô nương đã lầm chỗ rồi đấy!

Phụng Chân gằn hỏi :

- Có thật như thế chăng?

Người áo vàng cười khẩy :

- Ở đây chưa bao giờ biết nói dối một ai, bởi vì chẳng nên nói dối với một người sắp chết, đó là luật lệ của Bảo này vậy.

Phụng Chân “hừ” rồi nói :

- Bảo chủ có lời gay gắt và cao ngạo quá, chẳng lẽ bất cứ ai vào nơi đây đều chết cả sao.

Người áo vàng giọng lạnh lùng :

- Cô nương nói đúng nhưng trừ một trường hợp.

Phụng Chân hỏi :

- Trường hợp nào?

Người áo vàng :

- Trường hợp Bảo chủ Thanh Lâm bảo mời đến, đó là thượng khách.

Phụng Chân cười khẩy :

- Nếu vậy Bảo chủ ghép tôi vào những người tự tìm đến.

Người áo vàng gật đầu :

- Đúng vậy! Và cô nương không có cơ hội ra khỏi bảo này như bao kẻ võ lâm khác.

Phụng Chân hét lên :

- Người quá ngạo mạn.

Người áo vàng không đáp lời mà bật cười khinh ngạo, coi thường đối phương trước mắt.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ “ầm” vang lên rung rinh đại sảnh, lập tức những cánh cửa sổ bung ra và từ bên ngoài mười mấy tên đại hán y phục đỏ bầm lao vào, tạo vòng vây quanh Phụng Chân và Hà Đa.

Vẫn bình tĩnh, Phụng Chân đảo mắt nhìn quanh, nhận biết những tên đại hán này đều có võ công khá cao, chứ không phải loại tầm thường.

Song nàng nhìn tên Bảo chủ nói :

- Người những tưởng những tên vô dụng này ngăn chặn được ta ư?

Bảo chủ áo vàng “hừ” một tiếng :

- Cô nương đừng khoác lác, hối không kịp đâu.

Phụng Chân quát lên :

- Người cứ chờ xem!

Bảo chủ áo vàng gật đầu đáp :

- Được lắm!

Lập tức thân hình Phụng Chân chao đi, bộ pháp di động cực kỳ nhanh chóng, cùng với chiêu thức kỳ ảo phóng ra và nhiều tiếng thét lên thê thảm với nhiều thân đại hán ngã gục.

Quá bất ngờ đối với tên Bảo chủ áo vàng, nên hắn bật đứng lên rồi từ từ tiến về phía Phụng Chân.

Hắn nhìn chăm chăm hỏi :

- Người là ai?

Lập tức bên ngoài có tiếng nói lớn :

- Thưa Bảo chủ, người ấy là Thượng Quan Phụng Chân nữ hiệp.

Tên Bảo chủ gật gù :

- Thì ra là Thượng Quan nữ hiệp!

Phụng Chân quát lớn :

- Đừng nhiều lời! Ta cũng biết tài nghệ của người cao diệu đến đâu mà cao ngạo quá!

Tên Bảo chủ thông thả :

- Cô nương chớ nóng nảy, ta chưa muốn cô nương chết đâu.

Phụng Chân hậm hực :

- Hay là người hãi sợ rồi?

Bảo chủ áo vàng lắc đầu :

- Nếu gọi hãi sợ là phần của cô nương, còn ta muốn lưu giữ cô nương ở lại bảo này thôi.

Phụng Chân quát lớn :

- Người đừng có ý nghĩ ngông cuồng.

Dứt lời Phụng Chân liền xuất chiêu. Cây quạt trắng xòe ra lấp lánh phủ chụp vào đối phương, nhưng tên Bảo chủ chỉ di bộ thân pháp cực nhanh tránh chiêu thức của nàng rồi bất thần rút qua phóng về phía Hà Đa như ánh xẹt.

Hà Đa lập tức vùng kiếm đối kháng nhưng chiêu thức và thân pháp của tên Bảo chủ cực nhanh đã khóa chặt đôi tay của Hà Đa trong chớp mắt.

Đám đại hán thuộc hạ sau sơ thất ban đầu lại tạo vòng vây và chưa động thủ hình như đợi lệnh.

Phụng Chân thấy Hà Đa bị kiềm chế liền xếp quạt, cất tiếng hỏi :

- Người muốn gì?

Bảo chủ áo vàng cười nhạt :

- Cô nương cho ta mượn cái quạt ấy đi, bản Bảo chủ đã muốn lưu cô nương nơi bảo thì phải giữ lời mà, không để cô nương thiệt hại đâu.

Hắn vừa thốt lời vừa chăm chú nhìn Phụng Chân, nên cậu bé Hà Đa liền khai thác sơ hở của hắn là không chú ý đến cậu ta, nên Hà Đa liền cắn mạnh vào tay tên Bảo chủ làm cho tên này la lên một tiếng thất thanh, giựt cánh tay là do phản ứng tự nhiên thế là Hà Đa lập tức thoát khỏi sự kiềm chế của đối phương vọt ngay đến bên cạnh Phụng Chân.

Phụng Chân lập tức thủ thiết phiến nhắm đối phương để ứng phó đồng thời nói khẽ :

- Hà Đa hãy cố thoát nhanh đi.

Hà Đa đáp ngay :

- Còn cô cô thì sao?

Phụng Chân nói :

- Chỉ cần người thoát được là cô cô có cách thôi.

Vừa nói nàng vừa kéo Hà Đa lướt ra, đồng thời sử dụng chiếc quạt với chiêu thức kỳ ảo tấn công cực nhanh vào đám đại hán mở đường để cho Hà Đa thoát đi.

Vừa lúc đó tên Bảo chủ hét lên :

- Người không thoát được đâu.

Cùng với câu nói là chưởng phong của tên Bảo chủ ào ào cuốn tới, nàng Phụng Chân liền xoay ngang sử dụng kinh lực song chưởng không phải để tấn công vào tên Bảo chủ mà nàng đẩy kinh phong cuốn xô chưởng lực của đối phương lệch sang hướng khác để cho Hà Đa không bị ảnh hưởng mà kịp thời thoát đi, đồng thời cả hai lực chưởng của tên Bảo chủ và của nàng đều xô lệch sang bất ngờ ập vào mấy tên đại hán và nhiều tiếng la thất thanh vang lên cùng những thân người ngã gục.

Tên Bảo chủ hét lớn :

- Giỏi lắm! Người quả lợi hại thật!

Tuy vậy tên Bảo chủ vẫn tay không tiếp tục đối phó với Phụng Chân một cách vững vàng tin tưởng.

Đôi bên giao đấu thêm ba mươi chiêu nữa thì Phụng Chân cảm thấy chiêu pháp của mình không thể làm gì đối phương, nên nàng lo lắng lùi dần đến sát chân tường.

Nhưng tên Bảo chủ áo vàng cũng tiến theo thần trọng nên Phụng Chân buộc lòng phải tập trung quyết tử với đối phương.

Chợt hữu chưởng của hắn đẩy ra, kinh lực cuốn đến, Phụng Chân liền né người thì lập tức tả chưởng của hắn tiếp theo với kinh lực gia tăng lên gấp bội.

Phụng Chân liền hoành bộ chưa kịp phản công thì một loạt chưởng phong của đối phương lập tức tiếp liền như sóng dữ tiếp nối ập tới cuốn cuộn.

Phụng Chân hét lên tiếng lớn, lộn người lên cao, với tay chop cây xà mái ngói định tung người vọt ra nhưng liền đó chuông phong của tên Bảo chủ lại cuộn lên bốc thẳng vào chỗ Phụng Chân nơi mái sảnh.

Không thể thực hiện ý đồ, Phụng Chân liền tung người sang bên mé tường bên rồi lấy đó làm điểm tựa đạp chân búng người lộn sang bên kia rồi đáp về chỗ cũ.

Cùng lúc đó một tiếng nổ “bùng” bởi chuông lực của tên Bảo chủ công nhằm mái sảnh làm ngói đổ cây gãy văng bắn tứ tung.

Tên Bảo chủ hậm hực nhìn Phụng Chân :

- Hảo khinh công thân pháp!

Riêng Phụng Chân trong cơn nguy biến nên đã tận dụng tuyệt kỹ khinh công thân pháp mới tránh thoát loạt chuông phong kỳ ảo của đối phương, nên nàng cảm thấy khó lòng thắng được tên Bảo chủ áo vàng này.

Đôi bên lại đối diện thủ thế để khởi tiếp loạt tấn công.

Chợt một vật bay vút vào, lướt qua đầu nàng ghim thẳng vào bức tường làm tên Bảo chủ vùng khựng lại, con Phụng Chân nhìn rõ vật ấy là một mảnh ngói ghim sâu vào bức tường nên nàng mỉm cười lộ vẻ hân hoan gọi lớn :

- Đoàn huynh!

Tiếp theo lời nàng gọi đã thấy từ trên mái sảnh chỗ tên Bảo chủ đánh vỡ lúc nãy một bóng người buông nhanh xuống, đó là Đoàn Trung Ngọc cùng với tiếng hỏi :

- Hiền muội không sao chứ?

Phụng Chân đưa mũi quạt về phía tên Bảo chủ cất tiếng :

- Hắn là tên Bảo chủ rất lợi hại, Đoàn huynh hãy thận trọng đấy.

Trung Ngọc khẽ gật đầu nhìn địch thủ, thì tên Bảo chủ cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Lại bên ngoài có tiếng nói ngay :

- Thưa Bảo chủ, hắn là thiếu hiệp Đoàn Trung Ngọc.

Cũng là tiếng đáp của tên lúc nãy đã nêu danh Phụng Chân, làm cho Trung Ngọc lưu ý nên Phụng Chân liền khẽ hỏi :

- Đoàn huynh có nhận ra tên ấy chẳng?

Trung Ngọc đáp :

- Giọng nói nghe quen quen, nhưng hắn đeo mặt nạ nên chưa thể biết được.

Tên Bảo chủ cười mấy tiếng :

- Đêm nay không mời các nhân vật hữu danh vô lâm đến bảo này cũng lạ thật.

Trung Ngọc đáp :

- Cũng có chút việc ghé vào, nếu Bảo chủ không bằng lòng thì chúng tôi đi.

Bảo chủ áo vàng gằn giọng :

- Đã vào không bao giờ ra.

Trung Ngọc nhún vai :

- Ghê gớm thế sao?

Tên Bảo chủ nói :

- Không có gì ghê gớm cả chỉ nghiêm luật của ta.

Trung Ngọc bật cười ha hả :

- Nghiêm luật của người không liên quan đến chúng ta. Vậy chúng ta đi.

Bảo chủ hét lớn :

- Đâu dễ thế!

Vừa nói hần vừa lừ lừ bước tới.

Nhưng Trung Ngọc quay qua Phụng Chân :

- Muội có thể cầm cự với hần vài mươi chiêu không?

Hơi lưỡng lự, Phụng Chân đáp :

- Được lắm!

Dứt lời nàng tung chiếc quạt trắng xuất chiêu.

Cùng lúc ấy Trung Ngọc đã tung mình phóng lên phía trước mái sảnh, tiếp liền theo đó là nhiều tiếng rú lên khùng khiếp của đám đại hần.

Toán bốn tên ở nơi đấy đã có ba tên bật ngựa máu từ lồng ngực trào ra, còn tên thứ tư đã lao người phóng chạy.

Trung Ngọc cũng phóng vọt theo, vì tên đó đã báo danh tánh của chàng cho tên Bảo chủ lúc nãy, mà chàng nhất quyết khám phá tên ấy với giọng nói quen quen đó.

Chàng đuổi theo tên ấy đến tận góc tường bỗng thấy hần kêu lên “hự” một tiếng, hai mắt trợn trừng, máu từ bụng hần bắn vọt ra.

Trung Ngọc cũng ngạc nhiên, nhưng nhìn kỹ thì hiểu ra tên thuộc hạ ấy đã bị nửa thân kiếm xuyên từ phía sau ra tới bụng.

Khi thân hình tên này vừa ngã thì Trung Ngọc vút thanh trường kiếm lướt qua mặt hần làm cho chiếc mặt nạ của tên thuộc hạ này liền rơi ra và Trung Ngọc chợt nhìn thấy cũng phải giật mình.

Nhưng giữa lúc đó tiếng thét của Phụng Chân và tên Bảo chủ áo vàng cùng vang lên vội vàng quay lại thấy cả hai vừa chấm dứt một lần công nên đang thủ bộ, mà cây quạt trắng nàng không sử dụng mà lại đang cầm một cây kiếm gãy, nửa mất lúc nãy vô tình bay đi ghim vào lưng của tên thuộc hạ đeo mặt nạ.

Trung Ngọc tiến sát Phụng Chân nói khẽ :

- Quả tình tên Bảo chủ muốn quyết liệt với chúng ta đây.

Phụng Chân đáp :

- Với thực lực của hần cũng không làm gì được chúng ta đâu.

Tên Bảo chủ cất giọng :

- Các người tự dẫn xác vào đây, chứ không mời, nếu biết điều hãy chịu bó tay, còn có thể cầm chế.

Trung Ngọc cười nhạt :

- Người đối phó với một mình hiền muội của ta sắp hết sức rồi hãy gọi, tất cả hãy xông vào đi, đừng kiêu cách nữa.

Tên Bảo chủ gầm gừ :

- Hai người khoắc lác quá! Chỉ bằng đôi tay không ta đoán chắc sẽ hạ cả hai người cùng xông lên trong vòng một trăm chiêu thôi.

Trung Ngọc bật cười ha hả :

- Một trăm chiêu ư! Lâu quá! Nếu vậy làm sao người còn đủ thời gian.

Tên Bảo chủ ngấp ngừng :

- Người nói thế là nghĩa gì?

Trung Ngọc đáp :

- Thật người không hiểu biết gì à?

Tên Bảo chủ quát :

- Người đừng mị ngôn.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Không đâu, hiện giờ các cao thủ võ lâm chính phái đã đến đây Thanh Lâm bảo này rồi thì thử hỏi làm sao người đủ thời gian thì triển một trăm chiêu với chúng ta chứ.

Tên Bảo chủ cười ngạo nghễ :

- Ta không ngờ người lúc nguy cùng sợ hãi lại xảo ngôn nguy kế để gạt ta sao?

Trung Ngọc nghiêm giọng :

- Nếu không tin lời ta, người hãy cho thuộc hạ ra ngoài chắc sẽ rõ tường.

Tên Bảo chủ lắc đầu :

- Trong vòng chu vi mười dặm, không nơi nào lọt qua sự kiểm soát của bốn bảo, mà giả dụ có một ai đến rồi thì cũng không thể nào lọt vào bảo này.

Phụng Chân “hừ” rồi nói :

- Nếu vậy ta và Đoàn Trung Ngọc vào đây là do ý của người “bỏ ngỏ” à?

Hắn bật cười :

- Đó là điều dĩ nhiên, ví ta muốn cho các người vào bảo để có việc sử dụng, nên ta muốn lưu các người nên chưa thật sự ra tay sát thủ.

Trung Ngọc nói :

- Người quá chủ quan đó, các nhân vật võ lâm đã đến rồi đây người không nghe sao?

Tên Bảo chủ xua tay :

- Không còn kịp nữa đâu, người đừng hòng níu kéo thêm thời gian, nếu các người không chịu lưu lại Thanh Lâm bảo theo lời của ta, thì các người phải chết trước khi có lực lượng nào đến đây chẳng nữa.

Hắn vừa bật cười mấy tiếng vừa từ từ bước tới rất thận trọng hiện rõ sát khí.

Trung Ngọc vẫn lắc đầu bình tĩnh nói :

- Người tự cho mình là võ công phi phạm, thế mà thính giác người lại không nghe những tiếng động bên ngoài đang vang lên đấy!

Sự bình tĩnh của Trung Ngọc làm cho hắn nghi ngờ rồi e ngại nên khựng lại.

Chợt lúc đó, mấy tiếng nổ lớn vang lên và khói đen bốc lên ở phía ngoài xa xa.

Tên Bảo chủ quát lớn :

- Được lắm! Ta thử xem lực lượng các người sẽ làm được trò trống gì?

Ngay lúc đó Trung Ngọc trao trường kiếm cho Phụng Chân rồi nói nhanh :

- Mọii hãy cầm giữ hắn một lúc nhé!

Vừa dứt câu, Trung Ngọc liền chao người thoát đi, cùng lúc chưởng phong của tên Bảo chủ ập tới nên nàng Phụng Chân vội vã lắc mình đảo bộ tránh rồi liền vùng kiếm đánh trả và cả hai lại vào cuộc giao đấu quyết liệt.

Trong khi đó Trung Ngọc phi thân lên xà ngang nơi đầu mái hiên, đánh ra một chưởng phá tung mái ngói rồi nhảy phóc luôn lên.

Hai tay chàng liên tiếp dùng những miếng ngói làm ám khí phóng liên tục vào đám thuộc hạ và cả tên Bảo chủ bằng kinh lực dữ dội.

Nhiều tiếng thét rú vang lên, những tên thuộc hạ bị trúng bể đầu, té mắt, gãy tay, lớp chạy lớp bò gây cảnh hỗn loạn, nhưng Trung Ngọc vẫn dùng ngói phóng đi mỗi lúc một tăng thêm, quả làm đám mưa ngói tấn công khủng khiếp trong đêm tối rất hữu hiệu, ngay cả tên Bảo chủ cũng phải vùng chưởng bảo vệ quanh thân.

Thừa cơ hội đó Phụng Chân liền tung mình nhảy lên đứng cạnh Trung Ngọc khẽ giục :

- Đoàn huynh, chúng ta hãy thoát ngay đi không thể chần chờ nữa.

Lập tức chàng hất một loạt ngói xuống phủ chụp vào tên Bảo chủ, rồi cùng Phụng Chân phóng vút ra ngoài thật nhanh.

Cả hai vượt qua khỏi vòng tường cao chạy một lúc về phía tây thì đã thấy dòng thác ở nơi xa xa phía trước.

Vừa chạy hai người vừa quay nhìn lại cũng thấy tên Bảo chủ áo vàng và đám thuộc hạ truy đuổi phía sau nhưng chúng có vẻ tự tin vì hình như chúng đều biết rằng dòng thác là địa thế ngăn chặn hữu hiệu thì hai người quả là đang đi vào tử địa.

Cùng lúc đó từ hai bên, nhiều bóng đen xông ra đều là phục binh của Thanh Lâm bảo, nhưng chúng không ngăn chặn Trung Ngọc và Phụng Chân mà chỉ chia làm hai nhánh ép dồn hai người về phía thác nước.

Nhưng đối với Phụng Chân thác nước là lối thoát duy nhất nên nàng nắm tay Trung Ngọc kéo chạy nhanh về hướng thác nước làm cho Trung Ngọc càng thêm lo âu lúng túng.

Thấy vậy Phụng Chân vừa chạy vừa nói :

- Đoàn huynh cứ yên tâm, cứ theo tiểu muội.

Trung Ngọc chỉ còn biết làm theo sự hướng dẫn của Phụng Chân mà nàng đã có kế hoạch ước hẹn với Lâm Tiểu Nhục nên cả hai vọt lướt nhanh hơn và lao vào dòng thác mất hút.

31. Chương 31: Âm Thầm Truy Tra

Cuối sơn thôn, nơi triền núi, trong một gian nhà lá vẫn còn ánh đèn leo lét, mặc dù đêm đã sang canh ba.

Trong gian nhà lá nhỏ ấy, nói đúng hơn là một cái nhà lá bỏ hoang, có một cái bàn nhỏ cũ kỹ và mấy khúc cây dùng làm ghế ngồi cho bốn người già trẻ đó là trưởng lão Lê Giang, Quái Y Đình Hạo, Thiết Bút Ngô Xuyên và cậu bé Kim Phi.

Cả bốn người cứ ngồi như đang chờ đợi từng khuôn mặt đêm chiêu lo lắng.

Lê trưởng lão lên tiếng :

- Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ mãi thế này sao?

Thiết Bút Ngô Xuyên nhún vai :

- Không chờ thì biết làm gì?

Lê trưởng lão nói :

- Chúng ta cứ làm một chuyến dò thám Thanh Lâm bảo có được không?

Ngô Xuyên lại nói :

- Chúng ta đã chờ lâu rồi thật, nhưng Lê lão huynh hãy dần tâm chờ thêm một canh nữa xem sao!

Lê Giang trưởng lão :

- Có chắc Đoàn Trung Ngọc trở lại đây không mà chúng ta cứ đợi mãi thế này.

Ngô Xuyên ôn tồn :

- Ngô đệ tin rằng Trung Ngọc sẽ đến đây trong chốc lát nữa thôi!

Mọi người nghe nói hồ nghi, chợt bên ngoài có tiếng cười trong thanh rồi tiếp theo là tiếng nói :

- Thiết Bút Ngô Xuyên, thính giác quả là cao siêu.

Ngô Xuyên cười ha hả :

- Thượng Quan nữ hiệp vừa nghe tiếng đã biết Ngô mỗ này rồi.

Ngô Xuyên vừa nói dứt câu thì nơi cửa nhà lá đã hiện ra ba người đó là Phụng Chân, Trung Ngọc, Hà Đa.

Mọi người chăm chú nhìn họ.

Ngô Xuyên liền lên tiếng :

- Ngô mỗ quyết tâm chờ đợi và nhất định Đoàn huynh phải đến.

Trung Ngọc vừa cười vừa lắc đầu :

- Nếu không có Thượng Quan muội muội sắp đặt một con đường thoát thân thì Ngô Xuyên vĩnh viễn uống công chờ đợi.

Ngô Xuyên ngạc nhiên :

- Trong Thanh Lâm bảo có đường thoát à?

Trung Ngọc nói :

- Có lẽ Ngô huynh có biết dòng thác ở phía Tây của Thanh Lâm bảo đấy chứ?

Ngô Xuyên gật đầu :

- Đó là dòng thác chảy xiết không ai dám lội qua.

Trung Ngọc tiếp :

- Nhưng đó chính là con đường đã đưa chúng tôi thoát ra khỏi Thanh Lâm bảo.

Ngô Xuyên hoài nghi :

- Đoàn huynh không nói đùa đấy chứ?

Trung Ngọc lắc đầu :

- Đó là sự thật, nhưng phải nhờ đến một nữ nhân.

Ngô Xuyên nhìn sang Phụng Chân nên nàng mỉm cười lên tiếng :

- Ngô huynh đừng tưởng lầm tôi, mà đó là một bằng hữu của tôi.

Ngô Xuyên hỏi tiếp :

- Ai vậy?

Phụng Chân đáp :

- Lâm Tiểu Nhược.

Ngô Xuyên nhú mày :

- Tên này lạ quá!

Phụng Chân nói :

- Thật ra không lạ lắm đâu.

Ngô Xuyên nói :

- Nếu không lạ, cô nương thử nói rõ hơn xem.

Phụng Chân mỉm cười :

- Ngô huynh có biết người vợ của Huyết Ảnh Thần Quân Lý Đình Thu là ai không?

Ngô Xuyên đáp :

- Cái con yêu nữ ấy mà nói đến làm gì?

Phụng Chân lắc đầu :

- Tôi không nói đến con yêu nữ đó mà đề cập đến người vợ của hần kia.

Ngô Xuyên ú ớ :

- Việc này... việc này Ngô mỗ không rõ lắm?

Phụng Chân nói :

- Lâm Tiểu Nhược là người vợ chính thức của Lý Tiểu Thu đấy.

Mọi người đều ngạc nhiên trở mắt nhìn nàng nên Phụng Chân phải từ từ kể rõ sự việc đã xảy ra cho mọi người nghe và ai cũng lấy làm xúc động cho tình cảnh của Tiểu Nhược.

Kể xong câu chuyện Phụng Chân lại nói :

- Có những nhân vật mà chúng ta khó biết như tên Bảo chủ Thanh Lâm bảo hiện tại, với võ công quả hết sức cao siêu, sờ sờ ra đó mà chúng ta cũng chưa thể nào biết hần là ai.

Ngô Xuyên lắc đầu :

- Vậy hình dáng hần ra sao?

Trung Ngọc đáp :

- Hần cao lớn ngời, hai bàn tay trắng nõn nà như nữ phái nhưng hần đeo mặt nạ nên không biết được mặt thật của hần.

Nói đến đó chàng lấy trong người ra một cái mặt nạ và tiếp :

- Đây là chiếc mặt nạ mà từ thuộc hạ đến tên Bảo chủ đều mang như nhau.

Mọi người đều nhìn tấm mặt nạ cấu tạo rất tinh xảo đều lấy làm ngạc nhiên.

Ngô Xuyên lại hỏi :

- Đoàn huynh đã lấy được chiếc mặt nạ ấy trong Thanh Lâm bảo phải không?

Trung Ngọc liền thuật lại diễn tiến để lấy chiếc mặt nạ cho mọi người nghe rồi thêm :

- Chiếc mặt nạ ấy của một người quen của tất cả chúng ta ở đây.

Ngô Xuyên liền hỏi :

- Ai vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Khi tôi nói ra chắc các vị khó tin nhưng đó là sự thật.

Ngô Xuyên lại giục :

- Đoàn huynh cứ nói đi, sao lại rào đón kỹ thế?

Trung Ngọc nhìn qua mọi người rồi đáp :

- Người ấy chính là Đặng Phùng, Tiêu đầu của Hắc Long bảo tiêu.

Mọi người nghe xong đều tỏ vẻ sửng sốt, mắt mở lớn, miệng há hốc, im lặng một lúc lâu mới lắng dịu tâm tư.

Trung Ngọc thấy thế lên tiếng :

- Hình như các vị không tin lời nói của tại hạ phải không?

Lê trưởng lão liền đáp :

- Không phải thế đâu lão đệ à! Nhưng đó quả là một chuyện là lòng vì tiêu đầu Đặng Phùng đã chết cách đây hai năm rồi cơ mà.

Trung Ngọc gật gù :

- Việc Đặng Phùng đã chết, tại hạ cũng có nghe qua, nhưng con người mang chiếc mặt nạ này nơi Thanh Lâm bảo chính là Đặng Phùng và khi lấy chiếc mặt nạ, tại hạ cũng rất kinh ngạc như các vị.

Trung Ngọc nhìn xa xôi nói tiếp :

- Hai năm trước đây, phụ mẫu tại hạ có nhờ Tiêu đầu Đặng Phùng và người anh là Đặng Khánh tiêu đầu chuyên chở một chuyến hàng đồ cổ từ miền cận biên xa xôi này về gia trang, tại hạ có gặp và tiếp chuyện với hai huynh đệ họ Đặng, không ngờ không đầy một tháng sau, tại hạ nghe phụ mẫu nói Tiêu đầu Đặng Phùng đã chết, song lúc ấy tại hạ vì không để ý đến việc giang hồ nên không chú ý, cho đến đêm qua nhìn lại khuôn mặt, tại hạ rất đổi ngạc nhiên.

Lê trưởng lão chặn lời tiếp :

- Cho đến khi Đoàn lão đệ được bầu làm Tổng bang chủ thì lão đệ mới để ý việc giang hồ và từ đó lời lão đệ từ trung tâm Trung Nguyên dạt tới nơi cận biên Tây Vực này. Rồi ở nơi đây, lão đệ cũng không sử dụng đến Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp để dễ bề tìm dấu vết Kim Ưng bang phải không?

Trung Ngọc phì cười, nói :

- Không có việc gì giấu được Cái bang dấu cách xa muôn trùng.

Phụng Chân lên tiếng :

- Việc Đặng Phùng có dính dấp đến Thanh Lâm bảo làm chúng ta ngạc nhiên, nhưng có một việc nữa là tôi rất băn khoăn là hình như người của Cái bang cũng có liên quan đến Thanh Lâm bảo nữa.

Lê trưởng lão hỏi ngay :

- Việc như thế nào cô nương lại nói như thế?

Phụng Chân liền kể việc xâm nhập Thanh Lâm bảo và nghe tên Bảo chủ hỏi có phải người Cái bang không? Đó chẳng qua chúng nhận ra dấu hiệu của Hà Đa nên để chúng ta vào đó dễ dàng và hỏi như thế, việc này thật khó hiểu.

Lê trưởng lão nói ngay :

- Có lẽ lão đây phải về Tổng đàn trình bày cho Bang chủ rõ và truy nguyên xem sao.

Lão Quái Y nói :

- Phải đấy lão huynh hãy hành động càng sớm càng tốt.

Lê trưởng lão gật đầu :

- Việc ấy đã hẵn rồi, nhưng lão nói không khó thuyết phục Bang chủ nên muốn có Thượng Quan cô nương rõ tường sự việc là lão Quái Y cùng đi ắt chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Lão quái đáp :

- Lão huynh đã có lời yêu cầu như buộc người ta, chẳng lẽ Thượng Quan cô nương và lão già này từ chối được sao.

Lê trưởng lão vui vẻ :

- Thế thì hay quá! Hơn nữa sẽ thêm lực lượng Cái bang để tìm ra dấu vết bọn Hứa Liễu Hàn đã lấy lại Hàn Phong kiếm và có thể có cả vị Dực Vương Thần Y bị chúng giam giữ nữa.

Phụng Chân quay qua Trung Ngọc :

- Bây giờ Đoàn huynh đã tính việc gì với Ngô huynh vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Việc tiêu đầu Đặng Phùng không thể bỏ qua vì có liên quan đến Thanh Lâm bảo. Hơn nữa Ngô huynh nói Đặng Khánh là huynh của Đặng Phùng có nhờ Ngô huynh lo giùm việc Liên Hoa cung gây rắc rối với Hắc Long bảo tiêu và Đặng Phùng.

Phụng Chân chặn lời :

- Bởi vậy huynh dự tính giúp Ngô huynh giải quyết việc ấy phải không?

Trung Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy!

Phụng Chân nói :

- Thế cũng được, nhưng huynh phải khéo léo đây chứ Liên Hoa cung không phải dễ đối phó đâu.

Thế là hai cánh đã thỏa thuận và lên đường ngay.

Trung Ngọc cùng Ngô Xuyên cấp tốc đến Hắc Long bảo tiêu, còn năm người còn lại đi ngay đến Tổng đàn Cái bang.

Trên đường đi Ngô Xuyên để rõ mọi uẩn khúc giữa Hắc Long bảo tiêu và Liên Hoa cung để Trung Ngọc rõ mà tùy tiện dàn xếp.

Hắc Long bảo tiêu âm thầm chờ đợi.

Mọi hoạt động của Bảo Tiêu hoàn toàn ngưng đọng tạo nên một không khí nặng nề bao trùm dãy nhà và tiền sảnh của cơ sở bảo tiêu.

Mặt trời lên đến đỉnh đầu là giờ phút chờ đợi, giờ phút của lời ước hẹn mà Liên Hoa cung sẽ cử người đến đòi mạng Đặng Phùng.

Giờ phút nặng nề ấy đã đến đó là giờ ngo...

Không có một bóng người nào bén mảng, lấp ló, nơi đại sảnh ngoài một mình Đoàn Trung Ngọc vừa ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành giữa đại sảnh với dáng thảnh thơi nhâm nhi từng ngụm trà nóng thơm ngon, nhưng chỉ có đôi mắt chăm chú nhìn thủng ra cửa chính và thấy cả khoảng đường vắng phía trước Hắc Long Tiêu.

Chợt có tiếng vó ngựa gõ dồn và chiếc xe song mã sang trọng vừa ngừng ngay tầm nhìn của Trung Ngọc tuy ở ngoài đường lớn.

Trung Ngọc lẩm bẩm :

- Đến đúng hẹn lắm!

Lúc đó, người xà ích là một cô gái đôi tám quay lui lên tiếng :

- Đã đến Hắc Long bảo tiêu.

Cửa thùng xe liền mở. Hai cô gái y phục màu hồng bước xuống xe rồi đứng lại hai bên cửa xe, sau đó một cô gái y phục trắng, trên ngực áo có thêu một hoa lan nho nhỏ lấp lánh rất sắc sảo từ trong xe bước ra dáng dấp uy nghi.

Sau đó cả ba tiến thẳng vào trong hành lang và tiếp tục đến cửa đại sảnh mới dừng lại.

Mặc dù đã thấy Trung Ngọc ngồi giữa đại sảnh nhưng cô gái lên tiếng :

- Có ai trong đó không?

Trung Ngọc vẫn ngồi yên trên ghế đáp :

- Có, có tôi, xin mời vào!

Cô gái y phục trắng “hừ” một tiếng rồi đi thẳng vào đại sảnh hai cô gái y phục hồng vẫn đứng yên bên ngoài.

Khi đến trước Trung Ngọc cô gái y phục trắng lạnh lùng nói :

- Chỉ có người chứ không có Đặng Khánh sao?

Trung Ngọc thản nhiên :

- Tôi là người đại diện cho Đặng Khánh cho Hắc Long bảo tiêu.

Cô gái lắc đầu :

- Không được, ta muốn gặp Đặng Khánh chứ không cần người đại diện.

Trung Ngọc không đáp lời mà đưa mắt nhìn cô gái từ đầu xuống chân rồi nói :

- Có lẽ cô nương là Đường chủ Bạch Lan Lê Kiều Thư, một trong Ngũ Kỳ Lan của Liên Hoa cung.

Cô gái gật đầu :

- Đúng là Đường chủ Bạch Lan Lê Kiều Thư.

Trung Ngọc tiếp :

- Đường chủ là đại diện cho Liên Hoa cung chủ?

Lê Kiều Thư lại gật đầu :

- Đúng! Rồi sao?

Trung Ngọc mỉm cười :

- Cô nương là người đại diện và tôi cũng là người đại diện thế thì chúng ta nói chuyện với nhau rất cân xứng.

Kiều Thư “hừ” một tiếng :

- Ta đại diện nhưng ta toàn quyền quyết định.

Trung Ngọc phì cười :

- Tôi cũng vậy, cũng toàn quyền quyết định.

Kiều Thư tuy có bực tức nhưng mím môi nói :

- Được lắm! Hãy giao đi!

Trung Ngọc hỏi ngay :

- Giao cái gì vậy Lê cô nương?

Kiều Thư gằn giọng :

- Đặng Phùng!

Trung Ngọc thông thả :

- Cái chết của Đặng Phùng hai năm về trước chắc cô nương cũng đã rõ thì làm sao trao cho cô nương được?

Kiều Thư hỏi phủ :

- Cái chết của hắc thật hay giả?

Trung Ngọc đáp :

- Sao lại có chuyện chết giả, cô nương nói lạ quá?

Kiều Thư nói :

- Nếu vậy, hãy giao xác chết của hắc cho ta.

Trung Ngọc cười cười, liếc qua nàng và nói :

- Trong Ngũ Kỳ Lan thì Bạch Lan cô nương là người có trí nhất, mà Cung chủ sai phái cô nương đến đây hôm này, không lẽ chỉ có mỗi một việc đòi xác chết của Đặng Phùng thôi sao?

Kiều Thư hỏi ngay :

- Tại sao người suy luận như thế?

Trung Ngọc đáp :

- Đến để xung đột giao đấu có lẽ Hắc Lan Từ Cẩm Vân và Hồng Lan Đào Bảo Yến thì thích hợp hơn cô nương rất nhiều.

Kiều Thư gằn giọng :

- Nghĩa là người cho rằng công lực và kiếm pháp của ta không nhanh không mạnh bằng hai người ấy?

Trung Ngọc mỉm cười :

- Không phải thế đâu, tôi chỉ muốn nói tâm địa của cô nương không hung dữ ác sát như hai người kia đây thôi.

Kiều Thư nói :

- Người hiểu rõ ý của Liên Hoa cung thì đừng lời thôi nữa, hãy mau giao Đặng Phùng cho ta, chứ đừng lấy có hắc đã chết thật rồi.

Trung Ngọc ôn tồn :

- Quý cung dốc lực đến đây, dĩ nhiên muốn đạt mục đích, nhưng mục đích có thật là sự báo thù cho bốn thuộc hạ Liên Hoa cung đã chết vì Liễu Diệp Phi Dao không?

Kiều Thư gằn giọng :

- Chỉ có vậy.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Không chỉ có thế mà còn có thể có vấn đề khác quan trọng hơn.

Kiều Thư nói ngay :

- Hãy nói xem?

Trung Ngọc mỉm cười :

- Nếu quý cung có tiêu diệt Hắc Long bảo tiêu cũng chẳng thu nhập được lợi ích gì, tại sao cứ bức bách chẳng dung tha?

Kiều Thư thở ra :

- Không cần dòng dài nữa, có thể Đặng Khánh không tìm ra Đặng Phùng đó là sự thật, nhưng Đặng Phùng rất có thể dễ dàng trở về nơi này, đó là mấu chốt vấn đề người hiểu rồi chứ?

Trung Ngọc gật gù :

- Như vậy, mục đích của quý cung là bức bách cho Đặng Phùng là vì hắc có tình cốt nhục với Đặng Khánh và không muốn Hắc Long bảo tiêu này tiêu tan?

Kiều Thư gật đầu :

- Đúng như vậy!

Trung Ngọc thở ra, lắc đầu :

- Đã muộn rồi, tâm kế của quý cung kể như hoài công.

Kiều Thư hỏi ngay :

- Tại sao?

Trung Ngọc đáp :

- Tại Đặng Phùng thật sự đã chết, mà vừa chết vào đêm hôm trước, thật đáng tiếc.

Kiều Thư quát diên :

- Người xem thường ta quá! Người đánh giá thế nào mà dám buông lời lừa dối với ta?

Trung Ngọc vẫn bình thản lắc đầu :

- Đó là những lời chân thật tôi nói ra, xin Lê cô nương đừng nghĩ sai mà hổng đại sự.

Kiều Thư trầm ngâm một lúc, vụt hỏi :

- Người biết rõ hắn đã chết?

Trung Ngọc đáp :

- Đúng như vậy!

Kiều Thư hỏi :

- Thế hắn chết ở đâu? Ai giết hắn?

Trung Ngọc nghiêm giọng :

- Hắn chết bởi con người cầm đầu Thần Kỳ Hội mà Đặng Phùng là đồng bọn.

Kiều Thư giật mình nhưng cố hỏi :

- Thần Kỳ Hội là tổ chức gì vậy?

Trung Ngọc đáp :

- Tôi nghĩ rằng quý cung cũng đang truy tra về tổ chức ấy và con người thần bí cầm đầu đó nữa mà.

Kiều Thư bật cười thành tiếng như khỏa lấp mọi ý tưởng của đối phương và nói :

- Rõ thật người nói những chuyện không đâu!

Trung Ngọc xua tay :

- Đâu chỉ có Liên Hoa cung dấn thân vào việc ấy đâu?

Kiều Thư hỏi :

- Nếu thế còn ai nữa?

Trung Ngọc đáp :

- Cái bang đã ra tay, cũng như nhiều vị anh thư hào kiệt.

Kiều Thư hỏi nhanh :

- Kết quả tra cứu của họ như thế nào người có biết không?

Trung Ngọc đáp :

- Lợi thế của họ là nhiều tai mắt, nên họ đã vào tận sào huyệt, còn Liên Hoa cung cứ loanh quanh chưa đi được tới đâu.

Kiều Thư môi vẫn giữ nụ cười nhẹ mà bàn tay thon nhỏ chậm chậm rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ một cách bình thản tự nhiên.

Trung Ngọc đôi mắt không rời từng động tác của cô gái, nhưng chàng vẫn ngồi yên trên chiếc ghế bành, dựa người điềm nhiên, không tỏ ra có sự cảnh giác nào cả.

Tay cầm kiếm, Kiều Thư cất tiếng lạnh lùng :

- Ta xem ngươi có bản lĩnh đến mức nào?

Trung Ngọc thản nhiên :

- Bản lĩnh không bao nhiêu nhưng trường kiếm không thể uy hiếp được đâu.

Đột nhiên Kiều Thư hét lớn :

- Ngươi là ai, khai mau?

Trung Ngọc dựa hẳn người vào thân ghế, đáp bằng giọng vẫn ôn tồn tự nhiên :

- Tôi ấy à? Tôi là người đã vào sào huyệt là người hiểu nhiều về Liên Hoa cung.

Vừa hoành kiếm, vừa nói gay gắt :

- Thôi được, đến đây việc Hắc Long bảo tiêu xem như đã giải quyết, dù Đặng Phùng có chết thật hay giả, Liên Hoa cung sẽ không bao giờ bách bức Hắc Long bảo tiêu nữa.

Trung Ngọc gật đầu :

- Đa tạ cô nương! Đa tạ cô Liên Hoa cung!

Vẫn giữ nụ cười kín đáo trên môi hồng, Kiều Thư giọng ôn hòa :

- Việc giải quyết ấy có kèm theo một điều kiện.

Trung Ngọc hỏi :

- Điều kiện gì?

Kiều Thư đáp :

- Ngươi hãy theo ta đến Liên Hoa cung ngay.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Không được đâu, Thanh Hoa tiểu thư của ngươi hồ ly lắm, ta đến đó là không được rồi.

Kim Thư nạt lớn :

- Ai nói với ngươi điều đó?

Trung Ngọc tiếp :

- Thiết Bút Ngô Xuyên còn nói thậm tệ hơn nữa kia.

Kiều Thư hỏi :

- Tại sao ngươi tin hắn mà không tin ta chứ?

Trung Ngọc đáp :

- Tôi quen hắn thì phải tin hắn hơn tin cô nương vì cô nương tôi mới gặp lần đầu.

Kim Thư vừa cười vừa nói :

- Vậy ngươi muốn biết rõ hơn về ta phải không?

Trung Ngọc gật đầu :

- Khi nào biết rõ mới tin được.

Kiều Thư “hừ” rồi nói :

- Thế thì được!

Cùng với lời nói, chân nàng đã bay tới trước mặt Trung Ngọc ngọn quyền thần tốc của nàng ta cũng bay theo với kinh lực cuốn gió.

Nguy hơn nữa là tay quyền chớp nhoáng đó lại nhắm đúng yêu huyệt Chiêu Trung nơi giữa ngực của Trung Ngọc vút tới.

Trong khi đó, Trung Ngọc vẫn không di động ngồi yên trên ghế, chờ cho hữu quyền của nàng gần chạm vào thân áo, chàng ta mới vụt bung người lên, bật lộn ngược cực nhanh ra phía sau thân ghế.

Bởi vậy, Kiều Thư không sao kịp ngưng lại, nên hữu quyền của nàng đánh vào chỗ dựa của chiếc ghế, làm chiếc ghế bật ngửa ta làm nàng ta mất đà chúi luôn vào người Trung Ngọc nên chàng phải đưa hai tay ôm nàng lại, vô tình hai tay của Kiều Thư cũng ôm lấy thân hình của Trung Ngọc để khỏi ngã chẳng hóa ra hai người đang ôm chặt trong vòng tay của nhau giữa đại sảnh.

Trung Ngọc vội la lớn :

- Ối! Ối! Sao lại ôm người ta kỳ cục vậy?

Kiều Thư lại loay hoay một lúc mới vùng ra được sửa lại y phục quắc mắt hỏi :

- Người là ai hãy nói đi?

Trung Ngọc mỉm cười :

- Cô nương chưa biết tôi là ai, tại sao lại dám ôm chặt tôi như thế chứ?

Kiều Thư vừa thẹn vừa tức :

- Được lắm! Người ăn nói hồ đồ thì ta sẽ cho người biết sự lợi hại, lúc đó người có nghe theo lệnh của bản cô nương hay không cho biết.

Trung Ngọc phì cười :

- Quả là tiếng đồn người Liên Hoa cung không biết nghe lời nói phải thật chẳng sai.

Kiều Thư hất mặt hỏi :

- Còn gì nữa không? Hãy nói hết một lần đi.

Trung Ngọc cười cười :

- À! Còn Liên Hoa kiếm trận của Liên Hoa cung võ lâm cũng rất kính nể đấy.

Kiều Thư đắc ý :

- Đã biết thế, vậy người hãy ngoan ngoãn theo ta về Liên Hoa cung ngay để đỡ nhọc mắt đôi bên.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Thật sự, Liên Hoa cung muốn tìm hiểu về đám người có vẻ thần bí kia thì nên nói thẳng với nhau ở chốn này, chứ sao lại phải vất vả đến Liên Hoa cung.

Kiều Thư gằn giọng :

- Nếu người xảo ngôn nói láo, ta nghe người về bẩm báo lại cho Cung chủ thì tội nói láo ấy ta gánh chịu à?

Trung Ngọc nói :

- Nếu cô nương không bằng lòng biện pháp đó thì tôi cũng không còn giải pháp nào để chiều lòng cô nương được nữa.

Kiều Thư gặng hỏi :

- Như thế, người không chịu theo lệnh ta về Liên Hoa cung Trung Ngọc bật cười :
- Tôi chưa biết nghe lệnh của ai cả, cô nương đừng hăm dọa bằng lời vô ích lắm!

Kiều Thư lớn tiếng :

- Người không muốn nghe bằng lời thì hãy nghe lưỡi kiếm này nhé!

Vừa dứt lời, thanh trường kiếm trên tay nàng vọt hất lên và bằng một chiêu thần tốc, thanh kiếm như ánh chớp vũ lộng tung ra bầy thể liên tiếp.

Lúc này vì quá lơ đãng vướng ngã bị Trung Ngọc ôm vào người trong lòng rất tức giận nên lúc này, Kiều Thư xuất chiêu rất hiểm hóc song luôn phòng bị cẩn thận để tránh sơ suất.

Thế mà những chiêu kiếm của nàng đánh ra đều không thể chạm vào chéo áo của đối phương mà ngay cả thân hình của Trung Ngọc cũng không thấy quả là chàng sử dụng một thân ảnh cực nhanh.

Không thấy đối phương tất nhiên phải hoang mang hoảng sợ nên Kiều Thư vội thu kiếm thủ thế.

Chợt có một bàn tay đặt nhẹ trên vai nàng cùng giọng nói ôn hòa :

- Cô nương! Kiếm pháp của cô nương cũng dữ quá!

Kiều Thư liền quay lại đồng thời nàng đảo ngược trường kiếm đâm trái ra sau và chỉ trong nháy mắt nàng đã phóng ra năm thể quyết liệt.

Trong khi đó, Trung Ngọc chỉ sử dụng bộ pháp, thân hình uốn lượn, đi bộ tránh né kỳ ảo, hình như trường kiếm và thân chàng như đùa giỡn lướt sát nhau rất khít khao.

Trong tình thế đó, nàng hốt hoảng la lên :

- Người có phải là Vô Ảnh Bộ Lương Hùng không?

Trung Ngọc cười lắc đầu :

- Không phải đâu!

Kiều Thư chợt khựng lại nhìn đối phương từ đầu đến chân rồi bật kêu lên :

- Vậy người là ai?

Trung Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ là Đoàn Trung Ngọc.

Kiều Thư gờm mắt rồi gật đầu :

- Có phải Đoàn Trung Ngọc tận Trung Nguyên vừa lên làm Tổng bang chủ phải không?

Bỗng có giọng nói oang oang vang lên :

- Đúng rồi! Vị Tổng bang chủ đến vùng cận biên Tây Vực này là không muốn ai biết đến thế mà Liên Hoa cung cũng có tin khá sốt dẻo lắm đấy!

Kiều Thư quay nhanh về hướng có tiếng nói :

- Ai đó! Xin bước ra!

Tức thì một bóng vụt lướt đến như ánh xẹt làm Kiều Thư vội thối lui mấy bước rồi trấn tĩnh :

- Ôi! Không ngờ Ngô đại hiệp giá lâm!

Ngô Xuyên xì lên một tiếng :

- Lê cô nương không ngờ thật phải không?

Kiều Thư gật đầu :

- Thật mà, vì Ngô đại hiệp hành du bất định mà Cung chủ tôi vẫn thường nói thế, nên đại hiệp có mặt nơi này là điều bất ngờ, mà nếu có Cung chủ của tôi, chắc Cung chủ cũng phải bất ngờ như tôi thôi.

Ngô Xuyên lườm lườm :

- Có thật Cung chủ của cô thường nhắc đến tôi?

Kiều Thư gật đầu :

- Thật mà, thật mà, tôi nói dối để làm gì chứ!

Ngô Xuyên hỏi ngay :

- Thanh Hoa Tiểu Thư quả tính đã có nhắc đến tôi như vậy sao?

Kiều Thư đáp ngay :

- Tôi làm sao dám nói sai lời Cung chủ, tôi ấy làm sao gỡ được, nên Ngô đại hiệp chớ nghi ngờ.

Ngô Xuyên chợt làm thinh một lúc rất lâu rồi mới thông thả nói :

- Thôi được, chúng ta hãy dẹp cái chuyện ấy sang một bên, để nói ngay vào chuyện mới nơi này xem ra cần thiết hơn.

Kiều Thư hỏi :

- Chuyện mới là chuyện gì?

Ngô Xuyên nói :

- Cái chuyện Liên Hoa cung đã điều tra về nhóm người thần bí ấy được đến đâu rồi.

Kiều Thư thông thả, nói :

- Nửa năm về trước, Liên Hoa cung chúng tôi phát hiện mất hai thẻ Liên Hoa lệnh nên tiến hành điều tra sự việc mất mát này, không ngờ hôm sau lại phát giác hai thẻ lệnh ấy nằm trên hai tử thi.

Ngô Xuyên hỏi :

- Hai tên ăn cắp ấy bị giết chẳng?

Kiều Thư lắc đầu :

- Không phải như thế, mà có người giết chết Phi Ưng Lữ Tùng và Thiết Thủ Đỗ Anh rồi để Liên Hoa lệnh trên hai xác người đó.

Ngô Xuyên nói :

- Làm như thế để có người tìm kiếm Liên Hoa cung để trả thù phải không?

Kiều Thư vừa gật đầu vừa tiếp :

- Biết như vậy nên Liên Hoa cung tận lực điều tra và sau hai tháng chúng tôi đã tìm ra người trộm Liên Hoa lệnh, nhưng khi vừa tìm ra thủ phạm thì thủ phạm bị ám sát ngay.

Ngô Xuyên cau mày :

- Thế có phải do người thần bí ấy chủ mưu?

Kiều Thư đáp :

- Đúng chính bọn ấy đã sát nhân diệt khẩu để không làm sao truy cứu vụ án và mọi bất lợi đổ dồn cho Liên Hoa cung.

Ngô Xuyên lại nói :

- Từ thủ đoạn sát nhân diệt khẩu đó mà Liên Hoa cung tìm ra bọn người ở Thanh Lâm bảo?

Kiều Thư gật đầu :

- Đó là khởi điểm và con đường truy tìm dĩ nhiên không phải dễ dàng suôn sẻ nên lực lượng Liên Hoa cung đã mất đi nhiều nhân tài để tìm cơ sở chính của chúng.

Đừng một lát nàng lại tiếp :

- Những người trong bọn chúng luôn có hành tung kỳ bí, lai lịch bất minh, nên chúng ta khó đề phòng những hành động ám hại bất ngờ. Hơn nữa, võ công của chúng rất cao, nếu một ai đã bị chúng nhắm vào, từ trước đến nay chưa một người nào thoát khỏi sự ám hại.

Ngô Xuyên hỏi :

- Người nói thế có quá bi quan không?

Kiều Thư lắc đầu rồi hỏi :

- Ngô đại hiệp chắc biết Truy Phong Dương Sơn?

Ngô Xuyên lộ vẻ khó chịu :

- Dĩ nhiên ta biết, nhưng cô nương hỏi Truy Phong Dương Sơn để làm gì?

Kiều Thư lại nói :

- Bởi vì Dương Sơn võ công cũng chẳng kém Ngô đại hiệp, mà danh hiệu Truy Phong giang hồ đặt cho đủ nói lên khinh công của họ Dương đạt đến tinh hoa thượng thừa, thế nhưng đêm vừa qua Truy Phong Dương Sơn đã chết một cách âm thầm lặng lẽ vào tay bọn người đó, như vậy thử hỏi đại hiệp tôi nói có bi quan lắm không?

Ngô Xuyên la lên :

- Người nói sao? Truy Phong Dương Sơn đã chết rồi à? Chuyện ấy có thật không?

Kiều Thư gất lên :

- Việc quan hệ như vậy chẳng lẽ tôi nói láo hay sao? Đại hiệp đừng quá nghi ngờ chứ?

Trung Ngọc chột lên tiếng :

- Tại hạ tin lời nói của Lê cô nương là sự thật.

Trung Ngọc chột nói :

- Ngay bây giờ phải cấp tốc thông báo cho toàn người Lê Giang trưởng lão trên đường đến Tổng đàn Cái bang biết âm mưu len lỏi người của đối phương nhằm ám hại, để họ kịp cảnh giác đề phòng.

Ngô Xuyên tán đồng :

- Việc này đúng lắm! Phải hành động ngay.

Trung Ngọc giọng cương quyết :

- Ngô huynh rất rành rẽ các lối tắt và với khinh công của huynh chặn kịp họ với thời gian ngắn nhất, vì vậy xin cảm phiền Ngô huynh giúp đỡ.

Ngô Xuyên nói ngay :

- Còn Đoàn huynh?

Trung Ngọc đáp :

- Tiểu đệ nhất định phải đến dự tang lễ của Truy Phong Dương Sơn để rõ sự tình và sau khi Ngô huynh gặp bọn Lê Giang trưởng lão rồi có thể quay lại gia trang của Dương Sơn để chúng ta gặp nhau.

Kiều Thư liền lên tiếng :

- Tôi thấy như thế chưa ổn đâu!

Trung Ngọc nhíu mày :

- Là cô nương có ý kiến gì?

Kiều Thư đáp :

- Trong tang gia của Truy Phong Dương Sơn tôi e rằng bọn chúng có âm mưu, như vậy Đoàn thiếu hiệp đến đó chắc không lọt.

Trung Ngọc cười :

- Dương Sơn là bằng hữu thân tình đã nhiều lần về Trung Nguyên gặp tại hạ tất không thể không đến, còn cạm bẫy của bọn chúng thì đó là cơ hội đầu chứ tránh né cũng không xong.

Cả hai người chợt im lặng không ai nói thêm điều gì!

Một lúc sau, Trung Ngọc lên tiếng :

- Ngô huynh và Lê cô nương hãy bàn tính thêm, còn tại hạ xin đi trước một bước. Dẫu tình hình thế nào cũng nhờ, năm ngày sau tôi tái ngộ tại gia trang của Truy Phong Dương Sơn vậy.

Dứt lời, chàng cung tay chào hai người rồi rời đại sảnh ra ngoài.

32. Chương 32: Đối Phó Bằng Mưu Kế

Khi rời Hắc Long bảo tiêu, Trung Ngọc cấp tốc đi đến Dương gia trang.

Trên đường đi, chàng gặp trưởng lão Bùi Thịnh của Cái bang và Bùi trưởng lão nhờ chàng mang thuốc chữa bệnh của Hồ Trung Ngạn tiên sinh đến nghĩa tế của lão ta là Dương Sơn vì thế Trung Ngọc nhận lời.

Khi đến thị trấn mà Dương gia trang tọa lạc, Trung Ngọc chưa đến ngay mà muốn ghé qua các tửu điếm dò la tin tức tình hình trước khi đến, thì chàng gặp Trưởng lão Đặng Giao, nên chàng muốn biết tin tức về Thượng Quan Phụng Chân đã đi cùng Lê Giang trưởng lão đến Tổng đàn Cái bang.

Bởi thế, Đặng Giao trưởng lão liền đưa chàng đến Phân đàn Cái bang để bàn chuyện được thoải mái.

Trung Ngọc cùng bốn người của Phân đàn Cái bang ngồi quanh chiếc bàn tròn để bàn bạc.

Trung Ngọc hỏi :

- Đặng trưởng lão tìm tại hạ có việc gì chăng?

Đặng Giao trưởng lão đáp :

- Lão phu vâng lệnh Lê Giang trưởng lão đại ca đến đây hỏi thăm hướng đi của Đoàn thiếu hiệp.

Trung Ngọc nói :

- Tại hạ định đến Dương gia trang có chút việc.

Đặng Giao hỏi :

- Chẳng hay Đoàn thiếu hiệp định mang thuốc đến phải không?

Trung Ngọc hỏi lại :

- Sao Đặng trưởng lão biết việc này?

Đặng Giao hỏi lại :

- Có lẽ việc này do Bùi Thịnh sắp đặt phải không?

Trung Ngọc nói :

- Cũng không hoàn toàn, mà do tại hạ bằng lòng làm việc này.

Đặng Giao lo lắng :

- Hiện nay, quanh Dương gia trang có lắm phức tạp và nguy hiểm, bởi vậy Đoàn thiếu hiệp chẳng nên đến đó làm gì.

Trung Ngọc mỉm cười :

- Đa tạ Đặng trưởng lão, nhưng việc đến Dương gia trang chỉ là đích của tại hạ nên không thể bỏ được, hơn nữa lúc nào tại hạ cũng được lực lượng của quý Cái bang hỗ trợ thì có sự thuận lợi.

Đặng Giao thở ra :

- Đoàn thiếu hiệp có biết đâu chỉ ba ngày nữa là toàn thể môn đệ Cái bang đều phải rút khỏi nơi này.

Trung Ngọc ngạc nhiên :

- Tại sao phải rút như vậy?

Đặng Giao lắc đầu chán nản :

- Không hiểu tại sao Bang chủ của chúng tôi lại có quyết định kỳ lạ như thế.

Đặng Giao chỉ biết lắc đầu thở ra, một lúc sau mới cất tiếng hỏi :

- Chẳng hay Đoàn thiếu hiệp có thù oán gì với Tây Vực lục sát không?

Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ đã giết một tên trong bọn chúng là Đạo Sĩ Chu Mân.

Đặng Giao gật gù :

- Thảo nào chúng còn nắm tên quyết truy lùng Đoàn thiếu hiệp.

Trung Ngọc nói :

- Vừa rồi trong tửu quán tại hạ có nghe người ta nói bọn Tây Vực lục sát đang đuổi bắt một người nào đó mà chúng tưởng là tại hạ, việc ấy có thật không?

Đặng Giao trưởng lão gật đầu :

- Vừa rồi bọn Tây Vực lục sát với năm tên hung hãn truy tìm Đoàn thiếu hiệp nên lão phu bèn chỉ tên Vô Ảnh Bộ Lương Hùng để chúng có làm gì thì làm vì Lương Hùng cũng chẳng ngay thẳng gì.

Trung Ngọc nói :

- Tại sao Đặng trưởng lão làm thế chứ?

Đặng Giao đáp :

- Vì lo lắng cho Đoàn thiếu hiệp nên mới tạo kế ấy mà thôi, hơn nữa Thượng Quan Phụng Chân là thân thích của thiếu hiệp thì lão phu càng phải lo hơn.

Trung Ngọc lúng túng một lúc mới nói :

- Dẫu sao cũng chẳng nên vì tại hạ mà làm hại một người khác, dẫu người đó là Vô Ảnh Lương Hùng đi nữa.

Đặng Giao tiếp lời giải thích :

- Đoàn thiếu hiệp chớ quá lo, bởi Lương Hùng có cặp giò nhanh lẹ vô cùng, với danh hiệu Vô Ảnh Bộ của hắn, làm gì bọn Tây Vực Lục sát đuổi kịp. Hơn nữa hắn còn là tay có nhiều mưu thần chúc quỷ thì sẽ dễ dàng qua mặt năm tên đuổi theo hắn.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Đành rằng biết vậy nhưng nhờ hắn không thoát được bọn Lục sát chẳng hóa ra vì cái tên tại hạ mà hắn chết oan, tại hạ không chịu được.

Vừa nói chàng vừa đứng lên nên Đặng Giao hỏi :

- Đoàn thiếu hiệp định đi tiếp cứu à?

Trung Ngọc gật đầu :

- Không thể để hấn vì cái tên Trung Ngọc mà mang họa.

Đặng Giao vừa lắc đầu vừa nói :

- Có lẽ lúc này Lương Hùng đã chạy đến đòi Phục Hổ rồi!

Trung Ngọc nói nhanh.

- Thế thì tốt lắm! Tại hạ đi đây.

Dứt lời chàng bước nhanh ra khỏi phòng lao về hướng đòi Phục Hổ nhanh như ánh chớp.

Ngọn đòi Phục Hổ ở phía trước xa xa, Trung Ngọc vẫn tiến nhanh dưới ánh trăng lưỡi liềm đang xua đuổi dần bóng tối.

Trung Ngọc vừa đến ngã ba đường liền dừng lại phân vân, không biết tên Vô Ảnh Bộ Lương Hùng chạy theo lối nào.

Tuy biết Lương Hùng nhắm đòi Phục Hổ chạy lên, vì ở vùng này địa thế khá phức tạp, nhưng rõ ràng tại ngã ba này có một con đường lớn và một lộ nhỏ rẽ vào Hắc Thủy đàm mà đường này lại đi qua khu rừng rậm hoang vắng.

Qua giây phút lưỡng lự, Trung Ngọc quyết định đi theo lộ nhỏ, bởi chàng nghĩ rằng tên Lương Hùng rất quỷ quyệt, không quang minh chính đại, nên đi vào lộ nhỏ rừng hoang để lập mưu kế diệt đối phương là sở trường của hấn.

Nghĩ thế, Trung Ngọc liền thi triển khinh công lao nhanh vào khu rừng rậm.

Ánh trăng xuyên qua lá rừng in bóng lổ chổ, rồi chợt lung lay khi có ngọn gió thổi qua làm tăng thêm vẻ u linh của khu rừng về đêm.

Trung Ngọc cất tiếng kêu :

- Lương Hùng hãy ra đây đi, chớ có ngại.

Chàng cất tiếng gọi đôi ba lần nhưng chỉ có tiếng vang dội rồi chìm hút để trả lại khu rừng hoang vắng âm u mà thôi.

Không nản lòng, Trung Ngọc lại tiếp tục băng mình tiến sâu vào trong.

Chợt chàng đứng chững lại, chăm chú nơi gốc cây cổ thụ phía trước, đang có một người đứng dựa vào thân cây nhìn về phía chàng.

Trung Ngọc gọi lớn :

- Lương Hùng, ngươi làm trò gì thế?

Nhưng người ấy vẫn không đáp lời và vẫn đứng yên.

Trung Ngọc từ từ bước tới, dưới ánh trăng, chàng nhận rõ con người ấy đã bị đóng đinh vào thân cây, bằng cây nhọn xuyên qua ngực, chết từ lâu máu nơi ngực đã khô.

Ngay lúc đó, bên ngoài chợt có tiếng gọi lớn :

- Đoàn thiếu hiệp! Đoàn thiếu hiệp có trong đó không?

Nghe tiếng gọi, Trung Ngọc nhận ra ngay là Đặng Giao trưởng lão, nên vội lên tiếng đáp :

- Tại nơi này, Đặng trưởng lão hãy vào đây.

Trong nháy mắt Đặng Giao đã lướt tới nơi.

Trung Ngọc liền chỉ nơi gốc cổ thụ có xác người và hỏi :

- Đặng trưởng lão có biết người ấy không?

Đặng Giao bước gần hơn để nhìn rõ rồi trả lời :

- Ô! Hắn là Vương Lạc, một tên trong Tây Vực lục sát đây.

Trung Ngọc nhìn quanh.

- Thế mà tại hạ cứ sợ đó là Lương Hùng.

Đặng Giao lại nói :

- Nghe nói tên Vương Lạc này xảo hoạt nhất bọn mà võ công cũng cao, sao Lương Hùng lại giết được hắn đến như thế này.

Trung Ngọc nói :

- Có thể hắn bố trí cạm bẫy sẵn, nhử dụ bọn Lục sát vào.

Đặng Giao hoang mang :

- Bẫy rập của hắn ghê gớm thế sao?

Trung Ngọc vừa gật đầu vừa nhặt một cây khô khá dài, quơ lên mặt đất và tiến rất chậm.

Chợt một tiếng “tách” và tiếng gió rít lên xoăn vào Trung Ngọc, lập tức chàng lộn ngược một vòng, thì có một ngọn lao như mũi tên vút tới, nhưng Trung Ngọc đã tung người né tránh.

Đặng Giao nói :

- Cái tên này quả có nhiều quái chiêu.

Trung Ngọc gật đầu :

- Cái quái chiêu của hắn có lẽ trị được bọn Lục sát đấy.

Đặng Giao gật gù :

- Chúng ta tiếp tục đi tới xem.

Vừa nói lão đã bước đi ngay.

Nhưng Trung Ngọc nói lớn :

- Hãy xem đây.

Vừa nói chàng vừa chỉ nơi gốc cây mấy chữ “Ta đợi nơi thảo lư bên kia Hồ”.

Đặng Giao xem xong lắc đầu :

- Cái tên Lương Hùng này thật lắm trò.

Trung Ngọc nói :

- Ta hãy đến đó xem sao.

Thế là hai người liền phóng người lao đi.

Khi qua gần hết ngọn đồi, Đặng Giao thở dốc vì mệt và nói :

- Đuổi cấp tốc qua hết ngọn đồi, quả đã toát mồ hôi vì mệt dữ đấy.

Trung Ngọc chỉ phía trước nói :

- Địa điểm là ngôi nhà cỏ phía trước kia rồi.

Đặng Giao vừa nhìn theo vừa nói :

- Thảo lư của hắn đây không biết hắn có bình trà nóng để chúng ta uống cho đã khát không?

Hai người đã đến trước gian nhà cỏ thì thấy bên trong có ánh đèn nên cả hai nhẹ nhàng tiến đến gần cẩn thận quan sát.

Sau một lúc lâu, cả hai thấy không có gì khả nghi nên tiến thẳng vào trong nhà.

Thấy trên bàn có bình trà và khay chén, Đặng Giao trưởng lão vội bước nhanh đến định rót nước uống nhưng Trung Ngọc vội cản lại.

Chàng nói :

- Hãy khoan, bình trà này xem chừng có độc đó.

Đặng Giao nghe vậy vội ngưng ngay và quan sát từng chung trà, lão gật gù :

- Tất cả những chung trà này đều khô cả, chứng tỏ chẳng ai uống nước, chẳng lẽ bọn Lục sát không ghé vào uống sao.

Trung Ngọc nói :

- Chúng cũng sợ độc nên chẳng dám uống, dầu cho khát nước khô cả cổ.

Đặng Giao nhún vai.

- Nếu vậy chúng ta đi thôi.

Vừa nói lão vừa bước ra khỏi gian nhà cỏ và phía sau là Trung Ngọc cũng bước theo.

Đi thêm vài ba trượng nữa chợt Đặng Giao kêu lên mừng rỡ :

- À! Có giếng nước kia rồi!

Vừa nói lão bước nhanh về nơi có cái giếng nước.

Nơi này có chiếc gàu múc nước còn ướt và cũng còn nước trong gàu.

Đặng Giao nói :

- Uống nước giếng cho chắc ăn.

Cùng vừa lời nói lão đưa chiếc gàu nước lên miệng định uống nhưng Trung Ngọc đã nhanh ý chặn lại và nói :

- Đặng trưởng lão, coi chừng nước có độc.

Đặng Giao đặt chiếc gàu xuống đất rồi nói :

- Nước nào thiếu hiệp cũng bảo có độc, sao lại nhát gan đến thế, khát quá rồi mà.

Trung Ngọc lắc đầu chỉ về phía trước nói :

- Đặng trưởng lão hãy xem kia!

Đặng Giao nhìn theo hướng chỉ và bước nhanh lại nhìn kỹ kinh ngạc la lên :

- Ô! Xác chết này là Ni cô Hương Xuân một trong Tây Vực lục sát đây, có lẽ y thị uống nước giếng kia mà chết.

Hai người quan sát thấy xác ni này tuổi còn nhỏ nằm trên vũng máu xanh, máu từ trong khoeo miệng, lỗ tai, lỗ mũi trào ra bầm đen.

Trung Ngọc nói :

- Cái giếng kia không thể để được.

Nói rồi, chàng ta liền bồng thi hài nạn nhân đi đến bỏ xuống giếng nước rồi hai người vội khuân đá lớn lấp miệng giếng lại.

Trung Ngọc thở dài :

- Chúng ta có nên đi theo nữa hay không?

Đặng Giao nói ngay :

- Tại sao không, phải xem cái tên Lương Hùng này còn thủ đoạn gì nữa không?

Trung Ngọc mỉm cười :

- Chứ Đặng trưởng lão không khát nước sao?

Đặng Giao lắng tai nghe rồi nói :

- Phía kia có dòng suối, chúng ta đến đó uống nước chắc không sợ độc nữa rồi.

Trung Ngọc chỉ mỉm cười bước theo sau lão ta.

Rồi đến dòng suối nhỏ, nước trong veo chảy róc rách, Đặng Giao bước đến đưa tay bụm nước nhìn Trung Ngọc, thấy chàng không nói gì nên lão mới đưa vào miệng uống ngon lành.

Một lúc sau lão bước lên nói :

- Đoàn thiếu hiệp không uống nước này sao?

Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ vừa uống xong.

Thế là hai người lại tiếp tục tiến bước.

Hai người đi nhanh dưới ánh trăng khuya đã ngã dần về phía đỉnh non Tây. Gió lại thổi lộng đưa cành lá, để lộ ra tháp thoáng mái ngói của một cổ miếu.

Cả hai nhắm cổ miếu đi nhanh đến.

Khi sắp đến gần cổ miếu, chợt từ ba hướng cây rậm của cổ miếu, có ba bóng người cũng đi thẳng vào trong cổ miếu mà cổ miếu này chỉ có một gian đại điện duy nhất, khe rộng với một cửa lớn, một cửa hậu nhỏ nhỏ và hai cửa sổ hai cái tường.

Giữa gian đại điện có một đồng lửa đốt cháy tỏa sáng bập bùng.

Trung Ngọc khẽ nói với Đặng trưởng lão :

- Hãy ẩn nấp xem sự diễn biến ra sao đã.

Đặng Giao nói :

- Nếu vậy chúng ta hãy tiến gần rồi ẩn nấp xem tên quỷ ám này đối phó ra sao.

Trung Ngọc mỉm cười :

- Chắc sẽ ly kỳ đấy.

Hai người liền lách mình tiến nhanh êm nhẹ tìm chỗ ẩn gần sát để dễ bề quan sát diễn biến trong đại điện cổ miếu.

Đồng lửa bên trong lại bùng cháy to ngọn soi sáng rõ rệt mọi vật trong đại điện, ngay cả mái ngói nhện giăng đầy cũng chấp chờn theo ngọn lửa, nhưng dưới nền lại được quét dọn rất sạch sẽ, nhưng cái bệ thờ sơn thần cao nghệu quá tầm đầu thì vẫn phủ đầy nhện, không ai sẵn sóc, nhưng cái bệ thờ ấy lại có treo một tấm vải trắng, chần kín và sát nơi ấy, lại có một chiếc bàn để đặt hoa phần vật cúng kiến, tuy đã cũ kỹ nhưng cũng phủ lên trên ấy một chiếc khăn trắng tinh, phía dưới chân bàn trống rỗng có bốn cái chân cũ kỹ mà tấm vải chỉ phủ được một nửa.

Đặng Giao nói khẽ :

- Có thể hẩn trốn dưới gầm bàn ấy chăng?

Trung Ngọc đáp :

- Không sai.

Lúc đó hai người mới chú ý đến ba người vừa lạc vào đó là hai tên hòa thượng và một ni cô.

Ba tên này đang đứng nhìn chiếc bàn và tấm vải che bệ thờ đăm đăm nhưng không ai dám hùng hổ tiến tới, mà cứ bước qua lại thật chậm chạp, từng bước một, để dò tìm trong sợ sệt.

Qua một lúc thật lâu, tên hòa thượng mập ú rút ngọn dao thủ bộ, bước cẩn thận về phía bàn trải khăn trắng.

Đặng Giao nói thật khê :

- Duy Độ Hòa thượng ra tay đối phó kìa!

Trung Ngọc nhỏ giọng :

- Một ác hòa thượng sắp chầu Diêm Vương.

Lúc đó, Duy Độ hòa thượng đã đến gần chiếc bàn, còn hai người kia là Kiến Lợi Hòa Thượng và Mỹ Hoa ni cô chia làm hai bên bám sát theo.

Duy Độ hòa thượng hét lên :

- Đoàn Trung Ngọc hãy chui ra ngay.

Chiếc bàn không động đậy, tấm vải trắng che trước bệ thờ hơi rung động nhưng vẫn không có tiếng đáp lại.

Duy Độ Hòa Thượng lại hét tiếp :

- Đã như thế này thì người đừng oán trách.

Lão ngưng lời thì chỉ có ánh lửa bập bùng lúc sáng lúc mờ, lung linh rọi bóng ba người ngả dài chập chờn từ nền đại điện, nghiêng nghiêng đổ trên tường và không khí âm lạnh căng thẳng mà thôi.

Ba tên ấy lại chăm chú nhìn vào tấm màn rung rinh, không biết vì gió len vào hay là nơi ẩn nấp của Vô Ảnh Bộ Lương Hùng hay là bẫy sập.

Dưới chân bàn trống rỗng đã nhìn thấy rõ nên lúc này cả ba tên đều chú mục vào tấm màn che bực thờ là khả nghi nhất.

Duy Độ hòa thượng tiến lên một bước, đưa mắt ra hiệu cho ba tên kia rồi hét lên tiếng lớn, thanh đao trong tay lão loáng lên chém cực mạnh vào tấm vải chắn trước bực thờ.

Cùng lúc đó, Kiến Lợi Hòa Thượng và Mỹ Hoa ni cô liền vung tay, hai loạt ám khí của hai tên này cũng xé gió bắn vút vào tấm vải chỗ bực thờ.

Tấm vải tốc lên tét đường dài, bên trong vẫn chỉ là bệ thờ, bao nhiêu ám khí thấy đều ghim vào nơi đó.

Đại điện lại im lặng, ngọn lửa vẫn bập bùng.

Duy Độ Hòa Thượng còn đứng sát chiếc bàn ngăn ngờ nhìn đám ám khí còn ghim nơi bực thờ cao ngệu.

Đột nhiên, Duy Độ hòa thượng hét lớn :

- Ái chà!...

Thân hình béo phị của lão lắc lư đảo thối lui ba bốn bước rồi ngã sấp trên nền đại điện.

Một ngọn cương đao từ bụng lão xuyên thấu ra sau lưng lộ mũi đao ra ngoài và máu theo đó loang ướt thân lão.

Vừa lúc đó, chiếc bàn trải khăn trắng vụt bay lên rơi đúng vào đồng lửa, làm lửa than bắn tung rồi ngọn lửa tắt phụt, đại điện tối đen như mực.

Lập tức một bóng trắng từ chỗ chiếc bàn xẹt lên thoát qua nóc cổ miếu nhanh chóng.

Mỹ Hoa ni cô quát lớn :

- Mau đuổi theo.

Ni cô và lão hòa thượng còn lại liền tung người định lao hướng nóc miếu, nhưng chỉ vừa nhún chân thì trên nóc miếu một mảng mái ngói đổ sập xuống phủ chụp trên đầu hai tên này.

Cả hai hốt hoảng lộn người ra cả hai phía để tránh, thì cát bụi ngói vỡ lại bốc lên làm điện vừa tối om vừa ngột ngạt.

Mỹ Hoa ni cô và Kiến Lợi Hòa thượng vội vã tháo ra ngoài theo cửa lớn rồi phi thân lên cổ miếu nhắm hướng đuổi theo.

Trong đại điện, đồng lửa lại bắt đầu có ngọn nến đã bắt cháy vào cái bàn và trong chốc lát lại sáng rực lên soi rõ mọi vật.

Đặng Giao vừa chỉ cái bàn đang cháy vừa nói :

- Lương Hùng nắp nắp chỗ nào dưới cái bàn trống rỗng ấy nhỉ?

Trung Đoàn nói :

- Hẳn sử dụng Bích Hồ Công dán người phía dưới mặt bàn nên bên ngoài nhìn và đâu thấy được, chỉ thấy bốn cái chân cũ kỹ ấy thôi.

Đặng Giao gật gù :

- Tên này lắm kế đa mưu, tuy rất nguy hiểm nhưng đánh vào chữ “Không ngờ” mà hấn thành công.

Lão lại quay lại nói :

- Đoàn thiếu hiệp, chúng ta theo dõi chúng tiếp chứ?

Trung Ngọc lắc đầu :

- Hãy chờ một lúc, cứ ở nơi này theo dõi tiện hơn.

Đặng Giao hồ nghi :

- Chẳng lẽ chúng kéo nhau trở lại đây sao?

Trung Ngọc gật đầu :

- Lương Hùng còn để lại cây dây nơi bụng tên hòa thượng Duy Độ kia thì lấy vũ khí đâu mà đối phó với đối phương, nên hẳn sẽ trở lại thôi.

Hai người im lặng chờ đợi chẳng bao lâu thì từ bên ngoài một bóng trắng lướt vào đại điện, đúng là bóng trắng đã từ dưới bàn vọt lên nóc đại điện lúc này.

Đặng Giao nói thật khẽ :

- Hẳn chính là Vô Ảnh Bộ Lương Hùng.

Trung Ngọc vừa chăm chú nhìn vào trong vừa khẽ gật đầu.

Lúc đó, Lương Hùng nhìn quanh bốn phía rồi từ từ bước đến chỗ Duy Độ hòa thượng nằm chết, đứng nhìn một thoáng rồi nói một mình :

- Tây Vực lục sát tung hoành bên Tây Vực, sao lại qua đây hiếp ép tại hạ quá, nên Hòa thượng có chết đi cũng đừng trách tại hạ nhé!

Hắn lại nhìn quanh rồi quay lại xác Hòa thượng nói tiếp :

- Món hàng các người lấy được đã hai ngày qua, có lẽ tại hạ phải giữ hộ.

Vừa nói hắn vừa lấy gọn cái bọc nhỏ trong người xác hòa thượng, rồi hắn lắc lắc nhún lên nhún xuống mấy lần, mỉm cười cất vào trong người rất cẩn thận.

Xong rồi, Lương Hùng mới rút thanh ngọc cương đao và chùi máu vào áo nạn nhân thật sạch sẽ, mới đứng lên thông thả ra cửa đại điện rồi đột nhiên hắn phóng vút lên như ánh chớp, lao nhanh vào cánh rừng mờ ảo mất dạng.

Trung Ngọc hỏi nhỏ :

- Đặng trưởng lão, Lương Hùng lấy gói hàng gì vậy, trưởng lão có biết không?

Đặng Giao gật đầu :

- Cách đây mấy hôm có tin bọn quan lại có di chuyển một số minh châu quý giá nhưng bất ngờ bị mất, không ngờ bọn Tây Vực lục sát đã cướp và bây giờ lại lọt vào tay Lương Hùng.

Trung Ngọc nói :

- Túi hàng ấy tuy nhỏ nhưng giá trị rất lớn phải không Đặng trưởng lão?

Đặng Giao đáp :

- Dĩ nhiên thôi! Thôi, chúng ta tiếp tục theo hấn chứ?

Trung Ngọc lắc đầu :

- Nếu túi hàng ấy có giá trị lớn thì chúng ta cứ chờ xem! Chàng vừa dứt lời thì hai bóng người đã lướt vào, đó là Kiến Lợi hòa thượng và Mỹ Hoa ni cô. Hai tên này cùng bước nhanh đến chỗ xác của Duy Độ hòa thượng thì Kiến Lợi Hòa thượng kêu lên :

- Tên tiểu tử ấy đã trở lại lấy cương đao rồi!

Mỹ Hoa ni cô cầm thanh kiếm nhịp nhịp nói :

- Hấn lấy thanh cương đao cũng được đi, nhưng túi hàng mười mấy viên minh châu quý giá kia hấn không lấy là được rồi.

Kiến Lợi hòa thượng nói :

- Cái gì đại huynh cũng đòi giữ, không chịu chia cho chúng ta ngay, bây giờ chết rồi còn có đòi giữ nữa không chứ?

Mỹ Hoa ni cô liếc cặp mắt xảo quyệt nói :

- Vậy nhị sư huynh hãy lấy ngay túi minh châu ấy cho muội mấy hạt để đem ra tiệm kim hoàn làm vài món nữ trang đeo nhé!

Kiến Lợi vừa gật đầu vừa cười toe toét :

- Được mà, để huynh lấy và cho muội chọn đó.

Vừa nói hấn liền ngồi xuống, hay tay đỡ xác Duy Độ định lật lại, trong cái thế hấn phải cúi nhìn xuống mà không còn biết gì chung quanh.

Đúng lúc đó, thanh kiếm trên tay Mỹ Hoa ni cô chớp lên, chém từ trên xuống ngay phía sau cổ của Kiến Lợi hòa thượng khi hấn đang đưa cổ xuống.

Phập!

Chiếc đầu trọc lóc của Kiến Lợi hòa thượng rơi “bộp” xuống nền đại sảnh. Máu từ cái thân không đầu hấn vọt ra ngã chúi lên xác Duy Độ.

Chiếc đầu của hấn lăn qua nửa vòng để đưa khuôn mặt lên, mắt mở trừng trừng nhìn vào ni cô.

Mỹ Hoa cười khẩy :

- Người đừng có nhìn ta như thế, mười mấy hạt minh châu một mình ta hưởng thôi.

Dứt lời ni cô cất tiếng cười the the, đồng thời hất xác Kiến Lợi, và đưa tay lục vào xác chết của Duy Độ mà mắt ả cứ mở lớn dần.

Rồi bất thần ả hét lên một tiếng kinh hoàng với khuôn mặt cực kỳ hốt hoảng.

Mỹ Hoa ni cô vụt đứng lên rít lớn :

- Đoàn Trung Ngọc, ta phải giết ngươi để đoạt lại hạt minh châu.

Dứt lời, ả ni cô phóng mình lao đi như kẻ điên dại nhưng thân pháp rất ảo diệu.

Đặng Giao trưởng lão lên tiếng :

- Nếu Lương Hùng không chạy thoát kịp thì khó sống với ả ni cô này.

Trung Ngọc lắc đầu :

- Không đâu, rồi mai đây tên Đoàn Trung Ngọc thật sự này sẽ là đối tượng của ni cô kia trả oán.

Đặng Giao nói :

- Đã biết vậy, tại sao lúc này không ra tay hạ đối phương cho sớm để trừ hậu hoạn.

Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ muốn để ả ni cô ấy chạy tìm như thế tại hạ cũng có lợi.

Đặng Giao hỏi :

- Bộ thiếu hiệp muốn ni cô ấy tìm giết cho được Lương Hùng sao?

Trung Ngọc nói :

- Không phải thế, vì ni cô ấy sẽ không còn cách nào truy đuổi Lương Hùng nữa, nên tại hạ cứ để cái miệng và sự truy tìm Đoàn Trung Ngọc của ni cô đó, không phải là cơ hội tốt để cho bọn người thần bí kia lầm lạc sao.

Đặng Giao nói :

- Cái tên Vô Ảnh Bộ Lương Hùng này quả là kẻ có tài đa mưu túc kế nhưng cũng rất xảo quyệt đấy.

Trung Ngọc khẽ gật đầu :

- Nếu hắn đi con đường chánh nghĩa thì rất hữu ích cho võ lâm vì thật ra hắn không hẵn hoàn toàn hành động theo hắc đạo.

Đặng Giao gật đầu :

- Lão phu cũng nhận thấy như thế.

Sau đó cả hai lại rời cổ miếu để trở về thị trấn.

Đặng Giao chợt nói :

- Lão phu chắc phải trở về ngay Tổng đàn.

Trung Ngọc gật đầu :

- Nếu vậy xin chia tay, vì tại hạ cũng muốn đến ngay Dương gia trang vì nơi đó chắc đã có Phụng Chân cùng các vị anh hào chờ đợi.

Hai người liền chia tay lao đi.

33. Chương 33: Hoàn Toàn Sụp Đổ

Dương gia trang tọa lạc trên một ngọn đồi không cao sát với ngoại ô của thị trấn, là một giải trang trại to lớn mà ở xa xa đã có thể nhìn thấy.

Vốn thận trọng, nên Trung Ngọc không vào gia trang bằng cổng chính mà chàng ả mình leo theo bóng đêm để qua bên phía hông, nơi giáp rừng cây lớn để đột nhập vào.

Chàng tung mình nhảy lên đầu tường rào mắt quan sát rồi nhảy vào bên trong.

Điều ngạc nhiên trước tiên là trong gia trang đèn đuốc chong sáng, cũng như có tiếng cười nói trong một không khí vui vẻ, chứ không phải không khí của một tang lễ đang có nơi đây.

Trung Ngọc lướt nhanh đến gần khách sảnh, chợt nghe một giọng nói trong thanh thoát ra :

- Xin các vị cứ yên tâm và Ngô đại hiệp chớ nóng nảy, tôi tin rằng Đoàn huynh nội trong đêm nay sẽ đến nơi này thôi.

Nhận đúng là giọng nói của Phụng Chân nên Trung Ngọc trong lòng mừng rỡ, chàng vọt tiến nhanh đến cửa đại sảnh nói lớn :

- Mọi người nói đúng lắm, tại hạ đã đến đây rồi!

Dứt tiếng, chàng liền đẩy cửa bước vào.

Trong đại sảnh hiện có rất đông người, chàng vừa đảo mắt vừa chào mọi người. Họ đang uống trà giữa đại sảnh gồm có Phụng Chân, Thiết Bút Ngô Xuyên, Liên Hoa cung chủ Thanh Hoa tiểu thư, Lê Giang trưởng lão, Lâm Tiểu Nhược, Quái Y Đình Hạo, Vô Ảnh Bộ Lương Hùng, Kim Phi Đồ Hà Đa.

Còn phía trong cùng đại sảnh lại có một nam một nữ đang nằm dưỡng thương trên hai chiếc giường, mà Trung Ngọc biết ngay là đôi phu thê Huy Phong Dương Sơn bằng hữu của chàng vẫn còn sống chỉ bị thương và Hồ Trung Ngạn tiên sinh đã nhờ chàng đưa thuốc đến.

Phụng Chân vui mừng bước đến nói :

- Đoàn huynh đến thật kịp lúc.

Trung Ngọc vui vẻ đáp :

- Các vị có nơi đây đông đủ quá.

Lão Quái Y Đình Hạo cười hề hề :

- Ấy! Người ta đến đây đợi lão đệ để bàn đại sự, lão đệ không biết sao?

Trung Ngọc đáp nhẹ :

- Tại hạ có biết gì đâu?

Lê Giang trưởng lão nói :

- Được Bùi Thịnh thông báo Đoàn thiếu hiệp sẽ đến Dương gia trang, chúng tôi sau khi về Tổng đàn, cũng trở lại ngay dọc đường gặp được Vô Ảnh Bộ lương Hùng và Cung chủ Liên Hoa cung, cho biết Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết cùng với Hứa Liễu Hàn đã đến Thanh Lâm bảo.

Trung Ngọc chận lời :

- Không ngờ những bọn tà ma ấy lại cấu kết với nhau.

Lê Giang lại nói tiếp :

- Bởi thấy bọn ma đầu cấu kết tạo một lực lớn mạnh, trong khi đó chính phái lại hoạt động lẻ tẻ khó lòng đối địch với bọn chúng, nên chúng ta đồng ý theo ý kiến của Lương Hùng lão đệ, kết hợp lại với nhau, tạo một sức mạnh, đoàn kết thành một khối, nhất định sẽ đập tan bọn Thanh Lâm bảo.

Lê trưởng lão ngừng một lúc rồi nói tiếp :

- Chúng ta đến nơi này cũng đã đánh nhau với bọn thuộc hạ Thanh Lâm bảo đang bao vây Dương gia trang này và chúng ta đã tháo chạy cả rồi.

Lão Quái Y Đình Hạo bước đến hỏi :

- Đoàn lão đệ có mang thuốc của Hồ tiên sinh cho vợ chồng Dương Sơn phải không?

Trung Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy!

Rồi chàng bước đến chỗ nằm của Dương Sơn :

- Đây là thuốc Linh nhạc gỏi cho Dương huynh đây.

Vừa nói chàng vừa lấy bình ngọc đựng thuốc trao cho Dương Sơn.

Dương Sơn đã ngồi lên nói :

- Vợ chồng tôi đã nhờ Đình Quái y chẩn trị cũng đã đỡ nhiều lắm rồi.

Quái Y Đình Hạo nói :

- Nhưng có thuốc của Hồ tiên sinh thì nội nhựt này hai vợ chồng Dương lão đệ sẽ bình phục thôi.

Dương Sơn gật đầu :

- Nếu vậy ngày mai vợ chồng tôi đã có thể góp sức cùng các vị rồi.

Lê Giang trưởng lão bước đến nói :

- Bây giờ chúng ta có thể bàn tiếp kế hoạch và ấn định ngày giờ để tấn công Thanh Lâm bảo.

Mọi người đều đồng ý và cùng nhau thảo định kế hoạch tấn công.

Sau đó mọi người cứ như thế cấp tốc hành động tạo thế bất ngờ để chiếm thượng phong.

Vào lúc canh ba, quần hùng theo kế hoạch đột nhập Thanh Lâm bảo.

Phụng Chân, Lê Giang trưởng lão, Đổ Hà Đa Tình, Vô Ảnh Bộ Lương Hùng, do Lâm Tiểu Nhựt hướng dẫn đột nhập sơn trang âm thầm bố trí các cạm bẫy do Lương Hùng chủ động.

Cánh thứ hai với Trung Ngọc, Thanh Hoa tiểu thư, Ngô Xuyên, Kim Phi, Đình Hạo cùng thuộc hạ đệ tử Cái bang và Liên Hoa cùng nhằm khuấy động dương oai trước Thanh Lâm bảo, lôi kéo sự chú ý của bọn trong Thanh Lâm bảo để cho Lương Hùng thực hiện kế hoạch.

Với kế hoạch đó hai cánh đồng phát động vào giữa canh tư.

Sự khuấy động dữ dội đó đã làm cháng những cho đám thuộc hạ của Thanh Lâm bảo kinh hoảng mà cả những tên cầm đầu cũng giật mình từ trên trên Bảo chủ áo vàng đến các thuộc hạ đều có võ công rất cao nhưng chúng đều bịt mặt do đó không ai biết chúng là kẻ nào ở võ Lâm vùng cận biên này.

Lực lượng bên ngoài đã thật sự tiến công xâm nhập vào được bên trong Thanh Lâm bảo.

Những cuộc giao đấu ác liệt đã diễn ra khắp nơi trong bảo đó là điều mà tên Bảo chủ không bao giờ ngờ tới. Tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhau hỗn loạn, trong cảnh ác chiến. Máu cùng thân người đã bắt đầu đổ ngã sau những tiếng hét kinh hoàng của cả đôi bên.

Tên Bảo chủ áo vàng đã phi thân vút lên mái ngói đại sảnh thì Lương Hùng cũng lật đật thoát đi để sửa soạn phát hỏa nhưng vừa rời chỗ ẩn thì y lại gặp ngay ni cô Mỹ Hoa lướt tới.

Oan gia đụng đầu, Mỹ Hoa ni cô hét lớn :

- Ta phải chém đầu ngươi để lấy lại túi Minh Châu.

Lương Hùng hét lên tiếng lớn thủ bộ như chuẩn bị xuất chiêu đối đầu, nhưng cùng với tiếng hét y lại bật lộn về sau mấy nhịp rồi bỗng chạy như bay.

Mỹ Hoa ni cô vừa đuổi theo vừa hét :

- Ngươi chạy đâu cho thoát!

Thấy vậy Lương Hùng càng chạy nhanh hơn nhưng Mỹ Hoa cũng gia tăng tốc độ.

Chợt Lương Hùng như bị vướng vào đá hay gốc cây gì đó phải té nhào lăn đi mấy vòng.

Khi thấy Lương Hùng té ngã, Mỹ Hoa lại hét :

- Ngươi phải chết này.

Vừa hét tay kiếm của ni cô giơ cao như đang lấy đà chém tới đối phương.

Nhưng câu hét vừa dứt thì lại nghe ni cô hét lên kinh hãi :

- Ái... cha...!

Tiếng thét kinh hãi ấy lần đầu đốn và Mỹ Hoa đã ngã lộn vì bị phải một loạt phi tiêu do Dương Hùng giăng bẫy. Cái té của Lương Hùng là do y đá vào chốt cạm bẫy và giả ngã té, nên Mỹ Hoa ni cô bất ngờ không thể tránh né được.

Mỹ Hoa ni cô rên rỉ thêm một lúc nữa rồi tắt thở.

Vừa lúc đó tên Ngọc Hồ Thần Quân Mã Triết từ trong xông ra, thấy Mỹ Hoa ni cô đã chết nên hấn hét lớn vùng đao chém vào Lương Hùng.

Vô Ảnh Bộ Lương Hùng liền trần mình tránh chiêu đao và lập tức thuận đà lao chạy với trạng thái hốt hoảng nhưng thật ra y cố dẫn dụ Mã Triết đuổi theo qua gian phòng kế bên mà y vừa mới cài một cái bẫy.

Mã Triết đâu ngờ âm mưu của Lương Hùng nên bám đuổi theo đối phương để quyết thanh toán.

Lương Hùng chạy vào gian phòng trước, tức thì Mã Triết cũng đuổi theo. Gian phòng này lại chỉ có một cửa nữa thông ra hành lang nên Lương Hùng vụt chạy tới thoát ra ngoài, đồng thời đóng nhanh cánh cửa lại.

Dĩ nhiên Mã Triết vừa trở tới thì cánh cửa cũng vừa đóng chặt nên dầu muốn dầu không Mã Triết cũng phải đứng lại ngay trước cửa ở bên trong.

Chính lúc đó, từ trên mái nhà một quả chùy sắt có những mũi nhọn rơi xuống cực nhanh xuống đỉnh đầu của Mã Triết mà hấn vừa đưa tay đẩy cửa.

Bộp!

Quả chùy sắt đầy mũi nhọn ghim chặt vào đầu Mã Triết và lôm sôm vào đầu hấn làm cho máu óc trào ra chảy dài kín mặt và thân người hấn. Mã Triết chỉ “hừ hừ” mấy tiếng nghèn nghệt rồi ngã quay nơi bậc cửa.

Cánh cửa chợt mở, Lương Hùng lộ đầu vào nhìn, mỉm cười nói một mình :

- Bẫy rập này quả hữu hiệu thật.

Phía bên kia Hứa Liễu Hàn từ phòng ngủ vụt lao ra hạ ngay mấy người của Liên Hoa cung, rồi đuổi theo đối phương khác. Nhờ vào thanh Hàn Phong kiếm, Liễu Hàn tung hoành chém binh khí đối phương như chém xác người, nên thuộc hạ Liên Hoa cung liền chạy thoát và Liễu Hàn truy đuổi theo. Vừa lúc đó Đỗ Hà Đa đã lao tới thấy Liễu Hàn, cậu bé liền xông tới nạt lớn :

- Liễu Hàn yêu nữ, ngươi hãy trả Hàn Phong kiếm lại cho Thượng Quan cô cô của ta.

Liễu Hàn cười khẩy :

- Ngươi cứ gọi Thượng Quan Phụng Chân có tài ba hãy đến mà lấy.

Dứt lời thanh Hàn Phong kiếm rung động toát ra lãnh khí làm cho Hà Đa phải thối lui liên bộ rồi bất thần cậu bé hét lên một tiếng lớn hai tay lấy nhanh trong túi áo hai nắm sỏi trắng dùng làm ám khí vung tới tấp vào Liễu Hàn bằng toàn bộ sức lực của cậu ta tạo thành một trận mưa sỏi trắng tấp vào đối phương...

Liễu Hàn lập tức vung kiếm cực nhanh tạo thành một vùng kiếm ảnh che phủ thân người và làm cho một trận mưa sỏi phải tan nát khi bị Hàn Phong kiếm chém nát bay và vào bấu kiếm mà bật dội trở ra rơi lả tả.

Những tiếng “leng keng” cứ vang lên một lúc rồi ngưng bật khổ Hà Đa đã sử dụng hết hai túi sỏi của cậu ta.

Đến lúc này Hà Đa đâm hoảng khi Liễu Hàn mang kiếm hét lớn :

- Thằng bé khá lắm! Ta cho ngươi biết sự lợi hại của ta.

Nhưng không đợi Liễu Hàn nói dứt câu, Hà Đa liền xoay người tháo chạy cực nhanh ra bờ suối một cách hốt hoảng.

Liễu Hàn bị trận mưa sỏi đá tức bực nên không thể để cho Hà Đa chạy thoát, nên y thị liền đuổi theo tức tốc, cho đến khi Hà Đa đã chạy thấy thác suối chảy xiết nên cậu ta đành phải dừng bộ, quay lại thủ bộ nhìn chăm chú Liễu Hàn với vẻ sợ hãi trước sự nguy hiểm cận kề.

Hà Đa lúc này chỉ thụt lùi từng bước khi Liễu Hàn lại tiến lên từng bước với Hàn Phong kiếm trong tay chia thẳng tới trước.

Thấy Hà Đa cứ thụt lùi dần đến bờ suối, Liễu Hàn chỉ nở một nụ cười nham hiểm, y thị rung mạnh cánh tay làm cho thanh kiếm chớp ngời và y thị lướt tới thật nhanh.

Nếu Hà Đa vung tay lên đỡ hoặc lùi thêm bước nữa cũng sẽ rơi ngay xuống dòng suối thác chảy xiết.

Nhưng đúng lúc Liễu Hàn lướt nhanh tới, thì từ dưới dòng suối, Lâm Tiểu Nhược vọt bắn thẳng lên, hai tay chop ngay vào hai chân của Liễu Hàn quá bất ngờ, nên y thị không tài nào tránh kịp thì liền bị Tiểu Nhược kéo cực mạnh lộn luôn xuống dòng suối chảy xiết.

Khi đã lộn xuống nước, Liễu Hàn đã bị Tiểu Nhược chìm luôn xuống sâu làm y thị sặc sụa vùng vẫy trong tuyệt vọng cố ngoi lên làm một vùng nước bắn tung tóe.

Một tiếng thét “á” vang lên thanh kiếm cũng rút ngay ra khỏi thân xác Liễu Hàn, y thị nảy lên mấy cái rồi chìm xuống và dòng nước chảy xiết cuốn phăng đi.

Hà Đa nhún người nhảy lên bờ suối lao nhanh đến chỗ ẩn phục của Phụng Chân, kêu lên :

- Thượng Quan cô cô, đã lấy được Hàn Phong kiếm rồi!

Phụng Chân liền lướt ra không hỏi lời nào mà chỉ mỉm cười nhận thanh báu kiếm nhìn qua rồi lên tiếng gọi :

- Lê trưởng lão! Hãy ra đây.

Lê Giang trưởng lão từ chỗ ẩn nấp ra nhanh hỏi :

- Đã đoạt lại Hàn Phong kiếm à?

Phụng Chân vừa đưa cao Hàn Phong kiếm vừa nói :

- Đã có báu kiếm rồi! Chúng ta đi tìm tên Bảo chủ áo vàng.

Lúc này Lâm Tiểu Nhược cũng từ dưới lòng suối vọt lên để cùng ba người chạy về phía trước Thanh Lâm bảo.

Vừa đến sân rộng phía trước, họ đã chạm ngay với những tên thuộc hạ của Thanh Lâm bảo.

Còn mé kia, Trung Ngọc, Liên Hoa cung chủ, Ngô Xuyên, Đinh Hạo, Kim Phi đang hỗn chiến với rất đông kẻ địch đều có võ công rất cao.

Khi họ hạ được một tên thuộc hạ Thanh Lâm bảo, thật sự muốn gỡ chiếc mặt nạ của kẻ địch để nhìn xem hẳn là nhân vật nào trong giang hồ, song không có thời gian để làm việc ấy, mà phải đối ứng ngay với đồng bọn kẻ địch thù.

Tiếng la hét inh ỏi, tiếng binh khí chạm nhau vang lên toan khu giao đấu trong cuộc hỗn chiến vẫn tiếp tục tuy lực lượng đôi bên đã có phần mất mát nhiều.

Lúc này tên Bảo chủ luôn luôn có ba tên thuộc hạ hộ vệ theo sát, đã đụng độ với cánh Trung Ngọc. Đã có lần thấy Phụng Chân giao đấu với tên Bảo chủ, nên Trung Ngọc biết rằng võ công của hắn rất cao thâm thể mà giờ đây lại có thêm ba tên hộ vệ cho hắn võ công cũng thuộc hạng thượng thừa nên cánh của chàng với tất cả chủ yếu lực lượng đã giao đấu tận lực với đối phương, nhưng mỗi lần một trong ba tên hộ vệ và cả tên Bảo chủ gặp nguy khốn thì lập tức lại có một thuộc hạ của hắn lao vào đưa thân đỡ chiêu thức chết cho hắn. Và mỗi lần như vậy người của cánh chàng lần lượt đều bị trúng thương.

Ngô Xuyên một chân nơi bắp thịt đùi cũng trúng thương di động đã khó khăn mà máu ướm cả ống quần.

Còn cậu bé Kim Phi phía sau lưng, nơi hông, nơi mặt đầu trúng thương máu chảy nhưng cậu ta vẫn liều lĩnh sát địch.

Liên Hoa cung chủ nơi cánh tay trái cũng bị một mũi kiếm nên giờ đây chỉ sử dụng tay mặt để ác chiến.

Những người này đã quyết bám đầu với tên Bảo chủ cho đến trước đại sảnh thì cánh cửa Phụng Chân cũng đã lao đến.

Phụng Chân thấy những người có thể gọi là chủ yếu của cánh Trung Ngọc đều bị thương, đủ biết trận ác chiến nơi tiền viện ghê gớm đến bậc nào.

Phụng Chân hét lên tiếng lớn, múa Hàn Phong kiếm tỏa lãnh khí lướt tới nên tên Bảo chủ và ba tên hộ vệ của hắn phải rút lui vào đại sảnh.

Mọi người lao theo quyết tử chiến với chúng.

Phụng Chân hét lớn :

- Tên Bảo chủ kia! Ngươi không chạy thoát đâu.

Vừa hét nàng vừa lướt tới nhưng ba tên hộ vệ lại dàn hàng ngang ngăn lại.

Phụng Chân khựng lại thủ thế thì phía sau những người khác cùng hét lớn lao tới và không cần một đầu một mã hỗn đấu nhằm triệt hạ đối phương.

Ba tên hộ vệ cũng không ngần ngại liền vào cuộc chiến thì chỉ nghe tiếng “hự”, một bóng người bay ra đó là Hà Đa vừa bị tên Bảo chủ tống cho một chưởng, máu miệng liền trào ra. Lão Quái Y hét lớn lao lại sẵn sóc cậu bé tức thì.

Thấy thế, Lê Giang trưởng lão, không chậm trễ lướt tới vung cây đũa quét lia lịa vào tên Bảo chủ bằng những chiêu thức Đả Cẩu bổng của Cái bang, nhưng tên Bảo chủ chỉ di bộ hóa giải rồi bất ngờ hét lên tiếng lớn, song chưởng đẩy ra với kinh lực cuộn cuộn kinh khiếp.

Hự!

Toàn thân của Lê Giang trưởng lão bật lộn bay về phía sau sáu bảy bước gần vào bức tường đại sảnh. Lão đã bị nội thương trầm trọng, miệng phun máu tay lấy ngực thở hào hển.

Lão Quái Y lại lao tới lăng xăng sẵn sóc tiếp.

Khi ấy, Phụng Chân đã biết kỹ chưởng của tên Bảo chủ quả vô cùng mãnh liệt, nhưng trong tay nàng đã có Hàn Phong kiếm nên vững tâm giao đấu hơn.

Lại nữa, hiện tại lực lượng quần hùng tuy dần dần chiếm được ưu thế, song mục tiêu cuối cùng lại rất khó khăn bởi tên Bảo chủ võ công cực cao và ba tên hộ vệ rất lợi hại.

Tên Bảo chủ Thanh Lâm bảo gần giọng :

- Thượng Quan Phụng Chân, ngươi tưởng có Hàn Phong kiếm là có thể đối kháng với bản chủ được hay sao?

Phụng Chân quát :

- Cứ xem sẽ rõ thực hư!

Lời dứt, tức thì kiếm báu rung lên lấp lánh, kiếm chiêu ào ạt với kiếm khí lạnh cuốn trút vào đối phương.

Còn ba tên hộ vệ lúc này tuy không bảo vệ trực tiếp cho tên Bảo chủ nhưng đang cầm cự với những quần hùng nên chỉ có đơn thân Phụng Chân giao đấu với tên Bảo chủ.

Dẫu có Hàn Phong kiếm trong tay nhưng không dễ gì trấn áp được đối phương chỉ bằng tay không sử dụng chưởng phong đối ứng rất quyết liệt nên trận ác đấu này quả kinh hồn.

Tiếng kiếm rít lên, tiếng chưởng phong bì bùng hòa lẫn với tiếng hỗn loạn chung quanh tạo nên một âm thanh cực kỳ ghê rợn.

Cuộc giao đấu lại rất quyết liệt, đôi bên đã thi xuất sát chiêu.

Chợt cả hai cùng hét lên tiếng lớn cùng với sát chiêu kinh hồn nhất.

Ánh kiếm lấp lánh, chưởng lực cuộn đẩy như cơn lốc mà hai đối thủ đang hứng chịu.

Từ trong ánh kiếm và chưởng lực đó, hai đối thủ cùng một lượt dội bắn ra và cùng có tiếng “á” và “hự” vang lên cùng một lúc.

Phụng Chân lão đảo ngã ngồi trên nền đại sảnh tay chống thanh trường kiếm, tay kia ôm ngực và nơi khoe miệng đã có dòng máu nhỏ rỉ ra.

Còn tên Bảo chủ nơi vai trái mảnh áo đã bị đâm rách có chút ngoại thương.

Vừa lúc đó một tiếng hét lớn vang lên, một tên hộ vệ bị trúng ngọn kiếm của Liên Hoa cung chủ lão đảo thì Trung Ngọc bồi thêm một kiếm nữa chế đôi thân hình hắn.

Hạ xong đối phương Trung Ngọc thấy Phụng Chân ngồi vận khí tại đấu trường nên biết rằng nàng đã bị nội thương trầm trọng.

Liên Hoa cung chủ nói nhanh :

- Đoàn thiếu hiệp hãy đến bảo vệ cho Thượng Quan cô nương, để tôi tiếp sức với mấy người kia.

Dứt lời, Liên Hoa cung chủ lao đi tuy nàng đã bị thương nơi cánh tay trái chỉ sử dụng cánh tay phải để chiến đấu.

Trung Ngọc liền phóng người đến bên cạnh Phụng Chân hỏi nhanh :

- Muội có sao không?

Nàng im lặng một lúc rồi mở mắt đáp :

- Bây giờ cũng đỡ phần nào rồi! Chưởng lực của tên Bảo chủ kinh khiếp quá!

Vừa lúc ấy, một tên hộ vệ hét lên một tiếng “ái cha” rất lớn vì trúng thương lão đảo thân người rồi ngã chết.

Cùng lúc đó tên hộ vệ thứ ba đánh một chiêu hiểm rồi lộn người đến sát tên Bảo chủ hỏi gấp :

- Bảo chủ có sao không?

Tên Bảo chủ găm giữ :

- Chỉ ngoại thương rất nhẹ chẳng hề hấn gì.

Tên hộ vệ hỏi :

- Phải làm sao bây giờ?

Tên Bảo chủ cười khẩy :

- Ta phải giết hai tên kia.

Dứt lời, tên Bảo chủ lừ lừ tiến về phía Trung Ngọc và Phụng Chân.

Trung Ngọc quay qua nói với Phụng Chân :

- Đến lúc này, có lẽ ngu huynh phải sử dụng Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp mới có thể đối đầu với tên Bảo chủ này được.

Nói xong, chàng vụt đứng lên bước nhanh ra chỗ rộng thì tên Bảo chủ liền lướt theo và lập tức vung chưởng đánh ập vào đối phương. Bùng! Chỉ thấy đất cát tung bay mà chàng Trung Ngọc đã đứng mé hữu của tên Bảo chủ và cất tiếng hỏi :

- Ta ở đây này!

Lập tức tên Bảo chủ quay vút qua và song chưởng tổng liên.

- Bùng!

Lại thấy chập chờn, bóng Trung Ngọc vút lên cao và vượt qua vùng chưởng lực, đáp trước mặt đối phương và ánh kiếm đã lóe lên tạo ảnh quay hành tám con rồng màu đỏ rực, chứng tỏ nội lực của chàng lúc này đã đầy đủ để phát chiêu Huyết Long trọn vẹn.

Ánh quang tám con huyết long lồng lộn phủ chụp rất ác liệt vào đối phương và liền nghe tiếng thét lớn :

- Á... ái cha!

Tức thì, thân ảnh Trung Ngọc vụt chớp, tám con rồng đỏ liền vụt tắt và Trung Ngọc đang đứng sừng sững nhìn tên Bảo chủ đang lao đảo, máu nơi ngực hắn nhuộm với y phục của hắn.

Tức thì tên hộ vệ duy nhất còn lại, nhanh như chớp lướt tới ôm lấy tên Bảo chủ chạy như bay biến vào đại sảnh.

Trung Ngọc dợm người định lướt theo nhưng có tiếng gọi cấp bách của Lương Hùng :

- Tổng bang chủ hãy dừng lại.

Trung Ngọc thật sự rất ngạc nhiên về tiếng gọi đó nên liền dừng bộ thì Lương Hùng đã chạy đến nói tiếp :

- Đã đến giờ địa lôi phát nổ, chúng ta phải cấp bách tháo lui.

Trung Ngọc giọng khản bách :

- Còn một số thuộc hạ của Cái bang và Liên Hoa cung còn kẹt trong đại sảnh.

Lương Hùng giọng dứt khoát :

- Đành phải chịu hy sinh chứ tại hạ đã biết sắp có địa lôi nổ rồi vì tại hạ vừa khám phá kho địa lôi đã gài nổ không thể nào tháo gỡ kịp nữa, trong khi tại hạ đi tìm khắp nơi vẫn không thấy Dược Vương Thần Y đâu cả.

Đã nghe những lời của Lương Hùng nên Trung Ngọc vận nội lực hết lớn :

- Địa lôi sắp nổ hãy thoát nhanh.

Vừa dứt lời và lời chàng của chàng còn vang vọng trong khu Thanh Lâm bảo, thì chàng đã ôm Phụng Chân cùng Lương Hùng và rất nhiều người sử dụng tuyệt học khinh công lao vút ra ngoài như những ánh xẹt để tránh tai họa song vẫn không thể nào thoát hết.

Rồi những tiếng nổ kinh hoàng liên tiếp nhau rồi lửa bốc cháy rực trời, rồi cây đổ đá cát tung bay, cả khu Thanh Lâm bảo hoàn toàn sụp đổ trong biển lửa, thân người và máu để chấm dứt một cuộc ác chiến kinh hồn và nhiều thiệt hại nhất của võ lâm.

34. Chương 34: Lạc Phong Cốc

Trung Ngọc cho ngựa chạy chậm chậm sát với ngựa của Phụng Chân và nói :

- Chúng ta mất khá nhiều thời gian để truy tìm Dược Vương Thần Y song vẫn không đạt kết quả. Cũng may chúng ta cùng với hào kiệt vùng cận biên này phá được các sào huyết của bọn đại ma đầu từ Tây Vực sang hoạt động ở vùng cận biên Trung Nguyên.

Phụng Chân giọng lưu luyến :

- Những ngày qua, chúng ta đã tiếp xúc với những con người vì hiệp nghĩa và đầy tình cảm rất đáng mến. Chỉ tiếc rằng, đêm đại phá Thanh Lâm bảo, Cái bang và Liên Hoa cung đã có thiệt hại đáng kể. Nhưng cũng mừng là các cao thủ của họ đều thoát ra được trước khi địa lôi phát nổ.

Trung Ngọc lại nói :

- Có một điều chúng ta vẫn thắc mắc là tên Bảo chủ Thanh Lâm bảo và thuộc hạ của chúng bị tiêu diệt cả nhưng chúng ta không được nhìn mặt thật của chúng sau những chiếc mặt nạ và không hiểu chúng có liên quan đến Kim Ưng bang không?

Phụng Chân tiếp lời :

- Khi chia tay với quần hùng, họ hứa sẽ tiếp tục truy tìm Dược Vương Thần Y và sẽ thông báo cho ta nếu có được manh mối, đó là điều hay để chúng ta quay trở lại tìm dấu vết Kim Ưng bang, hầu tìm ra tên bịt mặt là kẻ thù của chúng ta, chắc huynh cũng đồng ý với muội chứ?

Trung Ngọc gật đầu rồi cả hai cho ngựa phi nhanh.

Sau mấy ngày không tìm được gì, cả hai bước vào Long Phụng quán. Nơi đây thường tụ tập nhiều khách lạ vô lâm cái nơi lui tới cũng như hảo hán lưu lạc giang hồ ghé tạm dừng chân.

Hai người vừa chọn bàn ngồi xuống thì có tiểu nhị đến hỏi :

- Quý khách dùng chi?

Trung Ngọc đặt hành lý lên bàn rồi nói :

- Cho ta một bình Hồng Quân Tửu và một đĩa thịt rừng nướng.

Rồi chàng quay qua Phụng Chân hỏi :

- Còn muội dùng món gì nào?

Phụng Chân hơi suy nghĩ rồi nói :

- Cho tôi một đĩa mì xào giòn nhé?

Suy khi nhìn thoáng các món ăn Trung Ngọc lấy bình Hồng Quân Tửu rót ra chung rồi uống một hơi hết nhanh rồi liền rót một chung nữa, rồi tư lự một lúc lâu mà không buồn ăn uống tiếp.

Phụng Chân thấy vậy mới nói :

- Đoàn huynh hãy ăn đi chứ, thức ăn ở đây nấu rất ngon đấy.

Trung Ngọc nhìn nàng đáp :

- Hôm nay lòng huynh nôn nao quá. Chúng ta đã lặn lội nhiều nơi mà vẫn không có một chút tin tức gì.

Phụng Chân mỉm cười nói :

- Đoàn huynh cứ ăn đi. Trước sau gì ta sẽ gặp lại họ mà.

Trung Ngọc nhìn với ánh mắt nghi ngờ hỏi :

- Tại sao muội chắc như vậy?

Vừa gấp một miếng thịt rừng bỏ vào chén cho Trung Ngọc nàng nói :

- Trong thời gian qua, chúng ta vì việc Dược Vương Thần Y nên lặn lội đến miền cận biên Tây Vực đã làm cho bọn Kim Ưng bang không ngờ đến, nhưng khi chúng ta trở lại vùng này muội đã để ý phát giác có kẻ theo dõi chúng ta đó.

Nàng gấp cho mình một gấp mì rồi nói tiếp :

- Họ cho rằng con cừu lạc tới ở rồi mà không chop ăn lần này thì bị kẻ khác chop thì sao. Vì thật sự tất cả đều cùng một mục đích là chiếm cho được Huyết Long kiếm phổ của Đoàn huynh thôi.

Trung Ngọc tươi tỉnh hơn :

- Có muội bên cạnh là huynh khỏi phải cần tính toán lo toan gì hết. Huynh phải mời muội một chung rượu mới được.

Nói xong chàng liền rót hai chung, cả hai cười vui vẻ và cùng uống cạn.

Chợt từ ngoài một người khách bước vào đã làm mọi người chú ý vì bước đi của gã xiêu vẹo nghiêng ngả quả là một kẻ say.

Gã đi thẳng đến bàn Trung Ngọc ngồi, nhưng còn qua hai bàn nữa thì có bốn người ngồi cùng bàn đều vô phục màu đen đứng chặn gã say lại, một tên nói :

- Bọn ta chờ đón người lâu lắm rồi. Chính người đập phá và giết người ở Hương Mộng tửu lầu rồi chạy trốn ra tới đây ư.

Gã say lắc đầu, thân hình cứ lão đảo đáp :

- Tội bay là bọn nào, muốn sống thì tránh ra để ta đi uống rượu.

Tên kia đáp :

- Chúng ta chẳng qua được thuê mướn để bắt người đền bù cho tửu lầu và những người bị thiệt mạng.

Một tên khác tiếp :

- Hãy đưa tay chịu trời, đừng chống cự vô ích, nếu cần chúng ta sẽ giết người luôn đấy.

Dứt lời, bốn tên liền vùng quyền tấn công gã say khá quyết liệt, nhưng với bộ pháp siêu vẹo của gã lại tránh né những chiêu đòn địch thủ một cách nhẹ nhàng khéo léo.

Trung Ngọc quay sang nói với Phụng Chân :

- Gã này dùng thế võ hay quá. Tránh né trong phút chốc, cả bốn tên kia coi bộ không làm gì được hắn đâu.

Phụng Chân mỉm cười nói :

- Đây là thế võ Túy quyền cũng rất nổi tiếng và được nhiều nam nhi ưa chuộng đấy.

Liếc nhìn Trung Ngọc một cái, nàng nói tiếp :

- Họ cứ lấy cớ học võ Túy quyền để thừa dịp ra quân để uống rượu cho say rồi lại phá phách người khác.

Trung Ngọc nghe vậy cười nói :

- Muội nói sai rồi! Võ Túy quyền cũng như các loại quyền khác để học để hộ thân chứ, còn lợi dụng để uống rượu và phá phách là những tên vô loại đầu giống kẻ học võ chân chính được.

Họ lại tiếp tục ăn uống như không để ý đến trận đấu đang nhích dần đến bàn của họ.

Chợt có tiếng “Hự” tiếp theo là một tiếng là “a” là một tên y phục đen loạng choạng té lăn lộn trên mặt đất, đồng thời thân hình của gã say cũng nhào vào bàn của hai người.

Chỉ thấy hai bàn tay hắn quạng liên tiếp ba lần như quơ chụp vào hành lý hai người. Cả hai đều bình tĩnh đẩy nhẹ nhích gói hành lý sang một chút chỉ vừa vặn tránh đôi tay ca gã say làm hắn chỉ chụp nhầm mặt bàn thôi.

Gã say sau đó lão đảo tránh né và dẫn cuộc giao đấu dần ra khỏi phòng ăn và tiếp tục ở sân trống phía trước quán.

Trung Ngọc nói với Phụng Chân :

- Ít ai say được như hắn, vừa đánh mà lại vừa uống rượu.

Phụng Chân nói :

- Hắn uống rượu còn hơn uống nước vậy, thật là kinh khiếp, nhưng lúc này hắn định làm gì thế nhỉ.

Trung Ngọc đáp :

- Theo ngu huynh thì hắn cũng có thể say và cũng định giở một tí thủ thuật đạo chích nhưng thấy không làm ăn được nên bỏ đi đấy thôi.

Nói đoạn chàng quay sang Phụng Chân nói :

- Chúng ta đi thôi, để huynh kêu tiểu nhị tính tiền.

Vừa kêu tiểu nhị, chàng liền cầm hành lý. Bỗng Phụng Chân kêu lên :

- Đoàn huynh xem này!

Trên mặt bàn có mấy chữ nét sắc sảo viết :

- “Hãy đến Lạc Phong cốc”.

Cả hai đều ngẩn người ra và hiểu ngay gã say vừa rồi đã viết lên mặt bàn lúc này.

Không hện mà hai người cùng nhìn ra cửa. Trận chiến đã không còn gì nữa và gã say cùng bốn hán tử biến đi đâu mất.

Trong khi trả tiền, Trung Ngọc hỏi tên tiểu nhị :

- Người có biết Lạc Phong cốc ở đâu không vậy?

Sau một chút tỏ vẻ suy nghĩ, tiểu nhị đáp :

- Nơi này ở chân núi Điền Nghi. Đường đi lên đó rất gấp ghe. Đã lâu lắm rồi ở đây không có ai dám vào nơi này.

Trung Ngọc liền hỏi :

- Tại sao vậy?

Tên tiểu nhị đáp :

- Vì nơi đây các người vào đều không thấy trở về. Dân chúng truyền rằng họ bị các loài chim dữ ăn thịt mất mạng rồi.

Trung Ngọc liền thò tay vào túi hành lý lấy ra một nén bạc, ngằm vận nội lực ẩn nhẹ, đẩy qua xóa hết các vết chữ trên mặt bàn rồi nói :

- Đây! Ta trả tiền ăn uống. Còn tiền dư ta thưởng luôn cho người.

Tên tiểu nhị cầm tiền gạt đầu cảm ơn lia lịa, còn hai người bước nhanh ra ngoài, khi đến chỗ cột ngựa Phụng Chân hỏi :

- Đoàn huynh định đi đến Lạc Phong cốc phải không?

Khi hai người vừa ngồi trên lưng ngựa, Trung Ngọc mới đáp :

- Đúng vậy! Chúng ta nên đi nhanh một chút.

Hai con ngựa sải vó lao đi, qua các khoảng đường rộng tốt và đi song hành qua các khúc đường nhiều đá lở lổm.

Dĩ nhiên đường vào Điền Nghi Sơn tất phải gấp ghe khó khăn dốc núi.

Có những bờ đá dựng cao ngút ngàn mà con đường cứ men theo bờ đá ấy còn một bên là vực thăm hiểm nghèo.

Đi cho hết con đường lộ thì phải rẽ ngang mới đến chân núi được.

Trung Ngọc nói với Phụng Chân :

- Chúng ta không còn lựa chọn nào khác phải đến đây dù không biết nơi đó lành dữ thế nào và người say kia là ai.

Phụng Chân nói :

- Theo lời tên tiểu nhị, vùng núi này rất hung hiểm, gã say ấy chắc không có thiện ý đâu.

Trung Ngọc “hừ” một tiếng nói :

- Muốn dụ ta đến đây thiếu gì cách. Hắn muốn biểu diễn một chút công phu Túy quyền và nội lực lúc viết trên bàn ấy mà.

Phụng Chân nói :

- Chuyến đi đến Lạc Phong cốc này hình như đối phương có hoạch định kỹ càng. Đoàn huynh hãy cẩn thận mới được.

Trung Ngọc nhìn dãy núi và rừng thưa phía trước hỏi :

- Ta phải tìm Lạc Phong cốc ở hướng nào đây? Tên tiểu nhị chỉ nói ở chân núi Điền Nghi mà thôi.

Đang quan sát để định một hướng đi thì Phụng Chân chỉ vào một phiến đá nói :

- Kìa kìa, có dấu hiệu đề Lạc Phong cốc kìa!

Trên phiến đá chữ đã mờ nhạt nhưng vẫn còn nhận rõ được hướng đi. Cả hai liền cho ngựa băng qua từng đồi nhỏ đầy thưa rồi đến một vùng chung quanh là những tảng đá xếp chồng lên nhau.

Không còn lối cho ngựa tiến lên nữa hai người phải xuống ngựa và cột ngựa vào gốc cây nhỏ.

Đưa mắt quan sát chung quanh rồi cả hai đi qua một lối đi hẹp trên các tảng đá nhỏ xếp thẳng hàng chung quanh có nước lờ lờ chảy qua.

Họ tiếp tục đi một lúc lâu. Phụng Chân buột miệng thốt :

- Lạc Phong cốc đây rồi.

Vừa tới nơi này hai người có cảm giác khác lạ, bởi có những luồng gió xuyên qua các khe hở của tảng đá tạo thành những chiều gió khác thường.

Tiến dần qua các tảng đá xếp cao ấy thì khu phía trước cây cối xen lẫn đá to nhiều hơn.

Đi sâu vào thì hai người lại thấy một cửa hang lớn có lẽ là cửa một thạch động.

Đứng trước nơi này để quan sát, cả hai nghe gió lộng lúc đầu nhẹ nhàng rồi đột nhiên gió lồng lộng như trăn cuộn phong rồi cây cối nghiêng ngả bầu trời u ám phủ đen, cứ biến đổi đột ngột liên hoàn như thế.

Trung Ngọc vận nội lực nói lớn :

- Tại hạ đã đến đây rồi! Các hạ hãy ra mặt đi.

Vừa lúc ấy có tiếng cười vang dội theo gió lộng muôn chiều phản dội trong hang đá kéo dài như không muốn dứt.

Có tiếng nói :

- Hai người đã sa vào bẫy của ta rồi, đừng hòng sống sót.

Trung Ngọc đảo mắt nhìn quanh nói :

- Các hạ là ai? Có thù oán gì với bọn tại hạ?

Tiếng cười càng to và vang dội hơn trước :

- Các ngươi không nhận được tiếng kẻ thù của mình à. Các ngươi đã làm tan ra bao công trình gây dựng của ta, các ngươi phải chết!

Phụng Chân bỗng kêu lên :

- Ngươi là Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp phải chăng?

Tiếng nói im bặt và tiếng gió lại thổi ào ào rồi không biết từ đâu hàng loạt đá lớn bắn đổ xuống. Cả hai lạnh lẽo tung người nhảy ngang qua tránh né, nhưng khi cả hai vừa đặt chân xuống, cảm thấy mặt đất hình như hụp hẳn nhẹ tênh.

Biết gặp nguy hiểm có lẽ bị sập hầm bẫy. Cả hai lập tức thân hình như pháo thăng thiên vọt người lên cao. Nhưng vừa vút lên cao đã thấy có tấm lưới khổng lồ phủ chụp xuống.

Chỉ nghe Trung Ngọc hét lên một tiếng lớn, hai tay chàng đánh liên tiếp mười mấy chưởng vào tấm lưới làm nó tung nhẹ lên rồi rơi xuống liên tục.

Với thân ảnh chớp nhoáng chàng nắm tay Phụng Chân lôi khỏi được ra mép lưới.

Có tiếng khen vang dội :

- Khá lắm! Có thể thoát được bầy sập này chỉ có mình ngươi là kẻ đầu tiên đấy.

Trung Ngọc hét lớn :

- Hàn Mộ Hiệp hãy ra đây! Đừng giở trò trong bóng tối, các thứ này không hại được ta đâu.

Tiếng nói lại vang lên :

- Nếu ngươi thoát được Lạc Phong cốc này thì ta nhất định ra gặp ngươi.

Rồi tiếng nói lại rít lên :

- Nhưng đừng hòng, hãy xem đây!

Vừa dứt lời thì có tiếng réo vút và tiếng nổ liên tục chung quanh Lạc Phong cốc.

- Bùng! Bùng! Bùng!...

Cả khu vực này khói mù mịt bay vòng theo chiều gió lộng rất là ghê sợ.

Trung Ngọc nói nhỏ với Phụng Chân :

- Chúng ta khỏi mù rồi, rất khó tránh được cạm bẫy. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.

Trong làn khói mờ mờ bỗng nghe những tiếng bật “lách tách” vang lên. Chung quanh hai người là những tấm tre đan thành những ô vuông dựng lên.

Dù trong làn khói dày đặc, với nội lực thâm hậu của Trung Ngọc vẫn nhận ra các tấm này mang những ống tre hướng về hai người.

Chỉ thấy vun vút các ám khí nhỏ từ bắn nhanh lẹ về phía hai người. Đây là cơ quan với kỹ thuật tinh xảo. Một cao thủ bậc nhất cũng không thể phóng ám khí nhiều và nhanh như thế này được.

Không chậm trễ, Trung Ngọc liền cất mình lên cao xoay tròn cùng với đôi bàn tay tương tự như chiêu thức Vạn Lưu Qui Tôn của Băng Diện Tiên Nương.

Các ám khí đang bay tới như khựng lại và xoay tròn theo lực đạo của bàn tay chàng rồi va chạm nhau rơi lả tả xuống đất.

Trung Ngọc liền nắm tay Phụng Chân nói nhanh :

- Chạy đi thôi!

Cả hai phóng lộn vút qua hàng tre ám khí và rơi xuống đất để thoát đi.

Bỗng Phụng Chân kêu lên :

- Coi chừng mặt đất!

Người lập cơ quan này tính toán rất kỹ, y tính chỉ phi thân qua hàng rào ám khí mới tránh được mà khi hạ xuống đất y rải sẵn các kim độc chung quanh thì thế nào địch thủ cũng giẫm lên.

Do khói mù nên lúc rơi xuống gần mặt đất cả hai mới nhìn thấy. Phụng Chân kinh hãi chưa biết làm sao thì nghe “soạt” một cái.

Thanh kiếm của Trung Ngọc đã chống lên mặt đất. Đồng thời chàng dùng bàn tay đang nắm Phụng Chân hất tung nàng về phía trước cùng lúc thân hình chàng tung người đẩy bật thanh kiếm vút theo.

Vừa thoát khỏi cạm bẫy hiểm hóc thì bỗng Phụng Chân kêu “Á!” lên một tiếng rồi lão đảo ngã dựa vào lòng Trung Ngọc.

Chàng hốt hoảng kêu lên :

- Mọii làm sao vậy?

Trên ngực trái nàng trúng phải một phi tiêu và máu đã thấm ướt một khoảng nơi thân áo.

Trung Ngọc liền vung tay điểm các đại huyết cầm máu cho Phụng Chân rồi ôm nàng phóng đi thật nhanh chạy khỏi các cốc quái dị và đầy cơ quan bẫy sập nguy hiểm này.

35. Chương 35: Phù Tiên Quả

Vàng kim ô đã lẫn mất sau đỉnh non cao tự lúc nào. Giây phút chuyển tiếp giữa ngày và đêm nơi núi rừng cô tịch. Tiếng gió lan qua kẽ lá xào xạc và vài tiếng chim rừng gọi bạn về tổ lẽ loi tạo cho cảnh rừng thêm hoang dã.

Trung Ngọc đang ôm Phụng Chân lao đi. Không biết chàng đã chạy bao xa rồi mà trong lòng lúc nào cũng cảm giận sự độc hiểm của Ma Ảnh Đào Hàn Mộ Hiệp.

Chàng lo ngại đưa mắt nhìn quanh và thấy nơi chân núi phía bắc có mấy căn nhà ẩn hiện trong màn đêm.

Chàng nói nhỏ bên tai Phụng Chân :

- Phía trước có nhà rồi, huynh đưa muội đến đó dưỡng thương nhé.

Vừa nói chàng vừa lao nhanh hơn, và lúc đến nơi quả có một ngôi nhà tranh khuất sau những tàng cây lớn. Ngôi nhà gồm ba dãy theo hình tam giác, mỗi dãy có ba căn.

Ở giữa là khách sảnh đèn thấp sáng, hai bên là những căn phòng tối om. Trước nhà trồng cây cao, trong sân có nhiều cây kiểng. Hai cánh cổng tre nửa kín nửa mở.

Trung Ngọc quan sát địa thế chung quanh ngôi nhà kỹ lưỡng hơn thì thấy một dãy núi vòng cung bao bọc ngôi nhà đó. Lưng núi bằng phẳng, hai đầu nhô lên xa trông lại giống như con cạp đang nằm vậy.

Bất giác chàng khen thầm: “Thế đất Phục Hồ này thật hùng vĩ, chủ nhân nhà này chắc không phải hạng tầm thường”.

Có lẽ những con Bạch Hạc bay trên không trung đập gió ào ào làm kinh động chủ nhà nên sau tiếng mở cửa dưới ánh đèn sáng lan tỏa có một nho sĩ bước ra.

Trung Ngọc đưa mắt nhìn người nho sĩ khoảng trên bốn mươi, đầu đội mũ nho sinh, mình mặc áo dài màu tím than vẻ mặt tươi cười bước tới trước mặt chàng.

Sau khi nhìn Phụng Chân nằm thiếp trong lòng Trung Ngọc, nho sinh áo tím vội nói :

- Cô nương đó phải chăng đã bị thương?

Trung Ngọc đáp :

- Đúng như vậy! Xin lỗi nhân huynh có thể cho chúng tôi tạm trú để chữa thương được chăng?

Nho sinh áo tím liền nói :

- Xin mời các hạ! Tệ trang được tiếp nhị vị quả là hân hạnh. Các hạ muốn lưu lại chữa bệnh cho cô nương ấy xin cứ tự tiện. Cần ở lại bao lâu cũng được. Chỉ tiếc vùng này hoang vu chẳng biết lấy gì đãi khách.

Nói xong chàng nho sĩ lại khẽ cười, chấp tay mời khách vào nhà.

Trung Ngọc đã thâm lưu ý từ trước. Nhìn người nho sĩ này, chàng biết ngay y là một người có nội công rất tinh thâm.

Thỉnh thoảng y lại nhìn mặt Trung Ngọc với vẻ tò mò không hiểu lúc ấy y đang nghĩ gì?

Nhưng lời nói của y lại ôn hòa, nhã nhặn không để lộ một cử chỉ nào khác thường cả. Điều đó chứng minh y là một kẻ lịch lãm giang hồ.

Trong hoàn cảnh này lại gặp một nhân vật như thế làm cho Trung Ngọc cảm thấy e ngại, song đã vào đây chẳng lẽ lại cáo lui. Hơn nữa, cần tìm chỗ yên ổn để trị thương cho Phụng Chân ngay mới được.

Trung Ngọc hơi phân vân thì thư sinh áo tím đưa chàng đến căn phòng bên trái dãy cửa vào cười nói :

- Các hạ tạm ở tại phòng này và hãy đặt cô nương kia lên giường đi. Tại hạ đi lấy lửa thắp đèn.

Nói xong chàng nho sĩ lui ra ngay.

Chỉ thoáng chốc đã nghe tiếng nho sinh vọng vào :

- Các hạ đợi có lâu không?

Rồi chàng ta đánh lửa bước đến nơi kệ thông kê gần cửa sổ, thắp một ngọn đèn dầu tỏa sáng khắp phòng.

Chàng nho sinh áo tím chậm chậm bước lại bên giường nhìn Phụng Chân rồi lắc đầu nói :

- Cô nương này trúng ám khí có tẩm chất độc sợ khó mà cứu chữa được.

Quan sát kỹ lưỡng thêm một chút y nói :

- Cũng may mà các hạ chưa rút mũi phi tiêu ra ngay nếu không giờ này cô ấy đã mất mạng rồi.

Trung Ngọc lấy làm lo lắng vội nói :

- Đây là chất độc gì vậy? Có phương thuốc nào cứu chữa không?

Nho sinh chậm rãi nói :

- Đây là Vạn Độc cao. Người dùng phi tiêu này đã thoa nó trên đầu tiêu. Khi rút phi tiêu ra tức thì chất độc sẽ lan vào máu trong vòng ba ngày sẽ chết.

Nho sinh lại nói tiếp :

- Dĩ nhiên thiên hạ có thuốc giải độc này, chẳng qua...

Như nghĩ mình lỡ lời chàng nho sĩ im lặng đưa mắt nhìn qua cửa sổ.

Trung Ngọc cười nhẹ nói :

- Nếu các hạ có điều gì khó nói thì tại hạ cũng không ép.

Chàng nho sĩ ngập ngừng một lát đột nhiên cười nói :

- Thật không phải vậy! Phương thuốc này là Phù Tiên quả nhưng một tháng nữa mới chín, lúc đó mới có thể dùng được.

Y lại nói tiếp :

- Thuốc hay nhưng không đúng lúc vẫn không cứu được bệnh. Cô nương này muốn cứu sống thật là khó khăn, song cũng có một phương cách khác.

Trung Ngọc liền hỏi dồn :

- Cách nào vậy hả?

Nho sinh mỉm cười đáp :

- Xin thuốc giải Vạn Độc cao của người sử dụng độc thủ này.

Trung Ngọc thoáng cau mày thất vọng rồi nói :

- Không hẳn thế đâu! Độc chất quả rất nặng nhưng vẫn có thầy thuốc chữa được.

Chàng nói câu này là sức nghĩ đến Dược Vương Thần Y nhưng giờ đây không còn Thần Y thì không thể cứu nàng được.

Nho sinh áo tím mỉm cười bước ra cửa rồi y nói vọng vào :

- Các hạ bây giờ nên rút phi tiêu ra đi, lúc này nó không còn giá trị nữa đâu, chất độc bắt đầu thấm vào máu rồi đấy.

Chàng nho sinh đó cử chỉ không có vẻ gì lạ lùng lắm so với những nhân vật trong giang hồ, nhưng thần sắc trên mặt thay đổi khó lường. Đôi khi tươi cười, lời nói ôn hòa phóng khoáng, có lúc nghiêm nghị, nói năng lãnh đạm, thật khó mà hiểu được y thuộc loại người nào? Không có thì giờ suy nghĩ nữa, Trung Ngọc ngồi bên giường nói :

- Hiền muội ráng chịu đau một chút, để huynh rút phi tiêu ra nhé.

Nói xong chàng lấy một con dao nhỏ rọc lần lần lớp vải áo ngoài rồi áo lót chung quanh mũi phi tiêu. Làn da khu vực này đen tím sừng vù lên đúng là bị nhiễm độc rồi.

Chàng lại tiếp tục rọc rộng hơn, rộng hơn nữa tạo thành một lỗ tròn như miệng bát thì đã thấy làn da trắng mịn màng.

Sau khi chuẩn bị các thứ, chàng đặt nghiêng người Phụng Chân lại rồi nói khẽ :

- Huynh nhổ phi tiêu ra đây!

Dứt lời chàng rút nhanh phi tiêu có ngạnh ở đầu bám sâu trong da thịt.

Phụng Chân kêu ư lên một tiếng, một đường máu bầm đen tuôn ra phun vào một cái bát để sẵn.

Máu này có mùi tanh, cứ chảy mãi không ngừng, Trung Ngọc hoảng sợ liền điểm mấy huyệt đạo cầm máu lại.

Phụng Chân nói khẽ :

- Vết thương thế nào hả? Có chữa được không Đoàn huynh?

Trung Ngọc lật đặt đáp :

- Không sao đâu! Có huynh đây, huynh sẽ làm tất cả để chữa lành cho muội mà.

Phụng Chân cố mỉm cười. Nụ cười của nàng lúc này không còn tươi tắn làm cho Trung Ngọc mỗi lần nhìn thấy là lòng rộn rã nữa, mà nó héo hắt u sầu khiến cho lòng chàng co thắt lại.

Phụng Chân khẽ nói :

- Huynh đừng có giấu muội. Lúc này muội đã nghe hết rồi. Có lẽ không còn cơ hội nữa đâu.

Nàng nhẹ nắm lấy bàn tay Trung Ngọc rồi nói :

- Được chết có Đoàn huynh bên cạnh là muội mãn nguyện lắm rồi. Muội sẽ nhớ mãi hình ảnh và lời nói của Đoàn huynh.

Trung Ngọc lật đặt nói :

- Không thể chết được, để huynh chữa cho hiền muội.

Dứt lời chàng liền đỡ nhẹ nàng ngồi dậy và dùng nội lực đẩy qua kinh kỳ bát mạch rồi dồn ép chất độc tụ lại chỗ vết thương tống mạnh ra ngoài.

Những tiếng rên ư ư nhỏ của Phụng Chân vang lên.

Máu lại tuôn ra nơi ngực nàng và vết bầm tím nhỏ lại làm Trung Ngọc hy vọng.

Nhưng dầu cố gắng dùng công lực chàng vẫn không đẩy hết chất độc ra được.

Đến lúc chàng ngừng nghỉ thì chất độc lại dần dần lan ra trở lại và Phụng Chân đã ngất đi vì đã mất khá nhiều máu.

Thối tắt ngọn đèn, chàng ngồi bên cạnh Phụng Chân với tâm tư tuyệt vọng đau khổ.

Một lúc lâu, chàng bỗng nghe tiếng chân bước nhẹ ngoài cửa cùng tiếng nói nho sinh lúc này thốt lên :

- Nhị đệ nhẹ một tí...

Tiếng nói nhỏ quá, Trung Ngọc chỉ nghe được nửa chừng nên chàng cảm thấy lo ngại, kéo chăn đắp kín cho nàng rồi khẽ đẩy hai cánh cửa sổ, nhìn ra ngoài rồi phóng mình qua cửa sổ nhanh như chớp không gây một tiếng động nhỏ.

Cách cửa sổ phòng chẳng bao xa có một cây thông cao đến mười trượng đứng sừng sững giữa trời. Tầng cây um tùm che kín cả mẫu đất. Chàng quan sát chung quanh rồi nhảy vút qua bên gốc cây thông cao đó.

Trung Ngọc biết đối phương ở trong nhà là người võ công cao cường nội thâm hậu, nên chẳng dám đi vòng nhà trong mà đứng yên dưới gốc thông quan sát.

Chàng nhìn kỹ cây thông, thấy từ gốc cây đến ngọn thông dưới mười trượng. Nếu không có khinh công cao siêu mà muốn nhảy lên trên đó thật không phải dễ.

Đã nắm vững địa thế Trung Ngọc liền vận khí Đan Điền vươn hai cánh tay phi thân thẳng lên cao. Tay trái chàng bắt một nhánh chìa ra, lộn một vòng nhẹ nhàng người đã đứng thẳng trên cây.

Hai chân chàng vừa đứng vững chợt nghe từ bên phải cách chừng một trượng trong một khu lá um tùm đưa đến một tiếng cười quái dị. Âm thanh không lớn nhưng xoáy vào tai rất đáng sợ.

Tuy bị tiếng cười bất thần ấy, nhưng Trung Ngọc vẫn bình tĩnh phân biệt được tiếng đó từ hướng nào đến và chàng ngẫm vận công đề phòng.

Dư âm của tiếng cười đã mất. Đêm khuya tĩnh mịch yên lặng lạ lùng!

Qua một lúc chẳng nghe động tĩnh gì nữa, Trung Ngọc toan phóng mình đột kích nơi phát ra tiếng cười quái dị đó, bỗng nghe một giọng nói trầm trầm cất lên :

- Đừng có làm vậy! Người ở trong vòng Liệt Hỏa tiễn và Độc Cốt châm của ta rồi. Hai thứ này nhắm vào người đấy, hãy ngoan ngoãn qua đây, ta có chuyện cần hỏi.

Lời nói ngang tàng âm thanh lạnh lẽo vô cùng làm cho Trung Ngọc phải e ngại.

Trung Ngọc đã chủ tâm đề phòng từ trước nên vừa nghe tiếng nói đã biết chỗ ẩn nấp của đối phương. Chàng định bất thành linh tấn công nhưng lại thôi.

Chàng vụt nhớ đến Phụng Chân còn nằm trong phòng, người này thù hay bạn chưa biết được không nên vọng động mà có thể gây ra nguy hại.

Trung Ngọc thầm nghĩ: “Ta cứ thử xem hắn là ai rồi tùy cơ mà ra tay cũng không muộn”.

Chàng vận công chuẩn bị, chăm chú nhìn về phía cây tùng rậm rạp cách cây thông già chàng đang đứng chừng hai trượng rồi cất tiếng hỏi nhỏ :

- Các hạ là ai mà muốn nói chuyện với tại hạ? Tại sao không xuất đầu lộ diện?

Tiếng nói từ ngọn cây cũng vang lên nhỏ nhỏ nhưng rất rõ ràng :

- Ta thấy khinh công của ngươi vừa nhảy lên cây thông đó đẹp lắm, nên ta mới phá lệ cho ngươi gặp mặt. Nếu ta có ý giết ngươi thì ngươi đã mất mạng dưới nắm Độc Cốt châm của ta rồi.

Trung Ngọc nghe người ấy nói ngang tàng hách dịch, chàng cũng thấy giận muốn ra tay đối phó nhưng sợ làm kinh động đến nho sinh nên cố dằn cơn giận nói :

- Được! Nếu vậy thì tại hạ qua đây gặp!

Vừa dứt lời, Trung Ngọc đã nhảy vút sang đám cây um tùm, đứng trên một nhánh tùng lớn chìa ra. Chàng vẫn chú ý đề phòng nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Cảnh vật ban đêm vẫn yên lặng, Trung Ngọc nhẹ nhàng chuyển mình qua cây tùng cao nhất, hai tay vệt mấy nhánh nhỏ nhện vào và thiếu chút nữa chàng phải rú lên.

Trên một nhánh cây một bà lão đang ngồi vắt vẻo. Hình dạng của bà ta thật quái đản. Tóc trắng xòa dài trên vai, với y phục xanh lá cây. Gương mặt xấu xí lông mày xếch ngược, môi trề, hai bên má nổi lên hai lằn đỏ như đắp bằng hai miếng thịt nhỏ.

Tay mặt bà ta mang bao tay bằng da thú đang nắm chặt vật gì đó, tay trái cũng có bao đang mân mê một vật khác màu tím.

Bà ta trở mặt nhìn Trung Ngọc một lúc rồi thở dài một tiếng bỏ quả cầu vào bọc da đang mang trên lưng, tay quật ngược ra sau lùa vào túi như cất một vật gì.

Trung Ngọc thầm nghĩ: “Chắc có lẽ tay phải của bà ta nắm Độc Cốt châm”.

Bà lão xấu xí chỉ nhánh tùng kế cận nói :

- Hãy ngồi đó! Ta có chuyện hỏi người!

Trung Ngọc lẳng lặng chuyển sang ngồi đối diện với và ta.

Bà lão này lộ bao tay để lộ hai bàn tay nõn nà trắng mịn những ngón tay búp măng thon dài mềm mại.

Với hai bàn tay này thật là trái nghịch với đôi tay của một bà lão mà cũng trái nghịch với khuôn mặt của bà ta nữa. Bà ta nghiêng người một chút qua bên phải về hướng nhà tranh.

Trung Ngọc ngoái cổ nhìn theo bất giác giật mình. Thì ra bà già mượn chỗ này để dễ dàng quan sát mọi việc xảy ra nơi ngôi nhà tranh đầy bí ẩn ấy.

Chàng nghĩ thầm: “Như vậy, từng hành động của ta trong nhà kia đều không thể tránh khỏi sự theo dõi của bà lão. Thế này thì mọi việc của mình từ lúc mới đến cho đến khi nhảy vọt qua cửa sổ đều bị bà ta phát giác cả”.

Bà lão kéo nhánh cây che kín lại, quay qua phía chàng nói :

- Trẻ như thế mà đã có khinh công tuyệt đỉnh, vậy chẳng hay thiếu hiệp đến đây với mục đích gì?

Trung Ngọc đáp :

- Vị cô nương bạn của tại hạ bị trúng thương nên tình cờ đến đây để mong có chỗ dưỡng bệnh.

Bà ta hỏi tiếp :

- Nhưng thiếu hiệp có biết chủ nhân ngôi nhà ấy là ai không?

Trung Ngọc lạ lùng hỏi :

- Vị chủ nhân ấy là ai?

Bà lão chỉ cười một tiếng khô khan đáp :

- Thiết Phiến Nho Sinh!

Trung Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Chủ nhân của ngôi nhà ấy là Thiết Phiến Nho Sinh?

Bà lão gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Có phải người thấy chàng nho sinh ấy rất phong nhã đúng là một người lịch lãm uyên bác nhận biết mọi điều dễ dàng không?

Trung Ngọc gật đầu :

- Đúng thế! Vị chủ nhân...

Bà lão quái trộn mắt chặn lời :

- Hừ! Đúng là! Người đừng xem bề ngoài của Thiết Phiến Nho Sinh mà lầm! Thật sự hắn là một kẻ xấu nhất trên đời này. Cái tài văn võ còn giúp hắn thêm mưu mô xảo trá, lời nói thật ngọt nhưng lòng dạ hiểm độc không lường.

Bà lão quái đột nhiên ngừng tiếng hai hàm răng cắn chặt biểu lộ sự căm thù tột độ Thiết Phiến Nho Sinh.

Trung Ngọc đã hai lần lưu lạc giang hồ do hoàn cảnh đẩy đưa và đều phải đối phó với các cao thủ đặc biệt, tuy nhiên còn nhiều nhân vật kẻ thù ẩn danh rải rác khắp nơi làm sao chàng biết cho hết được như bà lão quái này và Thiết Phiến Nho Sinh kia vậy.

Bà lão quái tỏ vẻ giận nói :

- Việc này đã trải qua mấy chục năm, khi Thiết Phiến Nho Sinh còn hoạt động nổi danh trên giang hồ. Có lẽ lúc đó người còn trong bụng mẹ nên không biết hắn đâu.

Bà lão quái khê thở dài, lắc lư cái đầu tóc bạc tỏ vẻ chán chường rồi đưa mắt nhìn trời.

Dầu là người thông minh, Trung Ngọc vẫn không biết lão quái bà và Thiết Phiến Nho Sinh, ai là thù ai có thể là bạn với chàng.

Chàng chỉ hiểu được rằng, lão quái bà này và người nho sinh chủ nhân ngôi nhà kia đã có một mối thâm thù huyết hận nhưng chàng cũng không bận tâm tìm hiểu tận nguồn gốc làm gì.

Nếu hai bên là thù hận nhau thì chàng đứng về phía nào đây?

Chàng phân vân không tìm ra giải đáp tiện lợi nên hỏi :

- Lão bà gọi tại hạ qua đây chỉ nói bấy nhiêu đó sao?

Bà lão quái đang chìm trong dĩ vãng thương đau chẳng nghe rõ Trung Ngọc nói gì, nên quay nhìn chàng hỏi lại :

- Tiểu tử ngươi vừa nói gì?

Trung Ngọc hiểu tâm trạng của bà, nên vẫn bình thản lặp lại :

- Lão bà chỉ có chút chuyện ấy nói với tại hạ thôi sao?

Lão quái bà sờ hai vết nhăn đỏ bầm trên mặt lạnh lùng nói :

- Thiết Phiến Nho Sinh ngoài mặt nho nhã nhưng tâm nó rất hiểm độc, chẳng khác nào con quỷ sống.

Lão quái bà cười chua chát nói tiếp :

- Thân thể mặt mày của ta đến nỗi này là cũng vì con quỷ sống đó.

Nghe vậy, Trung Ngọc lòng e ngại liền đưa tay vạch cành tùng phóng mắt nhìn căn nhà thấy không có gì khả nghi, chàng mới yên tâm hỏi :

- Lão bà ẩn thân trên cổ tùng này có phải để chờ cơ hội báo thù không?

Lão quái bà đáp :

- Nếu ta âm thầm hạ độc thủ nó để rửa sạch cái hận trong lòng thì cần gì phải ẩn thân trên đây chịu cái cực khổ của mưa gió!

Trung Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Vậy lão bà có mục đích gì?

Lão quái bà nghiêm nghị nhìn Trung Ngọc hỏi lại :

- Ngươi đừng hỏi lại già này có mục đích gì mà hãy nói ngươi có muốn giúp ta không đã?

Trung Ngọc cau mày nói :

- Bà hãy nói cho tại hạ biết việc gì đó đã chứ?

Lão quái bà hơi giận nói :

- Phục Hồ Linh này có thứ võ lâm di bảo nên đã mười năm nay Thiết Phiến Nho Sinh ở đây mục đích giữ bảo vật ấy vì hấn sợ lọt vào tay người khác. Hừ! Hấn đâu phải thật sự quy ẩn.

Trung Ngọc nghe nói giật mình nhưng ra vẻ thản nhiên cười nói :

- Chắc tại vật ấy mà lão bà phải ẩn thân trên cây rậm rạp này chứ gì?

Lão quái bà hừ một tiếng rồi nói :

- Nơi đây có tới hai báu vật chứ không phải một đâu.

Trung Ngọc ra vẻ gật gù nói :

- Hai vật gì mà có thể giữ nổi Thiết Phiến Nho Sinh ở nơi này mười mấy năm và lão bà hình như cũng chịu cực khổ như vậy.

Lão quái bà suy nghĩ một lúc nói :

- Hai vật này đều là kỳ trân vô lâm! Nếu người bằng lòng chịu giúp ta chiếm được hai quả ấy thì ta sẽ nói cho người nghe, còn không giúp ta thì ta chẳng dám ép bức.

Trung Ngọc hoài nghi nói :

- Lão bà hãy nói trước tên hai bảo vật đó để tại hạ xem có thể giúp được lão bà không?

Lão quái bà nói :

- Có giúp hay không tùy người, Ngọc Thủ La Sát này đâu cần người giúp đỡ mới làm được việc!

Trung Ngọc cũng đáp :

- Lão bà không cần chẳng lẽ tại hạ xin giúp vô lối như vậy.

Chàng liền nhảy qua một cành tùng khác cách bà lão hơn một trượng. Hai người ngồi đối diện nhau cùng im lặng mỗi người theo dõi từng ý nghĩ tính toán của riêng mình.

Lão quái bà Ngọc Thủ La Sát bỗng tăng hắng một tiếng nhỏ rồi nói :

- Thôi được! Để ta nói cho người nghe!

Trung Ngọc hiểu rằng bà ta đã xuống nước cần sự giúp đỡ của chàng, nên hỏi :

- Hai báu vật này là gì? Và tại sao hai người lại đều muốn chiếm nó vậy?

Ngọc Thủ La Sát đáp :

- Đó là Tuyết Liên Tử và Phù Tiên quả!

Trung Ngọc la lên :

- Phù Tiên quả ư?

Ngọc Thủ La Sát nói :

- Tuyết Liên Tử là một báu vật hiếm có nó có tác dụng giúp cho người luyện võ công nâng cao công lực gấp bội một cách nhanh chóng khiến cho người luyện võ công nào chẳng muốn có nó.

Ngừng một chốc thấy Trung Ngọc đang tỏ vẻ sốt ruột lắng tai nghe, bà ra nói tiếp :

- Phù Tiên quả cũng là một báu vật chuyên giải các bách độc. Người có quả này sẽ không còn sợ các loại độc nữa được miễn nhiễm các loại độc suốt đời đó. Nhưng...

Trung Ngọc hỏi dồn :

- Nhưng sao hả bà? Có phải đợi nó chín mới dùng được không?

Ngọc Thủ La Sát đáp :

- Đúng vậy! Cả hai đều phải đúng ngày mới dùng được. Lão Thiết Phiến Nho Sinh này tham lam muốn chiếm cả hai luôn.

Trung Ngọc hỏi :

- Chẳng lẽ bà chỉ thích có một, còn lại thứ kia bà chê hay sao?

Ngọc Thủ La Sát quắc mắt nhìn chàng đáp :

- Ta chỉ cần Phù Tiên quả mà thôi.

Trung Ngọc giật mình hỏi :

- Tại sao vậy?

Ngọc Thủ La Sát đáp :

- Ta cần nó để chữa lại khuôn mặt xấu xí của ta do chất độc hành hạ.

Trung Ngọc gật gù có vẻ thông cảm rồi nói :

- Nhưng mà hình như Phù Tiên quả một tháng nữa mới có thể dùng được có phải không?

Ngọc Thủ La Sát cười lên rồi nói :

- Chắc người bị Thiết Phiến Nho Sinh gạt rồi. Phù Tiên quả sẽ chín trong giữa đêm nay. Còn Tuyết Liên Tử thì phải một tháng nữa mới chín.

Trung Ngọc cảm thấy trái tim mình đập mạnh hơn, máu nóng chạy rần rần trên mặt.

Chàng chẳng nói thêm lời nào liền vạch lấy cánh tùng rồi sử dụng thế Bạch Hạc Lạc Hình khi sắp xuống đất chàng lộn nhào một cái xòe hai tay như cánh hạc nhẹ nhàng đứng xuống.

Không kịp suy nghĩ nhiều, chàng lao thẳng đến bên cửa sổ tung người nhảy vào.

Trung Ngọc chạy vội đến bên giường Phụng Chân nằm thì thất sắc hoảng hốt. Chiếc giường trống trơn, mền gối nằm gọn xếp ngay ngắn, còn Phụng Chân đã biến đâu mất rồi.

Ngoài trời vẫn yên lặng tối tăm, còn trong phòng này cũng yên lặng tối tăm, không có một vết tích nào của Phụng Chân cả.

36. Chương 36: Chấp Lệnh Bang Chủ Kim Ứng Bang

Đoàn Trung Ngọc lặng người đi một lúc lâu. Trên chiếc giường mà chàng đã để Phụng Chân nằm và đã đắp chăn cho nàng lúc ra ngoài, bây giờ chỉ trống rỗng, mền gối xếp ngay ngắn như chưa từng có ai nằm ở đây vậy.

Nỗi đau và lo sợ làm se thắt lòng chàng, rồi cơn giận chợt vụt lên bùng bùng, chàng tức tốc quay mình định phóng ra ngoài tìm Thiết Phiến Nho Sinh.

Bỗng ánh lửa chớp sáng, cây đèn trên kệ được thắp lên, Nho Sinh đang đứng mỉm cười trên tay còn cầm mồi lửa.

Nho sinh thông thả cười nói :

- Các hạ có thân pháp tuyệt diệu vậy chẳng hay các hạ là đệ tử của kỳ nhân nào?

Dù trong lòng nóng như lửa đốt và rất lo lắng cho Phụng Chân, nhưng chàng cố ý giữ vẻ bình thản hỏi :

- Các hạ có phải là Thiết Phiến Nho Sinh không vậy?

Nho sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, trở mắt nhìn Trung Ngọc hỏi :

- Đúng thế! Còn các hạ... các hạ là ai?

Trung Ngọc lạnh lùng nói :

- Các hạ không biết ta là ai mà trả lời ngay hiên muội của ta đâu rồi?

Thiết Phiến Nho Sinh cũng nhận ra điều này nhưng vẫn bình thản cười nhạt đáp :

- Các hạ chớ lo lắng! Tại hạ đưa tạm vị cô nương đó đến căn phòng khác an toàn hơn rồi. Các hạ hãy tin rằng Cổ Vân Hàn này chưa đến nỗi ám hại một cô nương xinh đẹp mang thương thế trầm trọng đâu. Nếu các hạ không tin hãy theo tại hạ để rõ.

Trung Ngọc thấy Thiết Phiến Nho Sinh nói năng trôi chảy lòng liền dịu lại nhưng nghĩ lại câu chuyện Ngọc Thủ La Sát vừa nói, chàng đâm ra phân vân tự nhủ: “Không biết hần nói thật hay nói láo mà thái độ của hần quá tự nhiên thế kia? Nếu hần nói láo thì quả là một kẻ xảo quyệt vô cùng. Mình phải thận trọng, nếu không lại rơi vào cạm bẫy của tên ma đầu này”.

- Có một vị sư huynh của tại hạ từ trên núi xuống báo tin cự thù năm xưa đã tìm được chỗ ẩn cư của huynh đệ tại hạ, trong đêm nay hoặc đêm mai thế nào cũng đến đây. Vì sợ không rảnh tay bảo vệ và e làm kinh động đến vị cô nương đó, nên tại hạ dời cô ấy qua chỗ an toàn hơn, không dè làm các hạ phiền lòng.

Nếu không được Ngọc Thủ La Sát nhắc nhở trước thì Trung Ngọc đã tin lời hắn rồi. Chàng soi mình nhìn vào Cổ Vân Hàn nói :

- Ô! Chuyện cự thù tìm đến ư? Các hạ tỏ vẻ không thành thực trong câu nói này đây.

Thiết Phiến Nho Sinh sắc mặt biến đổi, cười gằn rồi nói :

- Các hạ nói thế có ý gì? Tại hạ không nhìn được đâu, hãy giải thích cho rõ hơn đi.

Trung Ngọc đáp :

- Các hạ ẩn cư trong Phục Hổ này chẳng qua là vì hai báu vật võ lâm mà các hạ muốn chiếm giữ cho riêng mình đấy thôi!

Sắc mặt của Thiết Phiến Nho Sinh biến đổi liền, hắn lùi lại một bước về hào hoa tan biến mất.

Cổ Vân Hàn lớn tiếng hỏi :

- Người là ai hãy nói mau?

Trung Ngọc không tỏ vẻ gì đến thái độ của Nho Sinh, bình thản nói tiếp :

- Trong hai báu vật ấy có Phù Tiên quả mà giữa đêm nay nó sẽ chín chứ không phải một tháng nữa mới chín như các hạ nói lúc nãy đâu.

Cổ Vân Hàn kêu lên :

- Tại sao người biết rõ vậy hả? Người là ai vậy?

Trung Ngọc nhíu mày đáp :

- Người không đáng hỏi tên ta, và chỉ biết rằng người hãy giao Phù Tiên quả để chữa độc cho hiền muội của ta đây.

Chàng nói đến đây, đột nhiên nghe một tiếng kêu dài từ xa vọng tới.

Một luồng gió nhẹ thổi đến, ngọn đèn dầu xao động trong phòng lại xuất hiện thêm một người mặc áo xanh đậm.

Trung Ngọc tức giận nói :

- Các người muốn uống rượu phạt thì cứ xông lên hết cả đi.

Thiết Phiến Nho Sinh thành linh thối tất ngọn đèn dầu, trong phòng trở nên tối om.

Trung Ngọc sợ Thiết Phiến Nho Sinh thừa cơ hội trốn thoát nên nhanh nhẹn nhảy vút đến, tay trái chớp nhoáng đánh ra, dùng trảo Chop vào yết hầu đối thủ.

Thiết Phiến Nho Sinh liền nghiêng đầu né tránh, đưa tay lên chặn thế đánh tiếp của chàng đồng thời chân phải làm trụ chân trái phóng liền một cước mạnh mẽ.

Trung Ngọc xoay người né tránh, đồng thời đi bộ sát vào, dùng cả song thủ chụp tới.

Ngay lúc đó từ bên ngoài vọng vào tiếng thét lạ, tiếp theo một điểm sáng như sao phóng vào cửa sổ.

Thiết Phiến Nho Sinh đang đứng quay hướng lưng vào cửa sổ. Do thấy song thủ chàng liên tiếp Chop tới nhanh chóng quá liền nhảy nhanh về trái mấy bước, nên ám khí sáng đánh lên sau lưng Cổ Vân Hạc nhằm ngay mặt Trung Ngọc bay đến...

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, Trung Ngọc không thể truy kích Nho Sinh nữa liền đưa song thủ tóm luôn ngọn ám khí vừa bay đến.

Thiết Phiến Nho Sinh cười khe khẽ nói :

- Giỏi thật! Giỏi thật!

Tiếng khen của Thiết Phiến Nho Sinh không phải khen suông. Âm khí mà chàng chụp trên tay đều có tẩm kịch độc. Nếu chỉ dễ sụt nhẹ thôi cũng đủ để chất độc phát tác giết người trong phút chốc.

Lúc ấy, Cổ Vân Hạc cũng nhanh lẹ vọt ra khỏi cửa sổ, nên Trung Ngọc lẹ làng phóng vọt theo, nhưng khi chàng nhảy đến cửa sổ thì một vật sáng vàng khác đã phóng tới mặt.

Trung Ngọc nổi giận vì kẻ phóng âm khí phóng loạn xạ không rõ ai là thù và cứ nhắm vào chàng nên chàng liền vung âm khí vừa chụp được khi nãy phóng lại.

Chỉ một tiếng “keng” nhỏ, một ánh sáng vàng lóe lên rồi cả hai mũi âm khí đều rơi xuống đất.

Nhưng nó cũng làm cho chàng phải đứng im một lúc, quan sát tình hình trước mặt.

Ngoài sáu thước phía ngoài xa có ba hán tử mặc áo chên màu đen bó sát người kề vai nhau đứng sắp hàng chữ nhất, vũ khí đã hờm sẵn trên tay chờ động thủ.

Người đứng giữa có hai móc ngô câu, trong đêm tối lấp lánh ánh sáng màu tím biếc. Những cao thủ có kinh nghiệm giang hồ nhìn thoáng qua cặp ngô câu thì biết ngay vũ khí có tẩm chất kịch độc.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo xanh đậm đứng đối diện ba người kia không xa đang trầm lặng nhìn ba hán tử chăm chăm.

Hai bên đều vận công lực chờ đợi ứng phó với đối phương không ai nói lên một lời nào.

Giây phút căng thẳng, trầm lặng cứ chậm chậm trôi qua. Hai bên chưa bên nào chịu ra tay trước.

Trung Ngọc nôn nóng về sự an nguy của Phụng Chân nên nghĩ thầm: “Mấy người còn đợi gì mà đứng im ỉm thế kia? Hừ! Các người cứ đứng đấy mà chờ đợi, chứ ta không thể chờ đợi được nữa”.

Chàng cất tiếng nói :

- Hãy giao hiền muội của ta ra ngay! Nếu không thì đừng trách ta đấy.

Tiếng chàng vang dội lớn nhưng những người ấy vẫn im lìm ghì nhau không nhúc nhích.

Trung Ngọc nóng lòng nhảy vọt đến Thiết Phiến Nho Sinh một cách nhanh lẹ.

Thiết Phiến Nho Sinh nghe nói liền quay mặt lại thì chàng đã sát ở một bên rồi, đang giơ tay chụp vào mệnh môn huyết tay phải của Vân Hàn.

Thiết Phiến Nho Sinh đang vận công giới bị kỹ lưỡng nên Trung Ngọc xuất thủ chớp nhoáng song y vẫn tránh khỏi. Tay trái y đánh mạnh chiêu Ba Đào Yểm Long gạt cái chụp của chàng ra.

Thiết Phiến Nho Sinh nói :

- Xin các hạ hãy ngừng tay! Đợi tại hạ đuổi bọn kia rồi thì sẽ đưa các hạ gặp vị cô nương ấy ngay.

Trung Ngọc cười gằn nói :

- Phải đi liền bây giờ, chứ ta không tin lời điêu ngoa của người đâu!

Dứt lời chàng liền biến chiêu thành hàng hàng lớp lớp cánh tay liên hoàn chưởng phong chụp tới vô cùng nhanh chóng và mạnh mẽ.

Cổ Vân Hạc đã thấy Trung Ngọc có khinh công cao diệu nhưng không ngờ chàng xuất thủ nhanh nhẹn kỳ quái như thế.

Những người còn lại đứng ngoài vòng chiến cũng kêu lên :

- Thiên Thủ Như Lai!

Trước mặt mọi người, những cánh tay chuyển động liên tục rất kỳ bí vây hãm Nho Sinh. Hắn hốt hoảng biết không thể chống đỡ kịp liền nhảy vút ra sau.

Hắn chạy lui tới đâu thì bóng tay cứ theo tới đó làm hắn liên tiếp nhảy lùi hai ba bước nữa.

Trung Ngọc thấy vậy “hừ” một tiếng, biến đổi thủ pháp xuất một chiêu Phiên Vân Hóa Thạch phát một chưởng như búa bổ vào lưng, hữu thủ đánh phủ từ trên xuống bả vai thành chiêu Trích Tinh Hoán Đầu.

Thiết Phiến Nho Sinh đã trải qua mấy chục năm, giang hồ gặp biết bao cao thủ nhưng chưa hề thấy ai biến chiêu lạ như thế.

Thế đánh của Trung Ngọc tinh diệu khó dò, mà có thiên tư mới có thể sử dụng được, cùng một lúc hai tay đánh hai nơi một cách dị thường, biến ảo và uy lực ngang nhau.

Toàn thân Nho Sinh như bị một bức tường vô hình chặn lại không lùi được nữa.

Lão áo xanh đậm khi mới thấy Trung Ngọc tiến đánh Nho Sinh thì không để ý lắm, nhưng kỳ thực thấy chàng dùng thủ pháp Thiên Thủ Như Lai ép lui liên tiếp Nho Sinh thì lòng cảm thấy sợ hãi.

Lão lập tức hét lên :

- Tiểu tử hãy coi đây!

Thân hình lão cũng nhanh lẹ phóng tới, giơ tay nhằm sau lưng Trung Ngọc tấn công luôn. Tay y hơi khom như quyền mà không phải là quyền, như chưởng mà không phải chưởng. Với bốn ngón hai bên co lại còn ngón giữa chỉ hơi co trông giống cái móc câu vậy.

Thủ pháp của lão rất đặc biệt trong một thứ ấy còn bao hàm vô số biến hóa hoặc thành trảo hoặc thành chưởng theo ý muốn của lão. Y muốn giúp đỡ cho Thiết Phiến Nho Sinh và cũng muốn dứt điểm nhanh đối thủ này để còn đối phó với ba địch nhân kia nên y mới dùng một chiêu lợi hại như vậy.

Ngón tay của y sắp chạm vào áo của Trung Ngọc thì lão giật mình vì thân hình chàng co về phía trước một chút làm thế trảo của lão vồ trượt.

Trong lúc ấy Thiết Phiến Nho Sinh thấy lão áo xanh tấn công sau lưng liền vận sức bình sinh tông thẳng vào ngực đón chiêu Trích Tinh Hoán Đầu của chàng.

Nho sinh đã quyết định năm ăn năm thua một chưởng đắc thủ vì hắn đang có lợi thế hai người.

Chỉ thấy Trung Ngọc đột ngột thu chiêu thức về và thân hình phóng vọt lên trên cao, đồng thời trong lúc lơ lửng chàng phát luôn hai chưởng về phía đối phương.

Tất cả diễn biến này thật sự xảy ra rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, nhanh đến nỗi Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo xanh vừa thu chiêu lại, nếu không sẽ đụng nhau thì chưởng phong của Trung Ngọc đã ập đến.

- Bùng! Bùng!

Cả hai người đều bị trúng chưởng loạn choạng ngã nhào, tay ôm ngực, hơi thở dồn dập, đứng gượng lên hết muốn nổi.

Ba hán tử áo đen giật mình ngơ ngác.

Lúc mới đến họ tưởng Trung Ngọc, lão già áo xanh và Thiết Phiến Nho Sinh cùng chung một phe. Nhưng thấy hai bên đánh nhau mới sực tỉnh, nghĩ thầm: “Võ công lão già và Thiết Phiến Nho Sinh đâu phải tầm thường, đâu ngờ thanh niên lạ mặt kia chỉ trong chớp lát đã giải quyết gọn gàng. Cả sáu con mắt đều nhìn Trung Ngọc ngơ ngàng, không biết lai lịch chàng thế nào mà võ công lại cao tuyệt như vậy”.

Cả ba thấy kẻ thù thương thế không nhẹ lại nghĩ: “Bây giờ không thừa cơ hội này mà xuống tay thì còn đợi khi nào nữa”.

Nghĩ thế chúng hét lớn :

- Giết!

Gã cầm móc câu liền vũ lộng cặp móc câu theo thế Song Xà Xuất Động chỉ thấy hai lần sáng tím đánh thật mau vào người Thiết Phiến Nho Sinh.

Lão áo xanh hồi phục nhanh lên quát lớn :

- Đồ tiểu nhân, thừa lúc người ta thất cơ định ngư ông đắc lợi...

Lão vừa định phóng qua tiếp ứng Thiết Phiến Nho Sinh thì hai hán tử khác đã chạy đến tấn công lão.

Trung Ngọc quay lưng về phía ba chàng áo đen, nên khi chàng phát giác thì hai móc câu chỉ còn cách Nho Sinh nửa thước, chàng khẽ lay mình dùng tuyệt kỹ lướt tới.

Nhưng dù võ công trác tuyệt, Trung Ngọc vẫn chậm một chút, tính mạng của Nho Sinh đã gần kề cửa tử...

Bỗng một làn sáng xanh lóe lên...

Hán tử áo đen đang đắc chí, nhất chiêu đoạt mạng, chợt thấy một vật sáng xanh lục nhắm ngay ngực mình lao tới, gã vội biến chiêu gạt vật sáng ấy, nhưng đã trễ!...

- Bốp! Ánh sáng đập trúng vai phải của hán tử áo đen cầm móc câu.

Sau tiếng va chạm, vệt sáng biến thành một vật lửa màu xanh lục loang cháy khắp mình gã đánh lén. Trung Ngọc cũng vừa tới bên vội chụp lấy Thiết Phiến Nho Sinh nhảy ra xa.

Tiếng kêu gào thảm thiết làm hai tên đồng bọn và lão già áo xanh đậm dừng tay lại sững sờ nhìn.

Bấy giờ, hán tử áo đen đau đớn, hai tay ôm mặt lăn lộn dưới đất, nửa thân trên đều bao phủ một màu lửa xanh lục trông rất ma quái.

Hán tử này cố gắng chịu đựng lăn lộn để dập lửa, nhưng càng cử động thì ngọn lửa càng cháy dữ dội hơn.

Tiếng kêu la thảm thiết :

- Hãy cứu đệ với! Hãy cứu!...

Mọi người sững sờ kinh hãi trước ám khí kỳ dị hiểm độc kia. Hai hán tử còn lại, sợ hãi nhảy vút tới lấy hai bầu nước tưới lên ngọn lửa.

Hán tử bị cháy rống lên những tiếng kinh khủng, thân thể xuất hiện chằng chịt những vết nứt, đau đớn không chịu nổi, gã với tay chụp lấy móc câu, ánh sáng tím chớp động tức thì móc câu đã phập vào cổ gã, máu phun xối xả, hán tử giãy lên mấy cái rồi tắt thở.

Biến cố xảy ra quá nhanh khiến cho hai hán tử còn lại không sao ngăn kịp, hét lên thảm thiết :

- Nhị đệ! Nhị đệ!...

Hai hán tử cùng đến báo thù cảm thấy không còn đủ sức làm tròn công việc, dù đau khổ trong lòng cũng vội tung mình bỏ chạy vào rừng.

Bây giờ, Thiết Phiến Nho Sinh đã hồi phục, quay đầu lại chợt thấy người đàn bà mặt mũi xấu xí đang bước chầm chậm đến... gã hốt hoảng kêu lên :

- Người! Người!...

Lão áo xanh định đuổi theo hai hán tử thì nghe tiếng kêu của Thiết Phiến quay lại nhìn, lão cũng giật mình kinh hãi, vội phi thân đến bên cạnh Nho Sinh.

Người này chính là lão quái bà Ngọc Thủ La Sát.

Bà ta cười gằn nói :

- Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn! Người không ngờ ta còn sống ư? Ta vừa bắn Liệt Hỏa tiễn cứu người không phải ta quên hận thù năm xưa đâu.

Thiết Phiến Nho Sinh nói :

- Thế bây giờ người định làm gì?

Ngọc Thủ La Sát đáp :

- Ta chỉ muốn nhà người phải chết đau đớn dưới tay ta.

- Ha... Ha... Ha...

Thiết Phiến âm thầm vận khí, cảm thấy khí huyết lưu thông như cũ, không còn lo ngại nữa liền cất tiếng đáp :

- Ta sẵn sàng chờ ngươi trả thù!

Trung Ngọc bỗng nói :

- Hãy khoan động thủ đã!

Ngọc Thủ La Sát nói :

- Ngươi không giúp ta thì thôi, đừng có can thiệp vào.

Trung Ngọc chậm rãi nói :

- Chuyện hận thù của nhị vị tại hạ cũng không muốn can thiệp vào. Tuy nhiên, Thiết Phiến Nho Sinh còn phải giải quyết với ta một việc.

Ngọc Thủ La Sát “hừ” một tiếng nói :

- Ngươi cần giải quyết gì với hần?

Trung Ngọc đáp :

- Hần còn giấu hiên muội của ta, hần phải trả lại ngay.

Thiết Phiến Nho Sinh nói :

- Tại hạ cũng không muốn giấu cô nương ấy làm gì, tại hạ đưa các hạ đến chỗ cô nương ấy ngay mà.

Trung Ngọc nói tiếp :

- Bây giờ đã quá nửa đêm rồi, tại hạ cần vị Thiết Phiến này đi lấy Phù Tiên quả để giải độc cho hiên muội của ta.

Ngọc Thủ La Sát kêu lên :

- Ngươi cũng muốn lấy Phù Tiên quả?

Trung Ngọc nhìn bà ta nói :

- Dĩ nhiên là vậy, ta nói là sẽ làm với bất cứ giá nào đấy.

Ngọc Thủ La Sát ngắt ngang nói :

- Ngươi nói hay lắm! Xem đây!...

Lời vừa dứt thì Liệt Hỏa tiễn đã cầm trên tay.

Trung Ngọc lúc này đã chứng kiến sự lợi hại của ám khí này nên không dám chần chừ, chàng quát lên :

- Ngươi coi thường ta?

Tiếp liền, chàng phi thân đến, hữu thủ xuất chiêu Tam Hoàn Náo Nguyệt đẩy lão quái lùi lại, tả thủ bồi tiếp chiêu Ngọc Nữ Xuyên Thoa chộp vào mạch môn huyết, song thủ kết hợp nhuần nhuyễn, chính xác, uy lực như sóng lớn gặp thuyền nan khiến Ngọc Thủ La Sát cảm thấy toàn thân tê liệt, khí huyết chạy ngược, công lực tiêu tán không sao phản kháng kịp.

Ngọc Thủ La Sát tuy bị kìm chế, khí huyết đảo lộn, đau đớn vô cùng, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng không nói một câu.

Trung Ngọc lạnh lùng nói :

- Ta thử xem bà chịu đựng được bao lâu?

Chàng khẽ lắc cổ tay, Ngọc Thủ La Sát đau đến toát mồ hôi, mặt mũi trắng bệch.

Lão già áo xanh và gã Nho Sinh đều là cao thủ võ lâm nhưng nay nhìn thấy kỳ thuật điểm huyết của chàng cũng phải kinh sợ ngẩn ngơ.

Thuật bắt mệnh môn huyết làm cho khí huyết chạy ngược rất lợi hại, dù có võ công cao thâm tới đâu một khi đã bị kìm chế thì công lực tăn mác hết, rồi bị nội lực đối phương xông ngược vào tim khiến khí huyết đảo lộn, đau đớn vô cùng.

Gần một khắc sau, Ngọc Thủ La Sát không chịu nổi nữa, lục phủ ngũ tạng như đau đớn như bị trăm ngàn mũi kim châm, mồ hôi nhỏ từng giọt, ánh mắt nhìn Trung Ngọc có vẻ van lơn.

Trung Ngọc thấy thế nói :

- Ta cảnh cáo ngươi, hãy tự lượng sức mình đây.

Nói đoạn hữu thủ liền giật cây Liệt Hỏa tiễn, tả thủ xoay Ngọc Thủ La Sát nửa vòng rồi thả bà ta ra, đồng thời nhảy lui năm sáu bước.

Chàng nói tiếp :

- Giờ ba người có ra tay một lượt ta cũng không ngại, ta sẽ không nường tay nữa đâu.

Chỉ nghe một tiếng “soẹt”, chàng rút kiếm ra, ánh mắt cương quyết không nhân nhượng. Chỉ thẳng mặt Thiết Phiến nói :

- Hãy làm hai việc ta cần đi, nếu các hạ lươn lẹo chớ trách ta không nường tình.

Lúc ấy, Ngọc Thủ La Sát vận hành chân khí thấy đã thông suốt vội nhảy qua trái đồng thời rút ra một cây Liệt Hỏa tiễn khác.

Thiết Phiến Nho Sinh, lão già áo xanh và Ngọc Thủ La Sát không hẹn mà cùng tạo thành một thế chân vạc bao vây Trung Ngọc vào giữa. Trong thâm tâm ba người đều có ý khừ chàng vì chàng thân mang tuyệt kỹ nên báu vật khó có thể bảo toàn.

Hai bên đều thủ thế không bên nào ra chiêu trước. Trung Ngọc thì ung dung vì nghĩ Thiết Phiến Nho Sinh và Ngọc Thủ La Sát tuy cùng phe nhưng trước đây là thù địch, bởi hoàn cảnh xô đẩy mới liên thủ, nhưng họ vẫn dè chừng nhau, chỉ cần sơ hở có thể bị ám toán ngay.

Bỗng từ xa vọng lại một tràng cười man dại, chỉ trong chớp mắt đã phi thân đến sát bốn người.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão già áo xanh nghe tiếng cười thì trong lòng bất an muốn quay lại đối phó nhưng không được, tiến thoái lưỡng nan. Trung Ngọc nghe tiếng cười rang rang bất tận thì biết rằng không phải cao thủ tuyệt đỉnh thì không thể cười được như vậy.

Cổ Vân Hàn đột nhiên chấp tay nói với chàng :

- Nếu các hạ chịu giúp tại hạ đuổi người này thì không những tại hạ giao lại vị cô nương kia mà còn đi lấy Phù Tiên quả và Tuyệt Liên Tử cho các hạ.

- Người ấy thuộc bang phái nào vậy? - Trung Ngọc ngạc nhiên hỏi.

Cổ Vân Hàn đáp :

- Kim Ưng bang!

- Các hạ có chịu giúp tại hạ không?

Trung Ngọc thấy Kim Ưng bang có cao thủ nào mà khiến gã Nho Sinh sợ hãi như thế, chàng nghiêm mặt nói :

- Được! Ta chấp nhận. Ta muốn gặp và muốn biết Kim Ưng bang định làm gì.

Nói đoạn chàng xoay mình phi thân lên tàng cây tùng.

Trong đêm tối, nơi cuối sân có một lão già mặc áo gấm dài, mặt trùm khăn đen, tay cầm chiếc gậy đen nhánh, trên đầu gậy có biểu tượng một con chim ưng tung cánh.

Đi theo sau còn có bốn người mặc áo đỏ, lưng mang đại đao, từ từ bước tới.

Người bịt mặt nhìn Ngọc Thủ La Sát, Thiết Phiến Nho Sinh một lượt, mỉm cười nói :

- Hay quá! Hay quá! Không hẹn mà gặp.

Cổ Vân Hàn cau mày nói :

- Chẳng hay Chấp Lệnh bang chủ đến đây có việc gì?

Lão già áo gấm không để ý đến lời của Nho Sinh, nói :

- Đêm nay lại có Hoạt Bào Mao Công Lượng thì càng tiện lắm.

Lão già áo xanh đáp :

- Mao Công Lượng này đâu có chạy khỏi Phục Hồ Lãnh này mười năm rồi.

Lão già áo gấm lại nhìn qua lão quái bà quát hỏi :

- Còn người là Ngọc Thủ La Sát Tô Ái Nguyệt phải không?

Lão quái bà “hừ” một tiếng đáp :

- Dung nhan của ta bị phá hủy cũng không cần phải che mặt như người.

Chấp Lệnh bang chủ cất tiếng cười sang sảng như muốn phá thủng màng nhĩ những người xung quanh.

- Người có khí phách lắm. Để ta thử xem bản lĩnh của người có tương xứng không.

Dứt lời y bước tới Ngọc Thủ La Sát như muốn động thủ. Lúc ấy Thiết Phiến Nho Sinh nói :

- Huynh đệ tại hạ định cư ở đây đã hơn mười năm, chẳng hay đêm hôm khuya khoắt các hạ tới đây chắc có điều gì chỉ giáo?

Như sực nhớ đến công việc, lão già áo gấm quay lại nói :

- Đêm nay ta cần đến các vị đi tìm cho ta một người.

Thiết Phiến Nho Sinh hỏi nhanh :

- Hắn là ai mà Chấp Lệnh bang chủ phải tìm hắn? Chẳng lẽ môn hạ của quý bang không tìm ra được hắn sao?

Chấp Lệnh bang chủ cười nhạt nói :

- Ta nói các người tìm và tiêu diệt hắn luôn nếu có cơ hội.

Thiết Phiến Nho Sinh hỏi tiếp :

- Nhưng hắn là ai mới được chứ?

- Hắn là một thanh niên tên Đoàn Trung Ngọc hiện là Tổng bang chủ các bang ở vùng Trung tâm Trung Nguyên.

Cả ba người kêu lên :

- Còn người thì ta sẽ cho người nếm mùi Vạn Độc hoàn để xem người có cầu xin ta cứu mạng không?

Thiết Phiến Nho Sinh xen vào :

- Đối với một thanh niên thì hai chúng tôi đủ rồi cần gì phải làm khó dễ La Sát chứ?

Chấp Lệnh bang chủ nói :

- Người không biết đấy! Hắn ta võ công cao thâm ta e rằng hai người không làm nên chuyện nên muốn có thêm Ngọc La Sát để cả ba liên thủ thì nắm chắc thành công hơn.

Cả ba đều im lặng ngăn người ra vì không ngờ hôm nay lại có thanh niên nào kỳ tài đến như vậy.

Họ cũng hiểu nếu họ không thực hiện thì họ cũng khó sống sót với vị Chấp Lệnh bang chủ này.

Bỗng có tiếng cười và tiếng nói vang tới :

- Các hạ tính kỹ lắm! Nhưng còn sai một chút rồi.

Dứt lời đã thấy Trung Ngọc từ trên cây tùng dùng thân pháp tuyệt đẹp đáp xuống trước mặt Chấp Lệnh bang chủ của Kim Ưng bang này.

Chấp Lệnh bang chủ kêu lên :

- Một thời gian qua người đã trốn chạy nhưng hôm nay người lại đến nơi này đúng như lời báo cáo của các thủ hạ của Kim Ưng bang.

Trung Ngọc chậm rãi nói :

- Ta muốn biết các hạ có phải là Bang chủ của Kim Ưng bang không?

Chấp Lệnh bang chủ lắc đầu nói :

- Dĩ nhiên là không phải rồi! Ta chỉ là Chấp Lệnh bang chủ thôi.

Trung Ngọc nói :

- Vậy ai là Bang chủ hả?

Chấp Lệnh bang chủ nói :

- Người không cần biết vội, nhưng lúc này người có nói ta sai là sai ở chỗ nào?

Trung Ngọc cười nói :

- Chúng ta đã thử sức rồi, ba vị này liên thủ cũng khó làm gì được ta đâu.

Chấp Lệnh bang chủ giật mình nói :

- Cả ba người ấy cũng không thắng được người à! Hừ! Như vậy thì để đích thân Kim Ưng bang chúng ta đối phó với người vậy.

Lúc ấy Ngọc Thủ La Sát xen vào hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ là Tổng bang chủ?

Trung Ngọc đáp :

- Đúng vậy! Chức vị Tổng bang chủ do các huynh đệ giang hồ bầu lên. Các vị muốn theo ta hay nghịch với ta?

Cả ba bất giác nhìn nhau không nói lời nào, còn Trung Ngọc thì nhìn bọn Kim Ưng bang nói :

- Các người là bang phái thủ hạ các nơi phải không? Các người đã thông tin cho các cao thủ bám sát để ám hại ta, nhưng tất cả đều thất bại rồi phải không?

Chàng gần giọng nói lớn :

- Ta quyết không tha mạng sống cho các người đâu. Các mưu đồ xấu xa phải được phá sạch. Các người đừng có hòng rời khỏi nơi đây.

Chấp Lệnh bang chủ bình tĩnh cười lớn nói :

- Người quá tự hào đấy! Người còn quên rằng con gái của Tuyệt Kiếm còn đang bị trúng độc chất của Bang chủ chúng ta. Người muốn nàng ta chết sớm hay sao?

Trung Ngọc giật mình suy nghĩ một chút rồi nói :

- Thế bây giờ người muốn gì nào?

Chấp Lệnh bang chủ nói :

- Chúng ta thực hiện một cuộc trao đổi.

Trung Ngọc hỏi :

- Cuộc trao đổi như thế nào người cứ nói ra đi.

Chấp Lệnh bang chủ nói :

- Chúng ta cho người thuốc giải độc Vạn Độc cao để trị thương. Còn người hãy giao cho ta trang sách cuối cùng của Huyết Long kiếm phổ.

Nghe điều này, Trung Ngọc biết rằng lão này chưa biết cả cuốn sách cũng nằm trong tay chàng nên giả bộ ngần ngại nói :

- Cuốn sách là võ học tinh thâm, các người luôn luôn muốn chiếm đoạt nhưng tại sao người lại biết ta giữ những trang sách ấy.

Chấp Lệnh bang chủ cười ha hả nói :

- Khi trước người đã dùng tuyệt chiêu cuối cùng của Huyết Long kiếm phổ đả thương Hàn bang chủ Hắc Y bang, chúng ta đã nhận ra ngay.

Trung Ngọc tần ngần một chút, đôi mắt như nhìn thấy Phụng Chân nằm thiêm thiếp trên giường bệnh, vết thương nơi ngực bầm đen cứ rỉ rỉ máu hoài, vết đen ấy cứ lan rộng mãi, chàng nói :

- Được! Bây giờ chúng ta trao đổi ngay đi!

Chấp Lệnh bang chủ suy nghĩ một chút rồi nói :

- Không được đâu! Thuốc giải chỉ có Bang chủ mới có. Vì vậy ta hạn người giờ Ngọ ngày mai trên đỉnh Thiên Linh sơn có một bãi đất trống, người hãy đem trang sách cuối ấy và cô nương theo lên đó để trao đổi.

Trung Ngọc cười gằn nói :

- Bọn người định lừa ta để mai phục đây à.

Chấp Lệnh bang chủ nói :

- Đó là tùy người quyết định, chúng ta làm như thế là dễ dãi lắm rồi. Ta còn có trăm ngàn cách khác để chiếm kiếm phổ của người.

(Mất trang 78, 79)

... Bọn chúng lợi dụng. Chúng độc ác và nhiều thủ đoạn. Nếu tam vị không có ích cho chúng trong tương lai nữa thì một ngày nào đấy chúng sẽ tiêu diệt các vị ngay thôi.

Cả ba đều im lặng suy nghĩ, bỗng Thiết Phiến Nho Sinh nói :

- Trong cuộc trao đổi ngày mai, các hạ chớ có một mình đương đầu với bọn chúng thật là nguy hiểm đấy.

Trung Ngọc nói :

- Đúng là như vậy, nhưng vì võ lâm Trung Nguyên, ta phải làm tất cả dầu phải hy sinh thân mình. Ta cần Phù Tiên quả chữa độc cho hiền muội sống được là ta cũng yên lòng rồi.

Bỗng có tiếng từ xa vọng lại :

- Thiếu hiệp đâu có một mình! Còn bọn ta và tam vị này nữa chứ.

Dứt lời một phụ nữ cao lớn lưng đeo cây thúng mang một ông lão nhỏ bé đứng trên mặt đất.

Cả ba người kia cùng kêu lên :

- Kim Đồng Ngọc Nữ!

Còn Trung Ngọc bước tới chấp tay nói :

- Không ngờ nhị vị lại đi tới tận nơi này!

Ngọc Nữ quay sang nói với Kim Đồng :

- Đoàn thiếu hiệp lúc nào cũng thông minh, rất xứng đáng sự mong đợi của các anh hùng hào kiệt. Sự việc này ta muốn góp phần nên phải tìm sau khi mất một thời gian tìm hiểu thiếu hiệp mãi.

Trung Ngọc nói :

- Việc này tại hạ sẽ nói cho nhị vị rõ sau.

Ngọc Nữ gạt đầu rồi quay sang ba người kia, bà ta nói :

- Đây là vị Tổng bang chủ! Các vị không theo giúp đỡ còn theo ai nữa chứ. Kim Ưng bang là bọn phá hại vô lâm Trung Nguyên vì vậy chúng ta cần phải tiêu diệt bọn chúng.

Kim Đồng giọng trầm trầm nói :

- Mọi quyền lợi riêng tư đều phải gạt bỏ để giúp cho Tổng bang chủ hoàn thành tiêu diệt kẻ thù.

Ngọc Nữ nhìn Ngọc Thủ La Sát nói :

- Thượng Quan Phụng Chân cô nương đó chỉ cần dùng nửa quả Phù Tiên quả là đủ đẩy hết chất độc ra rồi. Còn nửa quả thì giao lại cho Ngọc Thủ La Sát chữa độc cho mình.

Ngọc Thủ La Sát nghe vậy mặt hớn hở nói ngay :

- Cám ơn nhị vị chủ trì cho, tôi xin góp sức cùng Tổng bang chủ đây.

Trung Ngọc cũng nói :

- Ta không cần Tuyết Liên Tử đâu! Khi quả chín thì nhị vị cứ lấy mà dùng.

Thiết Phiến Nho Sinh cùng lão Mao Công Lượng nhìn nhau tỏ vẻ sung sướng vì công lao canh giữ bao nhiêu năm nay họ vẫn có thể hưởng được. Điều này họ còn mong ước gì hơn nữa.

Kim Đồng nói :

- Bây giờ hai ta sẽ lên đỉnh Thiên Linh sơn trước xem bọn chúng định giở trò gì. Còn tam vị ở lại đây phụ giúp cho Tổng bang chủ nhé.

Vụt một cái đã thấy mất bóng dáng của hai người. Cả bốn người nhìn theo đôi vợ chồng nổi danh ấy mà trong lòng rộn rã niềm vui riêng tư.

Tuy nhiên họ cũng có một mục đích đã định và tâm hồn cùng nhau hướng đến đỉnh Thiên Linh sơn ngày mai.

37. Chương 37: Huyết Long Tuyết Chiêu

Mặt trời đã ló dạng trên đỉnh núi, làm cho sương mù tan mất, chỉ còn ánh sáng chói rọi trên vạn vật.

Đường lên đỉnh Thiên Linh sơn cũng có nhiều lối nhưng trên một lối nhỏ chỉ thấy có năm người, gồm có một cô gái đang nằm thiêm thiếp trên tảng, được hai hán tử trung niên khiêng nhẹ nhàng.

Đi một bên là một thiếu phụ có đôi bàn tay da trắng mịn màng, đó là Ngọc Thủ La Sát. Nhưng hôm nay khuôn mặt bà ta không còn ghê tởm xấu xí nữa, thay vào đó một khuôn mặt thiếu phụ bình thường với nụ cười đã nở trên môi của bà ta thật tươi tắn.

Một trang nam tử anh tuấn đang hiện ngang dẫn lối nhanh nhẹn tiến lên đỉnh Thiên Linh, chốc chốc quay lại nhìn cô gái nằm trên tảng tỏ vẻ lo lắng.

Tuy có lối mòn nhưng rất gồ ghề, những tảng đá chắn ngang lờm chờm, xen kẽ những tảng đá là những cỏ cây gai góc mọc hoang dại làm vướng vít chân người đi.

Trung Ngọc quay lại hỏi :

- Nhị vị thấy sao hả, có mệt lắm không?

Thiết Phiến Nho Sinh cười đáp :

- Không mệt đâu! Tuy nhiên cây cỏ, đất đá gồ ghề làm chúng ta không thể đi nhanh được. Chắc có lẽ đến gần giờ Ngọ mới tới đỉnh được.

Trung Ngọc quay hỏi Ngọc Thủ La Sát :

- Còn đại nương vẫn thấy khỏe đấy chứ?

Ngọc Thủ La Sát nhún nụ cười đáp :

- Nhờ Đoàn thiếu hiệp hôm nay truyền công lực phụ giúp Phù Tiên quả đẩy chất độc ra ngoài, làm cho khuôn mặt của tôi trở lại bình thường mà thân thể lại khỏe ru nữa nên lúc này thấy nhẹ nhàng lắm!

Mao Công Lượng góp giọng nói :

- Nhưng tại sao đi hồi này tới giờ chúng ta vẫn không thấy một mai phục nào của Kim Ung bang cả?

Trung Ngọc trầm ngâm nói :

- Có lẽ bọn chúng dồn cả vào bãi đất phẳng trên đỉnh núi.

Mao Công Lượng nói tiếp :

- Dù sao chúng ta cũng nên cẩn thận, đây là nơi mà chúng bày sẵn, chúng ta ở thế bị động khó đối phó lắm đấy!

Lúc này Phụng Chân vẫn nằm thiêm thiếp, lâu lâu chiếc cánh dừng lại ngời nghỉ để Trung Ngọc cho nàng uống một chút nước mà trên khuôn mặt nàng không còn khí sắc và nước da xám đi trông thảm nào.

Ánh nắng vẫn chiếu sáng chói chang làm đoàn người này phải đổ mồ hôi liên hồi. Họ bây giờ không nói lời nào vì đã gần đến đỉnh núi.

Tại đỉnh là một bãi đất trống cỏ mọc xanh mượt một vùng khá rộng, chung quanh là những đá to ngổn ngang chen lẫn với cây rừng nhưng có một mé của bãi đất này lại là vực thẳm dốc đá thẳng đứng. Đây là một mé núi mà chưa ai có thể tiến lên đỉnh bằng con đường ấy cả, mà ở nơi đỉnh núi chẳng may ai sơ ý mà rơi vào mé này thì coi như lọt vào mồ chôn thân xác.

Khi tới gần bãi đất trống, chiếc cánh được để yên trên mặt đất. Cả bốn người đứng sừng sững chờ đợi.

Ngọc Thủ La Sát nôn nóng nói :

- Tại sao bọn họ chưa xuất hiện nhỉ?

Thiết Phiến Nho Sinh lúc này đã rút cây quạt nổi tiếng của mình cầm trên tay nói :

- Dĩ nhiên là Kim Ung bang đã đến trước mình rồi nhưng bọn họ còn chờ đợi cho đúng Ngọ đấy mà.

Tất cả im lặng chờ đợi dưới ánh nắng gay gắt.

Nhưng cái nóng thiêu đốt của mặt trời cũng không bằng cái nóng trong lòng của họ.

Khi mặt trời lên đúng đỉnh đầu, giờ Ngọ đã đến, bỗng từ các tảng đá lớn đối diện có những bóng người phóng ra tiến tới bãi đất cỏ trống Tất cả những người này đều vạm vỡ. Đi đầu là một hán tử cao niên mắt xéch râu hàm, tóc bới ngược, y phục đen tuyền, có theo một con chim ưng màu bạc to lớn, chậm rãi bước tới.

Vừa thấy người này, Trung Ngọc kêu lên :

- Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp!

Cùng đi kế cạnh là một lão già tóc bạc phều, mắt sáng quắc đầy nội lực cũng hùng dũng tiến tới. Phía sau gần hai mươi đệ tử của Kim Ung bang.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp cười ha hả rồi nói :

- Đoàn thiếu hiệp không ngờ gặp lão phu ở nơi này phải không?

Trung Ngọc nghĩ thầm: “Lúc này là lúc hận thù mà lão vẫn tỏ vẻ lịch sự, thật là gian trá vô cùng”.

Tuy vậy chàng vẫn nói :

- Đúng vậy! Tại hạ không ngờ Bang chủ lừng danh giang hồ của Hắc Y bang lại chạy nấp làm thủ hạ của Kim Ưng bang.

Hàn Mộ Hiệp càng cười to lên rồi nói :

- Người hãy nhìn kỹ cái gì đang nắm trong tay ta đây!

Nói đoạn lão giơ cao cây gậy Kim Ưng bang mà hôm qua Trung Ngọc đã nhìn thấy.

Thấy Trung Ngọc và ba người kia tỏ vẻ ngạc nhiên, lão Hàn Mộ Hiệp nói :

- Ta là Bang chủ của Kim Ưng bang. Tất cả người ở đây đều là thuộc hạ của lão phu.

Rồi lão quay sang lão già tóc bạc phều nói :

- Đây là Chấp Lệnh bang chủ Lạc Khuê Đình, người mà ngươi đã gặp hai lần rồi đó.

Trung Ngọc kêu lên :

- Đã gặp hai lần à? Ta không nghĩ là như vậy!

Lão Lạc Khuê Đình cười to, nói :

- Một lần là ngày hôm qua và một lần tại Nguyên Dương lúc ngươi vừa dả thương Bang chủ của chúng ta.

Trung Ngọc chợt nhớ ra nói :

- Ta nhớ ra rồi! Chính lão là người đã giải vây cho Hắc Y bang chủ Hàn Mộ Hiệp và dùng ám khí giết chết lão Phi Phong Đào Ngân.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp rít lên :

- Kẻ phản bang như hấn chết như thế là nhẹ lắm rồi!

Trung Ngọc nói :

- Bây giờ tại hạ mới hiểu tại sao Kim Ưng bang có những thủ đoạn thù địch với tại hạ như vậy. Chính Kim Ưng bang đã đưa tin cho các cao thủ, dọc đường quyết đấu với tại hạ. Mỗi hận thù thua thiệt của lão không ngờ lão định nhờ người khác rửa giùm phải không?

Dù bị Trung Ngọc châm chọc về sự hèn kém của mình, Hàn Mộ Hiệp vẫn bình thản nói :

- Đó là sách kế của chính ta, bất cứ cao thủ nào tiêu diệt kẻ thù của chúng ta đều có công cả. Kim Ưng bang không muốn lộ diện nên ta nhờ các người khác làm giùm. Nhưng không ngờ võ công của ngươi lúc này tiến bộ quá, làm chúng ta bị thiệt hại nhiều.

Lão bỗng ngưng lại một lúc rồi tiếp :

- Nói như thế đủ rồi! Bây giờ chúng ta trao đổi đi.

Trung Ngọc đáp :

- Được! Người nói cách thức trao đổi đi.

Hàn Mộ Hiệp nói :

- Nhà ngươi trao sách! Ta trao thuốc giải.

Trung Ngọc lắc đầu đáp :

- Không được! Làm sao chứng minh thuốc của ngươi là thuốc giải chứ?

Lão Hàn Mộ Hiệp như đoán trước điều này nên nói :

- Thuốc giải của ta một khắc đã có tác dụng. Cô ta sẽ tỉnh dậy và vận khí sẽ thấy lưu thông không tắc nghẽn nữa.

Trung Ngọc định nói thì lão tiếp :

- Trong lúc chờ tác dụng thuốc giải, người đưa trang kiểm phổ cho một người của ta xem xét và cất giữ.

Lão cười to rồi nói :

- Để giữ công bằng, người đó sẽ vẫn đứng chỗ người và quay về an toàn sau khi thuốc giải có hiệu nghiệm.

Trung Ngọc gật đầu nói :

- Được lắm! Được lắm! Ta đồng ý!

Nói đoạn chàng rút trong người ra một trang giấy có vẽ hình và chữ viết giờ cao quay về phía Kim Ưng bang.

Hàn Mộ Hiệp nhủ thầm: “Chiêu cuối cùng này mới là tuyệt chiêu của Huyết Long kiểm phổ. Hắn chỉ biết có một chiêu này mà đã vang danh thiên hạ khó thể thắng được, dù ta đã đọc được các chiêu kia vẫn không có giá trị bằng một tờ bí lục này”.

Đây là lý do tại sao lão quyết chiếm cho được trang sách tuyệt chiêu cuối cùng này. Nhưng lão thật sự không biết Huyết Long kiểm phổ có hai quyền thượng và hạ và các chiêu thức của nó là tuyệt chiêu nếu biết và học được cách vận khí ở quyền hạ.

Thần Kiếm Chu Nhất Quân đại hiệp đã tính toán sợ kiểm phổ bị đánh cắp nên chia nó ra làm hai phần như vậy để tránh kẻ gian lòng tham lam như Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp này vậy.

Lúc ấy lão Hàn Mộ Hiệp cũng lần trong lớp áo rút ra một bình thuốc giờ cao rồi nói :

- Hàn nhi, con hãy cầm lọ thuốc này qua trao cho y đi.

Một cô gái từ phía sau cũng mặc quần áo đen tuyền của Kim Ưng bang bước ra. Một khuôn mặt tuyệt đẹp với đôi mắt đen láy, nhưng đờm nổi sần khổ đang héo hắt nhìn về phía Trung Ngọc.

Chàng giật mình kêu to lên :

- Hàn Trúc Chi! Hàn muội muội!

Chàng bỗng im bật ngơ ngác lòng bối rối trước cuộc tao ngộ trái nghịch này, chỉ đưa mắt nhìn thân hình uyển chuyển, những bước chân nặng nề của nàng cầm lọ thuốc bước đến.

Trung Ngọc nói :

- Ngu huynh đi kiếm Hàn muội muội mãi, không ngờ gặp nhau nơi đây. Hàn muội vẫn không sao đấy chứ?

Cảm động với lời nói chân tình của Trung Ngọc, nàng Hàn Trúc Chi đáp :

- Đoàn huynh bất tất phải lo lắng, muội vẫn không sao cả. Đây là lọ thuốc, Đoàn huynh hãy cầm lấy.

Cầm lọ thuốc trên tay, Trung Ngọc thật sự ngỡ ngàng nhìn nàng nói :

- Huynh lên đến tận Thiên Linh sơn cũng chỉ mong có manh mối tìm gặp lại Hàn muội.

Chàng nhìn nàng rồi nói tiếp :

- Hôm ấy huynh trở lại phòng mà vẫn không thấy muội nên lòng lo lắng quyết tìm cho được muội đấy.

Thấy Hàn Trúc Chi vẫn thản thờ yên lặng, Trung Ngọc cầm trang kiểm phổ đưa cho nàng rồi khẽ nói :

- Có phải Hàn muội để lại cái gói ấy cho huynh không? Có đúng là như vậy không?

Hàn Trúc Chi vẫn như không nghe Trung Ngọc nói gì, mà chỉ cầm trang kiểm phổ quan sát một lúc rồi cất nó vào ngực áo và đứng im không nói gì cả.

Trung Ngọc thấy vậy nên lẳng lặng trút ra một viên thuốc rồi chậm chạp xoay lưng bước tới chỗ Phụng Chân rồi cúi xuống bỏ viên thuốc vào miệng nàng.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy từ sau lưng Trung Ngọc nên vẫn yên lặng chờ đợi.

Chỉ có Hàn Mộ Hiệp là nở nụ cười kín đáo. Lão biết rằng Trung Ngọc rất quý mến Hàn Trúc Chi, vì vậy dùng nàng trao thuốc cho Trung Ngọc sẽ tin tưởng không nghi ngờ gì và dùng nàng nhận lấy trang kiếm phổ cũng tin chắc Trung Ngọc không trở cờ làm khó dễ nàng.

Lão đã dùng con gái trên một bàn cờ mà lão cho là một nước cờ vẹn toàn.

Lúc này Trung Ngọc nói :

- Hàn muội! Cô gái nằm kia chính là Ngọc Diện thư sinh đấy! Cô ấy là gái giả nam nhi đấy mà.

Hàn Trúc Chi mắt mở to thốt lên :

- Hèn chi huynh ấy anh tuấn như một cô gái vậy?

Nàng như muốn bước tới bên Phụng Chân nhưng lại thôi và đứng yên một chỗ khẽ nói :

- Thượng Quan huynh!Ồ...! Thượng Quan tỷ tỷ thật dễ yêu lắm! Đoàn huynh có được một cô gái xinh đẹp, với một võ công tuyệt vời bên cạnh thì hạnh phúc lắm, trên đời không còn cô gái nào bì kịp nữa đâu.

Lời nói nửa khen ngợi nửa giận dỗi làm Trung Ngọc bối rối nói :

- Hàn muội cũng xinh đẹp và võ công tuyệt vời vậy.

Vừa lúc đó có tiếng “hừ” nhỏ làm Trung Ngọc giật mình vội nói :

- Thượng Quan tiểu muội tỉnh rồi kìa! Để huynh đến coi xem sao.

Bước đến đỡ Phụng Chân ngồi dậy, chàng nói :

- Hiền muội vận công thử xem sao!

Qua một lúc nàng mở mắt nhìn Trung Ngọc rồi nhìn Hàn Trúc Chi kêu lên :

- Hàn cô nương! Hàn tỷ tỷ! Rất mừng được gặp lại đây.

Thấy Trung Ngọc dịu dàng đứng dậy, Trúc Chi lại “hừ” một tiếng rồi nói :

- Tôi có thể quay về được rồi chứ?

Không đợi Trung Ngọc trả lời, Trúc Chi quay lại vội vã đi về hướng chỗ Hàn Mộ Hiệp.

- Hàn muội! Hàn tỷ tỷ!

Khi cầm tờ kiếm phổ trong tay, Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp nở một nụ cười hài lòng. Mọi tính toán của lão hầu như ăn khớp không có một chút trục trặc nào. Bây giờ chỉ còn những bước sau cùng thôi.

Trung Ngọc lúc này bỗng nói :

- Cuộc trao đổi đã xong! Hàn bang chủ, ta muốn hỏi một điều có được chăng?

Hàn Mộ Hiệp đáp :

- Được, người cứ việc hỏi!

Trung Ngọc hỏi :

- Có phải người là người bịt mắt giết chết phụ mẫu của ta phải không?

Hàn Mộ Hiệp cười to lên rồi nói :

- Đến giờ này thì cho người biết cũng chẳng sao. Đúng đấy! Ta đã là người bịt mắt giết chết phụ mẫu người và còn nhiều cao thủ ở Trung Nguyên này nữa.

Lão say sưa nói tiếp :

- Chúng ta phải giết chết hết cao thủ và con cái của họ và cướp lấy tất cả các kỳ thư để cho thế hệ đời sau của vùng đất Trung Nguyên không còn có tài năng cũng như kỳ thư để luyện tập.

Lão cười to lên và cả Chấp Lệnh bang chủ cũng như các thuộc hạ của Kim Ưng bang cất tiếng cười theo vang dội khắp đỉnh núi Thiên Linh sơn này.

Đột nhiên tất cả im bật và Hàn Mộ Hiệp gần giọng nói :

- Người là cao thủ rất nguy hiểm. Vì vậy hôm nay người và tất cả các tên kia phải chịu chết tại đỉnh núi này.

Trung Ngọc “hừ” một tiếng rồi nói :

- Các mưu kế của người thật là thâm độc. Ta ra tay trừ khử người lòng cũng không hối hận gì.

Hàn Mộ Hiệp lại cười lên nói :

- Người đòi giết chúng ta ư? Khi trước tại Nguyên Dương người đã dùng số đông để phá tan Hắc Y bang của ta. Bây giờ ta cũng dùng số đông để giết người, xem người thoát chỗ nào.

Trung Ngọc nhìn đối phương rồi nói :

- Chỉ bấy thôi ư! Người chỉ dẫn đường cho họ vào cỏi chết mà thôi.

Chấp Lệnh bang chủ bỗng xen vào nói :

- Hừ! Đây là các cao thủ ưu tú của chúng ta. Họ không phải các bị thịt hèn kém như của các cao thủ bọn người đâu.

Hàn Mộ Hiệp nói :

- Người tưởng thuốc giải ta đưa lúc này là thuốc giải thật ư? Đừng hòng! Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc mà, con tiện tỳ đó phải chết nội ngày hôm nay thôi.

Hàn Trúc Chi vội chạy đến bên Hàn Mộ Hiệp nói :

- Phụ thân à! Phụ thân nói là đưa thuốc giải độc thật mà.

Hàn Mộ Hiệp nói :

- Con khờ dại quá! Đó chỉ là thuốc giải tạm kéo dài mạng sống nó thêm nửa ngày thôi. Còn nếu nó sử dụng võ công thì trong vài khắc nó sẽ bị chết ngay.

Hàn Trúc Chi gào lên :

- Phụ thân à! Không nên làm như vậy! Phụ thân gạt Hàn nhi rồi.

Dòng lệ tuôn chảy trên khuôn mặt âu sầu héo úa của nàng. Lòng mong muốn làm một điều gì đó để có thể giải bớt oán thù giữa phụ thân nàng về hai người bạn mà nàng quý mến nhất khi bước chân vào giang hồ với lứa tuổi nhiều mộng đẹp nhất.

Nhưng nàng chỉ là một cô gái bé bỏng, phụ thân nàng không muốn hòa giải chỉ vì lòng tham lam độc ác, dẫu trận chiến quyết liệt giữa hai bên phải xảy ra rồi, mà nàng không muốn bên nào bị thiệt hại cả.

Giữa lúc đó thì Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp phất tay một cái, tất cả cao thủ của Kim Ưng bang bỗng phi thân nấp vào các tảng đá lớn, còn lão ma Hàn Mộ Hiệp ôm lấy Hàn Trúc Chi nhảy vào theo.

Cả năm người còn đang ngơ ngác không hiểu tại sao Kim Ưng bang không tấn công mà lại núp vào thì Trung Ngọc kêu lên :

- Coi chừng hỏa lôi đấy!

Một mùi cháy khen khét ở đâu đấy đang bốc mạnh làm cho chàng phát giác. Cả năm người định chạy đi thì không còn kịp nữa.

“Bùng! Bùng! Bùng!”.

Nhưng cụm khói bốc lên mù mịt sau những tiếng nổ nhỏ và rời rạc.

Đến khi làn khói trên đỉnh núi này nhanh chóng tan loãng thì năm người vẫn đứng yên không bị hề hấn gì.

Thật ra Trung Ngọc đã được Kim Đồng Ngọc Nữ cho biết điều này lúc đi trên núi. Lão cho biết Kim Ưng bang đi chôn thuốc nổ ở bãi đất trống để phục kích giết chết cả năm người.

Nhưng Kim Đồng Ngọc Nữ đã gỡ hết trong đêm và thay vào đó thuốc nổ chỉ tạo ra khói mà thôi.

Lúc ấy Hàn Trúc Chi phóng ra và kêu lên :

- Đoàn huynh! Đoàn huynh có sao không?

Trung Ngọc đáp :

- Huynh không sao cả, hỏa lôi không hại được huynh đâu.

Lúc ấy tất cả người của Kim Ưng bang đã xuất hiện trở lại và đang trở mắt sững sờ không hiểu tại sao cả năm người không bị tan xác ra.

Trung Ngọc nói lớn :

- Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp hôm nay là ngày chết của ngươi rồi, ngươi phải trả nợ máu cho các người đã bị ngươi sát hại.

Vừa dứt lời chàng đã phóng vút tới, thanh kiếm trên tay chàng vung lên dệt muôn ngàn điểm huỳnh quang đâm vào các trọng huyệt của Hàn Mộ Hiệp.

Lão Hàn Mộ Hiệp cũng hét lên :

- Ta sẽ tiêu diệt sạch lũ ngươi!

Ánh ma đao của lão cũng dệt luôn thành nhiều vòng xám đen như muốn chặt đứt các điểm quỳnh quang để không còn Điểm Quang kiếm pháp lưu danh nữa.

Phụng Chân cũng không bỏ cơ hội nàng phóng vút tới tấn công lão Chấp Lệnh bang chủ ngay. Lão này cũng nhanh nhẹn rút luôn đại đao đón lập tức.

Đám cao thủ còn lại của Kim Ưng bang thì có Thiết Phiến Nho Sinh, Mao Công Lượng và Ngọc Thủ La Sát đảm trách.

Chỉ còn một người ngơ ngác không biết làm gì tay chân thừa thãi dù võ công cũng được liệt vào hạng cao thủ. Đó là nàng Hàn Trúc Chi, nàng không biết giúp ai và đánh ai, nàng đứng nhìn trận chiến bắt đầu có thương vong và mắt cứ đổ lệ, không biết nàng khóc cho ai đây, hay là khóc cho chính bản thân mình.

Có tiếng nổ vang lên.

“Bốp! Bốp!”

Hai cao thủ của Kim Ưng bang đã trúng phải Liệt Hỏa tiễn của Ngọc Thủ La Sát thân hình bốc cháy, kêu gào thảm thiết.

Thiết Phiến Nho Sinh với cây thiết phiến nổi tiếng của mình bén hơn lưỡi gươm vừa chém đứt ngang bụng của một cao thủ khác khiến hắn thét lên “á” một cách đau đớn loạng choạng té luôn xuống sườn núi thảm thiết đến khí tiếng la vang mất hẳn.

Tuy vậy các cao thủ Kim Ưng bang không tỏ ra nao núng lẫn xả vào chiến đấu quyết liệt làm trận chiến cân bằng, chưa bên nào chiếm ưu thế.

Lúc ấy có tiếng thét của Phụng Chân :

- Hãy xem đây!

Tức thì nàng cũng giở tuyệt chiêu của mình, thanh Hàn Phong kiếm của nàng rung lên cùng thân hình lao về phía Chấn Lệnh Bang chủ Lạc Khuê Đình. Tuyệt chiêu này từng bị Hàn Mộ Hiệp tránh thoát và nàng bị lộ hình tích.

Chỉ thấy Lạc Khuê Đình vội vã tung người nhảy vọt tung người phóng qua người nàng về phía sau.

Nhưng thanh bảo kiếm của nàng rung lên và thân hình cũng vọt lên theo đâm tiếp tục vào thượng, trung, hạ của Lạc Khuê Đình.

Lão ta giật mình rồi xoay người ra thì nghe “phụp”, đường kiếm đã đâm lút mé cạnh sườn của lão. Lạc Khuê Đình hét lên một tiếng đau đớn rồi rung tay một cái. Cả thanh đao to lớn của lão rời khỏi bàn tay vút thẳng vào người Phụng Chân.

Không kịp thu kiếm về, Phụng Chân đành hướng luôn kiếm vừa ngửa người uốn cong sát mặt đất làm thanh đao lướt ngang cắm ngập xuống đất.

Vừa bật người lên thì đã thấy bóng chưởng của Lạc Khuê Đình ập tới, lão hét :

- Con tiện tỳ, ngươi phải chết!

Dù bị thương nơi hông, lão vẫn đánh luôn bốn chưởng liên tiếp, sức mạnh như vũ bão.

“Bùng! Bùng! Bùng! Bùng”

Bắt buộc tiếp luôn bốn chưởng không kịp tránh né làm Phụng Chân loạn choạng thối lui, khóe miệng đã rỉ máu rồi. Rõ ràng là nội lực của nàng đã thua lão.

Trong khi đó Hàn Mộ Hiệp giao chiến với Trung Ngọc rất ác liệt công thủ chặt chẽ vô cùng.

Đã bốn mươi chiêu trôi qua.

Lão Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp bỗng thay đổi đao pháp của lão như những con rắn bu lại tấn công Trung Ngọc làm chàng kêu lên :

- Thì ra lão dùng các tuyệt chiêu của Huyết Long kiếm phổ ăn cắp được phổ vào đao pháp. Lão đã luyện tập hơn mấy năm nay rồi nhưng lão vẫn không hiểu tại sao không có uy lực như Chu Nhất Quân đại hiệp.

Đến khi thấy Trung Ngọc sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng như rồng bay vẩy vừng, lão mới nghĩ rằng mấu chốt của kiếm pháp này là ở chiêu cuối cùng. Do đó lão quyết chiếm cho kỳ được.

Dẫu không học được cách vận khí ở quyền hạ, nhưng các chiêu thế của Huyết Long rất hiểm hóc và chặt chẽ.

Thấy vậy, Trung Ngọc kêu lên :

- Ta cho ngươi coi thế nào là Huyết Long tuyệt chiêu!

Lập tức các đường kiếm của chàng biến thành các con rồng đỏ ối, khạc ra lửa xoắn tít lấy thân hình của Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp.

Trận chiến chung quanh cũng có nhiều thay đổi, phân nửa cao thủ Kim Ưng bang đã thương vong, còn Mao Công Lượng và Ngọc Thủ La Sát đều bị trúng thương đang yếu dần làm cho Thiết Phiến Nho Sinh phải tả xông hữu đột cứu nguy liên tiếp cho hai người.

Kế cạnh đó thì Phụng Chân đã yếu hẳn, nàng chỉ còn tránh né và phản kích chậm chạp. Lúc đó bỗng Lạc Khuê Đình vọt thân hình lên cao dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh đập thẳng xuống đầu nàng.

Trung Ngọc đang đánh bên kia cũng khựng lại định phóng sang nhưng lão Hàn Mộ Hiệp cũng thấy được nên phản kích liền ba chiêu.

“Kềng! Kềng! Kềng!”

Trung Ngọc bị phân tâm nên mười mất hẳn ưu thế áp đảo mà còn có cơ hội cho đối phương phản kích nguy hiểm khiến chàng phải đình bộ đón đỡ.

Bỗng một tiếng hú vang lên, một bóng người nhỏ bé phóng vọt đến vẫy tay nhẹ nhàng đón đỡ chưởng lực của Lạc Khuê Đình.

“Bùng!”

Chỉ thấy Lạc Khuê Đình loạn choạng té phịch xuống đất. Lúc đó có nhiều tiếng kêu lên :

- Kim Đồng Ngọc Nữ!

Sau khi đứng yên trên mặt đất, Kim Đồng ung dung nói với Phụng Chân :

- Hãy nhường lão già này cho ta nhé!

Thân ảnh chớp nhoáng, hai bàn tay nhỏ xíu của Kim Đồng vẩy lên đánh vào Lạc Khuê Đình.

Chỉ nghe tiếng “hự” vang lên, thân hình của Chấp Lệnh bang chủ Lạc Khuê Đình như điều đứt dây văng xa bốn, năm trượng, nằm im không nhúc nhích. Lão ta đã bị chưởng lực âm nhu của Kim Đồng phá vỡ ngũ tạng chết ngay tại chỗ.

Ngọc Nữ cũng không chậm trễ, thân hình to lớn của bà ta cũng lao ngay vào các cao thủ Kim Ưng bang.

Những tiếng “hự”, tiếng “á” vang lên, liên tục. Các cao thủ Kim Ưng bang bị trúng chiêu liên tiếp và ngã gục.

Trận chiến chung quanh từ khi xuất hiện cặp vợ chồng nổi tiếng Kim Đồng Ngọc Nữ đã chấm dứt. Kim Ưng bang hoàn toàn bị tan vỡ và chỉ còn lại trận chiến giữa Trung Ngọc và Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp cũng đến hồi quyết định.

Trong một chiêu thế Huyết Long nhanh như chớp, thanh kiếm của chàng mang theo bóng ảnh của một con rồng đỏ rực vút vào ngực của Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp với thân hình đang lao đảo.

Bỗng một tiếng động nhỏ phát ra :

“Tách!”

Từ trong chuôi cán dao vọt lên một khúc dao ngắn oằn mũi kiếm của chàng, đồng thời kẹp chặt giữa khúc dao ngắn và bản thanh trường dao đẩy ngược mạnh về phía chàng.

Cùng lúc đó tả chưởng của Hàn Mộ Hiệp dồn lên tổng thẳng về phía trước. Chiêu thế của Ma Ảnh Dao và lối xuất thủ lạ lùng ấy làm mọi người “ồ” lên một tiếng Chỉ thấy thân hình Trung Ngọc như chiếc pháo thẳng thiên bắn vọt lên cao và thanh kiếm vũ lộng thành tám con huyết long đỏ ối vẩy lộn chụp xuống thân hình lão Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp.

Chỉ nghe một tiếng thét hãi hùng vang lên :

- Ái chà!

Tức thì thân hình Trung Ngọc đã lộn một vòng trên không và đáp nhẹ xuống sừng sững trên vùng cỏ xanh.

Trong lúc đó, lão Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp y phục đã nhuộm đầy máu bởi Huyết Long tuyệt chiêu đang lao đảo thối lui đến mé vực và bất ngã rơi luôn xuống vực thẳm trong tiếng thét “á” hãi hùng cuối cùng của lão đại ma nhỏ dần và mất hẳn.

Lúc ấy mọi người đang bàng hoàng thì một thân người nhỏ nhắn lao đến mé vực như muốn lao theo. Lập tức một thân hình to lớn của Ngọc Nữ như chớp phóng tới ôm chặt lấy Hàn Trúc Chi lại.

Tiếng kêu gào khóc la vang thẳm thiết làm mọi người như hồi tỉnh lại sau một trận đánh không nhân nhượng.

Tất cả đều cảm thấy mệt mỏi, một nỗi buồn chợt đến và không cảm thấy lòng vui rộn rã nào trong trận chiến thắng cuối cùng này.

Tất cả đều đứng yên lặng cho đến khi tiếng khóc cũng nguôi dần. Phụng Chân bước đến nói :

- Hàn tỷ tỷ à! Hãy đừng than khóc nữa. Chúng ta hãy về đi.

Hàn Trúc Chi nước mắt đã ngừng, nói :

- Về đâu bây giờ?

Phụng Chân đáp :

- Hãy về gia trang của muội.

Trúc Chi lắc đầu :

- Thượng Quan tỷ tỷ và Đoàn huynh đã vì phụ mẫu mà trả thù rồi. Còn muội nếu vì phụ thân thì sao, chẳng lẽ tìm Đoàn huynh và Thượng Quan tỷ tỷ để trả thù hay sao.

Trung Ngọc định bước đến nói rằng việc giết Hàn Mộ Hiệp là vì cho mọi người, sống được bình yên, chứ không phục thù riêng lẻ.

Chàng nhìn khuôn mặt buồn thảm của Hàn Trúc Chi mà không dám thốt nên lời, đành đứng yên lặng không nói gì cả.

Lúc này Ngọc Nữ nói :

- Hàn cô nương đã hiểu và tha thứ cho các oán thù nhưng có lẽ cũng cần có nhiều thời gian để yên tĩnh và nguôi ngoai. Thôi Hàn cô nương hãy theo phu thê chúng tôi nhé. Chúng ta sẽ mai danh ẩn tích sống cuộc đời bình thường không chen vào lợi danh oán thù nữa.

Hàn Trúc Chi thở dài đáp :

- Cám ơn nhị vị đã chiếu cố. Hàn nhi này xin nghe theo.

Bóng chiều đã ngã xuống trên đỉnh Thiên Linh sơn này chỉ còn hai người đang đứng bên nhau nhìn các bóng hình thân thiết biến mất dưới chân núi.

Phụng Chân hỏi khẽ :

- Bây giờ Đoàn huynh định đi đâu?

Trung Ngọc đáp :

- Ngu huynh muốn phiêu bạt giang hồ một thời gian, không biết ý của muội thế nào?

Hai ánh mắt nhìn nhau rồi cùng nhìn về một hướng.

Một lúc sau Phụng Chân khẽ gật đầu :

- Muội chỉ muốn sát cánh với huynh, dầu nơi cuối bể chân trời, hiểm nguy hay nhân hạ lúc nào cũng có bên nhau.

Trung Ngọc mỉm cười :

- Thật tâm mà nói, huynh chỉ muốn sống một đời phiêu bạt giang hồ, cho nên việc Tổng bang chủ đã ràng buộc huynh một thời rồi, nên nếu có muội cùng điểm gót phiêu du thì có lẽ từ đây giang hồ có thêm đôi lãng tử hiệp hành chắc hào hứng biết bao.

Phụng Chân tựa đầu vào ngực chàng thổ thổ :

- Thế thì tuyệt biết bao!

Rồi hai người nắm tay nhau tung tăng trên bãi cỏ xanh bằng qua ngọn đồi rồi khỏi đỉnh Thiên Linh sơn để trở về thị trấn.

Khi cả hai vừa vào địa phận thị trấn thì có một đệ tử Cái bang chặn hai người lại và trao cho Trung Ngọc một phong thư, sau khi nói với Trung Ngọc mấy lời rồi đi ngay.

Trung Ngọc liền giở phong thư ra xem với nét mặt hớn hở rồi xếp thư lại, thì Phụng Chân liền hỏi :

- Thư gì vậy Đoàn huynh!

Trung Ngọc vui vẻ đáp :

- Là Giang trưởng lão báo tin vui là Dục Vương Thần Y đã thoát khỏi bọn Hứa Liễu Hàn khi thuộc hạ của bọn này áp tải Thần Y về Tây Vực và lão Thần Y hẹn sẽ đến gặp chúng ta trong ngày vui của hai chúng ta để Dục Vương Thần Y được uống chén rượu hồng và kể chuyện lão thoát khỏi bọn Tây Vực cho chúng ta nghe.

Phụng Chân nhìn chàng trìu mến hỏi :

- Vậy huynh tính sao đây?

Trung Ngọc nắm tay nàng đáp :

- Chúng ta hãy chuẩn bị phát thiệp hồng báo tin vậy.

Nàng tựa vào ngực chàng khẽ gọi :

- Đoàn huynh.

Chàng ôm vai nàng đáp lại :

- Muội muội.

Rồi cả hai tay trong tay song hành trong niềm vui và hạnh phúc.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-long-tuyet-kiem>